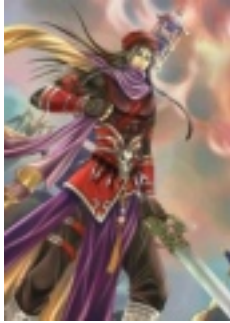

Bích Nhãn Thần Quân

Contents

Bích Nhãn Thần Quân	1
1. Chương 1: Thần Tài Phú Quý Xưng Thiên Hạ - Bích Nhãn Thần Công Quán Võ Lâm	2
2. Chương 2: Cái Bang Nhất Dạ Lâm Phong Hỏa - Công Tử Khinh Tài Giúp Khánh Dương	7
3. Chương 3: Thiếu Thất Đãng Sơn Tầm Tuyết Nghệ - Phủ Hà Nam Nhất Chương Diệt Ma	18
4. Chương 4: Hồ Đầu Tập Cứu Tiêu, Phục Tả - Trấn Hoài Giang Tiếp Viện Âu Dương	27
5. Chương 5: Đổi Tên Thay Họ Quen Thiên Xích - Đoạt Kiếm Đồ Phu Được Xích Long	41
6. Chương 6: Đổi Tên Thay Họ Quen Thiên Xích - Đoạt Kiếm Đồ Phu Được Xích Long	48
7. Chương 7: Thăm Lại Song Thân Nơi Đất Bắc - Bày Mưu Khắc Địch Chấn Trời Tây	58
8. Chương 8: Tứ Xuyên Khởi Giáo Thiên Ma Xuất - Tây Thục Lưu Danh Bích Nhãn Lang	66
9. Chương 9: Tứ Xuyên Khởi Giáo Thiên Ma Xuất - Tây Thục Lưu Danh Bích Nhãn Lang	75
10. Chương 10: Quái Y Rơi Lệ Nhìn Ra Cháu - Tố Nữ Về Trang Nhận Mẹ Chồng	83
11. Chương 11: Hoàng Hà Sóng Dữ Chôn Thầy Giặc - Bến Vắng Gươm Thiên Đuổi Ác Ma	91
12. Chương 12: Tuy Viên, Ngoại Mông Tầm Bí Động - Tái Phùng Tiêu Xích Đắc Chân Kinh	100
13. Chương 13: Tuy Viên, Ngoại Mông Tầm Bí Động - Tái Phùng Tiêu Xích Đắc Chân Kinh	110
14. Chương 14: Côn Luân Kiếm Khởi Ứng Ma Tẩu - Dương Tử Ba Hồng Tú Sĩ Bôn	118
15. Chương 15: Quý Châu Ngộ Độc Phùng Miêu Nữ - Vũ Diện Thùy Tri Đại Mỹ Nhân	132
16. Chương 16: Nhất Long Tứ Phụng Thiên Duyên Định - Lộng Giả Thành Chân, Lập Kiếm Môn	145
17. Chương 17: Tòa Thiên Phích Lịch Khai Thông Lộ - Thiếu Thất Linh Xà Khiếp Lão Yêu	160
18. Chương 18: Đông Đáo Ngân Ba Trầm Hải Để - Tây Hồi Trung Thổ Vô Cố Nhân	169
19. Chương 19: Đông Đáo Ngân Ba Trầm Hải Để - Tây Hồi Trung Thổ Vô Cố Nhân	177
20. Chương 20: Xà Diện, Nhân Tâm Hàng Giáo Chúng - Tình Lữ Nam Phong Hựu Tái Phùng	184
21. Chương 21: Xà Diện, Nhân Tâm Hàng Giáo Chúng - Tình Lữ Nam Phong Hựu Tái Phùng	193
22. Chương 22: Đê Đô Cứu Giá Ứng Ma Phí - Sơn Hải, Sơn Đông Trảm Loạn Thần	201
23. Chương 23: Bắc Kinh Dựng Kế An Tô Tặc - Thượng Uyển Đề Thơ Hiến Mỹ Nhân	215
24. Chương 24: Lương Sơn Xuất Kiếm Thiên Ma Tử - Thanh Đảo Vô Quy Phế Mộ Đồ	228
25. Chương 25: Lương Sơn Xuất Kiếm Thiên Ma Tử - Thanh Đảo Vô Quy Phế Mộ Đồ	238
26. Chương 26: Hoàng Sam Tái Xuất Oanh Thiên Địa - Vô Sở, Niêm Hoa Khiếp Quỷ Thần	249
27. Chương 27: Hoàng Sam Tái Xuất Oanh Thiên Địa - Vô Sở, Niêm Hoa Khiếp Quỷ Thần	258
28. Chương 28: Hồi Kết (1)	267
29. Chương 29: Hồi Kết (2)	274

Bích Nhãn Thần Quân

Giới thiệu

Là cháu ngoại của Minh Chủ võ lâm Bích Nhân Thần Quân Nam Cung Phong, Phạm Vân Long đã c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bich-nhan-than-quan>

1. Chương 1: Thần Tài Phú Quý Xưng Thiên Hạ - Bích Nhân Thần Công Quán Võ Lâm

Cách thành Bắc Kinh chừng vài dặm có một gia trang, phong thái không phải là sang cả, huy hoàng nhưng lại chẳng kém phần uy nghi khoáng đạt. Có lẽ vì chủ nhân không muốn phải sống bon chen, chật hẹp trong nội đô nên đã tìm đến đây. Hơn nữa khuôn viên gia trang quá rộng, ngoài những kiến trúc để sinh hoạt còn có cả một khoảng rừng cây râm mát sau lưng.

Trước cổng gia trang không có chiêu bài nhưng cả thành Bắc Kinh này không ai không biết đó là Đào gia trang. Nghịch lý ở chỗ chủ nhân không phải họ Đào mà lại là họ Phạm. Nghe nói chủ nhân là cháu mấy mươi đời của Phạm Lãi thời Chiến Quốc. Và Phạm Lãi có lúc đổi tên họ thành Đào Chu Công. Sau khi lấy họ Đào, Phạm Lãi đi vào con đường kinh doanh, trở nên người giàu có nhất thời bấy giờ. Vì thế mọi người gọi nơi cư trú của Phạm Phi Vân là Đào gia trang.

Phạm Phi Vân là người tốt phúc, không hiểu có phải ông ta là người đã thừa hưởng tài sản của tổ tiên hay không, nhưng bao đời nay Đào gia trang vẫn phú xưng địch quốc. Phạm Phi Vân nắm gần như toàn bộ ngành mua bán gạo và tơ lụa của cả nước. Các chi nhánh của ông ta có mặt khắp mọi miền. Đáng nói hơn là những Tiền trang mang chiêu bài Đào ký. Ngân phiếu của Đào ký có thể lưu hành ở bất cứ nơi đâu trong đất nước Trung Hoa. Vì vậy, thật dễ hiểu nếu Phạm gia trở thành người quyền thế nhất nhì đất Bắc Kinh.

Đa số những người quyền quý ở Đế đô đều có quan hệ với ông ta. Ai chả có lúc xui xẻo, thất cơ lỡ vận, cần vài ngàn lượng bạc để trả những món nợ trong đồ trường hoặc thanh lâu. Lúc đó, các đại thần hoặc hoàng thân quốc thích cứ việc đến gặp Phạm gia, và sẽ thanh toán ra về với một lãi suất nhẹ nhàng.

Đứng về phía quan trường thì như thế, chẳng ai dám đụng chạm đến tài thần. Nhưng còn các hảo hán hắc đạo thì sao? Lê nào lại không có cao thủ độc hành nửa đêm đến viếng thăm?

Nửa đêm thì không nhưng ban ngày thì có. Họ đi vào bằng cổng chính, có người vào rồi ra ngay với vẻ hài lòng. Có người vào rồi ở lại - thời gian không nhất định - có thể là vài ngày và có thể là hàng năm.

Những người về ngay thường là những tay anh chị hùng cứ phương xa, cao hứng đến Bắc Kinh du hí. Lúc tỉnh cơn say rượu, say tình mới biết rằng túi mình đã cạn. Họ đến Tài Thần để mượn vài trăm lượng bạc làm lộ phí về quê. Còn những người ở lại là những người thất cơ lỡ vận, muốn tìm ình một chỗ nương thân. Trừ kẻ đại ác, đại nghịch - phóng hỏa, cường gian, giết hại dân lành - ngoài ra đều được giúp đỡ và thu nhận.

Đào ký có mặt khắp nơi nên lý lịch anh hùng trong thiên hạ, Đào gia trang rõ như lòng bàn tay. Không ai có thể qua mặt được Hà tổng quản. Đôi mắt sắc như chim ưng không bỏ sót một nét gian xảo nào trong ánh mắt của người đối diện.

Tuy không được như Mạnh Thường Quân, lúc nào trong nhà cũng có ngàn thực khách, hậu viên của họ Phạm quả không thiếu anh hùng hào kiệt. Mọi người đều gọi ông bằng hai tiếng Tài Thần.

Vì vậy, các chi nhánh của Đào ký làm ăn rất thịnh vượng. Hàng hóa vận chuyển không cần bảo tiêu, chiêu bài Đào ký như một thứ biểu trưng cho tình bạn, cho đạo nghĩa giang hồ.

Nhưng thực ra, nếu có hảo hán nào mới xuất đạo, lỗ đại đón đường cướp bóc thì hẳn sẽ phải ân hận. Vì chính những thuyền gia chất phác, những thơ lại kè kè bàn toán đi theo áp tải cũng là những cao thủ trong làng hắc đạo nay đã hoàn lương và được Tài Thần bố trí trong khắp mạng lưới buôn bán khổng lồ của ông.

Cũng có khi gặp gió lớn, hàng hóa bị cướp sạch bởi một bang hội, một tổ chức cường đạo hung bạo nào đó. Chỉ vài ngày sau, một phái đoàn được mau chóng gửi đến thương lượng. Trưởng đoàn thường là một nhân vật có máu mặt.

Tiền lễ hậu binh, nếu lễ không xong thì ô hô! ai tai! Đám người không thức thời vụ ấy sẽ phải tìm ình một nơi ở khác nếu không muốn mất mạng hoặc vào ngục tạm trong nhà lao của quan phủ địa phương.

Thế lực của Tài Thần không chỉ trong ngành lúa gạo, tơ lụa và Tiền trang. Các ngành kinh doanh báo tử, qua trọng khác cũng có bàn tay của ông. Rừng vạn khoảnh, ruộng ngàn khoảnh, trà lâu tửu quán không đếm xiết.

Nhưng ngoài tính trọng nghĩa khinh tài ra, điều gì làm cho những tay hắc đạo chọc trời khuấy nước kia cũng phải cảm phục mà chịu sự điều động của Đào gia trang? Đó là một bí mật và bí mật đó ở trong đôi mắt của Nam Cung Sương.

Chẳng ai biết lai lịch của nàng chỉ trừ Phạm tài thần. Nàng là vợ thứ của ông.

Họ Phạm bao đời nhất mạch đơn truyền. Phạm Phi Vân góa vợ đã lâu. Cho đến mười lăm năm trước đây, Tài Thần cùng Hà tổng quản đi dạo trong khu rừng sau trang viện, ông chợt nhìn thấy một thiếu nữ mê man bất tỉnh. Phạm Phi Vân đã đưa nàng vào căn tiểu viện trong rừng, nơi mà ông thường đến nghỉ ngơi khi cần sự yên tĩnh. Hà tổng quản vốn dĩ là một đại phu có tài diệu thủ hồi xuân nên đã kịp thời điều trị cho nàng với sự phục vụ của một tiểu tỳ.

Sau một ngày đêm, nữ lang thoát khỏi quỷ môn quan, người đầu tiên nàng nhìn thấy chính là họ Phạm. Ông đã túc trực ở đây và với linh tính của một người từng trải, hiểu được hiểm nguy ân oán của giang hồ, nên không hề tiết lộ sự có mặt của nữ lang mặc võ phục này.

Nàng biết rằng chính ông là ân nhân cứu mạng nên gắng gượng ngồi lên, định bước xuống giường lạy tạ. Nhưng Phi Vân ngăn lại :

- Đô nương còn yếu xinh đừng đa lễ. Lát nữa Hà đại phu mang thuốc lên, chỉ vài thang là cô nương sẽ bình phục.

Nàng cười e thẹn :

- Tiện thiếp bị thù nhân truy sát, thân mang nội thương trầm trọng nên ẩn náu vào khu rừng của đại nhân, may được ngài cứu mạng. Kiếp này xin kết cỏ ngậm vành báo đáp thâm ân.

Dù khuôn mặt còn xanh xao vì thương tích, nhưng nụ cười kia như ánh dương hồng rạng rỡ làm say đắm lòng người. Phạm Phi Vân năm ấy mới hơn tam tuần, nghi biểu khác người, phong độ ung dung tiêu sái chẳng có nét gì giống bọn thương nhân. Ông biết mình đã phải lòng mỹ nhân nhưng dạ thâm lo vì nàng là người võ lâm, không dễ gì chịu làm thiếp của một phú hào.

Nữ lang khẽ cau mày, khóe thu ba lộ vẻ ưu tư :

- Xin đại nhân giữ kín giùm tông tích tiện thiếp, thù nhân biết được sẽ thương hại đến đại nhân và gia quyến.

Phạm Phi Vân mỉm cười :

- Cô nương an lòng, ta không phải là người giang hồ nhưng cũng biết phòng thân. Ngoài ta, Hà đại phu và tên tiểu tỳ thân tín kia ra, không ai biết rằng nàng đang dưỡng thương ở đây. Thôi cô nương hãy nghỉ ngơi au bình phục, đừng gắng gượng hàn huyên làm gì.

Nữ lang cúi đầu cảm tạ :

- Tiệp thiệp cảm ân đại nhân đã lo lắng, nhưng xin được cho biết đại danh để tiện xưng hô. Tiệp thiệp họ Nam Cung tên gọi là Sương.

Họ phạm gật gù ròi nói :

- Ta tên Phạm Phi Vân.

Nữ lang cười ranh mãnh :

- Tên của Phạm ân công quả đúng như người, vẻ thanh cao hiện rõ trên gương mặt.

Tài Thần rung động vì nụ cười kia, sợ ở lâu không giữ được lễ nên đứng dậy cáo từ.

Suốt ba tháng trời, ngày nào Phi Vân cũng đến đàm đạo với nữ lang và càng cảm phục trước trí tuệ phi phàm của nàng. Nam Cung Sương đã bình phục hoàn toàn. Lúc này nhan sắc nàng như hoa mới nở, phù dung nhất đoá, tái tiểu khuynh thành. Họ Phạm tuy say đắm nhưng vẫn giữ đạo quân tử, không dám mở lời sợ mang tiếng bất nghĩa, nhân lúc thi ân mà cầu duyên nợ.

Một sáng nọ sương đêm còn chưa tan bởi ánh dương quan, ngọc lộ cò vương trên những cánh hoa trước tòa tiểu xá, Phi Vân theo thông lệ đến thăm. Ông ngỡ ngàng khi thấy Nam Cung Sương đang thẫn thờ đứng ngắm hoa. Trên tay nàng là bọc hành trang, tua kiếm phát phới trên vai. Họ Phạm vội bước lại gần, đau đớn hỏi :

- Sương nhi! Nàng đi thật chẳng?

Nam Cung Sương quay lại nhìn u uẩn, khóe thu ba long lanh ướt rượt. Nàng nói :

- Ân công, tiệp thiệp quấy nhiễu đã lâu, không tiện ở lại làm gián đoạn việc kinh doanh của người. Hơn nữa, ân công bỏ bê gia sự, ngày ngày đến đây thăm thiệp, sợ rằng tình nghĩa tào khang của người mất đi nồng ấm.

Phi Vân tê tái cõi lòng ngậm ngùi bảo :

- Sương nhi! Ta biết nàng là giang hồ hiệp nữ, như chim bằng bay xa vạn dặm, nào có sá gì chút Đào gia trang chật hẹp này. Ta chỉ là một thương nhân bình thường, xa lạ với kiếm cung, sao có thể làm bạn với nàng lâu dài được.

Nam Cung Sương lắc đầu :

- Ân công đừng nói vậy, tiệp thiệp sớm lang bạt giang hồ, lòng đã chán cảnh chém giết, chỉ vì không muốn liên lụy đến ân công nên đành phải dứt áo ra đi đó thôi. Ba tháng qua, tiệp thiệp đã có những ngày hạnh phúc, vui sướng nhất đời.

Phạm Phi Vân lòng mừng khôn xiết, nhìn nàng chăm chú, hít một hơi dài để lấy dũng khí.

- Sương nhi, phúc họa là do mệnh trời, sao ta lại phải sợ. Nếu nàng không chê ta tầm thường xin hãy ở lại đây và cùng ta kết duyên Tần Tấn.

Phi Vân nói một hơi xong lòng hồi hộp vô cùng, chỉ sợ nàng từ chối. Còn Nam Cung Sương thì thẹn thùng, mặt đỏ hồng, liếc nhìn họ Phạm rồi cúi đầu nói nhỏ :

- Đa tạ ân công đã có dạ đoái hoài, nhưng không biết kể nhi nữ vô biên như tiệp thiệp có thể làm đẹp dạ ân công hay không. Hơn nữa, biết vị phu nhân ở nhà có chấp nhận tiệp thiệp, hay lại giận hờn.

Tài Thần hớn hở bước đến nắm chặt tay nàng, khẽ nói :

- Sương nhi, ta đã thâm yêu mến nàng từ lâu, nếu nàng đi chắc ta sầu muộn đến chết mất. Còn chuyện thế nhi, xin nàng cứ yên tâm, ta góa vợ đã ba năm rồi.

Tháng sau được ngày kiết nhật, Phạm gia tổ chức lễ nạp thiệp, không mời ai, không kết đèn hồng, chỉ có buổi đại yến trong gia trang để giới thiệu phu nhân cho gia nhân biết mặt.

Sương nhi là người thông tuệ, từng trải nhân tình thế thái nên rất mực cung kính với trượng phu và khoan dung với nô bộc nên được lòng mọi người. Nàng còn trẻ trung, nhan sắc lại hơn người nhưng không để cho Phi Vân quá đắm say mà xao lãng việc bán buôn.

Một năm trôi qua, Sương nhi mãn nguyệt khai hoa, người thừa kế hương hỏa của họ Phạm ra đời. Tài Thần vui mừng khôn xiết, hậu thưởng nô bộc trong nhà, cúng dường các chùa chiền, bố thí cho ăn mày và bần dân khắp thành Bắc Kinh. Đứa bé được đặt tên là Vân Long.

Từ ngày có người nối dõi, Tài Thần yên tâm chuyên chú làm ăn và nhờ trí tuệ của phu nhân, công việc kinh doanh ngày càng phát đạt.

Trước đây Tài Thần vẫn né tránh việc tiếp xúc với giới võ lâm. Hảo hớn nào cần giúp đỡ thì được đáp ứng và không hề lưu lại. Nhưng sau này, chính Nam Cung Sương đã bàn với trượng phu sử dụng nơi hậu viện để làm nơi nướng nấu cho những ai cần đến. Nàng đã từng trải qua cuộc sống sóng gió, đắng cay và thiếu thốn của giang hồ, nên rất thông cảm với những người đã mệt mỏi với cát bụi. Xuất đạo với một thân võ học và hào khí can vân, xuôi ngược đó đây, trừ gian diệt bạo nhưng nhiều khi không kiếm đủ cơm ăn.

Phạm Phi Vân ngại rằng sẽ nuôi ong tay áo, đem họa diệt thân vào nhà, vì nhân tâm nan trắc. Biết đâu có kẻ nào nẩy tham tâm sinh lòng phản phúc thì sao? Nam Cung Sương cười bảo :

- Tướng công đã có đại cao thủ như Hà tổng quản thì còn sợ ai nữa?

Phi Vân giật mình :

- Quả là không gì có thể qua mắt được phu nhân. Nhưng nàng có nhận ra lai lịch ông ta không?

- Thưa có! Nếu thiếp không lầm thì Hà tổng quản hai mươi năm trước có mỹ hiệu Sư Hồn Thánh Thủ, thiện dụng cặp phán quan bút.

- Đúng vậy, nhưng chỉ mình Hà tổng quản đâu thể đảm bảo được mọi bất trắc.

Nam Cung Sương mỉm cười :

- Tướng công chớ lo âu, xin hãy mời ông ta vào đây, thiếp sẽ bàn bạc, thương lượng lại.

Hà Phong bước vào chăm chú nghe trang chủ lược sơ qua, thần thái ông có vẻ ưu tư. Phạm phu nhân mỉm cười bảo :

- Hà đại thúc, còn có tiểu nữ ở đây giúp một tay, xin hãy yên tâm!

Hà Phong nghe tiếng quay lại, nhìn Nam Cung Sương định nói đôi lời hơn thiệt, nhưng khuôn mặt ông chợt sững sờ như hóa đá, nửa mừng, nửa sợ, giọng ông như lạc hẳn đi :

- Không dám, không dám, có phu nhân ở đây còn e ngại điều gì nữa!

Phi Vân cũng thấy lạ lùng vì nét mặt bối rối của họ Hà, chỉ vì chàng không biết viên Tổng quản của mình đã nhìn thấy gì trong đôi mắt đẹp của Sương nhi. Đôi mắt ấy đã đổi thành màu xanh biếc. Trên giang hồ chỉ có hai người như vậy, đó là Bích Nhân Thần Quân và con gái.

Hai mươi năm trước, trong kỳ Hoa Sơn đại hội, quần hùng đồng tranh chức Minh chủ võ lâm, vì Minh chủ đương nhiệm vừa tạ thế. Anh hùng hai lộ hắc bạch đều cử ra những đại biểu kiệt xuất. Năm ấy ma trưởng đạo tiêu, Ma Diện Tú Sĩ võ công khiếp quỷ thần lại ra tay độc ác vô song. Thất đại môn phái và cả phe hắc đạo có nhiều cao thủ đã táng mạng dưới tay của Tú sĩ. Sang đến ngày thứ ba, tướng chừng võ lâm từ đây chìm trong ma chướng. Không còn ai dám lên so tài với Ma Diện.

Ban giám khảo đã định sai giống trống và trao ngôi Minh chủ cho Tú sĩ. Nhưng bất ngờ có một thư sinh áo xanh xuất hiện, cạnh ông là một bé gái khoảng bảy hay tám tuổi. Người này trạc tứ tuần, khuôn mặt anh tuấn lạnh lẽo như băng giá nhưng chính khí lẫm lẫm.

Thanh bào thư sinh đặt con gái ngồi trên một phiến đá gần đó rồi bước thẳng lên võ đài. Bước đi ung dung chậm rãi, nếu không có thanh trường kiếm trên vai thì chẳng ai dám nghĩ là chàng đến đây để thi tài.

Thư sinh chấp tay chào giám đài và quần hùng thiên hạ, giọng nói không lớn nhưng mọi người đều nghe như sát bên tai :

- Tại hạ tên gọi Nam Cung Phong, lần đầu xuất đạo nên chẳng có tiếng tăm gì. Tại hạ vốn chẳng muốn tranh giành danh vị Minh chủ. Nhưng thấy Tú sĩ thủ đoạn quá ác độc, ra tay không kể gì đến đức hiếu sinh của trời đất, nên tại hạ muốn đòi lại chút công đạo mà thôi.

Ma Diện Tú Sĩ nghe xong ngửa mặt cười như điên khùng :

- Các hạ bản lĩnh được bao nhiêu mà dám đứng trước ta khoác lác? Luật giang hồ bao đời, mạnh được yếu thua là chuyện thường tình. Kể nào sợ đổ máu thì đừng bước vào chốn võ lâm.

Thanh bào thư sinh điềm đạm nói :

- Võ đạo phải hợp với thiên đạo thì mới cao sâu, uyên bác như đất trời. Các hạ nay lòng độc ác, học võ chỉ hại đến thiên lý, nhân sinh. Hôm nay ta sẽ dạy cho các hạ biết thế nào là võ học chân chính.

Thư sinh nhẹ nhàng rút kiếm, tư thế ung dung, lưỡi kiếm hững hờ chỉ xéo lên trời, chiêu thức giản dị nhưng vô cùng uyên ảo. Ma Diện Tú Sĩ rúng động tâm thần, mồ hôi nhỏ giọt, không biết phải tấn công thế nào.

Thời gian nặng nề trôi qua, quần hùng hồi hộp theo dõi. Ma Diện không chờ được nữa, vung cây thanh ma thủ bằng đồng lướt vào, dùng tuyệt chiêu cuối cùng trong Ma Thủ thập nhị thức, bóng trảo chớp lên hóa thành đám mây đen bao phủ địch thủ. Khí thế như dời non lấp biển. Quần hùng đã biết oai lực của ma trảo nên thềm lo cho thư sinh lạ mặt. Lúc này, Thanh bào thư sinh mới khẽ mỉm cười, đôi mắt chợt xanh biếc như mắt mèo, lưỡi kiếm trong tay rung động tám mươi mốt lần tạo thành đạo hào quang cuốn lấy Ma Diện. Tiếng vũ khí va chạm khùng khiếp rồi tắt lịm. Mọi người định thần nhìn lại đấu trường, thấy thư sinh đứng ôm kiếm, thần sắc an tường, đôi mắt xanh biếc lóe sáng như điện. Ma Diện Tú Sĩ lão đảo, đưa tay tả nắm lấy vết thương nơi cùi chỏ cánh tay hữu. Đoạn cánh tay cầm thanh ma thủ đứt lìa nằm trên mặt đất. Nam Cung Phong nghiêm nghị :

- Ta vì đức hiếu sinh nên chỉ lấy đi cánh tay hữu nhuộm máu đồng đạo của ngươi. Sau này, nếu ngươi không chừa thói tàn ác, ta sẽ không dung tha nữa đâu.

Ma Diện đau đớn ngửa mặt cười lớn :

- Nam Cung Phong, ta thề sẽ trả món nợ này.

Dù đã bị thương nhưng Tú sĩ vẫn biến đi bằng một thân pháp kỳ ảo.

Quần hùng lúc này vô cùng hâm mộ trước võ công kỳ ảo của Nam Cung Phong nên đồng thanh hô to :

- Nam Cung minh chủ, Nam Cung minh chủ.

Không Hư thần tăng, Phương trượng chùa Thiếu Lâm đứng dậy. Ông dùng Sư Tử Hống thần công để trấn áp cơn hào hứng của quần hào.

- A Di Đà Phật! Xin các anh hùng bớt cơn phấn khích để lão nạp làm tròn nghi lễ.

Tiếng nói vang như chuông đồng rền rĩ, mọi người bình tâm lắng nghe không còn náo loạn nữa.

- Kính thưa các vị hảo hán, Nam Cung thí chủ chỉ một chiêu đã diệt trừ được Ma Diện Tú Sĩ, võ công ấy thiết tưởng không còn ai tranh cãi nữa. Lão nạp xin chính thức tuyên bố Minh chủ mới của võ lâm.

Ông đưa tay ra hiệu, mười tám lực sĩ nổi lên ba hồi trống. Quần hào vui mừng la hét. Cả phe hắc đạo cũng hài lòng vì họ không ưa gì tính tàn ác của Ma Diện Tú Sĩ. Họ cũng là những tráng sĩ đỉnh thiên lập địa, chỉ vì mưu sinh và hành vi hơi khác người nên bị liệt vào tà phái. Mà phạm những kẻ ngang ngược thô hào thì lại rất dễ khâm phục, ngưỡng mộ bậc anh hùng. Nam Cung Phong người nho nhã nhưng uy nghi, võ công xuất chúng và có vẻ hào sảng dễ thân thiện.

Lúc này Nam Cung đã đến bên con gái, chàng bế cô bé lên, đưa tay ra dấu rằng mình có điều muốn nói :

- Chư vị anh hùng, Phong này thực ra không có ý làm Minh chủ, mong quý vị lượng thứ.

Mọi người giật mình ngơ ngác. Huyền Hạc đạo trưởng, Chương môn phái Võ Đang lên tiếng :

- Nam Cung thí chủ không nên nói vậy, võ lâm chẳng thể một ngày vắng chủ. Nếu thí chủ không nhận thì chẳng lẽ chúng ta lại phải tổ chức một đại hội khác hay sao? Lúc ấy lại xảy ra cảnh máu chảy đầu rơi, tổn

hại đến nguyên khí võ lâm. Hơn nữa, chưa bao giờ có người nào lại được hai đạo hắc bạch tôn sùng đến thế. Mong thí chủ vì đồng đạo, vì bá tánh mà nhận lấy trọng trách này. Với uy phong của thí chủ, mong rằng giang hồ sẽ có được những ngày yên ổn.

Nam Cung Phong đắm chiêu suy nghĩ, quần hào im lặng đợi chờ. Chợt tiếng nói trong trẻo của cô bé vang lên :

- Cha à, cha nhận lời đi. Lão trượng râu dài kia nói đúng đó cha ạ. Cha vẫn thường dạy con là phải biết yêu thương giúp đỡ mọi người mà!

Giọng trẻ con dịu dàng, ngây thơ là quần hào bật cười :

- Phải lắm, cô bé nói phải lắm, xin Minh chủ đừng từ chối nữa.

Nam Cung Phong nhìn con lắc đầu cười :

- Thôi được, tại hạ xin nhận.

Chàng dắt con bước lên đài để nhận lệnh kỳ Minh chủ. Quần hùng hoan hô nhiệt liệt.

Trời đã về khuya, phái Hoa Sơn là địa chủ nên đã chuẩn bị đèn đuốc và yến tiệc. Quần hào các bộ đông đến hơn ngàn nên chẳng thể nào đủ bàn ghế. Họ ngồi ngay xuống mặt cỏ, xay quyền hành lệnh, rượu tuôn như suối.

Nam Cung Phong cùng Chưởng môn các phái, nhân sĩ cao niên ngồi dự yến ngay trên võ đài.

Rượu được vài tuần, Chưởng môn phái Hoa Sơn là Truy Hồn Kiếm Lã Thanh Vân chấp tay nói :

- Giờ đây, Nam Cung các hạ đã là Minh chủ võ lâm, xin cho bọn tại hạ biết đôi điều về thân thế.

Nam Cung Phong đứng dậy, chấp tay thi lễ rồi hắng giọng nói :

- Phong mồ nguyên quán ở Quảng Châu, trước đây theo đường hoạn lộ, nhưng sớm chán cảnh quan trường nên đã từ quan.

Điểm Thương trưởng lão Thiết Nhất Cao Kỳ vốn cũng là một thư sinh mê say thi phú nên chợt nhớ ra :

- Té ra Minh chủ chính là thần đồng đất Quảng Châu, mười sáu tuổi đã đậu tiến sĩ, sau làm quan ngự sử, vì can ngăn vua không được nên treo ấn từ quan?

Nam Cung Phong gật đầu. Có người hỏi đến sư thừa nhưng Minh chủ chỉ cười không đáp.

Sau đêm ấy danh tiếng Nam Cung Phong lừng lẫy giang hồ, mọi người đặt cho ông mỹ hiệu là Bích Nhân Thần Quân. Và những ai có tham gia thịnh hội Hoa Sơn đều biết rằng con gái ông cũng có đôi mắt đỏ màu xanh biếc.

Trong suốt mười lăm năm Nam Cung Phong làm Minh chủ, giang hồ an lạc. Lũ ma đầu hiếu sát, dâm ác bị ông thẳng tay trừng trị. Oán cừ chồng chất nhưng không ai dám trách ông là người thiếu công tâm.

Đột nhiên năm năm trước đây ông biến mất, cả con gái ông cũng vậy. Giang hồ từ đấy náo loạn, bọn tà ma bắt đầu trỗi dậy, hứa hẹn một cuộc phong ba mới

2. Chương 2: Cái Bang Nhất Dạ Lâm Phong Hỏa - Công Tử Khinh Tài Giúp Khánh Dương

Từ ngày Đào gia trang theo lệnh của Phạm phu nhân thu nạp anh hùng các bộ, Phạm Phi Vân mới có nhân lực thâm nhập ngành Tiền trang và vận tải. Đoàn thương thuyền của ông xuôi ngược Hoàng Hà, Dương Tử mà không sợ bị cướp bóc.

Thực ra Đào ký vẫn có những khoản giúp đỡ nhất định với các bang hội lớn nhỏ, ông là người trọng nghĩa khinh tài nên ai ai cũng tôn kính. Công việc kinh doanh lên như điều gặp gió, xuôi chèo mát mái nên ông rất bận rộn. Việc nuôi dạy công tử Vân Long giao cho Hà tổng quản và phu nhân.

Phạm công tử anh tuấn phi phàm thừa hưởng của phụ thân nét đường chính uy nghi, thận trọng và của mẹ tính thông minh tuyệt đỉnh. Mười bốn tuổi đã lao thông kinh sử, tứ thư ngũ kinh, bách gia chư tử. Học một biết mười nhưng tính tình điềm đạm ít nói, khiêm tốn và nhân hậu. Cả những gia đình cũng vô cùng quý mến chàng.

Vân Long ít khi giận nhưng đôi lúc không vừa ý, mắt chàng cũng đổi màu xanh biếc như Nam Cung Sương. Chẳng mấy ai biết được điều này.

Công tử ở trong một tòa tiểu viện chung quanh có trúc, có mai và các loài hoa đẹp. Chàng ở đây học tập và ngâm vịnh. Theo lệnh Nam Cung Sương, Hà tổng quản đã huy động mạng lưới Đào ký cả nước tìm mua cho bằng được những dược thảo quý. Và từ nhỏ, Vân Long đã được mẹ tắm cho bằng thứ nước đặc phương ấy.

Đúng định kỳ, chàng phải uống thơm tho nhưng rất đắng.

Đào gia nhất mạch đơn truyền nên Trang chủ không muốn con mình dấn thân vào ân oán võ lâm, Nam Cung Sương chỉ cười bảo :

- Chỉ sợ sau này tướng công không thể ngăn cản nó đó thôi. Kiếp vận giang hồ đã ứng vào con mình. Nhưng chàng đừng lo, chỉ có cát mà không có hung hiểm gì đâu.

Đào trang chủ không hiểu nhưng ông chẳng hỏi thêm. Phạm phu nhân cũng không ép con phải luyện võ công, nàng chỉ chuyện trò phân tích những lẽ lối, quy củ và thủ đoạn xảo quyệt trong giang hồ. Vân Long cũng thường lui tới khu hậu viện, nơi cư trú của các hảo hán. Chàng chuyện trò cùng họ và thu thập rất nhiều kiến văn. Họ biết mẹ chàng là ai nên không dám lên tiếng truyền thụ võ công cho chàng mà chỉ giả như đang tập luyện, ôn lại võ công để phòng khi hữu dụng.

Những tuyệt kỹ phòng thân, chiêu thức thủ mạng được múa rất chậm và với trí nhớ tuyệt luân, Vân Long đã vô tình thâm nhập tất cả. Trong chỉ có hai năm, các cao thủ không còn gì để dạy chàng nữa. Cả Hà tổng quản cũng dốc túi truyền cho chàng ba mươi sáu đường Sưu Hoàn Thủ. Năm ấy chàng mới vừa mười lăm tuổi.

Một hôm Nam Cung Sương đến thư phòng của con và bảo :

- Mẹ biết con say mê võ học và căn cơ của con rất thích hợp để luyện võ. Những gì con học được của các thúc bá, rất hữu dụng sau này. Nhưng đây cũng chỉ là võ ngoài của võ học, phần cốt lõi tinh yếu sẽ đến lúc có người truyền thụ. Võ công của ngoại con siêu quần bạt tụy nhưng lại không thích hợp với nữ nhân nên ta không luyện được. Nay mẹ sẽ dạy cho con môn khinh công và ám khí, đó là tuyệt kỹ gia truyền mà ta đặc ý nhất.

Vân Long vui mừng cảm tạ và từ đó ngày nào chàng cũng theo mẫu thân vào khu rừng sau trang viện để luyện tập. Lăng Vân Tiên Tử quả danh bất hư truyền, khinh công nàng độc bộ võ lâm, thủ pháp ném ám khí kỳ tuyệt thiên hạ. Vì chưa luyện qua nội công tâm pháp nên chàng chỉ ỷ vào khí lực thiên sinh mà Nam Cung Sương đã âm thầm bồi dưỡng từ khi chàng còn nhỏ. Vân Long hỏi mẹ sao không dạy nội công cho chàng thì bà trả lời :

- Đường lối luyện chân khí của mẹ chỉ thích hợp với nữ nhân. Sau này khi con học được tâm pháp chính tông thì võ công mới mong đến mức tuyệt đỉnh được.

- Nhưng ai sẽ dạy con?

Nam Cung Sương cười bí ẩn :

- Rồi Long nhi sẽ biết.

Vài hôm sau nhân còn ba tháng là đến ngày Phật đản, Phạm phu nhân bàn với Trang chủ :

- Tướng công, chàng cũng biết thiếp tinh thông bốc dịch, biết trước rằng con mình không thể đứng ngoài vòng ân oán giang hồ. Hơn nữa bậc trượng phu nhậm trọng nhi đạo viễn, sao có thể trốn bốn phận với thiên hạ? Long nhi sau này sẽ là cột chống đỡ cho tòa nhà võ lâm và cả an nguy của giang san. Chàng vốn là bậc thượng trí chắc cũng hiểu được lòng thiếp?

Đào trang chủ vốn tuyệt đối tin tưởng Nam Cung Sương nên vội nói :

- Ta biết nàng yêu thương Long nhi không kém gì ta, nếu quả là kiếp vận này cần đến Long nhi sao ta có thể hẹp hòi.
- Cảm tạ tướng công đã tin yêu tiện thiếp. Nay đã đến lúc Long nhi phải xa nhà để thụ giáo võ học thượng thừa. Ngày mai, xin tướng công truyền Hà Tổng quản xuất ra hai vạn lượng vàng giao cho Long nhi và một số cao thủ lên đường đến Thiếu Lâm tự. Long nhi sẽ học nội công tâm pháp của nhà Phật và sau đó sẽ lên Võ Đang sơn luyện kiếm.

Sáng hôm sau Long nhi được mẫu thân gọi đến :

- Long nhi, ta giao cho con hạt niệm châu này, khi đến Thiếu Lâm tự, cúng dường cho chùa một vạn lượng vàng để trùng tu đại điện. Con sẽ giao vật này cho Phương trượng, xin được làm đệ tử tục gia và học võ công. Sau một năm, ta tin rằng con sẽ thành công. Con hãy đến Võ Đang sơn, đưa thanh tiểu kiếm này cùng một vạn lượng vàng cho Huyền Hạc đạo trưởng và xin học kiếm pháp. Khi nào xong con mới được trở về nhà.

Long nhi nửa mừng nửa lo, chàng vốn từ lâu đã khao khát được đi xa để thưởng thức các danh lam thắng cảnh và thu thập kiến văn. Nhưng chàng vẫn lo vì sợ huyên đường ở nhà không ai sớm hôm kể cặn.

Phạm phu nhân truyền Hà tổng quản cho gọi anh em họ Hải lên nhận lệnh. lát sau, hai đại hán áo đen bước vào, kính cẩn ứng hầu.

Hải thị huynh đệ vốn là hảo hán đất Sơn Đông, tính tình thẳng thắn cương liệt, không chịu được chính sự hà khắc của tuần phủ Sơn Đông nên bỏ nhà đi làm cường đạo, chuyên đánh cướp bọn cường hào ác bá, tham quan ô lại rồi lấy của cải chia cho người nghèo.

Cách đây hơn năm, tuần phủ Sơn Đông truy sát ráo riết, anh em họ Hải bỏ xứ bôn đào về Bắc Kinh. Ở Đé đô không ai biết họ nhưng chỗ nào cũng sum nghiêm, cấm quân, thị vệ đầy đường nên họ cũng chẳng cách nào kiếm được tiền. Lâu ngày, lộ phí mang theo đã hết, buồn tình lên Ngọc Hoa lâu uống chiu, bị đám thị vệ dưới quyền của Cửu môn Đề đốc vây chặt. Tưởng rằng không sao thoát khỏi cảnh lao tù và tội chém. May thay, hôm ấy Đào trang chủ và Hà tổng quản đi kiểm tra các tử lâu nên gặp gỡ. Hà Phong là người lão luyện giang hồ, kiến văn uyên bác lại cùng quê ở Sơn Đông nên biết Hải thị song hùng. Ông thưa với Trang chủ rằng :

- Anh em họ Hải là hảo hán đương thời, võ công kiệt xuất, tính tình trung hậu, việc thu nhận hai người này là chuyện nên làm.

Phạm Phi Vân đứng ngoài thấy hai người uy mãnh, khí thế khiếp người nên cũng thầm yêu mến. Ông xuống ngựa, ung dung bước qua vòng vây của đám thị vệ. Họ cung kính dạt qua. Phi Vân và Hà Phong đi thẳng vào khách sảnh của Ngọc Hoa lâu, nơi Hải Thị đang tử thủ. Hà Phong chấp tay thi lễ nói :

- Chẳng hay trước mặt tại hạ có phải là Hải thị song hùng ở đất Sơn Đông chăng?

Anh em họ Hải giật mình vì không ngờ có người nhận biết lai lịch của mình, nhưng vẫn giữ qui củ, chấp tay đáp :

- Chính thị là anh em mõ. Các hạ là cao nhân phương nào, sao lại biết đến chút tiếng tăm nhỏ nhoi của bọn ta?

Hà tổng quản cười tươi :

- Chúng ta vốn là đồng hương, tại hạ họ Hà.

Ông nói xong đưa tay vẽ vào không khí thức đầu của pho Sư Hồn Thủ. Anh em họ Hải thất kinh :

- Thất lễ, thất lễ! Té ra ngài là Sư Hồn Thủ Hà Phong.

Hà tổng quản quay sang đưa tay giới thiệu Phi Vân với họ :

- Ta xin giới thiệu với nhị vị, đây chính là Đào trang chủ, cũng chính là chủ nhân của tòa tử lâu này.

Anh em họ Hải đỏ mặt sượng sùng :

- Đắc tội thật, bọn tại hạ dù thô mãng cũng biết tiếng Tài Thần là người trọng nghĩa, nhân hậu, dám dẫu vào đây ăn quịt, chẳng qua túi rỗng lòng không nên muối mặt uống chịu vài chén rượu, đem thanh đao này cầm đỡ. Nhưng chưởng quầy không chịu nên mới xảy ra xô xát. Nay gặp đại nhân ở đây, xin chịu trách phạt.

Phạm Phi Vân cười độ lượng :

- Không đánh nhau sao nhận được anh em? Nhị vị hảo hán là đồng lương của Tổng quản thì cũng là người nhà thôi. Để ta quở trách chưởng quầy quá hẹp hòi nên anh hùng mới gặp nạn thế này.

Anh em họ Hải cảm động :

- Không dám, không dám!

Phi Vân bước ra ngoài bảo chưởng quầy phát ổi anh em thị vệ mười lạng bạc rồi giải tán vì đây chỉ là chuyện hiểu lầm. Bọn thị vệ lương tháng chỉ vài lạng bạc trắng, nay được thưởng một lúc mười lạng nên cảm ơn rồi rít.

Phi Vân mời anh em họ Hải lên lầu trên đàm đạo. Các món ngon vật lạ và rượu quý được đem ra. Hải thị song hùng từ ngày lên Bắc Kinh, biết mình thiết thốn nên tăng tiện, đâu dám thưởng thức những món sang trọng, đắt tiền. Hôm nay gặp được quý nhân, lòng như mở hội, thả sức ăn uống. Phi Vân và Hà Phong chỉ ăn cầm chừng để tiếp khách.

Phi Vân không biết võ công nhưng khí độ rộng rãi, hào sảng, ở gần càng lâu càng thấy mến. Hải thị song hùng thổ lộ việc mình bị truy bắt ở Sơn Đông và hoàn cảnh khó khăn hiện tại. Phi Vân nghe xong đưa ngón tay cái lên khen rằng :

- Trượng phu thay, nhị vị lúc cùng khốn mà không đổi chí, thà chịu thiếu thốn chứ không bắt nạt dân lành vô tội.

Hải Long là lão đại, nghe Phi Vân nói xong, vỗ đùi than rằng :

- Trang chủ quả là người tri âm của Hải này. Đạo nhi hữu đạo, dù có chết anh em tại hạ cũng không ỨC HIẾP LƯƠNG DÂN ĐỂ NHỤC ĐẾN TỔ TIÊN. Trang chủ là bậc đại nhân, anh em tại hạ xin đem thân nương nhờ dưới trướng, nguyện một lòng phò tá, dẫu chết không thay.

Nói xong, anh em họ Hải sụp xuống thi đại lễ, Phi Vân vui mừng đỡ họ đứng lên và nói.

- Nhị vị anh hùng cái thế, nay có lòng xin đến Đào gia làm khách khanh, chứ ta nào có đức độ gì để nhị vị tôn thờ.

Lão nhị Hải Hổ lắc đầu nói với vẻ cương quyết :

- Mong Trang chủ đừng từ chối, bọn tại hạ vì ngưỡng mộ phong thái quân tử của ngài mà quy phục chứ không phải vì miếng cơm manh áo. Hà đại ca chịu nhận thân phận Tổng quản thì anh em họ Hải nào dám ở cao hơn.

Hà Phong đưa mắt ra hiệu, Phi Vân gật đầu đỡ hai người dậy :

- Thôi được, nhị vị đã quyết, ta cũng đành chịu. Chúng ta cứ về gia trang rồi sẽ tính sau.

Từ đó, Hải thị song hùng trở thành hộ vệ thân tín của Phi Vân.

Nhắc lại, Long nhi thấy anh em Hải thị thì rất vui mừng vì chàng vốn thân thiết với họ, nay nếu được đi cùng thì thật tuyệt. Phạm phu nhân nhìn Hải Long, Hải Hổ, bảo rằng :

- Nhị vị là người lão luyện, võ công hơn người, nay ta giao phó công tử cho nhị vị. Trong vài năm tới, nhị vị phải hết lòng chăm sóc cho Long nhi đăng sơn học nghệ. Mọi việc, Hà tổng quản sẽ dặn dò chi tiết sau.

Hải thị song hùng biết mình được giao trọng trách nên vô cùng phấn khởi :

- Xin trang chủ và phu nhân yên tâm, anh em tại hạ xin xả thân bảo vệ cho công tử.

Biết tính họ trung liệt, hứa một lời bốn ngựa khó theo, nên phu nhân rất hài lòng.

Hôm sau là ngày tốt, Đào gia trang âm thầm tiễn Long nhi lên đường. Hai vạn lượng vàng được đóng hòm chở trong xe ngựa. Hải thị huynh đệ và Long nhi cưỡi tuấn mã theo sau.

* * * * *

Thường tình các bang phái võ lâm đều tìm nơi núi cao, rừng lớn để đặt trụ sở. Có lẽ họ muốn cho thêm phần cao cả, tôn nghiêm, hoặc muốn lánh xa thế tục để yên tâm tu luyện. Nhưng có một ngoại lệ, đó là Cái bang, đại bang lớn nhất thiên hạ, đệ tử lên đến hàng vài chục vạn. mà sinh hoạt của bọn ăn mày thì không thể xa nơi phồn hoa, đô hội. Các Phân đà cũng vậy.

Ngoại thành Lạc Dương có một trang viện không tráng lệ nhưng rất rộng rãi.

Tòa chính viện uy nghi được vây quanh bởi một vòng phòng ốc. Tất cả đều bằng gỗ. Không có hoa viên, không có nhà thủy tạ, chỉ có sân trước rộng mênh mông làm nơi hội họp hàng kỳ. Trước cổng có tấm chiêu bài cũ bằng gỗ viết bốn chữ “Cái bang Tổng đà”. Nơi đây, sau hơn tháng nữa sẽ tổ chức lễ mừng thượng thọ tuổi cho bang chủ là Mỹ Nhiêm Cái Hạ Khánh Dương. Thiệp mời đã gửi đi từ vài tháng trước. Các Chưởng môn, long đầu, hào kiệt thiên hạ đều được mời. Đại biểu Phân đà tỉnh Trung Nguyên đang lữ lượt kéo về. Khắp nơi trong thành Lạc Dương, đầu đầu cũng bàn tán về thịnh hội này. Hai mươi năm qua, dưới sự lãnh đạo của Hạ Khánh Dương, Cái bang đã là bang hội đông đảo và hùng mạnh nhất trong lịch sử khai tông.

Nhưng chỉ trong một đêm, không hiểu do vô tình hay có bàn tay phá hoại, mà ngọn lửa quái ác đã thiêu rụi Tổng đà thành bãi tro tàn. Đệ tử Cái Bang liêu chết cứu chữa nhưng vô vọng. Lửa bốc lên từ mọi phía cùng với ngọn gió Tây lồng lộng đã nuốt chửng mọi thứ. Pháp Cái Hà Quyết chẳng ngại tử vong, xông pha lửa đỏ, cứu lấy sổ sách, văn bản điều hành của toàn bang.

Đến sáng, ngọn lửa đã tắt. Mỹ Nhiêm Cái với bộ râu cháy xém cùng đám đệ tử đứng nhìn cảnh điêu tàn mà khóc ròng. Kiểm điểm lại nhân lực thấy thiếu mất tám người và trọn thương gần trăm đệ tử.

Trong số tám người mất tích, nhân vật quan trọng nhất là Tài Cái Hồ Phú người nắm giữ toàn bộ ngân sách Cái bang. Hiện trường chỉ có bảy xác, không có ai mập mạp, to lớn như Hồ Phú.

Hạ Khánh Dương đã hiểu, mắt ông tóa lửa, người run lên bần bật. Ông quay lại nhìn Pháp Cái và đám đệ tử mà nói với giọng tê thiết :

- Ta quả là bất tài, u mê, tin dùng cất nhắc tên vô lại Hồ Phú nên mới có ngày hôm nay. Ta sẽ tự quyết trước bàn thờ tổ sư để tạ tội. Chúc vị Bang chủ tạm thời do Pháp Cái nắm giữ.

Hạ bang chủ vừa nói đến đây thì bọn đệ tử lớn tiếng khóc ròng, đồng thanh can ngăn :

- Nếu Bang chủ tự quyết thì chúng đệ tử cũng xin theo hầu.

Pháp Cái xua tay bảo quần cái im lặng rồi chấp tay nói :

- Cung bảm Bang chủ, việc dùng người không thể trách Bang chủ. Dù Hồ Phú do Bang chủ đề cử, nhưng đã do hội đồng trưởng lão thẩm tra, xét duyệt. Nay Bang chủ tự quyết chỉ làm hằng trăm đệ tử chết theo và cơ nghiệp Cái bang sụp đổ. Tổng đà đã bao lần xây dựng lại vì chinh chiến, nào phải cơ nghiệp tổ truyền.

Hạ Khánh Dương xua tay lắc đầu thở dài :

- Nhưng chỉ gần tháng nữa, anh hùng thiên hạ đến đây chúc thọ, chúng ta lấy gì để đón tiếp. Họ mà biết được nội tình thì ta còn mặt mũi nào mà chường mặt ra nhận lời chúc tụng.

Pháp Cái trầm ngâm giây lát rồi quay lại chúng đệ tử :

- Các ngươi nghe đây, tên phản phúc Hồ Phú là nỗi nhục của bốn bang, vì vậy các ngươi phải thủ khẩu như bình. Tuyệt đối không được tiết lộ ra ngoài. Cứ coi như Hồ Phú đã tuấn nạn trong biển lửa. Kể nào không tuân tức là muốn đưa Bang chủ vào con đường chết vậy.

Quần cái đồng thanh tuyên thệ, thà chết không hé nửa lời.

Hạ bang chủ thở dài, truyền lệnh ọi người tiếp tục dọn dẹp, còn ông và Pháp Cái trở về Phân đà Lạc Dương triệu tập cuộc họp khẩn cấp với các trưởng lão.

Ba ngày sau, các trưởng lão hay tin đã tề tựu đông đủ trong phòng khách nhỏ bé của Phân đà. Mọi người nghe Pháp Cái kể lại sự tình đều cảm phần vô cùng. Cái bang bao đời nổi tiếng trung liệt, trọng nghĩa, chưa hề gặp cảnh phản sư diệt tổ thế này.

Hạ bang chủ như mất cả hùng tâm, tráng chí, thiếu não nói :

- Chư vị trưởng lão! Nay Tổng đà đã bị thiêu hủy, muốn xây dựng lại cũng phải mất nửa năm. Hơn nữa, ngân quỹ của bốn bang đã cạn sạch, lấy đâu ra hàng chục vạn lượng bạc để dựng Tổng đà mới và tổ chức lễ chúc thọ? Ta đề nghị, trước mắt hủy bỏ cuộc lễ, truyền thư cáo lỗi cùng anh hùng thiên hạ.

Truyền công trưởng lão Thần Hành Thiết Bổng Lữ Quân lắc đầu phản đối :

- Không được, như thế còn gì thanh danh bao đời của Cái bang? Hơn nữa, ngày lễ đã cận kề, hào kiệt các lộ nơi xa đã lên đường từ tháng trước, không cách nào thông tin được. Chi bằng chúng ta mượn tạm trang viện nào đó để tổ chức, việc xây Tổng đà mới sẽ tính sau.

Mọi người tán thành. Phân đà chủ Phân đà Lạc Dương tên gọi Thiết La Hán Vương Hồng cũng là trưởng lão tám tuổi lên tiếng :

- Tại hạ biết ở Lạc Dương thành có một trang viện rộng lớn thuộc tài sản của Đào gia trang, xin Bang chủ cho người liên hệ với Đào Hoa tửu lâu để mượn. Phạm tài thần nổi tiếng trọng nghĩa khinh tài lẽ nào lại từ chối.

Hạ bang chủ gật đầu hỏi lại :

- Còn tiền bạc thì sao, khách mời không dưới ngàn người, chi phí trên năm vạn lượng, trong thời gian ngắn ngủi tìm đâu cho đủ?

Thật vậy, Cái bang sinh hoạt bằng nghề khát thực, đệ tử có đông cũng chẳng thể nào trong ít ngày mà gom góp được số tiền năm vạn lượng.

trưởng lão phụ trách ngoại vụ Thần Toán thư sinh La Thiện Hùng vốn là một sĩ tử văn võ song toàn nhưng công danh bất toại nên đầu nhập Cái bang, đem tài trí góp phần giúp Cái bang trở nên hùng mạnh, được mau chóng cất nhắc lên hàng trưởng lão, trầm tư rồi nói :

- Tôn chỉ xưa nay của chúng ta là tự lập, tự tôn nên không có quan hệ với các hào phú trong thành. Nay có việc phải mượn e rất khó. Hơn nữa, chuyện khó khăn này lại không thể lộ ra ngoài. Chỉ có chủ nhân Đào Hoa tửu lâu là người thân tín của Phạm tài thần, trước đây cũng là người giang hồ may ra thông cảm, giúp đỡ và giữ kín. Nhưng theo thông lệ thì cứ cuối tháng, các phân hiệu của Đào ký đều chở số bạc lờ lãi trong kinh doanh về nộp cho Đào trang chủ. Vì vậy, nếu chẳng may xe bạc đã lên đường thì coi như vô vọng. Chúng ta hãy nhanh chóng đến gặp Đồng Thiên Cung để thương lượng, may ra còn kịp.

* * * * *

Lại nói về Long nhi, bao năm chưa ra khỏi thành Bắc Kinh nên chàng vô cùng phấn khởi, say sưa trước những cảnh đẹp dọc đường. Thời gian không gấp nên Hải thị song hùng cứ nhẩn nha để Long nhi có thời gian thưởng thức. Đường xuôi Nam cánh vật kỳ tú, êm đềm, mùa xuân còn chưa qua nên cỏ cây xanh tốt, chim chóc rộn ràng. Sau mười ngày bạt thiệp trường đồ đã đến Lạc Dương thành. Hải thị huynh đệ đưa người ngựa vào thẳng Đào Hoa tửu lâu để nghỉ ngơi. Chủ nhân là Đồng Thiên Cung nghe tin mừng rõ ra tân cửa đón :

- Lão phu thật vui mừng được đón tiếp công tử và nhị vị. Xin vào trong tắm gội, lão phu bảo thuộc nhân bày tiệc để các vị tẩy trần và cũng để mọi người đến ra mắt chúc mừng.

Xe chở bạc được đưa vào sân sau, đám gia nhân khệ nệ khiêng hai rương vàng vào cất trong phòng quỹ.

Đào Hoa tửu lâu có ba tầng, tiểu yến được bày ở trên tầng chót. Từ đây có thể nhìn bao quát cả thành Lạc Dương. Long nhi đã thay áo khinh bào, phong thái tuấn mỹ phi phàm, có phần hơn cả Phạm tài thần thuở thiếu thời.

Các thuộc nhân đã tề tựu đông đủ, họ chỉ nghe nói mà chưa hề biết mặt Long nhi. Đồng lão đưa chàng thượng lầu, Long nhi lễ độ chấp tay thi lễ. Mọi người xúc động trước vẻ đẹp hơn người và hí độ khiêm cung,

hòa nhã của Long nhi nên xuyết xoa khen ngợi, lần lượt đến chào. lát sau họ xuống lầu tiếp tục làm việc, chỉ còn Đồng lão và bọn Long nhi.

Đồng Thiên Cung trước khi về Lạc Dương coi sóc tửu lâu, đã từng ở Đào gia trang một thời gian nên biết rõ sở thích ẩm thực của Long nhi, vì vậy chàng ăn rất ngon miệng. Anh em họ Hải thì khôi nói, họ ăn như rồng cuốn nhưng chỉ uống vài ly vì còn nhiệm vụ bảo vệ thiếu gia.

Long nhi với tư cách tiểu chủ nhân, cũng hỏi han sơ qua sanh ý của tửu lâu.

Đồng lão nhất nhất trả lời cặn kẽ. Yến tiệc đang vui vẻ chợt có chuông quầy lên bảmbáo :

- Thưa Đồng lão gia, có các trưởng lão Cái bang đến tham kiến.

Đồng lão giật mình vì trước đây hai bên không có quan hệ gì với nhau, nay sao lại có cuộc thăm viếng bất thường này? Cương vị của các trưởng lão Cái bang rất cao quý, không dễ gì gặp được. Hải thị song hùng cũng chợt dạ, hỏi thăm Đồng Thiên Cung :

- Chúng ta với Cái bang có thất thố điều gì chăng?

Đồng lão lắc đầu, suy nghĩ giây lát rồi nói :

- Không lẽ Cái bang đến đây vì việc hỏa hoạn ở Tổng đà? Thôi được, chuông quầy hãy ra mời các vị ấy vào. Nhân có công tử và nhị hiệp ở đây, xin giúp lão đối phó.

lát sau, chuông quầy cung kính đưa khách thượng lâu. Dẫn đầu là Truyền Công trưởng lão Lữ Quân, tuổi đã hơn bảy mươi mà còn quắc thước, thân hình khôi vĩ, râu cằm đen nhánh. Theo sau là Thần Toán thư sinh, Pháp Cái trưởng lão và Phân đà chủ Lạc Dương.

Đồng lão cung kính mời khách an tọa, đưa tay giới thiệu Hải thị song hùng và Long nhi. Quần cái chấp tay thi lễ :

- Thất kính, té ra là công tử và nhị vị anh hùng.

Lữ Quân cũng giới thiệu phe mình rồi đi thẳng vào vấn đề :

- Đồng lão, việc Tổng đà Cái bang gặp hỏa tai chắc ông có biết? Nay chỉ còn ít hôm nữa là đến ngày khánh hạ thất tuần của Bang chủ bốn bang. Mong Đồng lão rộng lượng mượn tạm trang viên ở ngoại thành và số bạc năm vạn lượng để tổ chức. Sau này sẽ hoàn lại với lãi suất qui định của các Tiên trang.

Quy củ của Đào gia trang là các cơ sở có toàn quyền tự giải quyết công việc làm ăn tại chỗ nên Hải thị và Long nhi không lên tiếng. Đồng lão trầm ngâm một lát rồi nói với Lữ Quân rằng :

- Việc mượn tạm trang viên không thành vấn đề, nhưng số bạc trong quỹ của tửu lâu hiện nay chỉ hơn vạn lượng, không đủ đáp ứng yêu cầu của quý bang.

Quần cái thất vọng ra mặt vì nước xa không cứu được lửa gần. Đường từ Bắc Kinh đến Lạc Dương đi về cũng hơn một tháng, nếu Trang chủ có lòng tương trợ cũng không có cách nào đem bạc về kịp.

Long nhi thường được nghe nói về sinh hoạt giang hồ nên cũng biết Cái bang thế mạnh người đông, các Phân đà mỗi năm đều đóng góp cho Tổng đà và toàn bộ là bạc trắng, vì ăn mày làm gì có ngân phiếu. Dù có hỏa hoạn, bạc chảy ra chỉ cần phân kim đúc lại chứ đâu thể mất hết được? Chàng hiểu ngay sự tình có uẩn khúc.

Tính trẻ thơ hiếu kỳ nên chàng không e ngại cấm kỵ của giang hồ, cất tiếng hỏi :

- Tiểu sinh mạo muội xin hỏi chư vị thúc bá rằng phải chăng nội tình quý bang có điều khó nói? Vì các vị người đông, nếu lửa chỉ phát sinh một chỗ lẽ nào không đối phó được? Hơn nữa, bạc trắng chảy ra sao chẳng thu gom lại?

Thần Toán thư sinh giật mình trước nhận xét tinh tế của Long nhi. Ông ngấm ngấm quan sát và nhận ra nét thông tuệ, phi phàm đằng sau khuôn mặt trẻ thơ xinh đẹp kia. Quần cái phân vì mỗi ưu tư đè nặng trong lòng, phần vì coi Long nhi như một thể gia công tử bất tài như bao lũ con nhà giàu khác nên không để ý tới. Nay nghe chàng hỏi mới biết chàng không hổ là đồng dơi Tài Thần. La Thiện Hùng cất tiếng ngợi khen :

- Công tử quả là bậc tài trí, tuổi trẻ mà xét việc như thần. Quả thật bốn bang đang lâm đại nạn. Ta nói ra, mong quý vị vì thanh danh bốn bang mà giữ kín dùm.

Ông bèn thành thật kể hết chuyện Hồ Phú phản bang đốt nhà, cướp bạc.

Bốn người trong bọn Long nhi nghe xong kinh tâm động phách. Long nhi trầm ngâm giây lát rồi nói :

- Theo ý tiểu điệt thì một mình Hồ Phú không thể nào phóng hỏa được nhiều nơi trong một lúc, chắc là có vài tên đồng bọn. Hơn nữa, số bạc gần mười ngàn lượng ấy cũng chưa thể đem ra khỏi thành Lạc Dương.

Mọi người sững sờ vì Long nhi quả cao kiến. Cái bang cứ cho rằng số bạc đã cao chạy xa bay cùng Hồ Phú nên không hề truy tìm.

Lữ Quân giơ ngón tay cái khen :

- Phạm công tử đã làm đầu óc bọn già này được mở mang. Nhưng để sau hãy tính, trước mắt phải lo cho xong việc lễ thọ. Dù không mượn được bạc nhưng bọn lão cũng vô cùng cảm kích công tử và Đồng lão. Xin được cáo từ để đi mượn nơi khác.

Long nhi cười bảo :

- Chư vị thúc bá có chắc rằng sẽ mượn được ở nơi khác chẳng?

Phân đà chủ Vương Hồng thiếu não lắc đầu :

- Quả thật chúng ta có ít hy vọng lắm. Nếu chia ra mượn mỗi nơi một ít thì còn gì là danh dự Cái bang nữa.

Long nhi quay sang hỏi Đồng lão :

- Đồng bá bá, các doanh nghiệp của bốn bang từ đây đến phủ Hà Nam gom góp lại có đủ một vạn lượng vàng chẳng?

Đồng lão không hiểu ý Long nhi nhưng vẫn lấy bàn toán nhắm tính sanh ý các cơ sở rồi trả lời :

- Bẩm công tử, chắc là đủ. Nhưng trong mười ngày làm sao có thể huy động vận chuyển về đây kịp?

Long nhi mỉm cười bí ẩn, quay sang nói với quần cái :

- Như vậy là tốt rồi. Long nhi xin thay mặt gia phụ kính tặng Cái bang một vạn lượng vàng để sử dụng. Coi như đó là lễ mọn để mừng thượng thọ quý bang chủ. Xin Đồng bá bá sai người mở phòng quỹ mang lên đây một trong hai chiếc rương của tiểu điệt.

Quần cái xúc động khôn xiết đồng thanh đứng lên chấp tay cảm tạ :

- Công tử nghĩa khí ngút trời, hai mươi vạn đệ tử Cái bang xin cúi đầu tạ. Sau này công tử có gì sai bảo, dù nước sôi lửa bỏng cũng không dám từ nan.

Thật vậy, Cái bang được một vạn lượng vàng này như đại hạn phùng cam vũ, không những đủ để làm lễ thượng thọ mà còn đủ để xây lại Tổng đà mới nữa. Từ chỗ tưởng chừng vô vọng, lại nhận được quá nhiều nên họ cảm kích là phải. Đồng lão và Hải thị song hùng cũng gật gù thán phục khí độ và cách xử lý thông minh của Tiểu Tài Thần. Mỗi ân tình này với Cái bang làm tăng thế lực Đào gia bang trên toàn cõi Trung Nguyên.

Long nhi xoa tay nói :

- Cái bang anh hùng trượng nghĩa, bao đời nổi tiếng trung liệt, là chỗ dựa cho chính khí võ lâm. Tiểu điệt đường xa không mang theo nhiều ngân lượng nên chỉ có bấy nhiêu. Mong chư vị thúc bá chớ quá bận tâm.

Lúc này bọn gia nhân và chưởng quầy đã đem rương vàng lên. Đồng lão mở ra, ngàn nén vàng mười xếp chặt chẽ, lấp lánh như tỏa sáng. Thực ra chính Đồng lão cũng không biết Long nhi đem theo số vàng to lớn này. Ông chỉ biết Long nhi đang trên đường đến phủ Hà Nam để học nghệ.

Quần cái cũng cả đời chưa hề thấy một lúc cả số vàng vạn lượng nên ngẩn người lặng im không biết nói sao. Thần Toán thư sinh vốn túc trí đa mưu nên thầm đoán rằng rương vàng này đem theo chắc là để làm quà

tặng chứ chẳng phải để tiêu xài. Vì Đào gia trang có cơ sở khắp nơi, đâu cần phải đem theo nhiều vàng đến thế.

Ông không biết mục đích của Long nhi nhưng cũng hiểu chàng đã tự quyết định một việc ngoài ý liệu. Ông đứng dậy chấp tay nói :

- Ân trọng không báo đáp bằng lời. Thay mặt Bang chủ, kính thỉnh công tử và tam vị hào kiệt ngày rằm tháng này đến dự lễ chúc thọ.

Hải thị song hùng chấp tay nói :

- Xin cảm tạ lòng ưu ái của quý trưởng lão, nhưng thiếu gia và bọn tại hạ ngày mai đã phải lên đường. Đồng lão sẽ thay mặt Đào gia trang đến dự.

Quần cái hớn hở hộ tống rương vàng trên xe ngựa đưa về phân đà Lạc Dương.

Dân chúng trong thành cứ ngỡ các trưởng lão Cái bang hôm nay vì buồn nên quá chén, phải ra về bằng xe ngựa kéo thay vì bằng những bàn chân quen với phong trần.

Chiều hôm ấy, Hải thị huynh đệ và Long nhi lững thững thưởng ngoạn trên đường phố Lạc Dương. Đến đâu cũng được đám ăn mày kín đáo thi lễ. Long nhi bản tính nhân hậu nên bảo Hải Long lấy bạc vụn bố thí, nhưng bang chúng Cái bang chỉ cúi đầu cảm tạ mà không dám nhận. Long nhi thâm hiểu nên cũng không ép. Trời đã về chiều, chàng đang định quay lại tửu lâu thì có một hán tử trung niên là đệ tử Cái bang nhưng áo quần sạch sẽ, vài miếng vá chỉ là qui củ, lưng đeo năm túi, đến trước mặt cung kính nói rằng :

- Bang chủ bổn bang kính thỉnh công tử và nhị vị đến trụ sở Phân đà dùng chén rượu nhạt, để Bang chủ đích thân cảm tạ. Lúc nãy tiểu nhân đến tửu lâu, nhưng nghe Đồng lão nói công tử đi dạo nên vội chạy ra đây tìm. Mong công tử thứ lỗi...

Quả thật, lưng áo của y đã đầm ướt mồ hôi. Long nhi đưa mắt hỏi ý kiến Hải thị huynh đệ. Hải Long gật đầu. Long nhi quay sang bảo hán tử :

- Bang chủ có lòng ưu ái, Long nhi không dám từ chối. Xin các hạ dẫn đường.

Hán tử vui mừng vội bước, lát sau đã đến phân đà. Đệ tử trực cổng từ xa đã thấy nên vào thông báo. Khi bọn Long nhi đến nơi thì Mỹ Nhiễm Cái Hạ Khánh Dương và các trưởng lão đã ra tận cửa đón khách. Bang chủ hôm nay phục hồi phong độ, bộ râu đẹp bị cháy xém được sửa sang, chăm chút lại. Ông cười rạng rỡ, bước tới chấp tay chào Hải thị song hùng và thân thiết nắm lấy tay Long nhi lôi vào trong :

- Công tử quả là rồng phụng trong đời, Tài Thần phúc phận sâu dày mới sanh được một quý tử khí chất phi phàm đến thế.

Phân đà vốn nhỏ bé nên chỉ vài bước đã vào đến khách sảnh. Chiếu bàn bát tiên bày biện đơn sơ vài món nhậu, không nhiều nhưng thơm tho và ngon mắt. Bang chủ kéo ghế mời Long nhi ngồi kế bên mình, mọi người cùng ngồi theo. Hạ Khánh Dương tính tình hào sảng, cầm lấy bầu rượu rót đầy từng chén rồi đứng dậy nói :

- Hôm nay, ta mượn chén rượu nhạt này để tỏ lòng cảm kích với Phạm công tử. Xin mời cạn và dùng tạm mấy món ăn đạm bạc này.

Mọi người đều là giang hồ hiệp khách, xem rượu như tri kỷ nên đều hồ hởi uống cạn. Long nhi còn nhỏ không uống được nhưng cũng nhấp một ngụm nhỏ cho bang chủ vui lòng. Bang chủ đưa đĩa gắp mấy miếng thịt vàng ươm bỏ đầy vào chén Long nhi. Chàng không biết là thịt gì nhưng giữ lễ nên vẫn ăn. Càng ăn càng cảm thấy thơm ngon, hơn cả những món cầu kỳ mà chàng đã từng thưởng thức.

Thấy bát của Long nhi đã hết, Bang chủ hài lòng, cười ha hả gắp thêm món khác :

- Công tử chắc chưa bao giờ được ăn những món dân dã này chứ gì? Đây là món mà đệ tử Cái bang đặc ý nhất.

Long nhi đỏ mặt vì biết mình ngon miệng ăn nhiều. Chàng nói :

- Quả thật tiểu diệp chưa bao giờ được ăn những món ngon như thế này. Chẳng hay nấu bằng loại thịt gì vậy?

Quần hào ha hả phá lên cười. Long nhi càng thêm thẹn thùng. Bang chủ đưa tay ôm lấy vai Long nhi mà bảo :

- Đây là món đặc sản được nấu nướng bằng bàn tay diệu thủ của đầu bếp số một Cái bang là Truyền Công trưởng lão Lữ Quân đấy. Ngay cả Thánh thượng cũng chưa được thưởng thức. Nay vì ái mộ công tử nên trưởng lão đã xuống bếp, tự tay làm lấy món tuyệt kỹ để công tử ăn thử. Nhờ vậy bọn già chúng ta cũng được hưởng phúc lây.

Hải Hồ cười đỡ lời Bang chủ :

- Công tử không biết đây thôi, Lữ trưởng lão lừng danh thiên hạ về tài nấu nướng nhưng ít khi chịu ra tay. Nay công tử đã ăn rồi thì chẳng bao giờ quên được vậy.

Long nhi giận dỗi hỏi lại :

- Nhưng này giờ chư vị thức bá vẫn chưa cho Long nhi biết đây là thịt con gì.

Thần Toán thư sinh La Thiện Hùng cười đáp :

- Công tử không biết rằng bọn Cái bang chúng ta chỉ thích ăn thịt chó thôi sao?

Mọi người lại phá lên cười. Long nhi lúng túng giây lát rồi thản nhiên đưa tay gấp thêm một miếng dồi nướng, miệng nói rằng :

- Con gì cũng do tạo hóa sinh ra để nuôi dưỡng nhân sinh, chư vị ăn được thì tiểu diệp cũng ăn được.

Hạ bang chủ hoan hỉ đưa ngón tay cái lên khen ngợi :

- Công tử còn nhỏ mà khí độ đã hào sảng đến thế, bọn lão phu xin khâm phục.

Rượu được vài tuần, mọi người đều đã no nê. Mặt Long nhi lúc này ửng sắc hồng trông càng anh tuấn dễ thương. Hạ bang chủ buông chén nghiêm nghị nói :

- Ta vốn mồ côi từ nhỏ, lại không có anh em, nay thấy công tử tinh anh mỹ mạo, lại có khí phách anh hùng, muốn mạo muội xin kết nghĩa đệ huynh với công tử, có được chăng?

Long nhi và mọi người sửng sốt vì tuổi họ Hạ đã hơn thất tuần và bối phận cực kỳ cao cả, nay muốn nhận Long nhi làm nghĩa đệ quả là chuyện nghịch thường.

Long nhi lúng túng chấp tay thưa :

- Hạ bá phụ quá thương nên nói thế, Long nhi chỉ là đứa trẻ, sau này biết xưng hô với các thức bá khác thế nào?

Hạ Khánh Dương vuốt râu cười lớn :

- Công tử đừng lo, ta đã suy nghĩ đến điều này, khi có mặt người ngoài thì công tử cứ gọi ta là Bang chủ còn trong nhà thì cứ gọi ta là lão đại ca. Hơn nữa các vị trưởng lão trong bang đều gọi ta là Hạ đại ca thì công tử cũng không thể làm khác được.

Hải Long, Hải Hồ cảm thấy lời nói của Bang chủ có ẩn chứa huyền cơ nhưng không dám hỏi. Hạ bang chủ quay sang hỏi ba vị trưởng lão của Cái bang :

- Các huynh đệ chắc cũng biết ai là người cứu vãn thanh danh của Cái bang chứ? Nay ta có ý tặng cho Phạm công tử danh vị trưởng lão danh dự của Cái bang. Chẳng hay hội đồng trưởng lão thấy thế nào?

Uy tín của Hạ bang chủ rất cao, tuy tiếng là ông xin ý kiến của hội đồng trưởng lão nhưng thực ra ông đã biết trước rằng sẽ không ai phản đối. Quả nhiên tam vị trưởng lão tức thời hoan hô tán đồng. Pháp Cái cũng là Chấp Pháp trưởng lão hồ hởi nói :

- Bang chủ quả là anh minh, Phạm công tử xứng đáng nhận danh hiệu cao quý này.

Long nhi sợ hãi đưa mắt nhìn Hải thị song hùng cầu cứu. Hải Long biết ý Hạ bang chủ đã quyết, nếu không nhận sẽ làm mất mặt Cái bang nên gật đầu. Long nhi hiểu ý vòng tay cung kính thưa rằng :

- Nay bang chủ và quý trưởng lão hết lòng lân ái, Long nhi chẳng dám không nghe. Ba lạy này xin ra mắt đại ca.

Nói xong Long nhi phục xuống thi đại lễ. Hạ bang chủ cũng vái lại ba cái. Ông bước đến ôm lấy Long nhi, lòng xúc động đến đầm đìa nước mắt. Ông đưa chàng đến chào các trưởng lão trong bối phận mới :

- Từ nay Long đệ sẽ là tiểu trưởng lão, cũng là tiểu đệ của lũ già chúng ta. La trưởng lão mau thỉnh bàn thờ tổ sư để Long đệ tuyên thệ nhận chức trưởng lão.

Nghi lễ đơn sơ nhưng không khí cực kỳ nghiêm trang. Hạ Khánh Dương thấp ba nén nhang, đứng trước bàn thờ tuyên cáo với tổ sư rồi quỳ xuống lạy. Long nhi và các trưởng lão cũng quỳ theo Bang chủ. Chờ Long nhi tuyên thệ xong liền rút trong tay áo ra một thẻ trúc đen nhánh trao cho chàng và nói :

- Từ nay Long đệ đã chính thức là trưởng lão Cái bang, Hắc Trúc lệnh phù này có thể điều động được đệ tử Cái bang trong cả nước. Long đệ nên giữ gìn cẩn thận.

Long nhi cảm động trước tấm lòng thương yêu của Hạ Khánh Dương nên mắt chàng cũng đỏ hoe. Chàng ấp úng nói :

- Tiểu đệ xin cảm tạ thịnh tình của các vị đại ca. Tiếc là ngày mai đã phải lên đường, không thể lưu lại cận kề. Học nghệ xong tiểu đệ sẽ quay lại thăm viếng.

Hạ Khánh Dương chợt vỗ đầu cười lớn :

- Ta thật đãng trí vô cùng, Long đệ là tiểu trưởng lão Cái bang mà không biết gì về võ công bản phái thì coi sao được. Lũ trưởng lão hãy vào phòng ta lấy cuốn bí kíp Đả Cầu bổng pháp và Giáng Ma chân giải sao lại, sáng mai sẽ giao cho Long đệ đem theo luyện tập.

Hải thị huynh đệ và các vị trưởng lão nghe Bang chủ nói mà không khỏi giật mình. Hai tuyệt học này là bí truyền của Cái bang mà Hạ Khánh Dương cũng dạy cho Long nhi, đủ chứng tỏ ông thật lòng thương mến chàng chứ chẳng phải vì tính toán lợi hại đến thế lực của Tài Thần.

Sáng hôm sau, người ngựa của bọn Hải Thị vừa ra đến ngoại thành đã gặp quần cái đứng chờ. Long nhi vội xuống ngựa thi lễ. Hạ bang chủ đưa tay đỡ chàng dậy, trao ột bọc nhỏ, chắc là bí phổ. Ông thân ái dặn dò :

- Long đệ cố gắng luyện tập để khỏi phụ lòng ta kỳ vọng. Hiền đệ thiên tư xuất chúng chắc sẽ không gặp khó khăn gì. Võ công Cái bang không phải là quán thế nhưng nếu luyện đến thập thành cũng có thể xưng hùng thiên hạ.

Long nhi nhất nhất tuân theo, búi ngủi từ già các lão huynh rồi lên đường. Được vài mươi dặm, mặt trời xuân nắng như đổ lửa. Hải thị huynh đệ dừng chân trước một túp quán nhỏ nhưng sạch sẽ. Cả ba bước vào tìm một bàn gần cửa sổ thoáng mát để dùng bữa trưa. Túp bảo nhìn khí thế bọn Long nhi biết ngay là khách quý nên phục vụ rất chu đáo. Ăn xong, túp bảo đem lên một bình trà ngon, Hải Long chiêu một ngụm khen ngon rồi bảo :

- Long nhi, lẽ nào công tử đã gọi lão già bắt tử họ Hạ kia là đại ca mà vẫn xưng hô với chúng ta là tiểu đệ? Anh em chúng ta còn trẻ hơn họ nhiều. Hay là từ nay Long nhi cứ gọi quách chúng ta là đại ca có hay hơn không?

Hải Hổ nghe vậy mừng rỡ đập bàn nói :

- Đúng vậy, đại ca nói chí phải, từ bữa ấy đến nay, tiểu đệ vẫn tức anh ách trong lòng.

Long nhi là người khoáng đạt nên cũng vui vẻ gật đầu :

- Nhị vị đã dạy, Long nhi xin nghe, chúng ta từ nay coi nhau như huynh đệ.

Hải Long, Hải Hổ khoái chí ngửa cổ cười dài. Trời đã dịu nắng, mã phu cũng vừa ăn xong, cả bọn lại lên đường.

3. Chương 3: Thiếu Thất Đăng Sơn Tầm Tuyệt Nghệ - Phủ Hà Nam Nhất Chưởng Diệt Ma

Gần tháng trời dong ruổi, cuối cùng đã đến được phủ Hà Nam. Trên đường đi họ đã gom đủ một vụn vàng, Long nhi gửi lại ở Đào Ký tiền trang để khi hạ sơn sẽ lấy lại. Sau khi tắm gội, Hải thị song hùng gánh rương vàng đi theo Long nhi lên Thiếu Lâm tự. Cảnh chùa uy nghiêm, hùng vĩ thật xứng với vai trò lãnh tụ võ lâm. Long nhi đưa bá thiếp cho tri khách tăng, Nhất Đăng đại sư xem qua, thấy chàng là quý tử của Tài Thần thì mừng rỡ mời vào khách sảnh dùng trà, rồi vội vã vào trong bảm cùng Phương trượng là Nhất Tâm thiền sư.

Trong những năm đói kém, mùa màng thất bát, tiểu hiệu Đào ký ở Hà Nam đã cúng dường cho chùa hàng ngàn thạch gạo để chư tăng chống đói. Gần ngàn tăng lữ Thiếu Lâm vẫn còn nhớ ơn hạt gạo của Đào Ký tiền trang. Nay công tử Đào gia trang lên tận chùa thì cũng như Tài Thần gõ cửa. Vì thế, chỉ lát sau Phương trượng Nhất Tâm đã đích thân ra tiếp khách. Long nhi và Hải thị huynh đệ đứng lên cung kính vái chào.

Nhất Tâm đại sư người tầm thước, mắt lóng lánh thần quang, hàm râu ba chòm bạc trắng, phong thái ung dung, tiêu sái đáng bậc tôn sư.

- A Di Đà Phật! Chẳng hay công tử đăng sơn có gì chỉ giáo? Bàn tăng vẫn ghi nhớ công đức của Tài Thần năm nọ, chỉ hận không được gặp mặt để ngõ lời cảm tạ.

Long nhi cúi đầu thưa :

- Kính bảm thần tăng, gia phụ sai tiểu sinh lên Thiếu Lâm cúng dường tam bảo một vụn lượng hoàng kim để trùng tu đại điện và tăng xá.

Dù định lực thâm hậu, Nhất Tâm thiền sư và quần tăng đi theo cũng không thể không rung động. Số vụn lượng này vượt quá sự tưởng tượng của họ. Phương trượng hoan hỉ tán dương :

- Công đức vô lượng! Tài Thần quả có lòng bồ tát. Lão nạp mong tiểu thí chủ chuyển lời cảm tạ đến Tài Thần và phu nhân.

Hải thị huynh đệ trao rương vàng cho tăng lữ quản sự chùa. Long nhi kính cẩn nói thêm :

- Gia mẫu còn ủy thác tiểu sinh trao cho Phương trượng một vật.

Chàng lấy trong mình ra một gói nhỏ đưa cho Nhất Tâm thiền sư. Trong đó chính là hạt niệm châu đen bóng. Phương trượng biến sắc quay bảo tri khách tăng :

- Sư đệ hãy dẫn khách vào tăng phòng Phương trượng đàm đạo. Ta sẽ đi mời sư thúc tổ đến.

Long nhi dẫn Hải Long, Hải Hồ ngồi chờ ở khách sảnh rồi theo tri khách tăng vào hậu tự. Tăng phòng của phương trượng nằm biệt lập trong một khu vườn rộng, cảnh vật u nhã, thanh lịch. Chàng chăm chú quan sát một bức tranh treo trên tường, đó là chân dung của một thư sinh khí thế uy vũ bất phàm, khuôn mặt có vẻ như quen thuộc. Chàng cố nhớ nhưng không tài nào biết được mình đã gặp ông ta ở đâu. Nhất Tâm bước vào với một lão tăng hình hạc xương mai, chòm râu bạc dài quá rốn, tuổi chắc đã gần cữu thập. Long nhi vội thi lễ. Nhất Tâm đưa tay mời chàng ngồi xuống chiếc bồ đoàn, rồi cùng lão tăng an tọa. Cả hai quan sát khuôn mặt Long nhi rất lâu. Bỗng Nhất Tâm chỉ lão tăng nói :

- Đây là Không Hư thần tăng, sư thúc của lão nạp đã nhiều năm diện bích, nay vì thí chủ mà phải xuất quan. Xin thí chủ thành thật cho biết nhũ danh của lệnh mẫu.

Long nhi kính cẩn thưa :

- Bảm nhị vị thần tăng, gia mẫu tên gọi Nam Cung Sương.

- Còn lệnh ngoại tổ?

- Bảm, gia tổ tên gọi Nam Cung Phong.

Bồng Không Hư thần tăng quát lớn :

- Nói láo!

Long nhi choáng váng, chàng vốn là người trung hậu, kiên cường, nay vô cớ bị sỉ nhục nên không nén được nổi giận trong lòng. Đôi mắt chàng lóe lên xanh biếc.

Không Hư và Nhất Tâm chợt phá lên cười mừng rỡ làm Long nhi khó hiểu.

Không Hư nghiêm sắc mặt bảo :

- Mong thí chủ tha lỗi, lão nạp không có ý mạo phạm, chỉ muốn thử xem thí chủ có đúng là dòng dõi của Nam Cung đại hiệp hay không nên mới cố tình làm cho tiểu thí chủ nổi giận. Bây giờ thì lão nạp đã tin chắc rồi.

Long nhi thắc mắc :

- Sao thần tăng lại muốn tiểu sinh phải bắt ngờ nổi giận?

Nhất Tâm cười hiền hoà hỏi :

- Vậy ra thí chủ không biết rằng khi giận mất mình đổi màu xanh biếc như thân mẫu và lệnh tổ hay sao?

- Bẩm thần tăng, vì gia mẫu ít khi giận dữ với ai nên tiểu sinh không được thấy. Còn bản thân khi giận cũng đâu có soi gương nên không tự biết mất mình màu gì.

Không Hư thần tăng mỉm cười gật gù :

- Chẳng hay quý phu nhân giao hạt niệm châu này mà có dặn dò gì không?

- Dạ thưa thần tăng, gia mẫu muốn tiểu sinh được học nghệ Thiếu Lâm.

Không Hư hỏi lại :

- Vậy xin hỏi công tử đã có vái ai làm sư phụ chưa?

- Bẩm chưa ạ. Gia mẫu chỉ dạy cho tiểu sinh khẩu quyết khinh công và ám khí.

Thần tăng đưa tay nắm lấy mạch môn của Long nhi rồi bảo :

- Phạm phu nhân quả là bậc tài trí nên không hề cho thí chủ luyện nội công. Nay ta vì cố nhân mà cũng vì đại cục giang hồ nên chấp thuận nhận người làm đệ tử ký danh.

Long nhi mừng rỡ quỳ xuống lạy chín lạy :

- Đệ tử Phạm Vân Long xin ra mắt sư phụ.

Nhất Tâm thiên sư hoan hỉ nói :

- Chúc mừng sư đệ.

Long nhi vội quay sang Nhất Tâm lạy ba lạy :

- Tiểu đệ xin ra mắt sư huynh.

Không Hư thần tăng nghiêm sắc mặt nói :

- Dù người là thế gia công tử, quen ăn sung mặc sướng nhưng từ nay phải chay tịnh như mọi người, chuyên cần luyện công. Nếu không ta sẽ phạt nặng đấy.

Long nhi sợ hãi thưa :

- Sư phụ yên tâm, Long nhi không dám lơ là khổ luyện.

Long nhi cùng Nhất Tâm lui ra ngoài. Chàng bảo anh em họ Hải xuống núi, họ sẽ ở lại phụ giúp công việc sanh ý của Tiên trang phủ Hà Nam. Lâu lâu có thể lên thăm chàng. Hải thị song hùng mừng rỡ, vì họ không thể nào chịu nổi cảnh chay tịnh trong chùa.

Từ đây Long nhi học nghệ Thiếu Lâm. Không Hư thần tăng là đệ nhất cao thủ Thiếu Lâm. Vô công chỉ kém Nam Cung Phong về chiêu thức lãng lệ chứ nội công có phần thâm hậu hơn. Vì mối thâm giao với Bích Nhân Thần Quân nên Không Hư tận tình chỉ bảo Long nhi. Ngược lại, phần Long nhi thông minh tuyệt đỉnh, học một biết mười nên võ công tăng tiến rất nhanh.

Không Hư rất kinh ngạc khi thấy chàng luyện Vô Tướng Bát Nhã thần công tốc độ thành tựu còn mau chóng hơn cả ông ngày xưa. Trong người chàng hình như có một dòng nguyên khí âm thầm tích tụ, nay được thần công khi lộ không ngớt tuôn chảy về Đan điền. Chàng luyện ba tháng bằng người khác luyện ba năm. Không Hư lấy làm lạ nên hỏi Long nhi :

- Ngày còn ở nhà, chẳng hay lệnh mẫu có cho người uống kỳ trân dị dược gì không vậy?

Long nhi móc túi lấy ra một viên thuốc màu đỏ lớn bằng hạt nhãn, mùi thơm ngát cung kính đưa lên :

- Thưa sư phụ, từ lúc lọt lòng, gia mẫu đã bắt đệ tử phải tắm bằng nước thuốc và uống những viên thuốc đắng này.

Không Hư cầm lấy, bóp nát rồi đưa lên mũi ngửi. Ông lắc đầu thán phục :

- Lệnh mẫu đã quá ưu ai người đấy. Trong đó toàn là những vị thuốc trân quý nhất đời như sâm vương, tuyết liên tử, hà thủ ô trăm năm... Mỗi viên trị giá hàng trăm lượng vàng. Người đã đều đặn dùng thuốc này trong mười lăm năm, cố nguyên bồi khí để giờ có được hai mươi năm công lực. Ta tưởng người phải mất một năm mới luyện xong bước nhập môn của Vô Tướng Bát Nhã thần công, để đủ công lực học Thiên Long Hàng Ma chú và Niêm Hoa chỉ. Nay không còn chờ đợi nữa, ngay ngày mai ta sẽ bắt đầu dạy cho người quyền, chú, chỉ.

Nhờ thiên tính và nguồn nguyên khí gần như bẩm sinh, chỉ trong một năm chàng đã học xong Kim Cang Phục Ma quyền, Thiên Long Hàng Ma chú, và Niêm Hoa chỉ. Đêm về, chàng còn âm thầm khổ luyện Đả Cầu bổng pháp và Giáng Ma chân giải. Chàng sợ thất lạc bí kíp Cái bang nên đã học thuộc lòng rồi hủy đi.

Không Hư thần tăng rất nghiêm khắc, dù biết Long nhi là con của Tài Thần và là cháu ngoại của cố hữu Nam Cung Phong, nhưng vẫn không hề nương nhẹ. Ông thường bảo :

- Kiếp vận võ lâm đã ứng vào người. Nếu không chịu được thiên ma bách chiết thì làm sao gánh vác được trọng trách sau này?

Một hôm ông gọi Long nhi đến bảo rằng :

- Hơn một năm qua, người đã nắm được tinh túy của thần công Phật môn. Kết quả ấy quả là đáng khen. Ít hôm nữa người cấp tốc hạ sơn sang Võ Đang học kiếm pháp.

Sau lễ Vu Lan, chàng từ giả sư phụ và quần tăng để hạ sơn. Nhờ luyện tập công phu nên chàng đã trở nên tráng kiện cao lớn hơn xưa. Dù chỉ mới mười sáu tuổi, chàng đã là một công tử anh tuấn dễ làm say lòng các thiếu nữ.

Hải thị huynh đệ vẫn thường lên thăm chàng nên biết Long nhi hôm nay xuống núi. Họ đem ngựa đến chân núi Thiếu Thất đợi chờ. lát sau, họ thấy trên sườn núi có một bóng trắng bay lượn như cánh én phi xuống với tốc độ kinh người. Hải Long, Hải Hồ mừng rỡ ôm chầm lấy Long nhi khen ngợi :

- Chỉ một năm mà Long nhi đã khác hẳn, khinh công ấy anh em ta không dám so bì.

Long nhi cười ranh mãnh :

- Dĩ nhiên là nhị vị ca ca không thể đuổi kịp Long nhi rồi, mới một năm mà hai vị đã mập lên thấy rõ.

Hải Long xấu hổ đáp :

- Công việc Tiên trang chẳng có gì nhiều, chúng ta ở không quá nên sinh tật, uống say rồi lại ngủ nên sắp thành Trư Bát Giới.

Ba người về đến Tiên trang thì thấy quản lý Tổng Đại Thành đã chờ sẵn. Giữa sảnh là một bàn đầy ắp thức ăn ngon. Có lẽ họ Tổng muốn bù đắp cho những ngày chạy tịnh vừa qua của Long nhi.

Sau yến tiệc, mọi người trò chuyện đến khuya mới đi nghỉ. Long nhi lạ chỗ nên khó ngủ, chàng theo thói quen ngồi điều tức, suy nghĩ về những chiêu thức trong pho Giáng Ma chân giải. Bỗng chàng nghe có tiếng quát lớn của Hải Hồ :

- Kẻ nào dám đang đêm lén lút xâm nhập bản trang? Có giỏi cứ đường đường chính chính xuất đầu lộ diện. Họ Hải ta sẽ dạy cho vài chiêu.

Tiếng cười âm u như cú rúc, Long nhi nhìn ra vườn đã thấy gia đình đã thấp đuốc sáng trưng. Tổng Đại Thành tay cầm kiếm đứng cạnh Hải thị song hùng.

Một bóng đen từ trên đầu tường nhảy xuống đứng đối diện với bọn Đại Thành. Có thể gọi đó là một quái nhân vì diện mạo xấu xa như quỷ sứ, mắt lộ, mũi hếch, miệng rộng đỏ như chậu máu. Mái tóc bù xù không đen mà lại đỏ.

Bọn Hải Thị rúng động tâm thần :

- Té ra các hạ là Hồng Phát Vô Thường Tinh Lệ. Đang đêm muốn gì mà lại đến đây?

Tinh Lệ cười ngạo nghễ :

- Lai giả bất thiện, Lệ mỡ đang cần vài vạn lượng bạc. Các người muốn sống mà về với vợ con thì mau đem ra đây nạp.

Tử Kim Dao Tổng Đại Thành biết đối phương võ công lợi hại, tàn ác vô song nhưng lòng đã quyết liều chết nên lạnh lùng nói cứng :

- Các hạ có đủ khả năng giết được ba anh em ta thì xin cứ tự nhiên mang bạc đi.

Hải thị song hùng lúc này cũng đã rút đao thủ thế.

Tinh Lệ mỉa mai :

- Bằng sức của Kim Dao và Hải Thị thì có khác gì châu chấu đá xe?

Biết đối thủ là ma đầu khát máu nên bất thành linh song đao của anh em Hải Thị như hai bánh xe chong chóng cuốn tới Tinh Lệ. Chiêu sát thủ này Hải Long và Hải Hồ đã luyện với nhau hàng vạn lần, tâm ý tương thông, phối hợp liên lạc tưởng chừng như Hồng Phát Vô Thường không cách nào thoát chết. Nào ngờ lão ma thân pháp như ma mị, biến mất giữa làn đao, rút Bạch Cốt phiến ra phản công. Tổng Đại Thành cũng múa Kim đao chém vào lưng Tinh Lệ. Dù võ công cao cường, nhất thời Tinh Lệ cũng phải bị hạ phong trước lòng quyết tử của ba người. Cây Bạch Cốt phiến tỏa ra mùi hôi khó chịu, ngày càng lắng lẽ và dần dần áp đảo ba thanh đao.

Long nhi đứng xem rất say mê, chàng như nhận ra lộ số võ công của Tinh Lệ, nhưng không tự tin lắm. Đến hiệp thứ bảy mươi, Tinh Lệ hú to, vung quạt xuất chiêu sát thủ, bóng người sáp lại gần nhau rồi tản ra. Dưới ánh đuốc, Tinh Lệ ngạo mạn phe phẩy Bạch Cốt phiến cười ha hả còn bọn Hải thị huynh đệ và Tổng Đại Thành lão đảo chống đao, mỗi người đều bị một vết thương nơi vai, máu chảy đầm đề. Tinh Lệ về mặt tàn ác, giọng đầu sát khí :

- Ta sẽ lần lượt chặt đứt tay chân từng đứa xem các người có xứng danh là hảo hán hay không.

Long nhi cả kinh nhảy vút ra đứng trước mặt Tinh Lệ :

- Tôn giá thủ đoạn thật là ác độc, đuổi tận giết tuyệt nào phải là bản sắc trượng phu?

Tinh Lệ lỏ mắt nhìn thiếu niên, thấy chàng nghi biểu phi phạm, dung mạo giống Tài Thần, liền mừng rỡ nói :

- Tên oa nhi này chắc là quý tử của Tài Thần, nay Tinh mỡ bắt bò tiện tay dắt dê, bắt người đem về để kiếm vài vạn lượng vàng tiền chuộc.

Nói xong y ngửa đầu cười ha hả.

Long nhi từ ngày luyện Phật môn thần công, định lực đã hơn xưa, không dễ gì chọc giận nên vẫn điềm nhiên cười nói :

- Tôn giá ỷ vào chút võ công lộng hành cướp bóc, giết người đã quen tay. Đêm nay ta sẽ đòi nợ cho những lương dân vô tội.

Bọn Hải Thị biết chàng luyện võ chỉ có một năm nên thất kinh, cố nén cơn đau xách đao bước tới bảo Long nhi :

- Long đệ mau tìm lối bên đào, anh em ta liệu chết cầm chân lão tặc.

Long nhi quay lại trấn an :

- Ba vị đại ca cứ yên lòng dưỡng thương, tiểu đệ không đến nỗi kém cõi lắm đâu.

Giọng Long nhi hòa hoãn nhưng sắt đá, cả ba thở dài phó mặc số mệnh, chờ lúc Long nhi lâm nguy sẽ liều thân chống đỡ cho chàng đào thoát.

Long nhi quay lại chỉ vào mặt Tinh Lệ, gần từng từng tiếng :

- Tinh Lệ, trong vòng năm mươi chiêu ta sẽ cho tôn giá phơi thây chốn này.

Hồng Phát Vô Thường bị một đứa bé coi khinh, lửa giận bùng bùng. Hắn không còn nghĩ gì đến qui củ giang hồ, vung quạt quyết chỉ một chiêu lấy mạng đối phương. Ngờ đâu thân ảnh chàng phiêu diêu như hồ điệp vờn hoa, nương theo làn kinh phong dạt sang một bên. Tinh Lệ tấn công liên tiếp bảy chiêu mà không đụng được đến vạt áo chàng. Lão rú lên :

- Tiểu oa nhi kia, ngươi có giỏi thì đón tiếp ta vài chiêu chứ cứ tránh né mãi làm gì?

Long nhi cười lớn, xoay mình lướt tới, vung quyền đánh thẳng vào ba đại huyệt trước ngực Tinh Lệ, quyền phong uy mãnh tuyệt luân. Tinh Lệ kinh hãi la lên :

- Té ra ngươi là đệ tử của bọn lừa trọc Thiếu Lâm.

Long nhi nổi tính trẻ con, chàng cười nhẹ :

- Chưa chắc, ngươi hãy xem thử đây là võ công của phái nào.

Chàng liền xuất chiêu “Giáng Ma Vệ Đạo” của Cái bang rồi tiếp một chiêu Địa Đường quyền, Thông Tí viên quyền...

Long nhi vốn là kỳ tài võ học, thưở nhỏ lại may mắn được hàng chục cao thủ âm thầm truyền dạy nên võ công chàng bác tạp, chiêu thức phong phú, tinh kỳ làm Hồng Phát Vô Thường bối rối tay chân, mấy lần suýt lâm vào hiểm cảnh. Hơn nữa, khinh công của Lăng Vân Tiên Tử độc bộ võ lâm nên khi phối hợp với các chiêu thức càng tăng phần lẫm liệt. Hồng Phát Vô Thường ỷ mình cao niên, nội lực thâm hậu nên thường tìm cách trực diện đối chiêu, cất Bạch Cốt phiến, dùng song thủ tấn công ráo riết. Long nhi nghệ ật lớn, đưa tay đỡ thẳng một chưởng. Tinh Lệ cả mừng dồn công lực xô thẳng vào chưởng tâm Long nhi. Nào ngờ, Bát Nhã Vô Tướng thần công dù chỉ năm thành cũng đủ đẩy lão lui về ba bước. Mọi người mừng rỡ reo hò. Tinh Lệ nhất thời thua sút, nổi tính hung tàn, vận đủ mười thành công lực xuất sát chiêu thứ nhất trong Sách Hồn Tam Thức, bóng chưởng trùng trùng bao phủ đầu trường. Long nhi mặt lạnh phủ sương, quát lên như sấm động, tay hữu ra chiêu “Thiên Long Phổ Độ” phong tỏa các đại huyệt trên đầu và hai vai đối thủ. Tinh Lệ cười danh ác vung trảo đón đỡ và âm thầm thò tả thủ đánh vào tâm thất Long nhi. Bọn Hải Thị thấy nguy xuất hạn dầm dề, muốn cứu cũng không kịp. Ngờ đâu tả thủ của Hồng Phát Vô Thường chưa đến nơi thì một đạo chỉ phong đã xé gió đập mạnh vào sườn phải lão ma. Tinh Lệ lão đảo nhảy lùi ba bước, đưa tay ôm lấy vết thương, máu tươi trong miệng ộc ra. Lão cảm giận lắm lắm :

- Không ngờ thằng oắt con này lại luyện thành Niêm Hoa chỉ.

Trước nay, ngoài Không Hư thân tăng ra, chưa đệ tử nào của Thiếu Lâm luyện được đến năm thành. Hồng Phát Vô Thường nghiêng răng, chỉ mặt Long nhi bảo :

- Ngươi có sợ thì hãy giết Tinh mỗ ngay bây giờ. Nếu không ta thề sẽ trả mối thù này.

Long nhi nghiêm mặt :

- Ta giết lão nào có khó gì. Nhưng vì đức hiếu sinh, thấy lão tuổi đã cao nên không nỡ xuống tay. Lão hãy đi tìm nơi thanh vắng mà an hưởng tuổi trời, bỏ thói tàn ác, may ra được chết toàn thây.

Tinh Lệ biết võ công của mình đã bị phế bỏ quá nửa nên đau đớn quay mình bỏ đi.

Mọi người trong Tiên trang như từ quý môn quan trở về, mừng rỡ hoan hô tán tụng Long nhi :

- May mà công tử võ nghệ siêu quần, nếu không hôm nay chúng ta đã phơi xác nơi này rồi.

Hải thị song hùng từng trải trăm trận nên đã mau chóng hồi phục. Hải Long, Hải Hồ bước đến nắm chặt tay Long nhi, gượng cười mà nói :

- Trang chủ và phu nhân giao cho chúng ta bảo vệ Long nhi, thế mà ngược lại chính Long nhi đã cứu mạng hai kẻ bất tài này.

Hải thị song hùng trước giờ chưa gặp cường địch nên vẫn tự hào. Đêm nay thảm bại trước Tinh Lệ nên lòng chán nản và xấu hổ vô cùng. Long nhi vội an ủi họ :

- Tam vị đại ca đừng nản chí. Hồng Phát Vô Thường thành danh võ lâm đã ba mươi năm nay, thủ đoạn hiểm độc ai cũng biết. Tiểu đệ được gia mẫu và ân sư hết dạ tài bồi nên mới may mắn thắng được Tinh Lệ một chiêu. Nếu lão không khinh địch vì tiểu đệ còn nhỏ tuổi thì cũng không dễ gì bất ngờ đả thương lão được.

Mọi người suy nghĩ và âm thầm Long nhi nói đúng và lại càng thêm tâm phục.

Thắng không kiêu, bại không nản, lần đầu xuất sơn đại thắng mà đầu mà không tự mãn, biết nhận xét ưu liệt, quả Long nhi đáng mặt anh hùng vậy.

Sáng hôm sau, Hải thị huynh đệ và Long nhi đem theo một vạn lượng vàng lên đường. Võ Đang sơn cũng nằm trong dãy Tung Sơn, chỉ cách Thiếu Lâm tự vài chục dặm. Ngay chiều hôm ấy đã đến nơi. Bọn Long nhi gởi ngựa nhà tiểu phu và cùng nhau lên núi. Đến Giải Kiếm Nham đã thấy một đạo trưởng tuổi trạc ngũ tuần ra đón. Đạo trưởng nhận bái thiếp mừng rỡ gõ vào chiếc khánh đá báo tin. lát sau, hai đạo đồng trẻ tuổi giống nhau như hai giọt nước ra rước khách vào Thanh Hư quán. Long nhi chưa thấy anh em song sinh bao giờ nên lấy làm lạ, cứ nhìn hai đạo đồng mà cười hoài. Đạo đồng bên phải biết mình bị quan sát nên quay lại giận dữ nói :

- Công tử có giỏi thì cứ đoán xem trong hai chúng ta ai là anh, ai là em?

Long nhi lắc đầu chịu thua. lát sau đã đến cửa điện quán. Thanh Kính đạo trưởng, đệ tử của Huyền Hạc đạo trưởng, nay đã là Chưởng môn, ra cửa đón tiếp.

Ông thấy Long nhi anh tư mỹ mạo, sanh lòng yêu mến, mỉm cười nói :

- Năm trước, Tài Thần mua tặng bốn phái ba ngàn mẫu ruộng quanh núi, bản đạo vẫn chưa có dịp cảm tạ. Nay công tử lại hạ cố đặng sơn, chẳng hay có gì chỉ giáo?

Long nhi cung kính vòng tay thưa :

- Kính bảm Chưởng môn tiên trưởng, gia phụ sai tiểu sinh lên Thanh Hư Quán cúng dường một vạn lượng vàng để quý phái trùng tu điện quán.

Thanh Kính là bậc chân tu, đạu bạc với lợi danh, coi của cải như phù vân, nhưng vẫn vui mừng không xiết vì số vàng này rất hữu dụng. Quả thật, Thanh Hư quán và các đạo xá cũng đã dột nát, hư hỏng nhiều. Ông chấp tay cảm tạ :

- Phạm tài thân quả yêu thương tộ phái, ân cũ chưa tạ nay lại thêm món kim lượng lớn lao này. Kính mời công tử và nhị vị vào khách quán đàm đạo.

Hải Long xách rương vàng trao cho hai đạo sĩ rồi theo Thanh Kính và Long nhi.

Chuyện trò hồi lâu, Long nhi chấp tay nói :

- Dám thưa tiên trưởng, tiểu sinh muốn bái kiến Huyền Hạc đạo trưởng vì gia mẫu có ủy thác tiểu sinh trao cho người một vật.

Thanh Kính áy náy đáp :

- Ân sư hiện đang tọa quan, xin công tử giao vật cho bần đạo vào bẩm báo. Nếu ân sư chịu xuất quan sẽ mời công tử vào diện kiến.

Long nhi lấy trong bọc ra một thanh tiểu kiếm đen sì cổ kính, hai tay trao cho Thanh Kính. Đạo trưởng nhận kiếm, mặt biến sắc, không nói gì, vội lùi vào trong.

Lát sau có đạo đồng bước ra thưa :

- Chưởng môn mời công tử di giá vào hậu viện.

Long nhi ung dung bước theo, qua dãy đạo xá và khu vườn rộng đến một khoảng rừng trúc, thấp thoáng có bóng mái đạo am. Đạo đồng chỉ vào cửa am nói :

- Kính thỉnh công tử vào trong, Chưởng môn và sư tổ đang chờ.

Nói xong y nháy mắt với Long nhi và cười ranh mãnh. Thì ra y cũng chỉ thua Long nhi từ một đến hai tuổi, thấy chàng tuấn nhã dễ thân cận nên đem lòng yêu thích. Long nhi cũng cười đáp lễ rồi bước vào.

Tòa đạo am này vô cùng tinh khiết, thanh nhã, mùi hương trầm thoang thoảng.

Cuối phòng có một sập gỗ, trên đó là một đạo nhân, tuổi đã hơn bát tuần, tiên phong đạo cốt, tướng mạo hiền hoà. Cạnh sập là Thanh Kính đang chấp tay đứng hầu.

Long nhi chợt sinh lòng kính ngưỡng, quỳ sụp xuống lạy ba lạy. Đủ lễ số, chàng đứng lên chấp tay hầu cạnh sập. Huyền Hạc đạo trưởng cười bảo :

- Thanh Kính hãy lấy hai chiếc ghế mà ngồi. Ta vốn không ưa lễ tục. Hơn nữa, câu chuyện còn dài, người định để công tử đứng mãi sao?

Thanh Kính vâng lời, cả hai ngồi cạnh sập. Thượng nhân chăm chú quan sát Long nhi. Thấy chàng mi thanh mục tú, mũi thẳng môi son, dung mạo đầy vẻ chính khí. Ông gật đầu cười bảo :

- Chắc công tử trước khi lên Võ Đang đã ghé qua Thiếu Lâm tự rồi chứ?

Long nhi cung kính gật đầu :

- Dạ bẩm, tiểu sinh đã thụ nghiệp với sư phụ Không Hư được một năm.

Vẻ kinh ngạc thoáng qua trong đôi mắt Huyền Hạc. Ông hỏi tiếp :

- Không Hư thần tăng đã dạy công tử những môn tuyệt học nào?

- Thưa, tiểu sinh ngu muội nên chỉ có chút hỏa hầu về môn Kim Cang Phục Ma quyền, Thiên Long Hàng Ma chưởng, và Niêm Hoa chỉ.

Thanh Kính rung động, cậu bé này quả là kỳ tài bẩm sinh, trong một năm mà hoàn tất cả ba tuyệt học thiên tông.

Huyền Hạc có vẻ không tin, ông bảo Long nhi :

- Công tử hãy dùng Niêm Hoa chỉ đánh gãy cành trúc ngoài sân kia cho bần đạo xem thử.

Long nhi toát mồ hôi vì trúc là loại dẻo dai, có sức đàn hồi, nếu lực đạo không đủ, khó mà thành công được. Nhưng chàng vẫn cố bình tâm vận toàn lực nhắm mục tiêu tung một đạo chỉ phong. Tiếng gió rít lên, cành trúc gãy ngang. Thanh Kính bước ra vườn, vung cườm tay chặt lấy phần trên của đoạn trúc còn lại, đem vào dâng lên. Huyền Hạc thượng nhân nhìn rồi gật gù cười :

- Cành trúc gãy nhưng chỗ đứt bị dập nát, chỉ phong còn rít gió, chứng tỏ công phu Niêm Hoa chỉ mới được năm thành. Nhưng được vậy cũng là thể gian hãn hữu rồi. Không Hư ngày xưa phải luyện ba năm mới đạt được mức này.

Long nhi xấu hổ ấp úng :

- Tiên trưởng quá khen, tiểu sinh vụng về, may nhờ ân sư hết dạ tài bồi.

Huyền Hạc nghiêm giọng :

- Khiêm cung là điều tốt, nhưng phải đánh giá đúng thành tựu của bản thân mới mong bước vào võ đạo. Nay ta y ước với ngoại tổ người là Nam Cung Phong, truyền dạy kiếm pháp Võ Đang để người đủ sức gánh vác đại cuộc sau này. Trong lịch sử võ lâm, chưa có ai kiêm nhiệm hai tuyệt kỹ tăng, đạo như người. Nếu sau này người sa vào ma đạo thì ta và Không Hư sẽ là thiên cổ tội nhân vậy.

Long nhi nghe đến đây vô cùng sợ hãi, quỳ sụp xuống thưa rằng :

- Tiểu đồ quyết lòng theo chính đạo, dẫu chết chẳng sai lời.

Thượng nhân có vẻ hòa hoãn lại, ông vuốt râu bảo :

- Ta chỉ nhắc nhở người vậy thôi. Nếu bản chất người tàn ác, bại hoại, nếu tướng mạo người không đường chính quân tử lẫm lẫm thế kia, thì Không Hư đã không nhận người làm đệ tử, dù có phải bội ước với cố nhân. Từ nay, người sẽ là đệ tử ký danh của ta và gọi Thanh Kính bằng Chưởng môn sư huynh. Người hãy ra bảo Hải thị song hùng lui về Đào gia trang vì thời gian học nghệ lâu mau không biết được, còn tùy theo thông tuệ và ý chí của người.

Thanh Kính đỡ Long nhi dậy, cáo từ Huyền Hạc lui ra.

Hải thị song hùng biết mình ở lại cũng vô ích nên từ già Long nhi để trở lại Bắc Kinh. Họ cũng muốn về Đào gia trang để khổ luyện lại võ công, chờ ngày báo phục Hồng Phát Vô Thường.

Hôm sau, sáng sớm mờ sương, Long nhi đã quỳ trước cửa tiểu am đợi lệnh đòi của Huyền Hạc. Nhưng mặt trời đã lên à cửa am vẫn đóng. Long nhi từng khổ luyện với Không Hư nên chàng rất kiên cường. Lợi dụng lúc đợi chờ, chàng nhắm mắt ôn lại Giáng Ma chân giải. Bí kíp này cao sâu vô lượng, càng về sau càng khó hiểu. Chính bản thân Hạ Khánh Dương và các trưởng lão cũng đã mất mấy chục năm mà còn chưa luyện đến tận cùng.

Trời vừa đúng Ngọ, một tiểu đồng mở cửa am bước ra, thấy Long nhi quỳ nhắm mắt bèn le lưỡi làm mặt xấu chế giễu chàng rồi mới cất tiếng gọi :

- Sư thúc, sư thúc tổ truyền gọi.

Long nhi mở mắt cười, đứng lên sửa sang y phục chỉnh tề rồi thep tiểu đồng vào am. Huyền Hạc đang ngồi bên một bàn bát tiên, trên có vài món ăn thanh tịnh như rau, dưa, đậu, củ và một bình rượu nhỏ. Thượng nhân vuốt râu nói :

- Định lực của người hơn người, quỳ suốt buổi mà thần thái vẫn an nhiên, mặt không một chút sắc giận hờn. Ta vốn không ưa tục lễ, từ nay người sẽ ở luôn trong tiểu am này, cùng dùng bữa với ta.

Long nhi biết tính sư phụ nên không dám cãi, chàng chấp tay lạy tạ rồi ngồi xuống ghế dùng cơm. Huyền Hạc rót rượu vào chung cho Long nhi rồi bảo :

- Đạo gia không cấm rượu, người cứ việc uống nhưng không được quá chén.

Long nhi tuân lời, nâng ly nhấp thử. Dù không quen uống nhưng cũng nhận biết đây là rượu quý.

Từ đây, Long nhi kề cận hầu hạ Huyền Hạc, mỗi bữa chàng xuống nhà bếp lấy cơm rượu, ăn xong lại dọn dẹp trong ngoài. Khởi đầu Thượng nhân dạy cho chàng tâm pháp cơ bản của môn Thái Cực tuệ kiếm, chỉ một tháng sau chàng đã thuần thuộc. Huyền Hạc thở dài nói :

- Ngày xưa ta phải mất nửa năm để hoàn tất phần nhập môn. Người quả là đóa kỳ hoa trăm năm mới có. E rằng thành tựu của người sau này còn hơn cả Nam Cung Phong nữa. Nhưng người nên nhớ rằng võ học mệnh mỏng như biển, núi cao còn có núi cao hơn. Đừng bao giờ ỷ mình thông tuệ mà tự mãn. Hai mươi năm trước ta và Không Hư còn chưa phải là địch thủ của Ma Diện Tú Sĩ. Nếu người học hết được công phu của hai phái tăng, đạo cũng chưa hẳn là vô địch.

Long nhi sợ hãi thưa rằng :

- Đồ nhi không có ý tự mãn, gia tổ võ công hơn đời còn bị ám hại thất tung 15 năm nay. Long nhi chỉ mong khổ công học nghệ để góp phần án ma vệ đạo và báo thù cho ngoại tổ.

Huyền Hạc hài lòng nói tiếp :

- Ngoại tổ người đáng gọi là kỳ hiệp, một tay chống đỡ võ lâm, biết trước mệnh trời nên đã sắp bày nước cờ ngày hôm nay, giao đại sự lại cho người gánh vác. Nhưng ma chướng đang thịnh, cuộc phong ba không phải tầm thường, người có hoàn thành di chí của tiền nhân hay công cũng còn do thiên ý. Có điều quân tử tận nhân lực nhi tri thiên mệnh, dĩ tự cường bất tức mà thôi.

Hơn một năm trôi qua, Long nhi đã bước vào phần uyên thâm nhất của Thái Cực tuệ kiếm, lấy ý sử kiếm. Chính Huyền Hạc cũng chỉ mới ngộ được phần vô thượng này sau khi Bích Nhân Thần Quân mất tích. Huyền Hạc bảo :

- Kiếm thuật thượng thừa không chỉ nhờ có thông tuệ mà linh hội được. Người đạt được ba thành cũng là đáng tự hào rồi. Khi ta đã tọa hóa, cố công luyện tập đến cùng, đừng để môn tuyệt học này thất truyền.

Long nhi nghe nói cả kinh :

- Sư phụ công lực cao thâm, thân vô bệnh. Sao lại nói đến chuyện tọa hóa.

Huyền Hạc lắc đầu :

- Tôn chỉ của đạo giáo là tu tiên, thoát ly cõi thế. Nay ta duyên trần đã hết, còn lưu luyến làm gì. Nhưng người cứ yên tâm, chưa thấy người thành tựu, ta cũng chẳng vội đi đâu.

Long nhi ở với Thượng nhân đã lâu ngày, biết tính ông khoáng đạt, không câu nệ quy củ lễ nghi nên thành thực đem chuyện mình làm trưởng lão Cái bang và tự luyện Giáng Ma chân giải ra nói cho ông biết. Huyền Hạc vui mừng cười ha hả bảo :

- Long nhi, phúc duyên của người quả đầy đặn vậy. Ta vốn lo không liên kết được với thiên hạ đệ nhất đại bang. Nay người đã là tiểu trưởng lão thì lão già họ Hạ không thể đứng ngoài cuộc chiến với quần ma.

Long nhi cũng đem những chiêu thức riêng lẻ mà chàng học được của các hào kiệt bốn phương ra để Huyền Hạc bình phẩm. Huyền Hạc ngày càng yêu mến Long nhi nên tận tâm điểm xuyết, sửa sang, giúp Long nhi nắm được tinh yếu của từng chiêu. Ông bảo :

- Người đừng coi thường tuyệt kỹ của các hảo hán hắc đạo, có những chiêu cứu mạng mà ta còn phải thần phục. Vì họ đi vào tà đạo, không luyện được tâm pháp thượng thừa nên không đủ sức phát huy uy lực của chiêu thức. Nay người chuyên luyện Bát Nhã Vô Tướng thần công đã được sáu thành, bất cứ chiêu nào cũng đều là sát thủ cả. Tiền đồ của người rạng rỡ, sau này có trở thành tông sư của một phái cũng không phải là chuyện lạ.

Đã gần đến tiết Trung Thu, Long nhi lên Võ Đàng được hơn năm.

Một tối Huyền Hạc sai đạo đồng dọn cơm rượu, ông chờ Long nhi ngồi xuống rồi bảo :

- Long nhi, đã đến lúc người phải hạ sơn, dù có ở lại cũng chẳng ích gì. Người xa nhà đã lâu, song thân chắc nhớ nhung nhiều. Ngày mai người xuống núi và nhớ vì đức hiếu sinh của trời đất mà bớt gây sát nghiệp. Trừ những kẻ đại ác, không phương hồi cải thì mới diệt đi, còn ngoài ra nên nhẹ tay, chừa cho họ con đường sống.

Long nhi nghe nói thất kinh, sụp xuống lạy :

- Đệ tử nhất nhất tuân lời sư phụ. Nhưng xin cho đệ tử ở đây hầu hạ sư phụ thêm một năm nữa.

Huyền Hạc phất tay áo, tụ phong nhẹ nhàng nâng Long nhi đứng dậy :

- Ta biết lòng người hiếu thuận, nhưng ở đây đã có Lạc Diệp, người mau trở lại nhà vì nếu ta không làm thì tai kiếp sắp bắt đầu, có thể là ở ngay tại Đê đô.

Long nhi nghe nói thảm lo cho song thân nên không dám cãi.

Sáng sớm hôm sau, Thanh Kính và các đệ tử Võ Đàng lưu luyến tiễn chàng xuống núi.

Hơn năm qua, gần đạo sĩ lớn nhỏ hết lòng yêu mến chàng tiểu sư thúc khiêm cung lễ độ và dễ thương này. Hơn nữa, lâu lâu Đào gia trang lại sai người chở hàng xe tơ lụa, gấm vóc lên tặng cho các đạo nhân may áo bào. Lúc chàng rảnh rỗi, các đạo đồng đời thứ tư, thứ ba thường bắt chàng phải chỉ điểm những khó khăn của Thái Cực tuệ kiếm. Long nhi nhất nhất vui vẻ giúp đỡ.

Long nhi phóng nhanh xuống chân núi, tìm đến nhà người tiểu phu mà chàng đã gửi ngựa. Tuần mã nhận ra chủ cũ mừng rỡ hí vang.

Chàng tặng cho tiểu phu năm mươi lạng bạc và ngỏ lời cảm tạ. Lão tiểu phu xúc động cảm ơn rối rít.

4. Chương 4: Hồ Đầu Tập Cứu Tiêu, Phục Tả - Trấn Hoài Giang Tiếp Viện Âu Dương

Cách Võ Đang vài trăm dặm có một thị trấn nhỏ gọi là Hồ Đầu tập. Có lẽ vì ngoài trấn có một ngọn đồi trông xa giống như đầu cọp. Vân Long ghé vào một tửu quán để ăn trưa và cho ngựa nghỉ ngơi. Tuần mã của chàng chẳng phải dòng dõi danh câu như Hãn Huyết hay Ô Vân Cái Tuyết. Bề ngoài của nó còn có vẻ hơi xấu xí, những vết loang lổ đem trắng trên thân càng làm nó khác hẳn những giống ngựa quý thường được ca tụng. Nhưng lẽ nào Tài Thần lại tặng cho quý tử của mình con ngựa tầm thường đến thế? Đúng vậy, chú ngựa này được mua với giá ngàn lượng vàng từ một mục trường xa xôi ngoài quan ngoại. Hình dáng nó không tuần vĩ nhưng sức đi ngàn dặm, khi cần cứu mạng chủ thì nhanh như gió. Tính thông linh tuyệt vời, chỉ nghe tiếng húyt sáo là đến ngay. Tài Thần tặng Vân Long con ngựa non này lúc chàng tròn mười tuổi. Bảy năm trời quần quít không rời, người và ngựa gần gũi như đôi bạn. Vân Long vẫn thường gọi nó là Phong nhi, nghĩa là ngọn gió.

Vân Long dặn dò tửu bảo chăm sóc ngựa rồi lững thững bước vào quán. Đây là nơi dừng chân của khách thương hồ nên đặc biệt rộng rãi. Theo thói quen, chàng chọn một bàn gần cửa sổ át. Vân Long bảo tiểu nhị tùy tiện dọn lên vài món và một bình rượu ngon. Huyền Hạc thượng nhân vẫn thường bắt chàng hầu rượu nên tửu lượng của chàng cũng thuộc vào loại khá.

Chay tịnh lâu ngày nên dù món ăn không lấy gì làm đặc sắc, chàng cũng cảm thấy ngon. Mới uống được vài chén, Vân Long chợt nghe tiếng vó ngựa, tiếng bánh xe, tiếng thét ngựa dừng lại. Một đoàn người nhễ nhại mồ hôi kéo nhau vào, họ đặt vũ khí xuống bàn, thét gọi tiểu nhị :

- Tửu bảo đâu, mau đem cơm rượu ra đây, chúng ta ăn xong phải lên đường ngay.

Lão chủ quán vui mừng khúm núm lại chào hỏi :

- Chà! Lâu lắm Tổng tiêu đầu mới đi qua đường này. Xin cứ yên tâm, chỉ trong chốc lát sẽ có đầy đủ thôi.

Chàng nghe lão nói, nhìn ra cửa thấy có một xe ngựa cắm tiêu kỳ thù hình một con rồng đang bay, mặt kia có bốn chữ “Phi Long tiêu cục”. Chàng chăm chú quan sát Tổng tiêu đầu, thấy ông thấp lùn, râu hùm hàm én, lưng đeo giới đao trông rất oai vệ. Ngày còn ở nhà chàng đã từng nghe các thuộc hạ của Tài Thần nói đến Phi Long Kim Đao Dư Bằng, đệ tử tục gia của Thiếu Lâm, đường Phục Hồ Đoạn Môn đao lấy lưng thiên hạ. Chàng cũng là đệ tử Thiếu Lâm nên sinh thiện cảm. Trước khi rời Võ Đang, Huyền Hạc dặn chàng đừng để lộ tông tích là con của Tài Thần, sợ sau này liên lụy đến Đào gia trang. Vân Long nghĩ ình một tên giả là Tiêu Long Vân, vốn vì Huyền Hạc mang họ Tiêu, còn Long Vân là đảo lại của Vân Long. Huyền Hạc xuất gia tu đạo từ nhỏ, không con cái nên ông rất xúc động khi thấy đồ nhi mang họ của mình.

Chàng đã ăn xong, thấy đám tiêu sư chuẩn bị khởi hành, liền đến gần Dư Bằng, chấp tay vái chào :

- Tiểu sinh nghe tiếng Dư tổng tiêu đầu trượng nghĩa đã lâu. Nay muốn xin tháp tùng để nương nhờ che chở trên đường thiên lý.

Làm nghề tiêu cục, lúc nào họ Dư cũng phải cảnh giác, nhưng thấy Vân Long nghi biểu khác phàm, vẫn nhã yếu đuối như một anh chàng mọt sách nên an dạ. Ông chấp tay đáp lễ :

- Không dám, công tử quá khen, nếu không chê xin mời cùng thượng lộ. Chẳng hay công tử quê quán ở đâu?

- Tiểu sinh họ Tiêu tên Long Vân, quê ở phủ Hà Nam. Gia phụ buồn bán chợ nhỏ ở chân núi Thiếu Thất.

Vân Long học nghệ ở phủ Hà Nam hơn hai năm nên chàng bắt chước khẩu âm địa phương rất giống. Dư Bằng cũng quê ở Hà Nam, nên mừng rỡ nắm tay Vân Long cười nói :

- Tha hương nghệ cổ tri. Tại hạ cũng nguyên quán Hà Nam, học nghệ Thiếu Lâm, sau dời qua Khai Phong lập nghiệp.

Dư Bằng ra lệnh lên đường. Nhìn thấy ngựa của Vân Long, lão mỉm cười :

- Tiêu công tử tuấn nhã hơn người mà lại cỡi con ngựa xấu xí này e không xứng.

Vân Long cười đáp :

- Quân tử không bỏ bạn thưở hàn vi. Con ngựa này đã theo tiểu sinh lâu ngày nên không xa được.

Dư Bằng cười thầm anh chàng hủ nho, mở miệng ra là nói chuyện thánh hiền.

Đoạn đường này từ xưa vẫn thanh bình nên các tiêu sư cũng chẳng phòng bị làm gì.

Dư Bằng càng nói chuyện càng thêm cảm phục kiến thức uyên bác của Vân Long. Từ giờ trở đi chúng ta tạm gọi là Tiêu công tử. Chàng kiến giải điều gì cũng thông suốt, hợp lý. Mãi mê trò chuyện đã qua khỏi Hồ Đầu sơn, vừa đến cánh rừng thưa, bỗng đâu có tiếng thét kinh hồn :

- Dừng lại, muốn sống thì mau nộp cho nhị vị lão gia một trăm hai chục lượng bạc tiền mãi lộ, nếu không bọn ta sẽ cướp sạch xe tiêu.

Dư Bằng và đám tiêu sư giật mình nhưng lại cảm thấy có điều kỳ lạ, khô hài. Chưa hề có bọn cường đạo nào lại đòi bạc lẻ cả. Hơn nữa, đã dám chặn xe tiêu của Phi Long tiêu cục mà chỉ đòi có hơn trăm lượng, hóa ra chẳng quá rẻ hay sao?

Vân Long cảm thấy thích thú, thúc ngựa theo Dư Bằng tiến lên phía trước xem sao.

Thì ra có hai đại hán thân hình khôi vĩ, cao hơn người thường cả cái đầu, quần áo rách rưới, mặt bịt bằng một tấm vải cũ, trông đáng giống ăn mày hơn là cường đạo.

Nhưng nhìn cây phong ma đồng cón nặng không dưới tám mươi cân trong tay họ ai cũng kinh tâm. Dư Bằng vòng tay hỏi lớn :

- Chẳng hay nhị vị hảo hán hùng cứ ở núi nào để Dư Bằng này đến bãi sơn.

Cường đạo bên phải dương dương tự đắc nói :

- Anh em ta trấn giữ Hồ Đầu sơn đã hơn hai mươi năm nay.

Giọng nói của y rõ ràng còn rất non nớt, vậy hóa ra y ở đây từ hồi mới sinh?

Dư Bằng mỉm cười hỏi tiếp :

- Xin hỏi nhị vị tại sao lại cần số lẻ hai mươi lượng làm gì? Quy củ giang hồ chỉ có một trăm lượng thôi.

Cường đạo bên trái ngăn người gã đầu ấp úng nói :

- Như vậy thì... coi như chúng ta xin thêm hai mươi lượng nữa có được chăng?

Nghe hán nói xong, cả đám tiêu sư ôm bụng cười. Vân Long cũng không nén được.

Thế gian chưa hề có bọn sơn tặc nào dễ thương đến thế.

Dư Bằng mỉm cười bảo hai sơn tặc :

- Trong đạo nghĩa giang hồ, lượng bạc không phải là lớn, nhưng nếu thế thì còn gì thanh danh của Phi Long tiêu cục nữa. Vậy xin nhị vị hãy đánh thắng cây Kim đao này rồi tại hạ sẽ dâng bạc.

Hán tử bên trái quay qua tên bên phải hỏi :

- Đại ca tính sao, đệ xuất thủ nhé?

Thì ra hán tử hơi cao hơn là anh. Hấn gật đầu :

- Nhị đệ ra tay đi, nhưng không được đả thương người. Mẫu thân biết được sẽ đánh chúng ta đấy.

Họ đối đáp với nhau như chỗ không người. Bọn Vân Long càng thêm tức cười.

Đánh nhau mà không cho đả thương thì đánh làm gì. Hơn nữa, cây phong ma đồng côn kia đụng vào ai là tan xương nát thịt, làm sao tránh được?

Hán tử được gọi là nhị đệ hăm hở bước tới nói với Dư Bằng :

- Đại ca ta đã dặn rồi, vậy người cũng không được đả thương ta nghe chưa?

Bọn tiêu sư một lần nữa lại ôm bụng cười, rơi cả vũ khí. Hán tử bịt mặt than hình to lớn, thô kệch nhưng thân pháp nhanh nhẹn phi thường, thanh phong ma đồng côn cuốn tới như bão táp. Dư Bằng rúng động vội đem toàn lực trở tuyệt nghệ Phục Hồ Đoạn Môn đao. Hán tử thần lực ghê hồn, mỗi lần vũ khí chạm nhau là Dư Bằng nghe cánh tay tê rần, biết mình không địch lại tên sơn tặc ngây ngô này. Nhưng vì thanh danh bao năm không dám buông đao. Hán tử đánh lâu không thắng nổi xung vận toàn lực đánh chiêu “Thái Sơn Áp Đỉnh”, khí thế như núi đổ. Dư Bằng không còn cách né tránh đành hai tay nắm chặt kim đao đỡ lấy. Tiếng thép ngân dài, thanh kim đao văng khỏi tay Dư Bằng cắm xuống đất. Lão ôm lấy hổ khẩu, lùi lại đau đớn nói :

- Không ngờ hôm nay Dư mỗ lại bại dưới tay người. Từ nay ta sẽ giải tán tiêu cục về ẩn dật cho xong.

Đại hán nghe xong hốt hải bảo :

- Không được, ta không cần ông phải giải tán tiêu cục, ta chỉ cần lượng bạc là thôi.

Dư Bằng đỡ khóc đỡ cười, quay lại bảo Phó tổng tiêu đầu Thiểm Điện Chương Bành Sâm lấy bạc giao cho đại hán. Vân Long đã có chủ ý trong đầu nên xuống ngựa bước đến nhặt Kim đao trao cho lão và nói :

- Dư lão chớ buồn, thắng bại là lẽ thường trong võ lâm. Hán tử kia thần lực thiên sanh, giang hồ mấy ai tránh được? Xin để tiểu sinh dàn xếp vụ này.

Dư Bằng thấy chàng rút Kim đao đang cắm sâu vào nền đất cứng một cách nhẹ nhàng, ông mới biết mình đã lầm. Chàng thư sinh này quả là thâm tàng bất lộ. Ông gạt đầu, nhận đao, đứng sang bên chờ xem.

Vân Long bước đến gần đại hán cười nói :

- Các hạ có muốn kiếm thêm vài trăm lượng nữa không? Ta muốn đấu thử với các hạ vài chiêu. Nếu thua ta mất cho các hạ ngân lượng, còn thắng ta chỉ xin lấy phần ngân lượng của Dư lão mà thôi.

Hán tử mừng rỡ chạy lại thương lượng với đại ca. Hắn nghĩ chàng chỉ là một thư sinh yếu đuối nên kiếm thêm ngân lượng cũng dễ dàng thôi. Nhưng ngờ đâu đại ca hắn khôn ngoan hơn nhiều, hắn suy nghĩ một lát rồi nói :

- Không được, ngân lượng này ta đã nắm trong tay, tội gì phải đem ra đánh cược, lỡ thua thì biết kiếm ở đâu? Hơn nữa mẫu thân ta vẫn dạy đừng coi thường các thư sinh yếu đuối. Hình như phụ thân ta ngày xưa cũng là một thư sinh như người vậy. Nếu người thật tình muốn lãnh giáo thì phải chấp cả hai anh em ta.

Dư Bằng và bọn tiêu sư dù đang khổ tâm cũng không nén được cười. Hai tên hộ pháp ngốc nghếch này mà là con của một thư sinh thì ai mà tin được. Hơn nữa, hắn còn bắt Vân Long phải chấp cả hai anh em hắn liền thủ thì còn gì là đạo lý nữa.

Nhưng nào ngờ Vân Long vẫn điềm nhiên đáp :

- Được! Nếu thua, ngoài số bạc anh em người phải đến xin lỗi Dư tổng tiêu đầu.

Hai hán tử thấy chắc ăn mừng rỡ gạt đầu lia lịa.

- Ta bằng lòng. Người dùng binh khí gì?

Vân Long giơ hai bàn tay nhỏ nhắn, trắng muốt ra. Hai tên ngốc này thấy chàng tay không lại càng chắc ăn, an ủi chàng :

- Bọn ta hứa sẽ không giết người đâu.

Cả hai nào biết gì về qui củ giang hồ, nói đánh là đánh, hai thanh phong ma đồng côn như cuồng phong ập đến. Vân Long phi thân thoát khỏi, chỗ chàng đứng bị khoét thành một lỗ lớn. Mọi người toát mồ hôi lạnh. Hai hán tử đập một côn xuống nền đất cứng tay cũng tê chồn, liền dừng lại nói :

- Người cứ trốn tránh như vậy thì còn gì là giao đấu nữa? Bọn ta đánh xuống đất đau cả bàn tay. Nếu người không dám tiếp chiêu thì cứ chịu thua, bằng không anh em ta bỏ cuộc, chẳng đánh cá nữa.

Vân Long cười gật đầu, chàng vung song chưởng tấn công liên miên bất tuyệt, chiêu nọ tiếp chiêu kia với tốc độ kinh hồn. Bàn tay chàng thiên biến vạn hóa bám vào các đại huyệt hai hán tử. Thiểm Điện Chưởng nổi danh về đánh nhanh mà cũng phải lắc đầu thán phục. Hai thanh phong ma đồng côn không còn cách nào thi triển được, mới xuất nửa chiêu đã phải bỏ dở để cứu lấy một chỗ hiểm yếu nào đó. Được năm mươi hiệp, hai hán tử xuất hạn dầm dề, bị dồn thối lui cả chục bước. Cuối cùng không chịu nổi, tung người nhảy ra, giận dữ nói :

- Không được, bàn tay người có ma thuật, anh em ta không phục. Có giỏi thì hãy đấu bằng kinh lực, nếu người thắng được thì anh em ta mới chịu thua.

Bọn tiêu sư thấy họ nói ngang liền nhao nhao phản đối. Vân Long xua tay bảo :

- Không sao, ta đồng ý, các người muốn so tài bằng cách nào?

Hai anh em ngốc tử thì thảm bàn tán, lát sau lão đại hớn hờ nói :

- Bây giờ anh em ta vẽ vòng tròn, người một bên, anh em ta một bên, lấy hai thanh đồng côn này làm vật truyền lực. Bên nào bị đẩy ra khỏi vòng coi như thua.

Mọi người lắc đầu tức giận trước đề nghị vô lý ấy. Nhưng Vân Long chợt nhớ đến một đoạn trong Giáng Ma chân giải về công phu Tá Lực Đả Lực nên không hề sợ hãi. Chàng gật đầu ưng thuận.

Hai hán tử mừng rỡ vẽ ngay vòng trên mặt đất. Không cần tinh ý cũng thấy họ vẽ vòng của đối thủ nhỏ hơn. Hai ngốc tử đứng vào vòng cùng đưa một đầu đồng côn cho chàng nắm.

Bành Sâm đếm nhất, nhị, tam hai bên bắt đầu ra sức. Vân Long đọc thầm khẩu quyết trong đầu rồi vận dụng. Quả nhiên luồng lực đạo của hai anh em họ bị Vân Long chi phối cho đối chọi với nhau. Chỉ sau một tuần trà, hai đại hán đã mệt nhoài.

Vân Long bèn vận thần công hất chúng bay ra khỏi vòng. Hai hán tử không còn dám nói ngang, cúi thủ đứng lên định rút lui. Vân Long gọi lại :

- Nay các người chưa tạ tội cùng Dự tổng tiêu đầu mà.

Hai tên sơn tặc quái dị này ử rử đến trước mặt Dự Bằng, vái ba vái nói rằng :

- Anh em tôi xin tạ lỗi với Tổng tiêu đầu.

Dự lão được cứu vẫn thanh danh nên vui trong dạ, nói :

- Không sao, không sao.

Anh em hán tử định bỏ đi thì Vân Long bảo :

- Khoan đã, hai người hãy nói thật cho ta biết vì sao cần số bạc này. Ta biết bọn người vốn không phải là kẻ xấu. Nếu quả thật sự cần thiết ta sẽ tặng cho vài trăm lượng.

Hai hán tử đang thất vọng ê chề, nghe chàng nói bèn quì xuống khóc nức nở như trẻ thơ :

- Mong công tử thương tình, gia mẫu lâm bệnh nặng cần số bạc trắng lượng để phục dược. Nhà nghèo biết kiếm đâu ra, nên đành giấu mặt chặn đường đòi mãi lộ.

Vân Long đỡ họ dậy, anh em hán tử tháo khăn bịt mặt lộ ra hai khuôn mặt chất phác, ngây ngô nhưng trung hậu, tuổi trạc hai lăm, hai sáu. Vân Long hỏi chúng :

- Có phải lệnh đường họ Cổ, năm xưa có danh hiệu là Kim Cang nương tử chăng?

Anh em hán tử tròn xoe đôi mắt, lấp bắp nói :

- Không lẽ công tử quen với gia mẫu?

Vân Long cười đáp :

- Không quen nhưng biết. Lệnh tôn là nhân vật thế nào?

- Mẫu thân bảo cha chúng ta họ Tả, cũng là thư sinh như công tử. Hơn hai mươi năm trước đã bị kẻ thù sát hại. Anh em ta muốn đi trả thù nhưng mẫu thân không cho. Bà nói chúng ta gốc nghiệt, bước chân vào giang hồ chỉ tổ thiệt thân.

Dư Bằng chợt chen vào :

- Chẳng hay đại danh của nhị vị là gì?

Tên cao hơn trả lời :

- Ta là Tả Phi, em ta là Tả Kiếm.

Dư Bằng ra dấu, Bàn Sâm đem đến một gói bạc trao cho Tả Phi :

- Chuyện cũ xin bỏ qua, đây là chút bạc mọn để Tả huynh lo cho bá mẫu.

Dư lão ngập ngừng nói tiếp :

- Nhưng xin hỏi Tả Huynh, nghe Tả huynh nói cần trăm lượng để mua thuốc... Thế còn hai mươi lượng dùng để làm gì?

Tả Phi mau miệng đáp :

- Đây là do Tả Kiếm đề nghị tăng thêm để anh em ta có tiền uống rượu đây mà.

Mọi người phá lên cười. Vân Long bảo :

- Hai người có thể đưa ta về nhà thăm bá mẫu được chăng? Ta có một ít thuốc quý muốn tặng cho người.

Tả thị huynh đệ mừng rỡ nói :

- Được, nhưng công tử không được nói ra chuyện anh em ta đi ăn cướp nhé!

- Thế hai người sẽ nói thế nào về số bạc mà Dư lão đã tặng?

Tả Kiếm gãi đầu rồi nói :

- Hay là công tử nói là của công tử cho vậy.

Tả Phi gật đầu khen phải.

Long nhi quay sang vòng tay cáo từ Dư Bằng :

- Xin Dư lão tiếp tục lên đường, tiểu sinh phải ghé thăm Cổ bá mẫu.

Dư Bằng từ lúc thấy Long nhi trở thân công, trong lòng vô cùng kính phục. Ông quyền luyến nắm tay chàng dặn dò :

- Có dịp mời công tử ghé qua tệt xá.

Vân Long gật đầu, từ biệt Dư lão rồi theo anh em họ Tả.

Cổ gia trang dù đã điêu tàn nhưng vẫn còn giữ lại được vài nét uy phong thưở nào.

Tả Phi mời Vân Long vào một gian khách sảnh, không sang trọng nhưng vô cùng sạch sẽ. lát sau, Tả thị huynh đệ kèm hai bên một nữ nhân đi ra. Chàng biết đó là Cổ đại nương nên vội chấp tay thi lễ.

Cổ đại nương khuôn mặt xinh đẹp nhưng cũng như hai con trai, thân hình bà khô vữa, cao lớn gấp đôi một nữ nhân bình thường. Chẳng trách giang hồ gọi bà là Kim Cang nương tử. Bà ra dấu mời Vân Long an tọa. rồi bà cũng ngồi xuống chiếc ghế bành lớn. Tả Phi, Tả Kiếm đứng hầu hai bên. Cổ mẫu thở dài hỏi :

- Dám hỏi công tử sao nhận biết được lai lịch của ta?

Vân Long kính cẩn đáp :

- Tiểu diệt có quen biết với Phong Lô Kiếm Cổ Tiểu Thiên, hiền đệ của đại nương.

Cổ đại nương gật đầu nói :

- Như vậy chắc công tử cũng đã biết rõ hoàn cảnh xưa kia của lão?

- Thưa không rõ lắm, Cổ thúc thúc chỉ kể rằng có một hiền tỷ ở Hồ Đầu sơn, chuyên sử dụng phong ma đồng côn nên tiểu diệt thấy lệnh lang đã nhận ra ngay.

Cổ mẫu đôi mắt xa xăm như hoài niệm về quá khứ, bà nhẹ nhàng kể lại chuyện xưa :

- Ta nguyên là con của Trang chủ Cổ gia trang, bẩm sinh đã cao lớn hơn người, thưở nhỏ gặp một dị nhân truyền cho võ nghệ. Đến năm ba mươi tuổi vẫn chưa có ai đến dạm hỏi, nên thân phụ u sầu mà phát bệnh rồi qua đời. Ta cũng tui phận bèn xuất trang lăn lộn giang hồ nên mới có danh hiệu Kim Cang nương tử. Lúc tuổi đã tứ tuần, một hôm đi ngang qua khu rừng dưới chân Hồ Đầu sơn bỗng phát hiện một thư sinh trúng chưởng thương đang nằm bất tỉnh. Ta liền đem chàng về Cổ gia trang chăm sóc. Nửa năm sau chàng mới bình phục. Cảm ân nghĩa nên chàng mới cùng ta gá nghĩa. Đó chính là phụ thân của hai tên ngốc tử này. Tên chàng là Tả Linh Trung, biệt hiệu là Phi Hồng Kiếm. Một năm sau ta có mang, chàng rất vui mừng bảo ta ra chợ mua thức ăn về cúng tạ tổ tiên. Lúc về đến nhà đã thấy chàng nằm chết ngoài sân, bên cạnh có hai chữ bằng máu: Ma Diện.

Hai anh em họ Tả nghe đến đây òa lên khóc, quì xuống xin mẫu thân cho đi báo phục. Bà quát mắt nhìn, họ vội im ngay không dám hé môi. Cổ đại nương nói tiếp :

- Ta vì giọt máu dòng họ Tả mà không thể liệu mình chết theo chàng, cố nén đau thương nuôi dạy hai con. Ngờ đâu chúng càng lớn càng ngốc nghếch, ngoài chút thần lực ra, chỉ là hai cái bị thịt. Mối thù kia ta đành chôn kín trong lòng. Hơn nữa Ma Diện cũng đã biến mất sau khi bị Bích Nhân Thần Quân chặt tay. Biết phương nào mà tìm? Cách đây ba năm sư phụ ta có ghé qua đây và dạy rằng : kiếp nạn giang hồ sắp khởi và Ma Diện cũng sẽ xuất hiện. Khi nào có người tên họ mang chữ Long ghé vào thì có thể cho hai ngốc tử này theo hầu để hợp sức trừ Ma Diện.

Nói tới đây bà ngưng lại nhìn thẳng vào mắt Vân Long rồi hỏi :

- Chẳng hay công tử danh tánh là chi?

Long nhi kính cẩn đáp :

- Thưa đại nương, tiểu sinh họ Phạm, tên gọi Vân Long.

Đại nương hài lòng quay sang bảo các con :

- Hai người hãy quỳ xuống tôn Phạm công tử làm đại ca, tùy hầu công tử như thế mới mong báo được phụ thù.

Vân Long bối rối nói :

- Tiểu diệt mới tuổi, nhỏ hơn lệnh lang rất nhiều, sao có thể làm huynh trưởng được?

Cổ đại nương xua tay nói :

- Công tử trí tuệ siêu phàm đáng mặt làm anh. Hơn nữa, luật giang hồ kẻ tài trí bao giờ cũng là người lãnh đạo.

Tả Phi, Tả Kiếm nghe mẫu thân nói ình xuất môn báo phụ thù nên vui mừng khôn xiết, lập tức sụp xuống bái lạy Vân Long :

- Bọn tiểu đệ hai người đánh không lại đại ca thì làm em là chí phải. Mong đại ca nhận lời dắt bọn tiểu đệ đi tìm Ma Diện Tú Sĩ.

Vân Long biết ý Cổ đại nương đã quyết nên không dám tạ từ :

- Long nhi xin vâng lời bá mẫu.

Cổ đại nương vốn chỉ làm theo lời dạy của sư phụ, chớ trong lòng bà vẫn ái ngại Long nhi đáng vẻ thư sinh, tuổi còn non trẻ, võ công chắc chẳng được bao nhiêu. Nay nghe Tả Phi thú nhận lòng mừng khôn tả, bà nghiêm sắc mặt hỏi :

- Thì ra hai người đã từng mạo phạm đến công tử. Mau thuật lại đầu đuôi cho ta nghe.

Tả Phi ngốc nghếch nhưng vô cùng hiếu thuận, vội kể lại chuyện chặn đường Phi Long tiêu cực.

Cổ đại nương không nín được cười, bà nói :

- Các người thật là lớn mật, làm càn. May mà gặp được Long nhi, giúp ta thành toàn ý nguyện, nếu không các người chẳng tránh khỏi đòn roi.

Bà quay sang Long nhi buồn rầu nói :

- Gia cảnh ngày càng sa sút, trong lòng lại ô m nặng thù chồng nên phát bệnh khiến con cái phải làm bậy. Ta thật xấu hổ với tổ tiên.

Vân Long móc trong bọc ra tấm ngân phiếu năm vạn lượng, hai tay cung kính đưa cho Cổ đại nương :

- Diệt nhi giờ đây cũng là con, mong bá mẫu nhận lấy chút quà kiến diện.

Nói xong chàng sụp xuống lạy bà chín lạy.

Cổ đại nương bối rối nói không nên lời. Anh em họ Tả cũng hoan hỷ vô cùng, vì này giờ họ cũng thăm lo không biết thân mẫu sẽ lấy gì sinh sống. Số tiền năm vạn lượng này sẽ giúp bà sống sung túc trong những năm tháng còn lại.

Lúc đầu, Cổ đại nương đã quyết chí chờ hai con đi khỏi rồi tự sát vì không muốn sống trong cảnh bệnh hoạn, đói khát. Nhưng nay bà đã có thể yên tâm chờ đợi ngày các con báo được phụ thù. Nước mắt bà rưng rưng, đưa tay ôm lấy Vân Long vào lòng.

Hôm sau chàng và Tả Phi trở lại Hồ Đầu trấn mua sắm lương thực, dụng cụ trong nhà và gọi thợ đến tu sửa lại trang viện. Chỉ trong vài ngày, Cổ gia trang đã lấy lại khí thế như xưa.

Cổ đại nương gọi mấy người đàn bà góa bụa nghèo khó trong thôn đến ở chung để chăm sóc bà khi đau ốm.

Hai tên gốc họ Tả được mặc quần áo mới trông cũng không kém phần oai vệ. Gia sự đã xong, Vân Long và Tả thị huynh đệ từ biệt thân mẫu lên đường. Cổ đại nương nhìn hai con sạch sẽ, râu tóc gọn gàng như thêm phần lạnh lợi nên lòng già an ủi rất nhiều. Bà gọi chúng lại dặn dò :

- Các người theo hầu đại ca, cố gắng học hỏi để đầu óc được mở mang ra. Đem sức trượng phu phò tá Long nhi, trước là báo thù cha, sau làm rạng rỡ tông môn nhà họ Tả. Nếu không được như vậy, đừng về đây gọi ta là mẹ.

Hai chàng họ Tả sợ hãi, thề thốt rồi rít.

Không có con ngựa nào chịu nổi sức nặng của họ nên hai chàng họ Tả đành đi bộ.

Vì vậy, cước trình bị chậm lại, xế chiều cả ba mới đến được trấn Hoài Giang nằm cạnh sông Hoài. Trong trấn có một tửu lâu của Tài Thần tên gọi Chiêu Dương các.

Quả đúng như tên gọi, ở đây lúc nào cũng tràn ngập ánh nắng, ngồi trên lầu có thể bao quát được cảnh đẹp hai bên bờ sông Hoài và cả nắng chiều trên sóng nước.

Tả thị huynh đệ chưa bao giờ đi quá Hồ Đầu tập nên ngơ ngác ngấm nhìn, chỉ trở tán dương luôn miệng. Hoài Giang trấn nằm cạnh bờ sông nên rất phồn thịnh, thuyền bè buôn bán tấp nập. Trong trấn, nhà cửa lộng lẫy, cao sang.

Vân Long dắt hai chàng họ pháp vào Chiêu Dương các. Gởi ngựa xong chàng đặt một bàn trên lầu để ngắm cảnh sông Hoài. Chủ nhân tửu lâu không nhận ra thiếu gia vì chàng thay đổi quá nhanh. Từ một cậu bé ngày nào, giờ đã là một thư sinh tuấn tú, theo sau lại có hai gã khổng lồ ngơ ngáo.

Họ chỉ coi chàng như một thế gia công tử đi nhàn du với hai hộ vệ. Long nhi bảo tiểu nhị dọn ra những món danh tiếng nhất và một vò rượu cần. Tiệc vừa bày, Tả Kiếm trợn tròn đôi mắt ốc, nuốt nước miếng ừng ực. Nhưng nhớ lời mẹ dạy, không dám ăn liền, lễ phép mời Vân Long trước :

- Mời đại ca dùng cơm.

Vân Long biết họ không còn kèm được nữa nên bảo :

- Nhị đệ và tam đệ cứ tùy tiện, ta nhâm nhi vài ly rồi mới ăn được.

Được lời như cởi tấm lòng, cả hai xì xụp tấn công các đĩa thức ăn nóng hổi, chỉ lát sau đã sạch nhẵn. Gấp đến miếng cuối cùng Tả Kiếm mới nhớ là đại ca chưa hề đụng đũa. Hắn xấu hổ đưa mắt liếc chàng. Tả Phi cũng chợt phát giác ra điều ấy, ngưng ngưng nhìn Vân Long ấp úng nói :

- Đại ca tha lỗi, bọn đệ chưa bao giờ được ăn ngon đến thế này nên quên cả đại ca.

Chàng cười bảo :

- Không sao, bậc hảo hán phải ăn như rồng cuốn vậy mới phải, để ta gọi thêm cho hai người thưởng thức.

Chàng lên tiếng gọi tiểu nhị làm thêm mười món nữa.

Song Tả mở cờ trong bụng nhưng vẫn làm bộ nói cứng :

- Đại ca ăn đi, giờ đến lượt bọn tiểu đệ nhâm nhi chút đỉnh.

Tả Kiếm rót đầy ba bát nâng lên mời :

- Nhị ca, chúng mình uống vài bát đợi đại ca dùng cơm.

Nói xong hấn nốc một hơi. Tả Phi cũng chẳng kém gì. Rượu phần Sơn Tây nổi tiếng thiên hạ, càng uống càng ngon nên anh em họ Tả cạn sạch vò lúc nào chẳng hay. Rượu vào lòng phấn khởi không còn e thẹn nữa, họ ăn sạch những gì có trên bàn.

Tiểu nhị đứng nhìn sợ xanh cả mắt. Khi không còn gì để gấp, Tả Phi vỗ bụng nói :

- Từ ngày theo đại ca mới được ăn no thế này.

Tả Kiếm bỗng hỏi nhỏ :

- Đại ca, ngày mai còn được ăn như thế này nữa không?

Vân Long cả cười :

- Ta đủ sức nuôi hai đệ suốt đời, nhưng rượu thì không được quá chén.

Tả Phi vội vã thanh minh :

- Về khoản rượu chè đại ca đừng lo, gia mẫu đã dặn dò rồi, bọn tiểu đệ nào dám quên.

Ánh tịch dương đã dần tàn, cảnh vật trên sông gọi cho Vân Long nhớ đến hai câu thơ của Thôi Hiệu :

Nhật mộ tương qua hà xứ thị

Yên ba giang thượng sử nhân sầu

Lúc này tiểu nhị đã dọn bát đĩa và dọn ra một ấm trà sen. Tả Phi nhanh nhẩu rót ra mời chàng. Vân Long đang nhớ đến song thân ở chốn xa ngàn dặm, bỗng từ dưới lầu bước lên một nữ lang tuổi chừng đôi chín, mặc võ phục màu xanh nhạt, áo choàng bằng tơ mỏng trắng tinh. Trên vai đeo thanh bảo kiếm có tua màu tím thẫm.

Chàng mới lớn chưa hiểu chuyện phong tình, nhưng cũng xao xuyến trước dung nhan thiên kiều bá mị của nàng. Ngược lại, nữ lang cũng không thể thờ ơ trước vẻ tiêu sái, tuấn dật của chàng. Nhưng khi thấy bộ dạng của hai tên hộ pháp họ Tả, nàng quay đi mỉm cười, ngồi xuống bàn bên cạnh.

Vân Long từ nhỏ học thi lễ của Khổng gia, nên chỉ nhìn phớt qua rồi quay ra cửa sổ ngắm trời mây. Nữ lang mấy lần liếc sang thấy chàng không nhìn mình. Ngược lại hai gã ngốc kia không có gì làm, cứ ngồi trố

mắt ngắm nghía. Nữ lang vừa hờn giận vừa thẹn thùng không ăn uống được nữa, định gọi tiểu nhị tính tiền. Bỗng đâu có tiếng cười khanh khách :

- Mỹ nhân ngồi uống rượu một mình có buồn chẳng? Hay nàng cho phép ta cùng ngồi đối ẩm nhé?

Vân Long nhìn lại thấy một chàng công tử mặt mũi anh tuấn nhưng đôi mắt gian xảo, dâm tà đang đứng cạnh bàn người ngọc.

Nữ lang đang giận thầm bợn Long nhi không nơi phát tiết nên đổ vào đầu tên công tử. Nàng lạnh lùng nói :

- Không dám, nhìn mặt là biết các hạ là kẻ bại hoại, ti tiện, sao xứng ngồi chung với bồn cô nương?

Tên công tử này chính là Lâm Hoa Thái Tuế Địch Tích Hương, dâm tặc khét tiếng giang hồ. Cha là Bang chủ Hắc Ưng bang nên hẳn càng đặc ý làm càn. Hoài Giang trấn nằm trong phạm vi thế lực Hắc Ưng bang, làm sao hắn có thể chịu được lời sỉ nhục của nữ lang?

Địch Tích Hương chỉ mặt nàng quát to :

- Con tiện tỳ kia, mi có biết bồn thiếu gia là ai không mà dám buông lời hỗn xược? Ta sẽ bắt người đem về đây và rồi thả xác xuống sông Hoài.

Nữ lang nổi giận rút kiếm đâm liền. Lâm Hoa Thái Tuế thân thủ phi phàm, đầu coi đường kiếm của nàng ra gì. Hắn chỉ vờn nàng như mèo vờn chuột. Long nhi tinh thông võ học nhiều nhà nên nhận ra nàng là môn đệ phái Nga Mi. Anh em họ Tả lần đầu xuất đạo, thấy cảnh trái tai gai mắt, dạ anh hùng nôn nao muốn nhảy ra can thiệp, nhưng chúng thấy Vân Long ngồi yên nên không dám vọng động. Được hơn hiệp, nữ lang đuối sức, đường kiếm bắt đầu chậm chạp. Địch Tích Hương cười âm hiểm, xuất kỳ chiêu làm bay kiếm nữ lang. Vân Long đưa mắt ra hiệu, Tả Phi, Tả Kiếm tranh nhau cứu người đẹp nên thành ra đến cùng lúc. Anh em song sinh tâm ý tương thông nên cùng hét lên :

- Tên dâm tặc kia, không cút xéo mau thì lão gia vắn gãy cổ bây giờ.

Lâm Hoa Thái Tuế quay lại thấy hai tên hộ pháp này có vẻ ngốc nghếch nên coi thường :

- Hai con khỉ đột này ở đâu đến mà dám vượt râu hùm?

Hắn chưa nói hết lời, anh em họ Tả đã vung quyền xông tới, khí thế như dùi non lấp biển. Địch Tích Hương cả kinh gỡ pho Hắc Ưng trao pháp ra chống đỡ. Nhưng chỉ được hiệp, hắn không còn chịu đựng nổi nữa, định bỏn đảo, nhưng anh em họ Tả nào chịu buông tha. Tả Phi quát lớn xuất chiêu “Kim Cang Phá Sơn” đánh liền chín quyền liên tiếp. Địch Tích Hương trúng hai quyền vào ngực như điều đứt dây bay ra khỏi cửa sổ. Nhưng hắn chỉ bị trọng thương mà không chết, lồm cồm bò dậy chạy mất.

Song Tả mãn nguyện xoa tay trở về bàn. Nữ lang đã hết kinh sợ, nhặt kiếm tra vào vỏ rồi bước đến bàn Vân Long chấp tay cảm tạ :

- Tiện nữ tên gọi Âu Dương Phi Hà, xin cúi đầu cảm tạ ơn cứu mạng của nhị vị anh hùng.

Tả thị huynh đệ hãnh diện mặt đỏ bừng nhưng lại bối rối không biết nói sao, chợt thấy Vân Long đang cười chế giễu mình nên vội chỉ sang chàng và nói :

- Cô nương phải cảm tạ đại ca ta mới đúng, bọn ta chỉ là Thiên Lôi sai đâu đánh đó, nếu đại ca không bảo thì dù cô nương có chết ngay trước mắt chúng ta cũng chẳng dám ra tay.

Phi Hà nghe nói vui thầm trong bụng, hóa ra chàng cũng để ý lo ình. Nàng chấp tay vái Long nhi :

- Nhờ ơn công tử tương trợ.

Vân Long điềm đạm nói :

- Cô nương quá lời, vì đạo nghĩa giang hồ nên phải làm việc đáng làm. Cô nương đừng bận tâm.

Phi Hà bây giờ mới được ngắm kỹ chàng trai anh tuấn này và lòng càng rung động sâu sắc. Nàng liếc chàng say đắm và nói :

- Chẳng hay công tử có cho phép tiện nữ ngồi thưa chuyện được chẳng?

Vân Long chấp tay tạ lỗi :

- Thất lễ, thất lễ. Tiểu sinh chưa kịp mời cô nương an tọa.

Phi Hà thẹn thùng vén áo ngồi xuống. Vân Long rót cho nàng một chung trà. Tả Kiếm thấy mọi người ngồi im lặng bèn cho rằng mình có bốn phận phải lên tiếng.

Hắn háng giọng nói :

- Ta giới thiệu với cô nương đây là đại ca Tiêu Long Vân, nhị ca Tả Phi, còn ta là Tả Kiếm.

May mà Vân Long đã dặn dò kỹ lưỡng nên hắn mới thuộc được tên giả của chàng.

Phi Hà mắt phượng long lanh cười hỏi :

- Tiện nữ thấy Tiêu công tử niên kỷ nhỏ hơn sao lại là đại ca?

Tả Kiếm định giải thích nhưng bị Tả Phi chặn lại :

- Bọn tại hạ đánh không lại Tiêu công tử nên tôn y làm đại ca.

Vân Long nghiêm sắc mặt, bọn chúng sợ hãi im mồm không dám nói nữa. Phi Hà thấy bộ dạng hoạt kê của họ không khỏi buồn cười. Nàng quay sang chàng duyên dáng nói :

- Tiểu nữ học nghệ Nga Mi sơn đã năm năm, nay về cố hương Lạc Dương. Chẳng hay công tử và nhị vị đại huynh xuôi Nam hay ngược Bắc?

Vân Long này giờ âm thầm quan sát thấy nữ lang xinh đẹp nhưng thuần hậu, đoan trang. Hơn nữa, nhi nữ giang hồ thường khoáng đạt hơn gái khuê môn, vì vậy chàng bớt e dè. Nghe Phi Hà nói nàng quê ở Lạc Dương, chàng chợt mừng thầm. Thực, sắc tánh dã, yêu cái đẹp là bản tính của con người. Chàng cười đáp :

- Bọn tại hạ cũng trên đường về Lạc Dương.

Khóe thu ba thoáng hiện sắc vui. Ngoài trời ánh tà dương đã lịm tắt, bọn tiểu nhị châm đèn từ lúc nào. Vân Long nhìn qua cửa sổ thấy từ xa một đoàn người cầm đuốc đi về phía Chiêu Dương các, chàng hiểu ngay sự tình nhưng vẫn bình thản. Quả nhiên lát sau, tiếng ngựa hí vang trước ngõ, toán nhân thủ đứng im chờ đợi, chỉ có năm người xuống ngựa bước lên lầu.

Đi đầu chính là Địch Tích Hương, mặt nhăn nhó xanh xao. Hắn đưa tay chỉ vào bàn Vân Long và nói :

- Bẩm phụ thân, bọn chó chết này đã đánh con đây ạ.

Người hắn gọi là phụ thân chính là Hắc Ứng bang chủ Địch Thúc Sơn. Tuổi trạc ngũ tuần, mặt mũi lạnh lùng âm hiểm. Lão vòng tay hỏi :

- Chẳng hay chư vị là cao nhân phương nào lại vô cớ đánh trọng thương khuyển tử?

Vân Long thấy dung mạo họ Địch gian ác, không ưa nên muốn giấu cọt lão. Chàng ra hiệu cho Tả Kiếm đối đáp. Được lệnh đại ca, hắn ưỡn ngực đứng lên, vòng tay nói :

- Anh em chúng ta là cao nhân ở Hồ Đầu sơn, thấy khuyển tử của các hạ bắt nạt đàn bà con gái nên thay các hạ dạy dỗ có chi là lạ.

Phi Hà nghe hắn nói che miệng cười. Ai mà lại tự xưng là cao nhân bao giờ. Địch Thúc Sơn tức lộn ruột, gằn giọng bảo :

- Các hạ tính giấu cọt ta đây ư? Nay ta cũng muốn được cao nhân ở Hồ Đầu sơn dạy dỗ cho vài chiêu có được chăng?

Tả Kiếm cười lóm :

- Nếu lão cũng mất dạy như thằng con thì sao ta lại từ chối.

Địch Thúc Sơn giận tím mặt, đám thủ hạ theo sau cũng găm gù đòi xuất thủ. Chợt có tiếng can ngăn :

- Địch gia đình thủ, tại hạ có vài lời muốn nói.

Một lão nhân râu ngắn, mặt mũi phương phi bước tới. Vân Long nhận ra đó là Long Quyển Phong Vân Đồ Kim Khanh, độc hành đại đạo vùng Giang Tả. Năm năm trước bị quan phủ địa phương bắt được, nhờ có bằng hữu cầu khẩn Tài Thần giúp đỡ nên thoát chết với cái giá một vạn lượng bạc. Từ đây Đồ lão về đầu dưới trướng Đào gia trang, được giao cho quản lý Chiêu Dương các.

Đồ Kim Khanh đến trước mặt Dịch Thúc Sơn vòng tay thi lễ :

- Mong Dịch gia nể mặt Đồ mỗ đừng xuất thủ nơi đây e làm kinh động thực khách và tổn thương uy tín của Đào gia trang.

Dịch Thúc Sơn đôi lúc vẫn phải vay mượn tiền bạc của Đào Ký tiền trang nên không thể muối mặt phá hoại sanh ý của người. Hơn nữa, Đồ Kim Khanh bản lĩnh cao cường không dễ gì chạm tới.

Dịch bang chủ gạt đầu nói :

- Được, bọn tiểu tử kia hãy theo ta ra bờ sông nói chuyện.

Vân Long thư thả đứng lên, Đồ lão thấy chàng có vẻ quen nhưng chẳng nhớ ra. Lão chỉ thầm lo cho chàng trai dễ thương này. Phi Hà và song ngốc bước theo Vân Long xuống lầu. Long Quyển Phong Vân không hiểu nghĩ sao cũng cất bước đi cùng.

Ra đến bờ sông, Dịch Thúc Sơn rút ra một thanh bảo kiếm, nước thép xanh biếc phản chiếu ánh đuốc bập bùng, tiếng ngân kéo dài không dứt. Có thần vật trong tay, lão tự tin lớn tiếng nói rằng :

- Lúc này hai người liền thủ đánh con ta. Bây giờ hãy cùng vào một lúc mới phải.

Tả thị huynh đệ nào có biết khách sáo là gì, vung đồng côn hai mặt giáp công. Bảo kiếm dù sắc bén nhưng là vật mỏng manh nên Thúc Sơn không dám để chạm vào đồng côn, chỉ dùng đường kiếm kiếm ác tấn công. Hắc thâm run sợ trước thần lực của hai tên ngốc này. Đã gần trăm hiệp, Tả Kiếm nổi giận chẳng kể gì sinh tử dùng chiêu “Lực Phách Hoa Sơn” đập thẳng xuống đầu họ Dịch. Thúc Sơn thất kinh trước lối đánh đồng qui ư tận nên vội thoái lui. Tả Phi được dịp đánh nhau. Cả hai ý mình da dày xương cứng, có chịu vài kiếm cũng chẳng đến nổi chết nên không biết sợ là gì. Đường kiếm Thúc Sơn bắt đầu rối loạn. Chợt từ trong đám thuộc hạ của y có hai bóng người nhảy ra xuất chưởng đánh thẳng vào lưng song Tả, kinh phong đẩy hai gã rời khỏi Thúc Sơn.

Vân Long nhìn lại thấy đó là hai lão già, một cao, một thấp. Tuổi trạc thất tuần, mặt mũi âm trầm, mắt lóe thần quang. Chàng thầm lo cho anh em họ Tả. Đồ Kim Khanh này giờ chăm chú quan sát chàng công tử và ông đã khẳng định đó chính là Tiểu Tài Thần. Ông không hiểu tại sao chàng lại không nhận ông. Ngày còn ở nhà, ông đã từng nâng niu chàng như ngọc quý. Đồ lão nhủ thầm, giá nào cũng phải bảo vệ cho chàng. Ông lại gần nói nhỏ :

- Chẳng hay Tiêu công tử có biết hai lão già ấy là ai chăng?

Vân Long cười lắc đầu. Đồ lão nói :

- Đồ lão nói đó là anh em Hắc Ứng song lão, sư thúc của Dịch Thúc Sơn và là sư đệ của Ứng Ma. Lão đại tên Sài Mộc, lão nhị tên Sài Huy.

Lúc này, Tả thị huynh đệ đã bỏ Dịch Thúc Sơn quay qua đấu với song lão. Bọn chúng trước giờ chỉ phục có mình Vân Long, ngoài ra chưa hề gặp đối thủ xứng tay.

Hai ngọn đồng côn nặng nề cuộn gió vù vù, khí thế cương mãnh như sóng biển. Song lão dù võ công quán thể cũng chẳng làm sao hạ được chúng ngay trong vài hiệp.

Nhưng tứ trảo của họ như móng vuốt chim ưng bay lượn, tìm chỗ yếu mà chụp vào.

Song lão mấy chục năm tung hoành thiên hạ, nay bị hai tên ngốc cầm chân nên nổi giận, xuất mấy chiêu sát thủ trong pho Phi Ứng thần trảo. Thân hình họ lên xuống quần lượn như hai con ác điểu.

Tả Phi, Tả Kiếm không quen bị đánh từ trên xuống nên trúng liền mấy chưởng, đau đốn thét be be :

- Đại ca cứu bọn tiểu đệ.

Vân Long biết hai em không còn chi trì được nữa bèn nhảy đến trầm giọng quát lớn :

- Dừng tay!

Công phu Sư Tử Hồng của thiền môn nào phải tầm thường, song lão choáng váng ngưng chiêu. Song tả xách đồng côn chạy về đứng sau lưng Vân Long thở dốc :

- Đại ca, hai lão già này lợi hại quá. Mẫu thân chưa hề dạy bọn ta đánh nhau với loài chim.

Vân Long phì cười :

- Im đi, các người ý sức không chịu chuyên cần luyện võ nên mới thua người, còn dám đổ thừa ấu thân nữa sao?

- Dạ, đại ca dạy chí phải.

Vân Long điềm nhiên quay lại, nhìn thẳng vào song lão bảo :

- Địch Tích Hương dâm ác, càn quấy. Nhị vị là trưởng bối không biết giáo huấn hấn mà còn bênh vực thì đầu đáng mặt cao nhân.

Song lão thấy Vân Long trẻ tuổi, văn nhã, không giống cao thủ nên khinh thường :

- Chuyện riêng của Hắc Ứng bang không cần người phải dạy khôn. Hôm nay ta quyết trả hận cho Hương nhi.

Vân Long đã từng nghe tiếng hai lão này tàn ác vô song, giết người không gớm tay nên đã quyết chí diệt trừ. Chàng chẳng muốn nói nhiều phí lời nên đưa tay lạnh lùng nói :

- Xin mời, hai vị hôm nay đã tận số trời rồi đó.

Song lão gầm lên vung trảo tấn công. Vân Long cũng không dám coi thường, vội gỡ pho Thiên Long Hàng Ma chưởng ra chống chọi. Võ công Thiếu Lâm vốn trầm ổn chỉ ở lực đạo chứ không ở tốc độ nhưng chỉ riêng ở pho Thiên Long Hàng Ma chưởng lại lấy chữ khoái làm chủ. Chưởng thế liên miên bất tuyệt, tầng tầng lớp lớp như mưa tuôn chớp giạt. Lối đánh này rất tiêu hao nội lực nhưng dễ làm khiếp đảm địch nhân.

Song lão kinh hoàng, không ngờ tên tiểu tử này lại có thân thủ đến dường ấy. Hai lão ỷ vào công phu tu luyện mấy chục năm, cố cầm cự để chờ Vân Long mệt mỏi rồi mới phản công. Nhưng chàng vẫn lạnh lùng, tay quyền tay chưởng, chiêu thức tinh kỳ, bác tạp, dồn bọn song lão lui dần.

Đỗ Kim Khanh đứng ngoài thềm lo sợ. Phi Hà cũng vậy. Chỉ có hai tên gốc họ Tả là vẫn tin rằng chàng không thể bại, chúng say sưa quan sát, chỉ trỏ rồi trầm trồ tán tụng Vân Long :

- Kìa, kìa, đại ca sắp đẩy hai lão già ấy xuống sông rồi.

Hai lão nghe chúng nói giận đỏ mặt, nghiêng răng bỏ lối du đấu, vận toàn lực đối chiêu. Lối đánh này không khác gì bọn họ Tả, chưởng phong chạm nhau nổ rền như sấm. Vân Long biết hai lão già này tu vi thâm hậu, nếu đấu công lực thì chàng không thể bì kịp, vì vậy chàng quyết mạo hiểm.

Vân Long ra chiêu “Thiên Long Tấn Hoa”, bóng chưởng bao trùm lấy Sài Mộc, lão hoang mang trước chiêu thức ảo diệu, vung song chưởng đánh thẳng vào trước ngực đối phương. Lúc này hậu tâm của chàng hoàn toàn sơ hở, Sài Huy cười âm hiểm vỗ tả chưởng vào lưng đối thủ. Trong một sát na, Vân Long dồn Bát Nhã Vô Tướng thần công bảo vệ hậu tâm, nghiêng người đưa vai hữu chiụ phát chưởng của hấn. Cương khí hộ thân dù chỉ mới được năm thành cũng làm giảm đi lực đạo và đẩy bật tay lão ra. Nhờ vậy, vô tình lão đẩy chàng tránh khỏi chưởng kinh của Sài Mộc. Không chần chừ, tay tả Vân Long búng một đạo Niêm Hoa chỉ vào ngực trái lão đại. Trình độ chàng giờ đây cao thâm hơn nhiều so với lúc giao đấu cùng Hồng Phát Vô Thường. Chỉ phong rít gió nhẹ nhẹ, khi phát hiện thì đã muộn. Lão hét lên thảm khốc, bật ngựa ra sau, hồn du địa phủ. Sài Huy còn đang bàng hoàng vì luồng cương khí hộ thân của Vân Long, chợt thấy đại ca mình uống tử, hồn vía thất kinh, tung mình đào tẩu.

Địch Thúc Sơn bàng hoàng nghiêng răng nói :

- Được, hôm nay Hắc Ứng bang xin nhận bại, nhưng nếu người không sợ ta báo phục thì cho biết tính danh.

Tả Phi trả lời :

- Đại ca ta tên gọi Tiêu Long Vân, còn hai ta họ Tả. Người không sợ chết thì cứ tìm mà báo hận.

Địch Thúc Sơn cầm gươm vác xác sư thúc rút lui. Bọn chúng vừa đi khỏi, Vân Long lão đảo phun ra một ngụm máu tươi. Thì ra chàng đã thọ nội thương vì phát chưởng của Sài lão nhị. May mà lão bị luồng cương khí Phật môn và cái chết của Sài Mộc làm cho táng đờm. Chứ nếu Sài Huy đánh tiếp chắc Vân Long khó mà chống đỡ nổi.

Đỗ Kim Khanh thấy chàng ói máu vội điếm ngay một số huyết đạo để bảo vệ nguyên khí.

Phi Hà và anh em họ Tả bất ngờ trước biến cố này, mặt mày biến sắc. Tả Phi run rẩy hỏi Đỗ lão :

- Chẳng hay đại ca ta có sao không?

Vân Long lúc này đã bớt đau, mở mắt cười nhẹ trấn an :

- Ta không sao đâu, các người đừng rối lên như vậy.

Chàng quay sang bảo Đỗ lão :

- Đỗ thúc tìm cho ta một chỗ kín đáo để chữa thương, nhưng đừng đưa về Chiêu Dương các, để Hắc Ưng bang không biết được quan hệ giữa ta và Đỗ thúc.

Đỗ Kim Khanh gật đầu nói :

- Long nhi cứ yên tâm, ta biết phải làm gì.

Tả Phi nước mắt rùng rùng bế đại ca trên tay còn Tả Kiếm sứt sùi vác hai thanh đồng côn trên vai đi theo Đỗ lão. Phi Hà thấy chàng vì mình mà lâm nạn, lòng đau như cắt, nghẹn ngào nói bước. Chỉ lát sau đã đến một toà tiểu viện vắng vẻ. Đỗ lão đẩy cửa đưa cả bọn bước vào. Một lão bộc già bước ra. Đỗ Kim Khanh ra lệnh :

- Lão mau đốt thêm đèn, ra đóng cổng lại và tuyệt đối không cho ai vào.

Lão bộc già thấy tình hình nghiêm trọng, không còn dáng vẻ lự khự nữa, mắt quắc lên, xoay mình rảo bước.

Đỗ Kim Khanh bảo Tả Phi đặt thiếu chủ ngồi xếp bằng trên giường rồi vận khí xoa bóp các kinh mạch sau lưng. Lát sau sắc mặt Vân Long đã bớt xanh xao, chàng mở mắt nói :

- Long nhi đã có thể tự vận công, Đỗ thúc cứ việc nghỉ ngơi.

Đỗ lão thở phào bước xuống, mồ hôi toát ra ướt cả y phục. Lão nói :

- Ba vị ra ngoài cảnh giới. Công tử sẽ phải vận khí điều thương khá lâu, tuyệt đối không được kinh động. Kẻ nào xông vào phải giết ngay. Lão phu cũng phải điều tức đôi chút.

Phi Hà và anh em họ Tả thấy Long nhi có cơ sống sót, lòng mừng rỡ, gạt lệ cầm vũ khí trấn giữ cửa phòng.

Thời gian nặng nề trôi qua, không khí im lặng đến nỗi chỉ còn nghe được tiếng muỗi vo ve và từng hơi thở.

Trống canh năm đã điểm, chợt nghe Vân Long thở phào bước xuống giường. Sắc mặt chàng lại hồng hào như cũ.

Hai ngốc tử họ Tả mừng rỡ chạy vào nắm tay chàng cười nói :

- May mà đại ca đã bình phục. Bọn tiểu đệ lo đến nẫu ruột. Đứng ngoài lòng như lửa đốt, muỗi cắn cũng không dám đập.

Vân Long cảm động giễu cợt chúng :

- Da hai người dày như da trâu, muỗi nào cắn cho nổi mà khoác lác kể công.

Chàng quay sang thấy Phi Hà đang cười mà khóe mắt còn long lanh ngấn lệ, nhìn chàng u uẩn. Long nhi nói đùa :

- Ta chưa chết, xin cô nương đừng phí nước mắt nữa.

Phi Hà then thừng liếc chàng rồi cúi đầu vờ vờ tà áo, thổ thê nói :

- Chỉ vì tiện nữ mà công tử chịu bao đau đớn, lòng ái nái vô cùng. Ôn này biết lấy gì đền đáp?

Tả Kiếm tính tình ngốc nghếch, nghĩ sao nói vậy, chẳng đắn đo bao giờ. Hắn thấy Phi Hà diễm lệ phi thường nên có ý muốn tác hợp nàng với Vân Long. Hắn vọt miệng nói :

- Có gì khó đâu, cô nương cứ lấy đại ca ta làm chồng là xong tất.

Vân Long xấu hổ và sợ Phi Hà bị tổn thương nên giận giữ quát :

- Tả Kiếm! Sao ngươi dám xúc phạm đến Âu Dương cô nương?

Tả Kiếm biết mình lỡ lời, thấy Vân Long nổi giận, sợ hãi quỳ xuống :

- Đại ca tha tội, cái miệng tiểu đệ thật bậy bạ.

Hắn vừa nói vừa tát bôm bốp vào má. Phi Hà đang thẹn chín người, thấy vậy cũng tội nghiệp, lên tiếng :

- Tiện nữ không giận đâu. Xin công tử tha cho Tả Kiếm.

Vân Long mặt lạnh như sương bảo :

- Ngươi còn không biết tạ ơn Âu Dương cô nương đã tha lỗi nữa sao?

Tả Kiếm lúc này một bên mặt đã sưng vù, quay lại tạ Phi Hà :

- Cô nương quả có lòng dạ rộng rãi như Bồ Tát, ta xin cảm ơn.

Vân Long cũng chấp tay xin lỗi Phi Hà :

- Tả Kiếm đầu óc ngu ngốc, mong cô nương thứ lỗi.

Thực ra Phi Hà trong lòng đã thầm yêu mến chàng công tử anh tuấn và thần dũng này, nên nàng làm sao có thể giận Tả Kiếm được. Nàng còn phải cảm ơn hắn mới đúng.

Phi Hà bối rối nói :

- Mong công tử đừng bận tâm, Phi Hà nào dám để dạ giận hờn.

Vừa lúc, Đỗ Kim Khanh và lão bộc bước vào, trên tay là một mâm cơm nghi ngút khói. Lão hể hả cười :

- Trời đã sáng, mời các vị dùng bữa điểm tâm.

Mọi người cười ăn vui vẻ. Vì biết nơi này không phải tửu lâu, thức ăn có hạn nên hai chàng họ Tả đành học thói quân tử, ăn chẳng cần no. Tả Phi giữa miệng quay sang hỏi Đỗ lão rằng :

- Nay Đỗ thúc thúc, ta dù ngu ngốc cũng cảm thấy được rằng lão và đại ca ta đã quen biết từ trước. Nếu không lão đại gì giúp chúng ta để đắc tội với Hắc Ưng bang?

Vân Long có vẻ hài lòng vì Tả Phi có vẻ bớt ngốc nghếch hơn xưa.

Đỗ lão cười đáp :

- Đúng vậy, dù có phải đốt bỏ cả Chiêu Dương các ta cũng phải cứu cho được Tiêu công tử.

Tả Kiếm không hiểu hỏi lại :

- Nhưng đại ca ta lúc đầu lại không nhìn nhận mối quan hệ này?

Phi Hà cũng nhận ra điều bí ẩn, nàng đưa mắt nhìn Vân Long như muốn hỏi. Đỗ lão biết chàng có điều khó nói nên đỡ lời :

- Tại vì ngày xưa ta có thiếu nợ phụ thân của Tiêu công tử. Nay không tử không nhận người quen là vì không muốn nhắc ta món nợ ấy.

Vân Long chẳng muốn lộ chuyện nên khẽ háng giọng. Anh em họ Tả không dám nói nữa.

Vân Long dùng phép truyền âm nhập mật nói với Đỗ lão :

- Đố thúc phải giữ kín tông tích của tiểu điệt. Nếu bọn ma đầu biết tiểu điệt là ai sẽ rất nguy hiểm cho song thân. Sau này có dịp về Đào gia trang, gia mẫu sẽ cho Đố thúc biết rõ nguồn cơn.

5. Chương 5: Đổi Tên Thay Họ Quen Thiên Xích - Đoạt Kiếm Đồ Phu Được Xích Long

Cơn nước xong, bọn Vân Long lập tức lên đường. Hắc Ứng bang khiếp vía trước thần công của chàng nên không dám lộ mặt ra. Vùng đất nằm trong lưu vực sông Hoài vô cùng màu mỡ, cỏ cây xanh tốt, gió Tây lồng lộng đem theo những cơn mưa tưới cho đồng ruộng, hứa hẹn một vụ mùa no đủ. Nhưng cũng có năm, nước sông Hoài dâng cao, sông cuộn cuộn trôi đê điều. Lúc ấy, cảnh tan tóc, lầm than kể sao cho xiết.

Nếu tiếp tục để Tả Phi, Tả Kiếm đi bộ thì cước trình rất chậm, Vân Long bèn ghé vào một tiểu trấn dọc đường, mua chiếc song mã để hai ngốc tử sử dụng. Còn chàng và Phi Hà cưỡi ngựa theo sau. Tuấn mã của hai người đã được Đố lão sai người dắt lại trước lúc lên đường.

Chàng nóng ruột nhưng Phi Hà chỉ mong đường thiên lý thêm dài. Càng gần gũi, lòng nàng càng thêm say đắm, kính phục Vân Long kiến thức uyên bác, thuộc lâu sách vở cổ kim lại biết nhiều cổ sự trong giang hồ, thấy hai em ngu dốt nên thường kể chuyện, giải thích để đầu óc họ được mở mang. Hai ngốc tử suốt đời quanh quẩn bên váy mẹ, đầu tắt mặt tối vì mưu sinh, chúng biết đọc, biết viết cũng là quá tốt rồi. Nay được Vân Long tận tình chỉ dạy lễ nghĩa, cách cư xử ở đời cùng những qui củ giang hồ nên hai chàng ngốc cũng khôn ra được đôi chút.

Vân Long dù lòng ngày càng yêu thương Phi Hà nhưng nghĩ phận mình gánh nặng đường xa, công cuộc trừ ma vệ đạo muôn phần nguy hiểm nên không dám đa mang tình ái. Dù thân cận vui vẻ nhưng vẫn giữ lễ quân tử. Phi Hà thấy chàng khách sáo, thềm đón đau trong dạ, nói chẳng nên lời. Tả Phi dù ngu ngốc cũng biết cô bé này đã yêu thương đại ca mình. Hắn cũng một lòng như Tả Kiếm nhưng vì sợ Vân Long nên chẳng dám nói vào. Hai anh em thì thầm bàn bạc với nhau.

Tả Kiếm nói :

- Nay nhị ca, lần này đến phiên nhị ca mở lời, dù có bị đại ca trách phạt cũng phải chịu, lòng ta không nhẫn tâm nhìn cảnh này nữa.

Tả Phi hỏi lại :

- Thế người muốn ta nói gì?

- Nhị ca bảo với đại ca nhận Phi Hà cô nương làm tiểu muội cho nàng được vui. Chứ ta thấy cái tiếng cô nương nghe chẳng xuôi tai chút nào cả.

Tả Phi mừng rỡ dấm vào lưng em, cười bảo :

- Không ngờ tên ngốc như người mà lại có ý hay đến thế.

Chúng bèn rình cơ hội để nói ra điều ấy.

Một hôm, trời chợt đổ cơn mưa dữ dội, nhìn thấy bên đường có một tòa miếu cổ, Vân Long dắt cả bọn vào trú mưa. Mái đã dột nát nên phải đứng sát bệ thờ trần miếu. Từng cơn gió đem theo những hạt mưa thổi tạt vào trong miếu, qua khung cửa sổ không còn cánh. Thấy Phi Hà rùng mình, Vân Long tỏ dạ quan hoài nói :

- Ấu Dương cô nương đứng sang mé này cho đỡ lạnh.

Nàng thẹn thùng lắc đầu cảm tạ, ánh mắt đầy vẻ u sầu. Tả Phi cảm lòng không đành bèn nói :

- Đại ca à, tiểu đệ xin được nói một lời, dù đại ca trách phạt đệ cũng chịu.

Vân Long gật đầu. Tả Phi hít một hơi dài để lấy dũng khí rồi nói :

- Sao đại ca không nhận Phi Hà cô nương làm tiểu muội, chúng ta đã từng đồng cam cộng khổ, cứ khách sáo mãi e không phải.

Phi Hà vừa thẹn thùng vừa mừng rỡ, nàng đưa cặp mắt lo âu nhìn Vân Long chờ đợi. Hai chàng họ Tả cũng hồi hộp, trống ngực đánh liên hồi. Chợt Vân Long nhăn mày nói :

- Người cũng biết Âu Dương cô nương lớn tuổi hơn ta, sao có thể làm em được?

Tả Phi thấy chàng không giận, mừng rỡ nói liền :

- Có sao đâu, tiểu đệ cũng lớn hơn đại ca bảy tuổi mà vẫn làm em được thì sao?

Vân Long cười :

- Hay là ta gọi Hà cô nương bằng tí tí vậy?

Tả Kiếm hốt hải nói :

- Không được, như vậy đệ cũng phải gọi cô ta bằng chị, trong khi đệ lớn tuổi hơn nàng.

Vân Long không ngờ bọn ngọc này hôm nay lại lý luận đâu ra đó như vậy.

Chàng tủm tỉm cười :

- Biết Hà cô nương có chịu không?

Phi Hà mừng chảy nước mắt, sụp xuống lạy :

- Tiểu muội xin ra mắt ba vị ca ca. Muội chỉ có một mình, không anh chị em gì cả, nay được tôn ba vị ca ca làm anh là điều tâm nguyện vậy.

Vân Long bước tới đỡ nàng lên, an ủi :

- Hà muội chớ có mừng vội, làm em bọn ta chẳng có gì sung sướng đâu.

Tiếng Hà muội ngọt ngào như mật, Phi Hà sung sướng hân hoan, những giọt lệ hạnh phúc lại tràn mi.

Tả Kiếm gãi đầu lẩm bẩm :

- Đàn bà con gái thật khó hiểu, vui cũng khóc. Nước mắt ở đâu mà lấm thế?

Phi Hà xấu hổ đưa tay gạt nước mắt, giận dỗi cười nói :

- Tam ca nói xấu tiểu muội phải không?

Cả bọn phá lên cười. Con mưa tạnh hẳn nhưng trời cũng đã tối. Vân Long quyết định ở lại tòa phá miếu qua đêm. Tả Phi gom một mớ bàn ghế gãy nát nằm rải rác trong miếu để nhóm lửa. Phi Hà ra ngoài tháo yên cương thả ngựa, lấy rượu và lương khô trong xe mang vào. Tả Kiếm lúc này đã dùng cây chổi cùn quét sạch sẽ nền gạch. Ngọn lửa bùng lên ấm áp, bốn người quây quần vui vẻ. Đường ngàn dặm nhiều khi không tìm được nơi tá túc nên Vân Long đã bảo hai em mua trữ sẵn trong xe rất nhiều lương thực, nhờ vậy đêm nay chẳng thiếu thốn gì. Phi Hà giờ đã là tiểu muội liền trở tài nội trợ, nàng sắp xếp bày biện chén bát trông rất đảm đang. Dù mặc võ phục nhưng ở nàng vẫn toát ra vẻ thùy mị, dịu dàng.

Ánh lửa chập chờn chiếu vào khuôn mặt khả ái khiến nàng thêm xinh đẹp. Vân Long nghe lòng say đắm vội quay đi.

Đường về Lạc Dương còn xa nên Vân Long bảo mọi người đi nghỉ sớm. Tả Phi, Tả Kiếm ra xe ngủ và thay phiên canh gác. Là khách giang hồ nên không câu nệ tiểu tiết, Vân Long và Phi Hà nghỉ lại trong miếu. Chàng quét sạch bụi thờ để làm chỗ ngủ, còn Phi Hà nằm lại bên đống lửa. Tả Phi lấy trong xe ra hai tấm chăn trao cho họ. Phi Hà lúc tối vì quá vui vẻ uống hơi nhiều. Nàng cũng hiểu thời gian mười ngày chưa đủ để nói chuyện hẹn thề, được chàng gọi bằng hai tiếng Hà muội là đã đi được một nửa đường rồi. Nàng biết Vân Long cũng có lòng lân ái với mình, nhưng không hiểu sao lại tránh né? Phi Hà miên man suy nghĩ rồi chìm dần vào giấc mộng.

Hôm sau họ lại lên đường. Phi Hà như mang cả mùa xuân trên gương mặt đẹp.

Hai anh em họ Tả đặc ý phi thường, chỉ có Vân Long là vẫn điềm nhiên. Dọc đường Phi Hà chăm sóc chàng chu đáo với cả tấm lòng yêu thương tôn kính. Hai ngốc tử cũng đồng tâm nhường việc phục vụ đại ca cho Hà muội.

Biết võ công Phi Hà còn non kém nên Vân Long tận tâm chỉ dạy. Chàng chọn những chiêu thức hợp với nữ nhi cho nàng tập luyện, nhờ thông minh và chuyên cần nên Phi Hà tiến bộ rất nhanh. Vân Long bắt nàng phải uống những hoàn thuốc quý của Nam Cung Sương để bồi bổ công lực. Phần hai chàng ngốc sau trận lạc bại trước Hắc Ứng song lão, họ không còn tự cao, tự đại nữa, lúc nghỉ ngơi cũng xách đồng côn ra ôn luyện để Vân Long chỉ giáo thêm. Phép đánh Đả Cầu bổng của Cái bang cũng có vài điểm giống đồng côn nên Vân Long dễ dàng chỉ ra những sai sót của họ. Thì ra bọn này ý mình thần lực bạt sơn nên khi luyện tập không chú tâm vào những biến hóa của chiêu thức, trọng chữ lực mà nhẹ chữ ảo.

Vân Long cũng rút từ Giáng Ma chân giải ra một số chiêu, biến hóa cho thích hợp rồi dạy cho hai em để đối phó những cao thủ có khinh công cao cường, thường từ trên không đánh xuống. Anh em họ Tả vẫn còn cay cú trận vừa qua nên hết lòng khổ luyện. Khi gần đến Lạc Dương thì võ công của cả ba đã tăng tiến vượt bậc. Phần Vân Long cũng hiểu thêm vài yếu quyết trong Chân Giải.

Đến cổng thành, Phi Hà nuốt nước mắt chia tay bọn Vân Long để về nhà vẫn an cha mẹ. Nàng nghẹn ngào nói :

- Tiểu muội lần này vẫn an xong sẽ xin phép song đường xuất đạo giang hồ, tháp tùng đại ca về Bắc Kinh. Mong đại ca ráng chờ muội vài ngày.

Vân Long mỉm cười an ủi nàng :

- Ta còn ở Lạc Dương dăm hôm nữa, có gì nàng cứ tìm ta ở Tổng đà Cái bang.

Vì đại kế lâu dài, lần này Vân Long không ghé vào Đào Hoa tửu lâu mà tìm đến khách điểm sang trọng bậc nhất thành, tên Như Ý. Đây là nơi ghé chân của các bậc vương tôn công tử, hào phú bốn phương, có phục vụ luôn ăn uống. Cơ sở này không có phần hùn của Đào gia trang.

Vân Long trời sinh tướng mạo đường bệ, quý phái, dù còn trẻ nhưng phong thái uy nghi khiến người khác phải kính trọng. Chưởng quầy là người dạn dày kinh nghiệm trong nghề, nên khi thấy chàng bước vào biết ngay là khách quý, hơn hử bước ra đón tiếp. Miệng lão trơn như bôi mỡ :

- Công tử nhân phẩm cao quý như rồng như phượng, ngài giá hạ vào đây bốn điểm muôn phần vinh dự.

Vân Long gật đầu chào, bảo lão dành cho hai phòng thượng hạng, thực đơn loại đặc biệt. Tiểu nhị xách hành lý từ ngoài vào được chàng thưởng ười lạng bạc, hấn cảm tạ rối rít. Chưởng quầy thấy chàng rộng rãi như vậy lại càng cung kính hơn. Lão cúi người thật thấp nói :

- Xin công tử cho biết đại danh để tiểu nhân tiện xưng hô.

Vân Long đã có ý nên nói lớn :

- Ta họ Tiêu, tên Long Vân.

Không ít người trong khách sảnh nghe được điều này.

Hơi tiền làm đám tiểu nhị trong Như Ý khách điểm nhanh nhẹn hẳn lên. Ai cũng cố nặn ra nụ cười cầu tài tươi tắn nhất và Vân Long không phụ lòng họ, chàng thản nhiên ban phát chẳng tiếc tay.

Anh em họ Tả từng nghèo khổ, làm lụng kiếm từng phân bạc nên xót dạ. Tả Phi hỏi nhỏ chàng :

- Sao đại ca lại quá rộng rãi với cái đám vô lại mắt láo liên này làm gì? Chẳng thà cho lũ ăn xin còn hơn.

Vân Long cười bí ẩn nói :

- Ta cố tình làm như vậy, sau này các người sẽ hiểu.

Sau khi tắm rửa nghỉ ngơi, Vân Long dắt hai em xuống đại sảnh dùng cơm.

Chàng mặc quần áo sang trọng, mũ thư sinh còn gắn một viên ngọc bích to bằng trái nhãn tỏa sáng lóng lánh dưới ánh đèn. Viên ngọc quý này có giá không dưới năm ngàn lượng bạc. Hai chàng hộ pháp cũng thay bộ võ phục mới, lừng lững như hai ngọn tháp, thập phần oai vệ.

Trong đại sảnh không ít bậc quyền quý, nhưng chẳng có ai dám sánh với chàng.

Họ hơi ngán hai tên họ Tả nên chỉ dám thì thầm bàn tán.

Vân Long ung dung theo tiểu nhị bước đến bàn riêng. Lúc trong phòng, chàng đã sớm dặn dò kế hoạch nên Tả Phi bèn móc ra đỉnh bạc mười lượng thưởng cho tiểu nhị. Cả đại sảnh trở mắt nhìn với vẻ ngưỡng mộ.

Thức ăn toàn sơn hào hải vị, hương thơm ngào ngạt, túc trực hầu hạ là ba tên nữ thanh tú, do chính chưởng quầy đã đích thân tuyển lựa.

Tả thị huynh đệ đã được đại ca dạy bảo nên không còn ăn to uống lớn như trước nữa. Dù vậy sức ăn của họ cũng làm mọi người xanh mặt.

Vân Long dù cố tình tiêu tiền như cỏ rác nhưng phong thái không hề giống bọn trọc phú hoặc lũ công tử hoang đàng. Chúng nhân ngưỡng mộ và coi chuyện chàng ban phát bạc vàng là chuyện tất nhiên, y như cao xanh rộng rãi tưới mưa cho cây cỏ. Sau đêm nay chắc hẳn cả thành Lạc Dương sẽ biết tiếng Tiêu công tử giàu sang, rộng rãi như bậc vương hầu.

Tiệc nửa chừng bỗng ở bàn bên kia có một đại hán mặc võ phục màu vàng, đứng lên vòng tay hướng về Vân Long nói rằng :

- Tại hạ vốn là kẻ vô biên, từ phương xa đến, ngồi một mình cũng buồn. Nay thấy công tử khí độ hơn người, muốn sang để cùng uống vài chén rượu, chẳng hay công tử có nề mặt mà chấp thuận cho chăng?

Tiếng nói của y đồng dục, rõ ràng, có phong thái của một kẻ quen ra lệnh. Vân Long đứng lên vòng tay đáp lễ :

- Tôn giá phong thái uy nghi, đáng bậc tôn sư. Tiểu sinh đã thăm ngưỡng mộ, nay được cùng đối ẩm thì quả là tam sinh hữu hạnh.

Quả thật, đại hán áo vàng mắt hổ, mày kiếm, mặt chữ điền vuông vức, râu ngắn bó cằm, uy vũ khiếp người. Y cười ha hả bước qua bàn Vân Long vòng tay thi lễ rồi ngồi xuống.

Thị tỳ đã mau mắn dọn thêm bát đĩa và bình rượu mới. Đại hán tự tay rót đầy bốn bát rồi giới thiệu :

- Tại hạ tên gọi Tiêu Thiên Xích, quê quán ở vùng ngoại Mông, nguyên chỉ là một tên lái ngựa, nào phải tông sư, tông chủ gì đâu.

Vân Long mỉm cười nói nhỏ :

- Cửu ngưỡng, cửu ngưỡng. Thiết Đổm Thần Long lừng danh vùng biên tái sao hôm nay lại quá khiêm cung?

Đại hán giật mình vì ông ít khi vào Trung Nguyên, không ngờ chàng công tử này lại nhận ra mình.

Trong Đào gia trang cao thủ bốn phương đều có đủ, họ là những quyền tự điển sống của giang hồ, kiến văn của Vân Long, cũng từ đấy mà ra. Chàng nói tiếp :

- Tiểu sinh cũng họ Tiêu, tên gọi là Long Vân. Còn đây là hai em Tả Phi và Tả Kiếm.

Thiên Xích vòng tay cười bảo :

- Tiêu công tử kiến văn rộng rãi, một kẻ quê mùa như tại hạ mà công tử cũng biết đến, tại hạ vô cùng khâm phục.

Hai bên chuyện trò tâm đắc như bạn cũ lâu ngày gặp lại. Tiêu Thiên Xích chỉ hận mình gặp Vân Long quá muộn. Tính y hào sảng, cường liệt, hùng cứ vùng thảo nguyên, làm chủ cả mấy mục trường mệnh mông, lừa ngựa hàng vạn con, chuyên giao du với các vương hầu, thủ lãnh các bộ tộc Mông Cổ, Mãn Châu.

Dưới tay không dưới ngàn thuộc hạ, tài sản hàng trăm vạn. Tuổi mới hơn bốn mươi đã làm thủ lĩnh cả một vùng biên tái. Nay gặp người cùng họ, dung mạo, nhân phẩm, trí tuệ đều xuất chúng, Thiên Xích nghĩ đến câu anh hùng tương thức nên đem lòng yêu mến chàng vô hạn.

Vân Long anh hoa nội liêm, thần công không hề lộ ra ngoài, nên Thiên Xích không chắc rằng chàng biết võ nghệ. Ông có hỏi, Vân Long nói nửa thực nửa hư :

- Tiểu đệ có học nghệ hai năm, nhưng chỉ võ võ vài đường quyền chưởng.

Thiết Đổm Thần Long ngẫm nghĩ chàng học chỉ có hai năm thì chắc chẳng được bao nhiêu. Trời đã khuya, trong sảnh chỉ còn một mình bọn họ. Ba nữ tỳ hầu rượu đã mệt mỏi, len lén đưa tay che miệng ngáp.

Tiêu Thiên Xích đứng lên cáo từ :

- Tại hạ quấy nhiễu công tử đã nhiều, giờ xin cáo biệt. Mong có ngày công tử giá lâm miền quan ngoại để Xích này có dịp cận kề. Sáng mai, tại hạ phải đến thăm một cố hữu vài hôm rồi trở về cố quận.

Vân Long cũng cảm mến hán tử hào sảng này nên bùi ngùi từ biệt :

- Tiêu huynh yên tâm, có ngày đệ sẽ đến nhà quấy nhiễu huynh vài tháng mới thỏa lòng.

Họ Tiêu cười lớn :

- Nếu đệ muốn, ta sẵn lòng nhường cho đệ một mục trường để được cận kề hôm sớm.

Lão tặng cho chàng một thanh tiểu đao vỏ nạm ngọc để làm tín vật :

- Thanh tiểu đao này ta nhặt được trong sa mạc, sắc bén vô cùng. Bọn thủ hạ nhìn thấy ắt nhận ra đệ là hảo hữu của ta.

Chàng nhìn vỏ kiếm thấy có nạm bảy chữ Thiết Đổm Thần Long Tiêu Thiên Xích.

Hai bên chia tay nhau trở về phòng riêng. Vân Long thay áo thẫm màu, dặn dò anh em họ Tả ở yên trong phòng, phi thân qua cửa sổ lướt mình vào bóng đêm.

Chẳng bao lâu sau chàng đã ra đến ngoại thành và tìm đến Tổng đà Cái bang.

Tổng đà đã xây dựng lại từ lâu, cũng bằng gỗ như truyền thống nhưng dường như số lu đựng nước nhiều hơn trước.

Trong sân và trước cổng có một toán đệ tử ba tui rào quanh cảnh giới. Vân Long muốn tạo bất ngờ nên vận dụng khinh công thượng thừa Lăng Vân bộ pháp lướt vào như một bóng ma, quả nhiên chẳng ai phát giác. Chàng đặt chân lên mái ngói nhẹ nhàng như lá rụng. Vân Long nhìn quanh thấy gian đại sảnh còn sáng đèn, chàng tung mình về phía ấy, đảo mình móc chân riềm ngói, treo ngược đầu nhìn vào trong. Quanh chiếc bàn bát tiên có năm người đang trò chuyện. Khuôn mặt đầy vẻ trang trọng. Chàng vận công lắng tai nghe. Thì ra Hạ bang chủ và các trưởng lão đang bàn về cục diện giang hồ. Chàng gặp lại họ lòng mừng rỡ hân hoan nên vô tình gây ra một tiếng động nhỏ. Hạ Khánh Dương biến sắc gằn giọng hỏi :

- Cao nhân nào đang đêm đến thăm, xin vào trong đàm đạo?

Vân Long biết mình đã bị lộ, bật cười khanh khách, uốn mình chui qua cửa sổ, nhẹ nhàng như đám mây rơi xuống cạnh bàn. Chàng đứng im lặng tùm tùm cười chờ xem có ai nhận ra chàng hay không.

Thần Toán thư sinh là người có cặp mắt sắc bén tuyệt luân, thẳng thốt rú lên :

- Long đệ!

Lão bật dậy nắm chặt tay Vân Long. Năm lão già bắt tử của Cái bang xúm xít lại giành nhau biểu lộ nhớ thương. Hạ Khánh Dương ôm chặt chàng vào lòng, mắt long lanh ngấn lệ. Lão nói :

- Long đệ mau lớn quá, mới chỉ hai năm đã đứng cao hơn ta.

Lữ trưởng lão nhắc khéo Bang chủ :

- Hạ đại ca, chúng ta phải có gì chiêu đãi Tiểu trưởng lão chứ?

Hạ lão cười lớn gật đầu :

- Phải, ta quên mất, Vân Long ngồi xuống đây. Lữ trưởng lão sẽ cho ngươi ném lại món thịt chó năm nào.

Vân Long dù đã no, nhưng không dám phụ lòng lão, bèn cười bảo :

- Long nhi đến đây cũng chỉ vì món ấy.

Hạ Khánh Dương hài lòng vỗ mạnh vào vai chàng. Lão hoan hỉ gọi lớn :

- Đệ tử trực nhật đâu?

Một hán tử nhỏ bé, lưng đeo năm túi chạy vào. Hắn là Tiền Thông, đại đệ tử của Hạ Khánh Dương, phụ trách tuần tra đêm nay. Hắn nhìn thấy Vân Long, hồn vía lên mây, nửa mừng nửa sợ, đôi chân nhũn ra, hấn quỳ sụp xuống :

- Đệ tử ra mắt tiểu sư thúc.

Pháp Cái Hắc Diện Kim Cương Hà Quyết trầm giọng bảo :

- Ngươi canh phòng Tổng đà quả là nghiêm mật. Tiểu trưởng lão vào đến tận đây mà ngươi cũng chẳng hay biết. Tội ấy nên xử thế nào?

Pháp Cái nổi tiếng thiết diện vô tư, toàn bang ai cũng nể sợ. Tiền Thông run rẩy dập đầu thưa :

- Đệ tử biết tội, không dám xin khoan thứ.

Vân Long thấy y vì chàng mà bị tội nên lòng vô cùng áy náy, định mở lời xin cho y. Hạ lão biết ý, liền nháy mắt cười ra hiệu. Chàng cũng mỉm cười. Pháp Cái giọng càng lạnh lùng hỏi Tiền Thông :

- Nghĩa là ngươi tiếp thụ mọi hình phạt mà ta phán quyết?

Tiền Thông thiếu não gật đầu :

- Thưa vâng.

Pháp Cái cười nhẹ bảo hắn :

- Ta phạt ngươi phải dắt thêm hai cao thủ. Trong một tuần trà, phải bắt cho được một con chó thật to và kéo về đây.

Tiền Thông đang trong tâm trạng sầu não, tưởng mình sắp bị đại hình nên nghe Pháp Cái nói mà ngơ ngác, chẳng hiểu gì cả. Đến lúc nghe mọi người phá lên cười mới biết đó là sự thật. Hắn mừng đến điên cuồng, dập đầu lạy tạ rối rít :

- Đệ tử đội ơn trưởng lão tha tội, còn việc bắt chó là nghề ruột, không cần phải đến một tuần trà.

Hà Quyết nghiêm mật bảo :

- Lần này vì để mừng sự trở về của Tiểu trưởng lão nên ta bắt con chó chịu tội thay ngươi. Lần sau thì ta không tha cho đâu nhé.

Tiền Thông sợ hãi vâng dạ liên hồi rồi quay người đi làm nhiệm vụ. Quả nhiên chỉ một lát sau, hắn đã xách về một con chó lông vàng mập mạp.

Pháp Cái hỏi hắn :

- Ngươi có để bạc lại cho chủ nhà không?

Tiền Thông gật đầu :

- Đệ tử đã bỏ lại trong nhà lão chủ hai lạng, con chó này chỉ đáng giá năm phân bạc thôi. Mong rằng sáng mai lão sẽ vui vẻ.

Pháp Cái hài lòng, quay sang Vân Long nói :

- Giờ này đã nửa đêm, chẳng thể gõ cửa nhà người ta mà mua chó được, nên đành dùng hạ sách này vậy.

Tiền Thông xách con vật đi theo Lữ trưởng lão xuống bếp.

Mọi người an vị hàn huyên. Vân Long kể sơ quá trình học nghệ ở Thiếu Lâm và Võ Đang, Hạ Khánh Dương nghe xong nhìn chàng thân ái khen rằng :

- Long đệ quả là kỳ tài thiên hạ, chỉ hơn hai năm đã tinh thông tuyệt kỹ cả hai phái tăng đạo. Với bản lĩnh của người thì làm sao bọn Tiền Thông có thể phát hiện được. Nhưng còn hai quyển bí kíp Cái bang, Long đệ đã luyện đến đâu rồi?

Vân Long muốn các ca ca vui lòng nên nói thật :

- Lão đại ca yên tâm, Long nhi đã học xong Đả Cầu bổng pháp, nhưng Giáng Ma chân giải thì mới liễu ngộ được bảy phần.

Mọi người tròn xoe đôi mắt nhìn chàng, Thiết La Hán Vương Đồng lắc đầu thán phục :

- Trường Giang sóng sau đèo sóng trước, bọn già chúng ta, trừ Hạ đại ca ra, chưa ai vượt qua được phần thứ sáu.

Hạ Khánh Dương muốn Vân Long trở tài nên đưa thanh gậy trúc của ông cho chàng và bảo :

- Chúng ta muốn được thưởng lãm thành tựu của Long đệ.

Vân Long nhận lấy, mỉm cười :

- Tiểu đệ xin được bêu xấu vậy.

Chàng tuần tự múa từng chiêu trong Đả Cầu bổng pháp. Thanh gậy trúc bay lượn như thần long giỡn sóng, nghiêm mật, tinh kỳ và lãng lệ phi thường. Bốn lão già bất tử thấy chàng tinh thông võ công bốn phái, lòng hân hoan khôn xiết, đồng thanh đưa ngón cái ra khen ngợi :

- Long đệ quả không phụ lòng Cái bang vậy.

Vân Long trao lại gậy trúc rồi bắt đầu thi triển phần chưởng pháp trong Giáng Ma chân giải. Chàng áp dụng yếu quyết khoái của Thiên Long Hàng Ma chưởng nên chưởng ảnh trùng trùng, nối tiếp nhau nhanh như chớp giật, chỉ một tuần trà đã hết ba mươi sáu chiêu.

Hạ Khánh Dương cười ha hả, nhảy đến ôm chầm lấy Vân Long, ông xúc động nói :

- Đa tạ, đa tạ! Nhờ có Long nhi mà chúng ta mới thấy được uy lực kinh hồn của tuyệt kỹ tổ truyền. Trước giờ lũ già này không nghĩ rằng Giáng Ma Chưởng lại có thể khinh khoái đến vậy.

Lúc này Tiền Thông và Lữ trưởng lão cũng vừa đem thức ăn lên tới. Hạ lão dắt Vân Long về bàn, ngồi cạnh bên ông. Cuộc biểu diễn võ công lúc này khiến chàng ăn rất ngon miệng, hũ rượu mười cân chẳng mấy chốc đã cạn sạch. Tiếng cười nói vang vang, chưa lần nào Tổng đàn Cái bang lại rộn ràng đến thế.

Vân Long quay sang hỏi Thần Toán thư sinh :

- Lúc còn núp ở ngoài, tiểu đệ có nghe các lão ca bàn luận về cục diện võ lâm. Chẳng hay có gì lạ chẳng?

La trưởng lão trầm ngâm giây lát rồi nói :

- Theo tin tức mà đệ tử bốn bang thu lượm được, thì gần đây trên giang hồ đã xuất hiện một bang phái mới tên gọi Thiên Ma giáo. Nghe tên cũng biết là một tà giáo. Giáo chúng thường mặc đồ đen, bịt mặt, bản lĩnh cao cường. Tổng đàn của chúng dường như nằm ở vùng Tứ Xuyên, nhưng chính xác ở đâu thì không rõ.

Đất Thục hiểm trở, núi cao rừng lớn không thể điều tra được.

Vân Long nghe xong, biết rằng phong ba đã khởi liền thuật lại toàn bộ, từ sự cố mất tích của ngoại tổ Bích Nhân Thần Quân, cho đến nước cờ ông đã sắp sẵn để mười bảy năm sau chàng đứng ra gánh vác đại cuộc võ lâm. Cái bang ngũ lão bàng hoàng như tỉnh cơn mê, biết kiếp nạn giang hồ đã đến. Hạ Khánh Dương thấy Vân Long tuổi trẻ mà phải gánh nặng đường xa, nỗi lòng bi phẫn, đập bàn nói :

- Long đệ yên tâm, bọn ta và hai mươi vạn đệ tử Cái bang quyết tâm liều chết phò tá Long đệ trong cuộc trừ ma vệ đạo.

Thần Toán thư sinh nói tiếp :

- Ta đã điều tra ra việc đốt cháy Tổng đà và cướp bạc của Hồ Phú hai năm trước có bàn tay của một nhóm người bí mật, có lẽ chính là Thiên Ma giáo. Đệ tử bốn bang sau này báo lại rằng tình cờ hẳn thấy Hồ Phú trên đường vào đất Thục. Vì không biết nội tình nên tưởng mình nhận lầm người. Cho đến khi Tổng đà ra lệnh truy nã Hồ Phú hẳn mới biết mình không hoa mắt. Ta đã lệnh cho Phân đà Tứ Xuyên điều tra nhưng Hồ Phú biến mất tăm. Theo ta nghĩ, Thiên Ma giáo đã tìm cách phá hoại thanh danh của bốn bang, làm suy yếu để sau này dễ uy hiếp. Ngờ đâu Long đệ đột nhiên xuất hiện làm âm mưu của chúng thất bại.

Vân Long yêu cầu Hạ lão ra lệnh cho đệ tử Cái bang tuyệt đối không được tiết lộ việc chàng chính là Tiểu Tài Thần và là trưởng lão. Họ sẽ nhận biết chàng dưới cái lốt công tử Tiêu Long Vân, từ quan ngoại đến. Chàng nói :

- Đệ có quen biết Thiết Đỡm Thần Long Tiêu Thiên Xích, bá chủ vùng quan ngoại. Tồi nay trừ đệ ra, không ai nhận ra lai lịch ông ta. Đệ định mạo nhận mình là em họ Tiêu Thiên Xích để bọn ma đầu không lần ra được tung tích. Như vậy mới bảo toàn được Đào gia trang, nơi cung cấp tiền bạc, phương tiện cho chúng ta. Tiêu Thiên Xích là người trượng nghĩa, nhiệt tâm. Mong đại ca huy động bang chúng theo dõi xem ông ta đi đâu. Lúc thuận tiện, đệ sẽ xuất hiện thuyết phục họ Tiêu giúp đỡ, ngụy tạo cho đệ một lý lịch giả.

La trưởng lão vỗ vai chàng khen ngợi :

- Long đệ liệu việc như thần, danh hiệu Thần Toán ta e phải nhường lại cho người.

Mọi người gật đầu khen phải. Trời gần sáng, Vân Long cáo từ. Chàng nương theo bóng đêm gỡ khinh công lướt đi như gió. Về đến phòng đã thấy Tả Kiếm, Tả Phi đi qua đi lại như kiến bò miệng chảo, miệng lấm bầm, cầu nhàu chi đó.

Vân Long nhẹ nhàng bước vào. Chúng thấy chàng, thở phào nhẹ nhõm :

- Đại ca đi lâu làm bọn đệ lo lắng vô cùng.

Vân Long cảm động trước tấm lòng của hai em liền nói :

- Ta biết. Hai người giờ có thể ngủ ngon được rồi chứ?

Chàng nói xong bỏ về phòng mình. lát sau đã nghe vọng sang tiếng ngáy như sấm của hai chàng ngốc.

6. Chương 6: Đổi Tên Thay Họ Quen Thiên Xích - Đoạt Kiếm Đồ Phu Được Xích Long

Sáng hôm sau, đang lúc ăn sáng, chợt có một tiểu nhị đến bên cúi đầu nói nhỏ :

- Bẩm trưởng lão, Tiêu Thiên Xích đã lên đường từ sớm, hiện đã vào một trang viện ở phía Tây thành, cách đây chừng hai mươi dặm, trưởng lão ra ngoài sẽ có người hướng dẫn.

Vân Long mừng rỡ, ra hiệu bảo Tả Phi thưởng cho hẳn mười lượng bạc giống như với bất cứ tiểu nhị bình thường khác. Hẳn thản nhiên nhận lấy, lớn tiếng cảm tạ rồi lui ra. Vân Long làm bộ vờ nói rằng :

- Hai người ăn mau đi, sáng nay trời đẹp ta muốn đi dạo một vòng.

Hai ngốc tử dù chưa no cũng phải đứng lên. Về phòng thay áo xong, cả ba xuống lầu. Chưởng quầy đã được thị tì mật báo rằng Tiêu công tử sắp đi dạo, nên đã đứng chờ sẵn. Hẳn cung kính nói :

- Tuần mã của công tử đã sẵn sàng, xin chúc người được vui vẻ.

Vân Long gật đầu nói :

- Chưởng quầy quả là chu đáo.

Ra đến cửa, đã thấy bên kia đường có một tên khất cái. Hắn kín đáo ra dấu rồi bước đi. Vân Long thông thả lên ngựa đi theo. Đến ngoại thành, hắn tăng cước lực. lát sau đã đến một trang viện xinh đẹp, chung quanh cây cối tươi tốt sum xuê, hương thơm của loài lan trắng thoảng đưa trong gió, phong cảnh tĩnh mịch và đầy thi vị. Chủ trang viện chắc phải là bậc văn nhân nhã sĩ.

Vân Long tính toán thầm trong đầu rồi lớn tiếng ngâm nga một bài thơ tán tụng vẻ đẹp của cảnh vật. Ngâm xong, cảm khái than :

- Chẳng ngờ bên cạnh chốn lạc thành phần hoa ô trọc lại có được một nơi cao nhã thoát tục như vậy.

Lúc này tên đệ tử Cái bang đã đi khỏi. Chỉ còn chàng và anh em họ Tả. Chúng là ngốc tử làm sao hiểu được cái hay của bài thơ và cảnh vật. Chúng thấy đại ca khen đẹp thì lập tức gật đầu :

- Phải, phải. Nơi này đẹp thật!

Bổng Tiêu Thiên Xích từ trong trang bước ra, cất tiếng cười ha hả :

- Tưởng bậc thi hào giá lâm, hóa ra là Tiêu đệ. Sao đệ lại biết ta ở đây?

Vân Long xuống ngựa, sắc mặt hân hoan, thành thực đến bên Thiên Xích, vòng tay thi lễ :

- Quả là hữu duyên, trời không phụ kẻ có công. Sáng nay đệ tỉnh giấc, định sang uống với huynh đài vài chung tổng biệt, ngờ đâu tiểu nhị nói huynh đài đã ra đi từ sớm. Lòng đệ buồn vô hạn, định đi dạo một vòng cho khuấy khuấy, nào ngờ lại gặp nhau.

Thiên Xích vốn yêu mến Vân Long nên không hề ngờ vực, ông nắm tay chàng nói :

- Nay đã gặp đây rồi, mời Tiêu đệ vào trong đàm đạo và làm quen với người bạn già của Xích này.

Hai người song song bước vào trong, Tả Kiếm dắt ngựa cột vào một gốc mai già. Đứng đón trước thềm tiền sảnh là một người tuổi trạc ngũ tuần, râu năm chòm đen nhánh, mặt trắng như ngọc, mày kiếm mắt ưng, trông vừa uy vũ lại vừa tao nhã. Ông mỉm cười, vòng tay mời bọn họ vào.

Khách sảnh không rộng lắm, trên tường treo vài bức họa cổ. Hai bên đều có cửa sổ rộng rãi để có thể ngắm nhìn cảnh vật ngoài vườn và đón ánh dương quang. Anh em họ Tả biết mình không xứng nên đứng lại ngoài sân.

Chủ nhân mời Vân Long và Thiên Xích cùng ngồi xuống bàn. lát sau có một thiếu nữ mặc áo ngắn màu trắng bưng khay trà lên đến, rót đầy ba chung, xong nàng lui lại đứng sau lưng chủ nhân, đưa mắt nhìn Vân Long với vẻ tinh nghịch.

Thiên Xích giới thiệu bằng hữu mình với chàng :

- Tiêu đệ! Đây là người bạn già của ta, Bách Lý Hồng.

Vân Long cười tươi, đứng dậy vòng tay :

- Cửu ngưỡng, cửu ngưỡng. Đệ họ Tiêu, tên Long Vân, nay được diện kiến Ngọc Diện Thần Bút quả không uống công đến Lạc Dương này.

Bách Lý Hồng biến sắc mặt, còn Thiên Xích thì cười vang vỗ mạnh vào vai ông nói :

- Sao, giờ thì Bách Lý huynh đã tin lời Xích này chưa? Tiêu công tử đây kiến văn quảng bác, nhân lực phi phàm, thật đáng khâm phục.

Bách Lý Hồng gượng cười, ông bắt đầu nghi ngờ lai lịch của Vân Long, đôi mắt chim ưng chăm chú quan sát chàng rồi hỏi :

- Công tử tuổi còn trẻ sao lại nhận ra lai lịch anh em lão phu?

Thiên Xích nghe giọng nói trầm trọng của bạn mình cũng không khỏi chột dạ.

Vân Long thần nhiên cười đáp :

- Chẳng phải đệ tài cán gì đâu, chẳng qua cách đây bốn năm có quen với một người tên Thương Hải, ông ta có kể cho đệ nghe những thiên cổ sự oanh liệt của nhị vị và cả dung mạo nữa nên đệ mới có thể dành được chút tiên cơ.

Bách Lý Hồng trầm ngâm giây lát rồi nói :

- Chấn Thiên Dao Thương Hải năm năm trước từ giã vùng biên thùy về thăm cố hương và không quay trở lại nữa, chẳng hay Tiêu công tử có biết nguyên do không?

Vân Long gật đầu, cảm khái kể :

- Thương lão về đến nhà, định thu xếp đưa vợ con ra quan ngoại định cư. Ngờ đâu vợ lão ở nhà đã tư tình với phú hào giàu có. Thị quen sống cảnh phồn hoa, không muốn đến phương Bắc hoang vu gió cát nên âm mưu cùng tình nhân vu cáo cho chồng là cường đạo, hối lộ quan phủ Hồ Bắc vây bắt Thương Hải rồi khép vào tội chém. Nào ngờ họ Thương được quý nhân giúp đỡ, nhờ Thương thư bộ hình xét lại vụ án. Thương Hải thoát chết, nhục nhã không dám nhìn mặt hào kiệt quan ngoại nên đầu phục làm thuộc hạ quý nhân kia để tạ ơn.

Thiên Xích nghe xong cố sự, mắt hổ trợn tròn, râu tóc dựng ngược, đập bàn quát lớn :

- Thương huynh một đời ngang dọc, nay tan nát thân danh vì con dâm phụ lẳng loạn kia. Xích này đau đớn vô cùng.

Bách Lý Hồng bình tĩnh hơn. Lão hỏi :

- Vậy chẳng hay vị quý nhân kia danh tánh là gì và hiện giờ Thương lão đang ở đâu?

Vân Long nghiêm mặt thưa :

- Mong nhị vị thứ lỗi, đệ đã hứa với Thương lão, không thể tiết lộ được.

Biết không ép được, hai lão trầm ngâm nhớ về người bạn thương tâm.

Chợt thiếu nữ mở lời, tiếng nàng trong trẻo, thánh thót như có vẻ giận hờn :

- Sao phụ thân và nhị vị thúc thúc không dùng trà mà cứ nói hoài, thật uống công tiểu nữ pha hầu.

Thiên Xích bật cười :

- Phải, phải! Chúng ta có lỗi với Hương nhi.

Lão quay sang Vân Long nói :

- Ta quên giới thiệu, đây là Thiên Hương, ái nữ độc nhất của Bách Lý huynh, thiện nghề trà đạo. Đệ hãy dùng trà kéo Hương nhi phạt ý.

Vân Long mỉm cười lộ hàm răng trắng đều như ngọc, Thiên Hương xao xuyên cúi đầu. Chàng nâng chung trà nhấm nháp, dù đã nguội nhưng hương vị thật thơm ngon. Chàng đặt chung xuống rồi khen :

- Bách Lý cô nương thật là thánh thủ. Tại hạ chưa bao giờ được uống chung trà ngon đến thế.

Hương nhi đảo đôi mắt phượng liếc chàng rồi ranh mãnh nói :

- Tiểu thúc thúc chỉ bồn cợt Hương nhi, chứ trà đã nguội làm sao ngon được?

Bách Lý Hồng nghe con gái gọi Vân Long bằng tiểu thúc thúc, bật cười mắng yêu :

- Hương nhi thật vô lễ, công tử là bằng hữu của Tiêu thúc, tức là thúc thúc của ngươi, có sao lại thêm vào chữ tiểu nữa?

Vân Long đỡ lời :

- Tuổi đệ với Hương nhi chắc cũng ngang nhau. Xin cứ để nàng gọi đệ bằng Tiêu công tử, như vậy dễ nghe hơn.

Thiên Xích tính hào sảng, không câu nệ lễ nghi nên bảo :

- Thôi được, nếu không chắc con a đầu này không phục đầu.

Bỗng nghe tiếng Tả Phi quát lớn :

- Các người là lũ quỷ phương nào, sao đến nhà người mà bịt mắt như phường đạo tặc vậy?

Bách Lý Hồng biến sắc, phi thân ngược vào trong nhà, lát sau trở lại với ngọn phán quan bút và bảo kiếm trên tay. Ông trao kiếm cho con gái rồi cả hai chạy vút ra cửa. Thiên Xích và Vân Long vội bước theo.

Trước sân là anh em họ Tả đang thủ đồng côn đứng đối diện với ba tên áo đen bịt mắt. Vân Long nhìn quanh thấy trong vườn thấp thoáng bóng hắc y, chắc không dưới mười tên.

Bách Lý Hồng bước ra, đại hán bịt mắt đứng giữa giữa cười lớn :

- Bách Lý Hồng, hôm nay đã đến ngày người phải trả mối hận Bạch Long Đồi mười năm trước. Người đã nhận ra cố nhân rồi chứ?

Dứt lời, hần tháo khăn bịt mắt ra. Ngọc Diện Thần Bút cười lạnh bảo :

- Té ra là tên bại tướng Huyết Thủ Truy Hồn Thạch Vũ. Nay người mượn thể lực của bang hội nào mà dám đến đây tầm cừu?

Gã đứng bên phải Thạch Vũ trầm giọng trả lời :

- Thiên Ma giáo hộ pháp chính là ta.

Vân Long rung động tâm thần, quyết tâm phải bắt cho bằng được một tên để điều tra nội tình. Thiên Xích tính cương trực, thấy bọn này giấu mày, giấu mặt ra vẻ bí ẩn liền cười lớn nói :

- Thiên Ma giáo chẳng qua là lũ chuột giấu đầu giấu đuôi, có gì mà khoe.

Huyết Thủ Truy Hồn mỉm cười âm hiểm bảo :

- Không cần nói nhiều, lát nữa ta sẽ cho bọn man rợ biên thùỵ các người biết thế nào là thủ đoạn của Thiên Ma.

Nói vừa dứt lời, hần vung huyết chưởng xô thẳng vào Bách Lý Hồng. Lão già Hộ pháp cũng múa kiếm tấn công Thiết Đỡ Thần Long. Tả Phi, Tả Kiếm lâu nay ngứa chân tay liền vung đồng côn xông vào đám hán tử áo đen. Hương nhi cũng vũ lộng thanh bảo kiếm đấu với một tên. Chỉ còn lại Vân Long đứng trên thềm theo dõi cục diện. Chàng thấy bọn võ sĩ Thiên Ma giáo quả là lợi hại.

Đao pháp hiểm ác không dưới các cao thủ nhứt lưu trong võ lâm. Điều đáng nói là dường như chúng không sợ chết. Hai thanh phong ma đồng côn hiển lộng thần oai nhưng không dễ gì phá được màn đao quang dày đặc bao quanh.

Bách Lý Hồng và Thạch Vũ có vẻ ngàng tài, nhưng Thiên Xích lại không sánh bằng lão Hộ pháp Thiên Ma giáo. Bảo đao của họ Tiêu bị thanh kiếm ma quái kia áp đảo, mồ hôi từng giọt lớn đọng trên trán Thiên Xích. Bá chủ vùng biên tái quát lớn xuất chiêu “Thần Long Độ Giang”, đao quang chói mắt phủ lấy người địch thủ.

Tiếng thép chạm nhau ghê rợn, lão già cười hiểm ác lùi lại. Vạt áo trước ngực lão bị rách một đường dài, ngược lại tay tả họ Tiêu có vết kiếm thương rỉ máu. Thiên Xích nổi giận xung thiên, ra chiêu Thần Long Thôn Nguyệt lặn xả vào, khí thế lấp biển dời non. Lão Hộ pháp chột dạ lùi lại hai bước để tránh bớt nhuệ khí của bảo đao rồi vung kiếm điểm vào bẫy đại huyết trên ngực và bụng họ Tiêu. Vân Long này giờ cố tìm hiểu lộ số võ công của lão nhưng không kết quả. Thiên Ma kiếm pháp bí ảo và tàn độc vô song, chợt thấy Thiên Xích rơi vào hiểm cảnh, liền vận toàn lực búng một chỉ Niêm Hoa vào chân trái của tên Hộ pháp. Lão đang đắc ý bỗng đầu gối nhói đau, chiêu thức rối loạn đứt đoạn. Cao thủ giao đấu, dù chỉ sai lầm trong một sát na cũng đủ táng mạng. Thiên Xích không bỏ qua cơ hội, xuất chiêu thủ mạng là Thần Long Thâu Tâm, ngọn đao lướt vào tâm thất địch thủ. Nhưng lão Hộ pháp nhanh nhẹn tuyệt luân, kịp xoay người tránh chiêu nên bảo đao của họ Tiêu chỉ bóc được một mảng thịt ở bờ vai hữu kê thù. Dù không phạm vào gân cốt nhưng cũng đủ khiến lão Hộ pháp Thiên Ma đau thấu tâm can.

Thiên Xích phấn khởi tấn công quyết liệt, dành lấy thế thượng phong. Lão già không rảnh tay chỉ huyết nên máu chảy đầm đề.

Bên kia, Thiên Hương tóc tai rũ rượi, vung kiếm thép chống chọi một tên hán tử cao lớn. Hai người võ công ngang ngửa, chưa thể phân thắng bại.

Còn hai anh em họ Tả trên người đã bị vướng mấy vết đao nhưng ngược lại đã có gần chục tên hán tử táng mạng dưới đồng côn. Bọn võ sĩ dù dũng cảm cách mấy cũng phải khiếp sợ trước hai gã khổng lồ hiếu sát này. Chúng lùi lại nhìn thanh đao trên tay đã sứt mẻ, cong oằn vì đụng chạm với đồng côn. Tả Phi, Tả Kiếm liếc nhau cười thối khoái :

- Chưa trận nào được đánh đã tay như trận này.

Bỗng dẫu trường lại xuất hiện thêm một toán người bịt mặt, chỉ khác là quần áo đủ loại. Vân Long nghĩ thầm, bọn này trà trộn trong dân chúng, bị điều động đột xuất nên không kịp mặc đồ đen. Chàng cảm thấy e ngại trước chiến thuật mai phục của Thiên Ma bang.

Thấy có người tiếp viện, bọn võ sĩ phấn khởi xông vào, cục diện bắt đầu thay đổi. Hai chục tên bao chặt anh em họ Tả, ba tên khác nhảy về phía Hương nhi.

Biết tình thế kéo dài càng bất lợi nên dù không muốn để lộ thân thủ, Vân Long cũng phải ra tay. Chàng rú lên một tiếng, vận Lăng Vân bộ pháp tung mình bay đến vung song chưởng quét thẳng vào bốn võ sĩ đang uy hiếp Thiên Hương. Kinh phong đấy chúng bật ra. Vân Long lúc quyền, lúc chưởng thi triển tuyệt học Thiên Long Hàng Ma và Kim Cang Phục Ma cuốn lấy bọn võ sĩ như một trận cuồng phong. Trước lối đánh cương mãnh và nhanh như thiểm điện ấy, chúng không biết phải chống đỡ thế nào. Tiếng chưởng kinh va chạm thân người, bốn tên võ sĩ đã bị loại khỏi vòng chiến. Thiên Hương kinh ngạc đến xuất thần, không ngờ võ công chàng lại cao siêu đến thế. Vân Long lúc này đã nhảy đến bên Tả thị huynh đệ. Chàng quát lên một tiếng, tên võ sĩ đứng trước mặt ù tai choáng váng, bị quét ột cước vào lưng, không còn tái chiến được nữa.

Tả Phi, Tả Kiếm chứng kiến đại ca vào trận, chỉ một chiêu đã đắc thủ nên phấn khởi phi thường, hiển lộ thần oai vung đồng côn đập nhàu. Vân Long thấy bọn võ sĩ bị tàn sát lòng không nỡ bèn lướt tới dùng Niêm Hoa chỉ cách không điểm vào ma huyết để chúng toàn sinh.

Lão Hộ pháp vừa chống đỡ Thiên Xích vừa quan sát cục diện, thấy Vân Long thần dũng tuyệt luân, vừa nhập trận đã điểm ngã luôn mười mấy võ sĩ, chợt sinh lòng sợ hãi, biết hôm nay gặp gió lớn. Lão vận toàn lực chém liền ba kiếm đay lùi Thiên Xích rồi hú lên một tiếng, ra lệnh rút lui. Bọn giáo đồ Thiên Ma đua nhau đào tẩu. Chỉ còn lại Huyết Thủ Truy Hồn Thạch Vũ bị Bách Lý Hồng quấn chặt không cách nào thoát được. Vân Long quyết bắt cho được Thạch Vũ để hỏi cung nên hét lớn :

- Cố bắt sống, Bách Lý huynh đừng giết hấn.

Mọi người vây chặt, Thạch Vũ biết mình khó thoát liền vung tay đập vào đầu tự sát. Nhưng Vân Long đã đề phòng, chàng búng một chỉ vào ma huyết, Thạch Vũ nhũn người ngã lả ra.

Bách Lý Hồng vòng tay cảm tạ :

- Hôm nay không có Tiêu công tử và hai vị thần dũng hơn người thì bọn ta đã bỏ xác nơi này rồi.

Thiên Xích cười sang sảng, vỗ vai Vân Long bảo :

- Thế mà đệ dám nói chỉ võ vẽ vài đường quyền chưởng. Ta quả là có mắt như mù.

Chàng then thùng nói :

- Nhị vị thứ lỗi, đệ có nỗi khổ tâm nên không thể bộc lộ thân thế và thực lực. Xin chờ hỏi cung xong bọn Thiên Ma, đệ sẽ cáo tường.

Vân Long sai hai em ra kiểm tra xem tên giáo đồ nào còn sống thì tập trung lại.

Lát sau, Tả Phi Tả Kiếm xách lại tám võ sĩ lúc nãy bị chàng điểm huyết. Chúng giương đôi mắt cảm hận lên nhìn. Chàng nghiêm sắc mặt nói :

- Các người theo bọn tà ma nhiều loạn giang hồ, tội khó dung. Nay ta vì đức hiếu sinh không nỡ giết, chỉ điểm ma huyết để các người được toàn mạng. Nếu biết hối cải, khai rõ nội tình của Thiên Ma giáo, ta sẽ vạch ột con đường sống.

Nói xong, chàng vung chỉ, giải huyết cho bọn chúng. Tám hán tử cùng nhau quỳ xuống, chàng tưởng chúng định đa tạ, nào ngờ cả bọn cùng hô to :

- Thiên Ma nhất thống giang hồ.

Rồi khoe miệng rỉ máu đen, gục xuống chết.

Vân Long sững sờ, đứng ngơ ngác như kẻ mất hồn. Bách Lý Hồng bước tới an ủi chàng :

- Thiên Ma giáo thật tàn độc, bang chúng lúc nào cũng giấu sẵn thuốc độc trong miệng. Dù sao cũng còn được Thạch Vũ, Long đệ đừng quá bi quan.

Tả Phi đem Thạch Vũ lại, Bách Lý Hồng rút kinh nghiệm vừa qua, bóp cứng quai hàm hẳn, thò hai ngón tay vào kiểm tra, nhưng không thấy gì cả. Ông giải huyết cho hẳn rồi nói :

- Ta với người là hai kẻ thù bất cộng đái thiên, nhưng nếu hôm nay người thành thực trả lời các câu hỏi của Tiêu công tử, ta sẽ cho người có cơ hội báo phục.

Thạch Vũ đầu phải bọn hào kiệt, coi sinh tử nhẹ tựa lông hồng. Hắn suy nghĩ một lúc rồi bảo :

- Ta chỉ có thể nói những điều ta biết. Các người đừng đặt quá nhiều hy vọng. Ta chỉ mới gia nhập Thiên Ma giáo được hơn một năm thôi.

Vân Long lại gần hỏi hẳn :

- Thiên Ma giáo chủ là ai?

- Không biết, trừ Đại hộ pháp và Phó giáo chủ, không ai biết được chân diện mục và tính danh của Giáo chủ.

Vân Long biết hẳn nói thật, chàng hỏi tiếp :

- Vậy Tổng đàn Thiên Ma đặt ở đâu?

Thạch Vũ chưa kịp trả lời thì hẳn đã gục xuống, cầm trước ngực là một thanh tiểu đao. Trong sân đã xuất hiện thêm một bóng người. Đó là một tên mặc áo bào xanh, khuôn mặt trơ trơ như gỗ, hàm râu nhuốm bạc nói lên rằng lão không dưới lực tuần. Đôi mắt lấp lánh thần quang, toát lên vẻ lạnh lùng tàn độc.

Anh em họ Tả thấy lão giết chết Thạch Vũ, ngăn cản cuộc hỏi cung của Vân Long nên lộ khí xung thiên vung đồng côn đánh liền. Lão già như chiếc lá nương theo luồng kinh phong lướt sang bên. Tả Phi nghiêng rằng xông tới dùng chiêu “Kim Cang Phục Lôi” quyết lấy mạng địch thủ. Lão già nở nụ cười đánh ác phát một đạo chưởng phong nặng như núi đổ chặn đứng đồng côn, dùng thân pháp quỷ dị áp sát thò tay trái điểm vào huyết huyền cơ của Tả Phi. Tả Kiếm thấy nhị ca gặp nguy hiểm liền múa côn tấn công hậu tâm địch thủ. Thần lực của họ Tả không thể coi thường, lão già đành phải rút trảo về chống đỡ. Hai bên quần thủ đã hơn ba mươi hiệp mà không phân thắng bại. Lão già động nộ, bật cười ghê rợn, rút nhuyễn kiếm trong lưng ra. Một đạo kiếm ảnh trùng trùng xô tới, khóa chặt hai ngọn đồng côn. Anh em họ Tả thấy kiếm khí giàn giụa, lợi hại phi thường bèn thét lên, vận toàn lực vũ lộng đồng côn tạo thành một bức tường để chống đỡ. Công lực lão già quả là vô thượng, thanh nhuyễn kiếm mỏng manh ngang nhiên va chạm với đồng côn, tiếng kim thiếc chói tai. Hai gốc tử cảm thấy sát khí thấm vào da thịt, ngọn kiếm như con linh xà xuyên qua bức tường côn quang chực liếm vào cổ họ.

Vân Long đứng ngoài theo dõi thấy hai anh em sắp mất mạng vội búng một đạo chỉ phong chặn đứng thanh kiếm lại. Lão già đang thắng thế chợt thấy thân kiếm bị chấn động mạnh suýt rời khỏi tay, biết là có cao nhân can thiệp, thu kiếm đứng im. Hai chàng ngọc nhân dịp này tung người ra sau rồi xách côn chạy lại đứng sau lưng đại ca, ôm ngực thở dốc.

Bách Lý Hồng và Tiêu Thiên Xích thấy lão già mặt gỗ dễ dàng thắng được anh em họ Tả, tự biết mình không phải là đối thủ. Nhưng vì danh dự không thể đứng bên nhìn bọn Vân Long tử chiến.

Ngọc Diện Thần Bút cất tiếng hỏi :

- Chẳng hay các hạ giữ chức vụ gì trong Thiên Ma giáo?

Lão già lạnh lùng đáp :

- Đại hộ pháp. Các người hôm nay phải đền mạng cho giáo chúng Thiên Ma.

Vân Long cười nói :

- Anh em chúng ta từ quan ngoại đến, nào có hiềm khích gì với Thiên Ma giáo? Chẳng qua các người vì hận riêng của Huyết Thủ Truy Hồn mà đến đây, nên mới xảy ra chuyện. Sao giờ lại trách bọn ta?

Lão Đại hộ pháp gằn giọng :

- Nhưng Thạch Vũ là đệ tử của bổn giáo.

Vân Long bật cười ha hả, mỉa mai lão :

- Ta hỏi người, đã bước chân vào giang hồ ai chẳng có ân oán, lẽ nào Thiên Ma giáo chủ lại ấu trĩ đến nỗi vì hận thù riêng của từng bang chúng mà đi gây hấn khắp nơi, kết thù với hào kiệt võ lâm? Như vậy, cái mộng nhất thống giang hồ e khó thành.

Lão Đại hộ pháp nghe lý luận sắc bén của chàng không khỏi toát mồ hôi hột.

Chính hẳn đã vì quan hệ riêng tư với Thạch Vũ nên xuất quân đến đây. Hậu quả là hơn hai mươi đệ tử thiệt mạng, làm mất uy danh của Thiên Ma giáo. Nếu Giáo chủ biết được, thật khó mà biện bạch.

Lão đã nghe từ Hộ pháp báo lại rằng Vân Long thần vũ hơn người, nay gặp mặt thấy chàng tuổi chưa đến hai mươi nhưng trí tuệ sắc sảo, khí độ anh hùng nên nảy ra ý định thu phục. Hơn nữa bọn Thiên Xích là hào kiệt quan ngoại, thế lực không nhỏ. Nếu bọn họ gia nhập Thiên Ma giáo thì ngàn lần hữu dụng hơn Thạch Vũ.

Lão ôn tồn bảo :

- Các hạ tuổi còn trẻ mà đã kiến giải đại cục giang hồ thật sắc sảo. Ta đồng ý bỏ qua thù hận, với điều kiện bọn người phải thuần phục Thiên Ma giáo.

Vân Long cười đáp :

- Chúng ta đều là người chuộng võ, chỉ kính phục kẻ hơn mình. Nếu các hạ hiển lộ thần công thắng được anh em chúng ta thì chuyện đầu nhập dưới trướng là hợp đạo lý. Còn như không thắng được, xin các hạ xóa đi hiềm khích cũ, coi nhau như láng giềng.

Lão Đại hộ pháp thấy võ công của anh em họ Tả, biết mình không chịu nổi năm người bọn họ giáp công nên suy nghĩ một lát rồi nói :

- Trong bọn người, chỉ cần có người chịu nổi ta mười chiêu mà không bại thì coi như thắng.

Vân Long có chủ ý trong lòng nên nói rằng :

- Tại hạ đồng ý tiếp các hạ ba mươi chiêu, nhưng nếu tại hạ chịu đựng được, mong các hạ ban cho thanh nhuyễn kiếm.

Lão Đại hộ pháp nghe đối phương đòi lấy vũ khí tùy thân của mình, lòng nổi giận. Nhưng lão nghĩ chàng không thể nào qua nổi ba mươi hiệp nên lạnh lùng gạt đầu :

- Ta cũng nhường cho người chút tiện nghi vậy. Nhưng người có đảm bảo rằng anh em người sẽ đồng ý chứ?

Bọn Tiêu Thiên Xích biết võ công chàng cao thâm vô lượng nên đồng thanh đáp :

- Lời của Tiêu đệ chính là của bọn ta vậy.

Vân Long biết mình hôm nay gặp đại cường địch, hơn nữa nhuyễn kiếm trong tay y là thần vật có một không hai, sắc bén vô song, chẳng thể dùng đôi nhục chưởng mà đón đỡ được. Chàng quay sang Thiên Hương bảo :

- Hương nhi hãy cho ta mượn kiếm.

Thiên Hương lặng lẽ trao cho chàng, ánh mắt đầy vẻ quan hoài lo lắng.

Vân Long muốn che mắt đối phương nên thủ thế bằng một thức khởi đầu trong Tam Tài kiếm pháp. Lão già thâm ngộ nhiên nhưng vẫn lạnh lùng bảo :

- Người khỏi giữ lễ, cứ việc tấn công đi.

Vân Long gật đầu xuất chiêu Giáng Ma Điểm Nhỡn trong Giáng Ma chân giải, bóng kiếm chập chùng phủ lấy đối phương. Lão mặt gỗ cười âm hiểm đỡ kiếm pháp Thiên Ma ra chống chọi. Sát khí từ thanh nhuyễn kiếm tỏa ra dàn dụa, Vân Long vẫn bình tâm vũ lộng thanh trường kiếm, vận dụng Giáng Ma kiếm pháp và Thái Cực Tuệ Kiếm. Lão mặt gỗ càng đấu càng kinh ngạc trước đường kiếm tinh ảo, rộng rãi của chàng. Tiếng đém của Thiên Xích vẫn vang vang... mười, mười một.... Đã quá mười hiệp, lão già động nộ, vận toàn lực biến nhuyễn kiếm thành một đạo hào quang cuốn thẳng vào đối thủ. Tiếng sắt thép chạm nhau chan chất. Vân Long đã vận công đến độ chót dồn vào trường kiếm nên dù có bảo kiếm, lão mặt gỗ cũng khó mà chặt gãy được. Cả hai đều bị chấn động mạnh văng ra rồi lại nhập vào. Bọn Thiên Xích mồ hôi ướt đầm lòng bàn tay, chỉ lo chàng thất thủ.

Đã đến hiệp thứ hai mươi hai, lão mặt gỗ nghe đém biết mình sắp bại, chém liền một hơi bảy kiếm rồi lùi lại, nhìn Vân Long bảo :

- Ta đã đánh giá sai bản lĩnh của người. Nhưng còn chiêu cuối cùng này, người có sống được hay không cũng còn tùy vào vận khí.

Dứt lời, lão đứng im như pho tượng, chỉ kiếm về phía trước, mũi kiếm rung động càng lúc càng nhanh tạo ra những tiếng vo vo, sát khí bao phủ đầu trường.

Vân Long biết chiêu thức này cực kỳ bá đạo, tương tự như Ngự Kiếm Thuật nhưng còn kém hơn một bậc. Chàng vận Bát Nhã Vô Tướng thần công lưu chuyển toàn thân, dựng kiếm trước mặt, mắt nhắm hờ như một lão tăng nhập định.

Lão mặt gỗ nhìn tư thế, biết đối thủ dùng Ngự Kiếm Thuật, lòng hơi e ngại, nhưng không tin chàng đủ công lực để thi triển kiếm pháp thượng thừa ấy. Lão như cây cung căng cứng không thể không buông tên, liền xuất chiêu. Thân hình lão nương theo luồng kiếm quang bốc lên chụp xuống đầu Vân Long. Nhưng chàng cũng đã rung động trường kiếm, kiếm ảnh tạo thành một trái cầu màu trắng nâng chàng bay lên đón lấy sát chiêu của lão Đại hộ pháp. Tiếng kiếm khí veo veo, tiếng kim thiếc chạm nhau ghê rợn, hai bóng người gặp nhau trên không rồi phân khai rơi xuống.

Vân Long lão đảo chống thanh trường kiếm chỉ còn một nửa, ngực trái bị rách một đường dài. Còn lão mặt gỗ cũng không khá hơn, tay phải máu tuôn xối xả, râu cằm cũng bị hót đứt. Lão cười ghê rợn :

- Tiểu tử giỏi thật, lão phu giữ lời trao nhuyễn kiếm. Các người hãy giữ thân, đừng bao giờ đụng đến Thiên Ma giáo. Tốt hơn là nên trở lại biên thùy.

Dứt lời, lão ném nhuyễn kiếm xuống đất, phi thân biến mất.

Vân Long mỉm cười đau đớn rồi ngã xuống mê man bất tỉnh.

Tả Kiếm đang vui mừng vì đại ca thắng trận, bỗng thấy chàng đổ xuống, gã hồn vía lên mây, nhảy đến ôm chàng vào lòng, thất thanh gọi lớn :

- Đại ca, đại ca!

Bách Lý Hồng tinh thông y lý, biết Vân Long thọ thương trầm trọng, bảo Tả Kiếm mau chóng ôm chàng vào đặt lên giường. Thiên Xích lòng đau như cắt, thấy bọn Thiên Hương, Tả Phi cứ sụi sùi khóc lóc, bực mình quát bảo :

- Các người có khóc cũng chẳng giúp gì được cho công tử, còn không mau ra ngoài canh gác, lỡ bọn Thiên Ma trở lại thì sao?

Anh em họ Tả nghiêng răng xách đồng côn ra cửa, Thiên Hương định đi theo nhưng Bách Lý Hồng bảo nàng xuống bếp nấu nước nóng.

Ngọc Diện Thần Bút cởi áo Vân Long để quan sát thương thế. Một vết kiếm dài ba tấc nằm xéo trên ngực trái, cắt đứt mấy lóng xương lồng ngực, chỉ chút xíu nữa là phạm vào nội tạng. Bách Lý Hồng dùng kim châm cắm khắp vùng ngực bụng, máu liền ngưng chảy. Ông dùng rượu rửa sạch vết thương, rắc thuốc Kim Sang vào rồi khâu lại. Hương nhi đem nước nóng lên, lấy khăn lau sạch vết máu và mồ hôi. Lần đầu va chạm với thân xác nam nhân, nên không khỏi thẹn thùng, nàng cắn răng làm cho xong rồi lấy chăn mỏng đắp cho chàng.

Bách Lý Hồng trầm ngâm một lúc rồi bảo Thiên Xích :

- Thương thế Tiêu công tử rất trầm trọng, tâm mạch bị tổn thương, nguyên khí tản mát, phải có kỳ trân như Tuyết Liên, Hà Thủ Ô ngàn năm mới cứu được.

Thiên Xích bắt chợt vỗ mạnh vào đầu rồi phá lên cười ha hả. Lão vui mừng nói :

- Đệ thật là đáng chết. Bối rối quá nên quên mất.

Lão móc trong lưng ra một hộp gỗ nhỏ đen bóng đưa cho Bách Lý Hồng :

- Cách đây ba năm, một hôm đi giao dịch với thủ lĩnh của bộ tộc Mông Cổ Cát Nhĩ Hãn trở về, giữa đường gặp một lão già hình dung cổ quái đang sắp chết vì đói khát giữa sa mạc. Đệ bèn cứu và đem về gia trang chăm sóc, ba ngày sau y bình phục. Trước lúc ra đi có tặng cho đệ ba viên linh đơn này và bảo rằng nó có công hiệu cải tử hồi sinh, chữa thương rất thần hiệu. Đệ luôn mang theo bên mình nhưng chưa có dịp sử dụng. Bách Lý huynh thử cho Tiêu công tử dùng xem sao?

Ngọc Diện Thần Bút mở nắp hộp, thấy trong đó là một hoàn thuốc to bằng hạt nhãn, màu đỏ như son, tỏa mùi thơm dễ chịu. Lão thẳng thốt kêu lên :

- Xích Long hoàn. Té ra lão già ấy là Xích Long Quái Y. Tiêu công tử có cơ sống sót rồi.

Bách Lý Hồng gọi Hương nhi đem lên một ly nước, rồi đến bên giường nâng Vân Long dậy và cho chàng uống viên Xích Long hoàn. Xong xuôi, lão đặt chàng nằm xuống. Vận công điểm, vỗ và xoa bóp các đường kinh mạch toàn thân. Chừng một tuần trà sau, Vân Long ói ra một ngụm máu đen, Bách Lý Hồng thở phào mừng tay, bảo Hương nhi lau sạch máu cho chàng rồi ngồi xuống ghé vận công điều tức.

Xích Long Hoàn công hiệu phi thường, mặt Vân Long đã có huyết sắc, hơi thở bắt đầu dài và đều đặn. Nguy hiểm đã qua.

Hương nhi dọn cơm xong, Bách Lý Hồng bảo nàng :

- Con hãy ra ngoài mời nhị vị hảo hớn vào đây. Lão Đại hộ pháp chắc không nuốt lời mà quay lại đâu.

Hương nhi vâng lời bước ra cửa gọi Tả Phi, Tả Kiếm. Bọn chúng đang sầu não, mặt mày nhăn nhúm, thấy nàng bước ra vội hỏi dồn :

- Cô nương à! Đại ca ta thế nào rồi?

Hương nhi mỉm cười đáp :

- Cũng may là công tử đã thoát hiểm, chỉ tịnh dưỡng vài hôm là bình phục. Gia phụ mời hai vị vào dùng cơm, không cần phải cảnh giới nữa.

Đến chiều, Bách Lý Hồng lại dùng phép Thôi Cung Quá Huyết xoa bóp cho Vân Long. Lão mệt đến đứt hơi nhưng sắc mặt chàng đã hồng hào hơn.

Đêm đó, cả bọn túc trực trong phòng trông chừng, chỉ có anh em họ Tả lâu lâu thay phiên ra ngoài đi một vòng quanh nhà đề phòng sự cố.

Đến sáng, Thần Bút lại thi triển thủ pháp một lần nữa. Khi lão dừng lại, thì chàng cũng vừa mở mắt.

Mọi người vui mừng khôn xiết nhưng không dám làm kinh động. Vân Long mỉm cười nói nhỏ :

- Tại hạ không sao đâu, mọi người đừng quá lo lắng như vậy.

Bách Lý Hồng nghiêm sắc mặt hỏi chàng :

- Công tử hãy thử vận khí xem kinh mạch có gì trở ngại hay không?

Vân Long nghe lời, nhắm mắt đưa chân khí đi đủ một vòng châu thiên, thấy cơ thể sung mãn lạ thường. Chàng ngồi lên vòng tay đa tạ :

- Bách Lý huynh ra tay diệu thủ hồi xuân cứu mạng, đệ muôn vàn cảm kích.

Thiên Xích chặn lời :

- Nếu không có đệ thì chúng ta cũng đã xuống Quỷ Môn quan rồi. Giờ đây tình như thủ túc, còn nói chi chuyện ân nghĩa làm gì.

Thần Bút hắng giọng ngắt lời họ Tiêu rồi bảo Vân Long :

- Nếu chân khí đã thông suốt, xin công tử mau vận công điều tức, để vết thương chóng lành.

Chàng vâng lời, nhắm mắt lại, chỉ lát sau đã đi vào cảnh giới vô ngã. Mọi người chia nhau phòng bị nghiêm mật.

Đến khi mặt trời lên cao chàng mới xả công. Vân Long mở mắt, đôi nhãn quang sáng rực và xanh biêng biếc.

Bọn Thiên Xích giật mình kinh hãi lùi lại. Chợt màu mắt Vân Long trở lại bình thường, chàng tươi cười bước xuống giường vòng tay cảm tạ. Thấy mọi người sắc diện khó coi liền hỏi :

- Chẳng hay có gì lạ mà các vị có vẻ không được vui?

Tả Phi lấp bắp hỏi :

- Đại ca, tại sao lúc nãy... mắt đại ca lại xanh biếc như mắt mèo vậy?

Bách Lý Hồng cũng trầm giọng hỏi :

- Bích Nhân Thần Quân là gì của công tử?

Vân Long hiểu rõ sự tình, liền tủm tỉm cười :

- Ông ấy là ngoại tổ của đệ. Xin các vị an tọa, đệ sẽ kể rõ nguồn cơn.

Vân Long bèn đem mọi việc bày tỏ, mọi người nghe xong chấn động tâm thần.

Thiên Xích thở dài nói :

- Không ngờ thân thể của Long đệ lại ly kỳ, phức tạp như vậy. Chúng ta muốn góp một tay với võ lâm Trung Nguyên có được chăng?

Vân Long vòng tay cảm tạ rồi cười bảo :

- Hai vị đại ca cứ việc trở về quan ải, củng cố lại lực lượng, có ngày chúng ta bốn mặt giáp công, lúc đó lũ quần ma còn biết chạy đường nào?

Tiêu Thiên Xích hào khí can vãn, nắm chặt tay chàng nói :

- Hảo! Nhất ngôn vi định, ta đặt mình và hơn ngàn thủ hạ vùng thảo nguyên dưới sự điều động của Long đệ.

Vân Long nói thêm :

- Cứ xét bản lãnh của bọn bang chúng và Đại hộ pháp Thiên Ma, đủ biết lực lượng chúng hùng mạnh vô cùng. Nếu không có kế hoạch toàn e võ lâm nguy mất. Đệ định dùng chiến thuật địch sáng ta tối, che giấu thực lực để nắm yếu tố bất ngờ. Mong lão ca bề ngoài cứ giữ hòa khí với Thiên Ma, bề trong âm thầm hỗ trợ đệ khi cần.

Bách Lý Hồng lớn tiếng khen ngợi :

- Long đệ trí tuệ vô song, võ lâm đã có chỗ sở cậy rồi.

Anh em họ Tả thấy mọi người tán dương đại ca mình cũng thấy thơm lây, mặt mũi chúng tươi tỉnh và tự đắc.

Thiên Hương bị chinh phục bởi nhân phẩm, tài trí của Vân Long, nay sắp phải xa chàng để về vùng quan ải, lòng u sầu vô hạn, nước mắt bất chợt tuôn tràn.

Vân Long chợt hỏi Thần Bút :

- Chẳng hay đại ca cho tiểu đệ uống loại thần dược gì, chẳng những cứu mạng lại còn tăng thêm công lực?

Bách Lý Hồng cười chỉ Thiên Xích :

- Viên Xích Long hoàn ấy là của Tiêu đệ ban cho, Long đệ nên cảm tạ để hấn mát lòng.

Thiên Xích cười xoa tay lia lịa.

Cha con Bách Lý Hồng thu lượm hành lý cùng Thiên Xích trở về quan ngoại.

Đôi mắt Thiên Hương nhìn Vân Long u uẩn. Thiên Xích biết ý cháu gái, cười bảo :

- Ngày nào đoàn dũng sĩ ngoại Mông kéo vào sát cánh với Long công tử, ta sẽ cho người đi theo. Chỉ sợ người võ công kém cỏi, công tử không chịu dùng thôi.

Lão nói xong bật cười ha hả. Hương nhi xấu hổ dấm thùm thụp vào lưng lão, nhưng lòng chợt lóe lên hy vọng.

Lúc này song Tả đã kịp đào xong một hố lớn để chôn cất hơn hai mươi xác giáo chúng Thiên Ma.

Vân Long cáo từ trở lại Như Ý khách điểm dưới vỏ bọc Tiêu công tử, hiền đệ của bá chủ vùng quan ngoại.

7. Chương 7: Thăm Lại Song Thân Nơi Đất Bắc - Bày Mưu Khắc Địch Chôn Trời Tây

Đêm đó Vân Long lại tìm đến Tổng đà Cái bang. Lần này chàng đi thẳng vào cổng chánh. Đám đệ tử Cái bang vui mừng cúi đầu thi lễ. Tiền Thông cười đắc ý nói :

- Tiểu trưởng lão thần thông quảng đại, lần trước suýt hại đệ tử ăn đòn. Nhưng lần này thì đệ tử tăng cường cảnh giác, trưởng lão có muốn lên vào cũng chẳng được đâu.

Vân Long nổi tính trẻ con bảo hấn :

- Nay Tiền Thông, ta với người đánh cuộc. Ta sẽ đi trở ra và trong vòng một tuần trà, âm thầm tìm cách thâm nhập vào hậu sảnh. Nếu bọn người phát hiện được, ta chịu thua một ngàn lượng bạc để bọn người chia cho anh em trong Tổng đà, bằng không, người lại phải đi bắt chó vậy.

Tiền Thông lỗ ba hoa không thể thoái thác được liền gật đầu. Vân Long quay ra, khuất vào bóng đêm. Bọn đệ tử tuần tra đã nghe chàng nói với Tiền Thông nên tích cực rảo quanh, giương to mắt ếch quan sát từng cành cây, ngọn cỏ.

Môn quy Cái bang không cấm đánh bạc nên chúng có quyền nhận tiền thua cuộc của chàng dù chàng có là trưởng lão.

Đã gần hết thời gian mà không thấy động tĩnh gì. Bỗng đâu từ trên không có hai mảnh giấy lơ lửng bay lượn rồi rơi xuống. Tiền Thông cảnh giác quát bọn đệ tử không được phân tâm rồi bước tới nhặt hai tờ giấy lên. Hóa ra đó là hai tờ ngân phiếu năm trăm lượng, tổng cộng là một ngàn lượng chẵn. Tiền Thông tưởng Vân Long nhận thua, đắc ý cười lớn. Bọn đệ tử nghe cười quay lại nhìn.

Chỉ trong sát na ấy, từ trên một cây cao ngoài tường rào, Vân Long vận khí đến độ chót, lao mình băng qua khoảng sân như một cánh dơi đêm đáp xuống mái tiền sảnh, lộn thêm mấy vòng đã vào đến hậu sảnh.

Chàng nhảy vào cửa chính, bọn Hạ Khánh Dương vui mừng đang định hét lên thì Vân Long đưa ngón tay trở lên miệng, ra dấu bảo bọn họ đừng lên tiếng. Bốn lão già không hiểu gì cả cũng im như thóc. Hạ lão chạy đến nắm tay chàng lôi lại bàn, thì thầm hỏi :

- Sao Long đệ lại có vẻ thần bí như vậy?

Vân Long cười bảo :

- Tiểu đệ đang đánh cá với Tiền Thông, lão ca chờ chút sẽ rõ.

Lúc này Tiền Thông đang cầm hai tờ ngân phiếu chờ hoài mà không thấy bóng dáng Vân Long đâu, biết mình đã bị lừa, quay lại quát to :

- Bọn người quả có mắt như mù, Tiểu trưởng lão đã vào rồi, phen này ta chết mất.

Nói xong gã học tốc chạy vào hậu sảnh, thấy Vân Long đang ngồi với Bang chủ, tay chân gã rụng rời, quỳ mọp xuống :

- Trưởng lão khinh công tuyệt thế, Tiền Thông này xin tâm phục, không dám nói năng bừa bãi nữa.

Hạ bang chủ và ba trưởng lão phá lên cười lớn. Vân Long nhẹ nhàng bảo hẳn :

- Thực ra thì người thắng, vì đã phát hiện được ta ở hậu sảnh. Ngàn lượng bạc đó mau đem chia cho anh em. Còn chuyện kiếm chó thì người phải làm thôi, vì ta là tiểu sư thúc của người mà.

Tiền Thông mừng rỡ dập đầu lạy tạ sư phụ và các trưởng lão rồi hớn hờ lui ra.

Thần Toán thư sinh La Thiện Hùng vuốt râu cười nói :

- Nếu mà cao thủ Thiên Ma giáo cũng có bản lĩnh như Long đệ thì bọn đệ tử phòng vệ Tổng đà cũng chịu thua thôi.

Vân Long nghiêm sắc mặt gật đầu :

- Quả thật cao thủ Thiên Ma giáo không thể coi thường, tiểu đệ may mắn lắm mới còn gặp lại các lão ca.

Mọi người giật mình hỏi :

- Long đệ đã đấu với chúng rồi sao?

Vân Long bèn kể lại cuộc đụng độ với cao thủ Thiên Ma ở trang viện của Bách Lý Hồng. Nói xong chàng rút trong lưng ra một thanh nhuyễn kiếm, cuộn tròn lại có thể nằm gọn trong lòng bàn tay.

La trưởng lão cầm lấy xem xét, trầm ngâm hồi lâu rồi lẩm bẩm :

- Chẳng lẽ là lão tặc ấy?

Thiệt La Hán Vương Đồng hỏi họ La :

- La huynh định nói đến ai?

La Thiện Hùng trả lời :

- Đại ca và các huynh đệ có còn nhớ đến một đại ma đầu tên gọi Nhu Kiếm Đồ Phu chăng?

Hạ Khánh Dương giật mình :

- Có phải lão tặc Hiên Viên Liệt ba mươi năm trước giết người như góe đấy không?

- Phải, các vị xem kỹ ở chuôi kiếm có khắc chữ Liệt thật nhỏ.

Lữ trưởng lão tư lự :

- Không ngờ lão tặc này lại là Đại hộ pháp Thiên Ma giáo, như vậy Giáo chủ của y còn lợi hại hơn nhiều.

Hạ Khánh Dương đập bàn cười lớn :

- Các huynh đệ lo lắng làm gì, dù sao hẳn cũng là bại tướng của Long đệ mà.

Pháp Cái Hà Quyết giờ ngón cái khen ngợi :

- Long đệ quả là thần dũng, nếu không vì Hiên Viên Liệt kịp chém gãy kiếm của ngươi thì cục diện đã thay đổi rồi.

Mọi người gật đầu công nhận. La trưởng lão tiếp lời :

- Hiện tại thì Hiên Viên Liệt không còn xứng là địch thủ của Long đệ nữa.

Viên Xích Long Hoàn kia đã làm công lực Long đệ tăng thêm mười năm. Hơn nữa có nhuyễn kiếm trong tay, Long đệ như hổ thêm cánh, thiên hạ không mấy người thắng nổi.

Vân Long buồn rầu nói :

- Thiên Ma giáo trường kỳ mai phục đã hai mươi năm, chỉ xét đao pháp bọn võ sĩ cũng đủ kinh tâm, tương đương với đệ tử Cái bang năm tui. Chúng ta phải sớm tìm phương sách củng cố lại nhân thủ, nếu không chẳng cách nào đương cự lại.

Hạ Khánh Dương biết Vân Long nói thật nên lòng nặng trĩu, hỏi lại :

- Vậy theo ý Long đệ, chúng ta phải làm gì?

Vân Long trầm ngâm giây lát rồi trả lời :

- Trước khi gặp gia mẫu, Long nhi không có chủ ý nào cả. Nhưng đệ mong rằng Cái bang bề ngoài nên cố tỏ vẻ hòa hoãn với Thiên Ma giáo. Một mặt tập trung các nhân tài, cấp tốc đào luyện đề phòng khi hữu sự. Sáng mai đệ sẽ lên đường trở lại Bắc Kinh. Nếu có gì lạ, đệ sẽ nhờ đệ tử bốn bang thông báo.

Chẳng còn lòng dạ nào ăn uống nữa, Vân Long cáo từ trở về khách sạn. Sáng hôm sau, chàng sai Tả Phi xuống tính tiền rồi khởi hành. Chàng thưởng riêng cho chưởng quầy hai trăm lạng, lão cúi đầu cảm tạ, chỉ hận chẳng thể uốn lưng sát đất được.

Vân Long bồn tẩu ngày đêm không nghỉ. Dọc đường, đôi khi bắt gặp giáo chúng Thiên Ma, chàng vẫn lờ đi. Mười ngày sau, cả ba về đến Bắc Kinh. Vân Long không đưa hai em về Đào gia trang mà lại ghé vào một khách điếm xa lạ.

Ngay chiều hôm ấy, sau khi dặn dò anh em họ Tả, chàng âm thầm trở về Đào gia trang.

Khinh công chàng độc bộ võ lâm nên đám tráng đinh trong trang không cách nào phát hiện nổi. Vân Long lướt vào, tìm đến tư phòng của song thân. Nhìn qua cửa sổ thấy hàm râu Tài Thần đã lấm tấm sợi bạc, lòng chàng đau như cắt. Chỉ có Nam Cung Sương nội công thâm hậu nên vẫn như xưa. Vân Long không kèm được, lao mình qua khung cửa, quỳ xuống trước mặt song thân mà khóc. Vợ chồng Tài Thần thấy quý tử trở về không giấu được giọt lệ vui mừng.

Chàng nói :

- Long nhi bất hiếu, xin ra mắt song thân.

Phạm tài thần bước đến đỡ con đứng dậy, Vân Long giờ đã cao hơn phụ thân một chút. Ông thấy con đã lớn, phong tư tuấn đạt hơn cả mình nên đẹp dạ vô cùng. Tài Thần ôm con vào lòng vỗ về, y như ngày chàng còn thơ dại.

Nam Cung Sương gặp lại con cũng mừng chảy nước mắt, nhưng vì nàng là giang hồ kỳ nữ nên không đến nỗi bi lụy như thường nhân. Bà cười bảo :

- Tướng công, Long nhi nay đã lớn, chẳng phải nhỏ bé như ngày nào. Tướng công hãy để Long nhi ngồi xuống. Thiếp đang muốn nghe con thuật lại chuyện học nghệ thế nào.

Tài Thần nghe nói, dắt con đến cạnh phu nhân. Vân Long quỳ xuống dưới chân mẹ, úp mặt vào lòng bà. Nam Cung Sương vuốt tóc con khe bảo :

- Ta nghe Tổng Đại Thành và Đỗ Kim Khanh thúc thúc về báo lại rằng con võ nghệ cao cường, đả bại Hồng Phát Vô Thường và Hắc Ưng song lão nhưng lại thọ thương, lòng nửa mừng nửa lo. Nay con hãy thuật lại tường tận việc làm hơn hai năm qua ẹ và phụ thân con được rõ.

Vân Long tuân lời, tuân tự kể rõ khúc nôi học nghệ và những tao ngộ trên đường trở về Bắc Kinh. Phạm tài thần thấy con trí tuệ siêu quần, sắp bày kế hoạch đầu ra đó, giơ ngón cái lên khen ngợi :

- Long nhi tuổi trẻ mà suy nghĩ thấu đáo, biện sự khôn khéo, biết nhìn xa trông rộng như vậy, ta yên tâm vô cùng. Tài trí như con mà đi vào đường buôn bán, kinh doanh thì còn thành tựu hơn ta nhiều.

Phu nhân liếc chồng, cười bảo :

- Tướng công chẳng cần phải phí lời, Long nhi là dòng dõi của tướng công thì làm sao có thể là kẻ tầm thường được.

Biết con mình đã có chủ ý nên bà hỏi :

- Thế bước tới con định kế hoạch thế nào để chống lại Thiên Ma giáo?

Vân Long suy nghĩ một lúc rồi thưa :

- Con sẽ nhờ Hạ đại ca tìm ột người có dung mạo tương tự, đưa về đây làm thế thân. Dọc đường lập kế nghi binh, nghi lễ rình rang để che mắt thiên hạ. Sau này khi con trực diện đương cự, chúng có điều tra cũng không thể khẳng định được mối quan hệ giữa chúng ta. Nếu giữ được Đào gia trang làm gốc, chúng ta mới có cơ thắng được.

Nam Cung Sương nhìn Tài Thần hỏi ý. Ông gật đầu tán đồng, bà nói :

- Trong hai năm qua ta cũng đã ráo riết huấn luyện một đội võ sĩ để làm vây cánh cho con. Dao pháp họ Hải lăng lệ, thần tốc rất hữu dụng khi hỗn chiến, nên ta đã bảo họ truyền thụ cho đội võ sĩ khổ luyện. Tất cả hiện đang ở trong khu rừng sau trang viện. Sáng mai con cứ bí mật thâm nhập vào sẽ rõ.

Tài Thần đã lâu không gặp con, muốn chàng nghỉ lại. Nhưng còn hai tên họ Tả đang chờ nên chàng đành cáo biệt trở về khách điếm.

Thân xác khổng lồ của hai chàng ngốc rất dễ nhận nên chàng không thể đưa chúng về Đào gia trang được.

Sáng sớm hôm sau, Vân Long lại bí mật trở lại Đào gia trang, chàng không vào nhà mà vòng ra sau, lấy khăn bịt mặt lại rồi lên vào khu rừng. Cánh rừng hai trăm mẫu này là tài sản bao đời của họ Phạm, trong chu vi trăm dặm ngoại thành Đế đô chỉ còn sót lại bấy nhiêu.

Dù không có tường cao bao bọc, nhưng bìa rừng san sát một loại cây gai chằng chịt, thường nhân không cách nào vượt qua. Sau này, Nam Cung Sương lại ua vài chục con long khuyến từ Tây Vực về để chúng canh giữ. Khoảng đất trống chính giữa có một dãy nhà gỗ, đó là nơi đào luyện đội võ sĩ cấm tử.

Vân Long quen thuộc nơi này như lòng bàn tay, chàng thoăn thoắt lướt đi trên những tàng cây rậm rạp. Lũ chó bắt đầu ngửi thấy hơi, không sủa vang mà chỉ gầm gừ chờ chàng rơi xuống đất mới tấn công. Chàng không thấy bóng người nên thầm trách bọn Hải thị song hùng canh phòng lơ lửng. Bỗng nhiên từ tàng cây trước mặt có ánh chớp lên. Vân Long đưa tay bắt lấy rồi tung mình xuống đất.

Vây quanh chàng là sáu võ sĩ áo xám, tay cầm cương đao sáng giới. Một hán tử mày thô, râu rậm, có vẻ là trưởng toán tuần tra gần giọng bảo :

- Các hạ là ai, lén lút thâm nhập vào đây có mục đích gì?

Vân Long muốn thử tài bọn chúng nên cười ngạo nghệ nói :

- Ta muốn tìm Tài Thần để lấy vài vạn lượng tiêu vật. Các người mau tránh đường nếu không muốn lưu huyết nơi này.

Đại hán mày thô ra hiệu, cả bọn sáu người xông vào như cơn lốc, khí thế uy mãnh không kém gì Hải thị song hùng. Vân Long vung thanh tiểu đao chụp được lúc này thành một đạo hào quang bảo vệ thân mình. Bọn đại hán dội ra rồi lại xông vào. Chàng muốn thử dũng khí của họ nên vận công vào tiểu đao sử dụng Giáng Ma kiếm pháp chém gãy mũi đao của họ. Bọn võ sĩ thấy địch thủ bản lãnh cao cường nhưng vẫn lẩn xả vào. Vân Long hài lòng vung tiểu đao đẩy lùi bọn họ, rồi tung mình lướt thẳng vào trong. Chúng không hề đuổi theo mà chỉ huyết hai tiếng sáo báo động cho tổ khác. Chàng lại thấy sáu hán tử áo tro khác chặn lại, sáu thanh đao như thần long xuất động, cuốn thẳng vào người chàng.

Vân Long cười lớn, dùng chiêu “Âm Dương Phản Bối” trong Thái Cực tuệ kiếm đỡ lấy rồi vận Lăng Vân bộ pháp bốc thẳng lên lướt qua đầu chúng tiến vào. Ba tiếng huýt sáo vang lên. Vân Long đã vào đến khu nhà gỗ, trên mặt đất trước sân là ba mươi sáu hán tử gương mặt trầm trọng. Sau lưng họ chính là Hải thị song hùng.

Hải Long lạnh lùng cất tiếng :

- Các hạ ý võ công cao cường dám thâm nhập vào trọng địa của bản trang. Nếu các hạ qua được đao trận này ta sẽ cung kính dâng hai vạn lượng bạc.

Vân Long cười bảo :

- Hai vạn quá ít, ta cần đến năm vạn cơ.

Hải Hồ gật đầu :

- Năm vạn cũng được, nhưng chỉ sợ các hạ không còn sống để mà xài thôi.

Chợt Nam Cung Sương cùng thị tỳ từ trong căn nhà gỗ bước ra. Hải Long vội ra hiệu, một hán tử chạy vào trong lấy một chiếc ghế dựa, Nam Cung Sương ung dung ngồi xuống.

Hải Hồ trầm giọng bảo bọn võ sĩ :

- Đào gia trang đối với bọn chúng ta ớn trọng như núi. Đây là trận đầu tiên, nếu không thắng được tên bịt mặt kia thì nên trở đao tự sát là vừa.

Bọn hán tử nghe xong, không còn nghĩ gì đến chuyện sinh tử nữa, quyết giết cho được đối phương.

Đao trận khởi động, những làn sóng đao xô tới, mỗi đợt gồm sáu đao, liên miên bất tuyệt, Vân Long phải vất vả lắm mới chống đỡ được. Chàng vất bỏ tiểu đao dùng song chưởng, từng loạt chưởng kinh mạnh mẽ đánh dập sóng đao. Đến hiệp thứ ba mươi, Vân Long nổi hào khí xuất chiêu “Từ Hàng Phổ Độ” trong Thiên Long chưởng, bàn tay chàng giăng mắc khắp nơi đẩy bật bọn võ sĩ ra ngoài. Hải Long chấn động tâm thần, bước tới gần giọng nói :

- Ta tiếc cho người bản lĩnh cao cường, nếu chết ở đây e uổng công sư phó tài bồi, người hãy đi đi, chiêu sát thủ cuối cùng của đao trận, người không kham nổi đâu.

Vân Long bật cười ngạo nghễ. Nam Cung Sương chợt mỉm cười nói :

- Chiêu “Thiên La Địa Vọng” này rất là bá đạo, người có chắc là sẽ thoát được không?

Giọng bà đầy vẻ quan hoài. Hải thị song hùng càng lấy làm lạ khi tên bịt mặt vòng tay đáp :

- Phu nhân yên tâm, tại hạ biết tự lo mà.

Nam Cung Sương gật đầu bảo Hải Long :

- Xuất chiêu đi!

Hải Long phất tay ra hiệu. Bọn hán tử hét lớn, tung người lên không. Ba mươi sáu thanh đao rời tay chúng bay ra như ánh chớp. Lợi hại ở chỗ phi đao phối hợp, đan chéo với nhau không chừa một phương vị nào cho đối phương tránh né. Vân Long lúc này đã thủ sẵn nhuyễn kiếm, vận công lực đến độ chói, dùng Ngự Kiếm Thuật sử dụng chiêu “Thái Cực Sinh Huy”, thân kiếm hợp nhất nương theo kiếm quang bay ra khỏi trận đáp xuống đứng bên Phạm phu nhân. Ba mươi sáu thanh cương đao chỉ còn là những mảnh vụn. Hải thị song hùng và đám hán tử kinh tâm táng đờm trước bản lĩnh thần sầu quỷ khốc ấy của đối phương. Lại thấy tên bịt mặt đứng sát phu nhân thì hồn vía lên mây.

Hải thị huynh đệ thất thanh quát lớn :

- Người không được đụng đến phu nhân!

Nhưng lạ lùng thay Phạm phu nhân vẫn điềm nhiên không hề sợ hãi. Bà bảo :

- Hai người hãy tập trung các võ sĩ lại đây.

Bọn hán tử áo xám dù đang bàng hoàng cũng mau chóng xếp thành đội ngũ, chúng tỏ họ đã được huấn luyện kỹ càng.

Phu nhân dịu dàng nói :

- Ta rất hài lòng công phu luyện tập của các người, đao trận quả là lợi hại. Nhưng cần khổ luyện hơn nữa. Bây giờ các người hãy ra mắt tiểu chủ.

Vân Long bật cười khanh khách, lật khăn bịt mặt xuống. Hải thị song hùng dụi mắt rồi chạy đến phát mạnh vào vai chàng :

- Vân Long, công tử thật là nhẫn tâm, dám đùa giỡn với bọn ta.

Hải Hổ huyết lên bốn tiếng sáo. Các võ sĩ tuần tra trong rừng chạy đến đứng vào hàng. Tổng số gần một trăm người.

Hải Long ra lệnh :

- Các người hãy thi lễ ra mắt tiểu chủ nhân.

Bọn võ sĩ đồng thanh chấp tay cúi đầu nói :

- Khôi Y võ sĩ xin ra mắt tiểu chủ nhân.

Nam Cung Sương trầm giọng nói :

- Từ nay các người sẽ là thủ hạ của Phạm công tử. Cuộc chiến với quân ma đầy nguy hiểm, các người phải gác bỏ chuyện tử sinh, một lòng theo phò công tử. Như vậy mới không phụ lòng ta và Trang chủ.

Bọn võ sĩ thấy tiểu chủ thân thủ phi phàm lại anh tuấn nên rất kính ngưỡng, trầm trồ khen ngợi bàn tán. Vân Long giơ tay ra dấu rồi nói :

- Các người nên biết một điều là bọn bang chúng Thiên Ma giáo võ công lợi hại chẳng kém gì các người. Vì vậy phải gắng công hơn nữa.

Cả bọn đồng thanh dạ lớn. Hải Long cho thuộc hạ giải tán để làm nhiệm vụ.

Hàn huyền tâm sự hồi lâu rồi chàng cáo từ.

Về đến cổng thành Bắc Kinh, Vân Long thấy dưới gốc cây bên đường có một tên khất cái đang ngồi một mình bất rận. Chàng bước đến đứng trước mặt, hấn ngẩng đầu lên nhìn, chàng vất vào chiếc nón rách dính bạc năm lượng rồi nói nhỏ :

- Ta là Tiểu trưởng lão, người mau tìm Phân đà chủ Phân đà Bắc Kinh đến đây.

Hấn ngờ ngác không hiểu nhưng khi thấy Hắc Trúc lệnh phù nằm gọn trong lòng bàn tay trái của chàng, hấn dập đầu lạy như té sao, thưa rằng :

- Cách đây về phía Đông chừng nửa dặm có một tòa phá miếu, Phân đà chủ đang uống rượu ở đó. Đệ tử xin dẫn đường.

Vân Long gật đầu bước theo, lát sau đã đến nơi.

Tên khất cái chạy như bay vào thông báo.

Phân đà Bắc Kinh nhân số đông đảo nhất nước, nếu không phải là kẻ có tài, ắt khó mà lãnh đạo nổi. Vì vậy Hạ bang chủ đã giao nơi này cho sư đệ đệ mình là Thanh Diện Kim Cương Tất Lôi. Người này đa mưu túc trí, võ công thâm hậu.

Vân Long đã từng được nghe Hạ Khánh Dương nhắc đến.

Tất Lôi mời chàng ngồi xuống ghé rồi cung kính nói :

- Trưởng lão giá lâm hấn có điều chi dạy bảo?

Vân Long nhìn quanh thấy trên nền miếu là nửa con chó nướng vàng thơm phức và một vò rượu mùi cân. Chàng cười bảo hấn :

- Phân đà chủ thật là bậc phong lưu, công việc Phân đà chắc chẳng có gì quan trọng nên mới tặng sáng người đã đến đây uống rượu. Cả Bang chủ cũng chẳng sánh bằng.

Tất Lôi và sáu tên đệ tử Phân đà Bắc Kinh nghe chàng nói mà như sấm nổ bên tai, quỳ sụp xuống lạy, miệng thanh minh rồi rút. Tất Lôi run rẩy nói :

- Kính bảm trưởng lão, tiểu điệt nào dám lơ là công vụ, mờ sớm đã đi dò xét một vòng, ngang đây bị bọn tiểu cái níu kéo nên phải ở lại uống vài chung.

Bọn tiểu cái cũng đồng thanh nhận tội. Chúng biết Tiểu trưởng lão là đứa em vàng ngọc của Bang chủ và hội đồng trưởng lão. Chỉ một lời nói của chàng là Tất Lôi phải ra trước Hình đường. Bắc Kinh là chỗ béo bở, quan yếu, chỉ một chút tai tiếng là đủ mất chức.

Vân Long thấy thân hình to béo của Tất Lôi ướt đẫm mồ hôi lòng cũng thương hại. Chàng bảo :

- Lần này ta bỏ qua, các người hãy đứng dậy.

Bọn Tất Lôi mừng như sống lại, vái tạ rồi đứng lên. Có tên tiểu cái ba túi liếc nhìn con chó thềm nuốt nước bọt tiếc rẻ. Vân Long biết ý nhìn y bảo :

- Chắc là người đang thăm trách ta đến đây phá ngang bữa nhậu phải không?

Tiểu cái hồn vía lên mây, lại sụp xuống lạy, miệng nói :

- Không dám, đệ tử không dám!

Vân Long bản tính nhân hậu, khí độ rộng rãi, biết bọn này cực khổ mới bày được bữa nhậu này nên cười nói :

- Từ ngày rời Lạc Dương về đây, ta chưa được nếm lại món đặc sản của bốn bang.

Tốt Lôi không ngờ chàng lại đòi ăn thịt chó, đầu óc bỗng sáng hẳn lên, hẳn cười hì hì :

- Tài nấu nướng của tên Lại Tam không thể sánh với Lữ trưởng lão, nhưng cũng không đến nỗi kém. Xin mời Tiểu trưởng lão hạ cố nếm thử.

Trong miếu chỉ có độc nhất một chiếc ghế nên chúng hối hả quét sạch nền để chàng ngồi xuống. Mọi người ăn uống vui vẻ và bọn tiểu cái bắt đầu thấy Tiểu trưởng lão thật dễ thân cận.

Chỉ một loáng sau rượu thịt đều hết nhẵn. Vân Long đưa mắt ra hiệu, Tất Lôi hiểu ý bảo bọn tiểu cái ra ngoài canh gác cẩn mật. Chàng yêu cầu y hỏa tốc thông tin về Lạc Dương báo cho Bang chủ kế hoạch thay mặt đối đảo. Tất Lôi nhất nhất vâng lời.

Vân Long trở về Duyệt Lai khách điếm. Chàng lại đóng vai một Tiêu công tử xài tiền như rác cùng với hai vệ sĩ to như hộ pháp vui chơi khắp chốn. Đêm đến chàng âm thầm trở về Đào gia trang vui với song thân.

Hơn mười ngày sau, một đoàn người ngựa đưa Tiểu Tài Thần giả về đến. Đào gia trang nhộn nhịp đón mừng. Cả thành Bắc Kinh ai cũng biết, Phạm công tử lên chùa Thiếu Lâm học nghệ trở về. Họ bàn tán rằng công tử mới học được hai năm chịu cực khổ không nổi nên xin về.

Vân Long thật trước giờ không ra khỏi Đào gia trang nên chẳng ai biết mặt, chính đám gia nhân cũng bị lừa, chúng cứ tự nhủ thậm là sao công tử càng lớn càng giống hệt Tài Thần? Thực ra Vân Long có nửa phần giống mẹ nên không thể bì với tên thế thân kia nếu phải so sánh xem ai giống Tài Thần hơn.

Tối hôm ấy, Vân Long lại đến Đào gia trang. Hàng rào phòng vệ dù cẩn mật cũng không phát hiện được chàng.

Công tử giả danh đang thưa chuyện với vợ chồng Tài Thần. Thấy Vân Long xuất hiện liền sụp xuống lạy rồi thưa rằng :

- Đệ tử là Hoàng Nghị, thuộc Phân đà Hà Nam, xin ra mắt Tiểu trưởng lão.

Vân Long bảo hẳn đứng dậy rồi chăm chú quan sát, chàng thấy hẳn giống cha mình như tạc, không khỏi thán phục. Chàng hỏi :

- Dung mạo này do trời sinh hay có hóa trang?

Hoàng Nghị kính cẩn thưa rằng :

- Có ba phần là do La trưởng lão dùng thủ thuật cải sửa. Nhưng tuyệt đối không thể phát hiện được.

Vân Long nghiêm mặt bảo :

- Khi Bang chủ giao phó cho người trọng trách này chắc cũng đã nói rõ, sau này dù có bị đối phương dùng cực hình tra khảo cũng không được để lộ ra thân phận chính. Mẹ ta sẽ giúp người học hỏi những điều cần thiết để đóng trọn vai trò. Tốt nhất là nên đóng cửa đọc sách, làm thơ.

Hoàng Nghị cúi đầu tuân lệnh. Vân Long lại hỏi :

- Lúc người lên đường, Bang chủ có dặn dò thêm gì nữa không?

- Thưa có, La trưởng lão đang chờ Tiểu trưởng lão ở trụ sở Phân đà Bắc Kinh.

Vân Long cúi đầu từ biệt cha mẹ rồi mau chóng rời Đào gia trang, tìm đến Phân đà. Để bảo toàn thân phận, chàng nhảy lên nóc nhà và nhảy xuống sân sau. La Thiện Hùng thấy chàng đến, mừng rỡ kéo tay ngồi xuống bên.

Tất Lôi đứng lên vòng tay thi lễ. Chàng xua tay :

- Bất tất đa lễ.

Trên bàn chỉ có bầu rượu và đĩa lạc rang. Tất Lôi vội lấy thêm chung mới. Cả ba nâng ly uống mừng gặp gỡ.

Vân Long uống xong quay sang hỏi :

- Lão ca có tin tức gì của Thiên Ma giáo chẳng?

La trưởng lão gật đầu :

- Thiên Ma giáo đã chính thức xuất đầu lộ diện, gửi thiệp mời anh hùng thiên hạ đến dự lễ khai đàn lập giáo vào ngày rằm tháng chạp, địa điểm Thiên Ma cốc dưới chân ngọn Âm Sơn.

Vân Long suy nghĩ rồi nói :

- Thiên Ma giáo khởi nghiệp tại đất Tứ Xuyên, không hiểu Đường gia có phản ứng thế nào?

- Phân đà Tứ Xuyên báo về rằng Đường gia án binh bất động. Long đệ có ý kiến gì không?

- Đệ chỉ sợ Thiên Ma giáo nhân dịp này tung một mẻ lưới tóm gọn long đầu các bang phái để khống chế võ lâm. Lúc đó đại cục khó có thể vãn hồi.

La trưởng lão gật đầu tán thành. Ông tư lự hồi lâu rồi nói :

- Trừ Cái bang, Thiếu Lâm và Võ Đang ra, chưa bang phái nào biết được dã tâm của Thiên Ma giáo. Thật khó mà cảnh giác họ được. Thôi thì chúng ta cứ chờ xem cục diện thế nào rồi liệu việc. Hạ đại ca sai ta và Lữ trưởng lão đại diện đi dự lễ và hỗ trợ Long đệ.

Vân Long trầm tính toán rồi nói :

- Thời gian chỉ còn hơn tháng nữa, đường vào đất Thục lại gặp ghềnh hiểm trở. Lão ca nên sớm điều động năm mươi cao thủ từ năm túi trở lên giả dạng thương nhân trà trộn vào Thành đô Tứ Xuyên. Đệ cũng sẽ đưa sáu mươi võ sĩ khôi y đến để làm thế ý giốc bên ngoài, phòng khi bọn Thiên Ma trở mặt.

Hai bên thù tạc một hồi lâu rồi chia tay. Chàng quay lại từ biệt song thân rồi sáng hôm sau dắt hai em lên đường vào Tây Thục. Hải thị song hùng cũng đã đưa sáu mươi võ sĩ giả như áp tải tư lỵ đến Tứ Xuyên.

8. Chương 8: Tứ Xuyên Khởi Giáo Thiên Ma Xuất - Tây Thục Lưu Danh Bích Nhãn Lang

Sau một tháng, lúc ngựa lúc thuyền, bọn Vân Long đã đến Thành đô. Thủ phủ của đất Thục không sắm uất bằng Lạc Dương hay Bắc Kinh nhưng cũng nhộn nhịp, rộn ràng. Trong thành nhà cao cửa rộng, trên đường ngựa xe không dứt. Đôi lúc thấy có những toán người ngựa của Tây Khương vào thành buôn bán. Trong quá khứ, Tây Khương đã mấy lần đánh phá biên thùy Trung Quốc.

Các khách điếm trong thành dần dần chật ních những hào kiệt bốn phương đến dự lễ khai đàn của Thiên Ma giáo.

Vân Long tới sớm nên đã chiếm được phòng thượng hạng, trong một khách điếm sang trọng có tên là Thành Đô đệ nhất khách điếm. Giá tiền rất cao nên chỉ có những hào phú giàu cự vạn hay bá chủ một vùng mới dám ở đây.

Cũng như thường lệ, chàng lại đóng vai Tiêu công tử xài tiền như nước, chẳng mấy chốc đã nổi tiếng khắp thành đô. Một hôm, chàng đang dùng bữa với hai em, chợt có một hán tử áo đen đến bên, cung kính dâng lên một lá thiệp màu hồng.

Hán nói :

- Giáo chủ bốn giáo kính thỉnh công tử hạ cố đến dự lễ khai đàn.

Vân Long nhận lấy, tươi cười bảo :

- Tại hạ là kẻ thô lậu nơi biên thùy, nay được Giáo chủ nhủ lòng thương, không dám không đến vậy.

Hán tử lui ra, chàng mở thiệp xem qua, trong chỉ có mấy chữ :

“Các hạ nhân phẩm, tài trí hơn người. Bốn giáo rất vinh dự được đón tiếp trong buổi đại lễ khai đàn lập giáo”. Thự danh là Giáo chủ Thiên Ma, không có tên họ.

Vân Long nhận thấy tai mắt của bọn Thiên Ma giáo trà trộn khắp nơi nên rất cẩn trọng, không tìm cách tiếp xúc với cao thủ các phái. Chàng cứ ngày ngày ung dung làm khách nhàn du dạo khắp nội ngoại thành, gặp cảnh đẹp thì ngâm vịnh, say mê thưởng ngoạn.

Nhưng đêm về, chàng lẫn vào bóng đêm đến gặp La Thiệu Hùng, Lữ Quân ở Phân đà Tứ Xuyên và Hải thị huynh đệ trong Tây Thục đệ nhất tửu lâu. Đội Khôi Y võ sĩ phân tán ẩn mình trong các cơ sở buôn bán của Đào gia trang, còn các cao thủ Cái bang chia nhau tá túc nơi khách điếm.

Qua tin tức thu lượm được, Thiên Ma cốc địa hình hiểm trở, nằm giữa hai nhánh núi Âm Sơn, chỉ có một con đường ra vào là cửa cốc. Ba bề còn lại là vách núi cheo leo, khí vượn cũng khó trèo. Thiên Ma cung xây toàn bằng đá núi, có dùng hỏa công cũng vô ích.

Lữ trưởng lão vuốt râu cười bảo :

- Bọn Thiên Ma định dùng kế bắt ba ba trong rọ đáy thoi.

Cả bọn bàn định kế hoạch rất lâu, cuối cùng cũng tìm ra một lương sách tạm thời. Còn biến hóa thế nào phải chờ đến ngày rằm.

Thấm thoát đã đến ngày trăng tỏ. Sáng mười lăm tháng chạp, quần hào lũ lượt kéo nhau về Thiên Ma cốc. Vân Long cũng dẫn hai chàng họ Tả lên đường.

Trước cửa cốc là hai dãy bàn phủ vải đỏ. Sáu lão già tiếp tân mặt lạnh như sương, dù cổ tỏ vẻ niềm nở cũng chẳng mấy thành công. Trên bàn là những cuốn sổ to để ghi tính danh quan khách. Dãy bàn bên trái có tấm biển đề chữ : Hữu Thiệp Nhi Lai. Dãy bên phải cũng có biển nhưng lại đề bốn chữ khác là Hữu Tâm Giả Nhập, dành cho những người không có thiệp mời. Nếu khách là Chưởng môn hay bá chủ một vùng thì được xướng danh long trọng. Vân Long bước đến dãy bàn bên tả, đưa thiệp rồi nói :

- Tiêu Long Vân ở quan ngoại cùng hai em.

Lão già biến sắc nhìn chàng, thần quang lấp lánh; nhưng vẫn lễ độ nhận thiếp và ghi vào sổ. Chàng thần nhiên đi theo hán tử dẫn đường.

Đoạn đường vào cốc rộng rãi, trái sỏi trắng, hai bên trồng cây cối um tùm rậm rạp, không thể nhìn thấu qua. Cuối đường là một khoảng đất rộng ước chừng vài mẫu. Xa xa Thiên Ma cung sừng sững, lạnh lùng như mùa đông. Bên tay phải sân là một đài cao bằng gỗ, trên hương án là một giá gỗ, có khung vuông bằng vải trắng to bằng mảnh chiếu viết ba chữ sơn : Thiên Ma giáo.

Dưới đàn bày hơn trăm chiếc bàn tròn, xếp hình móng ngựa. Mỗi bàn ngồi được khoảng sáu người. Những bàn gần đầu dành cho các Chưởng môn và thủ lĩnh bang hội bốn phương. Khách nhân được hướng dẫn đến tận chỗ ngồi tùy theo danh phận. Vân Long chưa được mấy ai trên giang hồ biết tiếng nhưng lại được ngồi chung với các Chưởng môn. Chàng khoan thai vòng tay thi lễ với những người đến trước rồi ngồi xuống. Anh em họ Tả chia nhau ngồi hai bên.

Vân Long đang nhâm nhi chén trà thơm, chợt nghe có tiếng rao lồng lộng :

- Thiếu Lâm Phương tượng Nhất Tâm thiền sư quang lâm.

Vân Long nhìn ra cửa cốc, thấy đoàn đại biểu của Thiếu Lâm đi vào. Theo sau Nhất Tâm thiền sư là bốn cao tăng của Đạt Ma viện. Chàng phải gọi họ bằng sư huynh. Khi Nhất Tâm thiền sư vào đến, bọn người ngồi trước vội đứng dậy vòng tay thi lễ, Vân Long cũng vậy. Các cao tăng Thiếu Lâm chắc là đã được Không Hư dặn dò từ trước nên làm như không biết chàng là ai. Chờ mọi người an tọa xong, chàng dùng phép truyền âm nhập mật trò chuyện với Nhất Tâm :

- Chưởng môn sư huynh, chẳng hay sư phụ có được an khang hay không?

Nhất Tâm thiền sư nhắm hờ đôi mắt, tay lần xâu chuỗi làm như đang thâm niệm Phật, trả lời chàng :

- Sư thúc pháp thể vẫn bình an. Sư đệ có ý kiến gì về cục diện hôm nay không?

Vân Long tuân tợ sơ lược về dã tâm và lực lượng của Thiên Ma giáo. Khi chàng nhắc đến Nhu Kiếm Đồ Phu, chân mày Nhất Tâm khẽ rung động. Vân Long cũng bày tỏ mối lo ngại rằng Thiên Ma giáo dùng kế bắt ba ba trong rọ.

Chàng nhờ Nhất Tâm lát nữa âm thầm thông tri với các Chưởng môn nếu quả sự việc xảy ra đúng như dự đoán thì không được vì chút hư danh mà liều mạng. Cố thoát ra khỏi cốc rồi trở về bổn phái củng cố lực lượng, nhất tề phát động, tiêu diệt Thiên Ma.

Nhất Tâm thiền sư nghe chàng nói mới biết cuộc lễ hôm nay vạn phần nguy hiểm. Ông bảo :

- Sư phụ có dặn chúng ta phải nghe theo sự điều động của người.

Nhất Tâm vừa nói đến đây thì ngoài cửa cốc lại vang lên :

- Võ Đang chưởng môn, Thanh Kính chân nhân quang lâm.

- Cái bang trưởng lão, Thần Toán thư sinh quang lâm.

Vân Long thầm nghĩ :

- “Lữ lão ca y theo kế hoạch nên không nhập cốc”.

- Điểm Thương chưởng môn, Hoa Sơn chưởng môn, Không Động chưởng môn, Nga Mi chưởng môn quang lâm.

Đoàn thượng khách tiến vào ngồi các bàn trống, Thanh Kính chân nhân cùng sư đệ lại ngồi chung bàn với Nhất Tâm thiền sư.

Vân Long dùng bí pháp cất tiếng chào :

- Chưởng môn sư huynh. Pháp thể sư phụ thế nào?

- Ân sư vẫn an khang. Người có nói cục diện hôm nay rất hiểm nghèo, người tính thế nào?

- Sư huynh hãy trò chuyện với Nhất Tâm thiền sư sẽ rõ. Đệ còn phải quan sát hiện trường xem Thiên Ma giáo có âm mưu gì.

Thanh Kính chân nhân nghe Nhất Tâm trình bày xong, không khỏi chấn động.

Hai người vận công cảnh báo Chưởng môn các phái khác.

Lúc này anh hùng thiên hạ cũng đã ngồi đầy các bàn phía sau. Đa phần là hào kiệt hắc đạo, còn lại tà chính nan phân. Tổng số tham dự hôm nay không dưới tám trăm người.

Tiếng cười hỏi, chào nói râm ran. Cũng có những người nặng oán thù với nhau nhưng không dám phá quy củ giang hồ mà động thủ.

Trên đàn bỗng xuất hiện một lão nhân mặc thanh bào, khuôn mặt trơ trơ như bằng gỗ. Lão cất tiếng :

- Tại hạ là Đại hộ pháp của Thiên Ma giáo, xin có vài lời cùng anh hùng thiên hạ.

Giọng lão trầm hùng, vang rền như sấm, át cả tiếng ồn ào của hàng mấy trăm người. Ai nấy đều chấn động, im lặng nhìn lên pháp đàn.

Vân Long khê dùng Vô Tướng Truyền Âm nói với Nhất Tâm và Thanh Kính :

- Nhị vị sư huynh, người đó chính là Nhu Kiếm Đồ Phu.

Hiên Viên Liệt thấy quần hào đã ổn định liền cao giọng nói tiếp :

- Hôm nay là ngày đại cát, bốn giáo lập đàn cáo tế trời đất và thông tri cùng võ lâm sự ra đời của Thiên Ma. Sau khi nghi lễ hoàn tất, bốn giáo sẽ có vài chung rượu nhạt để cảm ơn chư vị.

Lão nói xong vỗ tay ba cái, một hồi trống chiêng rền rĩ vang lên. Từ mé tả pháp đàn hai tì nữ tay cầm lăng hoa rải đầy nền, theo sau là sáu lão già mặt gỗ, mặc thanh bào. Họ chia nhau đứng hai bên pháp đàn, hướng mặt về hương án.

Tiếng trống chiêng lại nổi lên, làn khói trong lư hương đột nhiên bốc cao rồi tỏa ra mù mịt, che khuất nhân quang của quần hùng. Khi làn khói tan đi, đứng trước hương án là một người mặc hoàng bào, thân áo có thêu một con kim long quấn quanh người, đầu rồng nằm ngay trước ngực. Nếu có thêm vương miện trên đầu, thì lão trông chẳng khác gì một hoàng đế. Xung quanh nổi lên tiếng tung hô của đám giáo đồ :

- Giáo chủ anh minh thần dũng. Thiên Ma nhất thống giang hồ!

Chỉ cần nhìn xiêm áo và nghe lời chúc tụng, quần hào cũng đã thấy rõ dã tâm to lớn của Thiên Ma giáo.

Xưa nay võ lâm vốn là cõi riêng của những anh hùng hào kiệt, không quan hệ đến triều đình. Họ có quy củ riêng, đạo nghĩa riêng, nhưng vẫn tôn trọng vương pháp, vẫn coi sơn hà là của chung, khi cần cũng sẵn lòng liều mình bảo vệ. Vì vậy chiếc long bào kia là một điều cấm kỵ và đại nghịch.

Tiếng xì xầm bàn tán vang lên. Giáo chủ Thiên Ma hắng giọng rồi mở lời :

- Kính cáo cùng chư vị, hôm nay Thiên Ma giáo ra đời, thế thiên hành đạo. Cúng tế xong, bốn Giáo chủ sẽ nói rõ tôn chỉ của Thiên Ma.

Lão quay người hướng về hương án, chắp tay khấn hứa. Tiếng sênh phách đàn trống diu dặt. Tế cáo xong, Giáo chủ đưa hai tay nâng thanh kiếm trần gác trên lư hương lên đầu, quay xuống dưới đàn. Có tiếng người xướng lên :

- Hiên... tế...!

Từ sau đàn xuất hiện bốn lực sĩ, mỗi người một góc, nắm chân một con trâu lông trắng, loại trâu này rất hiếm gặp, nâng bổng lên đưa đến trước mặt Giáo chủ rồi đồng quỳ xuống. Con trâu giương tròn đôi mắt ướt, kêu lên sợ hãi.

Một hồi trống hùng dũng nổi lên. Vừa dứt tiếng, Thiên Ma giáo chủ vung thanh bảo kiếm lên chém đứt đầu con vật. Máu bắn ra thành vòi, xông mùi tanh nồng nặc. Lão ngửa mặt lên trời, cười như điên cuồng, âm thanh ghê rợn xuyên vào tai quần hào.

Chợt lão ngưng cười, bọn bang chúng nhanh chóng đem ra bảy chiếc đại y lót gấm hồng, chiếc ở giữa có vẻ lớn hơn, cao hơn.

Sáu lão già áo xanh lần lượt đến đứng cạnh Giáo chủ. Từ trong bước ra một lão nhân bạch bào. Lão này lúc này ở trong đám tiếp tân. Lão chấp tay cao giọng nói với quần hùng :

- Tại hạ là Triển Tháo, Đại tổng quản Thiên Ma cung. Thừa lệnh Giáo chủ giới thiệu cùng anh hùng thiên hạ tính danh và tước vị của những người khai sáng ra bốn giáo.

Ở dưới, tiếng xầm xì lại vang lên. Hai mươi năm trước, Triển Tháo có biệt hiệu là Lãnh Diện Xà Tâm, song thủ đã vậy máu biết bao đồng đạo giang hồ.

Triển Tháo khẽ hắng giọng nói tiếp :

- Đây... Ngũ hộ pháp Bạch Cốt Hung Thần Giả Quyền, Tứ hộ pháp Ngật Tâm Dạ Xoa Lỗ Dung, Tam hộ pháp Quỷ Trảo Sử Hồn, Nhị hộ pháp Bất Quy Kiếm Tang Xí, Đại hộ pháp Nhu Kiếm Đồ Phu Hiên Viên Liệt.

Lão giới thiệu tới ai, người đó đưa tay lên gỡ mặt nạ, toàn bộ là những đại ác nhân, kẻ thù của võ lâm.

Quần hùng nhìn chúng mà toát mồ hôi lạnh. Nhất Tâm thiền sư cúi đầu niệm Phật, thầm lo cho chính khí võ lâm. Với lực lượng hùng hậu như vậy, hôm nay Thiên Ma giáo thừa sức tung lưới quét gọn quần hào.

Lúc này, cơm rượu đã được dọn lên, trừ thất đại môn phái hiểu rõ nội tình nên không còn tâm trí đâu mà ăn uống. Kỳ dư đều là bọn coi rượu như mạng nên vô cùng hoan hỉ.

Thiên Ma giáo chủ cùng bọn ác ma ngồi xuống ghế. Trước mặt y cũng đã đặt hai bàn thấp để bày biện thức ăn. Thiên Ma cầm chung đứng dậy mời quần hào cạn chén.

Trong đám người có mặt, không thiếu những cao thủ độc môn, ví dụ như huynh đệ họ Đường. Nhưng chẳng ai phát giác trong cơm rượu có gì khác thường nên yên tâm ăn uống. Rượu vào lời ra, men rượu đánh tan đi cảm giác sợ hãi của những hào kiệt trước bọn ác ma. Họ chợt nhớ rằng mình đã quen ngang dọc đời trời đạp đất, nay há vì chút uy phong của mấy lão già sắp xuống lỗ mà phải khép nép như đàn bà hay sao?

Hoàng Hà Nhất Bá Trang Sĩ Hổ hùng cứ một đoạn sông dài năm trăm dặm, thuộc hạ có cả ngàn người, đứng dậy vòng tay hỏi :

- Tại sao Đại tổng quản không giới thiệu Giáo chủ và Phó giáo chủ ọi người được rõ?

Quần hùng này giờ cũng thắc mắc liền đồng thanh ủng hộ họ Trang :

- Phải! Phải!

Triển Tháo cười nói :

- Chư vị anh hùng đừng vội cho rằng bản chức thiếu sót. Đây sẽ là tiết mục hứng thú nhất của buổi lễ. Các vị sẽ tự đoán lấy lai lịch của Giáo chủ và Phó giáo chủ. Nếu ai đoán trúng, người đó sẽ được thưởng một vật chí bảo trong võ lâm.

Lão dừng lại, vỗ tay ba tiếng. Từ trong, một nữ tỳ xinh đẹp bước ra, trên tay là một hộp gỗ sơn đen. Triển Tháo nhận lấy nâng cao lên rồi hắng giọng chậm rãi nói :

- Hơn bảy mươi năm trước, võ lâm xuất hiện một kỳ nhân tên gọi Vô Cực Tẩu, võ công siêu phàm nhập thánh, giang hồ chưa ai qua được ba chiêu. Khi tạ thế để lại bí kíp Vô Cực tam tuyệt chiêu, gây sóng gió võ lâm. Hào kiệt bốn phương tranh giành máu chảy thành sông, thầy chết thành núi. Cuối cùng có một lão nhân vô danh xuất hiện, cướp lấy rồi biến mất. Khinh công lão như đằng vân giá vũ nên chẳng ai theo kịp.

Tiếng ồn ào lại nổi lên vì các bậc cao nhân đều gật đầu xác nhận cố sự này.

- Hôm nay, Vô Cực kiếm quyết sẽ là phần thưởng cho người may mắn nhất.

Bỗng ở dưới có người hỏi :

- Nếu quả thật Vô Cực kiếm quyết là vật kỳ bảo, ai có được sẽ thành thiên hạ đệ nhất nhân, thì sao quý Giáo chủ không giữ lại mà sử dụng?

Mọi người nhìn lại, thì ra đó là Thiết Phát Cao Kỳ, trưởng lão phái Điểm Thương.

Triển Tháo cười, mở hộp lấy ra một cuốn sách mỏng bìa bằng da dê, đưa cao lên ọi người thấy.

Quần hùng đều là người võ nghệ cao cường, nhãn quang sắc bén tinh tường, nên dù ở xa cũng nhìn rõ vẻ cũ kỹ, cổ kính của bí kíp. Bốn chữ Vô Cực kiếm quyết như rồng bay phượng múa nằm lơ lửng. Triển Tháo lật vào trang trong. Giấy đã ố vàng vì năm tháng nhưng nét chữ vẫn còn in đậm. Một loại chữ lạ lùng, không phải là Hán tự.

Triển Tháo nói tiếp :

- Vô Cực kiếm quyết viết bằng một loại chữ cổ. Giáo chủ đã hai mươi năm nghiên cứu mà vẫn chưa tìm ra manh mối. Người trộm nghĩ mình vô duyên với bảo vật, nên hôm nay đem ra làm tặng vật cho kẻ thắng cuộc. Biết đâu trong các vị, có người hữu duyên giải được bí mật trong kiếm phổ, để tuyệt học võ lâm khỏi bị mai một...

Vân Long hiểu ngay âm mưu dùng bảo vật kích động lòng tham của quần hùng, để họ xâu xé lẫn nhau, hầu dễ dàng thu phục. Chàng chia sẻ ý kiến này với Nhất Tâm và Thanh Kính.

Cao trưởng lão lớn tiếng hỏi tiếp :

- Dù quý Giáo chủ có lòng rộng rãi như vậy, chắc cũng phải có điều kiện gì ràng buộc phải không?

Quần hùng tỉnh ngộ, chờ nghe.

Triển Tháo đáp :

- Đúng vậy, hảo hán nào muốn tham gia phải chấp nhận điều kiện sau: người đó phải có thân phận cao, là Chương môn một phái hay bá chủ một vùng; hoặc võ công xuất chúng, được sự chấp thuận của Giáo chủ. Nếu đoán sai phải thần phục bốn giáo. Chỉ có mười người được chọn.

Vân Long rúng động tâm thần. Âm mưu này quả là tàn ác và hiểm độc. Dù cho người đầu tiên đoán trúng ngay cũng trở thành đích nhắm cho quần hùng xâu xé, tương tàn. Chàng hỏi ý kiến hai vị sư huynh. Họ cũng nhận thấy điều ấy.

Lúc này, trong quần hào đã nổ ra tranh cãi, nhất là phe hắc đạo, ai cũng tự cho là mình xứng đáng, là hơn người. Họ tự nhủ, nếu có đoán sai, cùng lắm nương nhờ dưới trướng mấy lão ác ma, chẳng thiệt thòi gì.

Nhất Tâm thiền sư quyết tâm cảnh giác quần hào nên dùng công phu Sư Tử Hống, đứng lên niệm phật :

- A di đà Phật... Chư vị hãy nghe lão nạp nói một lời! Thiên Ma giáo chủ tài trí vô song mà còn không hiểu được bí kíp, mong các thí chủ biết tự lượng mà đừng vọng tưởng. Đừng vì một vật vô dụng mà gây tai kiếp cho võ lâm. Thử hỏi, giả như có người đoán trúng, nhận được kỳ bảo, ra khỏi Thiên Ma cốc liệu có giữ được chăng?

Lời nói của ông như tiếng chuông cảnh tỉnh, họ không còn xôn xao nữa. Triển Tháo thấy âm mưu của mình sắp thất bại, chiếu tia hàn quang về phía Nhất Tâm đầy oán giận.

Chợt Thiên Ma giáo chủ bật cười khanh khách nói :

- Phương trượng Thiếu Lâm quá lo xa. Bốn Giáo chủ xin hứa bảo hộ cho người nhận được bí kíp, ai dám đụng đến, bốn Giáo chủ sẽ chẳng tha mạng.

Lời hứa của một Giáo chủ nặng tựa Thái Sơn, những kẻ tham tâm càng khắp khởi. Vân Long nhủ thầm :

- “Lão này vô cùng xảo quyết. Nếu để lão thu phục được vài bang hội thì như hổ thêm cánh”.

Chàng thâm phân tích, đoán thử xem hai kẻ thần bí kia là ai? Giáo chủ hai tay vẫn còn đủ, không giống Ma Diện Tú Sĩ. Nhưng vì chàng đã có định kiến trong lòng nên từ đầu đã chăm chú quan sát lão dâng hương, thấy màu da hai tay hơi khác nhau. Có lẽ Ma Diện đã nhờ vị thánh thủ nào đó làm thêm tay giả. Chàng suy luận hồi lâu và biết rằng mình đoán đúng. Còn lão Phó giáo chủ từ đầu tới cuối không nói một lời, im lìm như pho tượng. Duyệt qua các đại ác ma, chàng không tìm ra ai có thể đứng trên Nhu Kiếm Đồ Phu. Vân Long vô tình liếc quanh, chợt thấy cạnh pháp đàn có một lão già đang chiếu đôi mắt thù hận về phía

chàng. Đó là Sài Huy, nhị lão trong Hắc Ung song lão. Chàng giựt mình nhớ lại lời nói của Long Quyển Phong Vân Đỗ Kim Khanh. Vân Long tỉnh ngộ, chàng đã có cách ngăn chặn dã tâm của Thiên Ma.

Chàng đứng dậy tăng hắng rồi cao giọng nói :

- Tại hạ họ Tiêu, tên Long Vân, xin đại diện cho hai ngàn anh em vùng quan ngoại lên mở đầu cuộc tranh bảo hôm nay.

Triển Tháo đã nghe Hiên Viên Liệt nói sơ về chàng, thiếp mời cũng do tay lão viết. Lão muốn hạ nhục chàng để trả hận cho Hiên Viên Liệt nên cười lớn nói với giọng mỉa mai :

- Các hạ tuy phong độ hơn người, nhưng chỉ là hiền đệ của Thiết Đỡm Thần Long, chưa xứng đáng để đại diện cho hào kiệt vùng quan ngoại.

Vân Long phá lên cười ngạo nghễ :

- Triển tổng quản thật chóng quên, trong điều kiện tham dự còn có khoản nói về võ công. Tại hạ đã từng đoạt được kiếm trong tay Đại hộ pháp quý giáo mà còn không xứng đáng thì hóa ra các hạ tự coi thường Thiên Ma giáo đấy.

Nói xong chàng rút nhuyễn kiếm, vận công làm thanh kiếm mềm mại thẳng ra như cương kiếm, phản chiếu ánh dương quang chói mắt.

Quần hùng nghe nói chàng đoạt được kiếm trong tay đại ác ma Hiên Viên Liệt, ai nấy đều kinh ngạc và vô cùng ngưỡng mộ. Họ đồng thanh hét lên :

- Xứng đáng! Rất xứng đáng!

Triển Tháo không ngờ Hiên Viên Liệt giấu mình chuyện mất kiếm nên thẹn đỏ mặt, không biết nói sao. Nhu Kiếm Đồ Phu cũng giận tím người. Chợt Giáo chủ Thiên Ma cất tiếng :

- Ta chấp thuận cho Tiêu công tử mở đầu cuộc thi tài.

Triển Tháo thở phào, lạnh lùng bảo :

- Mời Tiêu công tử thượng đài.

Nhất Tâm và Thanh Kính lo lắng, dùng bí pháp hỏi Vân Long :

- Sư đệ có nắm chắc chưa?

- Nhị vị sư huynh yên tâm, đệ đã biết hai lão ấy là ai rồi.

Chàng khoan thai từng bước tiến lên đài. Lúc này quần hùng đã có dịp nhìn rõ.

Họ thấy Vân Long phong tư tuấn kiệt, tiêu sái phi phàm. Về chính khí rạng rỡ lộ ra trên mặt và cung cách. Bất chợt đem lòng yêu mến võ tay hoan hô nhiệt liệt.

Giáo chủ Thiên Ma cùng các Hộ pháp cũng chăm chú quan sát chàng công tử tuổi trẻ tài cao này. Giáo chủ bỗng bật lời khen ngợi :

- Các hạ là rồng phượng ở chốn nhân gian. Nếu quy phục, ta sẽ dành cho chức đệ nhị Phó giáo chủ.

Toàn trường rúng động, kể cả những giáo đồ Thiên Ma giáo. Không ngờ Giáo chủ lại coi trọng chàng thư sinh này đến thế.

Thực ra, Thiên Ma trí tuệ và nhân lực hơn người, mau chóng nhận ra chàng cốt cách anh hùng, kỳ tài quán thế. Một mặt muốn thu phục, một mặt sợ chàng đoán trúng, phá vỡ âm mưu của mình nên đem danh lợi ra phủ dụ.

Nào ngờ Vân Long chính là tử đối đầu của ma kiếp, một lòng vì chính khí võ lâm. Chàng tươi cười vòng tay nói :

- Cảm tạ Giáo chủ có lòng ưu ái, nhưng tại hạ từ nhỏ đã không quen thua cuộc.

Quần ma biến sắc, còn đám hào kiệt ở dưới thì càng thêm ngưỡng mộ, tung hô vang dội.

Triển Tháo lòng tràn cảm giận, gằn giọng bảo :

- Các hạ thật cao ngạo! Vậy hãy thử đoán xem?

Vân Long nghiêm sắc mặt hướng về Giáo chủ nói :

- Tại hạ nắm chắc mười phần toàn thắng mới bước lên đây. Sau khi tại hạ đoán xong, mong nhị vị gỡ mặt nạ ra. Nếu sai, tại hạ xin tự sát tại đương trường.

Giáo chủ suy nghĩ giây lát rồi gật đầu. Chàng đứng sang một bên, hướng về phía dưới, vận công chậm rãi nói :

- Giáo chủ chính là Ma Diện Tú Sĩ.

Trước khi bước lên, Vân Long đã dặn dò hai em rất kỹ nên dù có biết Ma Diện là Giáo chủ, chúng cũng không dám vọng động, chỉ giương đôi mắt căm thù lên nhìn không chớp.

Quần hùng ồ lên một tiếng rồi im lặng chờ nghe chàng nói tiếp.

Triển Tháo nở nụ cười hiểm ác, vì lão không tin rằng chàng lại có thể nhận ra Ứng Ma. Ba mươi năm trước, lão đã bị phe bạch đạo quần công rơi xuống vực thẳm, không hề xuất hiện, ai nấy đều nghĩ rằng lão đã chết.

Vân Long lạnh lùng đưa tay chỉ Phó giáo chủ, gằn từng tiếng một :

- Phó giáo chủ chính thị là... Ứng Ma.

Giáo chủ và Phó giáo chủ Thiên Ma đồng bật cười lên kinh khiếp, đưa tay gỡ mặt nạ. Khuôn mặt hai người này đã đi vào truyền thuyết võ lâm nên ai cũng nhận ra. Quần hùng kinh tâm tán đởm ồ lên.

Ứng Ma cười dứt tiếng, nhìn Vân Long bảo :

- Ta vô cùng khâm phục tài trí của tiểu oa nhi. Không ngờ người lại nhận ra được lão già bất hạnh này. Ha ha!

Ma Diện Tú Sĩ tâm kế sâu xa. Dù biết phần đầu của âm mưu đã thất bại, nhưng nghĩ đến cảnh tượng tàn của hào kiệt Trung Nguyên và quan ngoại, không khỏi mừng thầm. Lão ra vẻ rộng lượng bảo :

- Triển tổng quản, người hãy trao Vô Cực Kiếm Phổ cho Tiêu công tử.

Nhất Tâm và Thanh Kính thầm lo lắng không hiểu chàng sẽ xử trí thế nào. Vì nếu nhận bảo vật, Vân Long sẽ thành đích nhắm của võ lâm. Lúc đó bắt buộc hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang phải đứng về phía chàng. Như thế chẳng phải là đã trúng kế phân hóa của Thiên Ma hay sao?

Triển Tháo ánh mắt âm thầm, cung kính đưa hộp gỗ cho Vân Long. Chàng thản nhiên mở nắp cầm lấy kiếm phổ, bước ra sát cạnh pháp đàn, hướng về phía dưới cười nói :

- Tại hạ hôm nay may mắn thắng cuộc, nhận được bảo vật võ lâm, cũng xin được đưa ra cho chư vị thưởng lãm một phen.

Nói xong, chàng đưa cao kiếm phổ, lật từng trang ọi người xem. Tổng cộng chỉ có ba trang, chẳng chịt những hàng chữ ngoằn ngoèo xa lạ.

Không còn trang nào để lật nữa, Vân Long vận Vô Tướng Bát Nhã thần công, đưa Tam Muội Chân Hỏa ra song thủ xoa nhẹ, kiếm phổ bốc cháy thành tro.

Quần hào bị bất ngờ, họ thất thanh kêu lên tiếc rẻ :

- Sao công tử lại hủy đi?

Ma Diện Tú Sĩ cũng giận điên người vì không ngờ Vân Long dám tiêu hủy bí kíp vô thượng, làm thất bại toàn bộ âm mưu của lão. Chính bản thân lão, dù thông tham ngộ được chân kinh cũng không khỏi tiếc rẻ.

Lão quát lên như sấm :

- Long Vân, sao người dám làm thế?

Chàng tươi cười, vòng tay hướng về Giáo chủ Thiên Ma và quần hào rồi cao giọng nói :

- Thứ nhất, kiếm phổ đã thuộc về tại hạ, nên hủy hay không, tại hạ có toàn quyền. Thứ hai, dù kiếm phổ có chứa đựng võ công vô thượng, nhưng không cách nào đọc được thì cũng là vật vô dụng. Thứ ba, tại hạ mà giữ lấy Vô Cực Kiếm Quyết thì cũng như đem tai họa cho vùng quan ngoại vốn thanh bình. Do đó, tại hạ quyết hủy đi cho nguyên khí giang hồ khỏi tổn thương vì tương sát.

Quần hùng lúc này mới hiểu ra thâm ý của chàng, lòng cảm phục lại hoan hô như sấm động.

Vân Long liếc nhìn bọn ác ma, thấy chúng vẫn điềm nhiên, biết nguy cơ vẫn còn. Chàng vái chào, xuống đàn về chỗ.

Chàng bước đến đâu cũng đều được hào kiệt thiên hạ đứng dậy vòng tay thi lễ.

Vân Long nhất nhất tươi cười đáp lại. Về khiêm cung càng làm chúng nhân thêm yêu mến.

Chưởng môn bá chủ các phái thấy Nhất Tâm và Thanh Kính đứng dậy thi lễ với Vân Long nên cũng không dám giữ vẻ cao ngạo nữa.

Thanh Kính chân nhân mở lời khen :

- Công tử trí dũng song toàn, một lời nói, một cái xoa tay đã phá được âm mưu của Thiên Ma giáo. Thật đáng khâm phục vậy!

Chàng khiêm tốn đáp :

- Chân nhân quá khen, tại hạ sợ rằng hung hiểm thật sự còn đang chờ chúng ta.

Mọi người giật mình, định hỏi lại nhưng chàng đã quay lưng đi về bàn với Tả Kiếm, Tả Phi. Hai chàng ngốc này giờ thấy mọi người khâm phục, hoan hô đại ca, lòng phấn khởi phi thường. Chúng chỉ muốn hét lên ọi người biết chàng là đại ca của chúng. Tả Kiếm nắm tay chàng thì thầm :

- Đại ca thật đáng mặt anh hùng, bọn tiểu đệ vô cùng hãnh diện.

Giọng gã khàn khàn, có lẽ vì lúc này gào thét, hoan hô chàng quá nhiều?

Vân Long vỗ vai hấn mỉm cười. Chợt chàng nghe một giọng nói xa lạ, già cả vẳng vào tai :

- Đây tiểu oa nhi, người có thật là biểu đệ của Tiêu Thiên Xích chăng? Người có tin vật gì để chứng minh thì hãy lấy ra để trên bàn.

Chàng lẳng lẳng moi trong lưng ra cây tiểu đao nạm ngọc mà Thiên Xích tặng, hướng mặt vô đao có chữ lên trên. Hình như lão đã nhìn thấy nên nói tiếp :

- Đúng rồi, không ngờ dòng dõi họ Tiêu lại có được một tiểu tử xuất chúng như người. Bây giờ, người hãy quay sang trái, ta ngồi cách người ba bàn. Thử đoán xem ta là ai?

Vân Long y lời liếc sang trái, bàn thứ ba có bốn người ngồi, đều là bậc cao niên. Trong đó có một lão trượng da ngăm đen, tuổi trạc thất tuần, mặt mũi không xấu nhưng vẫn toát ra vẻ tà quái khác người. Vân Long nhớ lời miêu tả của Thiên Xích nên dùng Vô Tướng Truyền Âm hướng về lão nói :

- Nếu tiểu bối không lầm thì lão trượng chính là Xích Long Quái Y.

Lão già quay mặt nhìn thẳng vào mắt chàng, khuôn mặt sáng lên. Lão nói với vẻ hài lòng :

- Tiểu oa nhi người thật đáng khâm phục. Hai mươi năm nay ít ai nhận ra được lai lịch của ta.

Vân Long chợt hỏi :

- Lão trượng có cao kiến gì về cục diện hôm nay?

- Ta thấy người khả ái nên báo cho người biết, quần hùng hiện nay đã như cá nằm trong lưới. Bọn Thiên Ma đã hạ độc trong trà rượu và thức ăn.

Vân Long sợ hãi toát mồ hôi vội hỏi :

- Lão trượng có giải được chất độc này không?

Lão già cười nhạt bảo :

- Trên đời làm gì có thứ độc dược nào làm khó dễ được ta. Nhưng quần hào đông mấy trăm người, lấy đâu ra cho đủ thuốc?

- Xin hỏi dược tính và tác dụng?

- Đây là loại độc mẫn tính, chiết xuất từ cây Xà Vĩ Thảo, không hương không sắc, bảy ngày sau phát tác, toàn thân sưng lên rồi chết. Hiện tại các người ai cũng giảm bớt ba phần công lực rồi đó. Người thử vận khí sẽ thấy mạch Túc Dương hơi đau nhói.

Vân Long thử vận khí thấy kinh mạch thông suốt không hề có hiện tượng này.

Chàng nói với quái y :

- Sao tiểu sinh không thấy gì cả?

Lão giật mình trầm ngâm rồi hỏi chàng :

- Phải chăng Thiên Xích đã cho người uống Xích Long hoàn?

- Dạ phải, lúc tiểu sinh thọ thương dưới kiếm Hiên Viên Liệt, Tiêu huynh đã cứu mạng tiểu sinh bằng viên linh đơn của tiên bối tặng.

- Oa nhi quả là may mắn, từ nay người đã có tấm thân bách độc bất xâm. Cả đời ta chỉ luyện được có ba viên.

Lão thở dài rồi nói tiếp :

- Ta rất hài lòng về cách xử sự của người lúc này, hơn nữa ta cũng có mối thù với bọn Ma Diện Tú Sĩ. Nhưng nếu muốn ta giúp một tay, người phải nhận một điều kiện.

- Xin lão trượng cứ dạy, nếu thực hiện được, tiểu sinh dù mất mạng cũng không từ chối, quý hồ không đi ngược lại với đạo lý.

- Oa nhi đừng lo, ta chỉ muốn nhờ người thay ta đi phó ước, đấu với đồ đệ của người bạn già của ta vài hiệp, không cần quyết đấu sanh tử.

- Nếu chỉ như vậy, tiểu sinh xin bằng lòng.

- Nhưng người phải tìm cách ọi người thoát ra khỏi cốc. Trong bảy ngày, ta hứa sẽ tìm đủ dược vật chữa trị cho họ.

Chàng thở dài nói :

- Chỉ còn cách liều chết xông ra, ngoài cửa cốc tiểu sinh đã bố trí lực lượng tiếp cận.

Quái Y khen chàng :

- Người quả là thâm mưu, viễn lự. Cứ liệu thế mà làm.

Vân Long quay sang âm thầm báo cho Nhất Tâm và Thanh Kính nghe việc quần hào đã trúng độc và sự xuất hiện của Xích Long Quái Y. chàng đề nghị Nhất Tâm thiên sư dùng uy tín của mình trấn an thất đại môn phái, chuẩn bị liều chết đánh thẳng ra cửa cốc.

Nhất Tâm và Thanh Kính làm theo lời chàng. Lúc này Triển Tháo lại cất tiếng :

- Tôn chỉ của Thiên Ma giáo là nhất thống giang hồ. Bốn Giáo chủ anh minh thần vũ, võ công vô địch. Dưới sự lãnh đạo của người, chắc chắn võ lâm sẽ được thái bình. Các môn phái, bang hội sẽ trở thành Phân đà của bốn giáo.

Quần hùng nghe như sét đánh bên tai. Tiếng phản đối vang lên khắp nơi :

- Không được! Không bao giờ!

Ứng Ma bật cười hiểm ác, cao giọng bảo :

- Các người giờ đã như ba ba nằm trong rọ, còn chống đối làm gì. Hãy thử vận khí xem trong người có gì lạ chăng?

Quần hào nghe lão nói càng thêm hốt hoảng, vội vận khí hành công, ai nấy đều thở dài chán nản. Chỉ có phe bạch đạo là vẫn điềm nhiên.

Chợt Thiên Lý Độc Hành đứng dậy gần giọng nói :

- Độc Cô Thiên ta một đời ngang dọc, không ngờ bữa nay mắc lừa bọn tiểu nhân. Nhưng lão gia nào phải hạng ham sống sợ chết mà quỳ gối trước bọn ác ma thâm độc.

Lời nói hào tráng ấy đã động đến tâm can của phần đông anh hùng hảo hớn.

Họ đồng thanh hét lên :

- Phải, có chết cũng liều một trận.

9. Chương 9: Tứ Xuyên Khởi Giáo Thiên Ma Xuất - Tây Thục Lưu Danh Bích Nhãn Lang

Triển Tháo không ngờ một tên độc hành đại đạo lại khảng khái cương trực đến thế. Lão sợ lời nói của y tác động đến mọi người, nên cất tiếng cười lên rồi đánh đòn cân não :

- Các hạ nói hay lắm! Nhưng chờ đến bảy ngày sau, thân thể sưng phù lên, đau đớn như bị hàng ngàn cây kim cắm vào, rồi chết, chẳng còn khoác lác được nữa.

Là người ai không sợ chết, lại là cái chết đau đớn, thê thảm như vậy nên quần hào cũng giảm đi nhuệ khí.

Vân Long biết thời cơ đã đến nên cất tiếng cười khanh khách :

- Triển tổng quản đừng phí lời hù dọa, chất độc chiết từ Xà Vĩ Thảo có gì đáng nói đâu? Tại hạ thừa sức giải được. Chỉ sợ quý giáo không dám buông tha cho quần hào ra khỏi cốc thôi.

Ma Diện Tú Sĩ bật cười rùng rợn :

- Đúng vậy, người quả là thông minh hiếm có, các người nếu không qui phục thì coi như bỏ mạng đương trường, chẳng cần chờ đến khi chất độc phát tác.

Mọi người nghe Vân Long gọi ra được đúng tên chất độc và tự nhận có thể giải được nên vui mừng khôn xiết. Họ bớt đi nỗi sợ hãi, lòng chỉ muốn xông ngay ra ngoài. Ma Diện Tú Sĩ nói tiếp :

- Ngay cả khi các người thoát khỏi Thiên Ma cốc và giải được độc tính, cũng chưa phải là đã thoát khỏi tay ta. Lúc ấy cao thủ Thiên Ma giáo sẽ đến tận nhà truy sát, ngay gà chó cũng chẳng tha. Hãy suy nghĩ cho kỹ đi! Hơn nữa, tên tiểu tử kia lấy gì chứng minh rằng hắn không trúng độc và có thể cứu được các người?

Thanh Kính chân nhân đứng dậy quát lớn :

- Ta lấy thanh danh trăm năm của Võ Đang để bảo chứng lời nói của Tiêu công tử.

Nhất Tâm thiền sư cũng nói :

- A Di Đà Phật, lão nạp cũng xin bảo chứng với quần hùng rằng Tiêu công tử nói thật.

Võ Đang và Thiếu Lâm là Thái Sơn Bắc Đẩu của võ lâm, nay đồng đứng ra bảo đảm cho Tiêu công tử, mọi người không thể không tin.

Vân Long tuyên âm nói với Thần Toán thư sinh La Thiện Hùng :

- Đệ sẽ tìm cách kéo dài thời gian, lão ca tranh thủ thương lượng với các Chưởng môn và hào kiệt. Phân bổ lực lượng thành đội ngũ để tránh sự rối loạn lúc chiến đấu.

Lúc này đã có gần nửa số cao thủ lắng lặng đến bên pháp đàn nộp võ khí để tỏ lòng quy phục. Vân Long ước tính số hào kiệt còn lại khoảng ba trăm.

Thấy La trưởng lão đã đến bên các Chưởng môn để bàn bạc, Vân Long cất tiếng cười lớn :

- Giáo chủ bảo rằng tại hạ không có cách chứng minh rằng mình không trúng độc chứ gì? Tại hạ có đấy.

Chàng ung dung bước lên đài, rút nhuyễn kiếm ra, nhìn vào Hiên Viên Liệt rồi nói tiếp :

- Tháng trước, tại hạ qua được ba mươi chiêu của Đại hộ pháp. Song phương đều bị kiếm thương. Nay tại hạ lại xin được tái đấu. Lần này tại hạ sử dụng nhuyễn kiếm nên giới hạn chiêu số vẫn là ba mươi. Nếu quá ba mươi chiêu Đại hộ pháp không bị thương hay rút kiếm, tại hạ nhận thua và trả lại nhuyễn kiếm.

Hiên Viên Liệt từ ngày xuất đạo giang hồ, chưa hề bị ai coi thường đến thế.

Lão nổi sát khí cười ghê rợn :

- Được, ta chiều ý tiểu oa nhi ngươi vậy!

Ma Diện Tú Sĩ là kẻ gian hùng số một, hấn sợ Hiên Viên Liệt thua nên nói :

- Hiên Viên đệ, ta ban cho ngươi thanh Thiên Ma kiếm để dạy cho hấn biết lợi hại.

Nhu Kiếm Đồ Phu mừng rỡ, chấp tay tạ ơn. Thanh kiếm này sắc bén không thua gì nhuyễn kiếm. Có bảo vật trong tay, hấn tự tin hất hàm bảo Vân Long :

- Tiểu oa nhi, ngươi ra chiêu trước đi!

Vân Long liếc xuống dưới thấy Thần Toán thư sinh đang bố trí lực lượng, tùy theo sở trường sở đoản mà tập hợp thành một đội. Chàng yên tâm bước vào cuộc đấu. Lần này không phải là một chiêu tầm thường trong Tam Tài kiếm mà là một sát chiêu trong Giáng Ma chân giải. Cái bang vốn sở trường về bổng và quyền chưởng nên ít có ai nhận ra được xuất xứ của Giáng Ma kiếm pháp.

Hiên Viên Liệt đâu ngờ hiện nay công lực Vân Long đã tăng lên một bậc. Lão cười nhạt xuất chiêu “Thiên Ma Lôi Nộ”, thọc kiếm vào tâm thất đối phương. Hai thanh kiếm chạm nhau vang lên những tiếng chát tai.

Quần hào lúc này cũng đã sắp xếp theo đội hình xong, ngược mắt nhìn lên pháp đàn. Triển Tháo tự nhận là trọng tài, cao giọng đếm từng chiêu.

Vân Long biết mình công lực còn non kém, không thể so bì với tu vi thâm hậu của Đồ Phu nên tận dụng vốn chiêu thức phong phú, gây khó khăn cho lão.

Nhưng lần này, người phải thắng lại là chàng. Nếu không, chàng phải mất đi nhuyễn kiếm. Vân Long thay đổi đấu pháp, tay hữu chàng phối hợp cả Thái Cực tuệ kiếm lẫn Giáng Ma kiếm pháp, tay tả dùng Thiên Long Hàng Ma chưởng đột kích vào chỗ sơ hở của đối phương. Hiên Viên Liệt không ngờ tên tiểu tử này lại có thể hợp nhất cả kiếm lẫn chưởng nên chiêu pháp rối loạn. Khi Triển Tháo đếm đến chiêu thứ hai mươi lăm, Vân Long xuất chiêu “Thái Cực Vô Vong”, vung kiếm chém, điểm liền sáu mươi bốn nhát, không chừa toàn bộ huyết đạo trên thân trước Hiên Viên Liệt. Lão thấy chiêu kiếm tỏa đầy sát khí vội dùng chiêu “Thiên Ma Tấn Hoa”, vũ lộng bảo kiếm thành một bức màn bằng thép để chặn lại. Hai thanh kiếm lại chạm nhau chát chúa. Tay tả Vân Long uyển chuyển ra chiêu “Xuân Phong Phiêu Phiêu”, chưởng kính len qua màn kiếm quang đập thẳng vào vai trái địch thủ.

Nhu Kiếm Đồ Phu trúng chưởng, dù không nặng nề cũng cảm thấy tê nhức nửa bên người. Lão lui ra sau ba bước vận khí điều tức, đôi mắt lấp lánh hàn quang.

Vân Long đắc thủ cũng lui lại ôm kiếm mỉm cười.

Ứng Ma cất tiếng cười âm u :

- Khá thật, thằng bé này tinh thông võ công của cả hai phái tăng, đạo. Đại hộ pháp hãy cẩn thận đấy! Hiên Viên Liệt cười nhạt. Lòng quyết giết cho được đối phương, vận đủ mười thành công lực, xuất chiêu “Huyết Lưu Mãn Địa”. Màn kiếm quang thoảng có sắc hồng. Vân Long biết chiêu này cực kỳ bá đạo liền ra chiêu “Thiên Lý Lưu Hành”, chiêu cuối cùng của pho Thái Cực tuệ kiếm. Nhuyễn kiếm bay lượn, rung động liên hồi tạo nên một màn kiếm khí sắc bén màu sáng bạc, như một đám mây bốc lên phủ xuống đầu Nhu Kiếm Đồ Phu.

Ma Diện Tú Sĩ tái mặt lấm bầm :

- Ngự Kiếm Thuật! Chỉ năm năm nữa tên tiểu tử này sẽ là thiên hạ đệ nhất nhân.

Tiếng kiếm khí nổ lốp bốp. Và cuối cùng là tiếng sắt thép chạm nhau ghê rợn, hai đấu thủ nhập lại rồi văng ngược trở ra.

Quần hùng lo sợ chăm chú quan sát tình trạng của Vân Long. Họ thấy chàng đang ôm vai thở hào hển, máu rỉ ra theo kẽ ngón tay. Nhưng Hiên Viên Liệt đã thua. Lão không bị thương nhưng thanh Thiên Ma kiếm không còn trong tay nữa.

Lão tức giận điên người, nhục nhã không để đâu cho hết. Toàn trường im lặng như bãi tha ma. Chợt Hiên Viên Liệt thở dài áo não, quay về phía Ma Diện Tú Sĩ và Ứng Ma, vòng tay nói :

- Đệ đã hai lần thất thủ dưới tay tiểu tử, không còn mặt mũi nào xuất hiện trên giang hồ nữa. Mong nhị vị đại huynh thứ lỗi!

Dứt lời lão tung mình lên không đi mất, vọng lại tiếng cười dài chua xót. Lúc này, quần hào không kèm được vui mừng hoan hô như sấm dậy. Vân Long cũng bất ngờ lộn người bay xuống đài.

Thì ra chàng tự biết nếu mình muốn gây thương tích cho Đồ Phu thì cái giá phải trả cũng rất cao. Hơn nữa, trong tình trạng này nếu thọ thương nặng sẽ không đủ sức thoát khỏi cốc. Nên chờ khi Hiên Viên Liệt thi triển gần hết kiếm chiêu, chàng dồn bớt ba phần công lực sang tay trái. Trong chớp mắt, Đồ Phu tức khắc cảm thấy công lực của đối phương giảm sút, mừng rỡ tăng thêm sức thọc kiếm xuyên qua màn kiếm quang, lóc của Vân Long một miếng thịt vai. Khi kiếm lão chạm vào, luồng cương khí hộ thân bao quanh làm đường kiếm hơi bị khựng lại.

Chỉ trong sát na ấy, tay tả Vân Long bung ra một đạo Niêm Hoa chỉ vào cổ tay lão. Luồng chỉ phong không đủ lực để đả thương Nhu Kiếm nhưng cũng đủ làm cho các ngón tay tê buốt, buông rơi bảo kiếm.

Vân Long cơ trí tuyệt luân, thoáng thấy trong mắt Ma Diện Tú Sĩ và Ứng Ma lộ sát khí, tức khắc tung mình xuống cùng đồng đạo. Chàng tự lượng sức chưa phải là đối thủ của họ. Vừa chạm đất chàng đã nói với Nhất Tâm :

- Đi thôi sư huynh!

Nhất Tâm hiểu ý vận công phu Sư Tử Hồng nói lớn :

- Cảm tạ Giáo chủ đã tiếp đãi, bọn lão nạp xin cáo từ!

Quần hào nghe hiệu lệnh, nhanh chóng phi thân về phía cửa cốc. Ma Diện Tú Sĩ không ngờ bọn họ lại hành động thần tốc như vậy nên nhất thời bối rối. Lão định thần lại quát lớn :

- Chặn bọn chúng lại!

Khi bang chúng Thiên Ma ủa ra thì bọn Vân Long đã ra đến đầu đoạn đường rải sỏi trắng. Nhất Tâm và Thanh Kính dẫn lộ, biết hôm nay không thể giới sát nên thâm niệm Phật rồi vận toàn lực tổng một kính phong đánh dạt bọn võ sĩ áo đen, đưa đội ngũ tiến lên được vài trượng nữa. Nhưng bọn giáo đồ ôm đao lẫn xả vào. Thanh Kính múa kiếm chém đứt đầu một tên, máu tuôn thành vòi. Đã mấy chục năm chạy tịnh nên thấy cảnh này ông không khỏi chùng tay. Nhất Tâm thiền sư cũng vậy, dù biết rằng ta không giết người thì người giết ta, lòng ông cũng không thể nhẫn tâm. Vì vậy bước tiến của quần hùng chậm lại.

Lúc này họ đã đến đoạn giữa của con đường, các võ sĩ áo đen từ trong rừng cây hai bên lúc ẩn lúc hiện tập kích quần hào, gây thương vong rất nhiều. Chưởng môn các phái và các long đầu bang hội được phân bố đều để không mặt nào quá yếu.

Quần hùng biết mình không còn con đường nào khác nên đều quyết tử. Hoàng Hà Nhất Bá Trang Sĩ Hồ vung ngọn Cửu Tiết Cương Tiên tung hoành giữa bọn Thiên Ma, miệng gầm thét như hổ dữ, dù đã đập vỡ sọ được hai tên nhưng cũng bị hai vết đao rỉ máu.

Trường Bạch Song Đao phối hợp nhịp nhàng, đao quang sáng loáng dùng tuyệt chiêu Địa Đường đao như hai bánh xe thép lăn tròn trên đất chặt đứt bốn cặp chân ngọt như chặt chuối.

Còn Thiên Lý Độc Hành Độc Cô Thiên mặt lạnh như sương, đường kiếm lẳng lẹ phi thường, từ đầu cuộc đến giờ đã giết được năm tên võ sĩ.

Vân Long sợ bọn Hộ pháp truy đuổi nên cùng hai em và Thần Toán thư sinh đoạn hậu. Hai ngọn phong ma đồng cơn đổ xuống đầu bọn giáo chúng những trận cuồng phong. Đã có mười mấy tên bị vỡ đầu, sứt trán, gãy tay không thể tái chiến.

Thấy đội hình bị chững lại không thể tiến thêm, Vân Long hiểu ngay là do hai vị sư huynh lòng dạ nhân từ không dám tạo nhiều sát nghiệp. Chàng quát bảo Tả Phi, Tả Kiếm :

- Hai người mau tiến lên phía trước thay chỗ cho đại sư và chân nhân, rồi cố gắng đánh lui bọn võ sĩ, mở đường máu cho đồng đạo.

Anh em họ Tả tuân lời, vung đồng cơn tấn mạnh vài chiêu rồi quay người chạy lên phía trước. Hai gã đi đến đâu, tiện tay vung đồng cơn nện xuống đầu bọn giáo chúng Thiên Ma. Đồng cơn nặng như núi sập, những thanh đao cong oằn lại.

Tả Phi chạy đến bên hai vị Chưởng môn báo lại ý của Vân Long rồi cùng Tả Kiếm xông tới như mãnh hổ giữa đàn dê. Quả nhiên bọn võ sĩ không chịu nổi lùi dần, quần hào phấn khởi tiến theo sau. Vân Long chờ hai sư huynh lùi về đến liền giao mặt hậu cho họ, gỡ Lăng Vân bộ pháp lướt qua đầu trường, như cánh chim ứng đáp xuống bên anh em họ Tả hợp sức mở đường. Thanh nhuyển kiếm sắc bén vô song, trong chớp lát đã chém gãy mười mấy thanh đao. Chàng đi đến đâu, bọn giáo đồ dạt ra đến đấy. Tả Phi, Tả Kiếm thấy đại ca thần dũng tuyệt luân cũng hứng chí vung cơn tàn sát. Không đầy nửa tuần trà, Vân Long đã dẫn quần hào vượt qua khỏi đoạn rừng cây, đến một khoảng đất trống gần cửa cốc.

Bốn lão Hộ pháp đã đứng xếp hàng ngang chặn lại tự lúc nào không rõ. Quần hào lợi dụng những giây phút đình thủ hiềm hơi để vận khí trị thương. Đã có hơn hai mươi hảo hớn đã mãi mãi ở lại Thiên Ma cốc để đổi lấy hơn năm mươi tên giáo đồ.

Vân Long đưa tay áo lên lau mồ hôi trán. Rồi mỉm cười với bốn lão ác ma, chàng chậm rãi nói :

- Tại hạ muốn có một cuộc quyết đấu công bằng. Nếu tiếp tục hỗn chiến, hai bên sẽ cùng thương vong. Thiên Ma giáo nhân thủ đông hơn đương nhiên sẽ thắng, nhưng lúc đó các vị sẽ mang tiếng xấu suốt đời, anh hào bốn bể sẽ không phục. Vì vậy chúng ta sẽ đấu bốn trận, nếu bọn tại hạ bại, xin cúi đầu quy phục, nếu thắng sẽ ra khỏi cốc và hẹn ngày gặp lại.

Lời lẽ của chàng vừa cương vừa nhu, hợp tình hợp lý khiến bọn Hộ pháp không biết phải đáp thế nào. Bỗng từ trong, Ung Ma như con đại bàng xòe cánh bay tới trước mặt Vân Long, lão cất tiếng cười kinh khiếp rồi bảo :

- Vô độc bất trượng phu, chỉ cần bá nghiệp viên thành, cần gì để ý đến miệng lưỡi thế gian. Hôm nay các người không còn sinh lộ nữa rồi.

Thần Toán thư sinh biết cục diện không thay đổi được liền bàn bạc với các Chưởng môn, phân công họ chặn tay bọn Hộ pháp Thiên Ma. Diệu Thi sư thái, Chưởng môn phái Nga Mi và sư muội là Diệu Hòa, chọn Tứ hộ pháp Ngật Tâm Dạ Xoa Lỗ Dung.

Truy Hồn Kiếm Lã Thanh Vân, Hoa Sơn chưởng môn và trưởng lão Khoái Kiếm Thiết Phi chọn Nhị hộ pháp Tang Xí.

Nam Sơn Quyền Hàn Vĩnh Lộc, Chưởng môn Không Động và Thiên Phong Chưởng Hàn Vĩnh Thọ phụ trách Tam hộ pháp Quỷ Trảo Sử Hồn.

Bôn Lôi kiếm khách Lâm Thiện Đình, Chưởng môn phái Đỉnh Thương và trưởng lão Thiết Phát Cao Kỳ sẽ đánh với Ngũ hộ pháp là Bạch Cốt Hung Thần Giả Quyền.

La trưởng lão nhân quang sắc bén, biết Thiên Lý Độc Hành Độc Cô Thiên bản lãnh cao cường, khoái kiếm của y hiệu quả không thua gì đồng cơn nên giao cho y và anh em họ Tả trọng trách khai lộ. Ông phụ trách chung, bao quát toàn cục, nơi nào sơ hở yếu kém thì hỗ trợ.

Điều đáng sợ nhất là sự tham dự của Ma Diện Tú Sĩ và Ung Ma. Hy vọng rằng Giáo chủ Thiên Ma thân phận tối cao không dám ra tay với bọn tiểu bối. Còn Ung Ma đã xuất hiện chắc không đứng yên. La trưởng lão truyền âm bảo Nhất Tâm và Thanh Kính sẽ hợp công với Vân Long để cầm cự Ung Ma.

Bốn cao thủ Đạt Ma viện, Hoàng Hà Nhất Bá, Trường Bạch Song Dao, Động Đình Ngự Phủ và các cao thủ khác sẽ chia nhau trấn giữ bốn mặt.

Tả lại thì có vẻ lâu nhưng mọi chuyện xảy ra rất nhanh vì làm gì có thời gian?

Vân Long biết La trưởng lão đang củng cố lực lượng nên cố tình cà kê. Chàng ngửa mặt cười một tràng dài rồi vòng tay nói với Ứng Ma :

- Tại hạ kính tiền bối là bậc cao niên, võ công quán thế. Nhưng không ngờ lại nói ra những lời ngang ngược, bá đạo đến vậy. Tiền bối không sợ tổn hại thanh danh hay sao?

Ứng Ma tâm kế cũng sâu hiểm chẳng thua gì Ma Diện, nên biết ngay tên tiểu tử này muốn hoãn binh. Lão cười nhạt :

- Người khởi phí lời mất công, ta sẵn sàng chờ các người thu xếp xong hậu sự rồi mới hạ lệnh tấn công.

Vân Long thản nhiên vòng tay cảm tạ :

- Tiền bối khí độ hơn người!

Nói xong chàng đưa nhuyển kiếm lên nói :

- Nghe danh đã lâu, nhưng hôm nay tại hạ không tự lượng muốn được lĩnh giáo vài chiêu.

Vừa dứt lời chàng đã giở tuyệt học, múa kiếm tiến thẳng tới như cơn lốc. Ứng Ma không ngờ tên tiểu tử này tinh ranh, biết cách chiếm tiên cơ nên nhất thời bối rối, tung người tránh kiếm. Vân Long nào chịu để lỡ thời cơ, ra hàng loạt sát chiêu. Ứng Ma sở trường Phi Ứng thân pháp nên bốc lên cao vung song trảo chụp xuống. Tu vi sáu bảy chục năm không thể xem thường, kinh phong như thác đổ đánh dạt từng đợt sóng kiếm. Nhân lúc Vân Long lúng túng, Ứng Ma xuất tuyệt học lừng danh là Phi Ứng trảo.

Nhất Tâm và Thanh Kính thấy sư đệ đang lâm nguy dưới thân trảo của Ứng Ma liền xông lên tiếp viện. Chưởng môn phái Võ Đang không hề dám khách sáo, giở chiêu “Tứ Tượng Khai Hoa” tấn thẳng vào người địch thủ. Nhất Tâm thiên sư cũng vận toàn lực xuất chiêu “Thiên Long Xung Tuyết”, vung thiên trượng phong tỏa phần hậu tâm Ứng Ma. Dù võ công nghiêng trời lệch đất Ứng Ma cũng phải thối lui trước lòng quyết tử của hai đại Chưởng môn. Lão lùi sáu ba bước, hít một hơi chân khí rồi đánh chiêu “Thiên Ma Khán Hoa”. Cuồng phong từ chưởng tâm lao thổi ra như bão, chỉ phong từ mười đầu ngón tay rít lên trong không khí.

Vân Long thấy lão bận đối phó với nhị vị sư huynh liền xuất chiêu “La Hán Tróc Nguyệt” chụp làn kiếm quang xuống đầu Ứng Ma. Nhị quyền khôn địch tứ quyền, Ứng Ma bắt đầu lúng túng. Nhưng chỉ lát sau, lão tận dụng sở trường bay lượn thoát khỏi sự quần công của bọn Vân Long, bắt đầu phản kích bằng những luồng kinh phong nặng như núi giáng xuống đầu đối phương.

Quả là danh bất hư truyền, cả ba người tận lực hợp chưởng mới chống lại được Ứng Ma.

Các Chưởng môn khác cũng đã cầm chân được đối thủ của mình. Nhưng nói chung, chỉ là vấn đề thời gian thôi.

Tiền trận cũng không thấy gì khả quan hơn. Tả Phi, Tả Kiếm và Độc Cô Thiên thẳng tay tàn sát nhưng bọn võ sĩ áo đen nào phải tầm thường, chúng đủ nhân số để dùng xa luân chiến, thay nhau tấn công tới tấp, dù có là sắt thép cũng không chịu nổi, bước tiến của đoàn người bị chặn lại.

Anh em họ Tả nghĩ mình không hoàn thành được trọng trách mà đại ca giao phó, nổi lòng bi phẫn, chúng liều mạng xông lên chịu liền mấy đao, máu tuôn xối xả nhưng cũng hạ sát được năm sáu tên giáo chúng đưa quân hào tiến lên được ba trượng. Độc Cô Thiên thấy vậy cũng nổi hào khí phóng liền ba mươi sáu kiếm chém chết hai tên nhưng cũng bị thêm một vết thương nơi tay tả.

Tình hình này mà kéo dài thì quân hào sẽ chết vì kiệt lực. Vân Long thấy hai em toàn thân đầm máu mà không phá được vòng vây, lòng như lửa đốt, thẩm tính toán rằng nhị vị sư huynh hợp công cũng có thể chịu được Ứng Ma vài chục chiêu nữa, nên chàng tung mình về phía trước, vận cương khí bảo vệ toàn thân lao mình vào đám giáo chúng. Tay kiếm, tay chưởng và cả những đạo chỉ phong lãng lệ, Vân Long liền tiếp đánh ngã mười mấy tên võ sĩ. Bọn giáo đồ Thiên Ma thấy chàng thân dũng như vậy không khỏi khiếp sợ dạt ra.

Quần hùng tiến thêm được bốn trượng nữa, chỉ còn cách cửa cốc vài chục trượng. Vân Long đưa mắt nhìn ra, thấy sau lưng bọn đao thủ áo đen là một hàng cung thủ đông đến hàng trăm, đang chĩa ra những mũi tên bọc thép nhọn hoắt chờ đợi. Chàng biết rằng đã tới lúc dùng đến lực lượng bên ngoài để phản công nên huyết lên một tiếng sáo. Thần Toán thư sinh nghe thấy bèn rút ra một chiếc còi tre thổi mạnh. Tiếng còi cao vút bay bổng.

Chỉ lát sau, phía Thiên Ma cung khói bốc mù mịt, và từ ngoài cửa cốc, hàng trăm Khôi Y võ sĩ tràn vào tập hậu toán cung thủ. Bọn chúng đành buông cung rút đao chống cự.

Vân Long mừng rỡ gầm lên như hổ rống :

- Tiến... lên!

Quần hào thấy cửa cốc đã khai thông bèn ra sức vừa đánh vừa tiến lên. Bọn giáo chúng bị đối phương tập kích bất ngờ lại thấy Thiên Ma cung bốc khói, không khỏi rối loạn chương pháp.

Vân Long lúc này đã tung mình trở ngược lại phía sau thấy Nhất Tâm và Thanh Kính đang bị Ứng Ma áp đảo, râu tóc rối bù, mồ hôi tuôn ướt đầm tãng bào.

Chàng biết nếu không dùng kỳ chiêu thì khó mà thắng được lão già bất tử này.

Chàng bèn rút tiểu đao xông vào vòng chiến, vung tay phóng về phía Ứng Ma, lão cười khinh thị nghiêng mình tránh khỏi. Vân Long bèn bung liên tiếp mấy đao Niêm Hoa chỉ vào yếu huyệt đối phương, lão ung dung xuất chưởng chặn lại.

Nào ngờ thanh tiểu đao lúc này đã âm thầm vòng lại bay đến hậu tâm Ứng Ma. Thủ pháp ném ám khí của Lăng Vân Tiên Tử kỳ tuyệt thiên hạ. Vân Long được chân truyền nhưng hôm nay mới sử dụng lần đầu.

Khi tiểu đao chạm vào luồng cương khí hộ thân, lão ma mới phát giác hoành thân né tránh nhưng không còn kịp nữa. Tiểu đao sắc bén vô song, cắt một đường sâu hoắm trên vai hữu. Ứng Ma đau đớn biết không thể tái chiến nên tung mình biến mất.

Nhất Tâm và Thanh Kính thở phào đưa ngón tay cái lên khen ngợi. Vân Long cười nói :

- Cũng nhờ tiểu đao là thần vật nên mới dễ thương được lão. Nếu là sắt thép tầm thường khó mà làm lão trầy da.

Ba người hợp sức cùng các Chưởng môn khác đánh lui bọn Hộ pháp rồi cùng nhau đoạn hậu lùi ra cửa cốc.

Bỗng đâu có tiếng chiêng lệnh nổi lên, bọn giáo chúng Thiên Ma đồng loạt rút lui nhường đường cho quần hào thoát thân.

Mọi người nhanh chóng đưa nhau rời cốc, không dám trở lại khách điểm trong nội thành. La trưởng lão dẫn quần hùng đi vào một sơn cốc kín đáo mà Phân đà chủ Phân đà Tứ Xuyên đã phát hiện từ trước. Dọc đường có đệ tử Cái bang ẩn hiện cảnh giới.

Cửa vào sơn cốc nhỏ hẹp và bị dây leo che phủ chằng chịt. Nếu không biết trước, khó mà nhận ra đằng sau mớ dây rừng kia là cánh cửa dẫn vào một khe núi rộng rãi.

Đệ tử Cái bang đã chuẩn bị đầy đủ lương thực và dụng cụ dưỡng thương. Mọi người thở phào nằm dài xuống nền đá cứng.

Xích Long Quái Y trong suốt cuộc chiến không hề xuất thủ. La Thiện Hùng đã phân công bốn cao thủ kèm chặt để bảo vệ ông.

Vân Long bước đến bên Xích Long vòng tay nói :

- Xin tiên bối ra tay diệu thủ, điều trị cho các hào kiệt thọ thương.

Quái Y cầm lấy bình thuốc Kim Sang của đệ tử Cái bang chuẩn bị sẵn, đưa lên mũi ngửi rồi móc túi lấy ra một bình ngọc, đổ vào đưa cho Phân đà chủ Tứ Xuyên :

- Ngươi hãy trộn đều lên rồi băng bó cho họ, chỉ một ngày sau là có thể tái chiến được rồi.

Vân Long chấp tay cảm tạ rồi mời ông đến đàm đạo cùng các Chưởng môn. Sát vách cốc có một cây cỏ thụ tàn lá sum xuê, dưới gốc đã được quét dọn sạch sẽ, long đầu các phái đang ngồi bàn luận.

Thấy Quái Y và Vân Long đến, họ đồng đứng dậy chào rồi mời cùng ngồi xuống thành vòng tròn, ở giữa có bày trà rượu và thức ăn khô, chay mặn đều đủ cả.

Thần Toán thư sinh mở lời :

- Tổng kết trận vừa qua chúng ta tổn thất hết gần năm mươi hào kiệt và thọ thương hơn trăm. Nhưng phe Thiên Ma còn thương vong nhiều gấp bội.

Hoàng Hà Nhất Bá Trang Sĩ Hổ cười nói :

- Tại hạ nửa đời lăn lộn giang hồ, chưa hề gặp trận nào hung hiểm và lấy lừng đến thế.

Không Động Chưởng môn Hàn Vĩnh Lộc đưa cánh tay tả bằng bột vải trắng lên cười ha hả :

- Thật là thống khoái, chưa bao giờ được đánh sướng tay như hôm nay.

Diệu Phi sư thái thôi niệm phật rồi nói :

- Chúng ta thoát được kiếp nạn hôm nay cũng là nhờ Tiêu công tử.

Mọi người đồng thanh khen phải. Hoa Sơn chưởng môn Lã Thanh Vân hỏi :

- Tiêu công tử trí tuệ hơn người, lại thần dũng tuyệt luân, bọn lão phu vô cùng khâm phục. Chẳng hay công tử xuất thân thế nào?

Nhất Tâm thiền sư vuốt râu tùm tùm cười :

- Tiêu công tử là sư đệ của lão nạp.

Mọi người giật mình. Nhưng Thanh Kính lại nói tiếp :

- Cũng là sư đệ của bản đạo nữa.

Lúc này bỗng từ ngoài cửa cốc có một bóng người phi thân vào. Đó là Lữ trưởng lão của Cái bang.

Ông vái chào mọi người rồi nhảy đến ôm lấy Vân Long cười lớn :

- Đệ có biết không, ta y theo kế hoạch, cùng Song hùng dùng dây độ nhập vào từ phía sau đem theo nhựa thông chờ hiệu lệnh đốt để nghi binh.

Vân Long ngắt lời :

- Nhưng sao đến giờ lão ca mới đến, còn Song hùng đâu?

- Song hùng đã đưa đám Khôi Y đao thủ cải trang lộn trở lại thành đô rồi.

Điểm Thương trưởng lão Cao Kỳ thắc mắc :

- Dám hỏi quan hệ giữa Tiêu công tử và Cái bang thế nào? Sao lại gọi Lữ trưởng lão là lão ca?

Lữ lão mỉm cười đáp :

- Giờ đây không cần phải giấu nữa, Long đệ chính là nghĩa đệ của Hạ bang chủ và cũng là trưởng lão Cái bang.

Mọi người ồ lên thích thú.

Quần hào lúc này đã hồi phục, kéo đến ngồi bao quanh. Họ cùng nhau bàn luận về trận đại chiến vừa rồi với giọng phấn khích phi thường.

Thanh Kính chân nhân chợt nói :

- Cũng may mà Ma Diện Tú Sĩ không xuất thủ, nếu không chúng ta khó mà thoát được.

Quần hào cũng đều thắc mắc. Xích Long Quái Y cười bảo :

- Hắn đã bị ta âm thầm tặng ột chút độc phần, chân khí trong người không thông suốt làm sao dám lộ mặt ra.

Bôn Lô kiểm khách hỏi lại :

- Chất độc này có giết được lão không?

Quái Y cười khổ đáp :

- Ta cũng muốn vậy nhưng khoảng cách quá xa, hắn chỉ bị nhẹ thôi. Với công lực thông thần, chỉ hai mươi ngày sau là trục ra hết.

Đệ tử Cái bang bỗng đem đến một tô lớn chứa đầy bột thuốc, cung kính dâng lên Quái Y :

- Bọn tiểu nhân đã tìm được đủ các vị thuốc tiền bối yêu cầu.

Quái Y đưa tay bốc một nhúm ném thử rồi gạt đầu bảo :

- Người hãy lấy một thùng nước sạch cho thuốc vào khuấy đều rồi chia ỗi người một bát sẽ giải được độc tính của Xà Vĩ Thảo.

Quần hùng mừng rỡ, nhanh chóng uống thứ nước vừa hôi vừa đắng ấy. Quả nhiên chân khí phục hồi không còn bế tắc ở mạch Túc Dương nữa. Họ đồng thanh quý xuống cảm tạ. Quái Y cười chỉ Vân Long mà bảo :

- Người mà các người thọ ơn chính là tiểu tử này, hắn đã nhận lời làm cho ta một việc để đổi lấy mạng sống của các người.

Mọi người vốn đã rất ngưỡng mộ Vân Long nên nghe lão nói vậy liền quay sang chàng lạ tạ.

Vân Long luống cuống xoa tay :

- Xin các vị đừng làm thế mà tại hạ tổn thọ, đạo nghĩa giang hồ cái gì nên làm thì phải làm thôi.

Tả Kiếm đâu biết sáo ngữ giang hồ, nên cứ sợ Vân Long tổn thọ thật, bực mình quát lớn :

- Các người cứ vái lạy mãi, đại ca ta mà có bề gì thì không xong với Tả Phi đâu nhé.

Mọi người nghe hắn nói lời ngây ngô không khỏi ôm bụng cười bò.

Thiên Lý Độc Hành bỗng bước đến trước mặt Vân Long, vòng tay nghiêm nghị nói lớn :

- Độc Cô Thiên tôi bình sinh chưa hề khâm phục ai, cũng chẳng hề có huynh đệ, bằng hữu. Nay thấy công tử khí độ phi phàm, anh hùng quán thế, lòng muốn xin được phò tá người để tiêu diệt quần ma.

Vân Long quan sát thấy Độc Cô Thiên tuổi trạc ba mươi, mắt sáng như sao, đôi chân mày như hai lưỡi kiếm xéch ngược lên tận chòm tóc. Khuôn mặt cao ngạo lạnh lùng như đá nhưng không giấu nổi vẻ hào sảng, anh hùng.

Trong trận tử chiến vừa rồi, chàng đã nhận ra võ công y rất cao cường.

Vân Long tươi cười vòng tay đáp lễ :

- Độc Cô các hạ mặt lạnh lòng nóng, tư cách đáng bậc trượng phu. Tại hạ xin tôn làm huynh trưởng vậy.

Thiên Lý Độc Hành cười đáp :

- Công tử quả là người khiêm cung, rộng lượng, nhưng tại hạ sẽ ăn nói thế nào khi gặp Hạ bang chủ đây?

Quần hào đồng thanh khen phải. Thần Toán thư sinh góp ý :

- Có lẽ Độc Cô Thiên nên gọi Tiêu công tử bằng đại ca như hai tên họ Tả kia là phải đạo hơn.

Độc Cô Thiên vòng tay nói :

- Nếu công tử không chê Thiên này xuất thân cường đạo thì xin cho được làm em.

Vân Long trong tâm cũng mến y nên bảo :

- Thôi được, nếu các hạ quyết ý, chúng ta đồng ý kết nghĩa anh em sinh tử có nhau vậy.

Vân Long gọi Tả Phi, Tả Kiếm đến. Bốn người lạy nhau tám lạy kết tình bát bái chi giao. Anh em họ Tả đã cùng Độc Cô Thiên hợp sức phá vây, mấy lần cứu mạng lẫn nhau nên tình cảm tự phát sinh.

Độc Cô Thiên lớn tuổi hơn nên làm nhị đệ, Tả Phi tam đệ, Tả Kiếm tứ đệ.

Tả Kiếm xụ mặt giận dữ nói :

- Đệ quả là thiệt thòi, suốt đời chỉ làm em út.

Tả Phi bực tức mắng y :

- Người thì có gì đáng nói, ta đây mới chính là người phải phàn nàn. Ta vốn là đại ca người mà bây giờ chỉ còn đứng thứ ba thì sao?

Quần hùng lại được một phen cười nôn ruột.

Vân Long nghiêm mặt đưa mắt nhìn, hai chàng họ Tả sợ quá ngậm miệng đứng im thin thít.

Xích Long Quái Y bỗng nói :

- Nhân lúc Ma Diện Tú Sĩ bận hành công trực độc, không có chủ ý gì, sáng mai chúng ta mau chóng rút khỏi đất Thục. Nếu chậm trễ e khó tránh khỏi bị truy sát.

Vân Long suy nghĩ rồi đến bên Nhất Tâm và Thanh Kính bàn bạc. Sau khi đã thống nhất ý kiến, thiên sư cất tiếng :

- Chư vị anh hùng! Thiên Ma giáo đã lộ rõ dã tâm thôn tính võ lâm, kiếp nạn giang hồ không sao tránh khỏi. Chúng ta không còn đường nào khác là phải chống cự đến cùng. Dù thế lực ác ma có hùng mạnh cách mấy nếu chúng ta đoàn kết lại cũng không hề e sợ. Hơn nữa xưa nay ta có bao giờ thắng chính đâu? Lão nạp mong chư vị trở về bản xứ tổ chức lực lượng, phòng vệ cẩn mật đề phòng Thiên Ma tập kích. Các bang hội ở gần nhau phải có kế hoạch liên kết, tương trợ khi hữu sự. Cái bang phụ trách nhiệm vụ liên lạc sẽ thông báo đến chư vị kế sách diệt quần ma.

10. Chương 10: Quái Y Rơi Lệ Nhìn Ra Cháu - Tố Nữ Về Trang Nhận Mẹ Chồng

Mọi người nghỉ qua đêm trong khe núi, trời gần sáng chia tay nhau phân tán vào màn sương lạnh.

Quái Y bảo Vân Long :

- Trong hơn nửa tháng nữa, chắc chắn Thiên Ma giáo sẽ chưa có hành động gì. Ta sẽ đưa người đến phò ước với một người bạn già.

Sau sáu ngày ngược lên phía Bắc, họ đã đến vùng núi Quát Thương sơn. Còn vài ngày nữa là đến tết Nguyên Tiêu nên trời lạnh lẽo vô cùng.

Dù cả năm người đều có võ công thâm hậu, nhưng Vân Long vẫn ghé vào một tiểu trấn mua năm cái áo hồ cừu và mũ lông cáo để chống lạnh và che mắt bọn giáo chúng Thiên Ma giáo. Gay go nhất là tìm áo cho hai gã khổng lồ họ Tả. Vân Long đã phải trả số bạc gấp ba lần để chủ tiệm may áo mới.

Từ ngày rời Lạc Dương, lòng chàng luôn vương vấn hình bóng kiều diễm của Phi Hà, nhưng vì an nguy của võ lâm, chàng không thể đi tìm nàng được. Hai tên họ Tả cũng vậy, nhưng sợ Vân Long nên không dám nhắc đến Hà tiểu muội.

Lên đến lưng chừng núi có một bình đài rộng rãi, xung quanh lưa thưa một hàng cây cao phủ đầy bông hoa tuyết. Quái Y ngược mặt nhìn lên trời thấy chưa đến chính Ngọ liền bảo :

- Chúng ta ngồi tạm trên những phiến đá này, rồi ta sẽ kể cho các người nghe nguồn cơn của cuộc phò ước hôm nay.

Lão dừng lại chờ mọi người ngồi xuống rồi bắt đầu nói :

- Ta với Tử Nhiêm Công Đông Phương Bạch là bằng hữu thâm giao đã mấy chục năm. Lão ta có một đứa con gái tuổi vừa mười tám, dung nhan cực kỳ diễm lệ, tên gọi Tố Tâm. Đông Phương Bạch cưng nàng như châu ngọc. Hết lòng truyền dạy nên võ công nàng rất cao siêu. Vì vậy Đông Phương Tố Tâm trở nên kiêu ngạo, mục hạ vô nhân. Ta vì tình bạn mở miệng khuyên can thì Tử Nhiêm Công bênh con mà nói rằng: “Tâm nhi có kiêu ngạo cũng là phải lẽ vì trong đám hậu sinh tuổi dưới hai mươi, tìm đâu ra một kẻ có thành tựu võ công như nó” Ta lúc đó cũng đã ngà say nên cười bảo : “Võ công của Tâm nhi có gì đáng kể, ta đã gặp vài thiếu niên còn lợi hại hơn nhiều mà vẫn khiêm cung lễ độ.” Đông Phương Bạch dùng dùng nổi giận bảo: “Vậy ngươi hãy mau đi tìm tên thiếu niên ấy lại đây so tài với Tâm nhi. Nếu y thắng, ta sẽ nhận mình không biết dạy con. Nếu y thua ta sẽ cắt đứt tình bằng hữu với ngươi. Đúng ngày này năm sau, ta sẽ đưa Tâm nhi đến phò ước tại bình đài lưng núi.” Ta cũng nổi giận trước tính ngang bướng của lão nên bảo: “Ta đồng ý, nhưng nếu người đó thắng, ta mong ngươi tặng cho hấn bảo vật gì đó để thưởng công mới phải đạo.” Tử Nhiêm Công suy nghĩ rồi bảo: “Nếu tên tiểu tử đó thắng được Tâm nhi thì y quả là kỳ tài hiếm có. Để ta xem, nếu quả tướng mạo y đường chính, khí độ quang minh lỗi lạc thì sẽ gả Tâm nhi cho và truyền dạy một chiêu kiếm khoáng cổ tuyệt kim. Ngay ta vì không phải là đồng nam nên cũng chỉ luyện được năm thành. Tâm nhi là phận nữ nhi nên không thích hợp.” Ta chấp nhận điều kiện ấy nên lang bạt giang hồ suốt một năm qua, may gặp công tử đáp ứng được mọi điều kiện của Tử Nhiêm Công.

Vân Long nghe nói đến việc hôn ước, lòng bối rối nói với Quái Y :

- Tiền bối cũng biết tấm thân tiểu sinh đã thuộc về võ lâm, sống chết lúc nào không rõ. Nếu kết hôn chẳng phải làm hại đời Tố Tâm cô nương hay sao?

Quái Y suy nghĩ rồi bảo :

- Không sao, ngươi chỉ cần đánh thắng Tâm nhi cho lão già Đông Phương Bạch tỉnh ngộ và không tuyệt giao với ta, còn chuyện hôn ước mình cứ không nhận là xong.

Mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, ánh nắng không xuyên qua nổi bầu trời u ám, lạnh giá của mùa đông mà chỉ le lói tỏa ra một luồng sáng nhạt và dịu dàng.

Bỗng từ xa trên núi có hai bóng người phi thân xuống. Đó là một lão già mặc bạch bào, tóc trắng như sương nhưng bộ râu lại có màu hung tía.

Bên cạnh là một thiếu nữ mắt phượng, mày li u, xinh đẹp không kém Phi Hà nhưng thần thái vô cùng kiêu ngạo. Nàng lạnh lùng đưa mắt nhìn bọn Quái Y. Khi thần quang của nàng lướt đến khuôn mặt anh tuấn của Vân Long, lòng không khỏi rung động. Nhưng vì Tố Tâm tự mình là kỳ nữ võ lâm nên ra vẻ thản nhiên.

Xích Long Quái Y bước lại vòng tay thi lễ :

- Đông Phương Bạch, hôm nay ta y hẹn phò ước. Người ta chọn chính là cậu bé mười bảy tuổi kia. Tên hấn là Tiêu Long Vân.

Tử Nhiêm Công không nói gì, quay sang quan sát Vân Long thấy chàng chính khí凛凛, phong độ anh hùng hiện rõ, dung mạo lại anh tuấn tuyệt luân, lão thâm nghĩ :

- “Tiểu tử này đúng là kỳ lân xuất thế, cốt cách phi phàm. Nếu Tâm nhi lấy được người chồng như thế thì ta mãn nguyện biết chừng nào. Nhưng không biết võ công hấn ra sao, nếu chẳng may thua Tâm nhi thì quả là đáng tiếc!”

Lão hiền hòa hỏi Vân Long :

- Tiêu công tử chắc đã nghe Quái Y lão kể lại đầu đuôi câu chuyện rồi chứ? Ta phải nói trước cho công tử biết rằng võ công của Tố Tâm rất cao siêu, ra tay lại quyết liệt. Xin công tử hãy cẩn trọng. Nếu có hậu quả gì xin tạ lỗi trước.

Xích Long Quái Y lấy làm lạ trước vẻ quan hoài của lão già ngang ngạnh này đối với Vân Long. Lão suy nghĩ và chợt hiểu ra, Quái Y bật cười khanh khách bảo :

- Thú vị thật, thú vị thật, ngươi đừng lo, Tiêu công tử kỳ tài quán thế đã từng một chỉ hạ Nhu Kiếm Đồ Phu, một đao đuổi chạy Ung Ma làm sao thua con bé ngọc của ngươi được.

Tử Nhiêm Công nghe kể thành tích của chàng, lòng mừng rỡ nhưng vẫn còn bán tín, bán nghi. Lão làm bộ lạnh lùng nói :

- Đừng nhiều lời, cứ để Tổ Tâm lĩnh giáo Tiêu công tử rồi mới biết ai hơn ai.

Vân Long mỉm cười bước đến trước mặt Tổ Tâm vòng tay thi lễ rồi nói :

- Tại hạ vì một lời giao ước với Quái Y nên hôm nay xin mạo muội lãnh giáo cô nương.

Tổ Tâm mặt lạnh như sương bảo :

- Ta dùng kiếm, còn ngươi muốn sử dụng vũ khí gì tùy ý.

Vân Long hỏi lại :

- Chẳng hay chúng ta có giới hạn số chiêu hay không?

Đông Phương Bạch đáp thay con gái :

- Trong vòng một trăm chiêu, bên nào rơi kiếm hoặc thọ thương trước thì coi như thua.

Quái Y đồng ý gật đầu.

Vân Long không muốn dùng nhuyễn kiếm, vì sợ mang tiếng ỷ vào thần vật để thủ thắng. Chàng bảo Độc Cô Thiên ượn trường kiếm.

Hai bên vào trận, Tổ Tâm kiêu ngạo bảo :

- Ta nhường ngươi xuất chiêu trước vì ta là chủ.

Vân Long lắc đầu đáp :

- Tại hạ đấu với nữ nhi bao giờ cũng nhường ba chiêu.

Tổ Tâm thấy đối phương còn cao ngạo hơn mình và có ý chê nàng phận gái yếu đuối nên nổi giận vung kiếm đánh liền.

Đông Phương Bạch ngoài tính ngang ngạnh, chịu con, còn là một kỳ tài võ học. Vì ít xuất hiện giang hồ nên không ai biết võ công ông chẳng kém gì Bích Nhân Thần Quân. Tuổi già mới có được một mụn con gái, vợ lại sớm qua đời nên ông dồn hết tình thương cho Tổ Tâm, đem sở học một đời dạy nàng, lại xin Xích Long Quái Y một viên Xích Long hoàn để bồi bổ công lực.

Do đó, kiếm chiêu của Tổ Tâm rất huyền ảo và mãnh liệt. Nhưng rất tiếc, Lăng Vân bộ pháp của Bích Nhân Thần Quân kỳ tuyệt thiên hạ. Thân hình Vân Long như phiêu phưởng, tiêu sái, nương vào kiếm phong mà bay lượn, tránh khỏi ba chiêu đầu của đối phương, trên miệng chàng vẫn nở nụ cười tươi. Tổ Tâm cảm giác đối thủ chế giễu mình nên dồn thêm chân lực vung kiếm xuất tuyệt chiêu “Tinh Xạ Đẩu Ngưu”. Mũi kiếm bắn ra những điểm sáng lóe mắt và lạnh lẽo bao phủ toàn thân Vân Long. Đông Phương Bạch thấy con gái mình đã động sát cơ không khỏi lo thâm cho chàng. Bọn Độc Cô Thiên và Tả Phi, Tả Kiếm đã biết rõ bản lĩnh của Vân Long nên rất an tâm, rì rầm cười nói, bàn luận. Quái Y cũng hoàn toàn tin tưởng ở chàng nhưng lòng lão mơ hồ nhận thấy bộ pháp của Vân Long có vẻ gì rất quen thuộc, lão trầm ngâm suy nghĩ.

Vân Long muốn mài dũa bớt tính khí của Tổ Tâm nên vận toàn lực tấn công, kiếm phong rít gió, nhanh như chớp giạt. Chiêu này nổi chiêu khác cuốn tới như giông bão, chàng đánh một mạch mười lăm chiêu đẩy Tổ Tâm lùi lại hơn một trượng.

Độc Cô Thiên vẫn tự hào mình là tay khoái kiếm số một giang hồ, nay thấy thủ pháp kỳ tuyệt của Vân Long không khỏi tâm phục, buộc miệng khen :

- Hảo khoái kiếm, Thiên này không thể bì kịp.

Tổ Tâm nghe gã tán dương đối thủ của mình, lòng vừa thẹn, vừa giận, vận công đến độ chót, quán chú vào thân kiếm quát lên một tiếng thánh thót, thân hình nương theo kiếm quang chụp lưới kiếm xuống đầu Vân Long. Thì ra nàng cũng đã bước vào ngưỡng cửa của Ngự Kiếm Thuật.

Đông Phương Bạch thấy con gái dùng đến tuyệt kỹ thủ mạng không khỏi giật mình. Lão quát lớn :

- Tâm nhi... Đừng...!

Vân Long cũng nổi hàn khí, bốc người lên biến thành một trái cầu kiếm khí đón lấy sát chiêu. Tiếng sắt thép va chạm khùng khập, hai người rơi xuống. Mọi người định thần quan sát thấy Vân Long thần sắc an tường, ôm kiếm đứng mỉm cười, còn Tố Tâm kiếm đã rời tay, khăn cột đầu bị chém đứt nên mái tóc huyền óng ả xòa tung ra.

Tố Tâm biết mình đại bại, xấu hổ đến run người, phi người chạy đến ôm lấy cha gục vào vai ông khóc nức nở.

Quái Y cũng đến bên Tố Tâm xoa đầu vỗ về :

- Người còn khóc lóc làm gì nữa, chẳng phải bá phụ đã tìm cho người một đấng lang quân vô cùng xứng đáng đấy sao? Hay người khóc vì mừng?

Tố Tâm thẹn thùng ngưng khóc, núp ra sau lưng Đông Phương Bạch rồi cất tiếng trách móc Quái Y :

- Bá phụ nói kỳ quá!

Đông Phương Bạch thấy Vân Long tuổi trẻ tài cao thật đáng mặt làm rể ông nên cười ha hả chấp tay nói :

- Xích Long huynh, đệ xin nhận lỗi đã quá nuông chiều con cái nên Tâm nhi sinh ra tự cao tự đại, mất đi tính dịu dàng, thuần hậu của nữ nhi. Nay đệ xin y ước.

Lão chưa kịp nói xong thì Quái Y đã cướp lời, lạnh lùng nói :

- Bây giờ cha con người mới biết núi cao còn có núi cao hơn à? Ngay như người chắc gì đã là địch thủ của Ma Diện Tú Sĩ?

Tử Nhiêm Công giật mình :

- Sao? Ma Diện tái xuất giang hồ rồi à?

Xích Long gật đầu :

- Phải, hẳn bây giờ là Giáo chủ Thiên Ma giáo. Như Ưng Ma công lực thần thông cũng chịu ép mình làm Phó giáo chủ thì đủ biết võ công hiện nay của Ma Diện đã cao thâm đến đâu rồi.

Đông Phương Bạch tư lự hồi lâu rồi nói :

- Chuyện Ma Diện sẽ tính sau, quân tử nhất ngôn, ta sẽ truyền chiêu kiếm vô địch và gả Tố Tâm cho công tử.

Vân Long bối rối cầu cứu Quái Y :

- Lão tiền bối...!

Xích Long quay lại nói với Tử Nhiêm Công :

- Tiểu tử này là người ứng kiếp của đại cục võ lâm, trước sau cũng phải đối mặt với Ma Diện Tú Sĩ, sống chết chưa biết rõ. Vậy người có sợ con gái người góa bụa hay không? Hơn nữa, liệu Tâm nhi có ưng thuận cuộc hôn ước đầy rủi ro này chăng?

Tử Nhiêm Công quay lại hỏi Tố Tâm :

- Tâm nhi, con đã nghe Xích Long bá bá nói rồi đấy. Nếu con từ chối thì ta cũng chẳng ép.

Tâm nhi giờ đây đã trở lại nét thùy mị, đoan trang, nàng thẹn thùng cúi mặt nói lí nhí :

- Phận nữ nhi, phụ thân định sao con cũng vâng lời.

Tả Kiếm thấy nàng yếu điệu như thực nữ, mắt hẳn vẻ đờ đờ sát khí lúc đầu, mặt đỏ hồng vì xấu hổ lại càng thêm xinh đẹp. Gã không dần được cười lớn nói oang oang :

- Ôi chà! Đại tẩu nhỏ nhẹ như vậy mới phải, chứ dữ dằn quá đại ca không dám cưới đâu.

Vân Long vừa tức cười vừa thẹn đỏ mặt lên nạt hẳn :

- Người có im đi không?

Tả Kiếm sợ hãi, chạy lại núp sau lưng Tả Phi và Độc Cô Thiên.

Tổ Tâm nghe tên ngọc nói không biết giấu mặt vào đâu, nước mắt nàng rưng rưng.

Đông Phương Bạch bỗng nói :

- Sinh tử hữu mệnh, ta quyết đem Tổ Tâm giao phó cho công tử. Nếu công tử luyện thành chiêu tuyệt kiếm “Thiên Nhân Đồng Tham” thì chẳng có gì phải sợ Ma Diện Tú Sĩ nữa.

Vân Long chẳng phải không động tâm trước phong tư tuyệt mỹ của Tổ Tâm. Nhưng chàng sợ gây họa cho người nên lòng rất ái ngại.

Chàng chấp tay thưa :

- Tiểu bối còn có phụ mẫu tại đường. Hơn nữa, ở đây không có bậc trưởng bối nào thay mặt nên không thể quyết định được.

Tổ Tâm thấy chàng khước từ không khỏi tủi hổ nhào vào lòng cha khóc tức tưởi.

Xích Long Quái Y cười lớn, giọng ông vừa quái dị vừa bi thương. Ông hỏi lại Vân Long :

- Người nói là cần có ý kiến của trưởng bối chứ gì?

- Thưa phải.

- Vậy ta hỏi người, thân pháp khinh công của người tên gọi là gì?

Chàng thấy thái độ của lão có vẻ thành khẩn và nghiêm trang nên không dám giấu.

- Thưa tiền bối, tên gọi của bộ pháp là Lăng Vân.

Quái lão lộ rõ vẻ vui mừng, lão hỏi dồn :

- Ai dạy cho người?

- Thưa đó là gia mẫu.

Quái Y chậm rãi gằn từng tiếng :

- Tên của lệnh mẫu là gì?

Mọi người thấy rõ sự hồi hộp của lão. Vân Long đáp :

- Gia mẫu tính danh là Nam Cung Sương.

Xích Long Quái Y ngửa mặt lên trời cười không dứt, nước mắt chan hòa trên khuôn mặt già nua.

Đông Phương Bạch run giọng nói :

- Té ra người là ngoại tôn của Nam Cung Phong ư? Xích Long huynh chính là bào huynh của ngoại tổ người đó.

Vân Long mừng rỡ sụp xuống thi lễ với Quái Y :

- Tiểu tôn xin ra mắt ngoại bá tổ.

Xích Long dẫn cơn xúc động, cúi xuống đỡ chàng lên, ôm vào lòng vuốt ve rồi nói :

- Mười bảy năm nay ta lang thang khắp nơi để tìm kiếm tung tích Phong đệ và Sương nhi. Nào ngờ hoàng thiên bất phụ hữu tâm nhân, hôm nay gặp được người.

Lão chợt nhớ đến chuyện hôn ước còn chưa bàn xong liền bảo :

- Tâm nhi là một cô gái rất tốt, chỉ tại cha nó không biết dạy dỗ, nay ta thay quyền ông ngoại chấp thuận cho người được kết hôn với Đông Phương Tổ Tâm.

Đông Phương Bạch không ngờ sự tình lại diễn biến thuận lợi đến thế nên toại ý cười dài rồi nói :

- Cảm tạ Xích Long huynh, bây giờ xin mời tất cả đến tộ xá dùng bữa cơm đạm bạc.

Mọi người kéo nhau đến Tổ Tâm sơn trang. Tử Nhiễm Công lấy tên con gái mình đặt cho sơn trang đủ biết lão yêu thương Tâm nhi đến nhường nào. Sơn trang nằm trên triền núi, chỉ có một khách sảnh và bốn phòng ở phía sau, tất cả đều bằng gỗ quý. Xung quanh có vườn tược trồng cây ăn trái và hoa cảnh nhưng đã chìm dưới lớp tuyết dày.

Tổ Tâm vừa mừng vừa thẹn chạy về trước để chuẩn bị cơm nước. Khi bọn Vân Long vào đến đã thấy lò sưởi trong sảnh tỏa hơi ấm áp và trên bàn bày sẵn trà rượu.

Vân Long mời Xích Long Quái Y và Đông Phương Bạch ngồi lên ghế rồi dắt ba em đến hành lễ ra mắt :

- Kính cáo ngoại bá tổ và Đông Phương tiên bối, đây là ba người em kết nghĩa của Long nhi. Độc Cô Thiên, Tả Phi và Tả Kiếm.

Xích Long nhận lễ rồi bảo :

- Đủ rồi, các người cứ ngồi xuống ghế. Chúng ta là người giang hồ nên không câu nệ lễ nghi nhiều quá. Còn Long nhi, người chuẩn bị lát nữa Tổ Tâm lên đến sẽ ra mắt nhạc phụ.

Vừa dứt lời đã thấy Tâm nhi bưng thức ăn ra. Trông nàng thùy mị chẳng khác gì một khuê nữ yếu đuối.

Quái Y nghiêm sắc mặt nói :

- Tâm nhi hãy đến đứng bên Long nhi rồi cả hai quỳ xuống.

Tổ Tâm ngượng ngùng, lú rú làm theo lời.

- Hôm nay ta và Đông Phương Bạch tác hợp cho hai con kết duyên cầm sắc, ngày hôn lễ sẽ định sau.

Hai người cúi lạy Xích Long và Tử Nhiễm Công chín lạy.

Tả Phi thấy đại ca lấy được vợ đẹp như tiên, lòng hoan hỉ kéo hai người kia bước đến chúc mừng :

- Bọn tiểu đệ xin ra mắt Đại tẩu, chúc nhị vị bách niên giai lão.

Tổ Tâm thẹn thùng, bối rối chấp tay đáp lễ :

- Cảm ơn tam vị.

Vân Long thấy nàng đỏ mặt càng thêm kiều diễm đáng yêu không khỏi vui thầm. Chàng giới thiệu ba em cho Tổ Tâm biết.

Bọn Tả Kiếm biết nhà không có tỷ nữ, gia nhân nên cùng nhau đi theo Tổ Tâm xuống bếp phụ bưng thức ăn lên.

Bảy người cùng nhau chén tạc, chén thù. Vân Long tuân tự kể lại chuyện thất tung của ngoại tổ và mọi chuyện liên quan đến bản thân cũng như kiếp vận giang hồ.

Mọi người ở lại Tổ Tâm sơn trang để hưởng xuân. Trong thời gian này, Tử Nhiễm Công đã tận tâm truyền dạy chiêu tuyệt kiếm “Thiên Nhân Đồng Tham” cho Vân Long. Dù thông minh tuyệt đỉnh Vân Long cũng mất năm ngày mới nắm được tinh túy của chiêu kiếm.

Đông Phương Bạch thở dài nói :

- Ngày xưa khi ta học được chiêu kiếm này trên vách một sơn động lòng vô cùng mừng rỡ, nhưng luyện xong mới biết phải là đồng nam, nguyên dương còn đủ mới phát huy được tối đa uy lực của kiếm khí. Nam Cung Phong với ta cũng là bằng hữu nên ta đã từng đem chiêu kiếm ra đàm luận, lão cười bảo rằng đây chỉ là một chiêu khiếm khuyết, nếu bổ sung được phần thiếu sót, yếu tố nguyên dương sẽ không còn quan trọng nữa.

Vân Long nhớ tới nửa chiêu trong Thái Cực tuệ kiếm nhưng không tìm được đầu mối phối hợp nên bỏ qua.

Sáng mừng bốn tết, Tử Nhiễm Công lưu luyến tiễn Tổ Tâm và bọn Vân Long lên đường về Bắc Kinh. Xích Long Quái Y cũng đi theo để gặp Nam Cung Sương. Cuối tháng giêng bọn họ mới về đến Đê đô, lợi dụng

lúc đêm tối đột nhập vào trang từ phía sau để tránh tai mắt Thiên ma. Bọn Khôi Y võ sĩ cảnh giới cẩn mật nên phát hiện ngay, chúng định báo động thì Vân Long cất tiếng :

- Ta là Phạm công tử đây!

Tiếng hỏa tập bật cháy và đuốc được thắp lên, bọn đao thủ thấy tiểu chủ về mừng rỡ đồng quỳ xuống ra mắt.

Vân Long xua tay miễn lễ rồi ra khỏi khu rừng tiến nhanh về phía hậu sảnh Đào gia trang. Thấy phòng cha mẹ còn sáng đèn, chàng bước đến cửa cất tiếng gọi :

- Long nhi đã về, xin đến hầu song thân.

Nam Cung Sương nghe tiếng con trai mừng rỡ ra mở cửa, nhưng bà ngạc nhiên khi thấy Vân Long không bước vào mà lại cung kính vòng tay mời một người khác :

- Kính thỉnh ngoại bá tổ.

Một lão già da dẻ đen sạm vì phong trần chậm rãi bước vào. Nam Cung Sương đang ngỡ ngác vì câu xưng hô của Vân Long, chợt nhìn thấy lão già vội quỳ sụp xuống ôm chầm lấy lão khóc nức nở :

- Bá phụ!

Tài thần thấy phu nhân mình như vậy, cũng bước đến vén vạt áo quỳ xuống :

- Diệt tể Phạm Phi Vân xin ra mắt bá phụ.

Xích Long Quái Y đôi mắt mờ lệ đỡ Nam Cung Sương đứng dậy và bảo Tài Thần :

- Diệt tể đừng đa lễ.

Nam Cung Sương vẫn nắm chặt tay Quái Y đưa ông đến ngồi lên ghế, rồi cùng Tài Thần ngồi bên cạnh.

Lúc này bọn Vân Long cũng đã bước vào đồng quỳ xuống. Tố Tâm lần đầu ra mắt mẹ chồng lòng thẹn thùng khôn xiết. Quái Y chỉ nài cười bảo :

- Phi Vân và Sương nhi hãy nhìn xem ta đã chọn cho hai người một nàng dâu như thế nào?

Tố Tâm run rẩy chấp tay cúi đầu thưa :

- Túc nữ Tố Tâm dập đầu ra mắt song thân.

Nam Cung Sương thấy con dâu mình xinh đẹp như tiên nga lòng mừng khôn xiết, đến đỡ nàng dậy vỗ về :

- Tâm nhi đừng sợ hãi, hãy đến đây ngồi với ta. Long nhi quả là có mắt tinh đời.

Tài thần cũng vuốt râu cười :

- Ta vẫn mong có được nàng dâu như thế.

Tố Tâm thấy cha mẹ chồng hoan hỉ chấp nhận, nàng yên tâm gạt nước mắt đến đứng sau lưng phu nhân.

Vân Long vòng tay giới thiệu ba em với cha mẹ :

- Còn đây là Độc Cô Thiên, Tả Phi, Tả Kiếm, em kết nghĩa của Long nhi.

Ba người sụp xuống lạy đủ chín lạy.

Tài thần thấy anh em họ Tả thân hình khôi vĩ, Độc Cô Thiên tướng mạo anh hùng, đem lòng yêu mến bước đến đỡ chúng dậy. Ông cười khà khà nói :

- Các người tuổi tác lớn hơn mà chịu phận em e có phần thiệt thòi đấy.

Độc Cô Thiên kính cẩn thưa :

- Bọn tiểu diệt được theo hầu đại ca là một điều may mắn. Mai này diệt song quần ma xin được cùng đại ca về hầu hần dưới gối bá phụ và bá mẫu.

Mọi người hàn huyên tâm sự đến đêm khuya mới đi nghỉ. Nam Cung Sương giữ Tố Tâm ở lại ngủ với mình.

Hải thị song hùng và bọn Khôi Y võ sĩ canh gác khu hậu sảnh rất cẩn mật không cho ai vào nên chỉ trừ mấy nữ tì thân tín ra, chẳng ai biết bọn Vân Long trở về.

Sáng hôm sau, Vân Long còn đang mơ màng giấc điệp bỗng thấy một cái gì ướt ướt và nóng chạm vào người. Chàng giật mình mở mắt thấy con ngựa thân yêu đang đứng vẫy đuôi cạnh giường. Vân Long mừng rỡ bật dậy ôm lấy đầu nó vuốt ve, vỗ về.

Thì ra Phong nhi đã được bọn Hải Thị bí mật đem từ Tứ Xuyên về. Sáng nay nó nghe được mùi quen thuộc của chủ nhân nên bútt dây tìm đến.

Phong nhi liếm tay chàng, hai vó trước gõ xuống sàn tỏ vẻ vui mừng.

Hải Long, Hải Hổ đi ngang chuồng ngựa không thấy tuần mã, giật mình hỏi bọn võ sĩ nhưng chúng bảo là không hề thấy ngựa đi ra. Anh em họ Hải suy nghĩ rồi chạy đến phòng Vân Long, thấy tuần mã trong phòng liền bật cười :

- Con ngựa này thông linh thật. Ở dưới chuồng mà cũng đánh hơi được Long đệ đã về.

Hải Hổ dắt ngựa trở lại chuồng, còn Hải Long ở lại chờ chàng rửa mặt xong sẽ bàn bạc vài điều quan trọng.

Theo tin tức Cái bang đem đến, Thiên Ma giáo đã bành trướng ra khắp vùng Ba Thục, chính thức mở Phân đà ở Tây Khương, Thanh Hải, Cam Túc. Các tổ chức hắc đạo và cả bạch đạo không chống cự nổi, quy phục rất đông. Có lẽ mục tiêu tới đây là lưu vực sông Hoàng Hà và Dương Tử.

Hải Long vừa nói xong thì có tỳ nữ đến mời Vân Long ra khách sảnh dùng điểm tâm.

Chàng ra đến nơi thấy đã đủ mặt, vòng tay vấn an ngoại bá tổ và song thân rồi ngồi xuống. Ăn xong mọi người cùng uống trà. Tổ Tâm còn thẹn thùng không dám nói gì.

Nam Cung Sương nói với Quái Y :

- Nay bá phụ tuổi hạc đã cao, xin hãy ở lại Đào gia trang để vợ chồng điệt nữ được sớm hôm kề cận, phụng dưỡng.

Tài thần cũng vòng tay thưa :

- Tiện thê nói rất phải, mong bá phụ đừng từ chối.

Bỗng từ ngoài cửa có tiếng cười khanh khách, Thần Toán thư sinh đứng đỉnh bước vào. Vân Long mừng rỡ gọi :

- La lão ca, xin mời vào dùng trà.

La Thiên Hùng vòng tay thi lễ với mọi người rồi ngồi xuống.

Vân Long bèn giới thiệu song thân với họ La.

Tài thần mỉm cười nói :

- Long nhi quả không biết bề bậc nên mới gọi La trưởng lão bằng lão ca. Nay ta biết xưng hô thế nào cho phải đạo?

Thần Toán đáp :

- Chúng ta cứ dùng cách xưng hô của giang hồ cho tiện.

Tài thần chỉ Quái Y và Tổ Tâm rồi nói :

- Xin giới thiệu với La trưởng lão, đây là bá phụ của tiện nội, còn đây là vị hôn thê của Long nhi.

Thần Toán thư sinh bật cười ha hả :

- Cung hỉ, cung hỉ, Tài thần sắp có dâu mới! Chẳng hay chùng nào tại hạ được uống rượu đây?

Tổ Tâm xấu hổ giấu mặt vào vai Nam Cung Sương.

Quái Y đáp thay :

- Chùng nào diệt xong bọn Thiên Ma giáo chúng ta sẽ tổ chức lễ cưới cho đôi trẻ.

La Thiện Hùng chấp tay hỏi Quái Y :

- Té ra lão trượng là bào huynh của Nam Cung minh chủ.

Quái Y gật đầu trầm ngâm rồi nói :

- Phải, ta là Nam Cung Thu. Phong đệ văn võ song toàn còn ta chỉ say mê y đạo nên không chú trọng đến võ công. Mười bảy năm trước, ta lên núi hái dược thảo, khi trở lại mới hay em và cháu đã thất tung. Ta tìm kiếm mãi đến nay mới gặp được Sương nhi.

Nam Cung Sương mắt đẫm lệ, kể lại chuyện xưa :

- Phụ thân làm minh chủ được mười lăm năm, bỗng một hôm Ma Diện Tú Sĩ gửi thư mời ông đến Ứng Sầu Giản phó ước. Phụ thân nghĩ Ma Diện Tú Sĩ cũng là bậc anh hùng cái thế không đến nỗi dùng quỷ kế nên chỉ đem tiểu nữ theo. Ngờ đâu hắn đã mời được Ứng Ma trợ chiến, hai lão hợp công nên tiểu nữ cũng rút kiếm nhảy vào. Không hiểu Ma Thiên gặp được kỳ tích gì nên võ công tăng tiến bất ngờ. Phụ thân biết không địch lại nên cố tử chiến để tiểu nữ thoát đi. Cuối cùng tiểu nữ bị Ứng Ma đánh trúng một trảo vào lưng. Biết ở lại cũng không ích gì nên tận dụng khinh công đào tẩu. Lúc đã chạy khá xa, nhìn lại thì thấy phụ thân đã bị chúng đánh rơi xuống vực. Tiểu nữ mang thương tích, bôn ba cả tháng trời, khi đến khoảng rừng sau trang thì không chịu đựng được nữa nên ngất xỉu. May mà có Phạm tướng công cứu mạng, nếu không mối thù này chẳng còn người báo phục.

Mọi người nghe xong cố sự đều cảm động. Tả Phi, Tả Kiếm nhớ đến thù cha bật khóc.

Vân Long an ủi chúng rồi thở dài nói :

- Phụ thân của anh em họ Tả là Phi Hồng Kiếm Tả Linh Trung cũng chết dưới tay Ma Diện.

Thần Toán thư sinh buồn rầu nói :

- Võ Lâm đương kim không có cao thủ nào địch lại Ứng Ma và Ma Diện Tú Sĩ.

Vân Long suy nghĩ rồi bảo :

- Tiểu đệ tự tin có thể đối phó được Ứng Ma, nhưng Ma Diện thì không dám.

Thần Toán nghe xong mừng rỡ nói :

- Nếu vậy thì Hoàng Hà Nhất Bá có cơ sống sót rồi. Đệ tử Cái bang nhận được tin rằng Thiên Ma giáo đã gửi tối hậu thư cho Trang Sĩ Hổ, hạn chót là ngày rằm tháng hai phải quy phục, biến Tổng trại Hoàng Hà thành Phân đà. Nếu chúng ta lên đường ngay sẽ kịp cứu ứng cho hắn.

Vân Long tuân lời, gọi Hải thị song hùng điều ngay ba mươi sáu võ sĩ khô y cải trang đến phân thành bên bờ đông của sông Hoàng Hà, thuộc tỉnh Sơn Tây.

11. Chương 11: Hoàng Hà Sóng Dữ Chôn Thân Giặc - Bến Vắng Gươm Thiên Đuối Ác Ma

Tối hôm ấy, lợi dụng bóng đêm Thần Toán thư sinh dắt bọn Vân Long rời Đào gia trang lên đường.

Sơn Tây và Hà Bắc giáp với nhau, lại không có sông lớn chia cách, nên đường sá cũng dễ đi.

Bảy ngày sau đã đến Phân thành. Đệ tử Cái bang Phân đà Sơn Tây báo cáo rằng bọn Thiên Ma đã tập trung tại thành Diên An bên kia sông.

Tổng trại của Nhất Bá nằm cạnh Hoàng Hà. Trang Sĩ Hổ không phải là thủy tặc, lợi tức của ông thu được từ hàng trăm thuyền vận tải xuôi ngược trên đoạn sông năm trăm dặm từ Sơn Tây đến Bột Hải. Nghĩa là họ Trang độc quyền kinh doanh thủy bộ.

Các thuyền buôn xuôi Hoàng Hà ra biển bắt buộc phải sang hàng tại bến phàn thành. Giá cả chỉ cao hơn chút ít mà lại an toàn, nên khách thương hồ cũng không có gì để phàn nàn.

Nhờ vậy, họ Trang nuôi sống được vợ con của hai ngàn thuộc hạ là những người sống bằng nghề trạo phu, khuân vác.

Gọi là Tổng trại cho có vẻ uy phong chứ thực ra cũng chỉ là một gia trang. Những bức tường vây quanh lại khá cao và cánh cổng bằng gỗ dày trông rất nặng nề, chắc chắn.

Bốn võ sĩ cao lớn mang đao đứng gác, sắc mặt lộ vẻ lo lắng.

La trưởng lão bước đến trước cổng bảo bọn võ sĩ :

- Người vào báo với Tổng trại chủ là có anh em Cái bang đến thăm.

Một tên lập tức chạy vào. lát sau Trang Sĩ Hổ bước ra, thấy bọn Vân Long lão vui mừng khôn xiết, bật cười ha hả :

- Quả là hoàng thiên hữu nhân, có La trưởng lão và các huynh đệ đến đây thì Hổ này còn sợ gì bọn Thiên Ma giáo nữa.

Hoàng Hà Nhất Bá mời mọi người vào khách sảnh dùng trà.

Lão thấy Tố Tâm vai mang trường kiếm mà mặt hoa lại đỏ hồng, khấp nép bên cạnh Vân Long nên lấy làm lạ hỏi rằng :

- Chẳng hay cô nương xinh đẹp này là ai mà có vẻ thẹn thùng thế này?

La trưởng lão cười bảo :

- Nàng là Đông Phương Tố Tâm, hôn thê của Tiêu công tử.

Trang Sĩ Hổ cười lớn vòng tay chúc mừng :

- Cung hỉ, cung hỉ! Tiêu công tử có được hiền thê nhan sắc phi phàm.

Vân Long chỉ mỉm cười, còn Tố Tâm xấu hổ giấu mặt vào lưng chàng.

La trưởng lão hỏi họ Trang :

- Ngày mai đã là hạn chót, chẳng hay Trang đệ đã chuẩn bị thế nào rồi?

Nhất Bá nói :

- Đệ đã tập trung ở đây năm trăm anh em võ công khá nhất, quyết liều một trận với bọn Thiên Ma giáo.

Vân Long hỏi :

- Chẳng hay bản lĩnh thủ hạ Trang huynh so với Hắc Y võ sĩ của Thiên Ma cao thấp ra sao?

Trang Sĩ Hổ buồn rầu lắc đầu :

- Anh em thủy lộ chỉ quen nghề sông nước. Chứ võ công có là bao so với bọn giáo chúng. Nếu đụng trận chắc chắn sẽ thương vong không ít.

Vân Long nghiêm sắc mặt nói :

- Tiểu đệ có vài kế mọn xin nói ra để Trang huynh thẩm xét.

Nhất Bá biết rõ tài trí của Vân Long nên cả mừng :

- Công tử trí tuệ thông thần, Hổ này vô cùng khâm phục. Nếu được công tử giúp cho thì hai ngàn anh em thủy đạo có cơ thoát nạn.

Vân Long xoa tay rồi nói tiếp :

- Bọn Thiên Ma muốn đến đây ắt phải vượt sông. Thủ hạ Trang huynh thiện nghề thủy chiến sao không đánh chúng giữa sông? Dù đất Tứ Xuyên có một đoạn Dương Tử giang chảy qua nhưng chắc gì bọn chúng đã quen nghề sông nước?

Trang Sĩ Hồ tỉnh ngộ vỗ bàn nói lớn :

- Diệt kẻ! Ta lấy sở trường để đánh sở đoản của đối phương thì làm gì không thắng.

La trưởng lão bàn thêm :

- Trận thủy chiến sẽ làm cho chúng tiêu hao không ít và mất đi nhuệ khí. Lúc đó, chúng ta phục sẵn tại bờ sông đánh thêm một trận nữa, bọn Thiên Ma chắc chắn sẽ bại vong.

Hoàng Hà Nhất Bá y kế, cho gọi bào đệ là Trang Sĩ Khải đến bố trí lực lượng.

Mọi người ăn uống rồi nghỉ ngơi. Hải thị song hùng cũng đã dẫn ba mươi sáu Khôi Y đao thủ đến nơi.

Trời còn mờ sáng, Trang Sĩ Hồ đã vác Cửu Tiết Cương Tiên dẫn bọn Vân Long và một trăm năm mươi thủ hạ ra phục nơi bờ sông. Toán khôi y cũng đi theo.

Ánh dương quang lộ dạng làm tan màn sương mù trên mặt sông. Thủ hạ họ Trang nằm gọn trong lòng những chiếc thuyền nhỏ hiền lành, mỗi thuyền chỉ thấy có một ngư phủ ngồi câu cá.

Xa xa, từ bờ Tây có ba chiếc thuyền lớn đang giương buồm tiến đến.

Khi chúng ra đến giữa sông, mấy chục bóng người từ thuyền con lạng lẽ chui ra lặn xuống nước.

Lát sau, ba tiếng nổ vang lên như sấm. Khói bốc cao và ba chiếc đại thuyền nghiêng sang một bên nhưng không chìm hẳn.

Bọn giáo đồ Thiên Ma hỗn loạn nhảy ra khỏi thuyền.

Lúc đó, hảo hán sông Hoàng tay cầm đoản đao như những con kinh ngư âm thầm ập đến tấn công.

Quả như Vân Long dự đoán, phần đông bọn võ sĩ áo đen sử dụng trường đao nặng nề nên khi xuống nước khó mà xoay sở linh hoạt được.

Máu nhuộm đỏ cả một vùng.

Trang Sĩ Khải thấy phe mình đang giữ cơ tất thắng phần khởi quát lớn, đốc thúc thủ hạ tấn công ráo riết, đã có đến vài chục tên giáo đồ bỏ xác dưới sông.

Nhưng từ trong khoang của chiếc thuyền thứ ba, Ứng Ma và hai Hộ pháp đã chui ra, họ đứng trên thuyền dùng Phách Không chuông đánh thẳng xuống đầu thủ hạ họ Trang.

Ứng Ma dương đôi cánh bay lượn từ thuyền này sang thuyền khác vung trảo chụp lấy địch thủ.

Trang Sĩ Khải đã được lệnh từ trước nên không tham chiến, hú vang ra lệnh cho thủ hạ rút lui.

Ứng Ma quát bảo thuộc hạ cướp lấy những con thuyền câu để vượt sông.

Lão cũng biết trên bờ ắt phải có phục binh, nhưng nộ hỏa đã làm mờ tâm trí, lão nghĩ mình thần công vô thượng, chỉ cần lên đến đất bằng thì còn ai là đối thủ nữa.

Chiếc thuyền con chở Ứng Ma và Tam, Ngũ hộ pháp dẫn đầu, lướt vào bờ như tên bắn.

Khi con thuyền còn cách bờ vài ba trượng, cả ba như những cánh chim bay lượn rồi đáp xuống mặt đất.

Từ sau một thân thuyền cũ nát, bọn Vân Long phi thân ra tập kích.

Tố Tâm, Trang Sĩ Hồ và La trưởng lão đánh với Quý Trảo Sử Hồn và Bạch Cốt Hung Thần. Vân Long đơn thân đối địch với Ứng Ma. Chiêu tập kích chỉ làm ba ác ma giật mình chứ không bị thương tích.

Ứng Ma thấy người trước mặt mình chính là gã công tử họ Tiêu, đã từng dùng thủ pháp Phong Quyền Hồi Đao đả thương mình ở Thiên Ma cốc, lão bật cười ghê rợn, rít lên :

- Tiểu ca nhi, hôm nay ta sẽ xé người ra thành từng mảnh nhỏ!

Không phải ngẫu nhiên mà giang hồ gọi lão là Ứng Ma, ngoài đôi cánh da dưới nách, đôi tròng mắt màu vàng, chiếc mũi cong và cái miệng nhọn thể hiện đầy đủ dung mạo của một con chim ưng hung dữ.

Vân Long thấy sát khí phủ mờ khuôn mặt quái dị, không phải rung động. Nhưng chàng biết hiện nay võ công chàng đã tiến thêm một bậc. Ứng Ma muốn đánh bại chàng cũng không dễ.

Chàng mỉm cười bảo :

- Ứng Ma đừng giận quá mất khôn. Trong lúc thi đấu tối kỵ để nộ hỏa công tâm.

Nghe chàng giở giọng dạy đời, Ứng Ma càng thêm tức giận, gương song trảo chụp đến. Kinh phong từ trảo tâm nặng như núi đổ.

Vân Long không dám chậm trễ xuất chiêu “Tứ Tượng Khai Hoa”, nhuyển kiếm chạm vào trảo phong ngân lên thánh thót.

Phi Ứng Thần Trảo lừng danh thiên hạ, hai bàn tay đầy móng vuốt của Ứng Ma được bao bọc bằng một lớp chân khí rắn chắc như thép nên không sợ gì bảo kiếm. Lão bốc cao người lên rồi chụp xuống đối thủ như một cánh hải ưng bắt mồi trên sóng biển.

Chàng bình tĩnh giở pho Thái Cực tuệ kiếm chiết chiêu với Ứng Ma.

Sau vài chục chiêu, mồ hôi đã đượm trên trán chàng.

Bên kia, bọn Tố Tâm vây chặt nhị vị Hộ pháp Thiên Ma. Đường kiếm của nàng kỳ ảo và vô cùng lãng lệ. Trang Sĩ Hổ không ngờ cô gái hay then thùng này lại lợi hại đến thế. Lão phấn khởi vung cương tiên tấn công mãnh liệt.

Ngọn trúc trường của Thần Toán thư sinh như con linh xà diễm vào yếu huyết đối phương.

Nhưng Quỷ Trảo Sử Hồn và Bạch Cốt Hung Thần Giả Quyền là hai ác ma đã thành danh từ hai mươi năm trước, đâu dễ gì chịu thua ai. Sử Hồn múa cây quỷ trảo bằng huyền thiết, Giả Quyền vũ lộng bạch cốt phiến, cả hai cười đanh ác giở sát chiêu quyết lấy mạng địch thủ.

Cách đó không xa, bọn giáo chúng Thiên Ma chỉ còn không đầy sáu mươi đang loạn chiến với ba mươi sáu Khôi Y đao thủ và hàng trăm tráng sĩ thủy đạo Hoàng Hà.

Hải thị song hùng mặt bịt khăn lại xông xáo như hổ dữ. Bọn giáo đồ dù dùng mãnh cách mấy cũng không đương nổi lực lượng đông gấp bội.

Hơn nữa, hai gã họ Tả như hung thần bác sát, thần lực kinh nhân, đồng cơn vung đến đâu là bọn giáo đồ phải dạt ra đến đấy.

Khoái kiếm của Độc Cô Thiên cũng tài tình không kém, gã lạnh lùng thọc kiếm vào thân xác của bọn giáo đồ.

Thấy phần thắng đã nghiêng hẳn về phía mình, Độc Cô Thiên tung mình đến hỗ trợ cho bọn Tố Tâm vì vậy hai lão Hộ pháp Thiên Ma bắt đầu gặp nguy.

Ứng Ma thấy hai mặt trận của Hộ pháp và giáo chúng đã rối loạn. Lòng đã nóng như lửa đốt, quyết sớm hạ cho được Vân Long để rảnh tay tiếp ứng. Lão hú lên một tiếng, dương cánh bốc lên thật cao, song trảo biến thành ngàn vạn bàn tay, trảo ảnh giăng mắc trong không gian như một tấm lưới chụp xuống đầu địch thủ. Vân Long vận công lực đến độ chót, đôi mắt đổi thành màu xanh biếc vung kiếm xuất chiêu “Thiên Nhân Đồng Tham”. Thân hình chàng biến mất trong màn kiếm quang, bay lên đón lấy chiêu “Thiên Vọng Khôi Khôi” của Ứng Ma. Kiếm khí chạm phải trảo phong nổ vang như sấm. Ứng Ma ôm ngực gào lên đau đớn rồi tung người đào tẩu. Bọn Sử Hồn, Giả Quyền và giáo chúng thấy Phó giáo chủ thọ thương phải bôn đào, lòng hoảng sợ đánh liền mấy chiêu rồi cũng tìm lối thoát thân. Bọn Tố Tâm, Hải Thị định truy giết nhưng nhìn thấy Vân Long ngã quỵ xuống nên không còn lòng dạ nào để đuổi theo, kéo nhau chạy đến bên chàng.

Vân Long lúc này đã bật ngửa ra, vạt áo trước rách tung, trên ngực phải còn in dấu trảo đen sì, năm dấu móng sâu hoắm đang rỉ máu.

Tổ Tâm kinh hoàng buông kiếm ôm lấy thân chàng khóc sụt sùi.

Thần Toán thư sinh biết mạng chàng như chỉ treo chuông, vội điểm nhanh các yếu huyệt trước ngực để cầm huyết và bảo vệ tâm mạch. Bọn Tả Phi, Tả Kiếm và Độc Cô Thiên quỳ một bên mắt đỏ lệ rờn rờn.

La trưởng lão quát bảo Tả Phi :

- Người còn khóc làm gì, mau bế đại ca về Tổng trại. Còn Hải Long lấy ngay tuần mã của Vân Long chạy về Bắc Kinh rước Xích Long Quái Y.

Cả hai không dám chậm trễ, lập tức thi hành.

Tả Phi nhẹ nhàng ôm lấy đại ca chạy như điên về trang viện, đặt lên giường. La trưởng lão đuổi mọi người ra ngoài rồi dựng chàng ngồi lên, áp tay hữu vào hậu tâm, cố dùng nội công quy tụ chân khí khai thông những kinh mạch đang bế tắc trong người chàng. Máu trong miệng Vân Long vẫn rỉ ra không dứt. Chừng hơn một tuần trà sau, mồ hôi đã tuôn ướt đầm y phục họ La, mặt lão đỏ bừng như say rượu. Thần Toán thư sinh bỗng buông tay lão đảo bước xuống giường. Mọi người ùa vào hỏi, lão chỉ lắc đầu rồi ngồi bệt xuống đất vận công điều tức. Chừng một canh giờ sau lão đứng dậy gượng cười bảo :

- Long nhi đã vượt qua hiểm cảnh nhưng các người phải cùng ta thay phiên truyền công lực để bảo vệ cho nguyên khí không bị tản mát. Nếu kéo dài được mười ngày, Quái Y đến kịp sẽ có sinh cơ.

Lão móc túi lấy ra ba hoàn linh đơn đưa cho Tổ Tâm rồi bảo :

- Người hãy cho Long đệ uống thuốc rồi vận công truyền lực cho hắn.

Tổ Tâm gạt nước mắt làm theo lời dạy. Vì Vân Long còn mê man bất tỉnh nên nàng phải dùng miệng để đưa thuốc vào. Mặt thẹn thùng đỏ chín như hoa đào, nàng cắn răng cho chồng uống thuốc rồi vận khí truyền công. Nội lực Tổ Tâm cũng khá thâm hậu nên cầm cự được hơi lâu. Khi nàng kiệt lực, có người lập tức thay thế. Té ra trong cả bọn, trừ La trưởng lão, công lực của Độc Cô Thiên là cao nhất. Trang Sĩ Hồ chỉ chịu được chưa đầy nửa tuần trà là đã bật ngửa ra.

Mười ngày nặng nề trôi qua, Vân Long vẫn chưa tỉnh, hơi thở chàng yếu ớt mỏng manh. Trang Sĩ Hồ cho người thu mua toàn bộ sâm quý của Phàn thành để nấu lấy nước đổ vào miệng chàng.

Chiều đã gần buông mà vẫn chưa thấy bóng dáng Quái Y. Mọi người bồn chồn lo sợ, nước mắt tuôn rờn trên khuôn mặt hốc hác của Tổ Tâm và hai gã họ Tả. Độc Cô Thiên vẫn lạnh lùng như đá, chỉ có đôi nhãn quang lâu lâu lại chớp lên những tia thù hận. Gã tự thề rằng sẽ đổi mạng với Ưng Ma.

Bỗng từ xa, tiếng vó ngựa dồn dập vọng đến, nét vui mừng thoáng hiện trong mắt họ La. Phong nhi như cơn lốc mang Quái Y trên lưng phi nhanh đến cửa sảnh. Quái Y không nói một lời. Xuống ngựa bước nhanh đến bên giường bệnh. Lão chẩn mạch rất lâu rồi thở dài bảo :

- Lấy cho ta một ly nước sạch.

Tổ Tâm vội vàng ra sau lấy rồi bưng lại.

Quái Y rút trong lưng ra một hộp nhỏ, trong đó là một viên linh đơn màu đỏ như son, tỏa mùi thơm phức. Lão bỏ vào ly lắc cho tan, miệng lầm bầm :

- Cũng may còn được một viên Xích Long hoàn. Lần sau không biết lấy gì mà cứu mạng thằng bé này đây.

Mọi người đều biết Xích Long hoàn là linh dược hãn thế, có công dụng cải tử hoàn sinh nên đều thở phào nhẹ nhõm.

Quái Y bảo Tổ Tâm lấy muỗng nhỏ đút cho chàng. Phục dược xong, ông lấy kim vàng cắm đầy các huyệt đạo trên thân trước, thủ pháp vô cùng nhanh nhẹn và chính xác. Chiếc kim cuối cùng cắm vào huyệt Huyền Cơ nơi tâm thất, mọi người thấy Vân Long khẽ rùng mình, sắc mặt hơi có chút huyết sắc. Quái Y hài lòng gạt gù, thận trọng rút từng chiếc kim cho vào hộp.

Lão kéo chăn mỏng đắp lên cho chàng rồi xoay người lại bảo :

- Các người có thể yên tâm rồi đấy, chỉ ba ngày sau Long nhi sẽ bình phục, nhưng võ công thì phải nửa tháng sau mới được động đến chân khí để đánh nhau.

Tổ Tâm thấy Vân Long thoát chết, lòng mừng khôn xiết, lao đến quỳ xuống ôm chân Quái Y thỏn thức, Quái Y xoa đầu nàng vỗ về :

- Con bé này sao lại lấm nước mắt thế? Ta đã báo trước rằng hậu vận Long nhi rất nhiều hung hiểm. Tại người thấy cháu ta anh tuấn hơn người nên đắm say, bây giờ còn khóc làm gì?

Lão nói xong bật cười ha hả. Mọi người cũng cười theo. Tổ Tâm then chín người bỏ chạy ra nhà sau.

Xích Long Quái Y quay sang Hoàng Hà Nhất Bá nói :

- Tên họ Trang bần tiện kia, ta đã năm ngày nay không có một giọt rượu trong bụng mà người còn chưa mau bày rượu thịt ra đây để ta tẩy trần hay sao?

Trang Sĩ Hổ bật cười vang :

- Thất lễ, thất lễ, xin tiên bối an tọa, kẻ hèn này xin tuân lệnh.

Lão cất tiếng gọi vang, Trang Sĩ Khải dắt vài thuộc hạ lấy khoái mã phóng nhanh ra tít lâu mua thức ăn và hảo tửu, khỏi cần phải nấu nướng mất thời gian.

Chưa cần nữa tàn nhang, vó ngựa đã trở về, trên tay kỵ sĩ là những cặp lồng đựng thức ăn nóng hổi và hai vò rượu Trúc Diệp Thanh mười cân.

Mười ngày qua, bọn họ chưa hề đụng đến một giọt, nên mùi rượu thơm phưng phức làm con sâu rượu trong bụng bắt đầu nhảy múa.

Tổ Tâm ở lại phòng chăm sóc Vân Long, còn đám nam nhân kéo nhau ra khách sảnh. Trang Sĩ Hổ rót đầy bát rồi nâng lên mời. Lão nói :

- Chén này để chúc mừng Tiêu công tử tai qua nạn khỏi.

Quần hào đồng uống cạn. Quái Y chọt bảo họ Trang :

- Người hãy cho thuộc hạ tắm rửa, chăm sóc tuần mã, nếu Phong nhi không phải là thần mã thì ta dù chỉ trẻ một ngày cũng đành bó tay thôi.

Sĩ Hổ gật đầu khen :

- Phong nhi tuy bề ngoài xấu xí nhưng đúng là ngựa quý. Đường Sơn Tây, Bắc Kinh khừ hồi mà chỉ mất có mười ngày, quả không ai dám tin.

Hải Hổ cất tiếng hỏi Quái Y :

- Trang chủ và phu nhân có biết công tử thọ thương không?

Quái Y cười đáp :

- May thay, Sương nhi và Phi Vân đang đi dạo trong rừng nên không biết, ta để giấy lại, nói thác là người bị thọ thương rồi lên ngựa đi ngay. Nhưng Sương nhi tinh thông bốc dịch, trước sau gì cũng biết.

Trang Sĩ Hổ nghe nhắc đến tên Phi Vân, chọt sinh lòng thắc mắc :

- Tại hạ thường đến Bắc Kinh và quen biết rất nhiều nhưng không hề nghe đến tên Tiêu Phi Vân, Chỉ có Tài Thần Phi Vân mà thôi.

La trưởng lão cười vang :

- Tiêu công tử chính là Phạm Vân Long, quý tử của Tài Thần đó.

Anh em họ Trang giật mình sững sốt. Họ La nghiêm mặt nói tiếp :

- Đây là bí mật không thể để quần ma biết được. Anh em người tuyệt đối không thể tiết lộ cho bất cứ ai.

Hai gã họ Trang gật đầu hiểu ý.

Sáng hôm sau, quần hào đang dùng bữa sáng thì nghe có tiếng rú mừng rỡ của Tố Tâm trong phòng. Cả bọn chạy vào thấy Vân Long đã hồi tỉnh, chàng mở mắt nhìn họ, rồi mỉm cười. Hai gã họ Tả ôm nhau nhảy nhót như con trẻ.

Quái Y bước đến thăm mạch, gật đầu bảo :

- Không ngờ người lại chóng hồi phục hơn ta dự đoán. Người cứ nghỉ ngơi thêm một ngày rồi hãy vận khí hành công.

Vân Long gật đầu.

Đến xế chiều chàng đã khỏe hơn, có thể nói chuyện được. Tố Tâm ngồi cạnh giường nắm chặt tay chàng.

Vân Long thấy Tố Tâm gầy hẳn đi. Chàng cảm động nói nhỏ :

- Ta thọ thương khiến nàng phải cực khổ nhiều.

Tố Tâm rơi lệ lắc đầu :

- Tướng công đừng nói vậy, chúng ta là đồng mệnh duyên ương, chàng sống được là thiếp vui rồi, nói chi đến chuyện khổ cực.

Vân Long nghe lòng ấm áp, chàng thấy mình càng lúc càng yêu thương Tố Tâm nhiều hơn. Vân Long chạnh nhớ tới Phi Hà cũng ôn nhu, thùy mị và xinh đẹp chẳng kém gì Tố Tâm. Chàng biết mình không quên được nàng tiểu muội u sầu kia.

Hôm sau, Vân Long bắt đầu vận khí hành công, cố vãn hồi lại công lực.

Năm ngày sau, võ công chàng khôi phục trọn vẹn và có lẽ còn tiến bộ hơn trước.

Trang Sĩ Hổ bày tiểu yến để ăn mừng. Mọi người thù tạc vui vẻ. Bồng Quái Y cất tiếng hỏi Vân Long :

- Long nhi, hôm trước người dùng chiêu “Thiên Nhân Đồng Tham” đã thương Ứng Ma, nhưng không rõ thương thế lão ta nặng hay nhẹ?

Vân Long tư lự một lúc rồi trả lời :

- Có lẽ không nặng lắm. Lão ma công lực thần thông, nhuyễn kiếm dù sắc bén cũng chỉ vạch được một đường không sâu. Chẳng qua lão hoảng sợ vì nhận ra tiểu diệt là dòng dõi của ngoại tổ Bích Nhân Thần Quân nên sớm bôn đảo. Những kẻ có dã tâm thường sợ chết.

Thần Toán thư sinh thở dài :

- Như vậy, nếu lần sau đụng phải Ma Diện Tú Sĩ ta e Long đệ khó mà toàn mạng.

Câu nói tuy có vẻ tàn nhẫn nhưng lại là sự thật. Chiêu “Thiên Nhân Đồng Tham” không giết được Ứng Ma thì có sá gì đối với Ma Diện.

Tố Tâm lo sợ hỏi lại :

- Như vậy chúng ta phải tính sao đây?

Vân Long cười an ủi nàng :

- Nàng đừng sợ, không đủ lực thì ta đấu trí. Mẫu thân là bậc kỳ nữ, ngày mai chúng ta trở về Bắc Kinh xem người định liệu ra sao?

Trời vừa mờ sáng, bọn Vân Long lên đường trở lại Hà Bắc, chiều tối ngày thứ bảy về đến Đào Gia Trang. Cả bọn lặng lẽ xâm nhập từ phía sau, xuyên qua rừng cây vào thẳng khu hậu viện còn La trưởng lão về lại Phân đà.

Vân Long dẫn ba em đi nghỉ trước rồi cùng Quái Y và Tố Tâm vào vấn an song thân. Tài thần và phu nhân thấy con trai trở về lành lặn, không giấu được vẻ vui mừng. Thi lễ xong, Vân Long đến ngồi bên Tài thần. Còn Tố Tâm ngồi cạnh Nam Cung Sương, nàng dâu thổ thể kể lại cuộc chiến bên bờ sông Hoàng Hà và việc Vân Long thọ thương. Tài thần ngồi cạnh cũng lắng tai nghe. Ông biết con mình vừa trải qua cảnh thập tử nhất sinh không khỏi lo lắng ai hậu. Ông hỏi Nam Cung Sương :

- Phu nhân, võ công của Long nhi kém xa Ma Diện, ta e tai kiếp khó vãn hồi.

Nam Cung Sương gật đầu, trầm ngâm rồi thở dài nói với giọng tiếc rẻ :

- Giá mà ngày nọ ở Thiên Ma cốc, Long nhi không hủy đi Vô Cực Kiếm Phổ thì hay biết mấy.

Vân Long sửng sốt hỏi lại :

- Nhưng mẫu thân cũng biết văn tự trong đó rất lạ lùng, không ai đọc được?

Nam Cung Sương nghiêm mặt lắc đầu :

- Long nhi sai rồi, trên đời này có hai người hiểu được loại văn tự đó. Một người là ngoại tổ con, còn người thứ hai là.... ta.

Quái Y gật đầu nhớ lại :

- Phải, có lần ta đã thấy Phong đệ dạy cho Sương nhi loại chữ quỷ quái này.

Vân Long bỗng lặng im nhắm mắt lại, ba trang kiếm phổ hiện lên trong đầu. Ngón trở tay hữu vẽ trên mặt bàn gỗ quý những nét chữ kỳ lạ, ngoằn ngoèo. Nam Cung Sương hiểu ý, cùng Tố Tâm dọn sạch ly tách để chàng có đủ chỗ viết. Mọi người hồi hộp theo dõi và thở phào khi thấy Vân Long mỉm cười, ngừng tay rồi mở mắt. Vân Long kiểm tra lại, hài lòng nói với giọng đầy tin tưởng :

- Mẫu thân hãy xem, Long nhi nghĩ rằng không thiếu một nét nào đâu.

Nam Cung Sương mừng rỡ bảo tỳ nữ châm thêm đèn rồi xem xét bản văn. Bà gật đầu :

- Trí nhớ của Long nhi rất tốt!

Nói xong Nam Cung Sương đưa bàn tay xoa nhẹ trên những dòng chữ lạ. Một lớp phấn gỗ bay lên, mặt bàn lại bằng phẳng như cũ, không còn dấu vết gì cả.

Phi Vân lần đầu thấy vợ mình phô diễn công lực, không khỏi giật mình, ông nói đùa :

- May mà ta chưa hề dám hiếp đáp phu nhân, nếu không chắc mặt mũi ta cũng bằng phẳng như chiếc bàn kia rồi.

Tố Tâm bật cười khúc khích. Nam Cung Sương bị lang quân chọc ghẹo không khỏi then thùng. Bà dịu dàng trách yêu ông :

- Tướng công đem thiếp ra làm trò cười cho bọn trẻ ư?

Vân Long thấy mẫu thân tuổi đã ngoài bốn mươi mà khi then thùng mặt đỏ hồng càng bội phần diễm lệ. Chàng buông lời khen ngợi :

- Nhờ vậy mà Long nhi được thấy mẫu thân càng bội phần kiêu diễm.

Nam Cung Sương xấu hổ gơ tay đánh nhẹ vào vai con mình :

- Long nhi còn nói thêm nữa ta sẽ đánh đòn đấy.

Quái Y gật gù rồi hỏi cháu gái :

- Người đã đọc được kiếm phổ rồi chứ? Long nhi có thể luyện được chăng?

Nam Cung Sương lắc đầu đáp :

- Đây không phải là kiếm phổ mà chỉ là lời chỉ dẫn cho chúng ta đến được nơi Vô Cực Tẩu cất giấu chân kinh và cách để mở cửa động. Nhưng bí động này lại nằm trong dãy núi A Lạp Nhĩ Khắc ở vùng giáp giới giữa Tuy Viễn và ngoại Mông. Đường xa ngàn dặm, đi về cũng đã mất hơn hai tháng. Đang lúc võ lâm rơi vào cảnh dâu sôi lửa bỏng thế này, sự có mặt của Long nhi rất cần thiết.

Mọi người còn đang phân vân thì Hải Hồ chạy vào báo :

- Có Bang chủ Cái bang Hạ Khánh Dương và La trưởng lão đến thăm.

Tài thần và phu nhân đứng lên vừa định ra tận cửa đón khách, đã nghe tiếng cười vang. Mỹ Nhiên Cái đã vào đến nơi, vòng tay nói :

- Không cần Tài thần và phu nhân phải đa lễ như vậy, tại hạ vốn quen thói xuề xòa.

Phạm Phi Vân mời hai lão bắt tử ngòi.

Vân Long chấp tay thi lễ :

- Chẳng hay lão đại ca đến Bắc Kinh tự bao giờ?

Hạ Khánh Dương nhìn chàng bằng cặp mắt thương yêu, đáp rằng :

- Đệ tử bỗng bang ở Quý Châu hỏa tốc báo về một tin quan trọng. Ta biết mình không tự giải quyết được nên lập tức lên đường tìm Long Đệ, nhân dịp thị sát hoạt động của Phân đà Bắc Kinh. Ta đến đây đã năm ngày, nghe đệ tử báo lại người bị Ung Ma đánh trọng thương, lòng nóng như lửa đốt, ta định đi ngay đến Sơn Tây. Nhưng nghe nói đã có Quái Y bên cạnh nên ta cũng yên tâm ở lại chờ.

Lão nói liền một hơi bằng một giọng đầy vẻ quan hoài, lo lắng.

Tài thần và Nam Cung Sương thấy lão đã hơn bảy mươi mà coi Vân Long như em ruột, hài lòng nhìn nhau cười tủm tỉm.

Vân Long cảm động trước tình cảm chân thành của họ Hạ. Chàng chấp tay thi lễ :

- Long nhi cảm động trước tình cảm chân thành của lão đại ca. Chẳng hay đại ca nhận được tin tức gì vậy?

Hạ Khánh Dương vuốt râu nói :

- Long đệ không hỏi ta lại quên mất. Phân đà Quý Châu báo rằng đã có thêm một tà giáo ra đời, tên gọi Thánh giáo, khởi phát ngay tại Quý Châu, Giáo chủ là Miêu Cương Độc Thánh. Khi Thiên Ma giáo bành trướng đến vùng Quý Châu đã bị Thánh giáo đánh ột trận. Hai bên thương vong rất nhiều. Ma Diện Tú Sĩ đích thân xuất quân phục hận, quyết đấu với Miêu Cương Độc Thánh hơn trăm chiêu, bất phân thắng bại. Nhưng giáo đồ Thiên Ma bị độc vật cắn chết cả trăm tên nên Ma Diện Tú Sĩ đành phải rút lui. Hiện nay hai bên như nước với lửa. Hơn nữa, Tứ Xuyên và Quý Châu lại ở cạnh nhau, không thể cùng tồn tại được. Giáo chủ Thiên Ma giờ đây không còn coi trọng việc thu phục quần hào và thất đại môn phái nữa, mà chủ tâm tiêu diệt Thánh giáo. Còn Miêu Cương Độc Thánh đã khống chế được hào kiệt ở các tỉnh Vân Nam, Quảng Đông, Quảng Tây.

Nam Cung Sương nghe Hạ Khánh Dương nói xong lộ vẻ mừng rỡ, bà cao giọng nói :

- Cục diện thay đổi theo hướng này thật là thuận lợi cho chúng ta. Lưỡng hổ tương tranh ắt phải tổn thương, nhưng nếu chúng ta ở ngoài giúp mỗi bên một tay, chúng sẽ mau đi đến chỗ đồng quy ư tận.

Hạ Khánh Dương biết Lăng Vân Tiên Tử là kỳ nữ vô lâm nên vội hỏi :

- Chẳng hay phu nhân có cao kiến gì xin cứ chỉ giáo?

Nam Cung Sương không trả lời mà lại quay sang La trưởng lão nói :

- Thần Toán tiên sinh, ý ngài thế nào?

La Thiện Hùng vân vê chòm râu bạc, trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Theo tại hạ nghĩ, chắc ý của phu nhân là chúng ta sẽ tổ chức thành một lực lượng riêng. Âm thầm đứng giữa thọc gậy bánh xe. Chẳng hay có phải không?

Nam Cung Sương gật đầu :

- Đúng vậy, Cái bang sẽ liên hệ các phái, tuyển ra vài trăm cao thủ, thâm nhập vào Thiểm Tây lập căn cứ địa ở đó. Tốt nhất nên dựa vào dòng sông Dương Tử. Địa điểm này ở giữa Tứ Xuyên và Quý Châu nên ta có thể nắm được hoạt động của cả hai tà phái, từ đó mà kiến cơ nhĩ tác. Tiện thiếp mong rằng La trưởng lão sẽ đứng ra điều khiển đại cuộc. Nhưng chủ yếu là giữ bí mật, không để quần ma nhận ra lai lịch và mục tiêu của chúng ta.

Mọi người nghe xong kế hoạch của Phạm phu nhân không khỏi phục sát đất.

La Thiện Hùng đứng dậy chấp tay nói :

- Phu nhân trí tuệ siêu phàm, họ La tôi không sao bì kịp. Cái bang sẽ y theo kế hoạch mà thi hành.

Hạ Khánh Dương bỗng hỏi :

- Sao không nghe phu nhân nhắc đến vai trò của Long đệ?

Vân Long cười đáp :

- Tiểu đệ nhân cơ hội này ngược Bắc đến ngoại Mông để luyện võ, đồng thời liên hệ với Thiết Đóm Thần Long mượn vài chục tay thần tiễn. Cao thủ trong Trung Nguyên không mấy người thiện dụng loại vũ khí lợi hại này.

La Thiện Hùng đã từng gặp đội cung thủ tại Thiên Ma cốc nên rất tán thành ý kiến của Vân Long.

12. Chương 12: Tuy Viễn, Ngoại Mông Tầm Bí Động - Tái Phùng Tiêu Xích Đắc Chân Kinh

Tiếng mõ báo canh ba vọng đến, Hạ bang chủ và La trưởng lão ra về.

Mọi người cũng chia tay vào nghỉ ngơi. Rạng sáng, Nam Cung Sương cho gọi Vân Long đến phòng dặn dò cặn kẽ.

Tổ Tâm muốn đi theo nhưng Nam Cung Sương không cho, bà bảo :

- Đường ra quan ngoại gập ghềnh, thảo nguyên đầy gió bụi, nắng cháy da người. Ta không muốn con phải chịu cực khổ. Hơn nữa, vợ chồng ta cũng muốn con cận kề để có người an ủi lúc vắng Long nhi.

Tổ Tâm đành gạt lệ tiễn Vân Long lên đường. Chàng chỉ đem theo Độc Cô Thiên và anh em họ Tả.

Vân Long không muốn lộ diện nên bắt Tả Phi, Tả Kiếm chui vào xe song mã có mui kín, Độc Cô Thiên ngồi vào chỗ xa phu còn ngựa của hắn thì cột sau xe. Ra khỏi ngoại thành Bắc Kinh khá xa, hai gã mới lộ ra thay nhau cầm cương, còn Vân Long và Thiên Lý Độc Hành cưỡi ngựa đi trước.

Hết địa phận Hà Bắc, đi vào Tuy Viễn hơn trăm dặm đã thấy cảnh vật khác hẳn. Đất đai khô cằn, cây cối thưa thớt, những cơn gió cát thảo nguyên thổi rất mặt người.

Trên đường, những đoàn ngựa và lạc đà của thương lái các bộ tộc Mông Mãn qua lại làm tung lên những đám bụi mịt mù.

Vùng đất nằm hai bên đường biên giới giữa các tỉnh Thanh Hải, Cam Túc, Minh Hạ, Tuy Viễn của Trung Nguyên và Tân Cương ngoại Mông được gọi chung là vùng quan ngoại, hay biên tái. Ở đây thảo nguyên bát ngát, ngành kinh doanh chính là chăn nuôi lừa, ngựa, lạc đà và buôn hàng xuyên qua sa mạc.

Độc Cô Thiên chẳng hổ danh Thiên Lý Độc Hành, gã đã từng lang bạt đến tận phạm môn quan nên không lạ gì đường đi nước bước vùng biên tái. Thậm chí gã còn nói được một ít tiếng Mông, tiếng Tạng.

Vân Long lần đầu đến thảo nguyên, chàng say mê cái vẻ khoáng đạt và hoang dã của vùng này. Nắng gió đã làm da chàng đen sạm lại. Bọn Tả Phi, Tả Kiếm lại càng giống hai pho tượng đồng đen.

Sau hơn tháng trời bạt thiệp trường đồ, bọn Vân Long đã vượt trường thành đi vào lãnh thổ ngoại Mông.

Độc Cô Thiên dẫn họ ghé vào một trấn nhỏ. Tuy gọi là tiểu trấn nhưng vì nằm trên đường xuất quan nên vô cùng sầm uất, nhộn nhịp.

Bốn người ghé vào một tửu quán, ở đây không những có rượu, thức ăn nóng mà còn có bán cả lương khô, nước ngọt và lều trại.

Trong trần nhà cửa san sát che cho lẫn nhau nên cũng đỡ cát bụi. Vân Long theo thói quen chọn một bàn sát bên cửa sổ. Độc Cô Thiên bảo chủ quán làm vài món ăn của người Hán và hũ rượu mười cân.

Đầu bếp có vẻ là một tay thiện nghệ, nhanh nhẹn, nên chỉ một lát sau tiểu nhị đã bưng lên đủ. Tả Phi rót rượu, Vân Long nâng chén đưa mắt nhìn vào thảo nguyên mênh mông khẽ ngâm:

Khuyến quản cảnh tận nhất bôi tửu,

Tây xuất đương quan vô cố nhân.

Độc Cô Thiên thắm ý gật gù rồi uống cạn ly. Vân Long biết các em không dám ăn khi chàng chưa cầm đũa nên bảo họ :

- Các người ăn trước đi.

Tả Kiếm, Tả Phi mời lơ một tiếng rồi bắt đầu múa đũa.

Độc Cô Thiên gấp cho đại ca và inh vài miếng đồ nhắm rồi nâng chén mời :

- Đại ca, đệ xin kính đại ca ly này.

Hai người ăn ít uống nhiều nên chẳng mấy chốc đã ngà ngà. Phần rượu còn lại chưa đủ cho anh em họ Tả tráng miệng.

Lúc này, màn đêm đã buông xuống, tiểu trấn vẫn sinh hoạt bình thường dưới ánh đèn dầu lạc và nến sáng. Vân Long chợt nhìn thấy vầng trăng non treo lơ lửng cuối trời.

Chàng chỉ cho Độc Cô Thiên xem rồi bảo :

- Ta muốn đêm nay được ngủ dưới ánh trăng trong thảo nguyên, nhị đệ nghĩ sao?

Độc Cô Thiên mỉm cười gật đầu :

- Đại ca đã có nhã hứng thì chúng ta cùng đi.

Gã bảo chủ quán xếp lều trại, lương thực, củi, nước uống và rượu ngon vào xe song mã rồi cả bọn khởi hành.

Con đường dẫn vào thảo nguyên rộng rãi và bằng phẳng, dưới ánh trăng mờ, trông như một dải lụa ó vàng, trải dài đến tận chân trời.

Bốn người lặng lẽ đi thêm vài mươi dặm, lúc này trăng đã lên gần đến đỉnh đầu, tỏa sáng vùng đồng cỏ. Vân Long mắt sáng như sao, thấy bên tay hữu, cách đường vài mươi trượng, có một mảnh đất bằng phẳng, chàng ra hiệu rồi rẽ ngang, tiến đến nơi đã chọn.

Độc Cô Thiên nhanh nhẹn lấy củi trên xe xuống đốt lên, lát sau đồng lửa đã cháy đều, tỏa ra ánh sáng vàng vọt chập chờn.

Chiếc lều da làm theo kiểu của người Mông cũng đã được dựng lên. Cả bọn quây quần, vừa uống rượu vừa ngắm trăng.

Thời tiết ở đây khác hẳn Trung Nguyên, ngày nóng, đêm lạnh. Con gió đêm thỉnh thoảng thổi bùng ngọn lửa. Vân Long nghe lòng sáng khoái vô cùng, chàng lấy đũa gõ vào miệng chén, cất giọng ngâm nga bài Tỳ Bà Hành:

Bồ đào mỹ tửu dạ quang bôi,

Dục ẩm tỳ bà nã thượng thôi

Túy ngọa sa trường quan mạc tiểu

Cổ lai chinh chiến ký nhân hồi

Dù không vận công nhưng đêm thảo nguyên vô cùng tĩnh lặng, nên giọng chàng lỏng lẻo vang xa. Độc Cô Thiên nghe lời thơ bị tráng không khỏi sôi sục hào khí, hấn ngựa đầu cười lớn. Tiếng cười dài thê thiết như muốn gửi đến tận vầng trăng tâm sự của mình.

(mất trang)

... giúp đệ rèn luyện kiếm pháp để sau này tự tay phục hận.

Độc Cô Thiên bật dậy, quỳ xuống trước mặt Vân Long lạy ba lạy :

- Nếu đại ca ra sức tài bồi, Thiên này tự tin sẽ báo được thù.

Gã biết Vân Long là đại hành gia về kiếm thuật. Được chàng chỉ giáo một ngày bằng ba năm tự rèn luyện. Lòng vui mừng khôn xiết, nhưng bản tính lạnh lùng, ít khi để lộ xúc cảm nên chỉ nói một câu đơn giản.

Vân Long thấy gã không nói lời cảm tạ, chàng hài lòng bảo :

- Người hãy biểu diễn lại toàn bộ pho kiếm pháp mà người đã học được cho ta xem.

Độc Cô Thiên vâng lời, rút kiếm thi triển pho Ma Vân Khoái Kiếm gồm sáu mươi tư chiêu. Dù gã múa hơi chậm nhưng kiếm quang cũng loang loáng dưới ánh trăng trông vô cùng đẹp mắt và lợi hại.

Tả Kiếm, Tả Phi vỗ tay khen :

- Hảo kiếm pháp!

Vân Long xem xong, nhíu mày hỏi :

- Pho kiếm này vô cùng tinh diệu, nhưng sao lại quá nhiều sơ hở như vậy? Phải chăng người đã tự rèn luyện lấy mà không có minh sư chỉ bảo?

Độc Cô Thiên buồn bã gật đầu :

- Nhân quang đại ca quả là sắc bén. Tiên sư là Ma Vân cư sĩ, thu nhận đệ được một năm thì mắc bạo bệnh qua đời. Đệ tự mày mò học kiếm năm năm mà chưa nắm hết tinh túy của kiếm pháp.

Vân Long cười, an ủi hẳn :

- Nhị đệ đừng lo, ngày mai người đưa cho ta xem kiếm phổ. Điểm nào người chưa lĩnh hội được ta sẽ bổ khuyết cho. Chỉ trong vòng mười ngày ta tin rằng bản lĩnh người sẽ tiến bộ vượt bậc.

Họ cùng vào lều nghỉ ngơi, Tả Kiếm ngủ ngoài xe để giữ ngựa và hành trang.

Mờ sáng hôm sau, Độc Cô Thiên cung kính trao cho chàng cuốn Ma Vân kiếm phổ. Cả bọn lại lên đường tìm đến vùng núi A Lạp Nhĩ Khắc.

Trên đường đi, Vân Long giải thích những điểm tinh yếu trong kiếm pháp Ma Vân, bổ xung những sơ hở, khiếm khuyết của Độc Cô Thiên.

Tối đến, bên đồng lửa bập bùng, Độc Cô Thiên say mê luyện tập những điều đã học được lúc bên hành.

Qua mười ngày gã đã hoàn toàn lĩnh hội được tinh túy của kiếm phổ.

Đường kiếm giờ đây liền lạc như da trời, nhanh như chớp giạt. Gã tự lượng thấy mình đã đủ sức đấu với Ngọc Diệp Thần Dao.

Nhưng Vân Long vẫn chưa yên tâm, chàng muốn tặng cho nhị đệ một món quà riêng của chàng.

Trong suốt ba ngày, Vân Long suy nghĩ, lựa chọn và phối hợp mọi chiêu thức trong đầu, và cuối cùng, trong đêm hạ trại dưới chân rặng A Nhĩ Lạp Khắc, chàng bảo Độc Cô Thiên :

- Nhị đệ, ta cũng biết hiện nay người đã đủ sức tranh hùng với Thần Dao. Nhưng ta muốn chỉ thêm cho người một chiêu kiếm khác. Chiêu này chuyên dùng để khắc chế đao pháp.

Nói xong, chàng móc nhuyễn kiếm thi triển thật chậm để Độc Cô Thiên dễ lĩnh hội.

Chàng mua đủ ba lần rồi hỏi gã :

- Người thấy chiêu này thế nào?

Độc Cô Thiên chợt hiểu rằng đây chính là chiêu sát thủ để lấy mạng kẻ thù nhân. Kiếm chiêu cực kỳ lạnh lẽ, ảo diệu vô song, gã sụp xuống vái tạ :

- Đại ca, với chiêu này thì dù có đến hai tên Thần Dao, đệ cũng không hề sợ hãi.

Độc Cô Thiên bắt đầu luyện tập, Vân Long đứng bên nhắc nhở, chỉ bảo những biến hóa kiếm chiêu.

Cái lạnh của vùng núi cao làm bọn Vân Long thức sớm. Họ lại lên đường, càng vào sâu đường sá càng thêm gập ghềnh, khúc khuỷu.

Độc Cô Thiên nhìn thấy lều trại của một bộ tộc người Mông bèn ghé vào hỏi thăm và mua thêm lương khô, nước uống.

Biết không còn dùng ngựa được nữa, Vân Long trao cho tộc trưởng một trăm lượng bạc, nhờ lão coi sóc giùm ngựa và hành lý.

Trưa hôm đó, bốn huynh đệ chia tay bộ tộc, chỉ mang theo áo ấm, chăn len và lương thực. Một bậc cao niên người Mông cho họ biết ngọn núi phía Tây có rất nhiều hang động. Bọn Vân Long tìm kiếm đến chiều tối mà vẫn chưa ra.

Họ nghỉ qua đêm trên núi, ngày hôm sau tiếp tục lùng sục nhưng không kết quả gì. Lương thực còn nhưng nước uống đã hết.

Đến trưa, mặt trời hung nóng những tảng đá trên núi, tỏa hơi nóng kinh người. Vân Long biết thiếu nước không cầm cự nổi nên đưa mọi người xuống núi. Khi đến gần lều tộc trưởng chợt phát giác ra bảy, tám con ngựa đang gặm cỏ trước lều.

Vân Long điềm tĩnh cất những bước chậm rãi. Có lẽ, khách lạ trong lều đã nghe tiếng chân chàng nên chạy ra cửa và cất giọng cười phấn khích.

Đó là một hán tử tuổi trạc bốn mươi, mắt hổ, mày kiếm, mặt chữ điền vuông vức.

Hắn lao người đến ôm chặt Vân Long, rồi cao giọng hỏi :

- Long đệ, ta không ngờ gặp lại người ở chốn hoang mạc này.

Thì ra đó là Xích Đởm Thần Long Tiêu Thiên Xích.

Căn lều của lão tộc trưởng cũng khá rộng rãi nên có thể chứa được bọn Thiên Xích và Vân Long.

Trong lều còn có hai người quen biết cũ, đó là Ngọc Diện Thần Bút Bách Lý Hồng và Bách Lý Thiên Hương.

Vân Long cùng các em vòng tay thi lễ rồi ngồi xuống quanh một lò than hồng. Trên có một con dê núi da vàng ươm tỏa mùi thơm nhức mũi.

Ngoài cha con Bách Lý Hồng còn có bốn người Mông Cổ. Họ đưa mắt chăm chú quan sát Vân Long. Nhưng không có đôi mắt nào đẹp và chan chứa yêu thương như mắt của Thiên Hương.

Bách Lý Hồng cười hoan hỉ :

- Long đệ, chẳng lẽ người đã chán cảnh đẹp Trung Nguyên nên mới tìm đến tận nơi hoang dã này?

- Tiểu đệ nhớ lời mời của Tiêu huynh nên xuất quan quấy nhiễu. Mong hào kiệt biên tái không tiếc vài vò rượu quý.

Thiên Xích cười khan khách bảo :

- Hầm rượu của ta chứa đến vài ngàn cân rượu, Long đệ không uống hết đừng hòng trở lại Trung Nguyên.

Bách Lý Hồng đưa tay giới thiệu danh tính bốn bằng hữu người Mông :

- Ta xin giới thiệu cùng Long đệ, đây là bốn vị thủ lĩnh của bộ tộc hùng mạnh nhất thảo nguyên.

Lão dừng lại một lát rồi chỉ vào một hán tử tuổi trạc tứ tuần, mắt nhỏ, mày xếch, miệng rộng, trông có phần phúc hậu :

- Đây là Gia Luật Sở Hoa Vương Tử, hùng cứ ở vùng Tây ngoại Mông và em là Gia Luật Sát, Gia Luật Khắc và Gia Luật Đồ.

Vân Long chấp tay thi lễ rồi giới thiệu mình và ba em.

Bọn Mông Cổ tất nhiên không coi bọn Vân Long ra gì nên chỉ gật đầu.

Thiên Xích thấy không khí có vẻ nặng nề nên góp lời :

- Long đệ biết không, ta và Bạch Lý huynh đưa bốn vị vương tử này đi săn sơn dương. Ghé lại đây định xin ít nước. Nào ngờ thấy tuần mã của Long đệ, ta bảo lão tộc trưởng tả lại hình dáng thì quả đúng là Long đệ và hai chàng hộ pháp họ Tả nên nán lại chờ. Sao Long đệ xuất quan mà không đến tìm ta ngay?

Vân Long đáp :

- Tiêu huynh tha lỗi, đệ đến đây thấy cảnh núi non hùng vĩ nên muốn thưởng ngoạn đôi ngày rồi mới tìm đến Tiêu huynh.

Thiên Xích lấy dao nhỏ xẻo thịt dê nướng bỏ vào chén mỗi người. Bốn vương tử Mông Cổ thản nhiên bốc ăn, chẳng cần đến đũa.

Chủ nhân căn lều đã dành vị trí tôn quý nhất cho các vương tử, đó là ngồi quay mặt ra cửa lều. Nhưng thực ra, vị trí ấy hoàn toàn bất lợi nếu từ ngoài một hai cung thủ có nhã ý muốn tặng cho họ vài mũi tên.

Không may là, đột nhiên có người hiểu điều đó. Nhưng mũi tên được bắn theo phép liên châu gồm chín mũi hướng về phía Gia Luật Sở Hoa.

Vừa nghe tiếng dây cung bật, thanh kiếm của Độc Cô Thiên đang nằm trên đùi bỗng chui ra khỏi vỏ và dẹt một màn lưới kiếm ảnh, chặn dừng sáu mũi trường tiễn. Còn lại ba mũi vẫn bay thẳng đến lồng ngực Vương tử. Nhưng khi chúng bay đến trước mặt Vân Long thì đột nhiên rơi xuống, chia thành mười hai khúc. Ánh kiếm chỉ lóe lên rồi tắt lịm. Thiên Xích và Bạch Lý Hồng ngồi gần cửa lều nhất nên tung mình ra truy tìm hung thủ nhưng hấn đã mất dạng.

Vương tử chấp tay cảm tạ :

- Nếu không có nhị vị tráng sĩ thì bản vương đã bỏ mạng rồi.

Vân Long và Độc Cô Thiên chỉ cúi đầu đáp lễ mà không nói gì. Lúc ngẩng lên, Vân Long thoáng thấy trong đôi mắt Gia Luật Sát lấp lánh những tia kỳ lạ. Chàng nhớ lại lúc nãy, dù ngồi cạnh bên Sở Hoa, hấn vô cùng điềm tĩnh, như biết trước những mũi tên kia không phải dành cho hấn.

Đêm ấy, bọn họ không ai ngủ được. Độc Cô Thiên, Tả Kiếm, Tả Phi cảnh giới bên ngoài. Vì có bọn người Mông nên Thiên Xích và Bạch Lý Hồng không hỏi gì Vân Long về cục diện Trung Nguyên.

Rạng sáng, Thiên Xích dẫn mọi người về trang trại chỉ cách đó chừng năm mươi dặm. Thiên Xích vốn là người Hán nên vẫn giữ nếp ăn ở cũ.

Nhà cửa xây dựng y như ở Trung Nguyên, chung quanh trồng nhiều cây cối và có cả vườn hoa, non bộ.

Về đến nơi, Sở Hoa lập tức cùng với đám vệ sĩ trở lại bản doanh, lúc chia tay hấn nói với Vân Long :

- Ta dù chỉ là một tiểu vương nơi hoang mạc nhưng cũng biết anh em công tử là bậc cao nhân võ công xuất chúng. Ta kính mời các vị ghé thăm bản doanh để ta có dịp đền ơn cứu mạng.

Vân Long nghiêm sắc mặt bảo :

- Vương tử có tin chắc rằng mình sẽ về đến nhà an toàn chẳng? Tại hạ chỉ sợ không quá nửa đường, các hạ đã vong mạng rồi.

Sở Hoa kính hoàng nhìn Thiên Xích hỏi ý. Thiên Xích biết chàng trí tuệ phi phàm, liệu việc như thần nên gật đầu bảo :

- Long đệ chưa bao giờ nói sai điều gì.

Gia Luật Sát cười ngạo nghễ chỉ đội vệ sĩ nói :

- Vương huynh khéo lo, với đoàn vệ sĩ này còn ai dám đụng đến chúng ta nữa.

Vân Long quay sang Thiên Xích dùng Vô Tướng Truyền Âm hỏi nhỏ :

- Giao tình giữa Tiêu huynh và Gia Luật Sở Hoa thế nào?

Thiên Xích nói :

- Sở Hoa là người yếu đuối nhưng rất tốt. Ông chủ trương hòa bình giữa các bộ tộc và cả với Trung Nguyên. Ta quen ông ta đã mười năm, giao tình rất thâm hậu. Vương tử còn là bạn hàng lớn nhất của ta.

Vân Long suy nghĩ rồi hỏi tiếp :

- Từ đây đến bản doanh của Vương tử bao xa, có địa hình nào có thể đặt phục binh được không?

- Lộ trình chỉ hơn trăm dặm, gần nửa đường phải đi qua một quả đồi cây cối rậm rạp.

Vân Long gật đầu bảo :

- Tiêu huynh tìm cách cầm chân Vương tử chừng một tuần trà rồi điều ngay một trăm cung thủ bí mật tiếp cận phía sau quả đồi. Đệ sẽ cho Độc Cô Thiên và hai gã họ Tả theo hỗ trợ.

Tiêu Thiên Xích thấy sự tình nghiêm trọng không dám khinh thường nên y theo kế của Vân Long mà hành sự. Lão bước đến bên Sở Hoa cười lớn :

- Phải! Phải! Đệ quên mất Vương tử còn có đội thiết kỵ thần dũng bảo vệ. Nhưng dù sao, trước khi chia tay cũng phải uống với nhau vài chung tiễn biệt chứ? Đệ sẽ vào lấy hũ Bách Hoa tửu chôn đã hai mươi năm để các vương tử thưởng thức.

Vừa dứt lời, lão quay mình bước nhanh vào nhà điều động lực lượng rồi bưng hũ rượu bước ra. Một tên thủ hạ đã....

(mất trang)

.... ngờ trong bộ tộc.

Thiên Xích và Bách Lý Hồng nghe chàng phân tích không khỏi lo lắng cho hậu vận tiểu vương. Thiên Hương từ tối qua tới giờ chưa kịp nói với Vân Long một câu gì, chỉ giương đôi mắt to tròn u uẩn nhìn chàng, Vân Long biết nên quay lại hỏi :

- Thiên Hương, nàng có muốn cùng chúng ta đi xem cuộc tập kích này hay không?

Hương nhi cả mừng gật đầu rồi hớn hởi về phòng lấy kiếm.

Chàng nói với Thiên Xích và Bách Lý Hồng :

- Nhị vị đại ca, chúng ta dùng khinh công âm thầm áp sát đấu trường, chờ xem cục diện thế nào rồi hãy tính.

Bốn người vận khinh công phóng về phía ngọn đồi. Thiên Hương công lực còn kém nên chỉ được hơn mười dặm đã tụt lại phía sau. Vân Long chậm lại chờ nàng lên, rồi bảo Thiên Hương đưa một đầu bao kiếm để chàng kéo đi. Còn cách gần một dặm đã nghe tiếng rít của cung tên và tiếng vũ khí chạm nhau vang dội.

Bọn kỵ sĩ người Mông bao thành một vòng tròn, bảo vệ các vương tử và chiến đấu với hơn một trăm tên mặt đồ trắng bịt mặt. Bọn này sử dụng một loại đao cong, giống như Nguyệt Loan đao. Nhưng trong đó có năm tên sử dụng trường đao, đao pháp rõ ràng xuất xứ từ Trung Nguyên.

Anh em họ Tả đang giáp công một gã có lẽ là thủ lĩnh. Đường đao của hắn vô cùng tinh diệu và lợi hại nhưng cũng không chống nổi hai thanh đồng côn nặng nề. Độc Cô Thiên di chuyển khắp nơi để hỗ trợ cho đám thủ hạ của Thiên Xích.

Vân Long không muốn phe mình thương vong nhiều nên ra lệnh ọi người nhập cuộc. Thiên Xích, Bách Lý Hồng và Thiên Hương chọn bốn tên cầm trường đao, còn Vân Long như bóng mặt tung người bay xuống, luồn qua luồng đao quang búng một đạo Niêm Hoa chỉ điểm vào Nhuyễn Ma huyết của tên thủ lĩnh.

Tả Phi, Tả Kiếm thấy đối thủ đã bị đại ca điểm ngã, quay sang tấn công hướng khác.

Bọn áo trắng bịt mặt thấy thủ lĩnh đã bị bắt liền tung mình ào tẩu, Vân Long ra hiệu bảo mọi người đừng đuổi theo, chàng để ý thấy vẻ mặt Gia Luật Sát nặng nề, đôi mắt liếc về phía tên thủ lĩnh đang nằm với vẻ lo âu. Bỗng trong đám vệ sĩ của Vương tử có một tên giương cung bắn vào gã tù binh. Vân Long đã để ý từ trước nên vung nhuyễn kiếm đánh bật mũi tên đi, rồi chàng phi thân đến bên gã điểm huyết xách lại quẳng trước mặt Sở Hoa, bảo :

- Vương tử, tên này định giết người diệt khẩu. Xin ngài hãy hỏi hắn xem ai là người chủ sự.

Gã Mông Cổ được giải huyết, lồm cồm ngồi dậy quỳ trước mặt Vương tử nói xí xô xí xào gì đó, khuôn mặt hắn đầy nước mắt.

Vương tử nghe xong quay sang nói với chàng :

- Hắn nói không có ai chủ sự cả, chỉ vì hắn căm giận tên này đã giết chết em họ của hắn nên muốn trả thù mà thôi.

Vân Long chưa kịp nói gì thì nhị vương tử đã rút dao chém vào đầu tên vệ sĩ. Nhưng không may cho hắn, Vân Long nhân quang sắc bén lại cực kỳ cơ tánh, nên đã kịp đưa kiếm đỡ và nắm cổ gã vệ sĩ quăng về phía sau cho bọn Độc Cô Thiên.

Chàng quát mắt nhìn Gia Luật Sát :

- Tại sao nhị vương tử lại muốn giết hắn?

Gã cao giọng nói :

- Hắn vô kỷ luật làm mất uy danh của đội vệ sĩ nên không còn đáng sống nữa. Ta phải chém gã để làm gương.

Vân Long làm ra vẻ đang suy nghĩ nhưng thực ra chàng ngấm ngầm dùng Vô Tướng Truyền Âm ra chỉ thị cho Thiên Xích, Bách Lý Hồng :

- Nhị vị đại ca mau đến bên Sở Hoa tìm cách đưa ông ta rời xa toán vệ sĩ.

Hai người lập tức làm theo lời chàng. Họ tươi cười bước đến nắm tay Sở Hoa nói :

- Thôi, nguy hiểm đã qua, Vương tử hãy lại đây ngồi nghỉ, đệ có mang theo bầu rượu. Chúng ta cùng uống vài chung giải khát.

Sở Hoa này giờ sợ hãi đến khô cả cổ họng nên lập tức đi theo họ Tiêu.

Khi thấy Sở Hoa đã đến được chỗ an toàn, Vân Long bước đến bên hai gã tù binh, chỉ vào tên vệ sĩ, cao giọng nói với ông ta :

- Vương tử, gã này chính là tên hung thủ đêm qua đã ám sát ngài.

Cả Sở Hoa lẫn Gia Luật Sát đều giật mình.

Vân Long nói tiếp :

- Nếu không tin, ngài có thể hỏi đám vệ sĩ xem đêm qua hắn có ra ngoài hay không?

Sở Hoa quay sang hỏi tên đội trưởng, gã này gật đầu nói :

- Bẩm vương tử, đêm qua Lỗ Xích Đài quả có xin ra ngoài mua rượu khoảng một canh giờ sau mới trở về.

Vương tử dùng ngón tay chỉ vào mặt Lỗ Xích Đài chửi bới một hồi.

Vân Long ngăn ông ta lại rồi nói :

- Xin Vương tử hãy hứa tha thứ cho hắn nếu chịu khai ra ai là kẻ chủ mưu.

Sở Hoa dùng tiếng Mông phủ dụ tên vệ sĩ. lát sau hắn có vẻ xiêu lòng nên gật đầu.

Gia Luật Sát biết cơ mưu đã bại lộ, bật cười lớn nói :

- Vương huynh không cần hỏi nữa, chính ta là kẻ chủ mưu đây.

Sở Hoa thất sắc hỏi lại :

- Ta với người là anh em ruột thịt, cái gì của ta cũng là của người, sao lại nỡ ám hại ta?

Gia Luật Sát nói với giọng giận dữ :

- Người chỉ là kẻ yếu đuối, nhu nhược, không dám đánh Đông, dẹp Bắc, mở rộng cương thổ của người Mông Cổ. Nếu là ta, Vạn Lý Trường Thành chỉ là một con đê nhỏ.

Sở Hoa buồn rầu lắc đầu nói :

- Người là kẻ tàn ác, ích kỷ nên không nghĩ gì đến sự an lạc của chủng tộc. Chiến tranh chỉ đem lại tang tóc, thương đau chứ nào có ích lợi gì?

Ông dừng lại giây lát rồi nói với giọng cương quyết :

- Ta nghĩ đến hương hồn song thân tha cho người lần này. Người hãy dẫn thủ hạ đi đi và đừng bao giờ cho ta thấy mặt nữa.

Ông ta quay lại bảo đám vệ sĩ :

- Trong các người, ai là thủ hạ của Nhị vương tử thì hãy theo hắn, ta hứa sẽ không làm khó dễ gia đình của những người ra đi.

Bọn vệ sĩ đồng quỳ xuống, đội trưởng Oa Khoát Biệt đồng dạ tuyên thệ :

- Trong anh em bọn tiểu nhân cũng có vài kẻ nghe theo lời dụ dỗ của Nhị vương tử, nhưng hôm nay trước tấm lòng độ lượng và yêu thương giống nòi của Vương tử, chúng tôi xin thề với Đức Phật trên trời, nguyện một lòng tận trung tới chết.

Người Mông Cổ sùng bái đạo Phật nên lời thề kia rất linh thiêng.

Vân Long trầm xét đoán, biết Gia Luật Sát còn nhiều dã tâm nên muốn cảnh cáo hắn :

- Gia Luật Sát! Nếu người muốn khơi dậy cuộc chiến tranh giữa hai chủng tộc Hán, Mông thì hãy nhớ rằng, trước khi tìm được người có võ công cao hơn ta, đừng bao giờ nghĩ đến chuyện vượt Vạn Lý Trường Thành.

Dứt lời, chàng vận công lực đến độ chói, đôi mắt tỏa ánh sáng xanh biếc, thân kiếm hợp nhất hóa thành một luồng kiếm quang bay đến ngọn cây cách đó năm trượng. Kiếm ảnh bay lượn, bao trùm mục tiêu.

Khi chàng đáp trở lại chỗ cũ thì muôn ngàn chiếc lá rụng xuống, chỉ còn trơ lại những nhánh cây trơ trụi.

Mọi người kinh hoàng thán phục trước võ công tuyệt thế ấy nên vỗ tay hoan hô như sấm. Gia Luật Sát kinh tâm, khiếp đảm quay ngựa bỏ đi trong nỗi tuyệt vọng.

Sở Hoa chạy đến nắm tay Vân Long tán dương rồi rít :

- Thiếu hiệp quả là thần nhân, nếu người chịu về phò tá dưới trướng, ta sẽ gả công chúa cho người, sau này thay ta làm Vương tử đất Mông.

Vân Long cười đáp :

- Tại hạ vốn không phân biệt Hán, Mông nhưng võ lâm Trung Nguyên còn đang loạn lạc. Tại hạ không thể đứng ngoài được. Hảo ý của vương tử chỉ xin tâm linh. Mong sao Vương tử giữ vững lập trường hòa hiếu như cũ là coi như đã đền ơn cho tại hạ rồi.

Sở Hoa suy nghĩ rồi bảo :

- Thiếu hiệp yên tâm, nếu là còn sống, không bao giờ có chiến tranh với Trung Nguyên. Nhưng nếu thiếu hiệp không nhận ngôi phò mã thì xin hãy nhận của ta một vật.

Ông tháo thanh bảo kiếm đeo ngay thắt lưng trao cho Vân Long. Võ kiếm bằng da lạc đà trắng, hai bên nạm ngọc. Chuôi kiếm có lẽ đeo từ sừng tê giác, đen bóng như mun.

Vân Long rút ra xem thân kiếm sáng bóng như gương. Chàng đưa tay búng thử, lưỡi kiếm rung động ngân lên những tiếng trong trẻo.

Vương tử cười bảo :

- Đây là một thần vật, chặt sắt như chặt bùn, uốn cong không gãy. Võ công như ta mà sử dụng thì thật uổng phí. Mong thiếu hiệp dùng kiếm này tạo phúc cho võ lâm.

Vân Long thấy kiếm này nặng gấp ba lần nhuyển kiếm, rất vừa tay và có thể phát huy uy lực của kiếm chiêu, nên vui mừng cảm tạ Sở Hoa :

- Tại hạ đa tạ vương tử đã ban cho bảo kiếm!

Thiên Xích bước lại cúi xuống giặt khăn bịt mắt của tên thủ lĩnh. Lộ ra một khuôn mặt anh tuấn nhưng đôi mắt không giấu được vẻ tà ác, tuổi hắc trạc ba mươi.

Độc Cô Thiên vừa thoáng thấy vội tung mình đến bên, chăm chú nhìn cho rõ. Khi đã nhận ra hắc là ai, gã giữa đầu cười một tràng dài, giọng cười bi thiết đầy thù hận.

Gã chậm rãi đi đến trước mặt Vân Long sụp xuống lạy rồi nói :

- Đại ca, hoàng thiên hữu nhân! Hắc chính là Ngọc Diệp Thần Dao, xin đại ca cho phép đệ được báo hận cho hiền thê.

Vân Long gật đầu. Độc Cô Thiên quay lại giải huyệt cho kẻ thù, gần giọng bảo với hắc :

- Tây Môn Xuân, ngươi hãy tìm lại đao của mình và hãy cố mà giữ mạng. Hôm nay, Độc Cô Thiên ta sẽ lấy đầu ngươi để tế mộ hiền thê.

Ngọc Diệp Thần Dao lạnh lùng nói :

- Ta có đánh thắng thì cũng bị đồng bọn ngươi giáp công. Trước sau cũng chết thì đánh làm gì?

Độc Cô Thiên lắc đầu :

- Không, ngươi là của riêng ta. Nếu thắng, ngươi có thể an toàn rời khỏi nơi này.

Tây Môn Xuân cười gian xảo gật đầu :

- Được, ta tin rằng ngươi không nuốt lời. Vậy nếu có chết cũng đừng trách ta.

Hắc bước sang hữu và nhặt lấy đao, trở lại đứng trước mắt Độc Cô Thiên.

Nhìn mặt kẻ thù nhớ đến cái chết của hiền thê, Độc Cô Thiên nghiêng răng rung kiếm, sử dụng Ma Vân kiếm pháp xông vào địch thủ như cơn lốc. Tây Môn Xuân thấy đối phương vẫn sử dụng những chiêu thức cũ không khỏi cười thầm, bình tĩnh vung đao chống đỡ.

Trước kia Độc Cô Thiên chỉ phát huy được có sáu phần uy lực của kiếm pháp. Nhưng giờ đây đã khác hẳn. Kiếm ảnh tạo thành đám mây mù đầy sát khí bao phủ lấy thần đao. Nhưng Tây Môn Xuân đứng trước ngưỡng cửa sinh tử không thể không tận lực. Đao pháp của hắc cương mãnh và hiểm hóc khôn lường. Tiếng sắt thép chạm nhau chan chát, hắc không ngờ bản lĩnh Độc Cô Thiên lại tăng tiếng vượt bậc như vậy. Gần đây, Tây Môn Xuân mới nạp thêm một tiểu thiếp xinh đẹp và vô cùng dâm dăng nên hắc hao tổn không ít nguyên dương. Ngược lại, Độc Cô Thiên ôm hận mà sống nên sớm hôm khổ luyện, sức chịu đựng đương nhiên bền bỉ, kéo dài hơn đối thủ.

Ngọc Diệp Thần Dao biết mình không thể cầm cự được lâu dài, nên quyết dùng tuyệt chiêu để thủ thắng. Phần Độc Cô Thiên cũng tự hiểu nếu chỉ dùng Ma Vân kiếm pháp thì khó mà sát hại được kẻ thù. Chàng quyết định dùng kỳ chiêu “Nương Tử Hoan Tâm”, tên này do Vân Long tự đặt để tưởng nhớ đến tức muội.

Tây Môn Xuân hét lên một tiếng, xuất chiêu “Phong Vũ Cuồng Loạn”, xô đến như cơn bão. Đao quang lấp lánh, sát khí lạnh người. Ba lần trước, Tây Môn Xuân chưa dùng đến chiêu này cũng đã thắng được Độc Cô Thiên.

Hắc thấy đối phương vẫn đứng nguyên tại chỗ, vung kiếm nhẹ nhàng như lưu thủy hành vân, lưỡi kiếm phong tỏa toàn bộ đường đao. Hắc định tăng thêm mấy phần công lực nữa thì chợt thấy kiếm quang lóe lên nhanh như ánh chớp, mũi kiếm chập chờn, uyển chuyển len qua màn đao quang đâm thẳng vào ngực trái. Tây Môn Xuân kinh hoàng trở bộ, nhưng không còn kịp nữa. Độc Cô Thiên nghiêng răng đẩy lưỡi kiếm xuyên qua tâm thất kẻ thù.

Thần Dao hồn lìa khỏi xác, đôi mắt trợn ngược còn đầy nỗi bất ngờ.

Tả Kiếm, Tả Phi mừng rỡ vỗ tay, hét vang như sấm. Độc Cô Thiên lặng lẽ rút kiếm khỏi lồng ngực Thần Dao rồi lướt nhẹ lên trên, cắt đứt ngang cổ. Độc Cô Thiên mặc cho xác gã quỵ xuống, đưa tay tả chụp lấy búi tóc, xách thủ cấp đến trước mặt Vân Long lay tạ :

- Đại ca, đệ và hương hồn hiền thê cảm tạ công ân dạy dỗ của đại ca.

Vân Long vội đỡ hấn lên :

- Chúng ta là huynh đệ sinh tử chi giao. Người không cần phải đa tâm. Ta rất hoan hỉ vì đã giúp được người trả hận cho tức muội.

Mọi người quây quần chúc mừng Độc Cô Thiên.

Mặt trời đã lên cao, mùi máu tanh bốc nồng nặc. Thiên Xích sai thuộc hạ đào hố chôn cất thi thể bọn bịt mặt và Ngọc Diệp Thần Dao.

Một mặt, lão sai Bách Lý Hồng thống lĩnh thủ hạ hộ tống Vương tử về bản doanh. Còn lão cùng bọn Vân Long trở lại gia trang.

Tiêu phu nhân đã cho bày sẵn yến tiệc. Thiên Hương không uống được rượu nên không tiện ngồi chung với đám nam nhân, nàng vào nhà sau ăn chung với phu nhân và các em.

Tắm rửa xong, Thiên Xích mời mọi người nhập tiệc. Lão là bá chủ vùng này nên không thiếu cao lương mỹ vị, rượu ngon.

Họ ăn vài chén cho vững bụng rồi bắt đầu uống rượu và đàm đạo. Câu chuyện xoay quanh trận chiến vừa rồi. Thiên Xích chợt cười lớn rồi nói đùa :

- Sở Hoa võ công không bằng một tên vệ sĩ, mà lại sở hữu thanh thần kiếm đã ba năm nay, may mà gã cũng thức thời tặng cho Long đệ, nếu không thật là uổng một đời danh kiếm.

Khách giang hồ quen vào sanh ra tử nên không lúc nào xa rời vũ khí tùy thân. Vì vậy, Vân Long nghe họ Tiêu nói xong bèn rút ngay thanh cổ kiếm ra ọi người thưởng lãm. Ai cũng trầm trồ khen ngợi. Vân Long chợt thấy đầu kiếm có ba chữ nhỏ như đầu kim : Vô Cực Kiếm.

Chàng mừng rỡ chỉ cho Thiên Xích xem rồi hỏi :

- Tiêu đại ca có biết Sở Hoa đã tìm được thanh Vô Cực kiếm này ở địa phương nào không?

Thiên Xích gật đầu :

- Có, Vương tử đem kiếm đến khoe với ta và kể rằng, một lão già người Mông đi bắt cá kim ngư trong suối nước trên ngọn phía đông của rặng A Lạp Nhĩ Khắc. Tình cờ lão thấy thanh kiếm nằm dưới đáy nước, tuốt trần không vỏ. Lão già vừa chạm nhẹ vào đã chảy máu tay nên biết rằng vật quý, liền đem dâng cho Sở Hoa lấy thưởng.

Sáng hôm sau, Vân Long hỏi rõ đường đi nước bước rồi cùng Độc Cô Thiên lên đường trở lại rặng A Lạp Nhĩ Khắc. Họ đến chân núi phía đông thì gặp lều trại của một nhóm dân Mông Cổ. Hai người gỏi ngựa rồi lên núi. Khu vực ngọn suối này Thiên Xích thường săn bắn nên biết rõ. Nhờ vậy Vân Long dễ dàng tìm thấy. Đi theo dòng suối, ngược lên thượng nguồn. Cuối cùng chàng phát hiện dòng suối này chảy ra từ chân một vách đá. Hai người lục lọi, tìm kiếm rất lâu mà không phát giác được gì.

Vân Long mệt mỏi đến bên bờ suối rửa mặt. Bỗng một ý niệm lóe lên trong đầu, chàng quay lại hỏi Độc Cô Thiên :

- Nhị đệ, sợi dây người đem theo dài bao nhiêu trượng?

- Thưa đại ca, Tiêu huynh bảo dây này khoảng hơn trăm trượng.

- Chắc là đủ, ta sẽ lặn theo dòng nước chui vào phía trong vách đá. Nếu tìm thấy bí động, ta sẽ giật dây ba lần. Võ công Vô Cực Tẩu khoáng tuyệt cổ kim ắt không thể học xong trong đôi ba ngày. Vì vậy, khi nhận được tín hiệu, người lập tức trở về trang đất tam và tứ đệ, đem theo lương thực lên đây.

Độc Cô Thiên gạt đầu lĩnh ý. Vân Long bỏ lại hành trang, chỉ đem theo hỏa tập và kiếm để đề phòng thủy quái. Chàng cột một đầu dây vào thắt lưng, hít một hơi chân khí rồi lặn xuống. Dòng nước chảy xuôi vô cùng mãnh liệt, nhưng Vân Long vận toàn thân công lực, tay chân như bốn mái chèo thép đẩy người chàng từ từ tiến lên. Thủy trình chắc cũng gần trăm trượng. Vân Long vẫn chưa tìm ra ngõ thông lên, chàng nghiêng rằng vận thần công rồi cố tiến lên vài trượng nữa, quả nhiên trước mắt chàng là một vùng nước sáng như được soi rọi bởi ánh dương quang. Vân Long cả mừng quạt tay bơi đến rồi nổi lên mặt nước. Chàng thấy cách không xa đã là bờ đá nên lộ vào, trèo lên nghỉ mệt. Hang động này có lẽ nằm trong một sườn núi dốc, vì hướng đi của ánh dương xuyên qua những lỗ cửa thiên nhiên đã nói lên điều đó.

Chàng nhìn vào vách động xung quanh và phát hiện ra một cánh cửa đá lớn bằng mảnh chiếu, trên có khắc những ký hiệu giống hệt như trong ba trang Vô Cực kiếm phổ nhưng lại thiếu mất bảy chữ.

Vân Long biết mình đã tìm được bí động nên giật mạnh dây báo cho Độc Cô Thiên rõ. Rồi chàng cởi dây khỏi lưng, cột vào một mỏm đá.

Dòng suối chảy ở giữa, chia hang động làm đôi và cửa bí thất lại nằm ở phần bên kia, nên Vân Long không vội vã, ngồi vận khí điều tức một hồi lâu. Khi công lực đã hồi phục trọn vẹn, chàng tung mình vượt qua suối, đến trước cửa bí thất. Chàng dồn chân lực vào ngón trỏ vẽ thêm trên mặt đá những nét còn thiếu. Niêm Hoa chỉ đã được bảy thành nên dưới tay chàng, đá biến thành bột mịn. Vẽ xong nét cuối cùng, Vân Long vung chưởng võ mạnh vào mặt đá, cánh cửa rung chuyển ầm ầm và từ từ chìm xuống bằng với mặt nền.

Chàng rút hỏa tập trong lưng ra, mở nắp bật thử, không ngờ lửa vẫn cháy đều. Lúc đưa cho chàng, Thiên Xích nói rằng lão đã mua vật này ở một cửa khẩu thuộc tỉnh Quảng Đông, chủ tiệm đòi giá lượng bạc, vì nó là hàng của bọn Tây Dương, xuống nước không ướt và cháy rất lâu.

Kèm theo còn có một bình nhiên liệu khoảng nửa cân.

Vân Long hài lòng, chậm rãi bước vào, Vô Cực kiếm nắm chặt trong tay. Đi được vài trượng, trước mắt chàng là một thạch thất rộng rãi, sáng sủa, bên trái là chiếc bàn đá, trên đặt một tọa đặng bằng pha lê vẫn còn đầy dầu. Ánh dương quang từ những khung cửa đá vuông vẫn trên vách chiếu vào pháp thể của Vô Cực Tẩu đang ngồi trên thạch sàng bên vách hữu.

Chàng tắt hỏa tập, đặt kiếm lên bàn rồi bước đến trước thạch sàng, cung kính quỳ xuống rồi nói :

- Tiểu bối vì an nguy của võ lâm nên mạo muội tìm đến đây quấy nhiễu nơi tọa hóa của tiền bối. Chín lay này để tạ ơn đã lưu lại tuyệt học, coi như nghĩa sư đồ.

Nói xong, chàng lay đủ chín lay với cả một tấm lòng thành. Rất tiếc là Vân Long không thấy được nụ cười thoáng hiện trên môi pháp thể của Vô Cực Tẩu. Trong thâm tâm, chàng vẫn đinh ninh rằng ông đã tạ thế.

Hoàng hôn đã tắt lịm, bí thất trở nên tăm tối, Vân Long bật hỏa tập đốt đèn rồi trở ra ngoài. Chàng phi thân qua suối, nắm dây giật mạnh ba cái, lát sau nghe sợi dây trong tay mình cũng chấn động ba lần. Vân Long thu dây lại. Cuối cùng một bọc to bằng da lạc đà nổi lên. Trong đó có chén đĩa, lương khô, rượu, bút mực, một lá thư và cả một con gà quay thơm phức. Chàng mỉm cười mở thư ra xem. Trong đó Độc Cô Thiên viết rằng :

Đại ca nhà giám! Bọn tiểu đệ đã đem đầy đủ lương thực và lều trại lên đây, có cả vài hũ rượu ngon nữa. Đại ca cần gì xin hãy viết giấy, bỏ vào bao thả ra, bọn đệ xin lập tức phụng mệnh thi hành.

Độc Cô Thiên bái bút.

13. Chương 13: Tuy Viễn, Ngoại Mông Tầm Bí Động - Tái Phùng Tiêu Xích Đắc Chân Kinh

Vân Long yên dạ, xách bao lương thực vào thạch thất, mở ra xếp gọn vào một bên vách. Chàng lấy đĩa đựng con gà và xách vò rượu mời cân lại bày trước mặt di thể Vô Cực Tẩu rồi khấn :

- Xin anh linh sư phụ về đây thưởng hưởng chút quà diện kiến của đồ nhi.

Chàng vái ba vái, quay về bàn lật cuốn sách để cạnh tọa đăng. Nếu tinh ý, chàng sẽ nhận thấy thanh Vô Cực kiếm nằm ở vị trí hơi khác trước.

Trong sách quả nhiên có đủ ba chiêu Vô Cực tam kiếm, Vân Long mừng rỡ gấp lại rồi bước đến thạch sàng vái ba cái, bưng gà và rượu xuống.

Chàng cảm thấy vò rượu có vẻ nhẹ đi, liền mở nắp ra và phát giác chỉ còn độ sáu cân. Vân Long không nghi ngờ vì chàng tưởng Độc Cô Thiên đã bỏ lầm vò đang uống dở dang.

Chàng ngồi xuống nền thạch động, lấy chén đũa bắt đầu ăn uống. Cuối bữa, còn đồng xương gà chàng gói lại, vận khí ném chúng qua khung cửa trên vách.

Sau ba ngày, chàng đã nắm được tinh yếu của chiêu thứ nhất. Nhưng dù có tìm đủ mọi cách vẫn không thể nào phát huy uy lực của kiếm chiêu. Chàng viết thư bảo các em gửi thêm lương thực với rượu. Lần này, bọn chúng bỏ vào bao đến hai vò rượu phần Sơn Tây mười cân. Vân Long lượng thử và biết chắc rằng đây rượu. Kèm theo còn có một đôi dê nướng vàng ươm của Thiên Hương tặng.

Vân Long có được món ngon không quên sư phụ nên lại bày lên thạch sàng. Chàng sợ để cả vò không đúng lễ nên lấy chung sạch, rót đầy rượu để cạnh đôi dê rồi trở lại bàn suy nghĩ tiếp về chiêu “Vô Cực Uyên Nguyên”.

Ăn uống xong, chàng cuốn mình trong chăn, ngủ thiếp đi trên nền đất.

Sáng ra, Vân Long quyết định tập chiêu thứ hai “Vô Cực Chuyển Luân”.

Nhờ ngộ tính hơn người nên chàng không gặp khó khăn gì. Đến trưa, chàng đến bên vách vách xách vò rượu hôm qua uống dở chỉ còn độ tám cân, nhưng vò đã cạn sạch.

Vân Long nhắc vò không lên xem xét, chàng thấy có một vết nứt nhỏ nơi đáy vò. Vân Long tiếc rẻ đặt xuống rồi lấy vò thứ hai ra uống. Cơm nước xong chàng lại đắm mình trong chiêu thức. Bốn ngày sau, Vân Long hoàn toàn hiểu rõ và thuần thục cả hai chiêu. Nhưng cũng lâm vào tình trạng cũ, nghĩa là nội lực không thể quán chú vào thân kiếm để tạo ra kiếm khí. Chàng cảm thấy mỗi mệt nên lại lôi rượu ra uống. Nhưng vò rượu còn gần một nửa đã cạn khô, dưới đáy lại có một vết nứt như vò trước. Vân Long thở dài bước đến bên bàn, viết giấy bảo bọn Tả Phi gửi vào hai vò khác. Chàng viết xong, gấp lại để trên bàn rồi kiểm tra lại lương thực. Thấy tất cả còn nhiều nên quay trở lại bàn lấy giấy bỏ vào bao, bước ra ngoài suối. Chưa tàn nửa nén nhang đã thấy tín hiệu, Vân Long thu dây thấy bao nặng hơn mọi khi. Chàng mở ra thì thấy bốn vò rượu Trúc Diệp Thanh và một lá thư. Trong đó Độc Cô Thiên viết rằng :

Đại ca nhã giám.

Tiêu huynh cho chở đến rất nhiều rượu, đại ca muốn uống bao nhiêu cũng được. Nhưng đệ mạo muội kính mong đại ca nên bớt uống rượu.

Bọn tiểu đệ đều khiếp đảm trước tử lượng khác thường này. Đệ tuân theo lời dặn trong thư, gửi cho đại ca đúng bốn vò Trúc Diệp Thanh.

Độc Cô Thiên bái bút.

Vân Long sửng sốt, vì chàng chỉ đòi có hai vò mà sao hóa thành bốn, lại phải đúng là rượu Trúc Diệp Thanh. Chàng sợ mình nhớ lầm nên cũng bỏ qua, xách bốn hũ rượu vào.

Vân Long mở nắp vò, mùi rượu xông lên thấm tận tâm can. Chàng rót đầy một chung dâng lên sư phụ rồi ngồi uống với thịt nai khô. Vân Long đưa mắt ngắm nhìn di thể của Vô Cực Tẩu, thấy lão đầu hói bóng, không còn một sợi tóc, râu dài bạc trắng tới rốn, mình mặc đạo bào trông vô cùng tiên phong, đạo cốt. Theo truyền thuyết thì năm nay lão đã gần một trăm hai mươi tuổi, Vân Long chợt bật nói ra thành tiếng :

- Sư phụ quả là bậc thần nhân, dù tọa hóa đã lâu mà dung nhan vẫn như người còn sống. Phải chi sư phụ còn tại thế cùng ta đối ẩm thì sung sướng biết bao.

Hàm râu của Vô Cực Tẩu chợt rung rinh, Vân Long tưởng mình hoa mắt, hay có cơn gió nào len qua khung cửa đá trên trần hang.

Chàng hiểu câu dục tốc bất đạt nên không luyện kiếm nữa mà lăn ra ngủ.

Giác ngủ dài lắm tâm trí chàng minh mẫn, Vân Long hăm hở lật sách xem qua chiêu thứ ba.

Đọc đến trang cuối, chợt thấy có mấy dòng chữ nhỏ :

Muốn mau chóng luyện thành Vô Cực Tam Chiêu phải chẻ xác ta ra để tìm viên nội đơn Thiên Niên Cửu Vĩ Giải, uống vào sẽ thành thiên hạ đệ nhất nhân. Bằng không, cứ việc trở về nhà tọa quan diện bích trong ba năm sẽ thành công.

Ồ dưới là một đoạn khẩu quyết luyện nội công thượng thừa.

Vân Long mơ hồ nhớ rằng trước đây chàng không hề thấy những dòng chữ này. Nhưng vì quá thất vọng, chàng không suy nghĩ thêm nữa.

Chàng đến trước thạch sàng quỳ xuống nghẹn ngào nói :

- Sư phụ, cục diện võ lâm đang vô cùng nguy cấp, đệ tử không thể chờ được ba năm. Nhưng cũng không thể hủy hoại pháp thể của sư phụ. Hôm nay sẽ là ngày cuối cùng đệ tử ở đây. Ngày mai đệ tử sẽ xuất động đóng cửa bí thất lại để không ai có thể vào đây xúc phạm đến người.

Vân Long khẩn xong, bước đến bên vách vách liền hai vò rượu và túi lương thực, bày hết ra trước thạch sàng. Chàng mở nắp vò, rót một chung dâng lên Vô Cực Tẩu rồi bắt đầu uống :

- Sư phụ! Sư đồ chúng ta chia tay bằng hai vò rượu này.

Nói xong, chàng bưng cả vò lên mà uống từng ngụm lớn, vài lần đã hết nửa vò.

Họ Tiêu yêu mến chàng còn hơn em ruột, chọn toàn loại rượu quý lâu năm chở đến. Vân Long làm một hơi năm cân rượu nên bắt đầu say, chàng lấy một miếng khô nai bỏ vào đĩa đặt lên thạch sàng, miệng nói :

- Kính mời sư phụ!

Chàng cũng xé một miếng ăn rồi uống tiếp. Chợt thấy miếng thịt trên đĩa đã biến mất. Vân Long lấy thêm một miếng thịt dê hun khói đặt lên đĩa và cười khà khà :

- Sư phụ ăn thử thịt dê xem sao?

Lát sau miếng thịt dê lại biến mất, chàng lại để thêm miếng khác.

Cứ như thế, chàng uống cạn vò rượu rồi đưa tay mở nắp vò thứ hai thì đã thấy trống trơn.

Vân Long cười lớn dơ ngón tay lên khen :

- Tửu lượng của sư phụ cũng không kém gì Long nhi!

Nói xong chàng nằm lăn trước thạch sàng mà ngủ.

Sáng hôm sau, Vân Long giật mình thức giấc, thấy mình đang nằm trên thạch sàng, bên cạnh chàng là Vô Cực Tẩu đang nằm ngáy như sấm, hơi thở nồng nặc mùi rượu. Chàng kinh hãi bật dậy bước xuống quỳ lạy :

- Sư phụ là bất thân tiên, đệ tử xin cúi đầu chịu tội bất kính.

Vô Cực Tẩu vẫn không mở mắt chỉ thản nhiên bảo :

- Người ra ngoài bảo các em người gửi thêm rượu và thức ăn tươi vào, ta chán ăn thịt khô lắm rồi.

Vân Long hớn hở đến bên bàn viết thư cho Độc Cô Thiên :

Nhị đệ, người bảo Tả Phi về ngay gia trang nhờ Tiêu huynh tìm cho được một đầu bếp thật giỏi đưa lên đây cùng với đủ các dụng cụ làm bếp.

Mỗi ngày phải nấu cho ta năm, sáu món thật ngon và đưa vào đúng bữa để thức ăn còn nóng. Rượu Trúc Diệp Thanh càng lâu năm càng tốt, mỗi ngày một hũ mười cân.

Vân Long thủ bút.

Khi Độc Cô Thiên nhận được thư này, gã sững sốt, đọc lại cho Tả Phi, Tả Kiếm cùng nghe. Cả ba như người mù đi đêm, không hiểu đại ca lại đột nhiên ăn uống nhiều gấp bội ngày thường. Nhưng chúng một lòng tin tưởng Vân Long, dù chàng bảo chúng vung gươm tự sát cũng không dám từ nan. Vì vậy, Tả Phi cấp tốc xuống núi đánh xe ngựa phóng về Tiêu gia trang. Đến nơi, gã đưa bức thư cho Thiên Xích, lão xem xong bật cười sang sảng :

- Kỳ lạ thật, chưa có ai luyện võ công mà lại phong lưu như Long đệ.

Thiên Hương đứng bên lầy lầy nên hỏi :

- Tiêu thúc, trong thư Long thúc viết gì mà gọi là kỳ lạ?

Thiên Xích đưa thư cho cha con Bách Lý Hồng. Xem xong, Thiên Hương then thùng nói :

- Diệt nữ muốn làm đầu bếp cho Long thúc có được không ạ?

Thiên Xích gạt gù bảo :

- Hay lắm. Tài nghệ chế biến thức ăn của Hương nhi ta đã được nếm qua. Chắc Long đệ cũng phải hài lòng thôi. Hơn nữa, ta không cho đi chắc người oán ta đến chết mất.

Nói xong, lão bật cười ha hả. Thiên Hương xấu hổ, giấu mặt vào lưng thân phụ.

Chưa tàn một nén nhang, đám thủ hạ của họ Tiêu đã xếp đầy một xe rượu ngon. Xe của Tả Phi thì chở lều trại, nồi niêu xoong chảo, dao thớt và gia vị cùng hai tỷ nữ phụ bếp. Gà, vịt, dê, cừu sẽ mua của bộ tộc Mông Cổ gần đó.

Bách Lý Hồng, Thiên Xích và Thiên Hương cỡi ngựa theo sau. Khi đến chân rặng A Nhĩ Lạp Khắc, Thiên Hương đã thấy Độc Cô Thiên và Tả Kiếm đứng chờ sẵn. Hai lão già quay về trang để Thiên Hương và nữ tỷ lên núi.

Vừa đến nơi, Thiên Hương đã bắt tay ngay vào việc nấu ăn để kịp bữa trưa. Cũng may là khi Vân Long giật dây phát tín hiệu thì canh cơm đã sẵn sàng.

Vân Long ở trong thu dây, một bao lớn nổi lên. Chàng nhẹ nhàng ôm vào thạch thất. Vô Cực Tẩu lúc này đã tỉnh giấc, đang cầm thanh Vô Cực kiếm ngắm nghía. Lão đưa tay chỉ thạch sàng, chàng hiểu ý xách bao da đặt lên, mở ra rồi lấy chén đĩa bày biện thức ăn.

Hai thầy trò cùng nhau chén tạc chén thù. Vô Cực Tẩu vừa ăn uống vừa hỏi thăm chuyện võ lâm Trung Nguyên. Chàng nhất nhất kể lại không sai một lời. Lão lại hỏi qua vấn đề văn thơ, thi phú, học thuyết các nhà, chàng đều thông suốt. Vô Cực Tẩu cực kỳ hài lòng với tên đệ tử thông tuệ và đa tài này.

Vân Long chợt thấy trong bao da còn có một phong thư, liền bóc ra xem :

Đại ca nhã giám.

Bọn tiểu đệ dù không hiểu thâm ý của đại ca nhưng cũng phụng ý thi hành. Đầu bếp chính là Thiên Hương cô nương. Đại ca thấy thế nào xin cho biết. Mong đại ca sớm luyện được thần công.

Độc Cô Thiên bái bút.

Vân Long mỉm cười đưa bức thư cho Vô Cực Tẩu xem. Lão cũng cười rồi bảo :

- Con bé này nấu ăn được lắm, rất hợp khẩu vị của ta. Nếu nó cũng xinh đẹp, dễ thương thì ta bắt người phải cưới nó đây.

Vân Long nngượng ngùng không dám nói gì.

Ăn xong, chàng dọn dẹp tất cả bỏ vào bao da cột dây thả xuống suối, kèm theo ở trong là một lá thư chỉ có vài chữ :

Thức ăn rất ngon. Cảm tạ Hương nhi.

Vân Long thủ bút.

Chàng quay vào thạch thất, đã thấy Vô Cực Tẩu ngồi xếp bằng nghiêm nghị trên thạch sàng. Chàng vội cung kính đến quỳ bên dưới. Lão mở mắt nghiêm giọng bảo :

- Tuổi ta đã gần chẵn trăm hai, như thế là đi ngược với đạo sinh diệt của đất trời. Nhưng còn chút duyên nợ với người nên nán lại ít năm. Vô Cực tam kiếm là tinh túy võ học của cả đời ta. Ba chiêu trong sách kia chỉ là ba chiêu khiếm khuyết, dù luyện cả đời cũng chẳng xong. Nếu người là kẻ bại hoại dám vung kiếm hủy xác tìm nội đan thì người đã chết từ lâu rồi. Nhưng không ngờ người lại là một bậc chính nhân quân tử nên ta nhận người làm đồ đệ. Bây giờ người hãy thi triển lại những tuyệt kỹ đặc ý nhất để ta xem thử.

Vân Long tuân lời, tuần tự biểu diễn quyền chưởng, chỉ pháp và khinh công. Vô Cực Tẩu hài lòng gật đầu bảo :

- Tốt lắm, bây giờ đến kiếm pháp.

Vân Long rút Vô Cực kiếm tinh tâm vận khí dùng Ngự Kiếm đánh chiêu “Thái Cực Sinh Huy”, màn kiếm quang phản chiếu ánh dương quang dẹt thành muôn ngàn tia sáng chói mắt. Thân kiếm hợp nhất, Vân Long hòa với kiếm bốc lên, bay về phía vách đá. Mũi kiếm chạm vào đá tạo nên hàng vạn tia lửa. Hết chiêu, chàng đáp xuống ôm kiếm cung kính đứng lắng nghe lời bình phẩm của sư phụ.

Vô Cực Tẩu quan sát những vết dọc ngang trên vách đá rồi vuốt râu bảo :

- Ngày bằng tuổi người, võ công ta cũng chưa đạt đến trình độ này. Quả là một đóa kỳ hoa. Ngày mai ta bắt đầu dạy cho người kiếm đạo.

Đã đến bữa ăn chiều, Vân Long chạy ra suối giặt dây. lát sau chàng nhận được một bao da.

Hai thầy trò lại cùng nhau chuyện trò cho đến lúc cạn sạch nửa vò còn lại. Vô Cực Tẩu bảo chàng dọn dẹp sạch sẽ rồi lên thạch sàng ngủ chung với ông.

Trong mười bảy ngày, Vô Cực Tẩu bổ xung những chỗ khiếm khuyết trong Vô Cực tam kiếm, tận tâm chỉ dạy những biến hóa kỳ ảo của chiêu thức, vì vậy, Vân Long đã hoàn toàn làm chủ được kiếm chiêu. Vô Cực Tẩu cũng không ngờ chàng lại học xong sớm như vậy.

Đến sáng ngày thứ mười tám, lão bảo chàng thi triển lại lần cuối ba chiêu kiếm rồi hỏi :

- Người cảm thấy thế nào?

Vân Long suy nghĩ một lúc rồi đáp :

- Sư phụ, Vô Cực tam kiếm cực kỳ phức tạp, biến hóa vô song. Nhưng càng luyện càng thấy kiếm và tâm tương thông với nhau, tâm động thì kiếm động, nhiều khi đồ nhi có cảm giác muốn vượt ra khỏi quy củ, đường lối của kiếm chiêu.

Vô Cực Tẩu vuốt râu cười lớn :

- Giỏi lắm, hài tử giỏi lắm. Ta đến tuổi tri thiên mệnh mới thức ngộ ra điều này. Còn người chỉ trong vài ngày đã đạt đến ngưỡng cửa cảnh giới của kiếm đạo. Đúng vậy, kiếm chiêu dù có thần kỳ, tinh tuyệt cách mấy cũng chỉ là nơi tạm dừng chân để đi tiếp. Cái thần kỳ của Vô Cực tam kiếm là ở chỗ đó. Nhưng nếu muốn kiếm nằm ở trong tâm thì phải vận nội lực để xuất kiếm nhanh bằng tốc độ của ý. Vì vậy, muốn đạt đến cảnh giới của kiếm đạo, phải tu luyện lâu năm. Ta có thể tức thời tặng cho người vài chục năm công lực. Nhưng vì người còn quá trẻ, có chịu Thiên Ma Bách Chiết thì sự nghiệp mới vẻ vang. Nếu được quá nhiều ưu đãi sẽ bị trời xanh ghen ghét mà mang họa. Tài nghệ người hiện nay chưa gọi là vô địch nhưng Ma Diện không còn xứng là đối thủ nữa.

Vân Long sụp xuống lạy tạ :

- Công ân tài bồi của sư phụ, đồ nhi suốt kiếp chẳng quên!

Vô Cực Tẩu vuốt ve thanh kiếm rồi bảo :

- Thanh bảo kiếm này theo ta đã ngót một trăm năm nên có được chút linh tính, có thể cảm thấy được tai họa sắp đến. Khi người nghe kiếm tự ngân lên ắt biết có nguy hiểm. Người hãy thay ta tạo phúc cho vô lượng, giáng ma vệ đạo. Đừng bao giờ ỷ tài mà đi vào ma đạo, hương hồn ta không khỏi tủi hờn.

Vân Long cả kinh chấp tay thưa :

- Sư phụ là tiên nhân sao nói chuyện tử vong?

Vô Cực Tẩu cười :

- Sinh ký, tử quy. Ta chỉ về lại nơi ta từ đó mà đi. Thân xác này chẳng qua là cái bì da hôi thối mà thôi.

Lão bỗng nghiêm sắc mặt bảo :

- Người mau thu xếp theo ta xuất sơn. Ta đã tới kỳ hạn nơi Đông Hải, không thể chờ được nữa.

Vân Long gạt nước mắt nhìn quanh, chẳng thấy có gì cần mang theo liền vòng tay thưa :

- Sư phụ, đồ nhi đã sẵn sàng!

Vô Cực Tẩu đưa kiếm cho chàng rồi chỉ cửa đá trên trần cao hai mươi trượng :

- Người vận toàn lực phóng lên khung cửa kia, ta sẽ giúp một tay.

Chàng biết mình không còn cách nào bằng một hơi chân khí mà vượt qua hai mươi trượng cao, nhưng nghe sư phụ hứa giúp đỡ nên yên tâm nhún chân bay lên. Mới được nửa đường đã hết hơi, bỗng có một luồng gió thật mạnh nâng chàng lên đưa qua khoảng trống rơi xuống một ghềnh đá.

Lát sau, Vô Cực Tẩu như đám mây trắng nhẹ nhàng bay đến cạnh chàng. Lão chỉ vào vùng cây cối xanh tươi dưới chân và nói :

- Dưới đó chính là nơi các em người đang đợi. Hãy đi đi!

Vân Long gạt lệ sụp xuống lạy ba lạy :

- Đồ nhi xin bái biệt!

Chàng cẩn môi quay người tìm lối đến chỗ bọn Tả Phi.

Sườn núi tuy dốc nhưng chẳng làm khó được chàng. Lát sau, Vân Long đã nghe được mùi xào nấu thơm nức mũi. Chàng nhẹ nhàng đến gần, thấy ba em đang ngồi uống rượu trước lầu. Mới gần trưa mà mặt hai gã họ Tả đã đỏ như gấc. Tả Kiếm nói với giọng lè nhè :

- Đại ca đang luyện công mà còn uống được rượu mỗi ngày mười cân thì tại sao đệ lại không được uống?

Gã đưa tay định mở thêm vò khác nhưng Độc Cô Thiên đưa vò kiếm chặn lại :

- Tứ đệ không được nói vậy. Đại ca là bậc chính nhân làm gì cũng phải giữ đạo trung dung, lẽ nào lại bê tha như đệ nghì. Có lẽ đại ca dùng vào mục đích nào khác.

Tả Phi bỗng vỗ đùi la lớn :

- Phải lắm! Chắc là đại ca luyện túy kiếm nên mới cần đến nhiều rượu như thế.

Độc Cô Thiên bật cười :

- Phế ngôn! Người có nghe nói Vô Cực Tẩu luyện túy kiếm bao giờ chẳng?

Gã đứng dậy nghiêm mặt bảo :

- Các người không được uống nữa, nếu không lúc đại ca xuất quan ta sẽ thưa lại với đại ca chuyện này.

Tả Kiếm, Tả Phi kính sợ Vân Long còn hơn mẫu thân nên lập tức tỉnh rượu. Chúng năn nỉ Độc Cô Thiên :

- Nhị ca, xin bỏ qua chuyện hôm nay, bọn đệ không dám tái phạm nữa.

Độc Cô Thiên gạt đầu, ngửa mặt nhìn trời và bảo :

- Đã đến bữa ăn trưa rồi. Tả Kiếm ra giặt dây báo hiệu.

Sau này, vì Vân Long mê mãi luyện công, quên cả thời gian, nên Thiên Hương phải gửi vào cho chàng một chiếc nồi đồng để cột vào dây. Tối bữa, bên ngoài giặt dây, tiếng động sẽ thông tri cho chàng biết.

Nhưng lần này, Tả Kiếm giật xong, cột bao thức ăn vào dây, chờ mãi vẫn không thấy bao chuyển động. Gã giật thêm ba lần nữa rồi chờ đợi, nhưng cũng chẳng thấy gì. Tả Kiếm kinh hoàng gọi lớn :

- Nhị ca, tam ca, sao chẳng thấy động tĩnh gì thế này?

Thiên Hương cũng bỏ dở cả bếp núc cùng Tả Phi và Độc Cô Thiên chạy đến bên dòng suối. Tả Phi nắm dây giật thử. Ngờ đâu, lần này vì nóng ruột nên gã hơi quá sức, sợi dây đứt ngang, xuôi theo dòng suối trôi ra.

Tả Phi thấy đầu dây đã đứt, gã kinh hoàng, ngơ ngác chẳng biết phải làm gì.

Tả Kiếm oà lên khóc lóc và trách Tả Phi :

- Nhị ca ơi, chắc đại ca luyện công bị tẩu hỏa nhập ma hoặc là uống nhiều rượu quá nên đà quy tiên rồi. Nay tên Tả Phi vô dụng đã làm đứt dây, làm sao đưa thức ăn vào?

Gã nói xong dấm ngực khóc. Tả Phi choáng váng không nói nên lời, nước mắt chảy ròng ròng. Thiên Hương lại càng thảm thiết hơn, nằng phục xuống đất thổn thức, đôi vai gầy run rẩy.

Độc Cô Thiên cũng rụng rời tay chân, nhưng là người cơ trí nên cố nén bi thương, tìm cách cứu vãn sự tình. Gã quát Tả Kiếm :

- Người có im ngay đi không? Chưa rõ chân tướng sự việc đã khóc la làm rối cả lòng người. Bây giờ chúng ta cố tìm cách vào cho được bên trong để tìm đại ca.

Gã vừa nói dứt liền nhảy ùm xuống suối, ngược dòng chui vào hang.

Nhưng chỉ lát sau, gã bị dòng nước cuốn ngược trở ra.

Độc Cô Thiên chán nản trèo lên bờ lẩm bẩm :

- Đại ca quả là thần lực kinh nhân. Ta chỉ đi được hơn mười trượng đã không còn sức nữa.

Tả Kiếm vô đầu suy nghĩ một hồi rồi tỏ vẻ vui mừng nói :

- Tiểu đệ nghĩ ra rồi, chúng ta trở về Tiêu gia trang lấy hỏa dược, đánh sập vách đá này ắt tìm được đại ca.

Độc Cô Thiên bực bội gằn giọng bảo :

- Người có nắm được địa hình bên trong thế nào chưa, lỗ hang động sụp đổ theo thì đại ca làm sao sống nổi.

Tả Kiếm tiu nghỉu cúi đầu.

Vân Long lúc này đang chễm chệ ngồi bên chiếu rượu cầm lấy nhâm nhi. Chàng đã ra hiệu cho hai tỷ nữ đứng lên tiếng.

Thấy Thiên Hương quá bi thương, chàng không nỡ đùa thêm nữa bèn cao giọng nói :

- Ta mà chết đi thì hán tha hồ uống rượu mà chẳng sợ gì ai cả.

Bọn Độc Cô Thiên nghe như tiếng sấm vang lên bên tai, ngơ ngác quay lại thấy chàng đang ngồi uống rượu, hai thị tỷ phụ bếp đứng bên che miệng chúm chím cười.

Thiên Hương thấy Vân Long còn sống, không nén nổi lòng mình, tung người đến sà vào lòng chàng khóc nức nở. Vân Long biết Hương nhi đã yêu mình say đắm, lòng không khỏi cảm kích, đưa tay vuốt tóc nàng vỗ về :

- Hương nhi! Ta xin lỗi đã làm nàng phải thương tâm.

Thiên Hương đã quyết bày tỏ nỗi lòng nên vẫn ngồi yên trong lòng chàng không đứng lên nữa.

Độc Cô Thiên và anh em họ Tả vui mừng khôn xiết, đến bên sụp xuống thi lễ :

- Chúng đệ mừng đại ca luyện được thần công.

Tả Kiếm biết chàng đã nghe được lời gã nói nên áy náy, sợ hãi phục hẳn xuống, không dám ngẩng đầu lên.

Vân Long bảo :

- Ta đùa một chút làm cho các người sợ hãi. Hãy ngồi vào đây uống rượu mừng tái ngộ.

Ba người ngồi xuống chiếu, Thiên Hương thấy vậy vội bật dậy ngồi cạnh chàng, cúi mặt thẹn thùng.

Nam nhi năm thê bảy thiếp là chuyện thường tình nên Vân Long cũng không nở từ chối tình ý của Thiên Hương. Hơn nữa, nhan sắc nàng kiều diễm nào có khác gì Tố Tâm và Phi Hà.

Độc Cô Thiên thấy y phục chàng khô ráo nên thắc mắc :

- Đại ca xuất động bằng đường nào sao đệ không thấy?

Vân Long đưa tay chỉ lên đỉnh vách núi.

Cả bọn ò lên kinh ngạc. Thiên Hương dụi dụi mắt hỏi :

- Long... ca, bọn tiểu muội vẫn thắc mắc tại sao chàng lại cần nhiều rượu ngon và mỹ vị đến thế.

Bọn Tả Phi thấy nàng thay đổi cách xưng hô không khỏi cười thầm, nhưng vẫn thản nhiên làm như không biết.

Vân Long cười đáp :

- Sự phụ ta vốn là người tử lượng cao và rất sành thức ăn.

Độc Cô Thiên giật mình hỏi lại :

- Té ra Vô Cực lão tiên bối còn tại thế sao?

Chàng gật đầu rồi kể lại toàn bộ diễn biến vừa qua trong thạch thất.

Mọi người nghe xong thích thú cười vang, thu xếp hành lý xuống núi, trở về Tiêu gia trang.

Bọn thủ hạ từ xa đã nhận ra được Vân Long và Phong nhi nên vội chạy vào phi báo Thiên Xích, Bách Lý Hồng cũng ra tận cổng đón chào.

Yến tiệc cũng lập tức được bày lên. Tắm rửa, thay áo xong, mọi người quây quần nơi khách sảnh. Chuyện học kiếm của Vân Long đã trở thành giai thoại.

Bách Lý Hồng vuốt râu nghiêm nghị nói :

- Vô Cực Tẩu còn tại thế là một điều kinh thế hãi tục, nằm ngoài dự liệu của võ lâm. Nếu người chịu tái xuất giang hồ thì bọn ác ma sẽ tan như sương buổi sớm mai.

Vân Long hỏi qua tình hình Trung Nguyên, Thiên Xích bảo :

- Hạ bang chủ có cho người đến thông tri rằng lực lượng thất đại môn phái và Cái bang đã thi hành kế hoạch của lệnh mẫu. Tuyển chọn mỗi môn phái hai mươi cao thủ. Tập trung tại Thiểm Tây. Mỗi lần xuất quân đều bịt mắt. Trong vòng một tháng, đã nhân cơ hội hai tà phái tương tranh, giúp đỡ Thánh giáo tiêu diệt bọn giáo đồ Thiên Ma. Miêu Cương Độc Thánh có lẽ đã nhận ra mưu đồ của chúng ta, nhưng vẫn chấp nhận sự tương trợ để tranh bá với Ma Diện Tú Sĩ. Hạ bang chủ mong Long đệ sớm trở về vì ngoài Ma Diện đã bị Độc Thánh cầm chân. Còn có Ứng Ma võ công lợi hại, phe ta không có ai đương cự nổi nên thương vong khá nhiều.

Vân Long nghe nói nóng lòng chỉ muốn lên đường. Chàng trầm ngâm một hồi rồi hỏi :

- Chẳng hay Tiêu huynh có thể tìm cho đệ một con tuấn mã như Phong nhi được chăng?

Thiên Xích cười lắc đầu :

- Phong nhi là loài dị chủng, hiếm có trên đời. Nhưng ta cũng có một con, không sánh được Phong nhi nhưng cũng được bầy, tám phần.

Vân Long gật đầu rồi nói :

- Xin đa tạ Tiêu huynh. Ngày mai đệ sẽ cùng Độc Cô Thiên lập tức kiếm trình trở lại Trung Nguyên, để đối phương với Ứng Ma. Tả Phi, Tả Kiếm sẽ vào sau cùng với đội cung thủ.

Thiên Hương không nghe chàng nhắc đến mình liền sợ hãi hỏi :

- Long ca, còn tiểu muội thì sao?

Bách Lý Hồng thấy con gái xưng hô thân mật với Vân Long, lão biết duyên nợ đã thành nên hài lòng nói :

- Ta và Hương nhi sẽ đưa đoàn cung thủ vào góp sức với Trung Nguyên.

Thiên Xích hiểu ý bảo Thiên Hương :

- Hương nhi ghé vào Đào gia trang cho ta gửi lời vấn an Tài Thần và phu nhân.

Lão nói xong, bật cười ha hả. Thiên Hương thẹn thùng đưa mắt liếc nhìn Vân Long.

Chàng gật đầu nói :

- Đúng vậy, ta sẽ viết một phong thư nhờ nàng trao lại cho gia phụ và gia mẫu. Lần này ta đi đường Ninh Hạ, Cam Túc, vượt Hoàng Hà vào thẳng Thiểm Tây. Như vậy lộ trình sẽ ngắn đi một nửa.

Mọi người gật đầu tán đồng kế hoạch của chàng. Rạng sáng hôm sau, Thiên Xích dắt ra một con tuấn mã lực lưỡng, lông đen bóng, chân cao ức nở, lão nói với Độc Cô Thiên :

- Ta xin tặng người con ngựa ô truy này cho Thiên đệ.

Độc Cô Thiên cung kính vòng tay cảm tạ :

- Đội ơn Tiêu huynh đã ban cho ngựa quý!

Họ cùng nhau uống ba chén tống biệt rồi hai người lên đường.

14. Chương 14: Côn Luân Kiếm Khởi Ứng Ma Tẩu - Dương Tử Ba Hồng Tú Sĩ Bôn

Ninh Hạ là vùng thảo nguyên khô cằn, cây cối còn thưa thớt, tiêu điều hơn cả Tuy Viễn. Tám ngày sau, Vân Long đã cùng Độc Cô Thiên vượt qua linh thổ Ninh Hạ, đi vào địa phận Cam Túc. Ở đây núi non trùng điệp, đèo dốc cheo leo, hiểm trở. Khi đến chân dãy núi Côn Luân, cả hai ghé vào khách điểm để ăn uống và nghỉ ngơi. Sau hơn hai tháng tắm nắng thảo nguyên, da Vân Long đã đen sạm lại, râu ria đầy mặt. Độc Cô Thiên cũng chẳng khác gì. Họ lại mặc trang phục trắng của miền sa mạc nên nếu không phải người thân e khó nhận ra.

Thiên Ma giáo đã đặt Phân đà Cam Túc nhưng ở trong thành. Khu vực này vẫn thuộc địa hạt ảnh hưởng của phái Côn Luân. Ngày lễ khai giáo của Thiên Ma, Chưởng môn Côn Luân là Vô Ảnh Kiếm Lộ Đắc Tuân không đến dự có lẽ vì lão cho rằng cứ địa của bốn phái ở tít trên núi cao, dễ thủ khó đánh, Thiên Ma giáo sẽ không làm gì được. Bản tính họ Lộ vô cùng kiêu ngạo, mục hạ vô nhân, lòng vẫn bất phục hai phái Võ Đang và Thiếu Lâm. Thần Toán thư sinh đã mấy lần thuyết phục phái Côn Luân tham gia vào liên minh bạch đạo đều bị Lộ Đắc thẳng thắn chối từ.

Nhắc lại, Vân Long và Độc Cô Thiên tắm rửa xong bèn xuống tầng dưới để dùng bữa. Khách điểm này vốn kiếm cả tửu lâu. Hai người tùy tiện gọi vài món đặc sản địa phương rồi cùng nhâm nhi chén rượu. Bỗng ngoài cửa có một toán năm người bước vào. Rồi lại một toán sáu người nữa.

Họ làm như không quen biết nhau, ngồi riêng mỗi toán một bàn. Bọn này mặc y phục thương nhân, nhưng đôi mắt sắc bén của Vân Long đã nhận ra vũ khí giấu kín trong áo và bọc hành lý. Chàng liền ra dấu cho nhị đệ rồi vận công lắng nghe xem chúng nói gì. Một tên trong bọn hỏi nhỏ :

- Phó giáo chủ đã đến chưa?

- Đến rồi, người đang ở trong khách điểm bên kia.

- Chùng nào thượng sơn?

- Sáng mai, đường đi hiểm trở không thể đánh đêm được.

Bọn này khi vào đã quan sát kỹ không thấy ai có vẻ là khách giang hồ nên hơi thiếu cảnh giác. Vân Long biết ngay chúng là giáo đồ Thiên Ma theo Ứng Ma đến đây để tập kích phái Côn Luân. Chàng dùng Vô Tướng Truyền Âm nói cho Độc Cô Thiên biết. Hai người tiếp tục ăn uống như hai gã lái buôn từ quan ngoại vào. Bảo kiếm giấu trong áo khoát rộng nên không ai thấy được.

Ăn uống xong, Độc Cô Thiên cố tình dùng tiếng Mông Cổ gọi tiểu nhị tính tiền. Hai người giả say dặt nhau loạng choạng, bước lên lầu, như không biết võ công.

Lát sau, bọn giáo chúng Thiên Ma cũng đã no say nên lên ngủ ở phòng bên cạnh. Trống canh năm vừa điểm, Vân Long nghe bên kia vách có tiếng động, chàng gọi Độc Cô Thiên dậy, hai người rửa mặt ngồi chờ bọn Thiên Ma đi khuất mới chui ra cửa sổ đi theo. Đường lên núi Côn Luân quả là hiểm trở, bọn giáo chúng lên hết đoạn đường nghìn trượng bắt đầu thở dốc. Mồ hôi ướt đầm lưng áo, Vân Long đoán chùng Ứng Ma đang dẫn đầu. Chàng ngược lên, thấy xa xa thấp thoáng mấy nóc đạo quán.

Tiếng cười âm u kinh khiếp của Ứng Ma phá tan bầu không khí tĩnh mịch của núi cao.

Bọn giáo chúng vội vàng tung mình lên chạy đến nhập vào đội ngũ sau lưng Ứng Ma. Anh em Vân Long cũng mau chóng phi thân đến núp sau lưng một gốc tùng cổ thụ đối diện cổng đạo quán.

Ứng Ma cao giọng bảo hai đạo sĩ đang đứng trước cổng :

- Hai người vào báo với Lộ Đắc Tuân rằng có Phó giáo chủ của Thiên Ma giáo đến thăm.

Hai đạo sĩ nghe Ứng Ma hỏi thẳng tên tộc của Chưởng môn không khỏi tức giận. Nhưng biết Ứng Ma là hung thần nên vội chạy ngay vào bẩm báo.

Lát sau Vô Ảnh Kiếm xuất hiện, bước chân lão vẫn ung dung, điềm tĩnh. Chòm râu dài đen nhánh phát phơ trước ngực trông cũng có vẻ tiên phong đạo cốt, nhưng không giấu được vẻ cao ngạo trên khuôn mặt lạnh như sương.

Lão vòng tay nói :

- Thiên Ma giáo và phái Côn Luân như nước sông, nước giếng không xâm phạm lẫn nhau. Chẳng hay Phó giáo chủ đến đây có gì chỉ giáo?

Ứng Ma ngửa cổ cười lớn :

- Thiên Ma giáo thế thiên hành đạo, nhất thống võ lâm để đem lại thanh bình. Nếu người thức thời thì hãy quy phục, bằng không gà chó cũng chẳng tha.

Lộ Đắc Tuân biết đại họa đã giáng xuống đầu phái Côn Luân nhưng vẫn lạnh lùng đáp :

- Tuân này tuy kém tài nhưng cũng không đến nỗi sợ chết mà làm mất thanh danh bao đời của Côn Luân. Hôm nay, nếu chẳng may đạo quán thành tro, những đệ tử sống sót sẽ xây dựng lại, tiếp tục truyền thống của tổ sư. Đệ tử Côn Luân thà làm ngọc vỡ chứ không chịu làm ngói lành.

Bọn đệ tử đứng sau lưng họ Lộ phấn khích đồng rút kiếm hô to :

- Quyết tử!

Vân Long không ngờ Vô Ảnh Kiếm lại là người cương liệt, bất khuất như vậy.

Ứng Ma tưởng với uy danh của mình có thể dọa dẫm được Lộ Đắc Tuân đầu phục mà khỏi cần chiến đấu. Nghe đầu họ Lộ lại quyết liệt phản kháng, Ứng Ma động nộ khí ra lệnh cho đám giáo đồ khởi chiến.

Họ Lộ thấy vậy bèn rút kiếm xông thẳng vào Ứng Ma, hy vọng tiên phát chế nhân. Gần trăm đệ tử Côn Luân cũng ào ra tấn công bọn Thiên Ma.

Kiểm pháp Côn Luân quả danh bất hư truyền, Lộ Đắc Tuân vung kiếm vẽ nên những bông hoa màu sáng bạc bao trùm lấy Ứng Ma. Nhưng lão ác ma nào có coi họ Lộ ra gì, song trảo vung lên phong tỏa kiếm chiêu, thần nhiên va chạm với bảo kiếm mà vẫn không hề hấn gì. Bảo kiếm bật ra ngân dài như rên rỉ. Vô

Ảnh Kiếm không ngờ hai tay của Ứng Ma lại không sợ bảo kiếm nên hơi chột dạ. Ông đổi chiến thuật, chú tâm tấn công vào những yếu huyệt trên người đối phương, cố tránh va chạm.

Hai bên quyết đấu đã được hai chục chiêu, có vẻ như không phân thắng bại.

Cục diện bên ngoài cũng vậy. Nhân thủ hai bên ngang nhau, nhưng trước tinh thần bất khuất của Côn Luân cũng nhất thời chưa ai chiếm được thượng phong.

Ứng Ma thấy đã gần bốn chục chiêu mà vẫn chưa hạ được Lộ Đắc Tuân nên động sát khí, gỡ pho Phi Ứng thần thảo, tung mình lên không đánh xuống những luồng kinh phong nặng như núi đổ. Thanh kiếm trong tay Vô Ảnh Kiếm rung lên bần bật như muốn rời khỏi tay.

Bọn giáo đồ Thiên Ma thấy Phó giáo chủ đã áp đảo được đối thủ nên cũng phần khởi hết lớn, vung đao lẫn xả vào đám đệ tử Côn Luân, tình thế đã thay đổi.

Vô Ảnh Kiếm chủ trương tự lập, tự tồn, ít khi ôn đệ hạ sơn hành hiệp giang hồ, nên bọn đạo sĩ Côn Luân thiếu hẳn kinh nghiệm chiến đấu. Thường ngày đồng môn đấu với nhau cũng có ba phần tương nhượng, nay đột nhiên lâm vào cảnh loạn chiến đấu rơi máu đổ không khỏi ngỡ ngàng.

Bên này, Lộ Đắc Tuân cắn răng nắm chặt bảo kiếm, vận toàn lực chống đỡ những chiêu sấm sét của Ứng Ma. Nhưng võ công hai bên chênh lệch quá xa, trước sau gì họ Lộ cũng bại vong.

Ứng Ma chợt cười lên ghê rợn, xuất chiêu “Phi Ứng Tróc Nguyệt”, muôn ngàn trảo ảnh chụp xuống đầu đối thủ. Vô Ảnh Kiếm thấy nguy liền dùng chiêu “Thuần Dương Đảo Hải” chống lại. Tiếng kiếm trảo chạm nhau vang dội rồi tắt lịm. Lộ Đắc Tuân bắn ra sau nửa trượng, đạo bào bị xé rách tan, bảo kiếm nằm lẫn lóc dưới đất.

Ứng Ma bật cười ngạo ngh :

- Sao, bây giờ ngươi đã chịu quy phục chưa?

Họ Lộ biết mình sắp chết nhưng vẫn quyết liệt đáp :

- Đùng hòng, Tuân mỡ kém tài không địch lại ngươi đành chịu chết tạ tội với tổ sư, ngươi cứ xuống tay đi.

Ứng Ma rít lên ghê rợn :

- Được, ta sẽ xé ngươi ra làm tám mảnh xem đám tổ sư dưới suối vàng có còn nhận ra hay không?

Lão vừa định vung trảo hạ thủ thì bên tai có tiếng quát như sấm :

- Khoan đã Ứng Ma!

Bóng người đáp xuống cạnh Lộ Đắc Tuân, y phục màu trắng, khăn bịt mặt màu đen.

Bên phía đệ tử Côn Luân cũng có thêm một người trợ chiến. Trang phục giống hệt như người đứng cạnh họ Lộ. Kiếm pháp người này nhanh như điện chớp, vừa vào tham chiến đã hạ liền ba tên giáo chúng.

Bọn đạo sĩ Côn Luân mừng rỡ lấy lại được tinh thần. Phe Thiên Ma bắt đầu rối loạn.

Ứng Ma quan sát thấy thân hình gã bịt mặt có vẻ giống tên mắt xanh Tiêu Vân Long, nhưng nhìn thanh kiếm trong tay thì không phải.

Lão gần giọng hỏi :

- Tiểu tử kia là ai mà dám xen vào chuyện của ta?

Người bịt mặt cười nhạt bảo :

- Thiên Ma giáo ôm đã tâm thống trị giang hồ. Sau đó cướp lấy ngôi thiên tử. Đại ác, đại nghịch như vậy ai cũng có quyền tru diệt. Ta khuyên lão nên rời bỏ Thiên Ma giáo như Hiên Viên Liệt để được chết toàn thây.

Ứng Ma nộ khí xung thiên, vung trảo đánh liền. Vân Long thần nhiên vung Vô Cực Kiếm lên chống cự. Ứng Ma càng đánh càng thấy đối phương võ công bao la như biển. Bất cứ chiêu nào lão xuất ra cũng bị chặn đứng từ trong trứng nước. Ứng Ma nổi giận đánh liền một lúc năm chiêu. Nhưng cuối cùng thì chẳng chiêu

nào được thi triển vẹn toàn. Lão vừa xuất được nửa chiêu đã thấy mũi kiếm của đối phương âm thầm lướt qua trảo ảnh chĩa vào yếu huyệt. Ứng Ma chưa bao giờ gặp địch thủ có kiếm pháp tinh diệu đến dường này, nên không khỏi kinh hoàng. Lão bèn đổi sang lối giao chiến trực diện, dùng nội công thâm hậu để thắng đối phương. Ứng Ma bắt đầu sử dụng pho Phi Ứng thần trảo, những luồng kinh phong sấm sét thi nhau đổ xuống đầu địch thủ. Vân Long tiếp liền mấy chiêu thấy khí huyết nhộn nhạo bèn quyết tâm dùng tuyệt chiêu khắc địch. Chàng vận đủ mười hai thành công lực, quán chú vào thân kiếm xuất chiêu đầu trong Vô Cực tam kiếm. Không còn kiếm ảnh, chỉ thấy một vầng sáng bay lên rồi phủ xuống đầu Ứng Ma. Lão thét lên một tiếng đau đớn, tung người đào thoát khỏi đấu trường.

Bọn giáo chúng nghe tiếng thét, quay lại thấy Ứng Ma đã cao bay xa chạy, liền bỏ cuộc chạy theo.

Vân Long bước đến bên Vô Ảnh Kiếm, cất tiếng hỏi :

- Lộ chưởng môn bị thương có nặng không?

Lộ Đắc Tuân đứng dậy, bao nhiêu hùng tâm tráng khí đã không còn.

Bao năm qua, lão tự hào kiếm pháp của mình độc bộ võ lâm. Nào ngờ hôm nay thảm bại dưới tay Ứng Ma trong vòng chưa tới sáu mươi chiêu.

Đến khi thấy người bịt mặt kiếm pháp tinh kỳ, chưa đến ba mươi chiêu đã đánh bại Ứng Ma, lòng lão hoàn toàn nguội lạnh.

Vô Ảnh Kiếm tự biết hôm nay mạng mình và các đệ tử Côn Luân được bảo toàn là nhờ vào công sức của hai người bịt mặt này. Lão sụp xuống lạy tạ :

- Tuân này suốt kiếp không quên ơn tương trợ hôm nay.

Vân Long lật đật đỡ lão dậy :

- Lộ chưởng môn đừng làm vậy! Đạo nghĩa giang hồ là sát cánh cùng nhau giáng mặt vệ đạo, đem lại thanh bình cho võ lâm. Môi hở thì răng lạnh, Thiên Ma giáo quy tụ toàn bộ bọn ác ma, nếu chúng ta không tương trợ lẫn nhau thì sớm muộn gì võ lâm cũng chìm trong ma chướng.

Vô Ảnh Kiếm vô cùng hổ thẹn. Lão nghe giọng biết chàng còn rất trẻ nên chấp tay nói :

- Kính thỉnh thiếu hiệp và vị huynh đài kia vào trong khách sảnh đàm đạo.

Lão quay sang bảo đám đệ tử thu dọn chiến trường, chôn cất người chết và băng bó cho những ai bị thương.

Vân Long lúc này mới có thời gian chiêm ngưỡng Thuần Dương đạo quán, đại điện thờ tam thánh của phái Côn Luân. Tuy không lớn bằng Ngọc Hư cung của Võ Đang, nhưng cũng rất uy nghi, cổ kính. Mái ngói rêu phong, bốn góc cong vút như vuốt rồng, bốn hàng cột lớn bằng gỗ quý đen bóng. Tổ sư Côn Luân Hà Túc Đạo quả là người có khiếu thẩm mỹ tinh tế.

Khách sảnh nằm bên phải đạo quán, có bàn bát tiêu nằm trước một hương án cao. Trên có bức họa chân dung Hà Túc Đạo và lư trầm thơm ngát.

Lộ Đắc Tuân mời khách an tọa rồi vào sau thay áo. Một tiểu đồng xinh xắn bưng trà lên nhìn hai người bịt mặt với vẻ ngưỡng mộ, hẩn chúm chím cười rồi lui ra.

Vân Long chợt nhớ mình còn bịt mặt vội tháo khăn, Độc Cô Thiên cũng làm theo.

Lát sau, Vô Ảnh Kiếm ra đến lấy lại phong thái uy nghiêm của bậc tôn sư nhưng đã mất đi vẻ cao ngạo thường ngày.

Lão thấy bọn Vân Long tháo khăn để lộ khuôn mặt sạm nắng, đầy râu trông vô cùng anh tuấn và uy vũ.

Lộ Đắc Tuân kéo ghế ngồi xuống rồi vòng tay kính cẩn nói :

- Xin nhị vị thiếu hiệp cho Tuân này được biết đại danh.

Vân Long đáp lễ rồi nói :

- Tại hạ tên gọi Tiêu Long Vân, còn đây là nhị đệ Độc Cô Thiên.

Lộ Đắc Tuân đã từng được nghe một đệ tử tục gia về núi kể lại diễn biến cuộc khai giáo tại Thiên Ma cốc nên mừng rỡ :

- Cứu ngưỡng! Tuân này được biết Tiêu công tử võ công tuyệt thế, đã bại Đồ Nhu và Ứng Ma, cứu quần hào khỏi bẫy rập của Thiên Ma, lòng hâm mộ đã lâu.

Hai bên đàm đạo về cục diện giang hồ. Cuối cùng họ Lộ nói :

- Ứng Ma trận này bị trọng thương chắc còn lâu mới dám trở lại đây.

Côn Luân xin gửi ngay mười đệ tử đến Thiểm Tây góp sức cùng đồng đạo.

Vân Long nói lời cảm tạ và xin cáo từ.

Hai người trở lại khách điếm thu xếp rồi lập tức lên đường.

* * * * *

Nhờ hai tuần mã đều là ngựa quý nên ba ngày sau họ đã vượt qua sông Hoàng Hà, đi vào địa phận Thiểm Tây. Ở đây cũng núi non trùng điệp, đường sạn đạo gập ghềnh, phong cảnh hoang sơ, kỳ vĩ lắm say đắm lòng hào kiệt.

Nhưng càng vào sâu, đường sá càng dễ đi, hai bên đường ruộng lúa xanh tươi. Lưu vực sông Dương Tử màu mỡ phì nhiêu nên dân cư sinh sống rất đông.

Huynh đệ Vân Long đã thay y phục Trung Nguyên, râu ria nhẵn nhụi, lấy lại vẻ anh tuấn thường ngày.

Tây An là thủ phủ của Thiểm Tây, tuy không gần đường thủy lộ nhưng lại là cửa ngõ của cả một vùng phía Bắc Ba Thục gồm Ninh Hạ, Cam Túc, Thanh Hải nên vô cùng sầm uất, phồn thịnh.

Trên đường tấp nập những đoàn xe chở thổ sản Ba Thục về các tỉnh giàu có, trù phú ở Giang Đông và ngược lại.

Vân Long không ghé vào những cơ sở kinh doanh đồ sộ của Tài Thần đặt tại đây. Chàng chọn một khách điếm nhỏ để tránh tai mắt Thiên Ma.

Làn da đen đúa và chiếc nón rộng vành cũng là một cách hóa trang hữu hiệu.

Tắm rửa xong, chàng và Độc Cô Thiên tìm đến một Phân đà Cái bang ở ngoại thành. Thấy chung quanh vắng vẻ hai người bước vào.

Hai gã khất cái gác cổng định hỏi bỗng thấy trong lòng bàn tay khách lộ ra Hắc Trúc lệnh phù vội sụp xuống lạy :

- Cung thỉnh trưởng lão vào trong!

Vân Long phất tay áo, một luồng lực đạo mềm mại như bông nâng ghai gã đứng dậy, rồi chàng cùng nhị đệ bước vào tiền sảnh.

Tiếng cười sang sảng quen thuộc của Hạ Khánh Dương khiến lòng chàng ấm lại. Trong hậu sảnh, vây quanh bàn rượu là Hạ bang chủ, La Thiên Hùng, Lữ Quân ngồi quay mặt ra ngoài, còn lại một hán tử và một nữ nhân ngồi quay mặt vào trong nên chàng không biết.

Hạ Khánh Dương thấy có người vào, đưa mắt nhìn chợt nhận ra đứa em vàng ngọc của mình, lão bèn rú lên rồi xô ghế bước đến ôm chặt chàng, vừa cười vừa nói :

- Long đệ! Ta vừa mới nhắc đến là ngươi đã xuất hiện, còn linh hiển hơn là Nhị Lang Thần Dương Tiễn nữa!

Mọi người mừng rỡ cười ha hả không dứt. La trưởng lão nhắc khéo họ Hạ :

- Đại ca, sao không mời Long đệ và Thiên đệ ngồi?

Khánh Dương buông chàng ra cười ngất :

- Ta mừng quá nên quên!

Vân Long bị họ Hạ che khuất nên không thấy nữ lang đã rời bàn bước lại gần, khi lão buông tay, xoay qua một bên, chàng mới thấy nữ lang, đã quỳ xuống lạy và nói :

- Tiểu muội Phi Hà mừng đại ca trở về!

Nói xong nàng phục xuống khóc nức nở, Vân Long lâu nay vẫn thầm nhớ nhưng nàng da diết nên không kèm được lòng mình, cúi xuống đỡ Phi Hà lên rồi ôm chặt vào lòng. Chàng nói nhỏ bên tai nàng :

- Hà muội, hình bóng nàng lúc nào cũng luôn ở trong tim ta.

Phi Hà sung sướng đến run rẩy, úp mặt vào ngực chàng nức nhẹ.

La trưởng lão bật cười ha hả :

- Con nha đầu kia, bây giờ người đã thỏa lòng mong nhớ rồi chứ? Hai tháng nay, mặt người ử rữ làm bọn ta mắt cả tửu hừng.

Vân Long biết mình thất lễ, chưa kịp chào hỏi mọi người nên dắt Phi Hà đến bàn. Chàng vòng tay thi lễ rồi ngồi xuống. Hạ Khánh Dương cũng đã nắm tay Độc Cô Thiên vào đến.

Hán tử lạ mặt cũng là đệ tử Cái bang. Hắn đứng lên chấp tay thưa :

- Đệ tử là Vô Đạt, Phân đà chủ Phân đà Tây An xin ra mắt trưởng lão.

Vân Long gật đầu xua tay :

- Phân đà chủ bắt tất phải đa lễ.

Hạ bang chủ nâng ly bảo :

- Chúng ta cùng uống cạn ly này để mừng Long đệ trở về.

La trưởng lão uống xong vuốt râu hỏi Vân Long :

- Long đệ, người hãy kể lại hành trình mấy tháng qua cho bọn ta nghe thử.

Vân Long tuân tợ thuật lại, mọi người đều giật mình khi biết Vô Cực Tẩu vẫn còn sống.

Hạ Khánh Dương nghe kể đến đoạn chàng và Độc Cô Thiên cứu viện Côn Luân, đánh trọng thương Ung Ma, lão đập bàn cười thống khoái :

- Lão họ Lộ bây giờ mới sáng mắt ra.

Vân Long hỏi họ Hạ :

- Chẳng hay vì cơ gì mà lão đại ca cùng Lữ đại ca lại di giá xuống Tây An?

Lữ Quân trầm nét mặt trả lời :

- La đệ nhận được tin Ma Diện Tú Sĩ sai người đem năm vạn lượng vàng sang Quý Châu cầu hòa, hứa sẽ cùng Độc Thánh chia đôi thiên hạ. Nghe đâu Độc Thánh đã bằng lòng. Vì vậy, hỏa tốc báo về Tổng đà. Bang chủ không yên tâm nên cùng ta đến Tây An, gặp La đệ tìm phương sách.

Phi Hà chẳng cần chú ý gì đến cục diện giang hồ, cứ say đắm liếc tình lang và gắp thức ăn cho chàng.

Vân Long chợt nhớ mình chưa hỏi han gì nàng nên quay sang nói :

- Hà muội, ta rất ngạc nhiên khi gặp lại nàng ở đây.

La trưởng lão cười khà khà cướp lời :

- Hai tháng trước ta lên Nga Mi sơn gặp Diệu Phi sư thái thương lượng việc liên minh. Bà hoan hỉ đồng ý, tập hợp ngay đệ tử hỏi xem ai tình nguyện xuống núi. Con bé này là người giơ tay đầu tiên. Từ đó, nó cứ bám chặt lấy ta hỏi han về tin tức của người, hoa dung ử đột làm ta bực mình muốn chết đi được.

Phi Hà xấu hổ cúi đầu nói lí nhí :

- La lão ca kỳ cục quá!

Hạ Khánh Dương vẫn về chòm râu đáp :

- Long đệ, trai anh hùng, năm thê bảy thiếp là chuyện thường tình. Ta e người khó mà từ chối được mối tơ duyên này. Mấy hôm nay, Phi Hà cứ luôn miệng gọi ta là lão đại ca, ta vô cùng khoan khoái. Thôi thì ta đứng ra tác hợp cho người và Phi Hà. Chẳng hay ý Long đệ thế nào?

Vân Long cũng tự biết lòng mình cũng thương yêu Phi Hà nên kính cẩn đáp :

- Tiểu đệ cảm tạ lão đại ca đã chu toàn, nếu Hà muội không chê Vân Long này đã có gia thất, đệ xin được ngõ ý cầu hôn.

Phi Hà cố nén e thẹn thưa rằng :

- Long ca là bậc kỳ nam tử trên đời, muội đâu dám nghĩ đến chuyện độc chiếm cho riêng mình. Chỉ cần chàng có dạ yêu thương là muội mãn nguyện lắm rồi.

Mọi người thấy duyên nợ đã thành, vui vẻ chúc mừng.

Vân Long giới thiệu Độc Cô Thiên với Phi Hà :

- Hà muội, đây là Thiên Lý Độc Hành Độc Cô Thiên, nghĩa đệ của ta.

Độc Cô Thiên vái Phi Hà ba vái :

- Nhị đệ Độc Cô Thiên xin ra mắt đại tẩu.

Phi Hà đỏ mặt đáp lễ :

- Nhị thúc! Xin đừng đa lễ!

Bọn đệ tử Cái bang mang lên thêm hai vò rượu lớn. Hạ Khánh Dương thấy mình mát tay trong việc xe duyên nên lòng vô cùng hỉ hả. Lão cận liền ba chén nhưng chợt nghĩ đến việc chung không khỏi giật mình. Lão hỏi Vân Long :

- Liên minh giữa Thiên Ma và Thánh giáo sẽ là đại họa của võ lâm. Long đệ có cao kiến gì không?

Vân Long suy nghĩ một lúc rồi thở dài nói :

- Nếu một mình Ma Diện Tú Sĩ thì đệ tự tin có thể thắng được. Nhưng nếu thêm Độc Thánh thì chắc chắn sẽ bại vong. Có lẽ đệ phải thâm nhập vào Quý Châu một chuyến để tìm cách phá vỡ mối liên kết giữa hai tà phái. Nếu quả thật Độc Thánh là người tham tài, đệ sẵn sàng trả cho lão mười vạn lạng vàng để xóa lời giao ước với Ma Diện.

Thần Toán thư sinh và Lữ trưởng lão gật đầu khen phải.

Quần hào đang thương lượng, bàn bạc kể sách thì có một đệ tử chạy vào quỳ xuống thưa :

- Bẩm Bang chủ và chư vị trưởng lão, đệ tử nhận được tin hỏa tốc báo về rằng Giáo chủ Thiên Ma đã gửi tối hậu thư cho Dương Tử Đại Hào Thân Quý. Ngày mười tám tháng này phải ra bờ sông Dương Tử đón tiếp Giáo chủ để tỏ lòng thân phục. Nếu không sẽ bị tru diệt toàn gia.

Hạ Khánh Dương nhắm tính chỉ còn có sáu ngày nữa vừa đủ thời gian để tiếp viện. Lão cho tên khất cái lui ra rồi bảo :

- Ma Diện bắt tay được với Miêu Cương nên yên tâm bành trướng thế lực về phía Đông. Nếu hấn thu phục được Thân Quý thì Hồ Nam nguy mất.

Vân Long hỏi :

- Dương Tử Đại Hào là người thế nào?

Thần Toán trả lời :

- Thân Quý là đệ tử tục gia của Võ Đang, tính tình hào sảng, trượng nghĩa. Hấn cũng như Hoàng Hà Nhất Bá, kinh doanh ngành vận tải trên khúc sông từ Hồ Nam đến Hoàng Hải. Dưới tay có hơn hai ngàn thủ hạ.

Vân Long hỏi thêm :

- Lực lượng các phái ở Thiểm Tây hoạt động ra sao?

Thần Toán cười tự đắc :

- Ta lấy bạc của Tài Thần, giả làm phú ông đến mua lại gần ngàn mẫu vườn của lão họ Tiền gần sông Dương Tử đem bọn đệ tử các phái vào làm công nhân, tưới cây, bắt sâu, làm cỏ và thu hoạch hoa màu. Đạo sĩ thì cắt râu, hòa thượng thì để tóc nên che mắt được bọn Thiên Ma.

Vân Long cười bảo :

- Cũng may, bọn Thiên Ma né tránh, không chạm đến các Phên đà Cái bang nên chúng ta còn duy trì được hệ thống thông tin liên lạc hữu hiệu.

Quả thật, Cái bang có đến hơn hai vạn đệ tử, không thể nào giết cho hết được, cho nên Thiên Ma giáo cũng chẳng dám đụng đến. Hơn nữa, đệ tử Cái bang khi đánh nhau với bọn Thiên Ma đều cẩn trọng rất kỹ, dùng đao chứ không dùng Đả Cầu bổng. Vì vậy, Ma Diện Tú Sĩ vẫn mù mờ về lập trường của Cái bang.

Hạ Khánh Dương đưa mắt nhìn ra cửa, ước lượng thời gian rồi bảo :

- Trời đã chiều rồi, chúng ta cứ ăn nhậu no say rồi sớm mai sẽ lên đường.

Đêm đến, Độc Cô Thiên một mình trở lại khách điểm thanh toán tiền phòng, thu xếp hành lý rồi dắt ngựa trở lại Phên đà để sáng mai lên đường một thể.

Năm ngày sau, Vân Long, Độc Cô Thiên và Phi Hà vượt sông đến gia trang của Thân Quỷ, nằm trên bờ nam Dương Tử giang, thuộc địa phận trấn Nam Giang, tỉnh Hồ Nam.

Muốn giữ thế nước sông, nước giếng giữa Cái bang và Thiên Ma giáo nên Vân Long đã đề nghị Hạ Khánh Dương và nhị vị trưởng lão không nên lộ diện, mà về ẩn ở Tiền gia trang, điều động người liên minh bạch đạo sang sông tiếp viện.

Giờ đây thanh danh của Tiêu Long Vân đã lẫy lừng khắp chốn giang hồ, được võ lâm đồng đạo vô cùng kính ngưỡng. Họ biết rằng chỉ có chàng mới đủ trí tuệ và bản lãnh để đương cự với quần ma.

Vì vậy khi đến cổng trang viện, Độc Cô Thiên trao bái thiếp, bọn vệ sĩ gác cổng nhanh chóng cho người vào thông báo.

Dương Tử Đại Hào nghe nói có Tiêu công tử đến thăm liền thở phào nhẹ nhõm, hớn hử rảo bước ra đón :

- Quả là hoàng thiên hữu nhân. Hôm nay được diện kiến Tiêu công tử thì ngày mai có phải phơi thầy nơi bãi vắng cũng không hề hối tiếc. Xin mời công tử và nhị vị vào tậ xá cho Quỳnh này được hết tình địa chủ.

Vân Long thấy y trạc tuổi năm mươi, mình cao chín thước, mặt đỏ, râu đen, mắt lộ, mũi lân trông rất uy vũ và hào sảng. Thân Quỳnh thủ hiệu mẫu thân ba năm không về quê Võ Đang sơn, và cũng không tham dự cuộc chiến tại Thiên Ma cốc nên không biết chàng là sư thúc của lão.

Cuối sảnh là một hương án đặt sát vách, trên có treo họa tượng của tổ sư Trương Tam Phong, ẩn hiện trong khói nhang trầm nghi ngút.

Vân Long lúc đầu định giấu y việc chàng là đệ tử của Huyền Hạc thượng nhân để y khỏi hoang mang về vấn đề bối phận. Nhưng chàng là đệ tử Võ Đang thấy họa tượng tổ sư không thể bỏ lỡ.

Vì vậy, Vân Long nghiêm trang đến trước hương án quỳ xuống lạy ba lạy.

Thân Quỳnh ngỡ ngàng hỏi :

- Chẳng lẽ công tử cũng là đệ tử Võ Đang?

Vân Long gật đầu. Thân Quỳnh cách đây ba năm có về thăm Võ Đang sơn cả tháng mà không gặp chàng nên càng thắc mắc :

- Xin hỏi công tử thụ nghiệp vị đạo trưởng nào?

Vân Long cười tủm tỉm nhìn vào mắt y nói :

- Gia sư là Huyền Hạc thượng nhân.

Thân Qùy thất kinh sụp xuống lạy ba lạy :

- Đệ tử không biết sư thúc giá lâm, xin chịu tội!

Vân Long đỡ y dậy rồi hỏi :

- Chẳng hay sư điệt là đệ tử của ai?

Thân Qùy kính cẩn đáp :

- Gia sư là Thanh Hạc chân nhân.

Vân Long nghiêm mặt nói :

- Chuyện bồi phận không thể bỏ nhưng chúng ta đều là bậc trưởng phu không nên quá đa lễ mà mất đi tính hào sảng, tự nhiên. Tuổi ta còn nhỏ hơn người, vì vậy nên đối với nhau như tình bằng hữu.

Thân Qùy thấy chàng không ý mình là trưởng bồi lên mặt cao ngạo, lại càng ngưỡng mộ hơn trước, lão cười sang sảng.

- Tính tiểu điệt cũng không thích câu nệ, nay sư thúc đã cho phép, sau này đừng quở trách Thân Qùy này phạm thượng nhé.

Độc Cô Thiên thấy lão này cũng có hứng thú nên cười lớn bảo :

- Nếu Thân huynh cũng gọi Độc Cô Thiên này là sư thúc thì lát nữa khó mà uống cho say được.

Thân Qùy trợn mắt bước đến chụp tay Độc Cô Thiên bóp mạnh :

- Té ra huynh đài chính là Thiên Lý Độc Hành Độc Cô Thiên.

- Chính phải, tại hạ là em kết nghĩa của Tiêu công tử. Nhưng chúng ta cứ coi nhau như bằng hữu.

Dương Tử Đại Hào phấn khởi quát thuộc hạ dọn tửu yến. Lão chợt nhớ tới nữ lang xinh đẹp đứng cạnh sư thúc nên chỉ Phi Hà rồi hỏi :

- Sư thúc, thế cô nương này là ai vậy?

Vân Long không muốn lão gọi nàng là sư thúc nương nên bảo :

- Tiểu muội của ta Âu Dương Phi Hà, người cứ gọi là Hà cô nương được rồi.

Thân Qùy hiểu ý bật cười rồi mời mọi người an tọa. Qua một tuần rượu, lão cho người vào gọi phu nhân và các con đến ra mắt sư thúc. Lát sau một thiếu phụ tuổi trạc bốn mươi, dung nhan bình thường nhưng đầy vẻ phúc hậu bước ra. Theo sau là ba hán tử cao lớn, giống hệt họ Thân.

Vân Long rời ghế bước ra, thiếu phụ sụp xuống thi lễ :

- Tiện phụ xin ra mắt sư thúc.

Ba hán tử cũng quỳ theo đồng hô :

- Điệt tôn xin ra mắt sư thúc tổ.

Vân Long xoa tay bảo :

- Bất tất phải đa lễ.

Họ phụng ý đứng cả lên. Vân Long đưa mắt ngắm nhìn ba hán tử rồi quay sang hỏi Thân Qùy :

- Sư điệt có dạy kiếm pháp Võ Đang cho lệnh lang không?

Thân Qùy kính cẩn trả lời :

- Đệ tử lên núi xin phép và Chưởng môn sư bá đã đồng ý nhận ba tên vô dụng Thân Phúc, Thân Lộc, Thân Thọ này làm đệ tử tục gia của Võ Đang.

Vân Long cười bảo :

- Để lát nữa ta thử xem các người có xứng làm đệ tử Võ Đang hay không?

Thân Quỷ vô cùng mừng rỡ vì chàng nói vậy có nghĩa là họ sẽ được hưởng lợi không nhỏ.

Ba gã Phúc, Lộc, Thọ đồng chấp tay tạ ơn rồi đưa Thân phu nhân lui vào trong.

Vân Long trở lại chỗ ngồi, chàng gắp một miếng hải sâm bỏ vào miệng, ăn xong, uống một hớp rượu rồi hỏi Thân Quỷ :

- Cục diện ngày mai sự diệt có kế hoạch thế nào?

Thân Quỷ cũng y kế như Hoàng Hà Nhất Bá, cho thủ hạ phục sẵn dưới sông, dùng hỏa dược đánh chìm thuyền Ma Diện.

Vân Long cười bảo :

- Người đánh giá Giáo chủ Thiên Ma quá thấp rồi đấy. Ứng Ma tàn độc, hiểm ác nhưng tâm cơ không sâu sắc, thâm trầm bằng Ma Diện. Đã thất bại một lần lẽ đâu Tú sĩ không có cách đề phòng.

Thân Quỷ ngơ ngác hỏi :

- Vậy theo ý sư thúc thì hẳn sẽ không đi đường thủy sao?

Vân Long quay sang hỏi Độc Cô Thiên :

- Nhị đệ có cao kiến gì không?

Độc Cô Thiên tư lự một lúc rồi đáp :

- Theo đệ, Ma Diện sẽ đi hai đường. Một mặt vẫn xuôi thuyền theo sông Dương Tử nhưng sẽ ghé vào một bến vắng vẻ nào đó, rồi đi đường bộ tập kích chúng ta. Mặt khác, thuyền vẫn đi thẳng đến trấn Nam Giang này để nghi binh.

Vân Long gật đầu khen :

- Nhị đệ suy luận rất chính xác. Nhưng ta nên đối phó bằng cách nào?

Độc Cô Thiên suy nghĩ một lúc rồi cười bảo :

- Đệ có nhiều phương án nhưng thân phận không quyết được.

Vân Long đưa mắt nhìn lên họa tượng tổ sư, chậm rãi nói :

- Ma Diện Tú Sĩ không biết ta và hiền đệ đã đến đây, nên cho rằng Thân Quỷ nhất định sẽ đặt phục binh trong đoạn sông gần gia trang. Hẳn sẽ làm đúng như Thiên đệ nói. Chúng ta cũng sẽ chiều ý hắn, nhưng sớm hơn một chút.

Chàng dừng lại hỏi Thân Quỷ :

- Nếu người là Ma Diện thì sẽ đổ quân ở đâu?

Thân Quỷ sinh ra và sống ở đây đã mấy chục năm nên lão trả lời ngay :

- Cách đây ba mươi dặm có một khoảng rừng hoang vu, cây cối mọc sát bờ sông, nếu lão muốn tránh thị tuyến cũng chúng ta thì ắt phải dừng thuyền ở đó.

Vân Long tán đồng, chàng gật đầu hỏi tiếp :

- Ma Diện dù tàn ác cũng đường đường là tôn sư một phái. Lão đã hẹn sáng mai thì không bao giờ sai hẹn. Vậy người tính thử xem khoảng thời gian nào thì thuyền sẽ đến đoạn bờ sông ấy?

Thân Quỷ nhắm tính một hồi rồi nói :

- Nếu thuyền muốn đến đây đúng vào rạng sáng thì phải dừng thuyền lúc nửa đêm.

Vân Long hài lòng bảo :

- Vậy người hãy điều ngay một trăm thuộc hạ giỏi thủy tính, phục sẵn dưới lòng sông Dương Tử, đứng ngay đoạn sông có khoanh rừng, đem theo hỏa dược, gặp lúc bọn chúng còn ở giữa sông cho nổ thuyền ngay. Lại cho vài trăm người phục sẵn trong rừng, chờ bọn giáo chúng bơi vào bờ là tiêu diệt. Nếu có cung tiễn, ám khí ném xa thì rất tốt. Đêm nay trăng sáng, được cả thiên thời địa lợi thì bọn Thiên Ma chắc chắn bại vong.

Thân Quỷ nghe xong, lập tức gọi ba con điều động nhân mã đợi lúc trời sẩm tối, bí mật bố trí nơi địa điểm đã định.

Vân Long thấy trên vách có treo một thanh kiếm dài gấp rưỡi những thanh kiếm bình thường, chàng biết ngay đó là của Thân Quỷ. Chàng chợt nảy ra ý định muốn xem bản lãnh của y :

- Sư diệt, ta muốn cùng người chiết giải vài chiêu cho giãn gân cốt.

Thân Quỷ trong thâm tâm cũng muốn thưởng thức tài nghệ của sư thúc nên phần khởi đến bên vách lấy kiếm. Vân Long mượn kiếm Độc Cô Thiên rồi bảo :

- Người cứ gỡ pho Thái Cực tuệ kiếm tận lực tấn công đi!

Thân Quỷ vâng lệnh, ôm kiếm thi lễ rồi bắt đầu vũ lộng thanh kiếm dài quá khổ xuất chiêu “Bát Quái Qui Nguyên”, kiếm phong xô tới ào ạt. Vân Long vẫn đứng nguyên chỗ, đưa kiếm điểm nhanh vào những sơ hở trong kiếm chiêu. Thân Quỷ vội chuyển sang chiêu “Tứ Tượng Khai Hoa” nhưng đường kiếm vẫn bị chàng hóa giải. Đến chiêu cuối cùng là “Thái Cực Sinh Huy”, Vân Long như bóng mặt chui qua màn kiếm quang nhập nội, đưa mũi kiếm đặt vào tâm thất Thân Quỷ, lão kinh hãi giơ tay chịu bại, nói với giọng buồn rầu :

- Đệ tử luyện pho kiếm này đã ba mươi năm, nay gặp sư thúc cảm thấy như kiếm chiêu còn quá nhiều sơ hở, thật là hổ thẹn.

Vân Long cười, vỗ vai lão nói :

- Sư diệt sai rồi, chỉ vì ta đã luyện qua nên mới dễ dàng khống chế đường kiếm của người, chứ người ngoài làm sao biết được biến hóa của kiếm pháp. Nhưng thực ra, quả kiếm chiêu có sơ hở thật. Điều này xuất phát từ chỗ tay chân và kiếm của người quá dài, nếu địch nhân là một cao thủ dùng vũ khí ngắn ắt sẽ tìm cách áp sát, như vậy sẽ rất nguy hiểm.

Chàng bèn lần lượt giảng giải lại tám chiêu của pho Thái Cực tuệ kiếm chỉ cho y cách biến hóa ứng dụng trong trường hợp đối thủ là người có thân pháp nhanh nhẹn áp sát, đánh gần.

Thân Quỷ dụng công ghi nhớ và luyện tập trong vòng một canh giờ đã tinh thực. Lão thấy giờ đây uy lực kiếm chiêu đã tăng lên gấp bội, đánh xam đánh gần gì đường kiếm cũng liên lạc, kín đáo lợi hại.

Thân Quỷ cảm kích khôn cùng, lão sụp xuống lạy tạ :

- Nhờ ơn chỉ giáo của sư thúc, Quỷ này mới thấy hết được sự tinh luyện của kiếm pháp bản môn! Độc Cô Thiên cười lớn :

- Hôm nay Thân huynh có thể đem những điều đã học được ra kiểm chứng với bọn hộ pháp Thiên Ma rồi đấy.

Vân Long cùng Thân Quỷ trở về ăn. Chàng thăm tính toán rồi bảo :

- Ma Diện Tú Sĩ xuất quân ắt sẽ kèm theo hai hộ pháp. Ưng Ma bị trọng thương nên ba hộ pháp kia phải ở lại Tổng đàn, phòng khi Thánh giáo trở mặt. Ta sẽ cầm chân Ma Diện, Độc Cô Thiên và Phi Hà đấu với một tên, tên còn lại sẽ do Thân Quỷ và La trưởng lão chiêu cố.

Chàng vừa dứt lời thì có một tên thủ hạ chạy vào bẩm báo :

- Bẩm đại gia, ngoài kia có một lão nhân tự xưng là Thần Toán thư sinh xin vào yết kiến.

Thân Quỷ mừng rỡ chạy ngay ra đón, lát sau La Thiện Hùng trong bộ võ phục màu đen gọn gàng, lưng đeo trường kiếm bước vào cùng với họ Thần.

Lão bước đến bên bàn rượu, ngồi xuống rót một chung, uống cạn rồi hỏi :

- Ta đã dẫn ba mươi cao thủ bạch đạo đến, chẳng hay kế hoạch thế nào?

Thân Qùy vội sai thị tỳ lấy thêm bát đũa, thức ăn rồi kể lại những tính toán của Vân Long cho lão tường tận.

La trưởng lão gật đầu khen :

- Tài trí của Long đệ không ai sánh kịp.

Phi Hà vốn thân cận với La trưởng lão nên hỏi lão :

- La lão ca! Có các sư tỳ của muội tham gia trận này không?

Lão gật đầu nói đùa :

- Các sư tỳ của người nghe nói có Long đệ ở đây nên nhao nhao đòi theo để xem mặt chàng rể của phái Nga Mi.

Phi Hà hổ thẹn, mặt đỏ bừng.

Màn đêm vừa buông xuống, sau khi đã bố trí nhân thủ phòng vệ gia trang, bọn Vân Long lên đường, đến địa điểm tập kích. Trừ Thân Qùy và các thủ hạ, bọn chàng đều bịt kín mặt, ba mươi cao thủ bạch đạo cũng vậy.

Trước lúc nửa đêm, mọi người đã nằm sẵn trong khu rừng nhìn ra sông chờ đợi. Trăng rằm tròn như đĩa bạc, tỏa xuống dòng sông ánh sáng dịu dàng. Những lớp sóng nhấp nhô tấm ánh trăng trông như đàn cá tung tăng dưới lớp sương đêm trên mặt nước.

Đúng như dự đoán, bốn chiếc đại thuyền của Thiên Ma giáo xuôi dòng Dương Tử, khi gần đến thì hạ buồm tìm cách ghé vào bờ.

Hàng trăm hảo hán đã lặng lẽ từ từ bơi ra tiếp đón. Lát sau ba tiếng nổ liên tiếp vang lên, chấn động cả một vùng sông nước. Lửa khói bốc cao thiêu rụi những cánh buồm. Bọn đệ tử Thiên Ma hoảng hốt khóc la, nhảy khỏi thuyền như lũ chuột. Thủ hạ của Thân Qùy do trưởng nam của y là Thân Phúc thống lĩnh đã chờ sẵn dưới sông. Lịch sử lập lại, máu hồng nhuộm đỏ những lớp sóng. Dưới ánh trăng chỉ còn là một vùng nước màu đen.

Nhưng có lẽ vì hỏa dược bị ướt trước khi nổ nên chiếc đại thuyền sau cùng vẫn bình yên. Dưới ánh lửa thấp thoáng thấy bóng Ma Diện Tú Sĩ và các Hộ pháp đứng trên mũi thuyền quát bảo thuộc hạ.

Có vài chục tên giáo đồ leo được lên chiếc soái thuyền. Số còn lại chắc không thoát khỏi số phận làm mồi cho cá. Bọn chúng cố bơi vào, nhưng từ trên bờ, những mũi tên, tụ tiễn, phi đao đã chờ sẵn. Ma Diện Tú Sĩ không ngờ Thân Qùy lại thần cơ diệu toán, đoán trúng được mưu cơ của hắn, làm cho hàng trăm giáo chúng phải vong mạng. Lão giận điên người, cho thuyền tấp ngay vào bờ. Quyết xé xác Dương Tử Đại Hào ra trăm mảnh. Vân Long và các cao thủ đã chờ sẵn, nên khi Ma Diện Tú Sĩ tiếp đất, bọn chàng lập tức ra tay. Vô Cực Kiếm phản chiếu ánh trăng vàng tạo thành một luồng kiếm quang xanh nhạt cuốn tới đối phương như mưa gió. Ma Diện cười nhạt vung song thủ đánh bạt chiêu “Phong Vũ”. Pho Thiên Ma chưởng này lão ta đã khổ luyện hơn hai mươi năm nay nên vô cùng lạnh lẽ. Tay hữu bằng thép tuy không linh hoạt bằng tay tả, nhưng lại có móng sắc như năm lưỡi tiểu đao nên cũng không kém phần lợi hại.

Lão xuất đạo lần này tự ình là vô địch thiên hạ, nào ngờ mấy tháng trước bị Miêu Cương Độc Thánh cầm chân. Lại đến Ứng Ma bị một tên vô danh đánh bại, nên lòng tự tôn đã giảm đi nhiều. Ma Diện thấy đối phương cũng bịt mặt và kiếm pháp tinh kỳ, nên thâm đoán đây chính là tên tiểu tử đã từng xuất hiện ở Côn Luân.

Lão thận trọng chiết giải từng chiêu để tìm hiểu lộ số võ công của địch thủ.

Nhưng Vân Long gồm thân sở học của nhiều nhà, đường kiếm linh hoạt, biến ảo khôn lường. Chiêu thức có lúc giống của Vô Đương hay Thiếu Lâm, nhưng lại không phải. Vô Cực kiếm như con linh xà chấp chờn bám lấy các yếu huyệt đối phương.

Bên kia, Nhị hộ pháp là Bất Quy Kiếm Long Xí đang bị Độc Cô Thiên và Phi Hà áp đảo. Khoái kiếm củ Độc Cô Thiên phát huy đến độ chói uy lực của Ma Vân kiếm pháp, ngang nhiên Vô Ảnh kiếm va chạm với

kiếm của họ Long. Nhưng nếu không có Phi Hà hỗ trợ thì thế thượng phong ắt phải nghiêng về phía Bất Quy Kiếm từ lâu rồi.

Phi Hà vì nhớ thương Vân Long nên ra tay khổ luyện. Diệu Phi sư thái chính là Côn Luân ruột của nàng, bà thấy cháu mình chăm chỉ luyện kiếm nhưng lúc nào cũng u sầu nên dò hỏi. Phi Hà thành thực thổ lộ mối chân tình của mình với Vân Long và cả chuyện chàng đã dạy cho nàng tám chiêu kiếm pháp. Bà nổi tính hiếu kỳ, bảo nàng diễn thử, xem xong, sư thái vô cùng khâm phục. Tám chiêu này hoàn toàn thể hiện được tinh thần của kiếm pháp Nga Mi, không hẳn là lợi hại nhưng lại chủ ở phép biến ảo, thích hợp với những nữ nhân công lực non kém như Phi Hà và các sư tỷ muội.

Sự phân chia môn hộ trong võ lâm là do khác biệt về địa phương và tinh thần riêng của võ công. Mỗi phái đều có đặc điểm, tinh túy riêng, nhưng trải qua hàng trăm năm, các đời sau vẫn có sự bổ sung, sửa đổi miễn là vẫn giữ được nét truyền thống của đạo tổ sư.

Hơn nữa có người đã học võ công từ trước rồi mới gia nhập vào một môn phái, chẳng lẽ bắt họ phải quên đi công phu đã luyện tập bao năm?

Do đó, trừ những võ công ác độc, bàng môn tả đạo, thất đại môn phái vì sự hưng thịnh của chính mình cũng chấp nhận ôn đệ được phép thu nhập thêm kiến thức võ thuật bên ngoài. Nhưng không được học lén.

Diệu Phi sư thái là người chuộng võ, thấy tám chiêu này rất hữu dụng nên cho phép Phi Hà truyền lại để đồng môn cùng luyện tập. Nhờ vậy, bản lãnh các nữ đệ tử Nga Mi tăng tiến rõ rệt.

Trở lại trận chiến bên bờ sông Dương Tử, ta sẽ thấy Tam hộ pháp Thiên Ma giáo là Quỷ Trảo Sư Hồn đang tử đấu cùng Thần Toán và Thân Quy.

Lâu nay vì không muốn lộ thân phận nên La trưởng lão đã bỏ trúc trượng, chuyên luyện Giáng Ma kiếm pháp nên đường kiếm của ông rất lợi hại.

Phần Thân Quy nhờ Vân Long chỉ điểm thêm đã nắm được hoàn toàn tinh túy của Thái Cực tuệ kiếm. Vì vậy mặc dù Sư Hồn là ác ma thành danh cũng phải lúng túng trước sự giáp công của hai người.

Đám tàn quân của giáo chúng Thiên Ma còn thảm hại hơn. Ba mươi cao thủ bạch đạo đều là những tay lợi hại, cộng với hai trăm thủ hạ của Dương Tử Đại Hào đã bao vây chặt chẽ và áp đảo dữ dội đối phương.

Hơn hai trăm giáo đồ bị tử vong, số còn lại chỉ như cá nằm trên thớt.

Ma Diện Tú Sĩ cảm nhận được nguy cơ đại bại liền bỏ lối du đấu, vận toàn lực quét những luồng kinh phong khủng khiếp quyết đê bẹp đối phương. Công lực lão cực kỳ thâm hậu, chỉ vài lần đón chiêu, Vô Cực kiếm rung lên bần bật. Vân Long biết không thể kéo dài nên xuất chiêu “Vô Cực Uyên Nguyên”, chiêu đầu trong Vô Cực tam kiếm. Ma Diện thấy đối phương dùng Ngự Kiếm Thuật, liền quát lớn xuất chiêu “Thiên Ma Nhất Hiện”, chưởng kinh như sóng biển lớp lớp xô đến chặn đứng đường kiếm địch thủ.

Vân Long kinh hãi không ngờ lão mặt lại phá được kiếm chiêu. Chàng nghiêng rằng, hai mắt tỏa ánh xanh biếc, xuất chiêu “Vô Cực Chuyển Luân”.

Kiểm quang lấp lánh, thân, kiếm hợp nhất bốc lên cao, trông như vàng hào quang hình bánh xe đang quay tít. Kiếm khí tỏa ra trùm lấy đối phương.

Ma Diện Tú Sĩ thấy sát khí nặng nề, vội vàng xuất chiêu “Thiên Ma Lôi Nộ”, song thủ giở liền chưởng, chấn động không khí tạo nên những tiếng ì ầm như sấm nổ. Kinh phong liên tiếp đập vào màn kiếm khí, làm tốc độ của đối phương chậm lại dần. Lão định chờ Vân Long đuối sức rơi xuống mới hạ độc thủ.

Nhưng nào ngờ chàng là người quyền biến, biết mình khó vượt qua được những lớp chưởng phong nặng nề như sấm sét của Ma Diện nên khi đã chịu được mười sáu chưởng, liền dùng phép Thiên Cân Trụy rơi thẳng xuống đất nhanh như một mảnh sao băng. Vừa tiếp xúc mặt đất chàng vận mười hai thành công lực búng một đạo Niêm Hoa chỉ vào tâm thất Tú Sĩ.

Ma Diện định ninh rằng chàng sẽ đánh cho hết chiêu kiếm nên hoàn toàn bất ngờ. Nhưng lão võ công nghiêng trời lệch đất, mấy chục năm tu luyện dễ gì thất thủ. Lão nghiêng người né tránh, nhưng chỉ cứu vãn được phần nào. Chỉ phong bén như mũi kiếm chui qua phần mềm nơi bắp thịt vai hữu. Chưa chạm vào gân cốt nhưng vết thương xuất huyết đầm đề.

Vân Long thầm tiếc rẻ và không khỏi khâm phục cơ trí của Tú sĩ. Ma Diện thấy máu mình tuôn chảy, vận công chỉ huyết rồi ngửa mặt cười rùng rợn :

- Tiểu tử giỏi thật, hai mươi năm qua chưa ai có thể làm ta trầy một miếng da. Nay mi dùng kỳ chiêu lấy của ta một tí máu tươi, ta xin tỏ lòng khâm phục. Nhưng còn một chiêu cuối cùng, nếu ngươi còn sống sót thì Ma Diện này sẽ thế mạng cho.

Vân Long cười nhạt, đưa tay lộ khăn bịt mặt, đôi mắt xanh biếc nhìn thẳng vào mặt Tú sĩ bảo rằng :

- Chắc ngươi cũng đã nhận ra ta chính là hậu nhân của Bích Nhãn Thần Quân? Mười tám năm trước ngươi cùng Ứng Ma hợp công sát hại ngoại tổ của ta. Hôm nay ta quyết giết ngươi để báo thù và trừ đi mối họa của võ lâm.

Ma Diện Tú Sĩ cười thâm độc :

- Ta nghe Ứng Ma kể lại đã đoán ra chính là ngươi. Chiêu “Thiên Ma Đảo Càn” Khôn này sẽ đưa ngươi sum họp với Nam Cung Phong.

Dứt lời, lão vận công đến độ chót, cơ thể phát ra những tiếng kêu răng rắc, áo bào căng phồng lên chứa đầy chân khí, hai cánh tay đột nhiên dài ra thêm nửa thước, trông chẳng khác một Thiên Ma giáng thế.

Vân Long không dám khinh thường, rung thanh Vô Cực kiếm, chung quanh chàng một vòng hào quang xuất hiện, nhẹ nhàng, chậm rãi nâng thân hình lên cao năm thước, kiếm khí lao xao bay lượn. Bóng chàng mờ đi rồi mất hẳn, chỉ còn lại một vầng dương lơ lửng.

Ma Diện kinh hoàng thét lên :

- Vô Cực Quang Minh!

Rồi tung mình vào bóng đêm biến mất. Thì ra sư phụ của Thiên Ma là Thiên Ma Yêu Lão đã từng bị bại dưới tay Vô Cực Tẩu bởi chính chiêu này. Vì vậy, lão được nghe sư phụ kể tường tận, nên vừa thoáng thấy đã nhận ra.

Hai Hộ pháp Thiên Ma giáo lúc này cũng đã bị mấy vết thương nhẹ, chỉ gắng gượng cầm cự chờ Giáo chủ tiếp tay. Ngờ đâu Ma Diện lại bôn đào nên cũng tấn mạnh vài chiêu rồi rút theo.

Bọn giáo chúng thấy không còn sinh cơ liền cắn vỡ thuốc độc tự sát.

Vân Long lúc này đã xả công, mồ hôi tuôn ướt đầm mặt và lưng áo.

Đám thủ hạ Thân Quỷ thấy phe mình đại thắng phần khởi hoan hô vang rền cả mặt sông.

Mọi người vui vẻ kéo nhau về gia trang của họ Thân. Khi bước đến cổng thì trời đã sáng. Dương Tử Đại Hào vô cùng cao hứng, thét thuộc hạ chuẩn bị giết gà, mổ heo để ăn mừng.

Kiểm điểm nhân mã thấy thủ hạ chỉ thiệt mạng có mấy người, thọ thương hơn tám chục. Thân Quỷ ra lệnh đưa xác về nhà cho thân nhân mai táng hậu hĩnh, mỗi gia đình có người tử trận lãnh tiền tuất là hai trăm lạng bạc và được bảo bọc suốt đời.

Các thủ hạ tham gia trận đánh cũng được thưởng năm mươi lạng, người bị thương thì được một trăm.

Đến trưa, yến tiệc đã bày xong, hơn hai trăm người ngồi chật cả sân trang viện. Mọi người hết lòng ca ngợi võ công của Vân Long. Từ đây thanh danh chàng như mặt trời chính ngọ, là chỗ nương dựa của toàn thể võ lâm.

Ngay chiều hôm đó, Vân Long từ già Thân Quỷ, theo La trưởng lão về Tiên gia trang trong trấn Bắc Giang.

15. Chương 15: Quý Châu Ngô Độc Phùng Miêu Nữ - Vũ Diện Thùy Tri Đại Mỹ Nhân

Hạ Khánh Dương đã được đệ tử phi báo trước về kết quả trận đánh.

Nghe nói Vân Long đuổi chạy Ma Diện Tú Sĩ, lòng lão vô cùng cao hứng.

Lữ trưởng lão cũng vậy, nên xuống bếp ra tay diệu thủ. Khi bọn Vân Long bước vào Tiền gia trang đã nghe mùi thịt chó thơm lừng.

Đám cao thủ các phái vốn quen chạy tịnh nên lẳng lặng bỏ vào hậu viện, không dám ở lại vì sợ ô nhiễm tâm thần tu hành.

Phi Hà cũng thích thú trước mùi quyến rũ ấy bèn hỏi :

- La lão ca, trong bếp nấu gì mà thơm quá vậy?

La trưởng lão giải đáp :

- À! Đó là thịt dê thối, nhưng nhờ bàn tay thần kỳ của Lữ trưởng lão nên mới có mùi thơm khác thường như vậy.

Lão nói xong, đưa mắt ra hiệu ọi người rồi cười khỏá lấp :

- Hà muội! Hạ lão đại ca đang chờ, chúng ta mau vào trong!

Quả nhiên, Hạ Khánh Dương đang ngồi chờ một mình trước bàn tiệc.

Lão nóng nảy chỉ vào mấy thau nước để sát tường :

- Các người cứ rửa tay tại đây rồi vào bàn ngay, ta sốt ruột lắm rồi!

Bọn Vân Long tuân lệnh. Phi Hà là gái đẹp nên vào trong thay áo rồi mới trở ra. Khi nàng lên đến đã thấy Lữ trưởng lão ngồi bên Bang chủ và trên bàn có thêm mấy đĩa thịt nướng, da vàng ươm trông rất gọn thềm.

Nàng không để ý trong mắt mọi người có chút gì bí ẩn. Ghế bên cạnh Vân Long vẫn còn trống. Nàng hiểu mọi người đã cố ý để lại cho riêng nàng.

Phi Hà e lệ ngồi xuống.

Thần Toán thư sinh ngồi cạnh, liền gấp ngay mấy miếng thịt thơm tho bỏ vào chén Phi Hà.

Hạ bang chủ nâng chén, tươi cười nói :

- Chung này chúc mừng Long đệ đã đánh bại lão Ma Diện đáng ghét.

Cả bàn đồng hô chúc mừng rồi cạn chén.

Họ Hạ lại cầm đũa thúc giục mọi người gấp thức ăn.

Phi Hà cũng nhỏ nhẹ gấp miếng thịt ăn thử, nàng thấy ngon miệng.

Nhưng La Thiên Hùng lại bắt nàng phải ăn thịt này chung với một loại rau và một miếng vàng nhạt giống như gừng. Nàng làm theo lời lão và thấy hương vị càng bội phần đậm đà.

Nàng liếc qua thấy Vân Long cũng rất ưa món này nên mạnh miệng ăn hết chén. Vân Long điềm nhiên gấp thêm cho nàng và bảo :

- Hà muội ăn đi rồi ráng mà cầu khẩn Lữ lão ca dạy cho cách nấu nướng. Sau này ta có thềm nàng sẽ nấu cho ta ăn.

Phi Hà ngoan ngoãn nghe lời ăn hết rồi gấp thêm, cố nắm lấy hương vị của món ăn. Bỗng nhiên nàng ngừng đầu lên chớp đôi mắt thơ ngây hỏi :

- Long ca! Ở Bắc Kinh có loại dê này không vậy?

Hạ Khánh Dương không nén nổi nữa, ôm bụng bật cười hô hố, cái cười vốn hay lây, những người còn lại cũng cười theo.

Phi Hà ngơ ngác, thẹn thùng vì không biết mình thất thố ở chỗ nào.

Lữ trưởng lão thấy tội nghiệp bèn cười bảo :

- Đây là thịt chó chứ không phải thịt dê.

Phi Hà ở Nga Mi cũng đã quen chay tịnh, chỉ khi xuống núi nàng mới ăn mặn. Nhưng nghe đến thịt chó nàng không khỏi rùng mình, bao nhiêu thức ăn như muốn trào ra khỏi miệng.

Nhưng nàng thà chết chứ không bao giờ để Vân Long thất vọng. Chẳng lẽ chàng thích ăn mà nàng lại tỏ ra ghê tởm hay sao?

Phi Hà cố nén tất cả trở lại, mắt nàng đỏ hoe vì cảm giác nôn nao. Chợt có một bàn tay nóng ấm vỗ nhẹ liên tục vào lưng nàng và giọng Vân Long âu yếm rót vào tai.

- Cố lên Hà muội, đừng làm các lão ca mất vui. Sau này ai sẽ nấu cho ta ăn đây?

Những lời nói dịu dàng, ngọt ngào đó đã tiếp sức cho nàng. Phi Hà không còn cảm thấy khó chịu nữa, nàng cười thẹn thùng phân bua :

- Xin chớ vị thứ lỗi, vì quá bất ngờ nên muội không chuẩn bị kịp, thực ra món này rất ngon.

Nói xong, nàng thản nhiên gắp một miếng bỏ vào miệng ăn ngon lành.

Thấy Vân Long gật đầu tỏ vẻ hài lòng, nàng phấn khởi và bắt đầu thực sự thấy ngon miệng.

Hạ Khánh Dương lắc đầu khâm phục :

- Hà muội quả là kỳ nữ tử.

Mọi người đều giơ ngón tay lên khen ngợi.

Độc Cô Thiên ngắm nhìn Phi Hà, chạnh lòng nhớ đến hiền thê.

Lữ trưởng lão rót đầy chén nâng lên mời mọi người uống cạn. Ông cười hỏi Vân Long :

- Long đệ, hôm trước ngươi có nói đến việc đi Miêu Cương, chẳng hay bao giờ sẽ khởi hành?

- Có lẽ đệ phải lên đường thật sớm, vì đại bại trận này Ma Diện bắt buộc phải cầu viện đến Thánh giáo. Nếu đệ đến trễ hơn sứ giả của lão, sẽ khó lòng lung lạc được Độc Thánh.

Chàng biết Phi Hà và Độc Cô Thiên đều muốn tháp tùng nên bảo với họ :

- Miêu Cương là nơi hiểm địa, đầy dẫy sơn lam, chướng khí và độc vật. Ta may mắn được uống Xích Long hoàn nên không e ngại. Vì vậy, ta sẽ đi một mình, hơn nữa lần này, với mục đích thương lượng, không cần phải đi nhiều người, nếu không thành ta cũng đủ sức thoát thân.

Hai người biết ý chàng đã quyết nên không dám nói gì.

Sáng hôm sau, Vân Long nhờ Thần Toán thư sinh gắn ột hàng râu mép và hóa trang bộ lông lốm đốm của Phong nhi biến thành màu đen bóng.

Chụp chiếc nón rộng vành lên đầu, chàng từ giã mọi người, bắt đầu cuộc hành trình gian khổ vào đất địch. Phi Hà cố nuốt lệ, chờ chàng đi khuất rồi mới ôm mặt chạy vào nhà thổn thức.

Hạ Khánh Dương đã vẽ sơ đồ đường sá nên chàng cũng đỡ bỡ ngỡ.

Chàng vượt sông Dương Tử đi suốt một ngày, đến chiều tối đã tới Phân đà Quý Châu ở ngoại thành như bao Phân đà khác.

Thấy không có ai để ý, chàng cho ngựa đi thẳng vào cổng. Hai gã khất cái tay cầm gậy trúc nhảy ra cản lại :

- Sao các hạ đường đột cưỡi ngựa vào mà không thông báo?

Vân Long cười mát, xuống ngựa hỏi :

- Phân đà chủ Nghiêm Toàn có đây không?

Nói xong chàng đưa Hắc Trúc lệnh phù ra, hai tên đệ tử kinh hãi nhất tề sụp xuống thi lễ :

- Đệ tử Phân đà Quý Châu ra mắt trưởng lão. Phân đà chủ đang an giá trong hậu xá.

Vân Long cau mày, nghĩ thầm tên này quả là tặc trách, mới xẩm tối đã say rượu ngủ vùi. Quý Châu lại là căn cứ địa của Thánh giáo, sao gã lại có thể lơ là phòng vệ, an tâm ăn nhậu như vậy? Vân Long linh cảm ở đây có điều gì khác thường.

Chàng hỏi tiếp :

- Ngoài Nghiêm Toàn, ai là người chức phận cao nhất?

- Kính cáo trưởng lão, còn có Phân đà phó tên gọi Khuru Luân, hiện đang đọc sách trong sảnh đường.

Vân Long nghe nói y đang đọc sách không khỏi hài lòng, chàng bảo :

- Các người âm thầm báo cho Khuru Luân biết ta đang ở tại khách điểm gần đây nhất. Tối này, dắt theo năm đệ tử đến đó gặp ta. Nếu hai người hở ra cho Nghiêm Toàn biết thì đừng làm đệ tử Cái bang nữa.

Hai tiểu cái biết sự tình nghiêm trọng, thất kinh hồn vía sụp xuống gập đầu :

- Trưởng lão yên tâm, bọn đệ tử nào dám vi phạm bang quy.

Vân Long quay ngựa đi thẳng vào cổng thành, thấy bên đường có một khách điểm nhỏ, sạch sẽ, chàng liền ghé vào.

Chàng tắm rửa thay áo xong chợt nghe có tiếng gõ cửa và giọng người nói nhỏ :

- Đệ tử là Khuru Luân xin được bái kiến trưởng lão.

Chàng khêu tỏ ngọn đèn rồi ra mở cửa, Khuru Luân và năm tên khác cái bước vào. Vân Long xua tay không cho bọn họ hành lễ :

- Bất tất đa lễ, các người cứ ngồi lên ghế. Ta có chuyện muốn hỏi.

Sáu người phụng ý cùng an tọa, đưa mắt nhìn chàng chờ đợi.

Vân Long chăm chú quan sát thấy Khuru Luân mặt mũi đoan chính, tuổi trạc ba mươi, trên người mặc chiếc áo thư sinh vá đầy miếng vá nhưng sạch sẽ. Năm tên còn lại tuổi đã trên dưới sáu mươi, mặt mũi khắc khổ nhưng không có nét gian xảo.

Chàng tin mình nhận xét người không lầm, nên lấy Hắc Trúc Lệnh phù ra đặt trên bàn :

- Các người đầu nhập Cái bang đã nhiều năm, chắc là nhớ rõ bang quy có hình phạt nào dành cho những kẻ phản bang và dối trá thượng cấp chứ? Nay ta chấp chuông lệnh phù, thay mặt Bang chủ yêu cầu các người nói rõ nội tình của Phân đà Quý Châu và hành vi của Nghiêm Toàn.

Khuru Luân nghiêm trang bước đến trước lệnh phù, quỳ xuống lạy ba lạy rồi đứng dậy vòng tay thưa :

- Bẩm trưởng lão, đệ tử chờ giây phút này đã lâu. Quý Châu xa cách Tổng đà gần ba trăm dặm và lại là cứ địa của Thánh giáo nên ít khi Bang chủ và các trưởng lão đến thị sát. Nay có trưởng lão giá lâm, đệ tử xin cáo tường mọi lễ.

Gã dừng lại lấy hơi rồi nói tiếp :

- Nửa năm nay, Phân đà chủ Nghiêm Toàn thay đổi cách sống, thích ăn ngon mặc đẹp, thường xuyên vào thành uống rượu, nô đùa với kỹ nữ. Bọn đệ tử đem bang quy ra khuyên can thì hấn bảo : Chấp Pháp trưởng lão là cậu ruột của ta, các người đừng phí lời. Bọn đệ tử không biết y lấy đâu ra tiền để phung phí nên rất lo lắng trong lòng. Định mật báo Tổng đà, nhưng chưa kịp thực hiện thì tối nay đã được gặp trưởng lão.

Chàng biết chúng vị thân mà làm ngơ vì sợ hãi Pháp Cái nên chẳng mật báo về.

Vân Long nghiêm mặt hỏi năm tên đệ tử kia :

- Khu Luân nói vậy có điểm nào sai không?

Bọn chúng đồng thanh xác nhận.

Chàng gật đầu bảo :

- Khu Luân, người viết ngay tờ cáo trạng rồi cùng ký tên vào. Sáng mai ta sẽ tới Phân đà.

Khu Luân có biệt hiệu là Cùng Toan Cái nên tinh thông chữ nghĩa, lát sau đã thảo xong rồi cả bọn ký tên vào.

Họ cáo từ trở về Phân đà mà lòng thấp thỏm không yên.

Sáng hôm sau, chàng lên ngựa trở lại Phân đà, dù còn sớm nhưng vì lý do nào đó, đệ tử tụ tập khá đông.

Vân Long điềm nhiên bước vào. Khu Luân cung kính ra tiếp đón.

Chàng lớn tiếng hỏi :

- Phân đà chủ Nghiêm Toàn đâu?

Khu Luân chấp tay đáp :

- Bẩm trưởng lão, Phân đà chủ chưa tỉnh giấc.

Vân Long lạnh lùng bảo :

- Vào gọi hắn ra đây!

Chàng ngồi xuống bàn nhìn quanh thấy trụ sở Phân đà xơ xác, tường vôi nứt nẻ, mái dột cột xiêu.

Lát sau, Nghiêm Toàn bước ra, mắt hắn sưng mọng vì trác táng nên dù cố cười cũng chẳng thấy sáng sủa hơn. Hắn quỳ sụp xuống lạy và nói :

- Tiểu đệ Nghiêm Toàn xin ra mắt trưởng lão!

Chàng biết hắn xưng đệ tử nhi là muốn nhắc nhở chàng quan hệ giữa hắn và Hà Quyết.

Chàng lạnh lùng bảo :

- Người đứng sang một bên, ta có chuyện muốn hỏi.

Vân Long quay sang bảo Khu Luân :

- Người cho gọi tất cả đệ tử Phân đà ở ngoài sân vào đây!

Họ Khu tuân lệnh, lát sau, đệ tử Cái bang vào đứng chật cả sảnh đường mà vẫn chưa hết, hình như bọn họ đã ẩn nấp đâu đó, chờ được gọi là có mặt ngay.

Nghiêm Toàn chưa bao giờ thấy đệ tử tập trung đông đến thế nên vô cùng sợ hãi.

Vân Long đưa cao Hắc Trúc Lệnh Phù, trầm giọng quát :

- Đệ tử Cái bang quỳ xuống!

Hơn hai trăm khất cái nhất tề quỳ mọp xuống.

Chàng chậm rãi nói tiếp :

- Ta thay mặt Bang chủ đi thị sát các Phân đà, tối qua nhận được cáo trạng của đệ tử Quý Châu nên đến đây thẩm xét. Khu Luân, hãy đọc cáo trạng lên ọi người cùng nghe.

Họ Khu sang sảng đọc lớn, quần cái im lặng uống từng lời của gã.

Khu Luân đọc xong, tiếng hoan hô nổi lên vang dội.

Vân Long ra hiệu cho họ im lặng rồi hỏi :

- Theo các người thì tội này xử thế nào?

Quần cái đồng thanh hét lên :

- Chém!

Nghiêm Toàn xanh mặt nói lớn :

- Đệ tử sống xa hoa phạm bang quy, xin được về Hình đường trình diện chờ phán quyết. Tội này không đến nỗi phải chém.

Vân Long gật đầu rồi bảo Khuư Luân.

- Người dắt mười người vào phòng riêng của Nghiêam Toàn lục soát.

Nghiêam Toàn chết điếng trong lòng, đảo mắt tìm cách thoát thân.

Lát sau, họ Khuư trở lại với một rương gỗ. Gã mở ra, dưới lớp quần áo là những thỏi bạc lấp lánh và mười tờ ngân phiếu ngàn lạng. Tổng cộng một vạn một ngàn hai trăm lạng có lẻ.

Quần cái ồ lên kinh ngạc. Ngay cả Bang chủ cũng không có được số tài sản riêng nhiều như thế.

Vân Long gần giọng hỏi Nghiêam Toàn :

- Người giải thích thế nào về số bạc này?

Hắn ủ rũ sụp xuống nói :

- Đệ tử đánh bạc ăn được trong đồ trường Quý Châu.

Hắn nghĩ đồ trường Quý Châu đã dẹp tiệm từ ngày Thánh giáo dấy lên nên không sợ bị chàng kiểm tra hư thực.

Khuư Luân cũng nói nhỏ cho chàng biết điều ấy.

Vân Long biết họ Nghiêam gian xảo nên thăm tìm cách lột chân tướng lão. Chàng xem lại mấy tờ ngân phiếu thấy tiêu chí của Đào Ký tiền trang, và trong đồng bạc nén còn có lẫn những cục bạc năm phân. Cuối cùng, đằng sau một tờ ngân phiếu, mờ mờ có dấu bốn ngón tay nhưng ngón giữa ngắn hơn ba ngón còn lại.

Chàng đã biết nguồn gốc số bạc nên cơn giận dữ dâng trào. Vân Long quay lại bảo Nghiêam Toàn. Giọng chàng lạnh như băng tuyết :

- Tiểu Lý Dao, người cũng đường đường là một hán tử giang hồ, ta muốn người đem chí khí của một nam nhi ra thử với ta một ván bài. Nghĩa là, nếu ta nói đúng nguồn gốc số tài sản này thì người phải thành thực công nhận. Còn nếu ta sai ta đồng ý cho người tự mình đến trình diện với Hình đường. Người thấy sao?

Nghiêam Toàn mừng thầm trong bụng, hắn đoán chắc Vân Long không thể nào biết được. Nếu thoát được trận này, hắn sẽ cao chạy xa bay. Đã có chủ ý trong lòng nên hắn vững bụng đứng lên đáp :

- Đệ tử xin tuân lệnh!

Quần cái hồi hộp mong đợi. Họ hoài nghi thắng lợi của trưởng lão vì chàng chỉ mới đến hôm qua.

Vân Long chiếu đôi mắt xanh biếc gần từng tiếng :

- Số bạc này do... Hồ Phú trao cho người.

Quần cái ồ lên căm phẫn. Nghiêam Toàn giật mình nghe như sét đánh bên tai, hắn run rẩy cổ vọt vát :

- Chứng cứ đâu?

Vân Long cười nhạt đổ rương bạc ra giữa sảnh, chàng chọn lấy những cục bạc năm phân đưa lên :

- Đây là bạc mà đệ tử Cái bang đã đóng góp cho Tổng đà, ở đồ trường không có loại bạc vụn này.

Các đệ tử Phân đà gật gù tán đồng.

- Thứ hai, những tờ ngân phiếu này đều mang tiêu chí Đào Ký tiền trang Lạc Dương. Nếu người thắng ở Quý Châu dứt khoát chúng phải là của Tiền trang Quý Châu. Thứ ba, các người xem đây...

Chàng liền đưa cao tờ ngân phiếu có dấu tay lên cao, gằn giọng hỏi tiếp :

- Tài Cái Hồ Phú còn gọi là Cửu Chỉ Cái vì hấn cụt một ngón ở ngón giữa bàn tay hữu. Trên lưng tờ ngân phiếu này là dấu bốn ngón tay của Hồ Phú.

Mọi người cảm thấy đã quá đủ, họ gầm lên như muốn xé xác Nghiêm Toàn ra trăm mảnh. Tiểu Lý Dao tuyệt vọng sụp xuống ôm chân Vân Long van lạy :

- Đệ tử xin nhận tội, mong trưởng lão nghĩ tình Hà trưởng lão mà tha tội chết.

Vân Long gật đầu :

- Pháp Cái là lão ca của ta, đương nhiên ta phải nghĩ đến. Người cứ tỏ bày sự thật rồi ta sẽ xem xét.

Nghiêm Toàn mừng rỡ đứng lên khai báo :

- Một hôm, đệ tử đi ngang một quán rượu, mơ hồ nhận ra Hồ Phú đang ngồi trong góc nên bước vào xem thử. Vì đã gặp nhiều lần nên dù hấn có gấn thêm râu giả, đệ tử vẫn đoán chắc được. Hồ Phú biết không thể giấu nên lập tức nói nhỏ: “Trong xe ngựa sau nhà, có một hòm nhỏ đựng một vạn năm trăm ngàn lượng, cứ việc lấy rồi coi như không hề gặp ta”. Đệ tử bị mờ mắt trước lợi lớn nên lấy bạc rồi bỏ qua, không báo cho Tổng đà.

Vân Long hỏi thêm :

- Sau đó, người biết hấn đi đâu không?

Nghiêm Toàn lắc đầu :

- Thưa không rõ, nhưng có lẽ vào Vân Nam.

Chàng bảo Khu Luân :

- Người thảo tờ cung cho Nghiêm Toàn ký vào.

Vừa tàn nén nhang, Khu Luân đã thảo xong rồi đưa cho Nghiêm Toàn ký :

Vân Long hướng về quần cái, cao giọng nói rằng :

- Các người đã nghĩ sai cho Chấp Pháp trưởng lão rồi đấy. Hà lão ca là người thiết diện vô tư, một đời cung tận tụy vì sự nghiệp của Cái bang. Giả như Nghiêm Toàn có là con ruột của Pháp Cái thì hấn cũng không thoát chết. Vì vậy, để làm sáng tỏ thanh danh của Chấp Pháp trưởng lão và để môn hộ Cái bang được trong sạch, ta xử họ Nghiêm tội chết.

Toàn bộ đệ tử Phân đà gầm lên :

- Chết!

Bỗng từ trong tay áo họ Nghiêm bắn ra một vệt sáng, hướng vào hậu tâm Vân Long. Bản thân chàng cũng không ngờ hấn dám làm như vậy nên không chút đề phòng. Nhưng Vô Cực Kiếm đã ngân nhẹ báo nguy.

Trong sát na ấy, chàng thần tốc rút kiếm, ngọn tiểu đao bị chém gãy làm đôi và đầu Nghiêm Toàn cũng rời khỏi cổ. Chàng tra kiếm vào vỏ lúc nào chẳng ai thấy cả.

Mọi người thở phào, Vân Long thản nhiên bảo :

- Ta thấy mặt Bang chủ, cử Khu Luân tạm quyền giữ chức Phân đà chủ Phân đà Quý Châu. Sau này, hội đồng trưởng lão sẽ xem xét rồi có văn bản công nhận.

Cùng Toan Cái Khu Luân quỳ xuống tạ ơn. Chàng bảo hấn :

- Người lập tức phái hai đệ tử đem tờ cung về Tiên gia trang bên kia sông Dương Tử, Bang chủ hiện đang ở đó. Số bạc này dùng để sửa sang lại Phân đà và xây thêm một y xá để chăm sóc những đệ tử già yếu bệnh hoạn. Bản thân ta cũng tặng thêm năm ngàn lượng.

Quần cái vô cùng cảm kích, đồng quỳ xuống tạ ơn.

Vân Long từ già đệ tử Phân đà, lên đường vào đất Miêu.

* * * * *

Miêu Cương là tên gọi của một vùng rừng thiêng nước độc, nằm giữa ranh giới ba tỉnh Quý Châu, Quảng Tây và Vân Nam. Từ hàng trăm năm nay, đất Miêu vẫn do người Miêu tự cai trị lấy. Họ vẫn tiến cống triều đình hàng trăm năm nay nhưng không cần một vị quan lại người Hán nào cả. Tổng đốc Vân Quý cũng chẳng bao giờ dám đến đây kinh lý. Chỉ cần họ yên phận không làm loạn chống lại triều đình là đã quá đủ rồi.

Đất Miêu không phân chia quyền lực theo hệ thống châu, huyện. Mà chỉ có mười tám động chúa nắm quyền trị vì trong lãnh thổ của mình.

Thường gọi chung là Miêu Cương Thập Bát Động.

Tùy theo bài trí về thực lực, động chúa nào hơn hẳn sẽ được tôn làm Miêu chúa. Được toàn dân Miêu tôn thờ.

Vân Long đã được Thần Toán thử sinh chỉ giáo một số kiến văn như thế. Chàng cũng được biết Miêu Cương Độc Thánh Miêu Cửu như là Miêu chúa đương kim. Ông ta tuổi đã quá thất tuần, chuyên nghề sai khiến độc vật và dụng độc. Không hiểu gặp kỳ tích gì mà võ công lại cao thâm đến mức bình thủ với Ma Diện Tú Sĩ.

Chàng là người nghệ cao, mật lớn, dù biết nguy cơ giăng dẫy vẫn thản nhiên giục ngựa vào đất Nam hoang. Thực ra, phong cảnh vùng này cũng rất xinh đẹp, cái đẹp hoang sơ, nguyên thủy. Khí hậu nóng ẩm, nhiều mưa nên cây cối tốt tươi. Những khu rừng già rậm rạp, bãi cỏ xanh rờn.

Nếu không có làn chướng khí ẩn hiện và những đầm lầy độc vật thì đất Miêu cũng đáng để chiêm ngưỡng.

Vân Long không biết tiếng Miêu, chàng chỉ mong gặp được người biết tiếng Hán để hỏi thăm. Nhưng đã vào sâu hàng chục dặm mà vẫn không thấy bóng một ai, ngay cả giáo đồ Thánh giáo cũng không.

Hai bên đường là những hàng cỏ thụ cao to, râm mát nên chàng lột nón ra và bật cười giật phăng bộ râu mép giả.

Trên đường thỉnh thoảng có độc xà bò ngang. Phong nhi không hề sợ hãi phóng qua luôn. Tiếng chim rừng riu rít, tiếng vượn hú vang vang không đủ để xóa tan cảnh tĩnh mịch của rừng thiêng. Lát sau, trước mặt chàng là một ngã ba. Vân Long lưỡng lự rồi chọn đường mòn bên phải.

Đi được vài dặm, thấy đường càng lúc càng hẹp lại, chàng biết mình đã lầm. Nhưng nhìn xa xa thấy có làn khói trắng, chàng mừng rỡ thúc ngựa tiến lên, may ra gặp người để hỏi thăm.

Nhưng chỉ được nửa dặm thì con đường chấm dứt. Trước mặt chàng hiện ra một khoảng rừng thưa, bên trong có căn thảo xá nằm trên bãi cỏ xanh rì. Chung quanh là những bụi hoa rừng nhiều màu sắc. Giữa sân, một lò lửa đang hừng hực hun nóng chiếc nồi đồng đầy kín. Làn khói mà chàng thấy lúc nãy tỏa ra từ đây.

Vân Long không thấy ai nên xuống ngựa, dùng Vô Cực kiếm gạt những cành cây để bước vào. Chàng đi gần đến cạnh bãi cỏ chợt nghe bảo kiếm ngân nhẹ biết có nguy hiểm nên Vân Long rút kiếm nhanh như điện chớp. Chàng biết mình đã chém đứt một cái gì đó rất mềm mại, những giọt máu bắn đầy mặt. Vân Long thoáng nghe mùi tanh nồng rồi ngã xuống mê man bất tỉnh.

Phong nhi là linh vật, thấy chàng gục xuống liền bứt dây, tuôn qua gai góc, đến bên đưa chiếc mũi vào ngực chàng. Không thấy chủ nhân động đậy, nó ngựa cổ hí vang.

Trong thảo xá một thiếu nữ mặc Miêu trang nghe động chạy ra. Tóc nàng vẫn còn ướt đầm, có lẽ vừa tắm xong. Da nàng trắng như bạch ngọc, khuôn mặt đầy những vết rỗ lỗ chỗ như đáy rỗ.

Thiếu nữ chạy nhanh đến bên tuấn mã, nhìn thấy nó đang dùng răng kéo áo, cố lay gọi xác một thiếu niên trong tay còn cầm bảo kiếm. Trên mặt chàng lốm đốm đầy những vết máu và có mùi tanh kỳ lạ phảng phất trong không khí. Thiếu nữ đưa mắt nhìn quanh, thấy trên một cành cây cao hơn đầu người một chút, có thân độc xà treo lủng lẳng, đầu rắn không còn.

Nàng chăm chú quan sát độc xà rồi lắc đầu thở dài định quay người bước đi. Nhưng Phong nhi đã đưa chiếc đầu to lớn ra cản lại. Nó hí nho nhỏ, đôi mắt to tròn như muốn khẩn cầu nàng giúp đỡ.

Thiếu nữ thấy thanh bảo kiếm phản chiếu ánh dương quang, nàng tò mò gỡ kiếm ra khỏi những ngón tay lỏng lẻo của thiếu niên. Nàng cũng là người học kiếm nên say mê ngắm nghía. Chợt đôi nhãn quang sắc bén của nàng phát hiện được gần chuôi kiếm có ba chữ nhỏ như đầu kim : Vô Cực Kiếm.

Thiếu nữ thảng thốt giật mình đứng lặng, rồi cắn răng nàng bế chàng trai lạ kia vào thảo xá. Phong nhi lặng lẽ đi theo.

Nàng đặt Vân Long xuống giường tre rồi trở ra, thấy Phong nhi đang đứng trước cửa, bồn chồn gõ hai vó xuống nền đất, nàng vuốt ve nó và nói :

- Người là một con ngựa rất tốt, cứ yên tâm kiếm cỏ ăn, ta hứa sẽ cứu chủ nhân của người sống lại.

Phong nhi có vẻ yên tâm, nó bước ra bãi cỏ bắt đầu ăn. Thiếu nữ mặt đỏ nhìn theo mỉm cười, rảo bước đến chỗ lúc nãy, cẩn thận gỡ độc xà mang vào. Nàng lấy hai viên thuốc nhỏ màu đen nhét vào lỗ mũi... (thiếu trang)... ngạc nhiên. Hình như dân Miêu đang đi dự một cuộc lễ hội nào đó, nơi họ đến cũng cùng hưởng với chàng. Nếu tâm tư không quá sầu muộn, ắt chàng đã nhận ra họ rất chú ý đến miếng bạc có hoa văn mà Miêu Hoa Diện đã gắn trên trán Phong nhi để làm đẹp cho tuần mã.

Thêm vài dặm nữa đã thấy một bãi cỏ thênh thang tập trung rất nhiều người, vòng ngoài có những dũng sĩ Miêu tộc cầm đao đứng gác. Chàng xuống ngựa lại gần đưa bái thiếp bảo với họ :

- Tại hạ muốn được bái kiến Miêu chúa, xin tráng sĩ mang thiếp này vào thông báo dùm.

Gã thấy chàng là người Hán nên định hạch sách nhưng chợt liếc thấy Phong nhi liền đổi thái độ, cung kính nói bằng tiếng Hán, dù trọ trọ nhưng vẫn hiểu được :

- Không dám, xin công tử chờ một lát.

Hắn sốt sắng chạy như bay vào căn lều cuối bãi. Lát sau, một Miêu nhân tuổi trạc lục tuần, khuôn mặt sáng sủa ra đến. Lão nói tiếng Hán rất đúng giọng :

- Kính thỉnh Tiêu công tử vào trong dự hội, lát nữa cúng tế xong, Miêu chúa sẽ tiếp đãi công tử.

Chàng trao cương ngựa ột tên dũng sĩ rồi theo lão già bước vào, cuối khoảng đất là một chiếc lều rất lớn, trong có bày mười tám chiếc bàn thấp, chiếc bàn ở sát vách lều dài và cao hơn.

Sau mỗi bàn là một người Miêu trang phục rất đẹp. Chàng phán đoán họ là các Động chủ. Bàn dài có lẽ là bàn Miêu chúa Độc Thánh. Lại có một Miêu nữ vô cùng diễm lệ. Trên đầu nàng có một vòng hoa rừng ôm lấy mái tóc dài buông xòa, càng làm tôn vẻ rạng rỡ của khuôn mặt đẹp.

Nàng dịu dàng nở nụ cười tươi, đứng dậy mời :

- Thỉnh công tử an tọa, gia phụ sắp tế xong sẽ ra ngay.

Chàng vòng tay cảm tạ mỹ nhân rồi ngồi xuống. Nữ nhân Miêu tộc vốn dạn dĩ hơn Hán tộc nên nàng gọi chuyện rất tự nhiên :

- Tiệp nữ tên gọi Miêu Ngọc Yến, vì là con gái của Miêu chúa nên dân Miêu thường gọi là Thánh nữ. Nhưng chỉ xin Tiêu công tử gọi bằng hai tiếng Yến muội là đủ rồi.

Tiếng Hán của nàng rất lưu loát, nói năng đúng mực luật và quy củ. Lời nói tự nhiên mà không suông sã. Chàng vội vòng tay nói :

- Tại hạ chỉ là kẻ áo vải ở Trung Nguyên, dám đâu mạo phạm đến Thánh nữ.

Cuộc tế lễ đã xong, Độc Thánh trở lại lều còn đám người Miêu thì nhảy múa, ca hát.

Thấy Miêu chúa bước vào, mọi người đều đứng dậy đón chào. Lão cười rồi đến bàn mình ngồi xuống giữa Vân Long và Thánh nữ. Chàng lặng lẽ quan sát thấy ông ta tuổi trạc thất tuần, người cao gầy, rắn chắc, mặt mũi đoan chính không có vẻ tà ác.

Độc Thánh nhìn chàng cười hỏi :

- Chẳng hay Tiêu công tử vào chốn thâm sơn cùng cốc này có mục đích gì?

Các Động chủ đưa mắt đợi chàng trả lời. Vân Long đứng dậy vòng tay nói :

- Kính chào Miêu chúa và các Động chủ tôn kính. Tại hạ vì sự tồn vong của võ lâm và sinh linh các tính Trung Nguyên, đến đây xin thương lượng với các vị một việc.

Độc Thánh gật đầu bảo :

- Công tử cứ nói thẳng ra, mười tám người chúng ta là đại diện của toàn thể Miêu nhân vùng Vân Quý.

Vân Long nói tiếp :

- Thiên Ma giáo đã ôm dã tâm thôn tính võ lâm Trung Nguyên rồi cướp ngôi Hoàng đế. Nếu để lão thực hiện ý đồ thì sẽ có biết bao sinh linh phải khóc than. Cảnh thanh bình của đất nước sẽ không còn. Tại hạ ngưỡng mong chư vị cắt đứt liên minh với Thiên Ma giáo để cảnh lầm than, tang tóc không còn phủ lên đầu những người Miêu hiền lành, chất phác.

Các Động chủ thì thầm bàn tán, Miêu chúa trầm ngâm rồi hỏi lại :

- Sao công tử biết Ma Diện Tú Sĩ định làm kẻ đại nghịch, soán đoạt ngôi vua?

Chàng mỉm cười nói :

- Chắc là Ma Diện không hề thổ lộ ý định này cho chư vị biết. Nhưng trong ngày lễ khai đàn lập giáo, lão đã mặc long bào để ra mắt võ lâm.

Một Động chủ xác nhận :

- Công tử nói chẳng sai, một bằng hữu người Hán của ta cũng đã kể lại như vậy.

Độc Thánh tỏ vẻ băn khoăn :

- Nhưng số vàng năm vạn lượng đang trên đường chở tới đây. Hơn nữa, chúng ta lại đang rất cần vàng bạc để mua sắm nông cụ và lương thực cho Miêu tộc. Năm nay sâu bệnh phá hại mùa màng, không thu hoạch được bao nhiêu.

Vân Long nghiêm trang bảo :

- Nếu quả thật Miêu tộc vùng Vân Quý đang bị nạn đói đe dọa, tại hạ xin kính tặng mười vạn lượng vàng để cứu tế.

Các chủ động lại xôn xao, họ có vẻ cao hứng, chỉ có Miêu Ngọc Yến luôn luôn đứng đưng. Nàng lặng lẽ đưa cặp mắt đẹp ngăm nhìn chàng.

Miêu Cương Độc Thánh tư lự rồi cao giọng bảo :

- Tiêu công tử quả là hào phóng. Nhưng vấn đề không phải chỉ có vậy. Người Hán có câu Quân vương nhất nặc thiên kim. Ta tuy không phải là vua nhưng cũng là chúa tể một vùng, nếu vì ham lợi mà lật lọng thì thiên hạ sẽ chê cười. Nhưng nếu chúng ta trở thành người nhà với nhau thì không còn ai dám dị nghị nữa.

Lão nói xong mỉm cười bí ẩn. Vân Long không hiểu nên hỏi lại :

- Tại hạ chưa hiểu ý Miêu chúa.

Độc Thánh chỉ Thánh nữ :

- Ta thấy công tử khí phách anh hùng nên muốn đem Ngọc Yến gả cho công tử. Nếu ngươi trở thành phò mã của Miêu tộc, thì chuyện liên minh với Ma Diện coi như không có.

Vân Long sửng sốt vì không ngờ lại có chuyện oái ăm này. Lòng chàng đang rầu rĩ về chuyện Miêu Hoa Diện bỏ đi nên không còn tâm trí đâu mà tán thưởng nhan sắc của Thánh nữ. Chàng tìm cách thoái thác :

- Tại hạ rất cảm kích lòng ưu ái của Miêu chúa. Nhưng rất tiếc, tại hạ đã có gia thất, mà lại có những bốn người.

Độc Thánh cười vang :

- Hay công tử chê con gái ta là người Miêu nên tìm cách chối từ?

Vân Long nghe trong tiếng cười có ý giận dữ. Chàng vội vòng tay thưa :

- Miêu tộc và Hán tộc đã cùng tồn tại trên mảnh đất Trung Hoa đã mấy ngàn năm. Vì phong tục, tập quán có khác nên phân biệt chứ thực ra tất cả đều là người Trung Quốc. Trong bốn người vợ của tại hạ cũng có một người thuộc dòng Miêu tộc.

Một Động chủ tỏ vẻ nghi ngờ bảo rằng :

- Ta e công tử nói không thật. Vì nếu một Miêu nữ nào lấy chồng người Hán đều phải công bố cho toàn dân Miêu được rõ. Chẳng hay Miêu nữ ấy là ai?

Vân Long đáp :

- Tại hạ và nàng mới gá nghĩa phu thê được mấy ngày nên có lẽ nàng chưa kịp thông báo theo đúng tập tục của người Miêu. Nàng tên là Miêu Hoa Diện vốn là một lang trung.

Miêu chúa cướp lời bảo :

- Có phải đó là một con bé mặt mũi xấu xí, rỗ chằng rỗ chịt không? Nếu công tử định đặt một nữ nhân dung nhan kỳ dị như vậy ngang hàng với Thánh nữ ta e không xứng. Hôn ước giữa nàng ta và công tử chưa được thông báo rộng rãi, có thể coi như không có.

Miêu Ngọc Yến chăm chú nhìn chàng như mong đợi câu trả lời. Vân Long khảng khái thưa rằng :

- Miêu Hoa Diện dù dung mạo bị tàn phá nhưng cốt cách thanh kỳ, lòng dạ nhân từ, trí tuệ tinh minh. Tại hạ thực lòng yêu thương nàng tha thiết, sao lại có thể bỏ được. Nếu Miêu chúa chấp nhận hôn ước giữa Miêu Hoa Diện và tại hạ, thì kẻ hèn này xin ngỏ lời cầu hôn Thánh nữ.

Miêu Ngọc Yến bỗng xen vào, nàng nghiêm nghị hỏi :

- Nếu phụ thân ta không đồng ý thì công tử sẽ tính sao?

Vân Long đáp ngay :

- Dù cuộc thương lượng này thất bại, tại hạ vẫn đại diện nhân dân Hán tộc ở Trung Nguyên, kính tặng mười vạn lượng vàng để giúp đỡ Miêu tộc vùng Vân Quý qua cơn hoạn nạn. Còn việc xóa bỏ liên minh với Thiên Ma giáo tùy chư vị quyết định, không hề ràng buộc. Tại hạ chỉ xin phép được ở lại vài ngày để đến Vạn Xà đàm đón hiền thê rồi lập tức rời đất Miêu.

Độc Thánh vỗ bàn cười ha hả như vô cùng cao hứng. Lão đứng dậy, bước đến đặt hai tay lên vai chàng rồi khen :

- Công tử quả là người đại nhân, đại nghĩa lại rất mực chung tình. Ta rất mừng có được một phò mã như công tử. Người khỏi phải đi Vạn Xà đàm, ta sẽ cho người được kết hôn với cả Miêu Hoa Diện và Thánh nữ.

Các Động chủ cũng hoan hỉ tán dương. Vân Long nhìn ra sau lưng Độc Thánh thấy Ngọc Yến bỏ vào trong. lát sau, Miêu Hoa Diện bước ra.

Chàng mừng rỡ chạy đến ôm chặt vào lòng, thủ thủ bên tai :

- Nàng coi Vân Long này là người như thế nào mà lại nỡ bỏ đi? Bây giờ nàng đã tin rằng ta thực sự yêu nàng rồi chứ?

Nói xong, chàng chợt nhớ mình đang đứng trước biết bao nhiêu cặp mắt quan chiêu, bèn buông Miêu nữ ra, lùi lại. Chàng say đắm nhìn nàng và một tia sáng lóe lên trong tâm trí. Miêu Hoa Diện hôm nay mặt trang phục giống hệt như Ngọc Yến, trên đầu nàng cũng có vòng hoa rực rỡ.

Vân Long rú lên :

- Thì ra nàng chính là Miêu Ngọc Yến.

Độc Thánh và các Động chủ nhất loạt vỗ tay tán thưởng. Miêu Hoa Diện đưa tay lột bỏ lớp da mặt xấu xí, lộ ra dung nhan thiên kiều, bá mỹ của Thánh nữ.

Độc Thánh cười khà khà hỏi :

- Sao, bây giờ người có chịu cưới con gái ta chưa?

Vân Long đỏ mặt, quỳ xuống lạy :

- Nhạc phụ đại nhân, tiểu tể xin ra mắt!

Như được thông báo, tiếng cồng chiêng ngoài kia đột nhiên vang lên âm ỷ, đám dân Miêu vui mừng hét lên những câu khó hiểu. Thánh nữ biết chàng thắc mắc nên tỏ vẻ :

- Tướng công, họ đang chúc mừng chúng ta đấy!

Nàng thẹn thùng mặt đỏ bừng lên, Vân Long vỗ đầu tự trách :

- Ta còn ngốc hơn cả Tả Kiếm nữa, nàng đeo mặt nạ da người nên dù xấu hổ mặt cũng chẳng bao giờ đỏ đầu. Thế mà ta chẳng nhận ra.

Các Động chủ lần lượt đến chúc tụng. Cũng có người không biết tiếng Hán nên Miêu Ngọc Yến phải dịch lại cho chàng hiểu.

Miêu chúa nói :

- Bây giờ hai con hãy ra ngoài kéo mọi người trông đợi. Nhân ngày hội này, ta sẽ tổ chức lễ cưới để Miêu tộc thêm phần vui vẻ.

Ông đi trước, dẫn tân nương và tân lang ra bãi trống trước lều. Các Động chủ cũng nối gót theo sau. Độc Thánh vận công tuyên bố, giọng ông sang sảng, át cả tiếng ồn ào của hàng ngàn người Miêu đang cười nói :

- Hôm nay là ngày hội lớn của Miêu tộc và cũng là ngày ta chọn được rể quý. Xin mời tất cả mọi người hãy ở lại để cùng ta vui say ba ngày nhân đám cưới của Thánh nữ.

Mùa màng đã thu hoạch xong, người Miêu đang rảnh rang không có gì làm nên vô cùng phấn khởi. Họ hoan hô nhiệt liệt và bắt đầu nhảy múa.

Hàng trăm người kéo nhau đi bắt trâu, bò, gà vịt để làm thịt. Những chén rượu to, trên miệng cầm những cần dài làm bằng thân sậy được khiêng ra để rải rác khắp sân. Những chiếc chiếu hoa sặc sỡ đủ màu trải quanh chén rượu. Trên bãi cỏ bên ngoài, vũ hội vẫn tiếp tục, tiếng mõ, tiếng chiêng cồng hòa với tiếng hát tạo nên cảnh nhộn nhịp phi thường.

Mười tám chiếc bàn trong lều cũng đã được đưa ra. Bàn giữa là của Độc Thánh và cô dâu, chú rể. Thời tiết đang ở vào mùa mưa nên trời u ám, nhưng những tia nắng le lói trên cao báo hiệu một ngày khô ráo.

Trước dãy bàn của các thủ lĩnh vẫn còn một khoảng đất trống, không trải chiếu. Vân Long hỏi thì Ngọc Yến nói rằng :

- Đó là nơi mà lát nữa tướng công phải trở tài thần dũng. Vì toàn dân Miêu biết thiếp đã thề chỉ lấy người nào giỏi võ công hơn mình. Ở đây, ngoài phụ thân ra, không ai có thể thắng được thiếp.

Độc Thánh bỗng quay sang hỏi chàng :

- Nay hiền tể, võ công của người so với Ma Diện Tú Sĩ thì thế nào?

Vân Long không dám nói dối nhạc phụ nên đáp :

- Bẩm nhạc phụ, tiểu tể mấy hôm trước có đấu với lão bên bờ sông Dương Tử, may mà thắng được nửa chiêu.

Độc Thánh và các Động chủ kinh hãi :

- Không ngờ! Không ngờ! Chẳng hay lệnh sư là ai?

Chàng không tiện nhắc đến Huyền Hạc thượng nhân và Không Thiên Hương thân tăng nên cung kính đáp :

- Tiểu tể học nghệ của nhiều phái nhưng vị sư phụ cuối cùng là Vô Cực Tẩu.

Độc Thánh cười khà khà :

- Lý thú thật, quả nhiên sư phụ ta nói không sai. Vô Cực Tẩu còn tại thế. Phải chăng lệnh sư đã đi Đông Hải cách đây hơn một tháng?

Vân Long ngạc nhiên vì chuyện này ngoài chàng không ai biết cả. Ngọc Yến thấy vẻ ngơ ngác của lang quân nên giải thích :

- Sư tổ thiếp là Linh Xà Miêu Quân, tuổi tác hơn trăm, cũng đã đi Đông Hải vào thời gian ấy nên gia phụ đoán ra. Hơn nữa, trước khi đi sư tổ có nhắc đến Vô Cực Tẩu lão tiên bối.

Các Động chủ cũng tham gia, hỏi chàng về cục diện giang hồ và diễn biến trong thời gian qua. Chàng nhất nhất trình bày đã tâm cũng như hậu vận tất bại của Ma Diện.

Độc Thánh trầm ngâm một lúc rồi lắc đầu nói :

- Hiền tể còn chưa biết một điều. Sư phụ của Ma Diện là Thiên Ma Yêu Lão vẫn còn sống và vô cùng lợi hại. Hai năm trước, lão yêu đến thăm sư phụ ta cố biểu diễn công phu Thiên Ma chỉ pháp, cách không bắn thủng vách đá hơn một tấc. Nếu lão nghe nói người là đệ tử Vô Cực Tẩu, tất nhiên sẽ xuất hiện. Ngày xưa, lão yêu đã từng bị trọng thương dưới kiếm của lệnh sư. Trừ Linh Xà Miêu Quân và Vô Cực Tẩu, không ai có thể không chế được Thiên Ma Yêu lão. Ta rất lo lắng cho hiền tể và vô lâm Trung Nguyên.

Vân Long nghe Độc Thánh nói không khỏi phiến não :

- Rất tiếc là hai vị ấy đã đi Đông hải, không biết khi nào sẽ trở lại. Bản thân tiểu tể thì công lực không đủ, khó mà đương cự nổi. Nhưng bậc trưởng phụ chỉ biết tận tâm, tận lực. Chuyện tử sinh phó mặc ệnh trời xoay chuyển.

Độc Thánh cười vang :

- Đại nghĩa diệt thân, hiền tể quả là nam tử trong thiên hạ. Ta sẽ giao đấm độc vật linh thông của mình cho Ngọc Yến để giúp người chống cự với lão yêu. Thiên Ma chỉ dù lợi hại cũng phải lúng túng trước độc kỹ của người Miêu.

Vân Long vui mừng vái tạ.

Thức ăn người Miêu không cầu kỳ nên nấu rất nhanh, chỉ đến trưa là yến tiệc đã sẵn sàng, mọi người đã ngồi vào chiếu, chờ lệnh của Miêu chúa là cầm đũa.

Độc Thánh đứng lên, nâng cao chung rượu nói bằng tiếng Miêu :

- Người Miêu chúng ta không chuộng lễ nghi phiền phức. Các người cứ tự nhiên ăn uống để chung vui cùng ta và chúc phúc cho cô dâu chú rể.

Nói là cầm đũa chứ thực ra họ dùng tay để bốc thức ăn. Ngọc Yến sợ chàng coi thường dân Miêu nên khẽ nói :

- Thói quen bao đời khó mà bỏ được ngay. Nhưng thiếp đã bắt họ phải rửa tay thật sạch trước khi ăn. Nhờ vậy những loại bệnh đường ruột đã giảm đi rất nhiều.

Vân Long âu yếm nói :

- Nàng quả là Thánh nữ của dân Miêu vậy.

Ngọc Yến thấy tia mắt chàng say đắm, thẹn thùng nhớ đến những lúc ân ái mặn nồng, mặt nàng đỏ như gấc chín. Nhan sắc nàng còn có phần mặn mà quyến rũ hơn ba người vợ Hán của Vân Long.

Hai người đang mơ màng bỗng giật mình vì câu hỏi của Độc Thánh :

- Theo tục lệ người Miêu, hiền tể phải tặng kỷ vật cho tân nương. Ngược lại, ta cũng phải tặng cho người một báu vật.

Ngọc Yến lấy nhuyễn kiếm ra dâng lên cho Miêu chúa. Ông đón lấy, vận công khiến thanh kiếm vươn thẳng ra, tỏa ánh hào quang rực rỡ. Mọi người trầm trồ chiêm ngưỡng. Độc Thánh hài lòng bảo :

- Thần vật này hiếm có trên đời, Yến nhi quả là tốt phúc.

Ông nói xong, đưa tay lên đầu, gỡ sợi dây vàng quấn quanh búi tóc, nghiêm trang quấn vào búi tóc chàng và nói :

- Đây là con linh xà mà sư phụ ta đã để lại trước ngày vân du Đông Hải. Nó tên gọi là Kim Tuyền xà nhi, tuổi đã gần trăm năm, không sợ bảo kiếm chưởng phong, tính tình linh thông. Có nó trong người, không ai có thể ám toán được ngươi. Khi nhận lệnh lập tức bay ra tấn công. Ta mong rằng Xà nhi sẽ giúp ngươi một tay để chống quần ma.

Lão nói xong liền ghé tai truyền cho chàng một số ám hiệu quan trọng để điều khiển linh xà.

Vân Long được linh vật vô cùng mừng rỡ. Chàng võ công cao siêu nhưng qua một lần thoát chết bởi cú đớp âm thầm của dâm xà, nên hiểu rằng ám tiễn khó phòng. Chàng vái tạ Độc Thánh :

- Tiểu tể đội ơn nhạc phụ đã ban linh vật!

Lão cười bảo :

- Xà nhi rất thông minh, nó đã biết ngươi là chủ mới ắt một lòng tuân phục dù ngươi có nói bằng tiếng Hán nó cũng vẫn nghe được.

Xà nhi bèn rít lên như để chứng tỏ mình hiểu rõ. Thân nó vàng óng ánh không khác gì một sợi dây trang sức, khiến Vân Long càng thêm anh tuấn.

Hôn lễ kéo dài suốt ba ngày đêm, ai say cứ say, ai còn uống được cứ uống. Chàng không đếm được mình đã uống bao nhiêu chén, và cũng không nhớ rằng mình đã dùng thần công đập nát tảng đá to bằng cái trống lớn trước sự cổ vũ của dân Miêu.

Nửa đêm tỉnh lại, thấy mình đang nằm trong vòng tay trắng muốt của Ngọc Yến, chàng mỉm cười xoay người qua vuốt ve nàng rồi cả hai chìm trong hoan lạc. Đến gần sáng chàng mới chịu rời xa thân hình tuyệt mỹ kia. Ngọc Yến thẹn thùng nói :

- Tướng công đã uống mật dâm xà, cũng may chàng có đến bốn vợ, nếu chỉ một mình thiếp e không kham nổi.

Vân Long cũng thấy tinh lực mình vẫn xung mãn không hề suy giảm nên hài lòng nói đùa :

- Cũng may ta được kỳ trân hổ trợ, nếu không chắc chẳng cách nào sống nổi với bốn bà vợ như nàng.

Hai người cười nói, âu yếm một hồi rồi thiếp đi.

Trong ba ngày đó, Ngọc Yến đã kể hết cho Vân Long nghe lai lịch của nàng.

Độc Thánh hiếm muộn, đến tuổi ngũ tuần mới sinh được nàng nên vô cùng yêu quý. Sư phụ Độc Thánh là Linh Xà Miêu Quân cũng chiều nàng nhưng ngọc quý, đích thân truyền dạy võ công. Năm Ngọc Yến mười tám tuổi, có rất nhiều dũng sĩ người Miêu đến cầu hôn. Nhưng không người nào chịu được nàng ba chiêu Linh Xà kiếm pháp. Hơn nữa, Linh Xà Miêu Quân và Độc Thánh đều là những người tinh thông văn hóa Trung Nguyên, thường đem văn thơ, lễ nghĩa của người Hán ra dạy bảo, nên nàng cảm thấy xa lạ với những chàng trai Miêu thô mãng cục mịch. Đến khi nàng đã hai mươi tuổi mà chưa kén được lang quân, trong lòng không khỏi u sầu. Linh Xà Miêu Quân hiểu được nên một hôm trao cho nàng một cuốn sách, trong đó có tờ giấy ghi sáu chữ sau : Phùng Vô Cực, đắc lang quân. Nàng không hiểu hỏi lại thì ông lắc đầu không nói rõ, chỉ bảo rằng “Yến nhi đừng lo, trượng phu của ngươi sau này là đệ nhất nam tử của thế gian”. Từ đó, nàng không sầu muộn nữa, hóa trang thành xấu xí, chuyên tâm hái thuốc, luyện đan để cứu giúp dân Miêu. Lúc gặp chàng ngộ nạn, thấy Vô Cực kiếm biết rằng tơ duyên đã đến nên không ngần ngại hiến dâng. Nhưng trong lòng không khỏi áy náy vì chuyện thi ân cầu duyên nên bỏ đi thử xem lòng dạ chàng thế nào.

Vân Long nghe xong cười khà khà bảo :

- Thế mà ta lại thích Miêu Hoa Diệu hơn nàng đấy.

Ngọc Yến xấu hổ cắn nhẹ vào vai chàng.

Sáng ngày thứ tư, hai người lên đường trở lại Trung Nguyên. Đi theo họ là hai Miêu nữ trạc tuổi hai mươi, dung mạo để coi nhưng lại khá cao lớn.

Trên vai ngoài bọc hành trang, mỗi người còn mang theo một túi lớn đầy độc vật. Vân Long trao cho nhạc phụ mười tờ ngân phiếu một ngàn lạng vàng rồi lạy tạ cáo từ. Bốn người đều mặc Hán phục nhưng đi đến đâu cũng được dân Miêu nhận ra và cúi đầu chào.

16. Chương 16: Nhất Long Tứ Phụng Thiên Duyên Định - Lộng Giả Thành Chân, Lập Kiếm Môn

Miêu Ngọc Yến ngoài tài dụng độc, chữa bệnh còn được chân truyền mười tám chiêu Linh Xà kiếm pháp của Miêu Quân. Nay thêm nhuyễn kiếm mềm mại, có thể cương nhu tùy ý, lại càng phát huy được tinh túy của võ công. Bản lãnh nàng có thể so tài với Ung Ma mà không sợ thua thiệt. Vân Long được người vợ đẹp lại vừa lợi hại, lòng vô cùng cao hứng.

Hơn nữa, Ngọc Yến lại thiện nghệ nghề dịch dung, thủ thuật còn tinh hơn cả Thần Toán thư sinh.

Khi sắp ra khỏi đất Miêu, Vân Long bảo nàng hóa trang diện mục chàng khác đi để tránh tai mắt bọn Thiên Ma giáo. Ngọc Yến suy nghĩ rồi lựa ra trong bọc một mặt nạ da người, mỏng như cánh ve sấu. Nàng khúc khích cười :

- Tướng công mà mang diện mạo xấu xí này vào thì thiếp yên tâm, không lo chàng có thêm ngũ phu nhân nữa.

Quả nhiên, ngoài một vết nám đen trên gò má bên trái, phần còn lại đầy những vết sẹo ngang dọc, sắc mặt hoàn toàn hợp với màu da cổ nên thật khó phát hiện được.

Chàng hài lòng nói đùa :

- Ta mong nàng nửa đêm thức giấc, đừng quá sợ hãi mà đuổi ta ra khỏi phòng.

Ngọc Yến hổ thẹn, liếc chàng rồi thúc ngựa chạy trước.

Hai tỳ nữ người Miêu, tên gọi Tiểu Linh, Tiểu Phụng thấy phò mã từ xinh đẹp biến thành quái dị cũng bật cười.

Thân thế hai Miêu nữ này thật đáng thương. Mẹ của chúng là một thiếu nữ nhan sắc mặn mà. Một hôm vào rừng đào củ, chặt măng, bị sơn nhân làm nhục. Lúc trở về giấu không dám nói. Vài tháng sau nàng biết mình đã mang thai nên bỏ trốn vào rừng sâu, dựng lều chờ ngày sinh nở và nuôi dưỡng con thơ. Đến năm hai bé gái được tám tuổi, nàng bị bạo bệnh, nhưng may mắn thay, Độc Thánh vì đuổi theo một con phi thiên ngô công mà đến được căn lều nhỏ. Miêu nữ ký thác hai con cho Độc Thánh rồi qua đời.

Độc Thánh thấy hai cô bé xinh xắn, khỏe mạnh nên giữ lại nuôi để làm bạn với Ngọc Yến. Ông đặt tên cho chúng và dạy chữ nghĩa để sau này hầu hạ Thánh Nữ. Nhờ vậy hai chị em thông thạo tiếng Hán và khá tinh minh. Chúng còn được học cả võ công. Ngọc Yến rất yêu thương hai tỳ nữ nên đem theo kề cận. Nàng dạy chúng gọi nàng bằng tiểu thư, gọi Vân Long bằng thiếu gia.

Biết mọi người đang mong đợi nên Vân Long không ghé lại Phân đà Quý Châu mà lập tức qua sông, đi thẳng đến Tiên gia trang, trấn Bắc Giang.

Khi họ xuống ngựa trước cổng trang thì trời đã về chiều. Dưới ánh tà dương, trang viện trông thật hiền hòa, những cao thủ bạch đạo giấu mình dưới lớp áo nông gia, đang lữ lượt vác cuốc trở về chuẩn bị dùng bữa tối.

Thấy có khách lạ, từ sau lùm cây bước ra một người mặc áo gia đình.

Vân Long nhận ra đó là Chu Đức, đệ tử phái Điểm Thương. Chàng muốn thử tác dụng của dung mạo nên mới vòng tay hỏi :

- Phiền các hạ vào báo với La trang chủ rằng có Miêu Cương Tú Sĩ và phu nhân đến bái kiến.

Chu Đức chấn động tâm thần, vì không ai biết người chủ mới của Tiền gia trang họ La. Hắn đưa mắt quan sát thấy đối phương mặt mũi vô cùng xú ác nhưng phong thái lại rất ung dung đĩnh đạc.

Vân Long nói thêm :

- Tại hạ chịu lời ủy thác của Tiêu công tử, nên mới đến đây, xin đừng e ngại.

Chu Đức cũng đang mong đợi tin tức từ Miêu Cương nên mừng rỡ vòng tay mời vào.

Bốn người cột ngựa vào hàng rào rồi theo Chu Đức. La Thiện Hùng đã được thông báo nên ngồi chờ ở khách sảnh. Lão thấy khách đến liền vòng tay thi lễ :

- Chư vị bặt thiệp trường đồ, xin mời an tọa rồi hãy nói chuyện.

Ngọc Yến biết đây là La trưởng lão nên quỳ xuống lạy. Hai tỳ nữ cũng làm theo.

- Tiểu muội Miêu Ngọc Yến xin ra mắt lão ca!

La Thiện Hùng sững sốt, đưa tay đỡ nàng lên rồi nói :

- Không dám, chẳng hay cô nương lai lịch thế nào mà lại xưng hô như vậy?

Nàng đứng lên kính cẩn đáp :

- Tiểu muội là thê thiếp của Tiêu công tử, Miêu Cương Độc Thánh chính là gia phụ.

Họ La biết Vân Long tài mạo xuất chúng, đi đâu cũng vương vấn hồng nhan nên không lấy làm lạ, lão chỉ thắc mắc tại sao chàng không về cùng Ngọc Yến :

- Nhưng tại sao cô nương lại đến đây một mình, tiểu đệ của ta đâu?

Ngọc Yến không dám hí lộng lão ca nên ấp úng, cúi đầu chẳng nói, Vân Long cướp lời đáp thay :

- Tiêu công tử hiện đang ở Miêu Cương, nhờ tại hạ đưa Thánh nữ đến đây ra mắt, và nhắn nhủ chư vị rằng chàng sẽ không trở lại nữa.

La Thiện Hùng nghe như sét đánh ngang tai, bất giác lùi lại một bước, đưa tay chỉ mặt Miêu Cương Tú Sĩ quát lớn :

- Người...

Nhưng ông chưa kịp nói hết thì đã nhận ra nụ cười và ánh mắt quen thuộc. Ông bật cười nhảy đến nắm chặt tay và phát mạnh vào vai chàng :

- Tiểu quý, người quả là xảo quyệt, hại ta lo muốn chết!

Vân Long đưa tay gỡ mặt nạ rồi nói :

- Lão ca, thuật hóa trang của Ngọc Yến tuyệt diệu đấy chứ?

Họ La gật đầu, mời chàng và Ngọc Yến ngồi xuống ghế rồi bảo nữ tỳ đang đứng hầu trà :

- Người hãy đưa hai cô nương này nghỉ ngơi rồi mời Hà muội ra đây!

Nữ tỳ nghiêng mình phụng mệnh rồi mời Tiểu Linh, Tiểu Phượng vào viện. lát sau Phi Hà xuất hiện, thấy mặt Vân Long nàng mừng khôn xiết, định chạy đến bên để tỏ hồi nhớ thương. Nhưng thấy Ngọc Yến ngồi sát bên chàng, nàng giật mình đứng lại rồi cắn chặt môi chậm rãi bước tới vòng tay thi lễ :

- Tiểu muội mừng Long ca trở lại!

Vân Long đưa tay chỉ Phi Hà rồi nói :

- Đây là Âu Dương Phi Hà, hiền thê của ta.

Phi Hà vốn biết chàng đào hoa nhưng khi thấy Ngọc Yến xen vào cũng không tránh khỏi buồn tủi. Ngờ đâu chàng thẳng thắn công nhận nàng là vợ, nên lòng cũng được an ủi đôi chút.

Vân Long nói tiếp :

- Còn đây là Miêu Ngọc Yến, ái nữ của Độc Thánh, cũng là thê tử của ta. Mong rằng các nàng sẽ hòa thuận yêu thương nhau. Ta chủ trương không phân biệt chính thứ. Ngọc Yến lớn tuổi hơn Hà muội nên gọi bằng Yến tỷ.

Phi Hà dù không mãn ý cũng chấp tay chào :

- Tiểu muội ra mắt Yến tỷ!

Ngọc Yến thấy nàng xinh đẹp, thùy mỵ lại cùng mình chung một thuyền nên đem lòng yêu mến. Nàng rời chỗ đến bên Phi Hà, dịu dàng nói :

- Hà muội, tướng công là đấng anh hùng kiệt xuất, lại anh tuấn hơn người nên không tránh khỏi chuyện đa thê. Chị em ta đồng phận hồng nhan, nay duyên phận đẩy đưa cùng thờ một chồng, mong Hà muội đừng giận ta.

Nói xong, nàng dắt Phi Hà đến ngồi bên Vân Long, còn nàng ngồi cạnh chuyện trò.

Vân Long quay sang âu yếm nói :

- Hà muội đừng trách ta đa mang, nếu không có Ngọc Yến ta đã chôn thân nơi rừng thẳm rồi.

Phi Hà và La thiện Hùng cả kinh định hỏi, Ngọc Yến thẹn thùng bảo Phi Hà :

- Hà muội hãy đưa ta vào trong thay áo, rồi ta sẽ kể hết uội nghe.

Hai nàng vái chào rồi dắt nhau vào hậu sảnh. Ở đây, Vân Long thuật lại cho họ La nghe diễn biến cuộc hành trình đến đất Miêu Cương. Nghe xong, La trưởng lão cười bảo :

- Không ngờ cái số đào hoa của người cũng được việc đấy chứ.

Chàng chợt nhớ đến Độc Cô Thiên và các lão ca nên hỏi :

- La lão ca! Sao chỉ còn mình lão ca và Hà muội ở lại đây?

Họ La thở dài nói :

- Cách đây hơn mười ngày, tin hỏa tốc từ Bắc Kinh báo rằng bọn cao thủ Thiên Ma đang tiếp cận Đào gia trang, chúng tìm cách dò hỏi tin tức về Phạm công tử. Có lẽ Ma Diện đã nghi ngờ lai lịch của Long đệ rồi đó. Vì vậy, Bang chủ và các cao thủ khác phải bỏn hành về ngay Bắc Kinh để phát hiện địch. Phạm phu nhân cũng đã biết nên lưu bọn Tả Kiếm, Tả Phi và cha con Bách Lý ở lại.

Vân Long vô cùng lo lắng, cố suy nghĩ xem ai là người đã tiết lộ tông tích của chàng. Cuối cùng, chàng nghĩ đến Hồng Phát Vô Thường :

- La lão ca, trong phe hắc đạo, chỉ có Hồng Phát Vô Thường biết đệ là con của Thần Tài.

Họ La lắc đầu :

- Nhưng cách đây ba năm, hắn đã bị Tiểu Diện Nhân Ma giết chết, phơi thân tại một khu rừng vùng Lạc Dương. Đệ tử Cái bang đã tình cờ chứng kiến trận đấu. Có lẽ Long đệ làm cho hắn thẹn thương nên không địch lại Nhân Ma.

Vân Long gật đầu :

- Đúng vậy! Sáng mai đệ phải khởi hành sớm, khi đến Lạc Dương sẽ cho gọi tên đệ tử ấy, hỏi lại xem Hồng Phát có nói gì liên quan đến tiểu đệ hay không?

Trời đã tối hẳn, đám thị tỳ dọn cơm canh, Phi Hà và Ngọc Yến cũng ra đến. Hai người có vẻ thân thiết lạ thường. Vân Long hài lòng nói :

- Hay lắm, xin mời nhị vị cô nương an tọa cho tiểu sinh được chiêm ngưỡng dung nhan!

Hai cô liếc chàng tình tứ rồi chúm chím cười, ngồi xuống cùng ăn.

Đêm đó, hai nàng ngủ chung một giường, thì thào cười rúc rích đến tận nửa khuya.

Trời mờ sáng, họ đã dậy để chuẩn bị lên đường. La trưởng lão vẫn ở lại để điều hành đám cao thủ bạch đạo.

Vân Long trở lại với khuôn mặt mặt chề quở hờn của Miêu Cương Tú Sĩ.

Chàng quyết định đưa Phi Hà cùng Ngọc Yến về ra mắt song thân một lượt.

Vì nóng lòng nên chàng đã đốc thúc cả bọn đi rất nhanh, mười ngày sau đã đến Tổng đà Cái bang ở Lạc Dương. Bọn đệ tử phòng vệ định chặn lại nhưng chàng đã đưa Hắc Trúc lệnh phù lên rồi thúc ngựa vào thẳng cửa tiền sảnh.

Năm người xuống ngựa, phi thân vào như cơn lốc. Hạ bang chủ, Lữ trưởng lão, Pháp Cái và Phân đà chủ Phân đà Lạc Dương đang ngồi thảo luận. Trên bàn có bình rượu và đĩa lạc rang.

Không muốn mất thì giờ, chàng lột phăng mặt nạ, Hạ Khánh Dương và các trưởng lão vui mừng đứng dậy đón chào. Phi Hà, Ngọc Yến đồng sụp xuống lạy :

- Chúng tiểu muội xin ra mắt chư vị lão ca!

Họ nhận ra Phi Hà nhưng không biết Ngọc Yến, Vân Long bèn giới thiệu :

- Kính cáo tam vị lão ca, cô nương này tên gọi Miêu Ngọc Yến, ái nữ của Độc Thánh và cũng là tiện nội.

Hạ bang chủ thấy mình lại có thêm một cô em dâu xinh đẹp, không khỏi thán phục Vân Long. Lão gơ ngón tay cái lên khen ngợi :

- Long đệ giỏi lắm! Hai cô mau đứng lên, lão ăn mày già này không có gì để mừng đâu, đừng quỳ mãi như thế.

Hai nàng thẹn đỏ mặt.

Lữ trưởng lão thấy bọn Phi Hà tóc tai, y phục đẫm đầy bụi đường nên bảo :

- Long đệ hãy đưa các nàng vào trong tắm gội, thay áo. Ta sẽ cho dọn tiệc tẩy trần.

Chàng vâng lời dắt bốn cô vào hậu viện. Chưa hỏi được tin tức song thân, chàng không yên tâm nên làm vệ sinh rất nhanh. Khi ra đến đã thấy cơm canh bày sẵn, chỉ còn thiếu món thịt cầy.

Vân Long an tọa rồi hỏi liền :

- Lão đại ca, tình hình Bắc Kinh thế nào?

Hạ bang chủ nói với vẻ mặt trầm trọng :

- Hoàng Nghi bị Thiên Ma Yêu Lão bắt đi rồi! Bọn Thần Toán, Độc Cô Thiên và Hải Thị huynh đệ hợp công mà không cầm chân được. Đến nay vẫn chưa biết sống chết ra sao.

Chàng thâm lo lắng tự nói một mình :

- Không hiểu Hoàng Nghi có chịu nổi đòn tra khảo của bọn ác ma hay không?

Pháp Cái Hà Quyết trầm giọng bảo :

- Long đệ yên tâm, Hoàng Nghi là đệ tử của ta, võ công không cao nhưng quả là một thiết hán, dù chết cũng không bây giờ mở miệng khai báo.

Vân Long cả kinh chấp tay tạ lỗi :

- Hà lão ca tha thứ, đệ không biết hán là đồ đệ của lão ca.

Pháp Cái vuốt râu cười, nụ cười hiem khi xuất hiện trên gương mặt đen nghiêm khắc :

- Sao Long đệ lại nói vậy. Ta còn chưa tạ ơn đệ đã cứu thanh danh ta khỏi bị ô uế bởi tên cầu tặc Nghiêm Toàn.

Chàng nghiêm mặt thưa :

- Tiểu đệ hiểu rõ nhân cách của lão ca nên đã thẳng tay trừng trị mà không e ngại.

Thiết La Hán Vương Hồng là Phân đà chủ Phân đà Lạc Dương, cũng là trưởng lão Cái bang cất tiếng :

- Còn một tin tức quan trọng nữa. Đệ tử bổn bang ở Hồ Bắc báo về rằng trong Thiên Tỏa sơn trang xuất hiện rất nhiều giáo đồ Thiên Ma. Đồng thời, Phân đường Tứ Xuyên cũng báo rằng có một đoàn nhân mã rất đông rời khỏi Thiên Ma cốc, xuôi dòng Dương Tử về Đông. Kết hợp hai nguồn tin đó lại, chúng ta có thể suy luận là Thiên Ma giáo đã dời cứ địa về vùng Hồ Bắc.

Vân Long có vẻ quan tâm đến chuyện này :

- Chẳng hay vị trí Thiên Tỏa sơn trang có đặc điểm gì? Chủ nhân là ai?

Lữ Quân kiến văn uyên bác lại thông thuộc vùng Hồ Bắc nên đáp thay Vương Hồng :

- Thiên Tỏa sơn trang nằm ở vùng giáp ranh giữa hai tỉnh Hồ Bắc và An Huy, cách thành Vũ Hán chừng hai dặm. Thiên Tỏa lão nhân là tay xảo thủ bậc nhất thế gian, tinh thông khoa kiến trúc cơ quan và kỳ nhân trận thế. Vì vậy, sơn trang của lão được bố trí vô cùng tinh xảo và hung hiểm. Dù có ngàn người đột phá cũng không có cách nào vào trang được.

Hạ bang chủ thở dài bảo :

- Thiên Ma Yêu Lão quả là thâm độc. Từ vị trí này lão có thể tỏa ra, khống chế các tỉnh Hồ Bắc, Hồ Nam, An Huy, Giang Tây và ba tỉnh ven biển đông là Giang Tô, Chiết Giang, Phước Kiến.

Vân Long gật đầu tán đồng, chàng trầm ngâm suy nghĩ rất lâu rồi nói :

- Tiểu đệ đã có kế sách nhưng phải về đến Bắc Kinh xem diễn biến thế nào mới quyết định được.

Quần Cái biết chàng tài trí vô song nên vô cùng mừng rỡ. Pháp Cái nói :

- Long đệ đã có lương sách thì bọn ta yên tâm rồi. Bây giờ phải ăn uống cái đã. Mấy ngày nay bọn ta như ngồi trên đồng lửa, uống rượu cũng chẳng biết ngon dở thế nào.

Lão vừa nói xong thì Phi Hà và Ngọc Yến ra đến. Hai nàng thay xiêm y khuê nữ trông càng kiều diễm, thướt tha.

Trống canh tư vừa điểm, Vân Long đã bật dậy, đánh thức hai nàng và Tiểu Linh, Tiểu Phượng. Bốn người từ biệt quần cái, giục ngựa phóng nhanh về phía Hoàng Hà. Ở bờ sông đã tấp trọc một thuyền lớn của thủ hạ Hoàng Hà Nhất Bá, được bố trí từ mấy tháng trước để làm phương tiện đi lại cho phe bạch đạo.

Thuyền phu đã được đệ tử Cái bang dặn dò trước nên không hề hỏi han, chỉ mau chóng giương buồm sang sông.

Hơn mười ngày sau, bọn chàng mới đến được Bắc Kinh, dọc đường thay ngựa mấy lần. Chàng biết tai mắt Thiên Ma giáo đang rình rập Đào gia trang nên ghé vào một khách điểm nhỏ. Tiểu Linh, Tiểu Phượng ở lại giữ hành lý còn chàng và hai mỹ nhân nương theo bóng đêm, xâm nhập vào trang.

Lần trước chàng đã giao ước với bọn khôi y một ám hiệu riêng nên chúng lập tức nhận ra, không cản trở nữa. Từ ngày Hoàng Nghị bị bắt, số cao thủ phòng vệ được tăng cường thêm. Có lẽ Trang chủ đã cho gọi số hảo hán từ cơ sở kinh doanh các tỉnh trở về? Chàng phải tháo mặt nạ để tránh hiểu lầm.

Hải Long nhận ra thiếu chủ, liền dẫn ngay đến chỗ ẩn thân của chủ nhân. Đây là một mật thất ngấm rộng rãi, đã được xây từ thời tổ phụ Tài thần. Cửa xuất nhập nằm trong phòng ngủ của Nam Cung Sương. Vân Long hỏi còn nhỏ đã được mẫu thân dắt vào chơi nên không lạ gì.

Hải Long đến bên vách cuối phòng, được ghép bằng những mảnh vân thạch nhiều màu, bóng láng như gương. Hấn gõ mạnh vào một miếng đá màu gan gà bầy cái, lúc nhạt lúc khoan. Cánh cửa xoay ngang, cả bọn cùng bước vào.

Trong hành lang bí thất, ánh đèn phản chiếu những viên minh châu khảm trên vách tạo ra luồng sáng rực rỡ. Tả Phi, Tả Kiếm như hai bức tượng thần đứng gác ngay sau cửa. Bọn chúng thấy Vân Long bước vào, mừng đến phát khóc, sụp xuống lạy chào :

- Đại ca, bọn tiểu đệ nhớ đại ca vô cùng.

Chàng xúc động cúi xuống đỡ hai em dậy :

- Ta cũng nhớ các người nhiều lắm. Hãy mau đưa ta vào ra mắt song thân.

Bọn chúng mau mắn đi trước dẫn đường. Đoạn hành lang này dài hơn chục trượng, hai bên vách đều có những khe lõm để lực lượng phòng vệ có thể ẩn mình mà tập kích đối phương. Chàng nhận ra có đến hai mươi cao thủ giấu mình trong vách.

Tả Phi bước đến cánh cửa đá nặng nề cuối hành lang gõ ám hiệu. Độc Cô Thiên đẩy cửa bước ra, thấy chàng hẳn hoan hỉ định quỳ xuống thi lễ.

Nhưng Vân Long đã kịp xiết chặt tay hắn bảo :

- Thiên đệ bất tất đa lễ. Ta phải gặp song thân ngay.

Độc Cô Thiên vội tránh sang để bọn chàng bước vào. Khách sảnh ngầm này rộng rãi không thua gì công trình trên mặt đất. Những ngọn đèn có chui bằng pha lê tinh xảo từ trên cao tỏa xuống một màu ánh sáng dịu dàng. Cuối sảnh là một chiếc bàn gỗ, trên có một ngọn tọa đăng trông rất lạ mắt và rất sáng. Tài thần đang chăm chú vào bàn cờ tướng với một lão nhân.

Phạm phu nhân Nam Cung Sương cùng hai nữ lang đang ngồi đan trên dãy ghế dựa sát tường. Họ đều để tâm vào công việc nên không nhận ra có người vào. Vân Long xa song thân đã lâu nên không kềm nổi tâm tình, chàng phi thân đến phủ phục dưới đất thưa :

- Bất hiếu nhi Vân Long xin ra mắt phụ mẫu.

Nam Cung Sương giật mình vui sướng, buông rơi cả kim đan, bước đến đỡ con lên rồi ôm chặt vào lòng. Chàng bây giờ đã cao hơn mẹ cả cái đầu.

Phi Vân cũng bỏ dở ván cờ, đến bên giang tay ôm cả hai mẹ con.

Phạm phu nhân dù đang xúc động nhưng khi bị Tài Thần ôm ấp trước mặt nhiều người, bà không khỏi thẹn thùng đẩy ông ra.

- Tướng công không biết xấu hổ, tranh giành Long nhi với thiếp.

Mặt đỏ như hoa đào, bà buông Vân Long ra, quay lại nhìn thấy sau lưng con còn có hai thiếu nữ nhan sắc mặn mà. Họ thấy bà đã nhận ra liền sụp xuống lạy :

- Túc nữ cúi đầu bái kiến song thân.

Nam Cung Sương biết ngay con mình lại có thêm vợ đẹp nên vô cùng hài lòng. Bà bước đến đỡ hai nàng dậy. Thần Tài vốn thâm lo họ Phạm xưa nay nhất mạch đơn truyền, sợ Vân Long không có người nối dõi tông tự, nhưng nay thấy chàng có đến bốn vợ, mà người nào cũng xinh đẹp, phúc hậu chẳng kém gì Nam Cung Sương, nên cao hứng bật cười ha hả :

- Long nhi giỏi lắm, ta không còn lo thiếu cháu để bế bồng lúc tuổi già rồi.

Vân Long tủm tỉm cười , giới thiệu :

- Bẩm song thân, đây là Âu Dương Phi Hà, đệ tử Nga Mi. Còn đây là Miêu Ngọc Yến, Thánh nữ của đất Miêu Cương.

Tố Tâm và Thiên Hương cũng đã chờ sẵn từ lâu. Họ thấy chàng đưa về thêm hai người vợ nữa không khỏi đau đớn trong lòng. Nhưng Thần Tài và phu nhân hoan hỉ tiếp nhận thì họ nào dám tỏ thái độ. Hai người cùng đến bên chàng thi lễ :

- Tiện thiếp mừng tướng công hồi gia!

Chàng âu yếm ôm họ vào lòng thì thầm :

- Ta rất nhớ hai nàng!

Nam Cung Sương biết bốn phận của mình là dàn xếp các nàng dâu nên tươi cười dắt họ lại ngồi bên để làm quen.

Phi Vân đưa chàng đến giới thiệu với lão nhân chơi cờ. Lão xấp xỉ ngũ tuần, đôi mắt to tròn nhưng mũi và miệng lại nhỏ, lưỡng quyền nhô cao, má hóp, trán nhăn, trông rất hoạt kê. Thần Tài nói :

- Lãng huynh! Khuyển tử Vân Long đã về, mong được huynh chỉ giáo!

Vân Long sụp xuống thi lễ , lão cười khà khà bảo :

- Công tử chó đa lễ , xin để ta sống thêm vài chục năm nữa.

Lão nhân này tên gọi Lãng Viên. Lúc mới sanh, phụ mẫu thấy con mặt mũi giống khỉ vượn nên đặt tên như vậy.

Thử nhỏ, nhà lão ở sát cạnh Đào gia trang, thường vạch rào chui vào khu rừng sau trang chạy nhảy. Phi Vân lúc ấy cũng trạc tuổi lão nên hai người rất thân thiết. Sau này lão bỏ đi học nghệ, ở nhà phụ mẫu lâm bạo bệnh qua đời. Phi Vân thay bạn lo tang mặt hậu hĩnh. Lãng Viên lang bạt giang hồ, nổi tiếng thần thủ, chuyên trộm của nhà giàu sang, giúp người nghèo khó. Tài đạo chích của lão độc bộ võ lâm nên mọi người đặt cho danh hiệu là Diệt Thủ Thâu Nhi.

Lãng Viên trở về, biết song thân đã được Phi Vân chu toàn nên vô cùng cảm kích. Lão đến thăm, biết Thần Tài đang gặp nguy liên tình nguyện ở lại bầu bạn.

Lúc này, Nam Cung Sương đã dạy bảo cho bốn nàng dâu thức ngộ được rằng muốn làm vợ Vân Long thì đừng bao giờ ghen tuông. Họ đều là nhi nữ giang hồ nên tâm tướng cũng khá khoáng đạt, chẳng mấy chốc đã thân nhau.

Vân Long trình bày cho phụ thân và Lãng Viên những diễn biến mới của cục diện giang hồ. Nghe nói Thiên Ma Yêu Lão võ công vô thượng.

Phi Vân đâm lo cho tính mạng ái tử.

Ông suy nghĩ rồi quay sang bảo Nam Cung Sương :

- Phu nhân! Chúng ta đã chấp nhận cho Long nhi đứng ra gánh vác võ lâm, nhưng cũng không thể quên đi việc tông tự của họ Phạm. Ta muốn Long nhi sẽ lập tức kết hôn với bốn giai nhân kia. Nếu chẳng may Long nhi có mệnh hệ nào cũng còn có người cúng tế.

Ông nói tới đây không khỏi thương tâm, lệ ứa ra khoe mắt. Lãng viên gật đầu khen phải :

- Phạm huynh nói phải lắm. Thiên Ma Yêu Lão quả không dễ đối phó chút nào cả.

Nam Cung Sương tinh thông dịch số, biết con mình không đến nỗi yếu mệnh. Nhưng thấy Phi Vân quá lo lắng nàng cũng không phản đối.

- Tiện thiếp cũng cùng một ý với tướng công.

Bà nghiêm mặt bảo bốn nàng dâu :

- Long nhi thụ mệnh trời gánh vác võ lâm, chuyện sinh tử khó bàn. Ngày mai được giờ tốt, các con sẽ nên duyên khang lẹ, vì tình thế không thể tổ chức rình rang, chỉ cáo tế tổ tiên rồi bày tiểu yến chúc mừng. Ta hy vọng các con hiểu được mà không tủi phận.

Bốn giai nhân vội sụp xuống thưa :

- Đa tạ song thân tác thành!

Giờ Ngọ hôm sau, hôn lễ lặng lẽ cử hành trong bí thất. Khách mời chỉ có bảy người: Lãng Viên, Hà tổng quản, Độc Cô Thiên, Tả Kiếm, Tả Phi, Hải Long, Hải Hồ. Bách Lý Hồng đi thăm bạn cũ chưa về. Còn Quái Y vào núi hái thuốc nên không có mặt.

Thần Tài thấy lễ cưới quá đơn sơ liền an ủi con dâu :

- Các con đừng buồn, sau này qua khỏi tai kiếp, ta sẽ tổ chức một buổi lễ cưới huy hoàng nhất Bắc Kinh.

Tả Phi, Tả Kiếm vì thân hình quá khổ không thể giấu được ai, nên không dám lộ mặt ra ngoài. Chỉ suốt ngày ở hậu viện và bí thất nên cũng cường chân. Lại lo phần bảo vệ song thân của đại ca nên chẳng bao

giờ dám uống quá chén. Nay nhân ngày đại hỉ, hai gã vui mừng uống như rồng hút nước. Độc Cô Thiên cũng chẳng chịu kém, gã nhớ hiền thê nên say khướt.

- Mật thất kiến trúc đơn sơ nhưng rất rộng rãi. Sau lưng khách sảnh còn đến tám phòng ngủ, chia làm hai dãy. Mỗi tân nương chiếm riêng một phòng. Miêu Ngọc Yến đã có kinh nghiệm phòng the nên hết lòng chỉ dẫn cho ba nàng.

Tan tiệc, tân lang lão đảo trở về phòng hoa chúc, phân vân chẳng biết phải vào đâu trước. Ngọc Yến bước ra chúm chím cười, nắm tay chàng dắt vào phòng Tố Tâm.

Vân Long đã được Ngọc Yến dẫn dò chu đáo nên chàng rất nhẹ nhàng với Tố Tâm. Đối với Phi Hà và Thiên Hương cũng vậy. Đến gần sáng chàng mới trở về phòng Ngọc Yến. Thấy nàng vẫn thấp đèn chờ đợi, chàng không khỏi mỉm cười :

- Sao Yến muội không ngủ đi, trời sắp sáng rồi?

Nàng cười mát bảo :

- Thiếp biết chàng quá quan trọng tướng đã mệt, nên nấu sẵn sấm thang cho chàng lấy lại sức.

Quả thật, trên bàn có một chén sấm thang thơm nóng. Chàng hài lòng uống cạn rồi dìu Ngọc Yến lên giường. Mùi da thịt quen thuộc khiến chàng háo hức. Ngọc Yến như trái cây chín mọng ngọt ngào, đậm đà và không cần nường nhẹ.

Hai người cởi y phục rồi đưa nhau lên đỉnh vu sơn.

Thần Tài có thói quen dậy sớm nên Vân Long và các phu nhân không dám ngủ thêm. Bốn nàng cũng đi rửa mặt, nhìn nhau thẹn thùng khi nhớ chuyện đã qua.

Vân Long hôm nay mặc đoạn bào màu lam, gương mặt rạng rỡ, kim tuyến như lấp lánh, tỏa ánh vàng kim. Các mỹ nhân cúi mặt bước theo sau.

Thi lễ với song thân và Lăng thúc thúc xong, họ cùng ngồi vào bàn dùng điểm tâm. Ăn xong, Nam Cung Sương hỏi tuổi các nàng dâu rồi bảo :

- Các con đều là chính thất của Long nhi, lấy tuổi tác mà xưng nhau như chị em. Ngọc Yến lớn nhất là đại tỷ, Phi Hà thứ hai, Tố Tâm thứ ba, Thiên Hương thứ tư.

Nhìn bốn nàng dâu bà thăm so sánh thấy Ngọc Yến dù là Miêu nữ, và đã hai mươi tuổi nhưng lại trẻ như đôi chín và nhan sắc có phần trội hơn.

Vân Long cất tiếng hỏi Thần Tài :

- Bẩm phụ thân! Chẳng hay người đã có kế hoạch gì để bảo vệ các cơ sở kinh doanh của nhà ta?

Phi Vân vuốt râu bảo :

- Ta đã nhờ thừa tướng viết thư xuống các tỉnh, cho quan quân canh phòng các tiêu hiệu Đào ký. Bọn Thiên Ma lúc này chắc chắn chưa dám đụng chạm đến triều đình.

Chàng gật đầu thán phục :

- Phu nhân nói phải.

Mọi người đang đàm đạo thì Hải Hồ vào dâng lên một lá thư :

- Bẩm Trang chủ, sứ giả Thiên Ma giáo đến trao thư và đang chờ phúc đáp.

Thần Tài bóc ra xem rồi bảo mọi người :

- Thiên Ma Yêu Lão đòi chúng ta phải đem mười vạn lượng vàng ròng đến Tổng đàn Hắc Ung bang bên bờ sông Hoài thuộc lấy công tử về, phu nhân và mọi người nghĩ sao?

Nam Cung Sương suy nghĩ rồi nói :

- Như vậy là chúng đã không khai thác được gì ở Hoàng Nghị nên mới đề nghị chúng ta chuộc lại. Thiếp nghĩ mình nên nghe theo để tránh sự nghi ngờ.

Vân Long quay sang hỏi Lãng Viên :

- Lãng thúc, chẳng hay trong các đại cao thủ đồng thời với Ma Diện Tú Sĩ còn có ai chưa xuất hiện nữa không?

Lãng Viên vân vê chòm râu vàng hoe, thưa thớt, trầm ngâm một lúc, chậm rãi nói :

- Có, người này bản lĩnh còn cao hơn Ma Diện, đã thất tung hơn hai mươi năm nay. Đó là Kiếm Ma Công Tôn Sư.

Chàng mừng rỡ, hỏi Thần tài :

- Bẩm phụ thân, Thiên Ma cho thời hạn là bao lâu?

- Một tháng.

Chàng gật gù rồi nói :

- Xin phụ thân cứ phúc đáp với chúng rằng trong vòng một tháng sẽ cố gom góp cho đủ số mười vạn lượng.

Thiên Hương mau mắn lấy văn phòng tứ bảo đặt trước mặt Thần Tài.

Ông viết nhanh một lá thư trao cho Hải Hổ và dặn :

- Người cố nói cho sứ giả hiểu rằng chúng ta rất vui mừng nhưng số vàng quá lớn nên không thể có ngay.

Hải Hổ phụng ý trở lại.

Không ai hiểu con bằng mẹ, Nam Cung Sương tài trí vô song nên lập tức đoán ra sách lược của ái tử :

- Phải chăng Long nhi định giả làm Kiếm Ma để cướp lại số vàng đó?

Chàng gật đầu khâm phục :

- Mẫu thân đoán việc như thần, hài nhi định hóa thân thành Kiếm Ma, quy tụ quần hào dưới trướng lập một tổ chức gọi là Kiếm môn để tranh hùng với Yêu Lão. Như vậy, bọn ác ma sẽ bị hỏa mù che mặt mà rối loạn chương pháp.

Lãng Viên xuyết xoa tán tụng :

- Long nhi tâm kế sâu xa. Lãng thúc hết lòng bái phục. Xin cho ta theo để giúp ột tay.

Vân Long biết tài phi thường tạc bích của lão rất hữu dụng nên vòng tay đáp :

- Được Lãng thúc hỗ trợ, Long nhi còn mong gì hơn nữa. Xin người cho tiểu điệt biết vài nét về hình dạng và tập quán đặc trưng của Kiếm Ma.

Lãng Viên nhắm mắt hồi tưởng rồi nói :

- Hơn hai mươi năm trước, có lần ta đang ngủ trên một cành cây cao ở bìa rừng, bỗng nghe có tiếng người đối thoại. Ta giật mình nhìn ra, theo dõi câu chuyện, biết được một trong hai người là Kiếm Ma Công Tôn Sư. Lão ta tuổi đã lục tuần nhưng râu tóc còn đen nhánh. Mặt trắng như ngọc, mũi chim ưng, trên trán có một vết sẹo dài từ muội tâm đến chân tóc. Thanh trường kiếm trong tay màu bạc. Kiếm pháp nhẹ nhàng nhưng vô cùng hiểm ác. Y phục thường mặc là màu đen.

Chàng hài lòng đứng dậy vòng tay xin phép vào trong. Ngọc Yến cũng lắng nghe nên khi thấy chàng đưa mắt ra hiệu, nàng liền theo sau.

Tiểu Linh, Tiểu Phượng và hành lý đã được đưa đến Đào gia trang lúc sáng. Ngọc Yến mở bọc lấy bảo bối, bắt tay hóa trang cho chàng. Chỉ hơn một canh giờ, Vân Long đã biến thành một lão nhân có dung mạo như lời Lãng Viên đã miêu tả. Đương nhiên là già hơn một chút. Chàng thay bộ hắc y rồi bước ra khách sảnh, cất giọng già nua nói :

- Tại hạ Kiếm Ma, xin bái kiến chư vị!

Lăng Viên giật mình, chăm chú quan sát rồi cười khách khách :

- Diệu thủ của Ngọc Yến quả phi phạm.

Miêu nữ được khen, cúi đầu thẹn thùng thưa :

- Đây chỉ là chuyện tô vẽ bên ngoài, nếu có thời gian, diệt nữ chế tạo mặt nạ bằng da mỏng sẽ tiện dụng và kín đáo hơn nhiều.

Nam Cung Sương hỏi :

- Còn vũ khí và kiếm pháp thì sao?

Vân Long cười đáp :

- Chúng ta sẽ nấu chảy bạc rồi nhúng lưỡi Vô Cực kiếm vào. Còn kiếm pháp, Long nhi sẽ tùy cơ ứng biến.

Chàng lui vào trong rửa sạch lớp hóa trang rồi trở ra, gọi Độc Cô Thiên đến bảo :

- Thiên đệ, người lập tức đến Tổng đà Cái bang ở Lạc Dương, báo với Hạ bang chủ kế hoạch thành lập Kiếm môn của ta. Nhờ ông tung đệ tử, tìm cách thông tri khắp giang hồ sự xuất hiện của Kiếm Ma, và cuộc thách đấu giữa lão với Tiêu công tử vào tiết thù dương hai tháng tới.

Chàng ngừng lại rồi hỏi Lăng Viên :

- Lăng thúc có biết nơi nào trong tỉnh Hồ Bắc có địa thế tốt để lập Tổng đàn không?

Lão đáp :

- Chỉ có dãy Nga Mi sơn là tốt nhất. Rặng núi này gồm bốn trái núi. Phái Nga Mi đã chiếm ngọn phía Bắc, chúng ta nên chọn ngọn phía Nam, gần với sông Dương Tử. Nơi này hiểm trở, dễ thủ khó công.

Chàng hài lòng, quay sang Độc Cô Thiên nói tiếp :

- Thiên đệ xong việc ở Lạc Dương, cùng Lữ lão ca đem theo ngân phiếu mười vạn lượng bạc, xuống thẳng Tiên gia trang ở Thiểm Tây, bàn bạc với La trưởng lão việc thuê người xây dựng Tổng đàn. Không cần kiên cố, chủ yếu nguy trang vẻ ngoài cho có khí thế uy phong. Hai trưởng lão sẽ bí mật liên hệ với Chương môn phái Nga Mi và các Chương môn khác để họ hỗ trợ nhân thủ. Trong vòng một tháng phải xong.

Độc Cô Thiên lãnh lệnh lập tức lên đường. Quả nhiên, mười ngày sau, khắp giang hồ đều biết tin Kiếm Ma tái xuất giang hồ thành lập Kiếm môn. Tổng đàn đặt tại Nga Mi sơn. Trong thời gian Ngọc Yến, Vân Long cùng Bách Lý Hồng tổ chức lại lực lượng Khôi Y võ sĩ. Năm mươi cung thủ quan ngoại huấn luyện cho bọn khôi y kỹ thuật xạ tiễn. Tổng số cao thủ trong Đào gia trang lên đến gần hai trăm người. Chàng đã sửa đổi, bổ xung đao pháp của họ Hải thành kiếm pháp, nâng cao bản lạnh của bọn khôi y.

Đàn Phi Thiên Ngô Công mới được Độc Thánh huấn luyện sau Ngọc Yến được thả ra để bảo vệ khu hậu viện và bí thất.

Trong bốn phu nhân của Vân Long, võ công Phi Hà và Thiên Hương tương đối kém hơn nên họ cố gắng khổ luyện dưới sự hướng dẫn của Ngọc Yến và Tố Tâm.

Khổng Tử có câu : Thực sắc tánh dã. Chàng không phải là kẻ hiếu sắc nhưng cũng chẳng thể thờ ơ với bốn vị phu nhân nòn nà.

Từ ngày nhận được thư của Thiên Ma Yêu Lão, mọi người yên tâm rời bí thất, trở lên mặt đất sinh hoạt như xưa. Phòng ốc rộng rãi thoáng mát hơn. Ngọc Yến biết chàng được mật dâm xà hỗ trợ, không sợ hao tổn nguyên dương nên chủ động bàn với lang quân kê thêm giường, đưa ba nàng kia về ngủ chung phòng. Nhờ vậy ái ân càng thêm nồng thắm, tình chị em càng thêm đậm đà.

Còn hai mươi ngày nữa là đến hẹn với Thiên Ma, mấy trăm bộ hắc y có thêu hình ngân kiếm trước ngực cũng đã may xong. Vân Long mang mặt nạ Kiếm Ma, cùng Bách Lý Hồng dẫn bốn phu nhân và ba mươi môn đồ bí mật rời Đào gia trang, cải dạng làm khách thương hồ xuôi Nam. Sau đó hai ngày, Hà tổng quản cùng mười cung thủ lên đường đến Tổng đàn Hắc Ưng bang, đem vàng đổi lấy Hoàng Nghị.

Bọn Vân Long vượt Hoàng Hà liền vào Tổng đà Cái bang, nhờ Hạ Khánh Dương điều động bang chúng giám sát việc chuộc người và lộ trình của bọn Thiên Ma. Pháp Cái đã chủ động cho chàng một địa điểm tốt để tập kích. Quần ma muốn tải bạc về Thiên Tỏa sơn trang, bắt buộc phải đi qua cánh rừng này. Chàng vui mừng lập tức vượt sông Hoài, đến chỗ đã định, bố trí nhân thủ. Cánh rừng này chỉ cách bờ sông Hoài chừng ba mươi dặm. Chàng giao quyền chỉ huy cho nhạc phụ là Bách Lý Hồng rồi dắt bọn Tố Tâm quay lại, bí mật áp sát địa điểm đổi người.

Đó là một đoạn bờ sông vắng vẻ, gần Tổng đàn Hắc Ưng bang. Cách đó vài chục trượng có một thuyền gỗ lớn đã hư hại đang chờ sửa chữa. Năm người ẩn vào đó chờ đợi. Mùi tanh hôi của cá mắm làm các nàng khó chịu. Ngọc Yên rút trong người ra một ve nhỏ bằng ngọc, mở nắp bôi chất dầu bên trong lên mũi, rồi trao ọi người. Mùi hôi tức khắc biến mất. Phi Hà đang buồn nôn, được chất dầu kỳ diệu thơm tho kia giải thoát, nàng mừng rỡ khen :

- Miêu đại tỷ quả là nhiều bảo bối, chẳng trách tướng công yêu thương đại tỷ nhiều hơn bọn tiểu muội.

Vân Long biết nàng nói đùa chứ không hề ganh tỵ nên đưa tay bẹo má nàng bảo :

- Để đêm nay ta sẽ ưu ái Hà muội nhiều hơn!

Cả bọn che miệng cười, Phi Hà đỏ mặt núp sau lưng Tố Tâm.

Thiên Hương chợt nhìn thấy thuyền lớn của Hà tổng quản đang qua sông nên lưu ý mọi người. Bên này, phe Thiên Ma giáo do Bang chủ Hắc Ưng là Địch Thúc Sơn cầm đầu cũng đã ra đến. Trong đám giáo chúng mặc đồ đen có một bạch y thư sinh. Dù ở khá xa nhưng chàng vẫn nhận ra đó là Hoàng Nghị.

Thuyền cập bến, Hà tổng quản cùng bốn người nữa bước xuống, lão vòng tay thi lễ :

- Tại hạ Hà Phong, Tổng quản Đào gia trang, hôm nay y ước đem vàng đến chuộc Phạm công tử về. Xin các hạ cho tại hạ được diện kiến công tử.

Địch Thúc Sơn đưa tay ra hiệu. Hai võ sĩ kèm sát Hoàng Nghị bước lên.

Hạ Phong quan sát thấy đúng là người mình cần liền chấp tay nói :

- Chẳng hay thiếu gia thân thể có được an khang chăng?

Hoàng Nghị mặt mũi xanh xao như mắc bệnh nặng, gượng cười đáp :

- Ta không sao, Hà thúc cứ giao vàng cho họ.

Hạ Phong hướng về thuyền vỗ tay ba cái, các tráng đinh mau chóng chuyển xuống bờ mười rương gỗ, ánh vàng lấp lánh dưới ánh nắng trông thật quyến rũ.

Hạ Phong bảo Địch Thúc Sơn :

- Mỗi rương một vạn lạng, các hạ có thể kiểm lại.

Thúc Sơn chưa từng nhìn thấy số vàng lớn như vậy nên không khỏi chấn động, lão gật đầu nói :

- Không cần, ta tin rằng Đào gia trang không dám lừa dối Thiên Ma giáo. Các hạ có thể đưa công tử trở về.

Hoàng Nghị chậm chạp cùng Hà Phong trèo lên thuyền.

Bọn Thiên Ma chất hàng lên hai xe ngựa rồi ra roi tiến về Tỏa Thiên sơn trang. Địch Thúc Sơn, Địch Tích Hương và năm mươi giáo đồ theo hộ hống.

Bọn Vân Long dùng khinh công bám theo. Gần đến chỗ phục kích, bốn nàng mau chóng cởi bỏ áo ngoài, để lộ bộ hắc y có thêu ngân kiếm, lại trùm thêm túi vải đen lên đầu, chỉ chừa đôi mắt. Vân Long không bị mặt và trước ngực chàng là hình thêu ngân kiếm nằm trong một vòng tròn.

Địch Thúc Sơn không ngờ có người dám chặn đường ngay trong địa hạt của Hắc Ưng bang, nên hoàn toàn bất ngờ khi thấy mấy chục tên hắc y bịt mặt trong rừng nhảy ra, Bách Lý Hồng cười lên rùng rợn :

- Thúc Sơn, nếu ngươi muốn toàn mạng thì hãy để hai xe vàng kia lại. Kiếm môn ta đang cần số kim lạng ấy để khước trương giáo phái.

Thúc Sơn đã nghe đồn đại về Kiếm môn, nhưng không ngờ họ lại xuất hiện tại đây để đoạt bảo. Lão thấy nhân số đối phương ít hơn nên vững bụng quát lớn :

- Kiếm môn có đáng kể gì mà lớn lối. Thiên Ma giáo chúng ta oai trấn vũ nội, các người dám đương đầu coi như đến ngày tận số.

Lão ra hiệu, bọn giáo đồ Thiên Ma tràn lên tấn công, Bách Lý Hồng lập tức vung kiếm nhảy xổ vào họ Địch. Phe Thiên Ma vì còn phải để lại người canh giữ xe vàng nên nhân số cũng không trội hơn bao nhiêu. Cuộc chiến vẫn ở thế cân bằng. Lân Hoa công tử Địch Tích Hương thấy phụ thân không áp đảo được đối phương liền xông vào trợ chiến. Bách Lý Hồng cũng có luyện kiếm nhưng không tinh thông bằng bút pháp, nên lão bắt đầu lúng túng. Chợt có tiếng cười vang dội như sấm nổ. Trên nóc xe ngựa xuất hiện một lão nhân mũi ó, trên trán có vết sẹo dài, cầm thanh kiếm bạc. Thúc Sơn nhận ra Kiếm Ma, chân tay rụng rời, nhảy lùi khỏi vòng chiến.

Kiếm Ma cất giọng già nua bảo :

- Thúc Sơn, người hãy về bảo với Thiên Ma Yêu Lão rằng ta đã lấy số vàng này. Nếu lão muốn đòi lại, cứ đến Nga Mi sơn mà tìm ta.

Địch Thúc Sơn dù khiếp sợ oai danh của Kiếm Ma nhưng cũng không thể xuôi tay bỏ cuộc. Tính tình Yêu Lão nóng nảy, tàn độc, nếu thấy thủ hạ an toàn trở về mà chịu mất vàng, chắc lão cũng không tha mạng.

Chẳng thà đánh một trận rồi đào tẩu sau. Lão thầm mưu tính rồi vòng tay nói :

- Tiền bối là bậc cao nhân, lẽ nào lại ỷ võ công mà bức người thái quá. Họ Địch tôi dù chết cũng không phục.

Kiếm Ma mặt lạnh như sương cười nhạt :

- Được, ta sẽ khiến người phải tâm phục! Trận này ta chỉ đứng xem không xuất thủ, nếu người thoát được các môn đồ của ta thì cứ việc đem vàng đi.

Thúc Sơn thấy kế khích tướng của mình thành công liền phấn khởi nói :

- Quân tử không nói hai lời. Tại hạ xin phép được phá vòng vây.

Lão giơ cao bảo kiếm, hét bọn giáo chúng tấn công. Nhưng dù có xuất toàn bộ nhân mã cũng không thể chiếm thượng phong. Bốn tên bị mặt đến sau, người nhỏ nhắn nhưng kiếm pháp vô cùng lợi hại. Một người đón đánh Địch Tích Hương, còn lại ba người xông vào đám giáo chúng Thiên Ma như cọp vồ dê.

Bách Lý Hồng cầm chân Thúc Sơn, bắt phân thắng bại. Người đấu với Địch Tích Hương chính là Phi Hà. Nàng vẫn mang mối hận ngày nào nên quyết lấy mạng gã.

Kiểm pháp của môn đệ Kiếm Môn rất quái dị, nửa đao, nửa kiếm nên vô cùng lợi hại. Giáo đồ Thiên Ma chết và bị thương đã gần hai mươi tên.

Thiên Hương thấy phụ thân chưa hạ được Thúc Sơn liền múa kiếm chém vào lưng lão. Hắc Ứng bang chủ bị hai mặt giáp công nên lâm vào hiểm cảnh.

Địch Tích Hương là kẻ lẩn lóc chốn lầu xanh nên chỉ đấu vài chục chiêu đã nhận ra đối thủ là nữ nhân. Gã nổi tính dâm tà, buông lời chọc ghẹo :

- Ối chà! Thơm quá! Lát nữa ta sẽ lột khăn xem nàng xinh đẹp cỡ nào.

Phi Hà cảm giận, hét lớn xuất chiêu “Lôi Điện Tương Giao”, kiếm quang như sấm sét bủa vây lấy đối phương. Tích Hương bất ngờ nên không còn cách nào tránh né, chỉ cố vận toàn lực múa thiết phiến che kín toàn thân.

Nhưng đây lại là tuyệt học trong Giáng Ma chân giải biến hóa khôn lường, nên chỉ trong chớp mắt, lưỡi kiếm đã len qua màn phiến ảnh, đâm xuyên tâm thất Lân Hoa công tử. Gã gào lên một tiếng thảm thiết. Thúc Sơn thấy con trai yêu quý bị giết chấn động tâm thần, tay chân rụng rời nên bị Bách Lý Hồng chém một kiếm vào vai trái, lão kinh hoàng tung mình đào tẩu. Đám giáo chúng Thiên Ma thấy vậy cũng lập tức bỏn đảo.

Vân Long không cho truy sát. Môn đồ Kiếm môn mau chóng chia nhau dồn vàng vào túi vải, chạy vào rừng mặc thêm áo ngoài rồi tức khắc phân tán, trở thành những khách thương hồ bình thường. Hướng đi của họ là Đào gia trang.

Phu thê Vân Long ghé vào Tổng đà Cái bang bàn bạc với Hạ Khánh Dương một lúc rồi cùng đăng trình.

Mấy ngày sau, trong các trà đình, tửu quán, khách giang hồ xôn xao bàn luận về việc Kiếm Ma cướp vàng của Thiên Ma giáo.

Đào gia trang bày tửu yến đón mừng công tử trở về. Xích Long Quái Y cũng đã có mặt, ông chuẩn bệnh cho Hoàng Nghị rồi cho bắt gã không sao.

Thì ra Hồng Phát Vô Thường trước khi bị kẻ tử thù là Tiểu Diện Nhân Ma giết chết đã than thở rằng, nếu lão không bị công tử của Đào gia trang dùng Niêm Hoa chỉ đả thương thì không thể bại vong được.

Nhân Ma về đầu nhập Thiên Ma giáo, có kể lại cho Ma Diện Tú Sĩ nghe chuyện này. Yêu Lão quyết định bắt Phạm công tử về tra khảo cho ra sự thật. Ai ngờ, Hoàng Nghị là kẻ cương cường trang liệt. Dù bị Thiên Ma dùng cực hình phân cân thác cốt cũng không chịu khai. Đến nỗi Yêu Lão phải nghĩ rằng Hồng Phát Vô Thường chỉ nói vậy để chữa thẹn. Lão đành đem Hoàng Nghị đổi lấy mười vạn lượng vàng để làm vốn thực hiện dã tâm tranh bá.

Pháp Cái Hà Quyết nghe tin đồn đồ đệ trở về cũng mau chóng tới Bắc Kinh hội diện. Hoàng Nghị thấy sư phụ liền quỳ xuống thi lễ. Pháp Cái thấy hấn xanh xao, mệt mỏi, không khỏi thương tâm, đỡ đồ đệ dậy và khen rằng :

- Người đã làm rạng danh Cái bang, ta rất cao hứng. Người cứ việc nghỉ ngơi và tiếp tục trọng trách của mình. Bang chủ và hội đồng trưởng lão không bao giờ quên công trạng cũng người.

Xích Long Quái Y gất gống :

- Hai thầy trò người tâm sự như thế là đủ rồi. Mau ngồi vào bàn tiệc, vừa ăn uống vừa nói chuyện cũng được.

Mọi người cười xòa, mau chóng an tọa. Họ gồm có tám người.

Thần Tài rót rượu rồi bưng lên nói :

- Chung này mừng cho Hoàng diệt nhi thoát nạn trở về.

Quái Y ăn vài miếng, uống vài ly rồi mở lời hỏi Vân Long :

- Long nhi! Người có nghĩ đến chuyện Kiếm Ma thật nghe tin có người giả dạng mình, liền xuất hiện hỏi tội không?

Chàng gật đầu :

- Thưa có! Tiểu tôn đã nghĩ đến chuyện này. Nhưng lão đã ẩn cư nơi thâm sơn cùng cốc, khó mà bắt được chuyện giang hồ. Hơn nữa, tiểu tôn nhớ lại gia sư Huyền Hạc thượng nhân có nói Kiếm Ma không phải là người tà ác. Chỉ vì tính tình cô độc, quái dị nên bị võ lâm xa lánh. Nếu lão xuất hiện, tiểu tôn tin rằng có thể đem chính đạo ra thuyết phục được lão.

Bách Lý Hồng buông đũa hỏi con rể :

- Bước tới, hiền tể định sách lược thế nào?

Vân Long kính cẩn đáp :

- Có lẽ tiểu tể phải đến ngay Nga Mi Sơn xem việc xây dựng Tổng đàn Kiếm Ma đã làm đến đâu. Sau đó sẽ huy động lực lượng bạch đạo, già làm môn đồ Kiếm Môn, bắt ngờ tập kích Thiên Ma cốc và các Phân đà ở Ba Thục. Như vậy, một mặt tiêu hao lực lượng của địch, mặt khác chặn đứt đường trở về căn cứ cũ, giải thoát cả một vùng miền Tây rộng lớn khỏi sự khống chế của Thiên Ma giáo.

Hà trưởng lão ngắt lời chàng :

- Ta rất tán thành kế hoạch ấy. Nhưng nếu Yêu Lão đã quyết định bỏ hẳn miền Tây Thục, xuất quân thu phục các phái ở gần, như Hoa Sơn ở An Huy, Điểm Thương ở Sơn Đông và Không Động ở Hồ Nam, thì chúng ta phải đối phó thế nào?

Vân Long thở dài đáp :

- Lão ca bàn rất phải, tiểu đệ quên mất điểm này. Giả như có Kiếm Ma tiền bối xuất hiện cùng hợp tác với tiểu đệ thì hay biết mấy. Rất tiếc là không chừng lão đã qua đời.

Bỗng có tiếng cười nhạt và một giọng nói lạnh lẽo vang lên :

- Hừ! Tiểu tử kia, ngươi trù ẻo lão đây phải không?

Mọi người giật bắn mình lo sợ, chỉ có Vân Long vẫn điềm nhiên. Chàng cất tiếng mời :

- Tiền bối đến đã lâu, xin mời vào dùng rượu!

Một bóng người từ trên nóc sảnh bay vào êm ái như chiếc lá rụng. Diện mục không mấy khác so với sự mô tả của Lăng Viên. Đó là Kiếm Ma chính hiệu.

Vân Long và mọi người đồng đứng dậy vòng tay thi lễ. Chàng tươi cười nói :

- Tiểu bối biết trước sau gì lão tiền bối cũng đến hỏi tội. Xin mời an tọa rồi tiểu bối sẽ phụng cáo sau.

Kiếm Ma thản nhiên ngồi xuống. Thị tỳ mau mắn đem lên chén đĩa và thức ăn mới.

Xích Long Quái Y rót rượu mời khách :

- Công Tôn huynh tiêu dao thế ngoại đã mấy chục năm, nay vì Long nhi khuấy động khiến huynh phải lâm bụi giang hồ. Ta là tổ phụ hần, xin chịu phạt thay. Xin mời cạn chén!

Kiếm Ma uống cạn rồi tự rót thêm. Mọi người yên dạ chờ xem diễn biến. Lão uống liền mấy chung, quay sang hỏi Vân Long :

- Nghe nói ngươi thắng được Ma Diện Tú Sĩ nửa chiêu.

Chàng gạt đầu kính cẩn đáp :

- Dạ phải, công lực của Tú sĩ cao thâm vô lường, tiểu bối phải vận dụng tâm cơ mới dành được chút phần hơn.

Kiếm Ma nhìn chàng gạt gù :

- Người thành thật lắm, bản thân ta muốn thắng Ma Diện cũng phải ngoài trăm chiêu.

Thần Tài không thuộc giới võ lâm nhưng tính tình quang minh. Ông vòng tay nói với Kiếm Ma :

- Tiểu đệ là Phi Vân, không biết võ công nhưng cũng liều để khuyển tử ra sức gánh vác giang hồ. Mong tiền bối hạ cố thành toàn cho Long nhi.

Lúc này thị tỳ đã bưng ra một vò Bách Hoa tửu đã chôn hơn năm mươi năm dưới gốc mai già trong vườn. Vân Long đỡ lấy, mở nắp vò. Mùi rượu thơm bát ngát như trăm hoa đua nở. Chàng rót ọi người rồi nâng chung nói với Kiếm Ma :

- Công Tôn tiền bối, Long nhi tuổi non trẻ, trước lực lượng Thiên Ma giáo quá hùng hậu, không khỏi rối trí lâm càn, mạo phạm đến uy danh bậc trưởng thượng. Nay mượn chung rượu này xin người lượng thứ.

Kiếm Ma uống cạn rượu rồi cười bảo :

- Lúc đầu, ta định lấy mạng ngươi, vì tội mạo danh. Nhưng lúc đứng ở ngoài, nghe các ngươi lao tâm khổ trí tìm cách chống cự lại quân ma, ta lại cảm thấy đồng tình. Hơn nữa, ta cũng đã già, lẽ nào trước khi chết không góp một tay với đồng đạo võ lâm. Ta đồng ý đứng ra lãnh đạo Kiếm môn để tiêu diệt bọn Yêu Lão.

Mọi người vui mừng vỗ tay hoan hô nồng nhiệt. Vân Long sụp xuống lạy tạ.

Kiếm Ma hài lòng nhưng cũng nói kháy :

- Tiểu tử ngươi có đủ tư cách đại diện võ lâm chăng?

Hà trưởng lão đỡ lời :

- Tiền bối đừng coi thường, Long đệ là trưởng lão Cái bang, sư đệ của Chương môn hai phái Võ Đang, Thiếu Lâm và còn là phò mã đất Miêu Cương.

Quái Y đỡ lời nói tiếp :

- Trong ngày Thiên Ma giáo khai tông, tên tiểu tử này đã cứu thoát Chương môn các phái bạch đạo và mấy trăm hào kiệt bốn phương.

Kiểm Ma không ngờ lai lịch chàng lại phức tạp và rộng rãi đến thế. Lão cười bảo :

- Nếu thế thì chức Minh chủ võ lâm không thoát khỏi tay ngươi rồi.

Vân Long nghiêm mặt thưa :

- Tiểu bối vì ứng vận mà ra sức giáng ma vệ đạo chứ không phải vì chút hư danh. Sau này giang hồ ổn định còn cần gì đến ai làm Minh chủ nữa.

Kiểm Ma bật cười ha hả như vô cùng cao hứng trước ý kiến của chàng :

- Giỏi lắm! Năm mươi năm nay ta mới nghe được một câu nói hay.

Mọi người ăn uống nói cười rất vui vẻ. Hà trưởng lão bỗng hỏi :

- Long đệ, nay đã có Công Tôn tiền bối chủ trì, sách lược của ngươi biến hóa thế nào?

Vân Long trầm tính toán rồi đáp :

- Tiểu đệ xin đề nghị một vài ý kiến. Thứ nhất, Công Tôn tiền bối sẽ cùng ngoại tổ và nhạc phụ xuôi Nam đến Tổng đàn Kiếm Môn gặp La lão ca, huy động thêm đệ tử hai phái Côn Luân, Nga Mi tăng cường cho Kiếm môn. Dùng binh thần tốc đánh phá Thiên Ma cốc và các Phân đà Tây Thục. Thứ hai, tiểu đệ ở đây dò xét Tỏa Thiên sơn trang và bảo vệ các phái bạch đạo. Nếu cần sẽ tập kích căn cứ này để cầm chân Yêu Lão. Khi đã xong việc ở Ba Thục, lực lượng Kiếm môn sẽ kéo hết về Tỏa Thiên sơn trang để đánh trận cuối cùng.

Kiểm Ma gật đầu tán đồng. Lúc tan tiệc, lão truyền âm dặn chàng những đêm nay ra vườn luyện kiếm.

Chàng trở về phòng chuyện trò cùng bốn mỹ nhân. Thấy trăng ngoài sân đã lên cao liền xách kiếm định đi phở ước, cả bốn nàng đều đòi đi theo để thưởng thức kiếm thuật của Kiếm Ma. Chàng thầm nghĩ mình cũng nên để họ đến bái kiến Công Tôn Sưu nên bằng lòng.

Ra đến vườn đã thấy Kiếm Ma chấp tay sau lưng, đứng nhàn nhã ngắm trăng. Lão quay lại hơi ngỡ ngàng vì thấy sau lưng chàng có đến bốn nữ nhân kiều diễm. Vân Long vội chấp tay nói :

- Các nàng đều là nội tướng của tiểu bối, vì ngưỡng mộ kiếm pháp vô thượng của lão tiền bối nên đòi được đến đây.

Bọn Ngọc Yên đồng sụp xuống thi lễ , Kiếm Ma bật cười :

- Hay lắm, ta suốt đời chưa một lần múa kiếm dưới trăng mà lại có đến bốn giai nhân quan chiêm. Quả là một thiên cổ sự.

Lão quay sang bảo chàng :

- Đêm nay, ta với ngươi chiết chiêu, nếu có gì sai sót ta sẽ chỉ điểm thêm.

Vân Long phụng ý rút kiếm bắt đầu tấn công, chiêu thức chàng nhẹ nhàng hời hợt nhưng vô cùng ảo diệu. Hai người thay nhau công thủ, ánh kiếm loang loáng dưới trăng vàng trông vô cùng đẹp mắt. Kiếm Ma thấy chàng còn trẻ tuổi mà đã bước vào kiếm đạo, chiêu thức tinh kỳ, rộng rãi, không hề gò bó. Sở học của chàng bác tạp, nhưng chiêu nào cũng lạnh lẽ phi thường. Công Tôn Sưu một đời nghiên cứu kiếm thuật, quên cả chuyện vợ con, danh lợi. Mấy chục năm nay mới gặp được địch thủ xứng tay. Lão vô cùng cao hứng đem những kiếm chiêu kỳ ảo ra thử tài đối phương, Vân Long là người thông tuệ tuyệt luân, gặp chiêu thức càng

tuyệt diệu càng thích thú giải phá. Cuộc luyện kiếm này đã giúp chàng thống nhất lại toàn bộ sở học của mình. Đến chiều thứ một ngàn, Kiếm Ma vận công đẽ lưỡi kiếm chàng rồi bảo :

- Đủ rồi, người quả là đóa kỳ hoa trong kiếm đạo. Chỉ vài năm nữa người sẽ là thiên hạ đệ nhất kiếm. Ta không có để dạy thêm cả, chỉ có nửa chiêu kiếm duy nhất mà ta tự thẹn không bao giờ bổ xung được, nay ta truyền lại cho người, may ra với thiên tư xuất chúng người có thể làm được điều mà ta mong mỏi.

Vừa dứt lời, lão chậm rãi biểu diễn nửa chiêu ấy. Chàng biết Kiếm Ma là người giỏi kiếm thuật nhất giang hồ nên nổi tính hiếu kỳ cố học cho được. Công Tôn Sửu tận tình chỉ bảo, cuối cùng chàng đã luyện xong.

Bốn nàng đứng xem ngáp ngán, ngáp dài. Vân Long cáo từ rồi đưa họ về phòng.

Chàng muốn chọc ghẹo các nàng nên làm bộ mệt mỏi, đặt Vô Cực kiếm lên bàn, để nguyên võ phục nằm phịch xuống giường than rằng :

- Ối chà! Sao gân cốt ta rũ rượi cả ra?

Tứ vị phu nhân thấy vậy, mau mắn giúp chàng cởi giày và y phục rồi thay nhau xoa bóp khắp người. Chàng khoan khoái chìm vào giấc ngủ.

17. Chương 17: Tỏa Thiên Phích Lịch Khai Thông Lộ - Thiếu Thất Linh Xà Khiếp Lão Yêu

Sáng hôm sau, trong bữa điểm tâm, Vân Long thưa với Tài Thần :

- Bẩm phụ thân, chẳng hay quan hệ giữa Đào gia trang và quan Cửu môn Đề đốc có gắn bó lắm không?

Phi Vân vuốt râu cười bảo :

- Triệu Hổ là hảo hữu của ta, hẳn tuy tính tình nóng nảy nhưng khảng khái và trung thực. Chỉ có điều hẳn quá sợ vợ. Triệu phu nhân là người hung dữ, hay ghen nên không cho chồng nạp thứ thiếp. Cách đây một năm, Triệu Hổ lén lút ăn nằm với một kỹ nữ xinh đẹp. Nhưng không dám xén bớt lương bổng để chu cấp cho tiểu thiếp, nên thường đến hỏi mượn ta. Tháng trước, có lẽ vì tử sắc quá độ nên đột nhiên mắc bệnh lạp thương đầu (bất lực), bị phu nhân và tiểu thiếp khinh thường. Triệu Hổ chạy đến đây than khóc, ta động lòng nhờ Xích Long bá phụ chữa trị cho hẳn bình phục. Vì vậy, hẳn vô cùng biết ơn.

Vân Long hài lòng nói :

- Hôm nay bọn Long nhi sẽ lên đường, đem theo anh em họ Tả và một trăm Khôi Y võ sĩ, xin phụ thân lấy cơ Thiên Ma giáo bắt cóc người đòi chuộc, yêu cầu Cửu môn Đề đốc bố trí một trăm quân thị vệ quanh khu vực Đào gia trang.

Thần Tài thấy ái tử quá lo lắng cho phụ mẫu, ông cảm động bảo :

- Long nhi cứ yên tâm, lão Triệu Hổ không dám từ chối ta đâu.

Nam Cung Sương nhìn bốn nàng dâu rồi hỏi :

- Trong các con, ai sẽ ở lại với ta?

Tổ Tâm vội thưa :

- Bọn tước nữ xin để tướng công định đoạt.

Vân Long nghiêm mặt nói :

- Chuyến đi này, vô cùng hung hiểm, ta dù muốn cả bốn nàng đi cùng cũng không thể nhắm mắt làm càn. Phi Hà và Thiên Hương ở lại hầu hạ song thân, gắng sức luyện Lăng Vân bộ pháp và tuyệt kỹ ném ám khí. Khi cần ta sẽ cho người gọi.

Hai nàng trầm nghĩ mình ở lại cũng hữu ích nên vui vẻ nhận lời.

Chàng quay sang thưa với Quái Y :

- Ngoạ tử y thuật thông thần, xin người trấn giữ Tổng đàn Kiếm môn để cứu chữa cho đồng đạo trong mặt trận Tây Thục. Bên này đã có Ngọc Yến lo toan.

Kiểm Ma thấy chàng liệu việc chu đáo không khỏi trầm thán phục.

Chuẩn bị xong, mọi người chia tay. Để tránh tai mắt đối phương, bọn Kiếm Ma đi trước, điểm hẹn là Tổng đàn Cái bang ở Lạc Dương.

Một trăm Khôi Y võ sĩ cải dạng xuống thẳng thành Vũ Hán chờ lệnh.

Tổ Tâm từ ngày vào Trung Nguyên, chưa được ra khỏi Đào gia trang nên vô cùng thích thú trước cảnh vật kỳ thú dọc đường.

Tả Phi cũng vui mừng không kém, gã cười nói huyền thuyên với Miêu nữ Tiểu Linh.

Thì ra, hai gã họ Tả thấy đại ca lấy vợ cũng đâm ra ngứa ngáy nên ra sức tán tỉnh hai nàng Miêu nữ.

Ngọc Yến cũng muốn hai thị tỳ thân tín có nơi nương tựa nên ngấm ngầm khuyến khích, vì vậy họ thành đôi rất mau.

Lần này, Tiểu Phượng phải ở lại để điều động đàn Phi Thiên Ngô Công bảo vệ gia trang nên Tả Kiếm cũng xin ở lại. Vân Long biết rõ nội tình, giả dờ không chấp thuận. Tả Kiếm cầu khẩn chàng muốn rơi nước mắt.

Với bản lãnh của họ và đàn độc vật, bọn Thiên Ma giáo dù đông cũng đáng sợ, vì vậy, suốt mấy ngày đường, bọn đệ tử Cái bang ở từng địa phương đều báo không thấy bóng giáo chúng Thiên Ma. Chàng chột dạ, lo ngại Yêu Lão bắt đầu một âm mưu mới.

Vân Long thúc dục mọi người tăng nhanh cước trình. Chàng ghé vào một tiểu trấn mua xe song mã để Tả Phi có thể đi nhanh hơn, và các nàng có chỗ thay phiên nhau nghỉ ngơi.

Gần đến Lạc Dương, chàng mang chiếc mặt nạ xấu xí thúc ngựa vào thẳng Tổng đà. Cái bang Tiền Thông thấy trúc bài đen bóng, mừng rỡ chạy ra lạ mừng. Chàng xuống ngựa dẫn bọn Ngọc Yến vào khách sảnh.

Kiểm Ma, Quái Y, Bách Lý Hồng, Hạ Khánh Dương và Pháp Cái đang ngồi bàn bạc, Bâu không khí có vẻ nặng nề và nghiêm trọng. Tổ Tâm và Ngọc Yến phục xuống thi lễ. Hạ Khánh Dương xua tay bảo :

- Bất tất đa lễ, tình hình vô cùng khẩn cấp, các người mau vào sau rửa mặt.

Vân Long không dám chậm trễ, rửa sơ mặt mũi, dặn hai nàng cứ nghỉ ngơi rồi rảo bước ra ngay.

Chàng ngồi vào ghế, chưa kịp hỏi thì Pháp Cái đã nói :

- Long đệ! Cục diện xoay chiều bất lợi cho chúng ta. Thiên Ma giáo Yêu Lão đã âm thầm tập kích các phái Hoa Sơn, Không Động, Điểm Thương. Bắt đi ba vị Chưởng môn là Lã Thanh Vân, Lâm Thiện Đình và Hàn Vĩnh Lộc, đem về giam ở Tỏa Thiên sơn. Hiện nay lão đang uy hiếp Thiếu Lâm, hẹn mười ngày nữa sẽ đến cửa chùa khiêu chiến.

Chàng dăm chiêu suy nghĩ, cố tìm một kế sách vẹn toàn. Bỗng Tiền Thông chạy vào phi báo :

- Bẩm Bang chủ, ngoài cửa có một lão già mặt khỉ, tự xưng là Lăng Viên xin vào bái kiến.

Pháp Cái đã từng gặp họ Lăng ở Bắc Kinh nên xua tay nói :

- Người ấy là thúc thúc của Tiểu trưởng lão, người hãy mau ra mời vào đây!

Lát sau, Diệu Thủ Thâu Nhi vào tới, mặt mũi, y phục bám đầy bụi bặm.

Hạ trưởng lão với cương vị chủ nhà vòng tay bảo :

- Lăng huynh có thể vào sau rửa mặt rồi sẽ nói chuyện sau.

Lăng Viên gật đầu, bước theo tên đệ tử hầu rượu. Chẳng bao lâu, lão đã bước ra vòng tay chào mọi người rồi mệt mỏi ngồi xuống ghế.

Vân Long cười hỏi :

- Sao thúc thúc lại vất vả bôn ba đến đây?

Lão uống cạn chung rượu, nghiêm mặt nói :

- Nay song thân người đã được an toàn, không lẽ ta cứ ở lì trong trang mãi à? Vì vậy, ta chạy theo để giúp người một tay.

Mặt lão làm nghiêm trông rất hoạt kê, mọi người không nén được cười.

Vân Long chợt lóe lên một ý niệm, chàng kính cẩn hỏi :

- Chẳng hay Lăng thúc đã đến Tỏa Thiên sơn trang lần nào chưa?

Lăng Viên đắc ý nói :

- Trừ ta ra, chưa có người ngoài nào lọt được vào nơi hiểm địa đó.

Mọi người chờ đợi lão nói tiếp, nhưng lão lại uống thêm vài chung nữa rồi mới chịu mở miệng :

- Cách đây ba năm, ta tình cờ đi ngang sơn trang. Đó là một quần thể kiến trúc gồm nhiều tiểu viện nằm trong một vùng cây cối um tùm, diện tích ước chừng hai trăm mẫu. Đứng ngoài có thể nhìn thấy mái ngói trang viên, nhưng đã bước vào thì như người mù đi đêm. Giữa những hàng cây vẫn có lối đi lát đá nhưng lại đầy chạm bẫy, chỗ thì ám tiễn, phi đao, chỗ thì hầm chông. May mà không có cao thủ ẩn nấp phòng vệ. Ta lần mò từ nửa đêm tới sáng, xém chết mấy lần mới mò được tới bên trong, nhưng vì Tỏa Thiên lão nhân Gia Cát Thông chẳng phải là kẻ gian ác nên ta không lấy gì cả, mà chỉ dạo một vòng rồi quay trở ra ngay.

Kiểm Ma góp lời :

- Bây giờ nơi ấy đã thuộc về Yêu Lão. Đương nhiên có thêm sát thủ ẩn trong cây cối. Như vậy sẽ bội phần nguy hiểm hơn.

Vân Long gật đầu hỏi thêm :

- Lăng thúc! Sau lưng sơn trang địa hình ra sao?

Lăng Viên nhắm mắt nhớ lại :

- Mặt hậu của sơn trang dựa vào một ngọn núi.

Chàng hài lòng bảo :

- Nếu từ trên đỉnh núi chúng ta bắn hỏa dược xuống. Dù không tới được các tòa tiểu viện, cũng có thể phá hủy vườn cây, mở đường tấn công. Trong đội Khôi Y võ sĩ có hai mươi tay thần tiễn ngoại Mông, mỗi phát tên bắn xa hàng trăm trượng. Nếu đứng trên cao ắt phải bắn xa hơn.

Lăng Viên tán thành :

- Đúng vậy! Từ trung tâm sơn trang đến chân núi chỉ gần hai trăm trượng.

Hạ Khánh Dương bỗng cất tiếng :

- Nay lão trộm già kia, người biết tìm hỏa dược ở đâu chẳng?

Họ Lăng cười mát :

- Chẳng phải phía Nam thành Lạc Dương này có một nơi tên là Phích Lịch bảo hay sao?

Pháp Cái nhớ ra vỗ đùi nói :

- Phải lắm, phen này phiên Lăng huynh đến mượn của Kim Chấn Sơn vài chục trái Phích Lịch Thần Lôi để tặng bọn Thiên Ma.

Lăng Viên lắc đầu :

- Mấy chục trái chưa đủ đâu, phải có một hai trăm trái mới có thể phá nát khu rừng ấy.

Kiểm Ma tuyệt tích giang hồ đã lâu nên mù mờ về những cao thủ thành danh sau này :

- Kim Chấn Sơn là người thế nào?

Hạ bang chủ có quen biết họ Kim nên đáp :

- Tuổi y mới lục tuần, tính tình nóng nảy, khảng khái, nổi tiếng võ lâm về tài chế tạo hỏa khí. Phích Lịch Thần Lô là bảo vật của lão, sức công phá vô cùng mãnh liệt. Gần năm nay, lão buồn vì ái nữ lâm tuyệt chúng nên đóng cửa bảo, chỉ tiếp lang trung chứ không tiếp bất cứ ai.

Vân Long cười mát nói :

- Chẳng phải trong chúng ta có một thần y sao?

Quái Y đang uống rượu với Bách Lý Hồng, nghe chàng nhắc đến mình liền ứng tiếng :

- Chắc người lại mọi người lấy thêm một vị phu nhân nữa chứ gì?

Mọi người phá lên cười.

Bách Lý Hồng bảo :

- Tại hạ đã nghe tiếng Kim Chấn Sơn là người trọng nghĩa, trung hậu. Có lẽ Xích Long huynh nên cứu giúp y một phen.

Quái Y gật đầu rồi lại lắc đầu :

- Bách Lý huynh nói cũng phải, nhưng nên để Ngọc Yến đi theo. Nếu là những chứng bệnh riêng của nữ nhân thì ta chịu bó tay thôi.

Cơm nước xong, Hạ bang chủ dẫn mọi người đến Phích Lịch bảo, nằm ở phía Đông Nam thành Lạc Dương. Cửa bảo đóng kín mít, Hạ Khánh Dương xuống ngựa nắm vòng đập cửa. lát sau, một lão già bước ra vái chào :

- Thì ra là Hạ bang chủ giá lâm. Nhưng rất tiếc, bốn Bảo chủ đã tạ khách lâu rồi.

Hạ Khánh Dương nghiêm mặt bảo :

- Lỗ tổng quản cứ vào báo với họ Kim rằng ta đã rước được thần y đến chữa bệnh cho tiểu thư.

Lỗ Thượng nghe nói có thần y đến liền mau mắn mở rộng cửa, lớn tiếng cười :

- Nếu vậy, kính thỉnh chư vị vào tậ bảo.

Họ Hạ đi trước, Kiểm Ma, Quái Y Vân Long và hai vị phu nhân bước theo sau.

Kim Chấn Sơn nghe nói đến thần y, lập tức khăn áo chỉnh tề đứng đón ngay cửa sảnh. Dung mạo họ Kim chẳng khác gì Hỏa Đức Tinh Quân. Mắt lộ, mũi lân, miệng rộng, mặt đỏ rực. Lão thấy bọn Vân Long do đích thân Bang chủ Cái bang dẫn đến nên vô cùng mừng rỡ, tràn trề hy vọng. Lão thăm quan sát, đoán rằng lão trượng cổ quái kia chính là tay thánh thủ.

Mọi người an tọa, họ Kim gọi thị tỳ mang trà lên, Hạ Khánh Dương nhấp một hớp trà rồi hỏi :

- Bệnh trạng của ái nữ thế nào?

Họ Kim rầu rĩ đáp :

- Càng ngày càng trầm trọng, thân thể sưng phù lên, bao nhiêu đại phu đến chữa trị đều lắc đầu không rõ nguyên do. Họ nói lục phủ ngũ tạng đều tốt, kinh mạch thông suốt.

Quái Y bảo :

- Người đưa ta vào xem thử!

Họ Kim mau mắn đưa lão vào khuê phòng con gái. Chừng một khắc thời gian, hai người bước ra, Quái Y thở dài nói :

- Tiểu thư bị trúng độc, có lẽ một loại độc xà nào đó. Yển nhi là phận gái, vào rà soát lại cho kỹ xem vết rằn thế nào?

Ngọc Yển vâng lời, lát sau nàng trở ra thưa lại :

- Bẩm ngoại tổ, vết cắn nằm bên ngực phải, theo dấu răng và hiện tượng bệnh lý thì hình như đó là loại rắn có tên là Kê Quan Xà. Chất độc không làm chết ngay, nhưng không có cách nào cứu được, trừ khi bắt sống được nó, lấy mật ngâm rượu thoa khắp thân thể.

Kim Chấn Sơn thấy nàng tìm ra được bệnh, lão mừng đến rơi lệ. Nhưng không biết làm sao bắt được độc xà nên vòng tay hỏi :

- Chẳng hay làm cách nào bắt được Kê Quan xà?

Ngọc Yển chúm chím cười :

- Tiện nữ không có cách nhưng trượng phu của tiện nữ thì có.

Vân Long giật mình ngơ ngác. Ngọc Yển chỉ lên đầu chàng và nói :

- Chẳng phải tướng công là chủ nhân của Kim Tuyền Nhi hay sao?

Kim Tuyền Nhi nghe nhắc đến mình liền nói lỏng búi tóc, bò xuống tay chàng, Vân Long nói với nó :

- Kim Tuyền Nhi mau tìm bắt cho được độc xà, nhưng không được làm cho nó chết.

Linh xà rít lên, quăng mình xuống đất rồi bò vào khuê phòng tiểu thư.

Nó đột nhiên phóng mình qua cửa sổ, mọi người phóng theo, thấy nó bò lên cây cổ thụ trong vườn. Lát sau, từ một cành cao um tùm, Kim Tuyền Nhi rơi xuống thảm lá khô. Miệng nó ngậm ngang cổ một con rắn dài vẩy đen óng ánh, trên đầu có mào đỏ. Ngọc Yển ngồi xuống gỡ độc xà ra khỏi miệng Kim Tuyền Nhi. Quả nhiên Kê Quan Xà còn sống.

Nàng hài lòng bảo :

- Kim Tuyền Nhi giỏi lắm, ta lấy mật xong sẽ tặng người trái tim của nó.

Nàng rút nhuyễn kiếm rạch bụng, lấy mật rắn ngâm vào vò rượu ba cân. Đám nam nhân trở lại khách sảnh, để cho Ngọc Yển và Tố Tâm tiến hành chữa trị.

Kim Tuyền Nhi lúc này đã nuốt xong trái tim của độc xà, nó vui vẻ rít lên rồi búng người quăn vào búi tóc của chủ nhân.

Kiểm Ma và Hạ Khánh Dương trầm trồ tán thưởng linh xà :

- Đúng là một linh vật! Lâu nay ta cứ ngỡ đó chỉ là một sợi dây vàng cột tóc mà thôi.

Kim Chấn Sơn không nghe Hạ Khánh Dương giới thiệu nên không biết lai lịch của đám người này, lão thấy họ khí độ phi phàm, lại ra tay cứu chữa cho ái nữ mình nên vô cùng cảm kích. Lão vòng tay hỏi :

- Sao Hạ huynh không giới thiệu chư vị đây cho đệ được biết đại danh?

Hạ bang chủ cười bảo :

- Khoan đã, chờ cứu xong lệnh ái rồi ta sẽ giới thiệu. Chỉ sợ người ngồi không vững đây thôi.

Chùng tàn một nén hương, hai nàng bước ra. Ngọc Yển tươi cười nói :

- Lệnh ái đã tỉnh lại, Bảo chủ có thể sai tỳ nấu sấm thang cho nàng uống lấy sức. Chỉ mười ngày sau lại xinh đẹp, khỏe mạnh như xưa.

Họ Kim vui mừng chạy như bay vào phòng ái nữ xem thử, thấy con gái đã tỉnh lại, mở mắt nhìn lão gương cười. Cơ thể đã bình thường, không còn sưng phồng nữa. Nàng nói với lão :

- Phụ thân! Con đói lắm rồi.

Lão gạt nước mắt gạt đầu lia lia :

- Được rồi, ta sẽ bảo thị tỳ bưng lên ngay.

Kim Chấn Sơn dặn dò thị nữ xong liền chạy lên khách sảnh sụp xuống lạy tạ :

- Ôn này, họ Kim tôi xin làm trâu ngựa để đáp đền.

Kiểm Ma phất tay áo, một luồng kinh lực êm ái nâng họ Kim lên.

Ông nói :

- Cứu người là đạo nghĩa của trời đất, người bất tất phải đa lễ.

Kim Chấn Sơn thấy lão già này công lực phi phàm không khỏi khâm phục. Hạ Khánh Dương bước tới kéo lão ngồi xuống bàn :

- Họ Kim người chỉ lễ nghi suông, quý khách đến nhà chẳng dám đem rượu quý ra đãi mà còn nói gì đến chuyện đền ơn nữa?

Kim Chấn Sơn bối rối vỗ trán :

- Thất lễ, thất lễ! Đệ vì quá hoan hỉ nên quên mất.

Lão quay sang bảo thị tỳ :

- Người mau ra bảo Lão tổng quản đào vò Nữ Nhi Hồng ngoài vườn cho ta! Ngày xưa, mỗi khi khi con gái, người ta thường chôn vại vò rượu quý dưới đất, để dành cho ngày xuất giá.

Vì mới cơm nước xong nên mọi người chỉ uống rượu với một vài món nhắm đơn giản. Mùi rượu thơm phức của rượu lâu năm tỏa ngát.

Uống cạn chung đầu, Hạ Khánh Dương bảo họ Kim :

- Bây giờ ta sẽ giới thiệu các vị này cho người biết.

Lão chỉ từng người :

- Đây là Công Tôn tiền bối, có mỹ hiệu là Kiếm Ma. Lão trượng này có biệt hiệu là Xích Long Quái Y. Còn chàng công tử anh tuấn kia tên gọi là Tiêu Long Vân, nguyên soái của toàn võ lâm trong cuộc chiến với quần ma.

Kim Chấn Sơn rúng động tâm thần, vòng tay thi lễ :

- Tiểu bối không biết Công Tôn tiền bối giá lâm, xin lượng thứ.

Kiểm Ma cười xòa bảo :

- Ta rất ghét chuyện lễ nghi, bề bực. Người cứ tự nhiên, đừng quá khép nép.

Vân Long nghiêm sắc mặt nói :

- Thực ra, hôm nay ngoài chuyện trị bệnh cho lệnh ái, bọn tiểu đệ đến đây còn muốn nhờ Kim huynh một việc. Đó là muốn xin Kim huynh một trăm trái Phích Lịch Thần Lôi để tấn công Tỏa Thiên sơn trang.

Hạ Khánh Dương bèn sơ lược cho họ Kim nghe qua cục diện giang hồ hiện tại. Kim Chấn Sơn nghe xong cao giọng nói :

- Giáng Ma vệ đạo là việc chung, nếu như chư vị không có ơn cứu tiểu nữ, đệ cũng sẵn sàng hiến tặng thần lôi. Dù đây là toàn bộ những gì đệ có.

Nói xong lão vào trong ôm ra một bọc vải đặt trên bàn, mở túi lấy một trái Thần Lôi bằng gang đen bóng, đầu nhỏ bằng trái ổi, thân dài, đuôi có cánh, đặt lên bàn cho cử tọa quan sát. Lão lại móc thắt lưng lấy ra một túi da nhỏ, trong đựng đầy những đồng tiền, một mặt có rãnh rất tinh xảo.

Họ Kim đếm đủ một trăm đồng rồi nói :

- Thần Lôi chỉ có tác dụng khi gắn bộ phận nhỏ bé này vào. Nếu không, dù có đập mạnh vào đá cũng chẳng thể phát nổ.

Lão cầm lấy Thần Lôì và đồng tiền làm thao tác ọi người xem.

Mũi đình rất vừa vặn với một lỗ nhỏ xíu trên đầu tròn của hỏa khí.

Hạ Khánh Dương bật cười to :

- May quá, giả như họ Lăng có ăn trộm được Thần Lôì đem về thì cũng vô dụng mà thôi.

Lão đưa tay xách túi Thần Lôì và kíp nổ, cáo từ họ Kim. Cả bọn quay lại Tổng đà Cái bang, tiếp tục bàn bạc kế sách.

Bách Lý Hồng mở lời :

- Bây giờ đã có Thần Lôì, hiền tế định làm gì?

Vân Long kính cẩn đáp :

- Tiểu điệt bắt buộc phải thay đổi sách lược, khoan tính đến chuyện Tây Thục, tập trung tiếp viện Thiếu Lâm và tấn công Tỏa Thiên sơn trang, cứu cho được ba vị Chưởng môn.

Kiểm Ma trầm giọng bảo :

- Người cứ việc phân công cụ thể, ở đây ai cũng tin vào tài trí của người.

Vân Long gật đầu nói tiếp :

- Tiểu bối cùng Ngọc Yến và Tiểu Linh sẽ đến Thiếu Lâm làm tiếp ứng. Lăng thúc tìm cách xâm nhập vào sơn trang, tìm cho được nơi giam giữ các Chưởng môn. Hạ lão ca ột nửa đệ tử chặn giặc cùng đám Khôi Y võ sĩ tại sông Hồng hà, phần còn lại đưa hết đến phục kích dưới chân núi sau trang và điều hai mươi tay thần tiễn ngoại Mông nằm trên đỉnh núi, chờ hiệu lệnh bắn Thần Lôì mở đường. Công Tôn tiền bối và nhạc phụ sẽ dẫn đội võ sĩ mặc quần áo Kiểm môn, tấn công giải thoát tù nhân.

Chàng dừng lại suy nghĩ rồi nói tiếp :

- Lực lượng giáo đồ Thiên Ma khá đông. Mùa này gió Tây thổi mạnh, nếu thuyền giương buồm xuôi dòng Dương Tử thì chỉ sau ba ngày đã đến Vũ Hán. Xin Hạ lão ca cho người cỡi Phong nhi kiêm trình xuống Tiên gia trang, bảo Độc Cô Thiên dẫn ngay một trăm cao thủ bạch đạo về trợ chiến. Yêu Lão và Ma Diện không có mặt, hy vọng chúng ta sẽ thành công.

Kế hoạch được tán thành, mọi người dùng cơm tối, uống trà rồi đi nghỉ sớm.

Trống điểm canh năm, Vân Long và Ngọc Yến mang theo Tiểu Linh lên đường đến Thiếu Lâm. Lăng Viên cũng hóa trang để xâm nhập vào hổ huyết.

Tám ngày sau, ba người đã đến chân núi Thiếu Thất. Chàng đeo mặt nạ còn Ngọc Yến và Tiểu Linh cải nam trang. Gởi ngựa xong, họ dùng khinh công tiến lên núi, cửa tam quan của Thiếu Lâm tự hôm nay có đến mười tầng nhân trấn giữ. Người chỉ huy là Viên Minh, đại đệ tử của Nhất Hạnh đại sư, thủ tòa La Hán đường.

Viên Minh thấy chàng mặt mũi xấu xí nên không có thiện cảm. Lão lạnh lùng nói :

- A di đà Phật! Bồn tự hôm nay không tiếp khách thập phương, mong ba vị thí chủ vui lòng hạ sơn!

Vân Long muốn chọc ghẹo hấn liền giả bộ cao ngạo, ngựa mặt lên trời cười lớn :

- Viên Minh! Người giỏi thật, dám đuổi ta xuống núi. Chỉ sợ khi biết ta là ai rồi lại run rẩy tay chân đầy thôi.

Viên Minh tuổi mới tứ tuần, sân si còn nhiều nên nóng nảy quát :

- Bọn tà đạo đừng lớn lối, dù Yêu Lão có xuất hiện cũng chẳng thể khiến cho ta run rẩy, đừng nói là người.

Chàng cười ha hả, đưa tay lộ mặt nạ. Viên Minh thấy sư thúc, hoảng sợ sụp xuống thi lễ.

- Tiểu điệt không biết sư thúc thượng sơn, xin xá tội.

Quần tăng thấy chàng mừng rỡ.

..... (thiếu trang)

- Tài trí của người đáng mặt Minh chủ vô lâm.

Ba người cáo từ sư phụ để sắp xếp cho trận chiến ngày mai.

Tám trăm đệ tử sẽ tham chiến tập trung trước sân chùa để nghe phổ biến kế hoạch chiến đấu. Ngọc Yến cũng phân phát hương dược ôi người để đề phòng Yêu Lão dùng kế dương Đông kích Tây, Vân Long đề nghị tăng chúng canh gác các khu trọng yếu như Tầng Kinh các, Đạp Ma đường.

Quần tăng thấy chàng liệu định chu đáo lại có độc vật trợ chiến nên rất tin tưởng vào chiến thắng.

Sáng hôm sau, gần đến giờ Mão, Không Hư thân tăng cùng quần tăng ra trước thềm Đại Hùng bảo điện ngồi chờ.

Thiên Ma Yêu Lão bối phận cao cả nên rất đúng hẹn. Lão và Ma Diện Tú Sĩ dẫn theo hai trăm giáo chúng ung dung bước vào. Thấy mặt Vân Long, Ma Diện giật mình quay sang nói nhỏ với Yêu Lão.

Không Hư thân tăng cùng các đồ đệ đứng dậy thi lễ :

- Chẳng hay hôm nay Yêu Lão định thu phục Thiếu Lâm bằng cách nào? Loạn chiến hay cử đại diện ra đo sức?

Thiên Ma Yêu Lão cất giọng cười âm u :

- Không Hư, người có hứng thú thì ra đây. Nếu người thắng được ta dù chỉ nửa chiêu, ta sẽ nhận thua, giải tán Thiên Ma giáo.

Vân Long bước tới lạnh lùng bảo :

- Công lực như người đầu xúng đấu với sư phụ ta. Chỉ cần ta và hai người nữa là đủ đánh bại người rồi.

Yêu Lão mắt tỏa hào quang cười khẩy :

- Người chính là tên Tiêu công tử đã dùng Vô Cực tam kiếm đã thương đồ đệ ta đấy ư? Hôm nay, chỉ trừ khi Vô Cực Tẩu xuất hiện mới mong cứu được cái mạng chó của người thôi.

Chàng bật cười cuồng ngạo :

- Người hơi quá lời đấy. Ta chẳng sợ Thiên Ma chỉ pháp ra gì cả.

Yêu Lão giật mình vì không ngờ chàng lại biết tên tuyệt học thủ mạng của lão.

Lúc này Ngọc Yến cùng Nhất Độ đại sư đã bước ra đứng cạnh chàng.

Vân Long và Ngọc Yến rút kiếm, hai thanh bảo kiếm lấp lánh, tỏa đầy sát khí. Ba người quát lên một tiếng xông vào tấn công. Nhất Độ đại sư hơn bốn mươi năm khổ luyện Thiên Long Hàng Ma chưởng nên kinh phong nặng như núi, chiêu thức nhanh như thiểm điện. Miêu Ngọc Yến tận lực sử dụng Linh Xà kiếm pháp. Lưỡi nhuyễn kiếm lúc cương lúc nhu sinh động như một con ngân xà. Ngược lại, Vân Long ra chiêu rất ung dung, hơi hợt nhưng mũi kiếm của chàng cứ nhắm vào những chỗ sơ hở của lão yêu mà thọc vào.

Lão già bất tử này đã gần trăm tuổi, công lực cao thâm vô thượng. Song thủ rắn chắc như thép luyện nên không sợ gì bảo kiếm. Thiên Ma chưởng tạo thành những lực xoáy đánh bạt đường kiếm và kinh phong của địch thủ. Yêu Lão bị ba người giáp công, nhất thời không thể chiếm được thượng phong, thẩm thoát đã qua khỏi trăm chiêu.

Ma Diện Tú Sĩ nóng ruột ra lệnh tấn công. Nhất Tâm và Nhất Sinh vung thiền trượng đón đầu Tú sĩ.

Nhất Hạnh đại sư cũng ra lệnh phát động La Hán đại trận, nuốt chửng bọn giáo đồ Thiên Ma vào những lớp sóng thiền trượng nặng nề. La Hán trận nổi tiếng hàng mấy trăm năm, uy lực vô cùng to lớn. Tiếng la khóc thảm thiết của bọn giáo đồ vang lên khắp nơi. Ma Diện bỗng hú lên cao vút. Mấy trăm giáo đồ cầm cung tiễn xuất hiện, nhắm vào tăng chúng trong trận mà bắn, đã có mười mấy người thọ tiễn thương. Ngọc Yến thấy vậy cũng huyết sáo ra hiệu. Tiểu Linh bèn thả đàn Phi Thiên Ngô Công và Hắc Phong ra. Đám độc vật như áng mây đen chụp lấy bọn cung thủ.

Trong nháy mắt, chúng hoàn toàn bị vô hiệu hóa, lớp chết lớp bỏ chạy.

Tiểu Linh lại điều động bầy độc vật bay về tấn công bọn giáo chúng Thiên Ma đang bị vây trong La Hán trận. Kết quả cũng không thể chê được.

Yêu Lão và Ma Diện thấy giáo đồ chết thê thảm không khỏi rung động tâm thần. Tú sĩ thét lên vung song thủ tung hàng loạt chưởng phong như muốn đè bẹp hai đối thủ. Nhưng tuyệt kỹ Thiếu Lâm đâu thể coi thường.

Nhất Tâm, Nhất Sinh là hai người giỏi nhất thiên hạ về môn Đạt Ma trượng pháp, nên dù bị Tú sĩ vô công hơn hẳn cũng không cách nào thủ thắng đầu trong vòng hai trăm hiệp.

Bên này, Thiên Ma Yêu Lão nộ khí xung thiên, bắt đầu dùng đến Thiên Ma chỉ pháp. Kèm theo chưởng phong, lão bất ngờ bùng những đạo chỉ phong mãnh liệt nát đá tan vàng. Nhất Độ đỡ liền mấy chỉ, dù không bị thương nhưng tay áo tăng bào đã rách nát. Ngọc Yến cũng hầu như không cầm vững nhuyễn kiếm, chiêu thức của nàng bị chặn đứng.

Vân Long nghe thân kiếm chấn động mạnh, biết nếu không dùng kỳ chiêu sẽ chẳng cầm cự được bao lâu. Không Hư thần tăng thấy Thiên Ma chỉ pháp đánh thủng cả nền gạch cứng không khỏi lo lắng cho đồ đệ.

Nhưng ông biết tiểu đồ mình cơ trí tuyệt luân, lại chưa dụng đến Vô Cực tam kiếm nên cũng an lòng.

Vân Long quán chủ công lực, xuất chiêu “Vô Cực Uyên Nguyên”, kiếm quang lấp lánh chụp xuống đối thủ. Nhất Độ phần khởi dùng chiêu “Thiên Long Tróc Quỷ” giáng chưởng vào hậu tâm Yêu Lão. Lão cười nhạt, vung tả chưởng đỡ lấy kinh phong của Nhất Độ, tay hữu bùng liên tiếp ba đạo chỉ phong, nhắm ngay vào ba tử huyệt trước ngực Vân Long.

Chỉ thứ nhất, thứ hai chặn đứng thân kiếm để chỉ thứ ba len qua kiếm quang xẹt thẳng vào huyệt Huyền Cơ. Chàng đã tiên liệu trước nên rút to, bốc lên cao, tránh luồng chỉ thứ ba, rồi từ trên không, xuất ngay chiêu “Vô Cực Quang Minh”.

Yêu Lão cứ tưởng chàng sẽ ra chiêu “Vô Cực Chuyển Luân” trước nên bối rối. Lão đưa cả hai tay, bùng mười đạo Thiên Ma chỉ để chống đỡ kiếm chiêu. Tiếng chỉ kinh chạm với tiếng khí nổ vang như sấm. Vân Long nghe kiếm chấn động, chàng nghiêng rặng nắm chặt chuôi kiếm bổ xuống như chim ưng. Đạo chỉ phong cuối cùng xuyên qua bả vai trái của chàng.

Nhưng lão yêu cũng bị một chưởng của Nhất Độ vào lưng và một vết kiếm vào đùi trái. Luồng cương khí hộ thân đã bảo vệ lục phủ ngũ tạng nhưng cũng đau nhức thấu xương. Yêu Lão nổi sát khí, rời mắt khỏi Vân Long đang quy xuống. Lão định bùng hai đạo chỉ phong cực kỳ bá đạo, quyết giết cho được Nhất Độ và Ngọc Yến.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi ấy, chàng ôm kiếm lặn tròn trên mặt đất, cuốn đến chân đối thủ. Yêu Lão không ngờ chàng lại dùng một chiêu tầm thường trong Địa Đường đao pháp để tấn công một đại cao thủ như mình. Nhưng thanh Vô Cực kiếm đột nhiên rời khỏi tay chàng, bay đến như một tia chớp. Yêu Lão nhếch mép cười, tả thủ vẫn giữ nguyên chỉ thức xạ thẳng vào Nhất Độ, hữu thủ rút về chụp lấy mũi kiếm. Vô Cực Kiếm nằm trong tay lão run lên bần bật. Yêu Lão đoạt được thần vật muốn phần đắc ý. Nhưng lão chưa kịp mở miệng cười thì một bóng vàng kim đã theo đường kiếm cắn vào cánh tay.

Lão ma thét lên kinh hoàng, buông kiếm nhảy lùi, cảm nhận được chất độc đang lan dần lên vai, lão vận công bế mạch rồi hú lên ghê rợn, tung mình biến mất. Ma Diện Tú Sĩ kinh hãi, quát liền bốn chưởng, ra lệnh cho giáo chúng rút lui.

Quần tăng thấy Thiên Ma giáo đại bại đồng thanh hoan hô vang dội, kiếm điểm nhân mã, chỉ có gần hai mươi đệ tử bị tiến thương.

Lúc này Ngọc Yến đã mau mắn băng bó cho trượng phu, cũng may chỉ phong không chạm vào xương.

Không Hư thần tăng thấy đồ nhi dụng kỳ chiêu đuổi được Yêu Lão, bảo toàn nguyên khí Thiếu Lâm, ông vô cùng cảm động :

- Long nhi giỏi lắm!

Vân Long đứng dậy gương cười thốt :

- Sư phụ! Đồ nhi công lực không bằng người đành phải vận dụng tâm cơ. Xét ra cũng không được quang minh chính đại cho lắm.

Không Hư gật đầu :

- Long nhi nói cũng phải, nhưng người đâu có đánh trộm sau lưng lão. Chẳng qua người khéo xếp đặt, cố tình hứng một chỉ thọ thương để lão lơ cảnh giác dùng bảo kiếm làm môi dẫn dụ khóa chặt hữu thủ, rồi tung linh xà, đánh đòn quyết định. Đỡ lược và cơ trí ấy có thể tự hào, không cần phải áy náy.

Quần tăng nghe sư tổ phân tích, càng thêm kính ngưỡng tiểu sư thúc, họ đồng thanh tán tụng :

- Tiểu sư thúc công đức vô lượng!

Nhất Tâm phước trượng sai đệ tử thu dọn chiến trường. Đem hơn trăm xác địch ra sau núi hỏa táng. Thấy mùi máu xông lên nồng nặc, lão rùng mình niệm Phật :

- A Di Đà Phật! Yêu Lão thật tàn nhẫn, nỡ vì bá nghiệp mà đưa sinh linh vào chốn tử vong.

Trời đã gần đúng Ngọ, cơm chay được dọn ra. Ăn xong, thần tăng nâng chung trà uống một ngụm rồi nói :

- Yến nhi, nọc của linh xà có độc lắm không?

Ngọc Yến kính cẩn chấp tay thưa :

- Kính bẩm sư phụ, với công lực siêu phàm như Yêu Lão cũng phải mất ba tháng mới công thể trừ ra hết đầu.

Không Hư thần tăng vuốt râu bảo :

- Không hiểu cuộc đánh phá Tỏa Thiên sơn trang như thế nào? Nếu đã giải thoát được những Chưởng môn của ba phái, chúng ta có thể tập trung hào kiệt võ lâm đánh một trận cuối cùng, tiêu diệt quần ma.

Vân Long lưỡng lự rồi nói :

- Đồ nhi trộm nghĩ, thỏ khôn ắt có nhiều hang. Yêu Lão chắc không ở yên trong Tỏa Thiên sơn trang chờ chết đâu. Có lẽ lão sẽ giấu mặt một thời gian để trị thương và củng cố lực lượng. Giang hồ sẽ có ba tháng thanh bình. Sau đó phong ba càng dữ dội hơn.

Các sư huynh chàng đồng khen phải. Đầu giờ Thân, chàng bái biệt sư phụ và tăng lữ Thiếu Lâm trở về Lạc Dương.

18. Chương 18: Đông Đáo Ngâm Ba Trầm Hải Đế - Tây Hồi Trung Thổ Vô Cố Nhân

Lần này, vì vết thương nơi vai trái nên cước trình có chậm hơn lúc đi.

Mãi đến mười ngày sau, bọn Vân Long mới về đến Lạc Dương.

Trong khách sảnh Tổng đà, hai chiếc bàn bát tiên đã bày biện sẵn cơm rượu. Thì ra, đệ tử Cái bang thấy chàng xuất hiện ở cửa Nam thành, đã kịp thời phi báo về Tổng đà.

Chàng bước vào, vui mừng khi thấy đông đủ anh hào, kể cả ba vị Chưởng môn Hoa Sơn, Diễm Thương và Không Động, tất cả đều hoan hỉ đón chàng. Đáp lễ xong, chàng xin phép vào sau thay áo.

Vết thương chưa lành hẳn nên Ngọc Yến và Tố Tâm phải giúp chàng tắm rửa. Biết mọi người đang chờ, Vân Long nhanh chóng trở ra ngay.

Độc Cô Thiên thấy lớp áo ở bả vai trái u lên, hấn thất sắc hỏi dồn :

- Đại ca bị thương ư?

Quần hào giật mình đưa mắt nhìn. Chàng lắc đầu cười :

- Chỉ là vết thương ngoài da, xin chư vị yên tâm.

Hạ bang chủ bước đến kéo chàng ngồi xuống cạnh lão rồi cười ha hả :

- Long đệ quyết đấu với Thiên Ma Yêu Lão mà chỉ bị thương nhẹ thế này là may mắn lắm rồi. Xin mời Công Tôn tiền bối và chư vị huynh đệ nâng ly chúc mừng.

Tổ Tâm, Ngọc Yến lúc này cũng đã ra đến, khép nép thi lễ rồi ngồi bên trượng phu.

Kiểm Ma uống cạn ly, bảo Vân Long :

- Long nhi! Người hãy thuật lại trận tử chiến ở Thiếu Lâm tự cho bọn ta nghe xem.

Chàng tuân tự kể lại, đến đoạn chàng dùng mưu phóng linh xà đả thương Yêu Lão, cả bàn ồ lên thán phục. Quái Y vuốt râu cười khà khà :

- Thằng bé này quả là lợi hại! Đến Yêu Lão còn bị người lừa.

Ba vị Chương môn là Lã Thanh Vân, Lâm Thiện Đình và Hàn Vĩnh Lộc đồng thanh đứng dậy nâng ly. Họ Lâm thay mặt nói :

- Nhờ tài trí của công tử mà Thiên Ma giáo mấy lần thảm bại, bọn lão hủ cũng được toàn mạng. Ba phái Điểm Thương, Hoa Sơn, Không Động xin đặt dưới quyền điều động của công tử, dầu chết cũng không từ nan.

Lâm Thiện Đình nói dứt lời, cả ba cùng uống cạn chung.

Chàng cũng uống đáp lễ rồi quay sang hỏi Kiểm Ma :

- Bây giờ đến lượt lão tiền bối cho tiểu bối được nghe qua trận tập kích Tỏa Thiên sơn trang?

Kiểm Ma cười chỉ Hạ Khánh Dương bảo :

- Hôm ấy cũng có mặt lão ăn mày già kia, cứ để lão kể hay hơn.

Hạ bang chủ giả lả :

- Long đệ đừng trách ta hiểu sự. Ta biết chiến lược của người là để Cái bang đứng ngoài cuộc làm nhiệm vụ thông tin, tổ chức....

Vân Long xua tay, đỡ lời :

- Lão đại ca đừng áy náy, thực ra Thiên Ma giáo đã biết vai trò của Cái bang rồi. Nhưng đệ xin phép được nói rõ sách lược của mình cho chư vị được rõ.

Quần hào chú ý lắng nghe. Chàng uống một hớp rượu rồi nói tiếp :

- Cái bang về bản chất là một bang hội khác hẳn với tất cả những môn phái khác. Được sáng lập và tồn tại vì kế mưu sinh của mấy chục vạn đệ tử hành nghề khất cái trên toàn đất nước. Hơn nữa, từ mấy trăm năm nay, Cái bang tự lập, tự tồn, không để ý đến chuyện tranh giành danh lợi, hay xưng bá võ lâm. Điển hình là, chưa có cao thủ Cái bang nào tham dự vào các kỳ Hoa Sơn đại hội, để giành lấy chức Minh chủ. Do đó, tất cả những kẻ có dã tâm thống trị võ lâm đều đặt Cái bang vào mục tiêu sau cùng. Ma Diện và Yêu Lão cũng hiểu được điều này. Vì vậy, nếu Cái bang không chính thức xuất đầu lộ diện thì Thiên Ma giáo cũng đành lờ đi, coi như nước sông, nước giếng chẳng phạm nhau. Kế sách của tại hạ là cố giữ Đào gia trang và Cái bang đứng ngoài làm hậu thuẫn. Nhưng đến phút cuối, khi không cần giữ bí mật nữa, Cái bang sẽ cùng hào kiệt võ lâm đánh trận cuối cùng, tiêu diệt tận gốc ma kiếp.

Mọi người không ngờ chàng còn trẻ tuổi mà tài trí công thể bao quát, tính toán đến cả hậu vận võ lâm. Họ vỗ tay khen ngợi.

Hai vị phu nhân thấy chàng được mọi người kính ngưỡng, lòng cũng vui sướng, mắt long lanh.

Hạ Khánh Dương hoan hỉ nói tiếp :

- Đến ta là Bang chủ mà còn chưa được rõ tính cách và vai trò của bốn bang bằng người. Ta sẽ kể cho Long đệ và Yên muội nghe cuộc chiến ở Tỏa Thiên sơn trang.

Lão hăng giọng rồi bắt đầu kể :

- Sau khi Long đệ đi rồi, chúng ta cho người đến đón hai đội quân Hoàng hà, Dương Tử đưa về rặng núi sau sơn trang. Nhưng ta thấy với hai trăm nhân thủ e không đủ sức, nên tuyển trong Tổng đà và Phân đà Lạc Dương thêm trăm tay đao thủ nữa. Cũng may, số y phục Kiếm môn không thiếu. Từ ngày Thiên Ma giáo xuất hiện đến giờ, ta chưa được góp sức trận nào nên cũng ầm ỨC trong lòng, liền mặc bộ hắc y, bịt mặt trà trộn vào đám đệ tử. Chỉ có Công Tôn tiên bối là biết điều này. Lãng huynh đã âm thầm đột nhập vào trước. Hai mươi cung thủ và toàn quân nằm phục trên núi. Gọi là núi nhưng thực ra chỉ là ngọn đồi cao hơn trăm trượng, vách thẳng đứng. Trên đó cũng có một toán giáo chúng Thiên Ma canh giữ, nhưng đã bị chúng ta diệt gọn. Chờ cho Yêu Lão xuất trang đi khỏi nửa ngày đường chúng ta mới tấn công. Phích Lịch Thần Lôì được hai mươi tay thần tiễn ngoại Môn rải dài từ bìa rừng đến tận trung tâm. Sức công phá thật là khủng khiếp. Chỉ cần ba mươi trái đã đủ cày nát các cơ quan ám khí, mở ra một con đường thẳng tắp vào đến tận trong. Tiếng nổ làm bọn giáo chúng kinh hồn, bỏ vía, chạy tán loạn. Thấy đã xong một bước, Công Tôn tiên bối dẫn toàn quân dùng dây tuột xuống xông vào. Trên này các cung thủ cứ nhắm vào những toán giáo đồ trong lùm cây mà rót Thần Lôì. Chúng ta nhanh chóng tiến đến khu trung tâm, bọn hộ pháp và giáo chúng quá khiếp sợ Thần Lôì nên không còn ý chí chiến đấu nữa. Chúng kéo nhau đào tẩu khỏi sơn trang. Cuối cùng Lãng huynh xuất hiện, chỉ chỗ giam giữ ba vị Chưởng môn. Bọn ta còn cứu được cả hai cha con Tỏa Thiên lão nhân, họ bị cầm tù chung một chỗ.

Hạ Khánh Dương kể xong, khoan khoái nâng chung uống cạn.

Lữ trưởng lão hỏi chàng :

- Long đệ, trong ba tháng Yêu Lão ẩn mặt dưỡng thương, chúng ta sẽ làm gì?

Vân Long quay sang Kiếm Ma kính cẩn nói :

- Xin lão tiên bối chỉ giáo!

Công Tôn Sứ tư lự hồi lâu rồi nói :

- Ta nên rằng nên dùng kế dĩ dật đãi lao. Trước khi Yêu Lão bình phục, phải củng cố Kiếm môn, đổi tên thành Chính Nghĩa minh, công khai tập hợp các phái dưới cờ, chính thức khiêu chiến với Yêu Lão. Đương nhiên, vì danh dự lão không thể không đến. Lúc đó, chúng ta sẽ đánh một trận cuối cùng. Địa thế Nga Mi dễ thủ khó công, chỉ cần bố trí cho tốt sẽ toàn thắng.

Quần hào đều tán đồng. Hạ bang chủ cười ha hả nói :

- Công Tôn tiên bối mà đứng ra lãnh đạo Chính Nghĩa minh thì quần ma phải đại bại thôi.

Không ngờ Kiếm Ma lắc đầu :

- Không! Ta chỉ xin nhận chức Phó minh chủ. Còn Minh chủ thì giao cho các người chọn lấy.

Quần hào bắt đầu hiểu ý lão, họ đồng thanh nhìn Vân Long.

Chàng bối rối, mặt đỏ bừng. Kiếm Ma liền nói :

- Người vẫn thường nói bậc quân tử gánh nặng đường xa. Nay đã đến lúc phải gánh nặng oằn vai, sao người không nhận? Ta bảo thật, nếu ta làm Minh chủ thì võ lâm có nhiều người không phục. Ngược lại, nếu người làm, cả thiên hạ ăn mừng.

Quần hào nhất loạt tán thành :

- Đúng lắm!

Chàng nghiêm sắc mặt đứng dậy, vòng tay thưa :

- Chư vị có lòng yêu, tại hạ không dám chối từ. Nhưng sau khi đã diệt xong ác ma, tại hạ xin lập tức thoái ẩn. Nếu chư vị nhận lời thì kẻ hèn này mới dám đảm đương Chính Nghĩa mình.

Thực ra, đám người này chưa phải là đại diện của toàn võ lâm. Nhưng sau lưng chàng còn có hậu thuẫn là Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi, Miêu Cương, quan ngoại.... Kết quả hôm nay chỉ là để hợp thức hóa vai trò lãnh tụ của chàng mà thôi.

Hạ Khánh Dương đâu cần biết chuyện mai sau, lão chỉ cần biết tiểu đệ của mình chịu nhận chức Minh chủ là mãn nguyện lắm rồi.

Lão cao giọng hứa :

- Được, coi như chúng ta nhận lời.

Quái Y nhìn cháu mà nhớ đến bào đệ Nam Cung Phong xấu số. Lão rơi lệ lẩm bẫm :

- Phong đệ à! Cháu của người đã thay người làm Minh chủ rồi đấy.

Kiểm Ma biến sắc hỏi lại :

- Quái Y, chẳng lẽ Vân Long lại là hậu duệ của Nam Cung Phong ư?

Xích Long gật đầu :

- Long nhi là ngoại tôn của Bích Nhân Thần Quân.

Tam vị Chưởng môn giật mình. Kiểm Ma bật cười lớn :

- Như vậy, chuyện làm Minh chủ của Long nhi chẳng phải là thiên kinh địa nghĩa đấy sao?

Bồng từ ngoài, Tiền Thông dắt một tên khất cái vào đến.

Cả hai sụp xuống thi lễ, Tiền Thông thưa rằng :

- Kính bảm Bang chủ và chư vị trưởng lão, có Trương Quý ở Phàn đà Giang Tô về báo kiến.

Trương Quý là một hán tử cao gầy, tuổi trạc tứ tuần. Gã móc trong lưng ra một phong thư rồi nói :

- Bảm Bang chủ, cách đây nửa tháng, có một ông già râu tóc bạc phơ, đến Tổng đà tự xưng là Vô Cực Tẩu, bảo đệ tử phải cấp tốc mang ngay phong thư này về trình Bang chủ, nhờ trao lại cho Tiểu trưởng lão.

Hạ Khánh Dương cho họ lui ra rồi đưa phong thư cho Vân Long. Chàng mở xem, trầm ngâm suy nghĩ.

Lữ Quân hỏi :

- Chẳng hay Vô Cực Tẩu tiền bối nói gì trong thư vậy?

Chàng từ tốn đáp :

- Sư phụ truyền lệnh cho tiểu đệ và Ngọc Yên phải có mặt ở hòn đảo Ngân Ba ngoài khơi Đông Hải trước ngày trùng cửu. Sư phụ cùng Linh Xà Miêu Quân và Đông Doanh song thần đang ở đấy. Phu thê đệ tử sẽ phải so tài với hai đệ tử của Song thần.

Kiểm Ma thở dài tha rằng :

- Vô Cực Tẩu và Linh Xà Miêu Quân còn tại thế là đại phúc của võ lâm, song Đông Doanh song thần còn sống là còn tai họa lớn.

Chàng chưa hề được nghe nhắc đến Đông Doanh song thần nên ứng tiếng hỏi :

- Chẳng lẽ trước đây Song thần đã từng vào Trung Nguyên?

Kiểm Ma gật đầu :

- Phải! Sáu mươi năm trước, hai lão vượt biển đưa thuyền vào đậu ở Thanh Đảo thuộc tỉnh Sơn Đông, khiêu chiến với toàn thể anh hùng Trung Nguyên. Song thần tuyên bố võ học Trung Hoa không thể bằng võ học Đông Doanh được. Nếu trong ba tháng, không người nào thắng được một trong hai lão thì chức Minh chủ võ lâm để cho Đông Doanh song thần đảm nhiệm. Minh chủ đương thời ấy là Luân Hồi Kiếm Cổ Thượng

Bạch cũng không qua được trăm chiêu. Vì vậy, giang hồ đã cầu cứu Vô Cực Tẩu và Linh Xà Miêu Quân. Hai vị tiên bối này đã đấu với Song thần suốt một ngày đêm mới thắng được một chiêu. Song thần không phục, hẹn rằng hai mươi năm sau sẽ tái đấu, địa điểm là Ngân Ba đảo. Trong bốn mươi năm qua, Song thần đều bị bại và bây giờ đã đến kỳ phó ước cuối cùng, nếu lần này họ không giành được chiến thắng, sẽ chẳng bao giờ cầm đến kiếm nữa.

Công Tôn Sửu dừng lại thắm giọng bằng một chung rượu rồi nói tiếp :

- Có lẽ hai bên đã bắt phân thắng bại nên đưa đệ tử của mình ra so tài.

Quần hào đều tán đồng phán đoán của lão.

Vân Long hỏi Hạ bang chủ :

- Chẳng hay Ngân Ba đảo ở chỗ nào mà ai là người có thể đưa tiểu đệ đến được nơi đó đúng hẹn?

Hạ lão đáp :

- Ngân Ba đảo nằm trong vùng Hoàng Hải, cách bờ chừng chín trăm dặm. Lữ trưởng lão có một người cháu giỏi nghề hàng hải, thường chở lương thực và vải vóc ra đó. Chỉ cần biết người là trưởng lão Cái bang thì gã sẽ tận tình giúp đỡ. Tên gã là Lữ Sa, biệt hiệu Hoàng Hải Nhất Giao.

Cuối cùng, mọi người nhất trí với nhau rằng Vân Long cùng hai phu nhân sẽ đi Đông Hải. Ba vị Chưởng môn trở về củng cố lực lượng, hai tháng nữa sẽ kéo về Nam Nga Mi hội sư. Kiếm Ma cùng bọn Tả Phi, Tiểu Linh về thẳng Tổng đàn Kiếm môn. Hạ lão chịu trách nhiệm thông báo kế hoạch thành lập Chính Nghĩa minh cho ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân và toàn thể võ lâm.

* * * * *

Trưa hôm sau, bọn Vân Long, Độc Cô Thiên, Tố Tâm và Ngọc Yến lên thuyền xuôi dòng sông Hoài ra biển Đông.

Đông Hải là tên gọi chung của vùng biển phía đông Trung Hoa, gồm một phần ở phía trên, giáp Mãn Châu, Hà Bắc, Sơn Đông và Hoàng Hải ở dưới, giáp các tỉnh Giang Tô, Chiết Giang, Phước Kiến.

Vào mùa thu, gió tây thổi lồng lộng, chiếc thuyền lướt rất nhanh. Thỉnh thoảng có những cơn mưa ập đến, làm mặt sóng nổi sóng. Bốn người ngồi ở trong khoang uống rượu, thưởng thức cảnh vật trên sông và hai bên bờ. Thấy hàng ngô đồng trơ trụi lá, Vân Long khẽ ngâm:

Ngô đồng nhất điệp lạc,

Thiên hạ cộng tri thu.

Độc Cô Thiên cao hứng nâng chén :

- Tiểu đệ kính mời nhị vị đại tẩu một chung.

Hai nàng e lệ nâng chén rồi uống cạn.

Rượu phần Sơn Tây rất mạnh, lúc sau gương mặt họ đã đỏ hồng. Vân Long mỉm cười, bắt hai phu nhân phải uống thêm chung nữa.

Tố Tâm đôi mắt long lanh hỏi chàng :

- Tướng công! Chẳng hay Đông Doanh là xứ sở nào, có đặc điểm gì khác với chúng ta?

Vân Long quay sang hỏi nhị đệ :

- Người đã đi nhiều nơi, vậy có biết gì về Đông Doanh thì nói ọi người thêm rộng kiến văn?

Độc Cô Thiên đưa tay cầm bình rượu rót đầy chén rồi đáp :

- Tiểu đệ không biết gì nhiều, chỉ nghe nói rằng Đông Doanh là một quần đảo gồm một ngàn đảo lớn nhỏ, nằm cách bờ biển Trung Hoa chừng bảy ngàn dặm, lãnh thổ nhỏ hơn nước ta chừng ba mươi lần, dân số khoảng sáu, bảy trăm vạn. Giới võ sĩ chuyên sử dụng trường kiếm, lưỡi hơi cong, chuôi kiếm dài có thể cầm cả hai tay, kiến thức của tiểu đệ chỉ có thể thôi.

Vân Long gật đầu đỡ lời nhị đệ :

- Thiên đệ nói rất đúng. Ta đã đọc được trong một cuốn sách rằng đa số dân Đông Doanh sống trên bốn hòn đảo lớn có tên là Phồn Tư, Phục Giới Đạo, Ký Tổ và Tỉ Cốc Cứ. Cổ sử viết rằng vào đời Tần Thủy Hoàng, có một pháp sư tên gọi Từ Phúc, lấy cớ đi tìm thuốc trường sinh, đem theo năm trăm đồng nam, năm trăm đồng nữ lên thuyền vượt biển, đi Đông Doanh định cười không trở về nữa. Vì vậy, dung mạo và chữ viết của họ không khác gì Hán tộc. Từ đời Tần đến đời Minh Thành Tổ hiện nay, đã hơn một ngàn sáu trăm năm nên không biết sự thực thế nào?

Bốn người đàm đạo một hồi thì chủ thuyền cho dọn cơm chiều. Ăn xong Độc Cô Thiên biết ý, xin phép vào phòng đọc sách để đại ca và nhị vị phu nhân nghỉ sớm.

Chiếc thuyền buồm này rất lớn hơn bình thường. Có thể chở đến năm, sáu chục người. Nhưng Vân Long đã bao trọn với giá ba trăm lượng bạc, lại còn thưởng thêm hai trăm nữa nên chủ thuyền và bọn thủy thủ rất phấn khởi.

Hơn tháng nay, vì bận rộn bốn ba đối phó với quần ma nên phu thê chẳng có dịp cận kề.

Chàng giả đồ vượn vai che miệng ngáp dài rồi bảo :

- Hai nàng có hứng thú thì cứ ngồi lại đây ngắm cảnh. Ta vào trong nghỉ trước.

Tổ Tâm, Ngọc Yến hiểu ý, thẹn thùng đứng dậy bước theo.

Gian phòng trên thuyền trang trí không đẹp nhưng rộng rãi và sạch sẽ.

Nệm trải giường bằng lông chim biển vô cùng êm ái.

Hai nàng tắm rửa xong bước ra đã thấy chàng nhắm mắt ngủ say. Họ lặng lẽ trèo lên giường nằm hai bên. Mùi da thịt thơm tho của mỹ nhân khiến chàng không nhin được nữa, ngồi lên cỡi y phục.

Ai bảo người quân tử không háo sắc? Quý hồ đừng để cho sắc dục làm loạn tánh mà thôi.

Bảy ngày sau thuyền đã đến Giang Tô, chàng cảm tạ chủ thuyền rồi dẫn mọi người lên bến.

Bến cảng dù sông hay biển vẫn là nơi sầm uất, nhộn nhịp và đương nhiên phải có ăn mày. Tên khất cái ngồi trước cửa một tửu quán, mau mắn dẫn đường cho Tiểu trưởng lão đến nhà Hoàng Hải Nhất Giao.

Lữ Sa không phải là đệ tử Cái bang nhưng lại là cháu của Thần Hành Thiết Bồng Lữ Quân, vì vậy, hẳn kính chàng như thúc bá.

Lữ Sa có mấy chiếc đại thuyền chở hàng hóa vượt biển, dù tuổi đã ngũ tuần nhưng còn rất tráng kiện, uy mãnh. Làn da đen sạm, bắp thịt nổi lên cuộn cuộn.

Chàng hỏi lão :

- Người có chắc rằng chúng ta sẽ đến được Ngân Ba đảo trước tiết trùng cửu chứ?

Lão cười lớn, vỗ ngực tự hào :

- Trưởng lão chớ lo. Sa này hơn ba mươi năm ngang dọc vùng Hoàng Hải. Chín trăm dặm biển chỉ hơn mười ngày là tới. Như vậy sớm mấy ngày để trưởng lão và chư vị ngoạn cảnh Ngân Ba.

Vân Long đưa cho Lữ Sa tấm ngân phiếu năm ngàn lượng. Lão giật mình, không nhận :

- Xin trưởng lão đừng làm thế. Sự nghiệp của Sa này có được cũng là nhờ vào uy phong của Cái bang. Nay được dịp đáp đền, lòng cao hứng, nói chi đến chuyện nhận công.

Chàng cười bảo :

- Người không lấy cũng được, nhưng hãy cầm số tiền này thỉnh cho được một đầu bếp nổi tiếng, đem theo đồ nghề, gia vị. Tìm mua ba mươi vò Trúc Diệp Thanh lâu năm mang theo. Ta phải đổ cho đám người Đông Doanh say khướt mới được.

Lão Sa cũng là tay tửu quỷ nên phấn khởi vâng lời.

Sau khi trang bị đầy đủ theo yêu cầu của trưởng lão, giờ mùi ngày hôm sau, Lữ Sa giương buồm ra khơi.

Cả bọn chèo suốt đời mới đi biển lần đầu nên không khỏi choáng váng. Ngọc Yến vội ối người một viên thuốc nhỏ, nhờ vậy, chuyến hải trình không đến nỗi là một cực hình.

Dù võ công cái thế, ai cũng cảm thấy mình bé nhỏ, lạc lõng giữa vùng trời nước mênh mông. Những ngày mưa bão, con thuyền lao đao như chiếc lá trước những đợt sóng biển dữ dội. Đến lúc ấy mới thấy hết được tài nghệ của Lữ Sa.

Cũng có lúc trời quang, mây tạnh, mặt biển êm đềm dưới ánh dương quang. Từng đàn cá phóng lao xao, đôi lúc có cả những con kinh ngư khổng lồ lượn lờ đây đó. Khi hoàng hôn buông xuống, mặt nước lấp lánh, phản chiếu ánh vàng của vầng dương đỏ rực như đang chìm dần xuống biển sâu. Cảnh đẹp của Đông Hải không bút nào tả xiết.

Số bạc năm ngàn lượng dư giả cho Lữ Sa vung tay mua sắm. Khi biển lặng, lão thường trao tay lái cho thuộc hạ rồi cùng chàng và Độc Cô Thiên đối ẩm. Tính lão hào sảng, thẳng thắn và rất dễ mến.

Khi họ đến Ngạn Ba đảo thì còn tới hai ngày nữa mới đến tiết trùng cửu.

Lữ Sa có vẻ quen thuộc với vùng đất này. Khi thuyền cập bến, lão dẫn bọn Vân Long đi thẳng vào thôn. Gọi là thôn nhưng chỉ có chừng trăm nóc nhà, tất cả đều là người Hán, sinh sống bằng nghề ngư phủ. Nhưng họ hoàn toàn không nghèo chút nào cả. Dưới lòng biển chung quanh có rất nhiều những con trai cho ngọc. Họ chỉ việc lặn xuống mà bắt lên rồi bán cho thương lái đem vào Trung Nguyên. Nhờ vậy, cuộc sống rất dễ chịu.

Lữ Sa bước vào một tửu quán hỏi thăm, lát sau lão bước ra bảo :

- Vô Cực Tẩu và Linh Xà Miêu Quân đang ở trong ngôi chùa của đảo, tên là Ngạn Ba tự. Chỗ ấy cách đây chừng ba dặm, nằm sát ngay bãi biển.

Lão quay lại thuyền bảo thuộc hạ chuyển hành lý và rượu đến chùa, tất nhiên là có cả lão đầu bếp.

Lữ Sa dẫn bọn Vân Long đi thẳng lên hướng Bắc đảo, dọc theo bờ biển, chỉ lát sau đã thấy một ngôi chùa nhỏ bằng đá nằm sau một khoảng rừng dương chắn gió.

Cạnh chính điện là một tiểu viện bằng gỗ, có vẻ như mới dựng chẳng bao lâu. Thoáng thấy trong tiểu viện có bóng người, cả bọn rảo bước đến.

Tiếng cười quen thuộc của Vô Cực Tẩu khiến chàng xúc động, phi nhanh đến trước cửa, thấy lão đang ngồi uống rượu với một đạo sĩ hình hạc xương mai và một nhà sư già to béo.

Chàng sụp xuống thưa :

- Sư phụ! Đồ nhi mừng được gặp lại người.

Lúc này, bọn Tố Tâm, Ngọc Yến, Độc Cô Thiên cũng đã vào đến, họ nhất loạt quỳ xuống ra mắt. Ngọc Yến kêu lên mừng rỡ :

- Sư tổ, Yến nhi xin ra mắt.

Linh Xà Miêu Quân mỉm cười xoa tay bảo :

- Lễ nghi như thế là đủ rồi, mau ngồi vào đây để ta giới thiệu với chủ nhân.

Lúc này Lữ Sa đã cùng bọn thuộc hạ chuyển hành lý tới. Ba chục vò rượu Trúc Diệp Thanh mười cân được xếp ngay ngắn trước cửa tiểu viện.

Vô Cực Tẩu thấy rượu quý khà khà được tay vẫy nhẹ, vò rượu gần nhất từ từ bốc lên, bay thẳng vào tay lão. Lữ Sa và thủ hạ thấy Vô Cực Tẩu trở thân công ngư gác lắc đầu, dụi mắt.

Vân Long cất tiếng thưa :

- Sư phụ! Đây là Tố Tâm và Ngọc Yến, nội nhân của Long nhi.

Vô Cực Tẩu quan sát hai nàng, rồi cười khà khà :

- Các người đều có tướng sinh quý tử.

Hai nàng then thùng nhưng lòng vô cùng mừng rỡ. Họ vẫn thầm lo sợ mình không sinh được người nối dõi tông đường cho họ Phạm, nay được Vô Cực Tẩu báo trước điềm lành, nỗi lo kia tan biến.

Linh Xà Miêu Quân quay sang lão hòa thượng già to béo nói :

- Các người hãy đến ra mắt Tam Giới hòa thượng, trụ trì chùa Ngân Ba, cũng là hảo hữu lâu năm của ta và Vô Cực Tẩu. Lão này không kiêng rượu thịt.

Hòa thượng cười rung rinh bụng mỡ bảo họ :

- Chư vị thí chủ chớ đa lễ, xin cứ tự nhiên ngồi xuống bồi lão nạp vài chén là coi như đã có lòng thành rồi.

Mùi xào nấu ở đâu bay đến, Vô Cực Tẩu thích chí khen :

- Long nhi quả biết rõ gan ruột của ta.

Mọi người quây quần quanh chiếc bàn gỗ mộc, uống rượu và đàm đạo.

Lữ Sa liên tiếp bung vào những đĩa thức ăn nóng hổi, thơm ngon. Lão đầu bếp này cũng là một tay thánh thủ, Vân Long bảo Lữ Sa ngồi vào bàn chung vui, việc phục vụ giao cho thuộc hạ. Họ Lữ được ngồi với các lão thần tiên lòng vô cùng phấn khởi và vinh hạnh. Lão thầm tự hào rằng trong võ lâm chưa có ai được diễm phúc này.

Kim Tuyền Nhi bỗng rít lên, bò xuống bàn rồi leo lên vai Linh Xà Miêu Quân ghé vào tai lão thì thầm mấy tiếng. Miêu Quân thất sắc nhìn Vân Long bấm ngón tay tính toán rất nhanh. Lão lại thản nhiên tiếp tục ăn uống, linh xà bò lên quần vào bụi tóc lão.

Vân Long kể lại cuộc chiến với quần ma trong mấy tháng qua. Nghe nhắc đến Thiên Ma Yêu Lão, Vô Cực Tẩu chau mày :

- Lão quỷ này tuổi đã gần trăm mà còn vì chút hư danh náo loạn giang hồ.

Miêu Quân vuốt râu hỏi :

- Thiên Ma chỉ uy lực nát đá tan vàng, người liệu có địch nổi hay không?

Chàng kính cẩn thưa :

- Long nhi tin rằng mình có thể vận dụng tâm cơ để bù vào sự yếu kém của võ công.

Lão hài lòng gật đầu :

- Ta và Vô Cực Tẩu là người hiểu rõ mệnh trời nên không dám cưỡng lại vận số của võ lâm. Chúng ta không thể tự tay diệt trừ Yêu Lão và cũng chẳng thể giúp người một sớm một chiều trở thành thiên hạ đệ nhất nhân. Đi ngược lại thiên cơ, hậu quả khó lường. Bản thân người phải tự cường, bất tức, đến ngày gặp cơ duyên ắt sẽ thành công.

Vô Cực Tẩu mời mọi người uống cạn rồi nói :

- Long nhi, cái hẹn hai mươi năm với Đông Doanh song thần lần này đã có sự cố mới, thành ra ta phải cho gọi các người. Kỳ trước ta và Miêu Quân thắng được Song thần nửa chiều, nhưng lần này, sau ba tram chiều vẫn bất phân thắng bại. Họ bèn đề nghị đưa đệ tử ra đấu thay. Vì vậy, ngày kia người và Ngọc Yến phải so tài với đồ đệ của Song thần. Cuộc đấu này quan hệ đến thanh danh của cả một nền võ học Trung Hoa, hai người phải cố sức.

Ngày hôm sau, phu thê Vân Long ra sức ôn luyện. Vô Cực Tẩu và Miêu Quân rất hài lòng. Đầu giờ Mão ngày trùng cửu, mọi người kéo nhau xuống bãi biển trước chùa. Bãi cát ở đây bằng phẳng, sóng biển hiền hòa, lại có thể bày tiệc rượu dưới hàng dương để cử tọa quan chiêm trận đấu.

19. Chương 19: Đông Đáo Ngân Ba Trầm Hải Đế - Tây Hồi Trung Thổ Vô Cố Nhân

Từ cuối chân trời, một chiếc thuyền buồm lớn xuất hiện, neo lại cách bờ vài trăm trượng. Có bốn bóng người nhảy xuống thuyền con tiến thẳng vào bờ.

Đó là hai lão già nhỏ bé, râu tóc bạc trắng và hai nam nữ trẻ tuổi.

Vô Cực Tẩu và mọi người đứng dậy chào đón :

- Xin mời quý sư đồ an tọa thưởng thức chén rượu Trung Thổ.

Song thần thản nhiên cùng đệ tử ngồi xuống chiếu. Dưới gốc dương cạnh đó, lão đầu bếp già đang nhanh tay chế biến món ăn.

Miêu Quân giới thiệu :

- Đây là Vân Long, đệ tử của Vô Cực lão huynh và Ngọc Yến, đồ tôn của ta.

Lão già Đông Doanh có nốt ruồi ở trên sống mũi, cũng chỉ hai đồ đệ rồi nói :

- Hán tử này là đồ đệ của ta, tên gọi là Dã Mã Mộ Đồ, còn nữ nhi này là đệ tử của em ta, tên là Sương My Phương Tử.

Vân Long quan sát thấy Dã Mã Mộ Đồ tuổi quá tam tuần, mắt dài mà nhỏ, lông mày chữ nhất, mũi thẳng, mặt chữ điền vuông vức, trông lạnh lẽo và đầy sát khí.

Ngược lại, Sương My Phương Tử lại có vẻ nhu mì, thuần hậu. Mặt nàng tròn trịa, phúc hậu, không bằng bọn Tố Tâm nhưng cũng rất xinh đẹp.

Cả bốn người đều mặc y phục Đông Doanh, áo rộng không cổ, tay áo ngắn, hai vạt áo trắng viền đen khẹp lại ngay giữa ngực, búi tóc lệch về phía sau chứ không nằm giữa đỉnh đầu như người Hán.

Song thần uống mấy chung rồi nói :

- Không nên kéo dài vô ích, để bọn đệ tử bắt đầu so kiếm là vừa, hai lão huynh thấy thế nào?

Hai lão này nói tiếng Hán rất lưu loát. Vô Cực Tẩu gật đầu cười khà khà :

- Được! Bọn già chúng ta sẽ cùng nhau đấu rượu và xem bọn trẻ trở tài.

Dã Mã Mộ Đồ cùng Phương Tử lặng lẽ đứng dậy, cúi người chào rồi lặng lẽ bước ra bãi cát. Vân Long và Ngọc Yến cũng vậy.

Hai cặp đứng đối diện nhau, rút kiếm ra thủ thế. Kiếm của hai cao thủ Đông Doanh hơi cong và dài hơn kiếm Trung Nguyên. Chàng biết người Đông Doanh đã tìm ra phương pháp luyện thép lạnh, đúc nóng rồi làm lạnh đột ngột nên kiếm của họ sắc bén phi thường, không thua gì các bảo kiếm Trung Hoa.

Họ cầm kiếm bằng cả hai tay, thân kiếm dựng đứng trước mặt. Không dám coi thường đệ tử của Song thần. Chàng quán chú công lực, chuẩn bị dùng Ngự Kiếm Thuật. Thực ra, kiếm pháp của người Đông Doanh cũng tương tự như phép Ngự kiếm của Trung Nguyên. Chiêu nào cũng dùng nội lực toàn thân ra đòn như sấm sét. Đường kiếm đơn giản nhưng vô cùng bá đạo.

Dã Mã Mộ Đồ và Sương My Phương Tử hét lên một tiếng, đôi chân lướt nhanh trên mặt cát, kiếm vẫn giữ nguyên thế xông tới.

Chàng xuất chiêu “Phong Vũ Thời Tai” trong Giáng Ma chân giải, chủ yếu phòng thủ để tìm hiểu lộ số đối phương. Hai thanh kiếm chạm nhau vang rền, hai người đồng đội ra một bước. Chàng ước lượng công lực của hấn không thua gì chàng. Chiêu “Tứ Lượng Phùng Xuân” trong Thái Cực tuệ kiếm tung ra như rắc hoa quanh bóng địch. Mộ Đồ thấy chàng chưa dùng đến Vô Cực tam kiếm nên cũng bớt căng thẳng, cùng đối phương chiết chiêu. Càng đánh, hấn càng kinh ngạc trước sở học bao la, biến hóa của chàng. Song thần trong suốt sáu mươi năm lao tâm khổ tứ tìm cách phá giải Vô Cực tam kiếm và Linh Xà kiếm pháp nên tự tin đệ tử mình không thể bại. Nay thấy Vân Long không dùng đến tuyệt kỹ của Vô Cực Tẩu mà bình thủ với Mộ Đồ nên cất tiếng hỏi :

- Vô Cực lão huynh, tên tiểu tử kia có thực là đệ tử của ông không? Tại sao kiếm pháp của hắn lại bá tạt như vậy?

Vô Cực Tẩu cười khà khà đáp :

- Long nhi là đại biểu tốt nhất của võ học Trung Hoa, ta chỉ là một trong nhiều sư phụ của hắn mà thôi.

Bên này, Ngọc Yến cùng Sương My cũng bất phân thắng bại, nhuyễn kiếm sinh động như long xà vờn quanh đối thủ, ngay cả Miêu Quân cũng phải bất ngờ.

Dã Mã Mộ Đồ sau ba trăm chiêu vẫn chưa nhìn ra được sơ hở của đối phương, gã nổi sát khí thét lên ghê rợn giở tuyệt chiêu của Song thần là “Tuyệt Nộ Sơn Đầu”. Kiếm quang tỏa ra những bông hoa bạc trắng, cuồng loạn bay lượn phủ cả đấu trường. Vân Long cười khanh khách tung người lên không xuất chiêu “Vô Cực Uyên Nguyên” chụp xuống đầu Dã Mã. Kiếm khí chạm nhau nổ như sấm, hai người bị phản lực dội xa nhau hơn trượng. Không ai bị thương nhưng tay áo của kiếm sĩ Đông Doanh đã bị rách một đường. Hắn vẫn điềm nhiên hít một hơi chân khí định xuất chiêu thứ hai. Nhưng chàng đã nhanh hơn, dùng Lăng Vân bộ pháp lướt tới ra chiêu “Vô Cực Chuyển Luân”, thân ảnh chàng hòa với kiếm quang như một bánh xe cuốn đến. Dã Mã Mộ Đồ cười nhạt, dùng chiêu “Hải Thượng Băng Ngưng”. Chiêu này Song thần đã khổ công nghiên cứu, chuyên dùng để phá chiêu “Vô Cực Chuyển Luân”.

Nhưng ngờ đâu, Mộ Đồ vừa vung kiếm đánh chưa hết nửa chiêu thì đối phương đã biến chiêu, một vòng hào quang sáng lòa xuất hiện, chiêu “Vô Cực Quang Minh” nuốt chửng lấy hắn. Mộ Đồ định biến chiêu nhưng không còn kịp nữa. Tiếng sắt thép va chạm nhau ngân dội. Hai bóng người tách ra rơi xuống.

Thân áo trước của Vân Long rách một đường dài từ vai trái xuống thắt lưng. Nhưng Mộ Đồ thì vô cùng thâm. Một vết kiếm thương kéo ngang người, máu tuôn nhuộm đỏ áo bào. Búi tóc bị cắt đứt rời rũ xuống quanh vai.

Có lẽ vết thương không nặng, hắn chống kiếm lạnh lùng nói :

- Hôm nay ta nhận bại, nhưng hẹn người đứng ngày này năm sau tại bờ biển Thanh Đảo Sơn Đông.

Chàng nghiêm trang gật đầu :

- Tại hạ xin nhận lời.

Dã Mã Mộ Đồ không thềm vận công chỉ huyết, gã nghiêng răng bước đến trước mặt Song thần quỳ xuống thưa :

- Sư phụ! Đồ nhi đã tận lực.

Song thần buồn bã, thấy Sương My Phương Tử cũng không cách nào thắng nổi Ngọc Yến nên quát lớn :

- Sương My đình thủ, chúng ta thua rồi!

Ngọc Yến nghe vậy liền tung mình rời khỏi đấu trường. Sương My cúi đầu bước đến, quỳ bên cạnh Mộ Đồ.

Đông Doanh song lão quay sang nói với Vô Cực Tẩu và Miêu Quân :

- Không ngờ Trung Hoa lại nảy sinh ra một kỳ tài như gã tiểu tử kia. Anh em chúng ta nhận bại, suốt đời không đặt chân vào Trung Thổ nữa. Nhưng ước hẹn một năm sau của Dã Mã Mộ Đồ, chúng ta không có quyền ngăn cản.

Miêu Quân nghiêm sắc mặt bảo :

- Hai vị phá lệ của tạo hóa, sống đến từng tuổi này đã là có tội, sao lại còn cố cưỡng lại thiên lý, nuôi lòng hiếu thắng gây hại cho đời? Vạn vật còn có lúc thịnh, lúc suy. Võ học mỗi nước cũng vậy. Tranh dành hơn thua làm gì?

Song thần phá lên cười ngạo nghễ :

- Người nói cũng phải, nhưng hàng ngàn năm nay Trung Hoa vẫn coi Đông Doanh là bọn man di, mọi rợ. Bọn ta quyết làm cho các người sáng mắt ra rồi mới chịu rời bỏ cuộc đời.

Nói xong, hai lão dắt đệ tử xuống thuyền.

Tam Giới hòa thượng thở dài than rằng :

- Phật chẳng độ kẻ vô duyên, Đông Doanh song thần còn chơi voi giữa biển mê, võ lâm Trung Nguyên còn nhiều tai kiếp.

Ngày chiều hôm đó, đầu con nước, Lữ Sa cho thuyền ra khơi trở lại Trung Nguyên. Vô Cực Tẩu và Linh Xà Miêu Quân cũng có mặt trên thuyền. Bốn ngày sau, họ đã đi được gần ba trăm dặm. Độc Cô Thiên cho bày bàn tiệc trên mũi thuyền để mọi người ngắm cảnh hoàng hôn.

Trời trong vắt, gió biển hiền hòa thổi căng những cánh buồm. Chim hải âu lượn lờ trên mặt biển kiếm ăn. Vàng dương đang hạ dần cuối trời Tây, cảnh vật vô cùng diễm lệ.

Lữ Sa cũng buông tay lái vào chung vui. Tố Tâm, Ngọc Yến nhắm nháp chút rượu, say mê chiêm ngưỡng vẻ đẹp bao la, hùng vĩ của đại dương.

Bỗng chiếc thuyền bất ngờ khựng lại. Nhu bị đâm vào đá ngầm. Chén bát trên bàn bay về phía trước, Vân Long kịp thời đưa tay giữ chặt hai nàng.

Lữ Sa biến sắc chạy vào giành lấy tay lái, mọi người chưa kịp định thần thì trước mũi thuyền, một chiếc đầu rắn to bằng mảnh chiếu vươn lên, chiếc lưỡi dài thè ra thụt vào giữa hai hàm răng sắc nhọn trông thật kinh khiếp.

Vô Cực Tẩu quát lớn, phất một chưởng phách không vào đầu thủy quái.

Con vật trúng đòn, đầu đón rít lên, thân nó quấy động mặt biển làm thuyền lắc lư dữ dội. Thấy quái vật không hề hấn gì, Miêu Quân vung song chưởng quát thẳng vào cổ nó.

Mũi thuyền chật hẹp, chỉ đủ chỗ hai người đối mặt với con giao long khổng lồ này. Vân Long bảo hai nàng bám chặt vào vách thuyền rồi tiến lên định trợ giúp sư phụ. Ngờ đâu, thủy quái đã dùng đuôi quăn quang thuyền vụn mảnh, chiếc thuyền bất ngờ nghiêng hẳn sang bên tả. Ngọc Yến chưa tìm được chỗ bám nên bị hất tung về phía giao long, chiếc lưỡi dài của nó vươn ra đón lấy. Chàng thấy ái thê sắp rơi vào miệng quái vật, vận toàn lực tung mình lên không phất một chưởng đẩy Ngọc Yến rơi trở lại thuyền. Tay kia vồ thẳng vào lưỡi giao long, mượn sức phản chấn, bốc lên cao phóng một đạo Niên Hoa chỉ vào mắt nó. Thủy quái đầu đón nổi hung, mở to miệng định nuốt chửng con mồi.

Vân Long không còn cách nào khác, đành buông người rơi xuống nước.

Nhưng Vô Cực Tẩu đã quát lên, xô ra một đạo kinh phong về phía đệ tử.

Chàng mừng rỡ lộn người xuất song chưởng chạm vào để mượn sức đẩy, bay vút lên cao, lần này chàng lượn ra sau đầu giao long, rút tiểu đao nhằm thắt khiêu con vật mà cắm vào. Nhưng quái xà đột nhiên quay sang hướng khác nên lưỡi đao cắm phập vào xương sọ chứ không trúng yếu huyệt. Không ngờ giao long bị đau, sợ hãi lặn nhanh xuống đáy biển, vẫy đuôi bơi như tên bắn. Vân Long bất ngờ bị rơi xuống nơi có lực ép cao nên bất tỉnh, tay vẫn còn nắm chặt cán tiểu đao.

Biến cố này xảy ra trong chớp mắt nên chẳng ai kịp phản ứng gì. Họ đổ xô ra mạn thuyền thúc giục Lữ Sa lái theo hướng đào tẩu của thủy quái để vớt Vân Long.

Đã tàn một nén nhang mà vẫn không thấy tăm hơi. Vô Cực Tẩu thở dài buồn bã. Ngọc Yến và Tố Tâm gào khóc như điên loạn. Miêu Quân phải điểm huyệt ngủ cả hai.

Họ tiếp tục tìm kiếm suốt ba ngày đêm mà vẫn hoài công. Hai nàng không còn khóc lóc nữa nhưng thờ ơ như ngốc.

Miêu Quân và Vô Cực Tẩu nghiêm sắc mặt bảo :

- Kiếp nạn của Long nhi, y đã biết trước, nhưng không có cách nào xoay chuyển nổi, các người phải bình tâm tin tưởng vào hai lão già này. Họa trung đắc phúc, không bao lâu sau Long nhi sẽ trở lại.

Tố Tâm và Ngọc Yến biết họ là tiên ở chốn phàm gian, đoán được quá khứ vị lai nên cũng tạm yên lòng.

Thuyền quay lại trực chỉ Trung Thổ, không tìm kiếm nữa. Độc Cô Thiên bậm môi gạt nước mắt thầm gọi đại ca.

* * * * *

Phần Vân Long dù bị ngất đi nhưng thần công Vô Tướng Bát Nhã vẫn bảo vệ tâm mạch nên đi vào trạng thái bế tức, đông đưa theo nhịp bơi của giao long. Con vật này bị đâm vào óc, theo bản năng cố chạy trốn, nhưng cuối cùng kiệt sức mà chết. Nó là loài lưỡng thể, thường nổi trên mặt nước, vì vậy mới bị thuyền của Lữ Sa đâm phải. Khi chết, xác giao long từ từ trôi lên dạt dờ trôi theo sóng biển. Vân Long tiếp xúc với khí trời dần dần hồi tỉnh dưới ánh nắng gay gắt. Chàng mở mắt, thấy mình đang bám vào xác thủy quái, lơ mơ nhớ lại sự việc. Chàng trèo lên ngồi trên mình nó, đưa mắt dõi trông bốn phía, không hề thấy bóng thuyền.

Vàng thái dương và gió biển mau chóng hong khô quần áo và làm làn da nóng bỏng. Chàng lại phải nhảy xuống nước, nép mình vào thân thủy quái để tránh nắng, nhưng cơn khát thì chẳng cách nào tránh được.

Vân Long ngao ngán trèo lên, rút tiểu đao ra. Một luồng máu nóng tanh tưởi phun ra như suối. Chàng lấy tay bịt lại rồi ghé miệng vào nhãn mặt cố uống vài hớp. Hai ngày sau máu không còn chảy nữa, chàng đành phải moi óc mà ăn. Lần lựa đã bảy lần hoàng hôn, một sáng nọ chàng tỉnh giấc thấy xác giao long đã tấp vào một hòn đảo nhỏ, mắc kẹt vào mấy tảng đá quanh bãi biển.

Chàng mừng rỡ, rút tiểu đao nhảy lên bờ. Trên đảo có suối và cây cối nhưng không có trái, cũng chẳng có thú rừng, chim muông, chu việc chỉ chừng vài dặm, chàng chạy một vòng rồi quay trở lại chỗ cũ.

Suy nghĩ một hồi, chàng chạy vào rừng cắt một đồng dây leo chắc chắn, trở xuống nước cột vào đầu giao long rồi lên bờ tìm chỗ vững chắc, xuống tấn vận toàn lực kéo xác nó lên. Con vật nặng có đến hai, ba ngàn cân nhưng nhờ có nước và mặt cát mềm nên cũng có thể từ từ trượt đi.

Chàng nghỉ một lúc rồi nhanh tay lột da, trải lên phiến đá lớn trên bờ rồi lóc từng miếng thịt phơi trên đó. Trong lúc phủ ngũ tạng, chàng chỉ lấy trái tim, to bằng trái dưa.

Khi làm xong thì trời đã về chiều, chàng xách trái tim xuống suối rửa sạch rồi trằm mình trong dòng nước ngọt ngào, mát lạnh.

Tắm xong, tinh thần sáng khoái, chàng gom ít củi khô, chọn một tảng đá bằng phẳng, vận công dùng tam muội chân hỏa đốt cháy chúng, ngọn lửa hồng bốc lên đem lại hơi ấm. Vân Long cắt trái tim ra thành những lát mỏng, nướng trên ngọn lửa. Vì không có gia vị nên chẳng thơm tho gì, nhưng sau mấy ngày ăn thịt sống, chàng cảm thấy vô cùng ngon miệng.

Trái tim tuy lớn nhưng lại rỗng, tính ra chỉ nặng độ ba cân. chàng sợ để mai sẽ hư nên cố ăn cho hết.

Tiếng sóng biển rì rào vỗ vào bờ chỉ làm cho không gian thêm phần tĩnh mịch. Chàng thở dài nhớ đến phụ mẫu và những người thân khác.

Từ ngày dẫn thân vào gánh vác giang hồ, chuyện sinh tử đã gác ngoài tai nên hôm nay dù có lâm vào tuyệt cảnh, lòng chàng vẫn không hề nản chí.

Cơ thể rã rời vì những ngày gian khổ trên mặt biển. Chàng bỏ thêm củi vào đồng lửa rồi thiếp đi. Đến nửa đêm, chàng bỗng nghe từ trong đan điền như có lửa cháy vội bật dậy vận công trấn áp. Cơ thể chàng nóng hừng hực, kinh mạch chàng căng phồng như muốn nổ tung. Chàng cố gắng dùng tâm pháp vô thượng chậm dần khí đi qua các huyết đạo.

Nếu bản thân chàng không có sáu thành Vô Tướng Bát Nhã thì luồng hơi nóng mãnh liệt kia đã như cơn lũ ồ ạt phá nát kinh mạch. Chàng đắm mình vào trạng thái vô ngã, cố dẫn dắt chân khí đi đúng đường. Không biết đã được mấy vòng chu thiên, hơi nóng hòa vào cơ thể dịu dần đi.

Chàng xả công, mở mắt ra thấy cảnh vật chung quanh đều sáng sủa, tinh thần sung mãn phi thường. Chàng vui mừng biết công lực mình đã đến mức Lữ Hỏa Thuần Thanh.

Chàng thử búng một đạo Niêm Hoa chỉ vào tảng đá trước mắt. Chỉ phong nhẹ nhàng êm ái xuyên vào lớp đá cứng, bụi bay mù mịt. Vân Long lấy một cành cây thẳng đút vào để đo. Chiều sâu hai tấc, quả là kết quả ngoài sức tưởng tượng.

Chàng vui mừng nên thao thức đến sáng. Trong những ngày sau đó, chàng đã ôn luyện lại sở học của mình. Một hôm, chàng bước đến chỗ chôn xương và ruột của giao long, thấy sóng biển đã làm trôi lớp cát, lộ ra

một bộ xương dài và lẩn trong đó là một thanh kiếm đen như mực.

Chàng nhặt lên và hơi ngạc nhiên trước hình dạng lạ mắt của nó.

Thanh kiếm này dài hơn trường kiếm của Trung Nguyên một tấc, bản kiếm rất hẹp, chỉ bằng độ ngón tay người. Thân kiếm dẻo dai, có thể uốn cong mà không gãy. Chàng thử chặt vào đốt xương sống của quái xà, vết chém thẳng băng và nhẵn nhụi. Chàng vui mừng nắm chặt chuôi kiếm bằng ngà voi, xuất thử mấy chiêu, lưỡi kiếm ngân lên như tiếng đàn.

Vân Long cao hứng cố lợi dụng thời gian rảnh rỗi này để luyện võ. Phần chót của Giáng Ma chân giải nói về võ đạo và kiếm đạo, sau một tháng chàng đã hoàn toàn thấu hiểu, kiếm thuật tiến thêm một bước dài.

Sau này chàng ở luôn trong chiếc lều bằng da rắn tại bìa rừng để công thể quan sát được mặt biển, chờ đợi một cánh buồm đến vớt. Ban đêm chàng đốt một đồng củi to để sưởi ấm và làm tín hiệu cầu cứu. Cũng may trên đảo có nhiều cây khô.

Một sáng kia, chàng ngủ dậy thấy cơ thể mình ngứa ngáy, nhìn xuống đôi tay thấy da nổi lên lớp vẩy đều đặn, chàng hoảng hốt cởi quần áo thấy toàn thân đều thế, trừ hai lòng bàn tay, bàn chân và dương vật. Nỗi khiếp sợ làm chàng choáng váng, cố định thần chạy vào rừng đến bên dòng suối. Củi xuống soi rọi, cố nhìn xem dung mạo mình đã biến đổi đến đâu. Dưới nước hiện ra một khuôn mặt có làn da xanh xám trông vô cùng quái dị. Vân Long chợt nhớ đến thanh tiểu đao liền lấy ra soi lại. Lớp vẩy trên mặt và cổ rất mịn nhưng cũng đủ biến chàng thành một người xa lạ.

Chàng tuyệt vọng, cười lên điên dại, lấy tiểu đao cố cạo sạch lớp vẩy trên tay tả. Ngờ đâu thân vật này chỉ trượt đi trên mặt da mà không thể làm tróc được miếng vẩy nào. Chàng giận dữ cứa mạnh nhưng da chỉ lõm vào mà không đứt.

Vân Long biết thân công hộ thể của mình đã tự phát bảo vệ toàn thân. Chàng định dồn chân khí trở lại Đan Điền rồi dùng đao tự sát. Nhưng hình ảnh người thân và gánh nặng của võ lâm khiến chàng chùn tay.

Chàng vung chưởng bổ vào những thân cây chung quanh cho đến khi kiệt sức. Ngâm mình dưới lòng suối lạnh, chàng bắt đầu tỉnh táo lại, quyết định đem tấm thân bất hoại và xấu xí này quét sạch bọn ác ma rồi sẽ bỏ vào núi sâu rừng thẳm và ẩn dật. Đã có chủ ý, lòng chàng thư thái hơn, lại tiếp tục luyện võ.

Chàng nhớ lại nửa chiêu mà Kiếm Ma đã truyền dạy, cố tìm cách bổ xung cho trọn vẹn. Chàng cũng thử so sánh với nửa chiêu cuối cùng của Thái Cực tuệ kiếm, nhưng không hề ra manh mối.

Một đêm nọ, trời đổ mưa như thác, chàng co ro nằm trong lều da rắn, nước mưa tạt vào ướt sũng. Nhớ là tấm da giao long rất dài, dựng lều, trải nền vẫn còn dư một khúc, cuộn lại nằm sát chân lều. Cầm lấy tiểu đao, chàng lẩn sang phía ấy rọc đứt phần dư, đem ra che kín cửa, làm xong, chàng khoan khoái nằm xuống. Tiếng mưa đập vào cửa lều bộp bộp làm giấc ngủ chập chờn, không chịu đến. Chàng mơ màng suy nghĩ về nửa chiêu kiếm, nhưng tiếng mưa lại gợi nhớ đến hình ảnh tấm da rắn che cửa lều. Bỗng nhiên, chàng cảm giác rằng mình đã thức ngộ được một điều gì ở đó? Kiếm chiêu và da rắn. Chàng cứ lẩm bẩm lập đi lập lại và cuối cùng bật dậy, phá lên cười sung sướng. Chàng đã tìm ra cách ráp nối hai nửa chiêu kiếm kia.

Không chần chừ, Vân Long xách Hắc kiếm chui ra khỏi lều. Dưới cơn mưa tầm tã, chàng kết hợp hai bán chiêu thành một chiêu duy nhất.

Chính mảnh da rắn đã gợi cho chàng ý tưởng rằng hai bán chiêu kia đều có đoạn thừa. Có lẽ bậc tiền nhân ngày xưa cũng đã khổ công bỏ khuyết, nhưng chỉ thêm được vài thế thức rồi truyền lại cho hậu thế. Cho nên nếu cứ ôm khư khư giữ lấy toàn vẹn các thế thức đã học thì không cách nào khớp với nhau được.

Đến gần sáng, cơn mưa tạnh hẳn thì chàng đã hoàn tất công việc, kiếm chiêu vốn không có tên, cảm khái vì thân phận của mình, chàng đặt cho nó cái tên là “Vô Sở Nhi Quy”. Bản thân chàng không chồn mà về thì địch thủ gặp chiêu này cũng chẳng có cách nào nhìn thấy cốt hương. Uy Lực của nó hơn hẳn Vô Cực tam kiếm.

Vân Long tin tưởng vào sức chịu đựng của mình nên quyết định vượt biển. Hơn tháng qua không hề có bóng thuyền bè qua lại, có lẽ do vị trí hòn đảo này không nằm trên hải trình qua lại.

Chàng đo lại kích thước da giao long rồi vào rừng chặt cây, đóng thuyền. Nhờ thanh Hắc kiếm sắc bén vô song nên sau mười ngày chàng đã làm xong một khung thuyền, tấm da quái xà rất bền chắc và không thấm nước được bọc quanh khung, còn dư để làm một cánh buồm và mái che mưa nắng.

Chàng dùng tấm da cửa lều túm lại, đựng được một lượng nước ngọt độ sáu mươi cân. Thịt rắn phơi khô cũng còn đủ ăn cả tháng. Hơn nữa, chàng có thể bắt cá dưới biển để ăn thêm. Với công lực hiện tại thì không có con cá nào trong vòng bốn trượng có thể thoát được. Một sợi dây da rắn cột vào chuỗi tiểu đao còn lợi hại hơn loại cần câu tốt nhất.

Sau khi đã chuẩn bị đầy đủ, chàng cầm chèo cho thuyền ra khơi. Bây giờ đã là mùa đông, ngọn Bắc Phong lạnh như cắt da làm căng cánh buồm tự chế, Ngày nhìn mặt trời, đêm ngắm Bắc đẩu, chàng chậm chạp tiến về hướng Tây, Có lúc biển lặng im không một chút gió, chàng phải dùng mái chèo đưa thuyền đi.

Đã tám lần hoàng hôn mà vẫn không gặp ai, chàng không khỏi thất vọng nhưng vẫn phải cắn răng chèo tiếp. Hai ngày sau, Vân Long thấy cuối chân trời thấp thoáng một cánh buồm. Chàng vui mừng khôn xiết, vận toàn lực chèo về hướng ấy. Lốp da giao long trơn láng và mềm mại nên lướt nhanh như gió. Thời gian chầm chầm trôi qua, chàng đã đuổi kịp chiếc thương thuyền. Người trên thuyền lớn đã thấy nên hạ buồm chậm lại. Khi còn cách vài trượng, chàng xách kiếm rú lên một tiếng thánh thót rồi tung mình lên như cánh chim hạ xuống. Bọn thuyền phu thấy chàng mặt mũi quái dị, y phục tả tơi, râu tóc bù xù, sợ khiếp vía kêu cha gọi mẹ, chạy ngược vào trong, đóng cửa khoang lại.

Vân Long lắc đầu, nở một nụ cười chua chát rồi cao giọng bảo :

- Xin chớ vị đừng sợ hãi, tại hạ cũng là người Trung thổ. Vì thườ nhỏ mắc quái tật nên dung mạo xấu xí, kỳ dị chứ không phải là kẻ ác. Mong chớ vị vì đức hiếu sinh mà cứu giúp.

Bọn người trong khoang nghe lời nói lễ độ, ôn nhu nên bớt sợ. Một đại hán râu rồng, thân hình vạm vỡ mở cửa bước ra. Gã chăm chú quan sát rồi hỏi :

- Chẳng hay các hạ là ai mà lạc lõng giữa biển khơi như vậy?

Chàng vòng tay thi lễ rồi đáp :

- Tại hạ họ Sở tên Vô Quy. Vốn là người Hán. Năm mười tuổi mắc bệnh, hình hài thay đổi, song thân vì xấu hổ với xóm làng nên lên thuyền đưa tại hạ ẩn cư nơi một hòn đảo nhỏ, ngoài khơi Đông Hải. Nay phụ mẫu không còn, tại hạ một mình bơ vơ nên gắng vượt biển trở về cố quận. Mong đại huynh thương tình giúp đỡ!

Đại hán thấy chàng phong thái đường chính hiên ngang, đôi mắt trong sáng hiền hòa nên yên tâm. Gã vòng tay nói :

- Tại hạ là Phí Xuy Vân, chủ thuyền, chuyên nghề vận tải hàng hóa. Thuyền này mới từ Cao Ly trở về, nơi đến là Giang Tô. Có lẽ khoảng bốn ngày nữa sẽ cập bến. Mời các hạ vào trong tắm rửa, nghỉ ngơi rồi cùng tại hạ uống vài chén rượu.

Chàng cúi đầu cảm tạ rồi bước theo. Họ Phí thấy y phục chàng đã rách nát, gã vào phòng lấy riêng một bộ quần áo còn mới đưa ra :

- Xin kính tặng các hạ, gọi là chút duyên tương ngộ.

Chàng mỉm cười để lộ hàm răng trắng như ngọc, tương phản với khuôn mặt xấu xa.

Bọn thuyền phu và khách thương sợ hãi, lấm lét liếc nhìn. chàng thản nhiên bước ra khoang trước ngồi xuống bàn ăn. Chỉ có Phí Xuy Vân và hai thủ hạ bồi tiếp.

Vân Long đã lâu không được uống rượu nên cao hứng rất nhiều. Họ Phí cũng là tay hảo tửu, phần khởi cùng chàng đối ẩm. Thoáng đã hết vò rượu mười cân. Gã đưa ngón tay cái lên khen ngợi :

- Tửu lượng của các hạ ta xin bái phục.

Chàng lễ nhận mình lưu lạc từ nhỏ chưa về Trung Nguyên nên không đề cập đến chuyện giang hồ. Thủ hạ họ Phí xin phép cao lui, chỉ còn lại hai người nhâm nhi, đàm đạo. Phí Xuy Vân đã ngà ngà, bắt đầu xưng huynh gọi đệ, chẳng còn khách sáo nữa.

- Sở đệ đeo kiếm, nhưng không biết kiếm thuật của người tới đâu?

Chàng khiêm tốn đáp :

- Tiểu đệ học kiếm chưa được bao lâu, muốn nhân cơ hội này tìm một danh sư để thụ giáo.

Họ Phí thở dài, lắc đầu :

- Cao thủ Trung Nguyên nhiều như lá trong rừng, nhưng người đáng gọi là đệ nhất kiếm sĩ đã không còn nữa.

Chàng thắc mắc hỏi thì gã bù nhìn nói :

- Người ta muốn nói đến chính là Tiêu Long Vân thiếu hiệp, hậu nhân của Bích Nhân Thần Quân. Tiêu công tử kiếm thuật thông thần, tài trí vô song, một kiếm đã bại Ứng Ma, Ma Diện. Trước cửa chùa Thiêu Lâm đuổi chạy Thiên Ma Yêu Lão. Nhưng trời xanh không có mắt, trước đây ba tháng, họ Tiêu đã bị thủy quái kéo xuống đáy biển Đông Hải bật tăm. Sự tình này được giấu kín, cho đến hai tháng sau, phu nhân của Tiêu công tử là Miêu Ngọc Yến, thánh nữ đất Miêu Cương, nhờ Lữ Sa thông báo cho tất cả thuyền bè ven bờ Hoàng Hải rằng, ai tìm được chàng sẽ được thưởng một vạn lượng vàng. Thuyền nào ra khơi tìm kiếm, cũng được họ Lữ cung cấp lương thực, nước uống, nhưng cho đến nay vẫn chưa thấy tung tích vị kỳ hiệp ấy. Thiên Ma Yêu Lão đã tái xuất giang hồ, tuyên bố sẽ thiêu hủy Tổng đàn Kiếm môn và tấn công thất đại môn phái. Hiện nay, Thiên Ma giáo đã mở Phân đàn tại các tỉnh ven Đông Hải như Quảng Đông, Phúc Kiến, Chiết Giang, Giang Tô và hai tỉnh nội địa là An Huy, Giang Tây. Phái Hoa Sơn đã phải bỏ chạy về kết hợp với Kiếm môn và Nga Mi. Hơn tháng nữa, nếu không tìm được Tiêu công tử, hào kiệt toàn võ lâm sẽ tập trung tại Tổng đàn Kiếm môn để làm lễ truy điệu chàng theo nghi lễ dành cho Minh chủ võ lâm vào ngày rằm tháng hai tới.

Xuy Vân kể xong, uống cạn chung rồi bảo :

- Vài hôm nữa vào bờ, mời Sở đệ đến tậ xá. Ta sẽ nhờ đại tẩu mua thêm y phục cho người.

Chàng cảm kích định vòng tay nói lời đa tạ thì họ Phí khoát tay nói :

- Sở đệ chớ để tâm chuyện ân nghĩa làm gì. Đạo nghĩa giang hồ, giúp nhau lúc hoạn nạn là thường. Ta lang bạt hai mươi năm, đến tuổi tứ tuần mới yên phận với nghề chở thuê, đã từng tiếp xúc với đủ nọ hạng người nên không thể xét lầm. Tuy người hình dung cổ quái nhưng khí độ đường chính, trung hậu khiến ta yêu mến.

Vân Long thấy gã là một tay hảo hán, khoáng đại, trượng nghĩa, chàng tự nhủ sau này sẽ tìm cách báo đáp.

Bốn ngày sau, thuyền cập bến Giang Tô lúc xế chiều. Phí Xuy Vân giao thuyền và việc chuyển hàng hóa cho thủ hạ rồi dẫn chàng về nhà. Để tránh làm mọi người hoảng sợ, chàng chụp lên đầu chiếc nón rộng vành của một thủy thủ. Thê tử và gia nhân của họ Phí lúc đầu vô cùng kinh khiếp nhưng cũng quen dần.

Phí phu nhân là một người khéo tay, bà dùng da mỏng khâu cho chàng một đôi bao tay dài đến khuỷu, lại mua thêm mấy bộ võ phục và áo lông cừu. Xuy Vân cũng nhờ thợ giỏi làm võ cho thanh Hắc kiếm.

Chàng thấy họ Phí chẳng phải là người giàu sang, dư dả nên lòng áy náy vô cùng. Bỗng nhớ tới những viên ngọc nằm trên võ tiểu đao, chàng mừng rỡ lấy ra xem. Bảy viên lam ngọc này có lẽ cũng bán được nhiều tiền. Chàng nhẹ nhàng dùng mũi đao nạy chúng ra, đem đưa cho Phí Xuy Vân :

- Phí huynh! Nhờ huynh bán giùm tiểu đệ số ngọc này. Đây là tài sản duy nhất mà song thân để lại.

Họ Phí lập tức lên ngựa vào thành Tô Châu, nửa buổi sau trở lại, gương mặt hớn hởi. Gã trao cho chàng một xấp ngân phiếu, tươi cười bảo :

- Không ngờ mấy viên lam ngọc này lại có giá như vậy. Ta đem đến Đào Ký tiền trang gặp lão Vương Tiểu Duệ, vốn là chỗ quen biết. Họ Vương xem kỹ rồi trả bảy ngàn lượng. Ta biết tính lão không bao giờ nói hai lời nên đồng ý ngay, Sở đệ thấy thế nào?

Chàng tỏ vẻ hoan hỉ :

- Đệ cũng chẳng biết là chúng lại có giá trị đến thế.

Vân Long hiểu họ Phí là người khảng khái, nếu chàng đưa bạc, chắc chắc gã sẽ không lấy mà còn phần nợ nữa. Chàng thân nhiên bỏ xấp ngân phiếu vào túi.

Sáng sớm hôm sau, chàng viết một phong thư để lại cùng với bốn ngàn lượng ngân phiếu, thu xếp hành trang, lẳng lẳng lên đường bằng con ngựa của Xuy Vân.

Chỉ còn vài ngày nữa là đến tết Nguyên tiêu, chàng chạnh lòng nhớ đến song thân và bốn người vợ trẻ đang tựa cửa ngóng chờ. Nhưng Vân Long biết đâu Ngọc Yến phần vì quá nhớ thương trượng phu, phần vì nghĩ rằng chàng thất tung là do sự sơ xuất của mình nên đã dặn dò ba nàng kia ở lại phụng dưỡng cha mẹ chồng, rồi mang mặt nạ Miêu Hoa Diện, cỡi Phong nhi đi khắp chốn tìm chồng.

Linh Xà Miêu Quân xem thiên văn thấy tướng tinh chưa tắt, biết chàng còn sống, lão bấm độn rồi bảo Ngọc Yến không cần ra Đông Hải nữa, vì chàng đã vào Trung thổ. Do đó, nàng chỉ quanh quẩn ở mấy tỉnh bên trong.

Nam Cung Sương cũng là người tinh thông dịch số, nên đoán chắc với Thần Tài là chàng chỉ bị tai kiếp một thời gian rồi sẽ bình yên. Nhờ vậy, Phi Vân cũng bớt u sầu, lo lắng.

Vô Cực Tẩu và Miêu Quân về ở Tổng đà Cái bang tại Lạc Dương để chờ tin tức Vân Long và động tịnh của Thiên Ma giáo. Nếu chàng không xuất hiện kịp thời, hai lão thần tiên đành muối mặt mà ra tay diệt trừ Yêu Lão.

Hạ Khánh Dương dù đã được hai lão tiên bồi trấn an, nhưng không vui được nhớ thương nên mặt mày ủ dột, các trưởng lão cũng vậy.

Độc Cô Thiên và anh em họ Tả lại càng thê thảm hơn, ăn ít uống nhiều, gương mặt lúc nào cũng nặng nề như đưa đám. Vô Cực Tẩu bèn bắt chúng phái về Nam Nga Mi sơn để cùng Kiếm Ma củng cố lực lượng.

20. Chương 20: Xà Diện, Nhân Tâm Hàng Giáo Chúng - Tình Lữ Nam Phong Hựu Tái Phùng

Vân Long mang tâm sự u uất và hình hài kinh tởm dong ruổi trên đường thiên lý. Chàng không tin chắc rằng Xích Long Quái Y có thể chữa trị được quái tật này. Sau nhiều ngày suy nghĩ, chàng quyết định đơn thương độc mã tiêu diệt các Phân đàn Thiên Ma giáo để chặt bớt vây cánh của Yêu Lão, rồi sẽ tìm đến tận sào huyệt, quét sạch bọn ác ma. Mục tiêu trước mắt là Phân đàn An Huy.

Ba ngày sau chàng đã đến địa phận tỉnh An Huy. Đây là vùng châu thổ nằm giữa hai con sông Hoài và Dương Tử nên đất đai phì nhiêu, dân cư đông đúc, chàng ghé vào một tửu quán trong thị trấn gần núi Hoa Sơn.

Không có nơi nào thuận lợi hơn để thăm dò tin tức bằng trà lâu, tửu quán. Tửu nhập, ngôn xuất, những gã đã ngà ngà say không bao giờ tiếc lời nói. Nơi đây, người ta cao giọng khoe khoang kiến văn của mình. Nếu khéo gợi chuyện, có thể thu nhập được nhiều tin sốt dẻo.

An Huy chỉ cách biển vài trăm dặm nên dù trời rất lạnh, tuyết cũng chỉ lác đác rơi. Chàng xuống ngựa, kéo cao cổ áo lông rồi bước vào. Tiểu nhị vội vã nặn ra một nụ cười tươi trên khuôn mặt gầy ốm, rồi cúi đầu chào đón :

- Chúc mừng đại nhân giá lâm tề điểm.

Tại gã chưa nhìn rõ gương mặt ẩn dưới chiếc nón lá rộng vành sùm sụp. Nếu không, chắc gã chẳng còn cười nổi nữa.

Chàng ung dung bước vào, gọi một vò rượu năm cân và vài món nhắm.

Trong quán bày hơn mười chiếc bàn gỗ mộc, đã tám chiếc có người ngồi.

Phần đông là khách thương hồ, chỉ có năm người ngồi ở bàn trong góc là mang vũ khí. Qua câu chuyện, chàng biết chúng là đệ tử Thiên Ma giáo.

Một tên có vẻ đã say, cất giọng nhừa nhựa trách móc :

- Mẹ kiếp! Không hiểu Tang hộ pháp nghĩ sao mà chọn núi Hoa Sơn làm trụ sở Phân đàn? Trên ấy vừa cao vừa lạnh, muốn uống rượu hay tìm kỹ nữ phải đi hàng chục dặm mới có.

Lát sau, bọn chúng đứng lên, trở về núi. Vân Long ăn uống no say, bảo tiểu nhị tính tiền rồi lên ngựa đi về hướng Hoa Sơn.

Đường núi gập ghềnh, chàng gởi ngựa ở nhà một tiểu phu, vận khinh công thượng sơn. Sinh tử huyền quan đã được dẫn thông, công lực chàng giờ đây liên miên bất tuyệt. Bóng chàng hòa lẫn vào những bông tuyết trắng như áng mây phiêu diêu bay bổng đến tam quan.

Nơi đây, trước kia là cứ địa của phái Hoa Sơn, gồm một chính điện thờ tổ sư ở giữa, bao quanh ba mặt là các tòa tiểu xá để môn đồ cư trú.

Hoa sơn là một kiếm phái, lấy học thuyết Khổng Phu Tử làm kim chỉ nam, không kiêng rượu thịt, chủ trương xuất thế hành hiệp, cứu khổn phò nguy. Trong quá khứ, Hoa Sơn đã sản sinh nhiều bậc kỳ tài võ học, danh chấn võ lâm. Nhưng rất tiếc, ba mươi năm trước đây, Chưởng môn vô có thất tung, mang theo bí kiếp của tiền nhân nên căn cơ võ học Hoa Sơn bị đứt đoạn, đưa đến sự yếu kém của đời sau.

Núi cao hơn ngàn trượng nên tuyết rơi đầy trời, lạnh cắt da. Bọn giáo chúng ỷ y nên rút cả vào trong nhà tránh rét, không cất người canh gác.

Vân Long ung dung bước vào đứng trước sân, phát một chưởng cách không đánh bung cánh cửa. Bất Quy Tam Kiếm Tang Xí dật bọn giáo đồ nhẩy ra.

Lão quát lớn :

- Tên cuồng đồ kia, ngươi không muốn sống nữa hay sao mà dám đến đây gây sự?

Chàng ngửa mặt cười dài, giọng cười thê lương nhưng ẩn chứa đầy sát khí.

- Tang Xí! Ta là Sở Vô Quy, hôm nay đưa các người về với tổ tiên. Bọn ngươi sống chỉ có hại cho võ lâm và nhục nhã long môn mà thôi.

Bất Quy Kiếm không dần được cơn thịnh nộ, vung kiếm xông tới. Mấy chục giáo đồ bao quanh đấu trường, quyết chẳng cho đối phương chạy thoát.

Chàng cười nhạt, lắc người biến mất, luồn ra sau lưng họ Tang võ liền ba chưởng. Tang Xí thấy đối phương thân pháp như quỷ mị, vội quay người lại vũ lộng bảo kiếm chống trả. Lão nghe thân kiếm va chạm vào chưởng phong chấn động mạnh. Biết đối phương công lực còn thâm hậu hơn mình, lão nghiêng răng chịu đựng. Nhưng khoái chưởng của Sở Vô Quy lớp lớp bổ tới, Tang Xí bị đẩy lui hơn trượng. Bọn giáo đồ thấy Hộ pháp lâm nguy liền vung đao nhập cuộc. Chàng không muốn gây nhiều sát nghiệp nên rút Hắc kiếm dùng tuyệt chiêu chém gãy toàn bộ vũ khí của chúng, rồi tung người lên không, chụp luồng kiếm quang xuống đầu Tang Xí. Họ Tang thấy chàng thân dững tuyệt luân nên sinh lòng khiếp sợ, sử dụng chiêu thủ mạng để đỡ đòn.

Nhưng bản lĩnh chàng giờ đây đã khác xưa nhiều. Chiêu “Thái Cực Sinh Huy” lại là tuyệt kỹ của Võ Đang nên vô cùng lạnh lẽ. Kiếm phong bao phủ đấu trường, tiếng sắt thép Vô Ảnh kiếm chạm vang rền và cuối cùng là tiếng thét thê thảm của họ tang. Thanh Bất Quy kiếm gãy làm ba đoạn, thân hình Tang Xí bị chẻ làm đôi.

Đám giáo đồ tay không vũ khí, thấy Hộ pháp trong chỉ vài chiêu đã thảm tử, chúng khiếp đảm định tung mình chạy trốn. Nhưng một tiếng quát như sấm nổ khiến chân tay chúng rụng rời :

- Đứng lại!

Cả bọn run rẩy, quỳ mọp xuống xin tha mạng. Lực lượng giáo chúng do Ma Điện đào tạo đã tử vong gần hết nên Yêu Lão phải thu nạp thêm người mới, do vậy, lòng trung kiên, quyết tử chẳng là bao.

Sở Vô Quy trầm giọng bảo :

- Thiên Ma giáo đã tới hồi tận số, các người khôn hồn thì mau trở về quê quán làm ăn. Lần sau gặp lại, ta quyết không tha.

Bọn chúng sụp xuống lạy lạy, hứa sẽ ly khai ma đạo, rồi chạy mau xuống núi.

Chàng chặn một tên lại để hỏi địa điểm của Phân đàn Thiên Ma ở Hà Nam.

* * * * *

Mấy ngày sau, cả giang hồ rung động vì chuyện Phân đàn An Huy bị hủy dưới tay một cao thủ có tên là Sở Vô Quy. Võ công họ Sở còn cao hơn cả Tiêu công tử, chỉ một chiêu kiếm đã chém Tang Xí ra làm hai mảnh.

Vân Long tặng lão tiều phu nơi chân núi năm mươi lạng bạc, nhờ lão lên quét dọn và chăm sóc tổ đường của phái Hoa Sơn.

Chàng tiếp tục đi về hướng Tây, dự định tấn công Phân đàn Thiên Ma giáo ở Hà Nam trước để làm giảm áp lực của Yêu Lão đối với hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang. Nơi đó, trước kia chính là căn cứ của Hắc Ưng bang.

Đọc theo sông Hoài, bảy ngày sau chàng mới đến được trấn Hoài Giang. Hôm ấy, đã là mừng sáu tháng giêng. Hương xuân chưa tan, dân cư bên bờ nam vẫn nhộn nhịp vui chơi. Trong trấn lâu lâu nổi lên tiếng pháo đi đùng, lũ tiểu đồng mặc áo bông dày sụ, vui đùa dưới màn tuyết lát phát bay. Chàng tìm đến một khách điểm nhỏ để nghỉ ngơi.

Trời đã gần chiều, chụp lên đầu chiếc nón rộng vành, chàng thả bộ dạo một vòng thị trấn, đi ngang một tửu quán, mùi rượu phần Sơn Tây thoang thoảng khiến con sâu rượu trong bụng chàng ngộ nguây.

Quán này có lẽ cũng khá nổi tiếng nên rất đông người. Tiểu nhị mời chào, đưa khách vào trong. Thấy một bàn cạnh tường còn trống, chàng ngồi xuống, gọi năm cân rượu Phần và món dê nướng.

Giữa quán có chiếc bàn đôi, ngồi quanh là mười mấy khách giang hồ.

Câu chuyện của họ có vẻ hào hứng. Một lão già mặt cúp, râu dê, tuổi xấp xỉ lục tuần, dường như đã say nên nói lớn :

- Các huynh đệ nên biết ta mang danh là Trường Nhĩ Thiết Khẩu, chuyện gì trên giang hồ cũng không qua khỏi đôi tai dài này. Mà đã nói ra thì chẳng thể sai được. Chính mắt ta gặp kỳ hiệp Sở Vô Quy ở Giang Tô, chàng ta vô cùng anh tuấn, thiện dụng một thanh Hắc kiếm đen như mực.

Một đại hán vạm vỡ, râu quai nón cười hô hô bảo :

- Thôi đừng đại ngôn nữa, tháng trước ta còn gặp lão trong mấy kỹ viện ở Vũ Hán, làm sao lão có thể phân thân mà đến Giang Tô được?

Trường Nhĩ xấu hổ chối bai bãi :

- Người đừng có tìm cách hại người, ta đến thanh lâu ở Vũ Hán làm gì? Lỡ phu nhân ta nghe được có phải khổ thân già này không!

Cả bọn phá lên cười ầm ĩ. Bỗng từ trong góc quán, một nữ lang đang ngồi đọc ẩm bỗng đứng dậy, bước lại bàn ăn của họ cất tiếng hỏi :

- Tiện nữ mạo muội xin Thiết Khẩu tiên bối cho biết, có thực là người đã tận mắt nhìn thấy dung mạo của Sở Vô Quy đại hiệp hay không?

Giọng nàng trong trẻo, thánh thót và quen thuộc khiến Vân Long phải quay sang nhìn. Chàng sững sờ nhận ra ái thiê Miêu Ngọc Yến trong gương mặt xấu xí của Miêu Hoa Diện.

Bọn Trường Nhĩ ngẩng lên, thấy người hỏi là một nữ lang mặt rỗ chẳng chịt nhưng đôi môi đỏ như son và cặp mắt phượng long lanh.

Trường Nhĩ cau mày hỏi lại :

- Chuyện đó có quan hệ gì đến cô nương?

Nữ lang rút trong tay áo ra một bức họa cuộn tròn. Nàng căng ra cho lão xem rồi nói :

- Tiện nữ có một vị đại ca thất tung đã mấy tháng nay. Tính tình y lại kỳ quái, không chịu trở về nhà, nên tiện nữ phải đi tìm. Xin tiền bối nhìn xem Sở Vô Quy đại hiệp có giống người trong tranh này không?

Dù không thấy rõ, chàng cũng biết bức họa đồ đó vẽ chân dung mình, chàng khẽ thở dài.

Trường Nhi lúng túng đáp bừa :

- Có lẽ giống, cô nương nên đi tìm Sở Vô Quy thử xem sao?

Nữ lang mừng rỡ cúi đầu cảm tạ. Vân Long thấy lão này bịa chuyện gạt gẫm hiền thê không khỏi chán ghét, hừ lên một tiếng. Bọn Thiết Khẩu giật mình quay sang bảo :

- Tên kia, sao ngươi dám xen vào chuyện của lão gia?

Chàng cười mát, vận công cải biến âm thanh, nói bằng giọng thật trầm :

- Ta nghe người khoát lát mà không biết tên nên bực mình thế thôi.

Thiết Khẩu cũng là kẻ có danh tiếng ở Hoài Giang trấn này nên giận dữ xô ghế bước đến trước mặt chàng. Lão chột nhìn thấy thanh kiếm bản nhỏ, đặt trên bàn và chiếc nón rộng vành trên đầu người lạ. Liên tưởng đến lời đồn đại trên giang hồ, lão bắt giác lùi lại ấp úng nói :

- Không lẽ các hạ chính là Sở Vô Quy đại hiệp?

Chàng lạnh lùng đáp :

- Phải, các hạ còn dám đại ngôn nữa không?

Thiết Khẩu choáng váng vì luồng nhân quang nhiếp hồn nên lắp bắp :

- Dạ không dám! Tại hạ buột miệng nói càn, xin đại hiệp lượng thứ!

Lão chấp tay xá lia lia rồi bước ra khỏi quán, bọn ngồi chung bàn cũng rón rén đi theo. lát sau, tin Sở Vô Quy xuất hiện đã lan khắp trấn Hoài Giang.

Ngọc Yến vẫn đứng lặng người, cố nhìn cho rõ dung mạo họ Sở, nhưng chỉ thấy một màu xám. Nàng vẫn bản khoăn, không hiểu có phải là chàng đã hóa trang hay chẳng, nên bước lại cúi mình thi lễ :

- Tiện nữ Miêu Hoa Diện xin hỏi Sở đại hiệp, trên đường dong ruổi có gặp gia huynh hay không?

Nói xong, nàng đưa bức họa ra, nhìn xem nhân thần chàng có biến đổi gì không? Nào ngờ, Sở Vô Quy lắc đầu, thản nhiên đáp :

- Không! Tại hạ chưa hề gặp người này bao giờ.

Với linh tính một người vợ, nàng cảm nhận được sự quen thuộc của chồng trong từng cử chỉ của họ Sở, Ngọc Yến quyết không chịu thua, nàng nở một nụ cười tươi như hoa :

- Tiểu nữ nghe giang hồ ca tụng đại hiệp võ công cái thế, chỉ vài chiêu đã tiêu diệt Phân đàn An Huy, lòng vô cùng ngưỡng mộ. Kính mong đại hiệp cho tiện nữ được vinh hạnh diện kiến dung nhan.

Chàng đau đớn, cố nén lòng bảo :

- Dung mạo ta rất quái dị, chỉ sợ nàng không đứng vững. Nhưng nếu đã quyết, ta cũng xin chiều ý.

Dứt lời, chàng khẽ hất vành nón lên, để lộ khuôn mặt quái vật của mình.

Ngọc Yến chấn động, bắt giác lùi ra sau một bước.

Nàng cố nén cảm giác ghê sợ, bước tới gần chăm chú quan sát, thấy rõ rằng không phải là hóa trang. Lốp vẩy xám đen phủ kín cả gương mặt và phần da cổ.

Để làm tiêu tan lòng nghi ngờ của Ngọc Yến, chàng lộ luôn bao tay bên tả, lốp da còn gớm ghiếc hơn nhiều. Nàng thất vọng cố hỏi thêm :

- Chẳng hay đại hiệp đã mắc quái tật này tự bao giờ?

Chàng lạnh lùng đáp :

- Từ năm mười tuổi.

Chàng sụp nón, mang lại bao tay, nâng chén uống cạn rồi gọi chủ quán tính tiền.

Đôi mắt Ngọc Yến thấp thoáng nét vui mừng. Nàng đã nhận ra trong lối cạn chén của họ Sở có hình bóng của Vân Long. Nàng quyết tâm tìm hiểu cho được thân phận Sở Vô Quy.

Làm ra vẻ thất vọng, nàng nghiêng mình chào rồi bước ra đi trước. Vừa ra khỏi quán, nàng nhanh nhẹn tung mình lên mái ngói, theo dõi xem họ Sở về đâu.

Chàng đang bị xâu xé giữa mặc cảm và tình yêu nên không biết mình bị rình mò.

Thấy Sở Vô Quy bước vào Lão Thực khách điểm, nàng hài lòng trở về Chiêu Dương các, cho gọi một tên hóa tử vào bàn bạc. lát sau, trước cửa Lão Thực khách điểm lảng vảng mấy tên đệ tử Cái bang.

Ngày Vân Long ngộ nạn, chàng bỏ lại ngân phiếu và Hắc Trúc lệnh phù trong phòng trên thuyền, nên Hạ Khánh Dương đã giao lệnh phù cho Ngọc Yến để nàng huy động đệ tử Cái bang khắp nơi trợ giúp trong việc tìm kiếm chàng.

Vô Cực Tẩu và Linh Xà Miêu Quân sau nhiều đêm quan sát thiên văn và chiêm nghiệm dịch số, kết luận rằng Vân Long đã gặp một tai nạn khủng khiếp, có thể đã bị tàn phế nên biết phận không muốn trở về. Vì vậy, họ khuyến khích Ngọc Yến đi tìm, hy vọng khi gặp được ái thiê, chàng sẽ xiêu lòng. Nam Cung Sương cũng hiểu rõ tài trí con cháu nên đồng ý.

Tin Sở Vô Quy xuất hiện thổi một luồng sinh khí vào Đào gia trang và Tổng đà Cái bang.

Kiểm Ma vui vẻ bảo với Độc Cô Thiên và anh em họ Tả :

- Trong hàng ngũ cao thủ trẻ tuổi đương thời, chỉ có một mình Long nhi là có thể giết Tang Xí bằng một chiêu kiếm mà thôi.

Tả thị huynh đệ nằng nặc đòi đi tìm Sở Vô Quy để chứng thực. Nhưng Độc Cô Thiên bảo :

- Đại ca còn sống mà không chịu lộ diện, ắt là có nỗi khổ tâm riêng. Giả như hai người gặp họ Sở, nếu y nhất quyết không nhận thì làm gì được. Chúng ta chờ thêm một thời gian rồi sẽ liệu. Từ nay nên bớt uống rượu, ra sức tập luyện võ công để khỏi phụ lòng đại ca.

Nhắc lại, Vân Long thẫn thờ về khách điểm ngủ vùi đến sáng. Chàng trả phòng thúc ngựa đi về phía Tổng đàn Hắc Ưng bang.

Phương pháp truyền tin của Cái bang nhanh nhạy nhất thiên hạ.

Chàng vừa ra khỏi trấn Hoài Giang là Ngọc Yến đã bám theo sát nút.

Biết võ công của trượng phu cao thâm khôn lường nên nàng cẩn thận giữ khoảng cách an toàn.

Chàng dừng cương trước cửa Phân đàn, vận công gọi lớn :

- Ta là Sở Vô Quy, hôm nay đến khiêu chiến. Các ngươi nên mở cửa tiếp đón cho đúng quy củ võ lâm.

Cánh cổng rộng mở, Địch Thúc Sơn và hai lão hộ pháp Sử Hồn, Giả Quyền bước ra. Họ Địch đã nhận được tin Sở Vô Quy xuất hiện nên hỏa tốc cầu cứu. Tam, Ngũ hộ pháp ở gần nhất nên đến trợ thủ.

Thấy chàng đơn thân độc mã, Thúc Sơn vững dạ. Lão đã chuẩn bị thủ đoạn đối phó nên nở nụ cười sâu hiểm nói :

- Mời các hạ vào trong.

Chàng thấy thần thái lão biết ngay bầy sập đang chờ, liền vận thần công hộ thể rồi cất bước theo sau ba lão ma.

Nơi đây vốn là Tổng đàn Hắc Ưng bang nên rất bề thế, chung quanh có tường cao bằng đá, phải đi qua một khoảng sân rộng mới vào đến khách sảnh.

Chàng vừa đi đến giữa sân thì nghe sau lưng có tiếng cổng đóng lại. Từ dưới chân tường, hàng trăm cung thủ phục sẵn đã trồi lên, chĩa những mũi tên bọc thép nhọn hoắt vào lưng chàng.

Ba lão tặc mau chóng phi thân vào đứng trên thềm sảnh cất giọng cười ngạo mạn :

- Để xem ngươi làm cách nào thoát khỏi loạn tiễn.

Thúc Sơn phất tay ra hiệu, những mũi tên xé gió hướng vào thân thể đối phương. Lão đình ninh họ Sở không cách nào thoát chết. Ngờ đâu, mấy trăm mũi tên xuyên qua y phục dội ra, rơi lả tả xuống đất, để lại những lỗ thủng trên mặt vải.

Ba lão mặt kinh hồn, táng đờm trước thần công kim cương bất hoại của địch thủ, ngơ ngác chưa kịp có phản ứng gì thì đã nghe một tiếng cười cao vút, kiêu ngạo và bi phẫn. Một luồng kiếm quang màu đen có sắc kim óng ánh chụp xuống đầu họ.

Sử Hồn vung thanh Quỷ trảo bằng huyền thiết lên chống đỡ, Giả Quyền cũng rung mạnh Bạch Cốt phướn, tạo nên một đạo kinh phong hôi hám phủ lấy đối phương.

Địch Thúc Sơn là lão hồ ly nên lùi lại chờ cơ hội tập kích, nhờ vậy lão bảo toàn được mạng sống. Tiếng vũ khí va chạm vang rền, lá phướn bị cắt nát thành muôn mảnh và hai tiếng la thảm thiết vang lên. Hai lão Hộ pháp bị chặt ngang lưng thành bốn khúc. Mất còn trợn trừng đầy vẻ khiếp sợ.

Thúc Sơn hồn vía lên mây định đào tẩu, nhưng không còn kịp nữa, luồng mây đen óng ánh đã phủ xuống. Lão cắn răng vận toàn lực múa kiếm che kín toàn thân. Hai thanh kiếm chạm vào nhau ngân dài, tiếng thét đau đớn thoát ra nửa chừng rồi tắt lịm. Thủ cấp lão rời khỏi cổ, lăn lông lốc trên mặt đất, lồng ngực bị mở tung ra.

Bọn giáo đồ thấy thượng cấp chết thê thảm, tuyệt vọng nhìn cánh cổng đóng chặt, đồng loạt quỳ xuống xin tha mạng.

Vân Long chậm rãi bước lại gần trầm giọng bảo :

- Các người đã tận mắt thấy võ công của ta ắt phải tự hiểu rằng Yêu Lão đã đến ngày tận số. Hãy mau rời bỏ đường tà, trở về với cha mẹ, vợ con. Đừng bao giờ cho ta gặp lại nữa.

Cả bọn vui mừng lạy tạ. Chàng nói tiếp :

- Trước khi đi, các người chia nhau phóng hỏa thiêu hủy cái hang ổ cường đạo này.

Lát sau ngọn lửa bốc lên dữ dội, dân chúng trong trấn Hoài Giang kéo nhau ra đường, nhìn về phía khói lửa mà xôn xao bàn tán.

Tin Sở Vô Quy chặt đôi hai lão Hộ pháp Thiên Ma giáo bằng chỉ một chiêu làm chấn động võ lâm. Giáo chúng các Phân đàn khác nơm nớp lo sợ, không biết khi nào đến lượt mình.

Ngọc Yến ẩn mình trên một cây cao ở cạnh Tổng đàn Hắc Ưng bang đã theo dõi trận đấu từ đầu đến cuối. Thấy Sở Vô Quy dù không sử dụng Vô Cực tam kiếm nhưng lòng nhân nghĩa, buông tha bọn giáo chúng không khác gì tác phong của trượng phu, nên lòng càng đoan chắc.

Nàng nghĩ ra một kế liền chọn chỗ vắng vẻ, nằm phục xuống bên vệ đường, vận công bế mạch cho cơ thể nóng lên và hơi thở mong manh.

Vân Long giục ngựa đi tới, thấy có người lâm nạn, tung mình xuống xem thử. Thấy nữ nhân ấy chính là ái thê, chàng vội bồng lên đem đặt dưới bóng mát của cây cổ thụ gần đó.

Chàng bắt mạch, thấy rất trầm nhược, hơi thở nhẹ như tơ, người lại nóng như lửa nên vội vận công xoa bóp các huyết đạo rồi truyền nội lực thúc đẩy máu huyết lưu thông trở lại. Chàng nóng ruột nên quên hẳn mình là Sở Vô Quy, tùy tiện đụng chạm vào những chỗ kín đáo trên thân thể Ngọc Yến. Nếu là người khác, chắc chắn chàng không dám làm vậy.

Ngọc Yến hiểu được điều ấy nên mừng thầm trong dạ, biết mình đã tìm được trượng phu.

Nàng cố tình nằm im, một lúc lâu sau mới chịu hồi tỉnh, mở mắt nhìn chàng. Ngọc Yến giả dò hốt hoảng bật dậy, rời khỏi lòng chàng đưa tay sửa lại xiêm y rồi bật khóc :

- Tiểu nữ là phận gái, dù mặt mũi xấu xí nhưng cũng chẳng phải hạng gái liễu ngô hoa tường. Nay Sở đại hiệp đã đụng chạm đến da thịt, không còn mặt mũi nào mà về nhà.

Nàng vốn mang sẵn tâm trạng sầu muộn trong lòng mấy tháng nay nên khóc rất thành thực.

Vân Long choáng váng áp ứng biện minh :

- Cô nương lượng thứ cho, tại hạ vì nóng lòng muốn cứu nạn, nên có điều thất thố.

Ngọc Yến gạt nước mắt, cúi nhặt lấy thanh Hắc kiếm mà chàng đã để xuống bãi cỏ khi truyền công chữa trị cho nàng.

Chàng hoảng hốt hỏi :

- Cô nương định làm gì vậy?

Nàng rút nhanh lưỡi kiếm ra khỏi bao, lùi lại, chìa thẳng vào ngực trái, rưng rưng nước mắt nói :

- Tiện nữ chỉ còn có hai con đường. Một là xin theo đại hiệp làm thê thiếp, hai là chết tại đây.

Nói xong, nàng đẩy nhẹ mũi kiếm, một giòng máu rỉ ra ướt đỏ cả vạt áo trắng.

Chàng không ngờ ái thê mình hành động như vậy, chợt hiểu rằng Ngọc Yến đã nhận ra mình là trượng phu nên bày kế này.

Vân Long nhếch mép cười nhạt :

- Có lẽ nàng chưa thấy rõ chân diện của ta nên mới nói thế.

Chàng lặng lẽ lột nón, cởi áo để lộ lớp da rắn kinh tởm trên thân mình.

Ngọc Yến đã bao đêm ôm ấp thân mình chàng nên dễ dàng nhận ra hai dấu lõm dài mờ mờ trên ngực và một dấu sẹo nơi vai tả.

Tình yêu của nàng với chồng sâu như biển lớn nên không nề hà gì bề ngoài quái dị. Hơn nữa, nàng tin vào tài y thuật của Xích Long Quái Y.

Vì vậy, nàng thản nhiên nói :

- Tiện nữ mặt rỗ chẳng chịt, có đâu dám chê đại hiệp. Chỉ cần người đồng ý, tiện nữ quyết không hối hận.

Vân Long phần vì lòng thương yêu, nhưng nhớ ái thê sôi sục, phần vì lỡ mắc bẫy nàng, dù cố giữ thân phận Sở Vô Quy cũng không thể phủi tay mà bỏ đi được.

Chàng đành chấp nhận, thử xem nàng có thực sự không hề ghê tởm mình hay chẳng. Chàng mặc lại áo rồi bảo :

- Thôi được, ý nàng đã quyết ta cũng chiều theo. Khi nào không còn chịu đựng được nữa, cứ việc tùy tiện rời xa.

Ngọc Yến biết mình đã thắng, hớn hở tra kiếm vào vỏ trao lại cho chàng rồi sụp xuống lạy. Giọng nàng ngọt ngào như mật :

- Tướng công! Tiện thiếp Miêu Hoa Diện ra mắt tướng công tử.

Ba chữ Miêu Hoa Diện gợi nhớ đến kỷ niệm nồng thắm ngày mới gặp, khiến chàng chấn động cả tâm can, không nén được tâm tình, cúi xuống đỡ nàng lên rồi xiết chặt vào lòng.

Nước mắt Ngọc Yến đầm ướt vai chàng.

Hoàn cảnh hai người lúc này rất vi diệu, Vân Long vẫn quyết không mở miệng nhận lại thân phận cũ, cố bám lấy vai diễn Sở Vô Quy.

Ngọc Yến hiểu được nỗi khổ tâm của trượng phu nên vẫn điềm nhiên chấp nhận.

Nàng buông chàng, lấy trong túi nhỏ nơi lưng ra một mặt nạ da người rồi tươi cười bảo :

- Tướng công! Không phải thiếp ghê sợ gương mặt của chàng. Nhưng đeo chiếc mặt nạ này vào sẽ dễ chịu và tiện lợi hơn. Thứ nhất là chàng khỏi phải suốt ngày đội nón sùm sụp, thứ hai tránh được ánh mắt soi mói của mọi người.

Chàng cũng mong mỗi điều đó nên nghe theo. Ngọc Yến còn dùng một loại phấn dịch dung đặc biệt, thoa kín phần da cổ. Chàng nghiễm nhiên biến thành một hán tử mặt đen sạm.

Nàng cũng thay một dung mạo khác, dù không đẹp bằng mặt thật nhưng cũng khá xinh tươi.

Chàng soi vào chiếc gương nhỏ, hài lòng quay sang hỏi ái thê :

- Nàng có biết Tổng đàn mới của Thiên Ma giáo đặt tại đâu không?
- Có lẽ Hạ bang chủ biết, sao tướng công không ghé Tổng đà Cái bang mà hỏi chứ?

Chàng lạnh lùng bảo :

- Ngoài nàng ra, Sở Vô Quy không quen biết với ai hết. Nàng hãy ghi nhớ điều này.

Ngọc Yến cười ôn nhu :

- Tướng công yên tâm, thiếp chưa bao giờ dám cãi lời chàng. Chúng ta cứ đến Lạc Dương, thiếp sẽ hỏi giùm cho.

Chàng đồng ý. Hai người cưỡi chung một con ngựa, mùi hương nồng ấm, quen thuộc xông vào mũi, không kèm nổi lòng, chàng ôm chặt thân hình gợi cảm của nàng, hôn nhẹ lên mái tóc.

Họ dừng lại gần Chiêu Dương các, nàng chạy vào trong lấy hành trang và dắt ngựa ra. Phong nhi lại gần chàng khịt mũi đánh hơi nhưng không nhận ra, lớp vải đã che mất mùi da thịt cũ.

Hai người vượt qua sông Hoài thì trời đã hoàng hôn. Dừng cương trước một khách điểm sang trọng trong trấn Giang Bắc, nàng nhìn chàng cười ranh mãnh :

- Tướng công đừng lo, thiếp có rất nhiều tiền.

Tiểu nhị lẳng xăng ra đón khách. Chàng đặt một phòng thượng hạng và bảo chúng dọn ngay cơm rượu.

Vân Long mở bọc hành lý lấy y phục vào tắm rửa. Ngờ đâu, Ngọc Yến quyết chứng tỏ cho trượng phu biết mình không hề ghê sợ nên điềm nhiên bước theo.

Nàng then thùng :

- Tiện thiếp nghe nói phụ nữ Đông Doanh thường tắm cho trượng phu, nay xin được hầu hạ tướng công.

Chàng cười mát, lặng lẽ bước vào nhà tắm. Trong đó, tiểu nhị đã pha sẵn một bồn nước nóng. Chàng lột mặt nạ để lên cao, Ngọc Yến vội giúp chàng cởi bỏ y phục.

Vân Long cố tìm trong ánh mắt của nàng chút cảm giác kinh tởm, sợ hãi, nhưng không hề có. Mặt nàng chỉ đỏ lên vì thẹn thùng và sung sướng, vì đã nhìn thấy nốt ruồi son thân quen trên dương vật của chồng.

Chàng nghe cơ thể nóng rực, bước vào bồn ngâm mình trong nước.

Ngọc Yến bắt đầu kỳ cọ cho chàng, đôi bàn tay nàng dịu dàng mơn man lớp da rần. Không dần được ham muốn, chàng vươn tay nhắc bồn nàng đặt vào bồn rồi cởi bỏ xiêm y, say đắm vuốt ve thân hình tuyệt mỹ, nõn nà. Đã mấy tháng trời không được gần gũi, Vân Long bé thốc nàng lên, trở lại giường rồi bắt đầu cuộc ái ân. Ngọc Yến rùng mình đón nhận những khoái cảm mãnh liệt. Nàng say đắm quấn chặt lấy trượng phu.

Cơm canh đã nguội hẳn hai người mới chịu buông nhau ra. Nàng ngượng ngùng đảo khéo thu ba liếc yêu chàng rồi nói :

- Chắc thiếp phải cưới thêm cho tướng công vài ba người vợ nữa. Một mình thiếp e không đáp ứng nổi.

Chàng cười mát bảo :

- Biết họ có chịu nhận một quái vật như ta làm chồng hay không? Ta chỉ cần nàng thôi.

Thay áo xong, Ngọc Yến gọi tiểu nhị đem mâm cơm khác lên. Hai người lặng lẽ ăn uống. Nàng cạn mấy chung, mặt đỏ hồng như hoa đào càng thêm phần kiều diễm. Vân Long ngắm nhìn hoài không chán mắt.

Uống trà xong, hai người nằm cạnh nhau tâm sự. Biết không còn giấu được nữa, chàng thuật lại những tao ngộ của mình sau khi rơi xuống biển Đông.

Ngọc Yến cảm thương thân phận của chàng nên dòng châu lã chã.

Nàng ghen ngào nói :

- Chẳng lẽ tướng công cứ mãi giấu diếm để song thân và mọi người phải sầu khổ hay sao? Chàng là bậc đại trượng phu sao lại coi trọng chuyện xấu đẹp mà quên đạo hiếu và nghĩa tình của thê tử cùng huynh đệ?

Lời của nàng đầy chính khí nên chàng tự cảm thấy hổ thẹn, quay sang ôm chặt nàng rồi bảo :

- Ta nhất thời lầm lẫn, xin nàng đừng giận. Nhưng với hình hài này, chẳng phải sẽ khiến mọi người thương tâm hay sao?

Ngọc Yến hờn dỗi nói :

- Tướng công không tin vào y đạo của ngoại tổ và tiện thiếp ư? Trước mắt, trong vài ngày thiếp có thể chế tạo cho chàng một mặt nạ đúng như chân diện mục để chàng ra mắt mọi người. Sau đó, sẽ từ từ tìm phương chữa trị.

Chàng khen phải :

- Yến muội quả là thông tuệ. Thế mà ta không nghĩ ra.

Nàng cười khúc khích, đôi gò bồng đảo rung động khiến chàng thèm muốn, đưa tay cởi áo rồi ve vuốt. Cả hai lại chìm vào giấc vụ sơn để bù đắp cho những ngày xa vắng.

Hôm sau, Ngọc Yến cải trang ra ngoài mua dược vật, bắt tay chế tác một mặt nạ cho trượng phu. Khi đã hoàn tất, hai người rời khỏi khách điểm tiến thẳng vào Lạc Dương, tìm đến Tổng đà Cái bang.

Tiền Thông thấy mặt Tiểu trưởng lão mừng đến rơi lệ, quên cả thi lễ, quay mình chạy như điên vào thông báo.

Hạ Khánh Dương và các trưởng lão nhảy xổ ra ôm chặt lấy chàng. Họ Hạ bù người bảo :

- Long đệ thất tung làm chúng ta phát cuồng lên được.

Mọi người kéo nhau vào quây quần bên bàn rượu, cười cười nói nói vui vẻ, La trưởng lão bảo Tiền Thông cho đệ tử thông báo ngay tin vui với Tổng đàn Kiếm môn và Đào gia trang.

Vân Long kể lại chuyện cũ, đến đoạn toàn thân mọc vẩy, quần cái mới chú ý đến hai cánh tay đeo găng của chàng. Pháp Cái Hà Quyết ngồi cạnh chụp lấy, lột ra xem. Lốp da rắn xù xì làm mọi người chấn động.

Hạ lão cười lớn trách chàng :

- Chỉ có vậy mà Long đệ cũng không dám gặp lại chúng ta?

Chàng đưa tay chặn lời rồi lột lớp mặt nạ. Gương mặt quái dị của chàng khiến lão ghen ngào. Nước mắt tuôn ra từ đôi mắt già nua. Lão nghiêng rắng võ bàn nói :

- Long đệ cứ yên tâm, đệ tử Cái bang sẽ trèo đèo lội suối, đi đến tận thâm sơn cùng cốc để tìm thuốc trị bệnh cho ngươi.

Chàng cảm kích vòng tay đa tạ rồi kể tiếp cuộc hải hành về Trung thổ và hai trận càn quét Phân đàn Thiên Ma giáo.

Cử tọa ồ lên kinh ngạc :

- Thì ra tên Sở Vô Quy ấy chính là ngươi.

Chàng cũng kể luôn chuyện Ngọc Yến bày mưu giả bệnh để bắt chàng phải lộ chân tướng.

Lữ Quân cười khà khà bảo :

- Yến muội quả là lợi hại, nếu không đầu xô mũi kéo được tên tiểu tử ngang bướng này về đây.

Ai cũng hiểu và cảm phục tấm lòng trinh liệt và thủy chung của nàng.

Hạ lão bắt mọi người cạn chén rồi hỏi :

- Chuyện đối phó với Thiên Ma Yêu Lão, người định thế nào?

chàng đã có chủ ý nên đáp ngay :

- Theo thiên ý của tiểu đệ, xin lão đại ca cử người bàn bạc với thất đại môn phái việc tổ chức một đại hội Hoa Sơn để toàn võ lâm tham gia tranh ngôi Minh chủ. Thiên Ma Yêu Lão tự coi mình võ công vô địch thiên hạ ắt sẽ hoan hỉ đến dự. Nhân cơ hội đó, tiểu đệ sẽ diệt trừ lão và Ma Diện Tú Sĩ. Để đề phòng Yêu Lão có âm mưu, chúng ta cứ bí mật bố trí lực lượng chờ sẵn.

Quần cái đã nghe lời đồn đại về công lực thần sầu, quý khốc của Sở Vô Quy nên đều tin tưởng, tán thành sách lược của chàng.

Mười ngày sau, tin tức về cuộc luận kiếm Hoa Sơn, tranh ngôi Minh chủ đã làm náo động giang hồ. Hào kiệt tứ phương không ai muốn bỏ lỡ cơ hội hiếm có này. Những người ở xa đã vội khởi hành cho kịp ngày rằm tháng hai.

Trong thời gian này, đệ tử Cái bang đã tìm ra địa điểm mới của Tổng đàn Thiên Ma giáo. Đó là ngọn Lương Sơn ở tỉnh Sơn Đông, vào thời nhà Tống, nơi đây đã là sào huyệt của một nhóm anh hùng hảo hán. Họ cầm cự với quan quân triều đình trong suốt mười năm trời. Cuối cùng, Tống đế phải thảo chiếu đại xá, đem công danh bổng lộc ra chiêu dụ họ trở về phục vụ triều đình.

Lương Sơn được bao quanh bởi tám trăm dặm thủy bạc, dễ thủ khó công. Dù có kéo đến hàng vạn quân cũng không dễ gì đánh chiếm được hiểm địa thiên nhiên này.

Thiên Ma Yêu Lão quả là kẻ thâm mưu viễn lự và dã tâm cũng chẳng nhỏ.

Giáo chúng Thiên Ma giáo ở vùng Ba thực đã âm thầm rút hết về Sơn Đông, bỏ hẳn địa bàn miền Tây Trung Hoa. Vì vậy, vai trò của Kiếm môn ở đây không còn cần thiết nữa.

Chàng đã đề nghị Kiếm Ma và La trưởng lão đưa lực lượng bạch đạo về Tỏa Thiên sơn trang chờ đợi.

Vô Cực Tẩu và Linh Xà Miêu Quân đã đi thăm bằng hữu ở đâu không rõ. Nhưng Xích Long Quái Y đã dặt ba vị phu nhân của Vân Long đến Lạc Dương.

Bốn người xuống ngựa, đi thẳng vào hậu sảnh mà không chờ Tiền Thông phi báo. Chàng đang cùng quần cái uống rượu thì nghe tiếng trúc tượng gõ trên nền gạch, vội rời ghế, rảo bước đến quỳ sụp trước mặt Quái Y thưa :

- Tôn nhi bái kiến ngoại tổ.

Quái Y gặp được cháu cưng, xúc động đến mắt đỏ hoe, đỡ chàng dậy rồi bảo :

- Tên tiểu tử bất hiếu, bất nghĩa này làm bọn ta lo lắng đến chết đi được.

21. Chương 21: Xà Diện, Nhân Tâm Hàng Giáo Chúng - Tình Lữ Nam Phong Hựu Tái Phùng

Tổ Tâm, Phi Hà và Thiên Hương trước mặt mọi người không dám bỏ lễ, gạt lệ mừng, cúi xuống ra mắt trưng phụ :

- Bọn tiện thiếp mừng tướng công thoát cơn tai kiếp.

Chàng âu yếm nhìn họ, dịu dàng an ủi :

- Ta biết các ái thể sầu khổ đã nhiều, xin lượng thứ cho ta.

Ngọc Yến biết bổn phận của mình, nên tươi cười bước tới dắt họ vào nhà sau tâm sự, giúp ba nàng mỹ nữ chuẩn bị tinh thần khi đứng trước hình hài ghê tởm của Vân Long.

Hạ Khánh Dương mời Quái Y an tọa. Chưa ai kịp nói câu gì thì Kiếm Ma Công Tôn Sứ cùng La trưởng lão đã dắt bọn Độc Cô Thiên và anh em họ Tả vào đến. Ba gã gặp đại ca mừng đến nỗi quên cả thi lễ, đứng nhìn chàng trân trối. Họ có vẻ hốc hác, gầy đi khá nhiều, đôi mắt thâm quầng nhòa lẹ.

Chàng bước đến, dang tay ôm chặt từng người rồi bảo :

- Đại trưởng phu lưu huyết chứ không lưu lệ, các người mau ngồi vào bàn, mọi người đang đợi.

Chàng quay sang tạ lỗi với Kiếm Ma và La Thiện Hùng. Công Tôn Sứ cười nói :

- Ta nghe tin Sở Vô Quy xuất hiện, biết ngay đó là người.

Họ La xiết chặt chàng vào lòng thủ thủ :

- Long đệ là cát nhân thiên tướng nên không thể nào yếu mệnh được.

Lão kéo chàng vào bàn, ngồi xuống cạnh mình. Hạ bang chủ bật cười sảng khoái :

- Hôm nay đông đủ mọi người, chúng ta uống một bữa thật say để mừng Long đệ trở về.

Quần hào tán đồng, cùng cạn chén. Quái Y thấy chàng đeo bao tay nên thắc mắc :

- Long nhi! Người bị làm sao vậy?

Chàng cười buồn, lột bỏ găng tay để lộ hay cánh tay phủ đầy vẩy xám đen, vằn vện.

Quái Y giật mình bảo chàng bước sang cho lão xem kỹ. Lão chăm chú quan sát rồi hỏi thêm :

- Toàn thân người đều bị như vậy hay sao?

Chàng gật đầu, đưa tay gỡ mặt nạ ọi người nhìn thấy dung mạo khủng khiếp của mình.

Tả Kiếm thấy đại ca từ một trang mỹ nam tử bỗng nhiên biến thành xấu xí, ghê tởm như vậy, không nén được nỗi thương tâm, òa lên khóc.

Quái Y bực mình quát :

- Người có im đi không?

Tả Kiếm sợ quá nín ngay. Lão quay lại bảo cháu :

- Long nhi cứ an tọa rồi kể lại cho ta nghe đầu đuôi câu chuyện.

Chàng vâng lời thuật lại. Nghe xong, lão trầm ngâm một lúc rồi nói :

- Việc chữa chạy không phải một sớm một chiều mà được. Giờ hãy tạm gác lại, Long nhi cứ lo chuyện đối phó với quần ma. Ta sẽ về nghiên cứu lại các cổ thư.

Nói xong, lão điềm nhiên thúc giục mọi người ăn uống.

* * * * *

Vài ngày sau, Vô Cực Tẩu và Miêu Quân về đến. Cả hai đều rất vui mừng khi tận mắt thấy Vân Long còn sống.

Miêu Quân quan sát lớp vẩy rần trên người chàng rồi bảo :

- Không sao, Long nhi cứ yên tâm. Ta sẽ bàn với Quái Y việc trị liệu.

Trong bữa tiệc tẩy trần dành cho hai lão thần tiên, Vân Long hỏi Vô Cực Tẩu :

- Thưa sư phụ! Tại sao Thiên Ma Yêu Lão biết sư phụ và Miêu Quân còn tại thế mà lại dám xuất đầu lộ diện khuyh đảo võ lâm?

Lão cười mát đáp :

- Nguyên do rất sâu xa, khó mà nói rõ được. Nhưng tóm lại, bọn ta đã lỡ hứa với một người rằng sẽ không bao giờ giao đấu với Yêu Lão, trừ khi chính hắn đứng ra khiêu chiến.

Ngọc Yến chớp đôi mắt phượng ranh mãnh nói :

- Nếu tiện nữ không lầm thì người ấy là một nữ nhân?

Miêu Quân cười khà khà bảo :

- Con bé này tinh minh thật. Nhân vật đó chính là mẫu thân của Yêu Lão.

Mọi người ồ lên kinh ngạc nhưng không dám hỏi thêm, chỉ ngầm hiểu rằng gánh nặng võ lâm hoàn toàn do Vân Long và họ gánh vác.

Hôm sau, quần hào lên đường đến Hoa Sơn. Dù còn ba ngày nữa mới đến kỳ đại hội, nhưng thất đại môn phái và anh hùng các lộ đã đến đông đủ. Chàng đã xuất ra mười vạn lượng bạc để phái Hoa Sơn tổ chức tiếp đãi gần ba ngàn hào kiệt.

Hàng trăm gian túc xá đã được dựng lên để làm chỗ nghỉ ngơi. Chưa có lần thịnh hội nào lại được đông đảo người tham dự như lần này.

Có người đến đây quyết góp một tay diệt trừ ma chướng. Cũng có người chỉ đến đây để làm khách quan chiêm.

Các thủ lĩnh, long đầu của thất đại môn phái và bọn Vân Long cùng hội họp trong tổ đường phái Hoa Sơn để bàn lượng sách dưới sự chủ tọa của Vô Cực Tẩu, Linh Xà Miêu Quân, Kiếm Ma. Họ thấy chàng xuất hiện lòng phấn khởi phi thường, thêm tự tin vào lễ tất thắng của chính đạo.

Sáng sớm ngày rằm tháng hai, đại hội tranh chức Minh chủ võ lâm được khai mạc trên một bình đài rộng lớn, nằm bên hữu trụ sở của phái Hoa Sơn.

Thiên nhiên đã tặng cho võ lâm Trung Nguyên một địa điểm tốt nhất để tranh hùng. Khoảng đất này rộng chừng mười mẫu, dù nằm trên sườn núi nhưng rất bằng phẳng. Chính giữa là một thạch bàn cao hơn hai trượng, vuông vức mỗi bề hai chục trượng.

Dãy bàn của ban giám đài đặt ở mé trong để khỏi án ngữ nhãn quang của người xem, vây quanh ba mặt còn lại.

Như thường lệ, ngoài Chưởng môn hai phái Võ Đang, Thiếu Lâm mọi người đề cử thêm năm người nữa. Đương nhiên Vô Cực Tẩu và Linh Xà Miêu Quân được nhắc đến đầu tiên. Còn lại là ba bậc cao niên trong võ lâm.

Thực ra, các vị này chỉ có trách nhiệm giám sát xem các đấu thủ có lén dùng độc dược hoặc ám khí hay không. Còn chuyện hơn thua trong giao đấu khó mà giấu được mấy ngàn cặp mắt quan chiêm. Máu đổ đầu rơi là chuyện thường tình vì trừ những bậc nhân hiệp, có mấy người chịu nường tay với đối phương đâu?

Kế hoạch tiêu diệt Yêu Lão và Ma Diện Tú Sĩ chỉ được phổ biến trong một số người hạn chế, nên phần đông quần hùng vẫn tưởng thịnh hội này cũng như bao lần trước.

Phương trượng chùa Thiếu Lâm là Nhất Tâm thiền sư chưa kịp nói xong lời khai mạc thì một giọng cười âm u từ lưng chừng núi vọng lên.

Yêu Lão và Ma Diện dẫn theo mấy chục giáo chúng xuất hiện. Nhìn lên thạch bàn thấy trong ban giám đài có mặt Vô Cực Tẩu và Linh Xà Miêu Quân, lão chột dạ. Nhưng nhớ lại chuyện xưa, lão yên tâm vòng tay hướng lên đài thi lễ :

- Tiểu diệt mừng được gặp nhị vị thúc thúc.

Vô Cực Tẩu cười khanh khách bảo :

- Người chẳng cần lo sợ, chúng ta vẫn nhớ lời giao ước cũ. Nhưng nếu người giữ trò ma quỷ thì hãy coi chừng.

Yêu Lão vâng dạ rồi trở về vị trí dành cho Thiên Ma giáo, quét mắt nhìn quanh. Chợt thấy Tiêu Long Vân đang ngồi chung với Kiếm Ma, thần sắc xanh xao, tay hữu bị thương phải băng bó. Lão hài lòng, tin rằng chức Minh chủ khó thoát khỏi tay mình.

Trên đài đã có vài cao thủ lên tranh tài, nhưng họ làm vậy chỉ để có chút kỷ niệm mà khoe với con cháu, lân hữu, chứ không thật tâm tử đấu.

Sự có mặt của Thiên Ma Yêu Lão đã dập tắt hy vọng của rất nhiều người.

Thời tiết vẫn còn rất lạnh, dù tuyết đã thôi rơi nhưng vầng thái dương chưa thoát được mấy lớp mây mù bao phủ, chỉ tỏa xuống ánh nắng nhạt nhợt, dịu dàng.

Cử tọa không thấy một cuộc đấu nào hấp dẫn đáng xem nên bắt đầu chán nản, lôi rượu ra giải khát và trò chuyện.

Yêu Lão nóng ruột, tung mình lên đài vòng tay thi lễ với ban giám đài rồi quay xuống phía quần hào ngạo nghễ nói :

- Lão phu là Bộc Cung Dương xin được lãnh giáo chư vị anh hùng.

Ai cũng biết võ công lão nghiêng trời, lệch đất, ra tay lại tàn độc vô cùng nên chẳng hào kiệt nào dám lên thí mạng.

Chờ lâu chẳng thấy có người lên đọ sức, Thiên Ma Yêu Lão đắc chí bảo :

- Nếu chư vị không ai dám so tài cùng lão phu, thì coi như chức Minh chủ khỏi phải tranh giành nữa.

Mọi người đưa mắt nhìn về phía Tiêu Long Vân, thấy tay phải chàng quần băng trắng, họ vô cùng thất vọng.

Nhưng từ cuối sân, một giọng nói vang lên :

- Tại hạ Sở Vô Quy, muốn đọ sức cùng các hạ.

Họ Sở chậm rãi bước vào, chiếc nón rộng vành che kín mặt, thanh Hắc kiếm nắm chặt trong tay.

Cử tọa phần khởi hò reo nhiệt liệt. Sở Vô Quy tung mình lên đứng đối diện với Yêu Lão. Bộc Cung Dương nhớ lại món nợ hai Phân đàn bị hủy, động sát khí gân giọng bảo :

- Lão phu đang muốn tìm người ngờ đâu lại gặp ở nơi này. Thật là nhất cử lưỡng tiện.

Họ Sở lặng lẽ lột nón, để lộ gương mặt sạm đen, rút kiếm rồi lạnh lùng nói :

- Thương lão tuổi già sức yếu, ta nhường cho xuất thủ trước.

Yêu Lão bị sĩ nhục trước mấy ngàn người, không đành được nộ khí, bật cười cuồng ngạo rồi vung chưởng tấn công. Sở Vô Quy thần nhiên múa kiếm chống trả, luồng chưởng phong bị chiêu kiếm kỳ ảo xé thành muôn sợi nhỏ, tan vào không gian. Lão ma giật mình tung liền mấy chưởng sấm sét, quyết đem hết tu việc thâm hậu ra đê bẹp đối phương. Họ Sở không chịu kém, vung tả thủ đỡ lấy chưởng kinh. Tiếng nổ vang như sấm, lão ma lùi lại nửa bước nhưng Sở Vô Quy đội ra hơn hai bước. Chứng tỏ công lực chàng không bằng đối thủ. Tuy thế, cũng đủ làm Yêu Lão khiếp đảm, vì họ Sở tuổi mới đôi mươi, còn lão đã gần bách tuế. Chàng lại có bảo kiếm trong tay, ai thắng ai bại còn tùy vào sở học.

Sở Vô Quy vung kiếm tấn công tới tấp, lưỡi kiếm như con hắc xà bám lấy các tử huyệt đối phương. Kiếm chiêu biến hóa khôn lường, liên miên bất tuyệt, liên lạc như da trời, chàng xuất chiêu nhẹ nhàng, thư thái như thuận tay mà đánh, tùy ý mà đâm, chẳng hề giống một loại kiếm pháp nào cả.

Thiên Ma chưởng pháp hoàn toàn bị khống chế. Trong gần hai trăm chiêu, Yêu Lão bị dồn vào thế thủ. Quần hùng chưa bao giờ được chứng kiến trận đấu nào ác liệt và ảo diệu đến thế, thấy lão ma lùi liền mấy trường, họ phần khởi hoan hô họ Sở.

Yêu Lão động nộ, quát vang như sấm, bùng ra mười đạo Thiên Ma chỉ vô cùng bá đạo. Sở Vô Quy mượn sức phản chấn, lùi hẳn ra sau, rút lên thánh thốt, xuất chiêu “Vô Sở Nhi Quy”. Chàng biết lão mặt gian hoạt như hồ ly nên quyết không để lão thấy nguy mà đào tẩu nên dùng ngay tuyệt chiêu tối hậu này.

Yêu Lão thấy chiêu kiếm bao la như đại hải, kiếm kinh như muốn nuốt chửng lấy mình, lão biết không cách nào địch lại, nên nghiêng rặng vận hết công lực toàn thân trút vào mười ngón chỉ phong cổ cản đường kiếm rồi bất kể sĩ diện, lăn tròn trên mặt đất tránh chiêu.

Hắc kiếm xé nát chỉ kinh bay tới nhưng chiêu “Lẩn Lur Đả Cồn” đã cứu đối phương thoát chết, lão ma chỉ bị rách một đường dài trên lưng, máu tuôn xối xả.

Ma Diện Tú Sĩ bỗng như tia chớp bay đến vỗ một chưởng vào hậu tâm của họ Sở. Sở Vô Quy lão đảo, hộc ra một ngụm máu tươi nhưng lập tức quay lại búng một đạo chỉ phong đánh gãy xương đùi Tú sĩ. Lão đang đắc ý, định nhìn đối phương chẳng thể nào sống sót dưới độc chưởng của mình, nên không tránh kịp, ngã lăn ra. Họ Sở điềm thêm mấy huyệt đạo nữa phé bỏ võ công để Tú sĩ hết cách bôn đào.

Nhờ vậy mà Yêu Lão có cơ hội thoát thân, tung mình xuống núi mất dạng.

Sở Vô Quy tiếc rẻ, đưa tay lau máu trên miệng, nhìn Ma Diện lạnh lùng nói :

- Không ngờ thân phận như ngươi mà cũng giỏi đánh lén.

Thấy chàng đánh bại Yêu Lão và chịu được một chưởng như trời giáng của Ma Diện, quần hào khâm phục sát đất, hò hét vang rền.

Bỗng từ dưới đất, hai gã họ Tả nhảy lên, quỳ phục trước mặt Sở Vô Quy. Tả Phi vừa khóc vừa nói nhỏ :

- Xin đại ca cho phép bọn tiểu đệ đập tan xác Ma Diện để trả thù cho phụ thân.

Họ Sở nghiêm giọng bảo :

- Ma Diện Tú Sĩ là tội nhân của cả võ lâm, phải chờ nghe các bậc trưởng bối phán xử. Nhưng ta hứa sẽ xin cho hai người được giao nhiệm vụ hành quyết.

Hai gã mừng rỡ vâng lời, lôi Tú sĩ vào góc đài rồi ngồi bên canh giữ.

Ma Diện đánh lén không thành, lại bị trọng thương, trong lòng đau đớn, nhục nhã không nói nên lời.

Nhất Tâm thiên sư theo đúng quy củ đại hội, cất tiếng hỏi :

- Sở đại hiệp đã thắng Thiên Ma Yêu Lão, vậy còn có cao thủ nào muốn lên so tài với họ Sở nữa không?

Quần hùng dù khâm phục võ công của Sở Vô Quy, nhưng không quên công lao giáng ma vệ đạo của Tiêu Long Vân nên đồng thanh đề cử :

- Xin đề nghị Tiêu công tử thượng đài.

Họ Tiêu thần nhiên tháo băng tay, bước lên đài, quần hào vỗ tay như sấm, chờ xem cuộc tranh tài.

Nào ngờ họ Tiêu mỉm cười, đưa tay lên mặt, lột ra một lớp da mỏng, để lộ ra dung mạo của Độc Cô Thiên. quần hào ngơ ngác, chẳng hiểu đầu đuôi ra sao. Độc Cô Thiên bước đến gỡ mặt nạ Sở Vô Quy, đây mới chính là gương mặt của Tiêu Long Vân.

Ba ngàn hảo hán chợt tỉnh cơn mê, đồng thanh hét lớn :

- Tiêu công tử, Minh chủ võ lâm!

Họ Tiêu đưa hai tay ra hiệu cho cử tọa im lặng rồi vòng tay nói :

- Kính cáo chư vị đồng đạo, đại hội hôm nay chỉ là một kế sách để dẫn dụ Yêu Lão và Ma Diện Tú Sĩ vào bẫy. Cho nên danh vị Minh chủ là không có thực.

Chàng vừa nói đến đây thì Kiếm Ma đã bật cười ha hả, cướp lời :

- Ai bảo là không có thực? Hào kiệt bốn phương đi hàng ngàn dặm đến đây tham dự, đều nhất tề công nhận. Nếu công tử từ chối, tức là coi thường võ lâm quá đấy.

Mọi người đồng thanh khen phải. Họ Tiêu cứng họng, cúi đầu vái tạ quần hùng. Thanh Kính chân nhân, Chưởng môn phái Võ Đang cao giọng tuyên bố :

- Bấy vị giám đài công nhận thiếu hiệp Tiêu Long Vân, tài đức song toàn, xứng đáng làm Minh chủ võ lâm.

Chờ tiếng hoan hô vừa dứt, Nhất Tâm thiền sư lên tiếng :

- Nhân dịp đông đủ đại biểu anh hùng khắp thiên hạ, lão nạp xin hỏi chư vị định tội Ma Diện Tú Sĩ thế nào?
Quần hào nhất tề hô lớn :

- Chém!

Tả Phi, Tả Kiếm hân hoan, đen Ma Diện đặt xuống thạch bàn. Độc Cô Thiên rút kiếm đưa cho chúng mượn. Tiêu Long Vân dẫn dò :

- Chỉ chém một nhát ngang cổ, không được phân thân, xẻ thịt, trái với đạo trời.

Ma Diện Tú Sĩ từ đầu im lặng, nghe câu nói ấy động lòng cười lớn rồi bảo :

- Các hạ quả là bậc nhân hiệp. Tú sĩ ta thua bởi tay người, chết cũng vui lòng.

Nói xong, lão cố gượng đứng thẳng lên, vươn cổ chịu chém.

Tả Phi hai tay nâng cao bảo kiếm cất tiếng khấn rằng :

- Hoàng thiên chứng giám, hôm nay cô nhi của giòng họ Tả báo thù cho tiên phụ là Phi Hồng Kiếm Tả Đức Trung.

Dứt lời, gã vung kiếm chém bay thủ cấp Tú sĩ, Tả Kiếm đứng bên chụp ngay lấy bỏ vào một hộp gỗ đầy vôi.

Các đệ tử Hoa Sơn mau chóng thu dọn, đem xác Tú sĩ ra sau núi chôn cất.

Mư vạn lượng bạc có thể làm được rất nhiều điều, kể cả việc chiêu đãi rượu thịt cho ba ngàn hảo hán.

Năm tửu lâu quanh núi Hoa Sơn đã hợp tác với nhau để nhận công việc này. Hơn bốn trăm chiếc khăn bàn được trải xuống bình đài và cơm rượu được dọn ra.

Lịch sử võ lâm chưa từng có ngày nào tung bừng đến thế, Ma Diện rơi đầu, Yêu Lão thọ thương, giang hồ chắc còn được yên ổn một thời gian dài.

Tiêu minh chủ cùng các bậc trưởng thượng quây quần chung quanh một mâm trên thạch bàn. chàng đứng dậy, nâng cao chén rượu mời :

- Xin chư vị anh hùng cùng cạn chén này để cầu chúc cho võ lâm sớm được thanh bình.

Mọi người vui say đến tận nửa đêm, sáng hôm sau chia tay trở về cố quận. Có hơn trăm hảo sĩ xin ở lại gia nhập Kiếm môn.

Vân Long nhờ Hoàng Hà Nhất Bá Trang Sĩ Hổ và Dương Tử Đại Hào Thân Quý tuyển cho năm chục dũng sĩ cơ trí và giỏi thủy tánh. Họ sẽ âm thầm xâm nhập vào Lương Sơn để vẽ họa đồ vùng thủy bạc này. Hai người vui vẻ nhận lời.

Chàng lại khuyên Chương môn phái Điểm Thương là Bôn Lôi kiếm khách Lâm Thiện Đình nên vì đại kế chung, tạm thời ẩn nhẫn, bỏ trống trọng địa ở Sơn Đông, di dời môn phái về kết hợp với Hoa Sơn. Như vậy, sẽ tránh được họa diệt vong do Thiên Ma tập kích.

Vô Ảnh Kiếm Lộ Đắc Tuân nhớ ơn cứu mạng của chàng nên tự nguyện ở lại, cùng năm mươi đệ tử về Tỏa Thiên sơn trang chịu sự điều động của Kiếm Ma.

Như vậy, thất đại môn phái và phe bạch đạo nói chung, đã tạo thành một trận thế liên hoàn, có thể cứu ứng lẫn nhau. Và cũng có thể mau chóng tập trung lực lượng đánh vào Lương Sơn.

Bàn bạc xong, các thủ lĩnh trở về thực hiện kế sách.

Độc Cô Thiên và anh em họ Tả đến Tỏa Thiên sơn trang chờ lệnh. Còn Vân Long và Quái Y đưa bốn mỹ nhân về Bắc Kinh.

Hơn nửa tháng sau, chàng đã đến nhà. Không ai dám hé lộ chuyện dung mạo chàng bị biến đổi. Chàng chỉ thuật lại việc mình lạc vào hoang đảo, hàn huyên với song thân một lát riêng cáo một vào nghỉ sớm.

Nhưng chẳng thể nào che mắt được Nam Cung Sương. Ba ngày sau, bà gọi Ngọc Yến vào khuê phòng hỏi han :

- Yến nhi! Chuyện gì đã xảy đến cho Vân Long, con mau cáo tố sự thật cho ta được rõ.

Ngọc Yến thấy mặt bà nghiêm nghị, lạnh lẽo như băng, sợ hãi quỳ xuống sa lệ đáp :

- Kính bẩm A Nương, vì sợ người và lão gia thương tâm nên chúng con không dám nói thật cảnh ngộ của thiếu gia, chứ chẳng phải có lòng man trá.

Nàng bèn đem việc trượng phu ăn thịt giao long, võ công thắng tiến nhưng lại bị ngộ độc, toàn thân nổi lên lớp vẩy rắn kể hết cho bà nghe.

Nam Cung Sương gạt nước mắt đau đớn nói :

- Tội nghiệp Long nhi! Nhưng các người là thê thiếp, ngày đêm kề cận còn không sợ hãi thì ta là mẹ nó, chẳng lẽ không thể chấp nhận? Nhưng chẳng hay Xích Long bá phụ đã tìm ra phương thuốc chữa trị hay chưa?

Ngọc Yến buồn rầu thưa :

- Ngoại tổ đã có phương pháp nhưng lại thiếu một vị thuốc, đó là Hà Thủ Ô ngàn năm. Tô thái sư trước đây được hoàng thượng ban ột nhánh, dùng chưa hết. Hà tổng quản đã cho người cải trang, giả làm khách thương hồ từ quan ngoại đến hỏi mua, nhưng ông ta nhất quyết không bán.

Nam Cung Sương cười mát :

- Họ Tô phú quý nhất thiên hạ, tuổi đã thất tuần, chỉ mong dựa vào kỳ trân để kéo dài sinh lực mà hưởng thụ. Nhưng nếu lão không bán, chẳng lẽ chúng ta không biết lấy trộm hay sao?

Thái sư là quốc trượng của hoàng thượng, quyền thế bao trùm thiên hạ, đụng vào không tránh khỏi tội chết. Nhưng tình mẫu tử cao vời khiến bà chẳng biết sợ là gì. Nếu cần phải vào tận tử cấm thành tìm thuốc cho ái tử, bà cũng không hề do dự.

Ngọc Yến cảm động ôm lấy chân bà :

- A Nương yên tâm, đêm nay con sẽ cùng tướng công đến phủ Thái sư dò xét xem sao.

Tối hôm đó, Vân Long và Ngọc Yến cải trang ung dung đi vào thành.

P phủ Thái sư nằm ở gần cửa Bắc, đồng sộ uy nghi bậc nhất Đế đô. Chung quanh có tường cao bao bọc, hàng trăm dinh viện san sát và cả một hoa viên cực kỳ đẹp đẽ.

Dù có hàng trăm thị vệ canh gác, nhưng thân ảnh hai người như bóng mặt nên chẳng ai phát giác đầu. Thấy tòa đại lâu ba tầng ở giữa sáng đèn, lại được cảnh giới nghiêm mật, chàng đoán đó là nơi ở của thái sư nên dẫn ái thê bay thẳng lên nóc như hai cánh dơi đêm.

Tòa lâu các này cách xa những công trình khác đến mười mấy trượng nên bọn cấm quân không tin rằng có người vượt nổi. Vì vậy chúng chẳng bao giờ thềm ngửa mặt lên mà quan sát ỏi cổ. Hơn nữa, làm gì có kẻ nào bạo gan đến nỗi dám xâm nhập vào đây.

Hai người nhẹ nhàng đặt chân lên lan can tầng hai rồi lấy đà tung người lên mái ngói đại lâu.

Vân Long cẩn trọng gỡ một mảnh ngói rồi nhìn xuống. Chàng giật mình khi thấy cách đó vài trượng ba người đang ngồi uống rượu quanh một chiếc kỷ trà. Có cả gương mặt quen thuộc của Ứng Ma. Còn lại là một lão già tóc bạc râu đen, mặt mũi phương phi, hồng hào và một đại hán trông có vẻ không giống người Trung Nguyên.

Lão tóc bạc, có lẽ là Tô thái sư cười ha hả :

- Được Thiên Ma giáo và quý quốc hỗ trợ, lo gì nghiệp lớn không thành. Khi lão phu lên ngôi Hoàng đế, lập tức dâng năm trăm vạn lượng vàng và điều năm mươi vạn tinh binh giúp Mãn Châu chinh phục nội ngoại Mông. Phần võ lâm Trung Nguyên, lão phu sẽ giảng chỉ công nhận Thiên Ma giáo là môn phái võ học duy nhất, các phái khác phải tuân phục, nếu không sẽ bị khép tội phản nghịch.

Ứng Ma cười sâu hiểm :

- Vậy chừng nào sẽ đến lúc hành thích Minh Thành Tổ?

Họ Tô vuốt râu cười đắc chí :

- Ba ngày nữa, lão phu tổ chức đại yến mừng sinh nhật, Hoàng thượng đương nhiên phải đến chúc mừng. Các vị có thể hạ thủ trên đường đi. Khi đã thành công, Tổng đốc Sơn Hải Quan sẽ mở cửa ải để quân Mãn Châu tiến vào trấn áp các lực lượng chống đối.

Vân Long và Ngọc Yến toát mồ hôi hột, thầm lo cho giang sơn Đại Minh, cố lắng nghe tiếp :

Ứng Ma cười nhạt bảo :

- Bồn giáo đã cử lão phu cùng mười cao thủ hạng nhất đến đây hành sự, chẳng coi bản lãnh bọn thị vệ ra gì. Chỉ cần hạ sát Minh đế xong là bọn ta rút ngay, phần còn lại để Thái sư thu xếp.

Dù khoảng cách khá xa nhưng chàng vẫn cẩn thận, đặt mảnh ngói vào chỗ cũ một cách êm ái rồi ra hiệu cho Ngọc Yến rút lui.

Hai người mau chóng trở về Đào gia trang thuật lại âm mưu kinh thiên động địa này cho Quái Y và phu phụ Tài Thần được rõ.

Phi Vân lắc đầu thở dài nói :

- Không ngờ lão Tô Quế đã làm quan đến cửu phẩm, giàu sang tốt bụng mà lại còn sinh lòng phản phúc, soán nghịch ngôi vua. Mượn sức Mãn Châu khác gì rước hổ vào nhà.

Nam Cung Sương nghiêm nghị bảo :

- Cũng may Long nhi vô tình phát hiện âm mưu, nếu không giang san Đại Minh khó vẹn toàn.

Quái Y hỏi :

- Các người có định đem chuyện này tâu lên Hoàng thượng hay không?

Tài thần lắc đầu :

- Bẩm bá phụ! Họ Tô mấy năm nay được Minh đế sủng ái, âm thầm củng cố quyền hành, tiến cử thân thích nắm giữ những chỗ quan yếu. Hiện nay coi như gần nắm trọn binh quyền. Ngay Cửu môn Phó đề đốc Trịnh Khải cũng là cháu vợ của lão. Nếu không có chứng cứ rõ ràng, chính Hoàng thượng cũng chẳng dám bắt tội lão. Hơn nữa, Thái tử là ngoại tôn của Thái sư nên Minh đế khó mà tin lời chúng ta.

Vân Long trầm ngâm một lúc rồi thưa rằng :

- Thời gian quá cấp bách, không kịp điều động nhân thủ. Cũng may, là bọn sát thủ không đông, Long nhi và bốn nội thê cùng một số đệ tử Cái bang có thể đối phó được. Chủ yếu là bảo vệ an toàn cho Hoàng thượng.

Sáng hôm sau, chàng đến Phân đà Cái bang gặp Thanh Diện Kim Cang Tất Lôi. Hắn thấy mặt chàng lộ vẻ nghiêm trọng liền hỏi :

- Chẳng hay trưởng lão có việc gì sai bảo?

Chàng bèn kể sơ âm mưu phản nghịch của thái sư.

Hắn kinh hãi lắp bắp :

- Thật là chuyện động trời, trưởng lão định đối phó thế nào?

Chàng đưa cho họ Tất tám ngân phiếu hai ngàn lượng rồi nói :

- Người cầm số bạc này, trong hai ngày phải mua cho đủ một trăm bộ quần áo gấm sang trọng, cải trang cho đệ tử Phân đà. Sáng ngày kia bố trí trên con đường từ Cẩm thành đến phủ Thái sư. Chỉ được đem theo tiểu đao, khi có biến lập tức đưa thân chống đỡ, bảo vệ Hoàng thượng, sợ chúng dùng phi đao hoặc ám khí. Ta và bốn vị phu nhân sẽ tiêu diệt bọn thích khách.

Tất Lôi cảm giận lão phản tặc họ Tô, nghiêng rặng vòng tay thưa :

- Trưởng lão yên tâm, bọn đệ tử dù tan xương nát thịt cũng không để Hoàng thượng gặp nguy.

22. Chương 22: Đế Đô Cứu Giá Ưng Ma Phí - Sơn Hải, Sơn Đông Trảm Loạn Thân

Đúng ngày như đã định, chàng dẫn bốn nàng cải trang làm một gia đình giàu có từ phương xa đến thường ngoạn đường phố Bắc Kinh.

Dù hồi hộp, lo lắng trước cuộc chiến sắp tới, nhưng bọn Ngọc Yến cũng cảm thấy thích thú trước vẻ đẹp của Đế đô. Các nàng suốt ngày giấu mình trong hậu sảnh Đào gia trang, chưa hề có dịp quan chiêm cảnh vật nội thành.

Vân Long thì khác, chàng chỉ chú tâm quan sát xem trong đám người đang qua lại kia, kẻ nào là cao thủ Thiên Ma giáo.

Đám đệ tử Cái bang ngưng nghịu trong bộ áo gấm, lấy quạt phe phẩy che bớt nước da đen sạm, sần sùi.

Nhà Minh đang thời thịnh vị nên chẳng ai nghĩ rằng lát nữa đây sẽ xảy ra một cuộc mưu sát Hoàng đế. Khu vực này tập trung dinh cơ của các đại thần vả lại không xa Tử Cấm thành nên không ai được phép mang đao kiếm. Cũng như nhân thủ Cái bang, bọn sát thủ phải giấu vũ khí ngắn trong áo. Hai bên đường đều là phủ đệ các quan, nên giữa thanh thiên bạch nhật, bọn thích khách không cách nào ẩn thân trên nóc được.

Tiếng vó ngựa và tiếng hô dẹp đường của toán ngự tiền thị vệ vọng đến. Lát sau, Ngự Tiền Đới Đào Ngô Chiêu dẫn theo một trăm kỵ mã thúc ngựa đến nơi. Người bộ hành trên đường lập tức nép vào, cúi mình thi lễ.

Minh Thành Tổ long nhan rạng rỡ vén rèm kiệu đưa tay phủ dụ thần dân. Bỗng từ bên đường, một đám mây óng ánh màu bạc phủ xuống đầu bọn thị vệ. Những mũi phi châm tẩm thuốc độc đã loại khỏi vòng chiến hơn nửa số kỵ mã. Tiếng người, ngựa thét vang vì đau đớn. Độc châm vì nhẹ nên không đến được chỗ Minh đế, nhưng ngài vô cùng sợ hãi.

Đột nhiên từ ngoài, một ngọn tiểu đao nhắm ngay tâm thất Minh Thành Tổ bay đến. Ngài rụng rời, trợn to mắt chờ chết. Nhưng một bóng người đã nhanh như tia chớp xông vào ôm lấy Hoàng đế, đưa lưng hứng lấy mũi đao. Lạ thay, y chẳng hề thọ thương, lên tiếng khê bầm :

- Thảo dân chậm cứu giá khiến Hoàng thượng phải hoảng sợ.

Nói xong, chàng công tử áo trắng vung tay đánh bật tung nóc kiệu, bế Hoàng thượng nhảy ra, đặt ngài đứng dựa vào một bức tường rồi phát tay ra hiệu. Lập tức có mấy chục người chạy đến bao quanh, tạo thành lá chắn thịt che chở cho Hoàng thượng. Tay họ lăm lăm tiểu đao, sẵn sàng chống cự.

Bọn thị vệ sống sót thấy cửu trùng đã được cứu thoát mừng rỡ chạy lại, quay đầu ngựa xếp thành một phòng tuyến hình bán nguyệt, chĩa giáo gươm ra phía trước.

Ngự Tiền Đới Đào Ngô Chiêu cùng bốn nữ lang mặc cung trang đang tử đấu với bọn thích khách. Vân Long không thấy Ưng Ma đâu nên không nhập cuộc, đứng cảnh giới toàn trường. Bỗng trong đám bộ hành đang hoảng loạn kia, một bóng người bốc lên, lướt về phía Minh Thành Tổ.

Bọn thị vệ vung vũ khí cản lại nhưng chỉ như châu chấu đá xe, song thủ của thích khách cứng như thép luyện, đánh bật chúng ra, tiến sâu vào phòng tuyến thứ hai. Hoàng thượng thấy hấn dũng mãnh phi thường nên sợ hãi đến co rúm người lại.

Nhưng đúng lúc đó, một thân ảnh bay đến tung chưởng phong đánh bật thích khách ra và quát lớn :

- Ưng Ma! Đã đến ngày ngươi đền tội.

Thanh tiểu đao sáng loáng trên tay vị công tử biến thành muôn đạo hào quang chói mắt, bao trùm lấy lão ma. Một tiếng oa thảm thiết vang lên, thích khách tung mình chạy trốn, để lại cánh tay tả trên mặt đất. Đồng bọn của hắn cũng nhanh chóng đào tẩu.

Đám đệ tử Cái bang thở phào, nhường lối cho chàng công tử bước vào với long nhan. Chàng quỳ xuống lạy rồi tâu rằng :

- Thảo dân là Minh chủ võ lâm Trung Nguyên, tên gọi Tiêu Long Vân, khẩn thiết mong Thánh thượng mau hồi cung, không đi dự lễ thọ Thái sư nữa. Đêm nay, thảo dân sẽ đến khải tấu một đại sự vô cùng quan trọng.

Minh Thành Tổ gật đầu, tháo ngọc bài đeo trên cổ trao cho chàng :

- Trẫm cảm tạ khanh đã liều mình cứu giá. Ngọc bài này quyền uy tối thượng. Đêm nay khanh hãy dùng nó để vào điện Cần Chính gặp ta.

Cửu môn Đề đốc hay tin Hoàng thượng bị hành thích, tưởng như núi Thái Sơn đổ lên đầu. Lão vội kéo năm ngàn quân thị vệ đến hiện trường, phủ phục dưới chân cửu trùng chịu tội.

Lúc này bọn Vân Long và Cái bang đã rút sạch. Minh Thành Tổ lạnh lùng quát :

- Người là hoàng thân quốc thích, bao năm qua hưởng ân sủng của triều đình, mà lại để cho bọn phản tặc hành thích trẫm ngay trước ngõ cấm cung. Nếu không có một hiệp khách liều thân cứu giá thì mạng ta đã chẳng còn. Mau ra lệnh đóng chặt cửa thành, tìm cho được thích khách, nếu không thì đem đầu đến nộp.

Triệu Hồ run rẩy khẩn đầu nhận chỉ rồi hộ giá Hoàng thượng hồi cung.

Sau đó lão ngày đêm lòng sục, mấy trăm người vô tội bị bắt giam. Thiên lao chặt cứng mà vẫn không thấy tăm hơi bọn sát thủ.

Đêm đến, Vân Long vận tuyết đỉnh khinh công, âm thầm vào cung cấm.

Chàng không muốn đánh động tai mắt của Thái sư nên không sử dụng ngọc bài. Thân ảnh chàng như ma muội, vượt qua nhãn quang của hàng ngàn thị vệ, nương theo bóng đêm vào điện Cần Chính.

Thấy thư phòng sáng đèn, chàng biết Hoàng thượng đang đợi nên buông mình xuống đứng trước cửa sổ gõ nhẹ.

Minh Thành Tổ bất ngờ nhưng đã có hẹn trước nên yên tâm, bước đến hỏi :

- Có phải Tiêu tráng sĩ đấy không?

Chàng khẽ nói :

- Khởi tâu Thánh thượng, chính là thảo dân.

Minh đế nghe giọng nói, mừng rỡ mở cửa sổ. Vân Long nhảy vào, sụp xuống thi lễ. Ngài khoát tay miễn lễ :

- Khanh là người ân của trẫm, bất tất đa lễ.

Chàng đứng dậy nhìn quanh rồi khẽ tâu :

- Xin Thánh thượng truyền chỉ không cho bất cứ ai vào đây, kể cả Thái giám.

Minh đế hoang mang nhưng vẫn nghe lời, bước ra dặn dò hai tên hoạn quan đang đứng hầu ngoài cửa.

Ngài nắm tay dắt chàng đến ngồi bên án thư, tự tay rót trà rồi hỏi :

- Sao khanh không sử dụng ngọc bài nhập cung mà lại có vẻ thần biến như vậy?

Chàng vòng tay bắm :

- Xin Thánh thượng trấn định long tâm, nghe thảo dân tấu trình một việc liên quan đến cơ đồ Đại Minh.

Ngài nghiêm sắc mặt gật đầu. Vân Long bèn kể lại cuộc thương lượng giữa Tô thái sư và hai thế lực Mãn Châu, Thiên Ma giáo.

Chàng giấu chuyện mình đi trộm thuốc, mà nói thác đi là vì lúc chiều nhận ra Ứng mặt nên âm thầm theo dõi.

Minh để nghe xong thở dài than rằng :

- Trẫm không ngờ Thái sư lại sanh lòng phản nghịch. Giờ đây thế lực của lão rất mạnh, làm sao ta đối phó được? Khanh có kế sách gì giúp ta hay không?

Chàng trầm tính toán hồi lâu rồi hỏi :

- Khởi tâu Thánh thượng, chẳng hay Phó tể trấn Sơn Hải Quan là người thế nào?

Minh để tỏ vẻ tin tưởng :

- Chu Xương Ly thuộc giòng dõi hoàng tộc, tính tình khảng khái, trung liệt, dẫu chết cũng không phản bội lại Đại Minh. Chỉ tiếc vì ta u mê, nghe lời Quốc trượng, để cho Tô Trí, cháu họ của lão nắm quyền Tổng trấn cửa ải quan yếu ấy.

Hoàng thượng lắng người hỏi hặn, bỗng nhớ đến cuộc hành thích hồi sáng nên hỏi :

- Chẳng hay Tiêu khanh xuất thân từ môn phái nào, và dám cao thủ đã đem thân che chở cho trẫm là ai vậy?

Chàng không muốn dài dòng nên đáp :

- Thảo dân và bọn họ đều là đệ tử Cái bang, vẫn thường lang thang khắp thành Bắc Kinh để khát thực.

Hoàng thượng cảm động, nắm chặt tay chàng bảo :

- Thật đáng khen thay. Các khanh là những người cùng khổ, không hề chịu ơn mưa móc của triều đình mà lại xả thân vì trẫm. Trong khi lão Tô hưởng bổng lộc, vinh hoa lại sinh lòng phản trắc. Sau này trẫm sẽ tuyên dương công trạng của Cái bang với thiên hạ.

Chàng mỉm cười vái tạ rồi tâu :

- Hiện nay, Tổng đàn Thiên Ma giáo đặt tại vùng Lương Sơn. Như vậy, chắc là Tuần phủ Sơn Đông có quan hệ với Thái sư?

Minh để gật đầu công nhận :

- Đúng thế, Tuần phủ Sơn Đông là Tô Xuyên, cháu gọi Thái sư bằng đại thúc. Nhưng Tổng trấn quân vụ nơi ấy lại là ái tử của Vương thừa tướng, hoàn toàn có thể tin cậy được.

Vân Long nghiêm mặt tấu rằng :

- Theo thiên ý của thảo dân, Thánh thượng khó mà trở mặt ngay với Thái sư. Người cứ giả vờ như không biết gì, đổ thừa trách nhiệm cho Thiên Ma giáo, giáng chỉ Vương tể trấn phong tỏa, giám sát chặt chẽ vùng Lương Sơn. Thảo dân vì Thánh thượng mà chặt bỏ vây cánh của Thái sư là Tổng trấn Sơn Hải Quan và Tuần phủ Sơn Đông. Mất hai cánh tay đắc lực này, họ Tô sẽ không dám loạn động. Thánh thượng ngoài mặt vẫn sủng ái lão như xưa, nhưng bên trong ngấm ngấm dần dà thu lại binh quyền. Sau này diệt trừ được Thiên Ma giáo, thảo dân sẽ cố bắt sống Ung Ma làm bằng chứng khép tội Thái sư.

Minh Thành Tổ mừng rỡ, hết lời khen ngợi :

- Tiêu khanh văn võ song toàn, tài trí đáng mặt lương đồng của triều đình. Ta xin nghe theo kế sách của khanh.

Ngài lấy giấy bút, thảo liền ba tờ chiếu chỉ, đóng quốc ấn rồi trao cho chàng :

- Đây là tờ mật chỉ, phong cho khanh tước Hồ Uy Hầu, chức vụ Thượng phương khâm sứ, ngực đeo ngọc bài, thay ta đi kinh lý, thị sát các tỉnh trong cả nước. Có quyền điều động binh mã, tiền trảm hậu tấu. Còn đây là chiếu chỉ bổ nhiệm Chu Xương Lý làm Tổng đốc Sơn Hải Quan và Vương Hằng tạm kiêm nhiệm chức Tuần phủ Sơn Đông.

Dù không muốn nhận chức tước của triều đình nhưng tình thế này không cho phép từ chối. Hơn nữa, Tiêu Long Vân chẳng phải thân phận thực sự của chàng. Sau này trở lại dung mạo Phạm Văn Long sẽ không còn bị ràng buộc nữa. Vì vậy, chàng quỳ xuống tung hô :

- Thánh thượng vạn tuế, hạ thần xin tuân chỉ.

Chàng định cáo từ nhưng Hoàng thượng giữ lại. Ngài vừa qua cơn hoạn nạn, cảm thấy cô đơn bèn nắm tay chàng dẫn đến bàn ăn. Trên đó bày sẵn rượu và vài món nhắm để ngài lót dạ khi phải làm việc khuya. Minh Thành Tổ vốn là một vị vua tốt, rất chuyên cần giải quyết, lo toan chính sự.

Hai người nhâm nhi bình rượu nhỏ, đàm đạo rất tương đắc. Ngài thử hỏi đôi điều về thuật trị nước, thuật làm cho quốc thái dân an, chàng nhất nhất trả lời suông sẻ, lại có những ý tưởng khác người nhưng tuyệt diệu. Minh đế cao hứng phi thường, thắm cảm phục tài trí họ Tiêu.

Hỏi qua chuyện thê tử, biết bốn nàng tham gia cứu giá lúc sáng, đều là vợ chàng, ngài hài lòng hỏi :

- Chẳng hay khanh có gặp khó khăn gì với các vị phu nhân không? Ta năm nay đã quá tuổi ngũ tuần nên vô cùng mệt mỏi. Quan Ngự Y đã tận tình đối chứng lập phương, nhưng cũng chẳng có hiệu quả.

Chàng cười thềm, nhớ đến bệnh lạ thương đầu của Cửu môn đề đốc Triệu Hổ, và hiểu tại sao hoàng thượng nể nang hoàng hậu.

Chàng từng được nghe nói Tô Mỹ Nhân là bậc thiên hương quốc sắc, lại rất trẻ trung. Văn Long tươi cười tâu :

- Xin đức vạn tuế yên tâm, hạ thần có một bí phương, giúp người cường tráng như tuổi thanh niên. Khi làm xong nhiệm vụ ở Sơn Đông, thần sẽ dâng linh dược.

Minh đế phấn khởi nhưng hơi thẹn :

- Không phải ta ham mê sắc dục nhưng chỉ một mình Hoàng hậu với hai ái phi mà đối phó không xong thì thật là mất thể diện.

Tiếng trống điểm canh ba vọng lại, chàng quỳ xuống cáo biệt rồi tung mình qua cửa sổ biến mất.

* * * * *

Sáng hôm sau, chàng cùng Ngọc Yến lên đường ra Sơn Hải Quan. Ba nàng kia cũng đòi theo nhưng chàng âu yếm xoa bụng họ rồi bảo :

- Đường xa ngàn dặm, đèo dốc gập ghềnh. Các nàng không thương con của chúng ta sao?

Cả ba đỏ mặt ậm ừ, quay lại giả dò ganh tỵ với Ngọc Yến, Tố Tâm nói :

- Chỉ có đại tỷ là người hạnh phúc nhất, lúc nào cũng được theo sát tướng công. Bọn tiểu muội chẳng bao giờ được ưu ái bằng đại tỷ cả.

Ngọc Yến cười mát :

- Ta chẳng biết tướng công ưu ái ai nhiều hơn, chỉ thấy bụng các người ngày càng to ra. Còn ta thì vẫn như xưa.

Ba nàng thẹn chín cả người, vây bắt Ngọc Yến mà cấu xé. Nàng phải vận dụng Linh Xà thân pháp mới thoát được, chạy đến núp sau lưng tượng phu cầu cứu :

- Tướng công cứu thiếp!

Họ vui đùa một lúc lâu rồi chia tay. Hai người ghé qua Phân đà Cái bang dặn dò Tất Lôi đôi điều rồi lên đường ra biên tái.

Sơn Hải Quan là tên một cửa ải trọng yếu ở biên giới Trung Hoa và Mãn Châu. Người Mãn muốn kéo quân vào Trung Nguyên bằng đường bộ, bắt buộc phải đi qua ải này. Còn nếu đi đường biển, họ phải vượt Bột Hải.

Sau hơn nửa tháng kiêm trình, Văn Long và ái thê đã đến Sơn Hải trấn.

Dù là thị trấn miền núi nhưng rất phồn vinh, khách thương hồ buôn hàng qua lại giữa Mãn Châu và Trung thổ đều nghỉ ngơi tại trấn này. Mười vạn quan quân nhà Minh trấn thủ ở đây cũng là lực lượng khách hàng quan trọng của các tửu lâu, kỹ viện và đồ trường trong Sơn Hải trấn.

Hai người vào trọ trong Hưng Long khách điếm, là nơi sang trọng bậc nhất vùng này. Hai tầng trên dùng làm khách điếm, tầng dưới là tửu quán. Vì nằm ngay trên trục lộ chính nên sanh ý vô cùng phát đạt.

Trời đã về chiều, tắm gội xong, phu thê xuống tầng trệt dùng cơm.

Chàng gọi một vò rượu Phần Sơn Tây và mấy món ăn địa phương. Họ hóa trang thành dung mạo tầm thường, không xấu cũng không đẹp nên chẳng ai chú ý đến.

Chàng vừa uống rượu vừa nghĩ cách gặp mặt Phó tổng đốc Chu Xương Ly. Bỗng từ ngoài một toán quan quân độ khoảng mười người bước vào. Tiểu nhị mau mắn ghép hai bàn làm một rồi mời bọn họ ngồi.

Một hán tử mặt đen, không râu mặc áo võ quan nói với các động sự :

- Chúng ta nên uống ít thôi để lát nữa còn xem Chu phó tổng đốc gieo xúc xắc với bọn thích khách Mãn Châu.

Cả toán tán thành, chỉ uống vài ly, ăn cho no rồi đứng dậy tính tiền.

Vân Long đưa mắt ra hiệu cho ái thê rồi bước đến bên bàn của bọn quan quân vòng tay thi lễ :

- Tiểu sinh họ Tiêu cùng ái thê mới kết hôn, dắt nhau đi ngoạn cảnh vật các nơi, vừa mới đến đây. Chư vị là những bậc anh hùng, công lao hãn mã, ngày đêm gìn giữ cương thổ. Tiểu sinh vô cùng kính phục nên xin được vinh hạnh chiêu đãi bữa cơm này.

Bọn chúng thấy chàng văn nhã, hết lời ca tụng công lao, lại đề nghị bỏ tiền ra thanh toán giùm bữa ăn nên phần khởi gạt đầu.

Hán tử mặt đen, có vẻ là chỉ huy, vỗ vai chàng bảo :

- Công tử có lòng như vậy, anh em ta không dám chối từ. Xin đa tạ và tạm biệt. Bọn ta còn phải nhanh chân đi đến đồ trường.

Chàng giả dò ngượng ngùng, gãi đầu nói :

- Tiểu sinh cũng có máu đỏ đen, chẳng hay có thể theo hầu chư vị được không?

Bọn lính cười ầm lên :

- Được, công tử quả là người sáng khoái. Chúng ta cùng đi vậy.

Đồ trường không nằm trên trục lộ chính mà lại ở trong một con đường nhỏ. Cái tên của nó sặc mùi son phấn : Di Hồng đồ trường.

Khi bước vào trong mới biết đây là một kỹ viện kiêm đồ trường.

Kể nào nghĩ ra được sự kết hợp giữa hai loại hình sanh ý này quả là một thiên tài.

Di Hồng đồ trường có hai tầng, tầng trên có lẽ là kỹ viện. Tầng dưới bày hơn hai mươi bàn đồ bác, bài cầu, mặt chược, tài xỉu, gieo xúc xắc. Bàn nào cũng đầy ắp người.

Chiếc bàn ở giữa sảnh là đông nhất, họ lặng im theo dõi cuộc chơi. Vân Long theo chân bọn quan quân đến đứng xem, thì ra các đối thủ đang chơi trò đồ xúc xắc. Một bên là ba người Mãn Châu, một bên là ba hán tử mặc quan phục võ tướng. Người ngồi giữa tướng mạo hiên ngang, râu hàm én, có lẽ là Chu Xương Ly.

Họ Chu đẩy ra một xấp ngân phiếu, cầm lấy ba hạt xúc xắc rồi bảo :

- Tôi hạ chỉ còn năm ngàn lượng bạc, xin hầu chư vị.

Gã Mãn Châu cao gầy, mũi gầy, đôi mắt sâu linh lợi, cũng lặng lẽ đếm đủ năm ngàn lượng rồi đặt ra.

Chu Xương Ly nắm chặt ba hạt ngà voi, thăm khấn vái rồi gieo vào chén. Mọi người chung quanh ồ lên khi thấy hai mặt lục, một mặt ngũ.

Họ Chu tỏ vẻ đắc ý, nói với đối thủ :

- Đến lượt Đa huynh.

Họ Đa làm li đưa những ngón tay dài, trắng trẻo hốt ba hạt xúc xắc nhồi trong lòng bàn tay rồi buông xuống.

Vân Long chú tâm quan sát, nhận ra gã này thủ pháp vô cùng tinh xảo.

Ba mặt lục phơi lên, phe quan quân chết đứng cả người.

Chu Xương Ly uể oải bảo :

- Tại hạ hôm nay gặp vận đen, xin hẹn hôm khác.

Lão người Mãn mặt cười giả lả nói :

- Được thua là chuyện thường tình, anh em tại hạ đến đây cốt để mua vui. Chu huynh nghỉ sớm làm bọn ta thất vọng vô cùng. Hay là ta sẽ cho huynh mượn thêm một vạn lượng nữa để gỡ lại?

Họ Chu lắc đầu :

- Không được! Tại hạ đã thiếu hụt vị ba vạn lượng. Trăm mẫu rừng trà chỉ đáng giá thế thôi. Nếu thiếu hơn nữa không cách nào trả nổi, chẳng lẽ để thê tử ra đường mà ở hay sao? Ngày mai tại hạ sẽ đem văn tự rừng trà đến cho túc hạ.

Chàng thâm cảm phục họ Chu, y là người hào sảng, coi tiền tài như phấn thổ nhưng vẫn biết dừng chân đúng lúc. Chàng móc ra tờ ngân phiếu năm vạn lượng đặt xuống trước mặt Xương Ly rồi cười bảo :

- Chu huynh! Tiểu đệ xin mua trăm mẫu rừng trà ấy với giá năm vạn lượng. Huynh cứ trả cho họ ba vạn, còn hai vạn làm vốn chơi tiếp xem sao?

Họ Chu giật mình, ngược mặt nhìn lên, thấy một thư sinh áo trắng, dong mạo tầm thường, đứng bên là một nữ lang chẳng lấy gì làm xinh đẹp. Ba gã người Mãn nhếch mép cười lên công tử ngu xuẩn.

Xương Ly suy nghĩ rồi lắc đầu :

- Không được! Món hàng chỉ đáng giá ba vạn, công tử trả giá như vậy là hớ rồi, tại hạ không thể bán được.

Chàng biết gã này kháng khái nên tìm cách khác :

- Chu huynh là người thẳng thắn hiếm có. Tiểu đệ xin phép được góp vốn với huynh để thử vận may với ba ông bạn người Mãn này.

Chàng lấy thêm ra tờ ngân phiếu một vạn lượng đặt xuống rồi bảo :

- Ba vạn là tiền Chu huynh bán rừng trà, ba vạn kia là phần của tiểu đệ. Xin huynh cứ phóng tay, đệ đang thời kỳ hồng vận, quyết không thể nào thua được.

Xương Ly thấy chàng hào sảng như vậy cũng đành liều mạng bồi tiếp :

- Thôi được, tại hạ sẽ cố thử xem.

Gã đẩy tờ một vạn lượng ra :

- Xin mời Đa huynh gieo trước.

Gã cao gầy thản nhiên đặt tiền rồi gieo xúc xắc. Ba hạt ngà voi reo vang trong chiếc chén sứ Giang Tây, rõ ràng đều muốn ngựa mặt lục lên.

Nhưng không hiểu sao lại đảo qua rồi nằm im. Nhất, nhị, tứ là bảy điểm.

Phe họ Chu mừng rỡ reo hò. Xương Ly vững dạ gieo xuống, ba hạt xúc xắc nhảy múa. Hai hạt ngưng trước lộ ra mặt Nhất, Nhị, mọi người hồi hộp chờ đợi. Cuối cùng hạt thứ ba dừng lại phơi ra mặt Lục. Xương Ly thở phào đưa tay vợ hai tờ ngân phiếu. Gã họ Đa biến sắc, đâm ra nghi ngờ thủ pháp của mình.

Họ Chu phấn khởi đặt luôn hai vạn lượng, bọn quan quân dưới quyền cũng vét túi đặt theo. Tổng cộng là hai vạn bốn ngàn năm trăm lượng.

Lần này Xương Ly gieo trước, hai mặt nhất một mặt tam. Gã tái mặt vì đã là số điểm nhỏ nhất, đối phương chỉ có thể thua trong trường hợp hai nhất một nhị. Lương tháng của bọn lính nằm ở trên bàn nên chúng rất thất vọng, trong bụng chửi thầm thượng cấp.

Họ Đa cười mát, gieo xúc xắc vào chén. Ba hạt xoay chuyển một hồi rồi nằm im. Tiếng reo hò của mấy chục người vang lên như sấm. Kỳ tích đã xuất hiện, họ Đa chỉ được bốn điểm.

Ba gã người Mãn trao đổi với nhau vài câu thổ ngữ khó hiểu rồi đưa mắt quan sát chung quanh, nhất là chàng công tử đáng ngờ kia. Nhưng họ thấy hai tay chàng vẫn chống lên cạnh bàn, không hề có cử chỉ gì.

Tiêu công tử vui vẻ bảo họ Chu :

- Chúng ta đang gặp may, Chu huynh đặt cả chín vạn lượng đi.

Xương Ly cả đời chưa bao giờ trong một ván dấm đặt số bạc lớn như vậy nên cũng run tay. Nhưng lẽ nào lại không bằng tên công tử non choẹt này?

Hắn liền cắn răng đẩy ra cả vốn lẫn lãi. Đám thuộc hạ cũng hứng chí đặt theo hơn ngàn lượng. Tổng cộng là chín vạn chín ngàn lượng bạc.

Tên họ Đa nói gì với lão mập không rõ. Chỉ thấy lão gật đầu, đưa ra một tờ ngân phiếu mười vạn lượng. Họ Đa định lấy lại một ngàn lượng thì mục chủ nhân đã nhanh chóng đặt thêm cho đủ số. Mười vạn lượng là ván bài lớn nhất lịch sử đổ trường vùng Sơn Hải Quan.

Lần này họ Đa gieo trước, hai mặt lục, một mặt ngũ. Toàn trường câm lặng như tờ, những người theo phe Chu phò tổng đốc cố nén tiếng thở dài. Nhưng gã Mãn Châu lại cau mày, dường như chưa vừa ý.

Chu Xương Ly toát mồ hôi lạnh, cổ trắn tingle để gieo. Hai mặt lục ngửa ra, còn hạt thứ ba như bị ai thao túng cứ quay tít mãi. Trán họ Đa ướt đẫm và máu miệng rỉ ra, cuối cùng hắn bật lên một tiếng đau đớn. Viên xúc xắc dừng lại. Số người đứng xem canh bạc này đã lên đến hơn hai trăm, họ đứng cả lên các bàn trong sảnh. Vì vậy, tiếng hoan hô càng lớn hơn gấp bội. Ba mặt lục là điều không ai ngờ đến.

Xương Ly chậm rãi vợ đồng ngân phiếu về phía mình rồi hỏi :

- Đa huynh có sao không? Chư vị vẫn bảo thắng thua là chuyện thường tình sao lại đến nỗi thổ huyết ra như vậy?

Họ Đa lắc đầu không nói nên lời. Xương Ly trả cho gã ba vạn lượng, cười mát bảo :

- Đa huynh hôm nay không được may mắn, có lẽ nên dừng lại đây, hôm khác gặp lại.

Họ Đa chỉ Vân Long hậm hực nói :

- Nếu người này chịu đi chỗ khác thì ta sẵn sàng bồi tiếp đến cùng.

Chàng mỉm cười :

- Nếu quả thật tiểu sinh đem lại vận sui cho túc hạ thì xin được phép rút lui, ra ngoài uống rượu. Còn Chu huynh cứ việc đặt hết mười lăm vạn lượng. Xong ván này dù thắng hay thua cũng nghỉ.

Xương Ly không chịu :

- Công tử là thân họ mạng của ta, không có người làm sao ta dám chơi tiếp?

Nói xong, gã định đứng lên nhưng chàng đã đưa tay ấn xuống :

- Chu huynh nghe lời tiểu đệ đi mà!

Họ Chu thấy bàn tay chàng công tử nặng như núi, dù có vận toàn lực cũng không cách nào đứng lên được. Gã kinh hãi định hỏi cho ra lẽ thì đã nghe bên tai tiếng người nhỏ như muỗi kêu :

- Chu huynh yên tâm, còn có tiện muội đứng đây.

Xương Ly liếc qua, thấy Ngọc Yến nháy mắt ra hiệu, gã biết ngay mình may mắn được hai đại cao thủ giúp đỡ, liền vững dạ bảo họ Đa :

- Được, đây là ván cuối cùng, tại hạ đặt mười lăm vạn.

Vân Long lặng lẽ bỏ ra ngoài kiếm rượu uống. Đám kỹ nữ lập tức vây quanh chuốc chén. Còn Ngọc Yến vẫn đứng sau lưng Xương Ly.

Họ Đa thở phào, quay sang nói nhỏ với lão béo. Lão này cầu nhàu nhưng vẫn móc lưng lấy ngân phiếu.

Mụ chủ nhân cùng đám quan quân quyết chí ăn thua, đặt luôn hai vạn lượng. Tổng cộng là mười bảy vạn.

Số bạc trên tay họ Đa dư hai ngàn lượng, gã rút lại đưa trả gã béo rồi đặt cả ra. Gã quan sát thấy chàng công tử kia đang ngồi nhâm nhi, đùa cợt với mấy kỹ nữ nên yên tâm gieo xuống. Ba mặt lục lạnh lùng ngửa lên.

Họ Chu chỉ còn cách đổ được ba mặt nhất, gọi là Mãn Đường Hồng, thì mới mong thắng được.

Gã đang bối rối bỗng nghe bên tai có một giọng thánh thót của nữ nhân :

- Chu huynh cứ vững tâm, gieo xong đặt tay úp xuống mặt bàn. Cách chén độ một thước, cố giữ im không được xê dịch.

Xương Ly thấy một bàn tay nhỏ nhắn, mềm mại đặt trên vai hữu, gã y lời làm theo. Vừa gieo xong, một lượng kinh lực kín đáo chạy từ vai đến đầu ngón trở rồi thoát ra tác động vào chén đựng xúc xắc. Ngón tay gã chấn động vì một lực đạo phản kháng nào đó, chỉ chực dời chỗ. Họ Chu vận toàn lực ra giữ im, mồ hôi tuôn ra như tắm. Đột nhiên họ Đa hét lên một tiếng, bật ngửa ra sau, thổ huyết lên lảng. Ba hạt xúc xắc dừng lại, khoe lên ba mặt nhất đỏ tươi.

Hai lão già người Mãn lẳng lặng dìu họ Đa bước ra cửa mất dạng.

Xương Ly đếm đủ bốn vạn lượng đưa ụ chủ đổ trường và đám thuộc hạ rồi đứng dậy.

Gã biết đôi phu thê này là cao nhân nên vội vã bước đến bên vòng tay vái tạ :

- Tại hạ đội ơn công tử đã ra tay tương trợ.

Vân Long cười bảo :

- Ba mươi vạn lượng chắc cũng đáng để chúng ta về quý xá uống chén rượu mừng. Chu huynh thấy thế nào?

Xương Ly mừng rỡ gật đầu :

- Không dám! Xin được mời nhị vị dời gót đến tậ trang.

Bọn quan quân được bạc đã lên cả trên lầu để vui say với đám kỹ nữ nên không ai biết việc họ Chu đưa khách về nhà.

Thời gian trấn giữ quan ải thường kéo dài cả chục năm, lại ít khi được phép về thăm nhà nên đa số các võ tướng đều đem theo vợ con. Họ Chu cũng vậy, gã mua một tòa tiểu viện ở trong trấn cho phu nhân và các con cư ngụ. Bổng lộc chẳng được bao nhiêu, gã lại là người liêm khiết, không chịu ăn chặn của tướng sĩ dưới quyền nên cảnh nhà rất thanh bạch.

Chu phu nhân tuổi trạc ba mươi, người xinh đẹp nhưng gầy quá, ăn mặc giản dị. Nàng có vẻ nhu thuận và lễ độ, bưng trà rượu ra chào khách rồi vào trong ngay.

Xương Ly đặt xấp ngân phiếu ba chục vạn lượng lên bàn, khảng khái nói :

- Tại hạ vô công bắt thụ lộc, chỉ xin lại trăm mẫu ruộng trà ở Sơn Đông.

Vân Long gật đầu rồi bảo :

- Chu huynh mời giùm đại tẩu ra đây, tiểu đệ có điều muốn thưa.

Lát sau Chu thị bước ra đứng cạnh trượng phu. Chàng trao cho bà năm vạn lượng :

- Số bạc này phu nhân hãy dùng để sửa sang trang viện, may sắm xiêm y và mua thức ăn ngon để bồi dưỡng bản thân. Đùng cho Xương Ly đùng vào.

Họ Chu nóng mũi định phản ứng nhưng thấy nhân quang chàng đầy vẻ uy nghi, gã bèn lặng im. Chu thị thấy trạng phu không phản đối, vui mừng cúi mình tạ rồi nhận lấy đem vào trong cất kỹ.

Chàng lấy lại sáu vạn lượng của mình, còn lại mười chín vạn trao cho Xương Ly, trầm giọng dặn dò :

- Các hạ là người chính trực, liêm khiết chắc không đến nỗi đem số bạc này sát phạt nơi đồ trường, hãy nhận lấy để bổ sung khẩu phần ười vạn tướng sĩ trấn thủ Sơn Hải Quan.

Họ Chu nghe giọng trưởng thượng không nhịn được nữa, xô ghế đứng dậy nói :

- Túc hạ đừng ý mình là kẻ thi ân mà ra lệnh cho ta. Chuyện quân cơ không quan hệ đến giang hồ. Đùng hòng mưu tính không chế ta.

Chàng ung dung đứng dậy, thò tay vào trong áo rút ra một vật rồi ra lệnh :

- Phó tổng đốc Sơn Hải Quan Chu Xương Ly tiếp chỉ.

Thấy ngọc bài lấp lánh, họ Chu thất kinh sụp xuống tung hô :

- Thánh thượng vạn tuế! Hạ thần xin cung nghinh thánh chỉ.

Chàng trao cho gã mật chỉ thứ nhất. Xem xong gã vòng tay thi lễ :

- Tiểu tướng bá kiến Hầu gia.

Vân Long nhận lại rồi đưa ra mật chỉ thứ hai. Mồ hôi tuôn ướt trán nhưng nhân quang họ Chu thấp thoáng vẻ hân hoan. Gã đứng lên, mời chàng an tọa rồi hỏi :

- Chẳng hay Khâm sứ định hành động thế nào?

- Ngày mai, người lấy cờ thắng bạc lớn, tổ chức một tiệc mừng, mời Tổng đốc và các võ tướng đến dự. Ta sẽ bất ngờ không chế y và tuyên đọc thánh chỉ để mọi người minh bạch. Đại yến ngày mai là để mừng người thắng quan tiền chức.

Chu Xương Ly là bậc anh tài, bấy lâu bị Tô Trí ý thế Thái sư đè nén, nay được trao trọng trách lòng thầm cảm tạ thánh thượng và Hầu gia.

Sáng hôm sau, cả Sơn Hải trấn biết tin Xương Ly thắng được mười mấy vạn lượng bạc của người Mãn Châu nên bày hơn trăm bàn tiệc ở Cúc Hoa Viên để chiêu đãi Tổng đốc và các chư tướng.

Đầu giờ Tỵ, Tô tổng đốc dẫn theo mười võ tướng thân tín đến dự. Tổng cộng gần sáu trăm võ quan đã tề tựu đông đủ.

Xương Ly và phu nhân mặt mày hớn hở đứng ngay cổng hoa viên đón khách.

Họ Tô có vẻ không hài lòng khi thấy trong bàn của mình và Xương Ly có mặt một đôi nam nữ tướng mạo tầm thường. Nhưng lão thâm đoán họ chính là người đã giúp Xương Ly thắng canh bạc đêm qua nên chẳng nói gì.

Chờ mọi người an tọa xong. Chu phó tổng đốc đứng dậy vòng tay cao giọng :

- Kính cáo chư vị, đến dự buổi yến tiệc hôm nay, có một nhân vật vô cùng tôn quý. Xin giới thiệu Hồ Uy Hầu, Thượng phương khâm sứ Tiêu Long Vân vừa từ Bắc Kinh tới.

Họ Tô kinh hãi định mở lời thì một bàn tay đã thò sang điếm nhanh, khóa cứng các huyệt đạo, khiến lão chỉ ngồi trơ trơ như phỗng đá.

Vân Long chậm rãi đứng lên, ngọc bài lấp lánh trên tay. Chàng nghiêm giọng bảo :

- Chỗ này chật hẹp, quỳ xuống bất tiện, chư vị có thể đứng nghe thánh chỉ.

Chàng tuyên đọc rồi kết luận :

- Tô Trí âm mưu phản quốc, cầu kết với Mãn Châu bán đứng giang sơn. Thánh thượng có dạy phải chém ngay để làm gương. Chư vị thấy thế nào?

Chư tướng từ lâu đã chán ghét Tô Trí bất tài lại tham lam, xén bớt quân lương nên đồng thanh kết tội :

- Xin phụng chỉ chém ngay để an lòng ba quân.

Thủ hạ của Xương Ly xách ngay họ Tô ra trước hoa viên chém đầu.

Chàng trao thánh chỉ cho họ Chu rồi bảo mọi người :

- Chu tướng quân chính thức thay quyền Tổng đốc, chức vụ Phó tổng đốc sẽ để bộ lại cử người bổ sung sau. Bữa tiệc hôm nay chính là để mừng Tân tổng đốc.

Họ Chu tuyên bố việc Hồ Uy Hầu tặng cho quân tướng quan ải số bạc mười chín vạn lượng. Chư tướng vui mừng đồng thanh cảm tạ Hầu gia.

Chàng lại ra lệnh :

- Chu tổng đốc mau cho quân sĩ phong tỏa chặt chẽ tướng dinh của họ Tô. Lát nữa, ăn uống xong chúng ta sẽ tiến hành kiểm kê tài sản của lão và tìm tang chứng.

Ai nấy đều nóng ruột muốn tận mắt chứng kiến cuộc kiểm kê nên ăn uống rất nhanh, rồi kéo nhau đến gia trang của Tô Trí. Họ hăng hái lục soát rất tỉ mỉ, thiếu điều đào tung cả nền gạch.

Ngoài những đồng cổ ngoạn quý giá, số ngân phiếu và vàng bạc đã lên đến hơn tám mươi vạn lượng bạc. Trong năm năm làm Tổng đốc, lương bổng mỗi tháng chỉ được vài trăm lượng, đương nhiên chỉ vừa đủ ăn xài, làm sao tích lũy được số tài sản lớn đến thế.

Quan trọng nhất là một phong thư có đóng triện của Sách Lạp Đồ, vị tướng thống lãnh đạo quân bạch kỳ Mãn Châu. Trong thư không có điều gì liên quan đến việc phản nghịch nhưng hàm ý khen ngợi họ Tô là kẻ tuấn kiệt, tiền đồ sáng lạn, vinh hoa phú quý khôn lường.

Lá thư này quá đủ để khép Tô Trí vào tội chém. Thái sư dù muốn kêu oan cho cháu cũng không dám mở lời.

Chàng dặn dò chư tướng :

- Việc phản nghịch của họ Tô là nỗi nhục của triều đình nhà Minh. Vì vậy, không nên làm ầm ĩ cho thiên hạ biết. Hơn nữa sẽ làm ảnh hưởng đến thanh danh thái sư và hấn.

Chàng còn bắt họ phải làm một biểu tấu, kèm theo danh mục tài sản kiểm được, để chàng đem về Bắc Kinh.

Số bạc tám mươi vạn lượng được sung vào ngân quỹ quan ải. Sau này bộ binh sẽ khấu trừ vào lương bổng ba quân. Thê tử của họ Tô bị quản thúc chặt chẽ tại nhà, chờ lệnh phát lạc.

Vân Long biết các võ tướng nơi quan ải đều nghèo nên gợi ý :

- Theo ta, các người nên đem số bạc này gửi vào Tiền trang, lấy số lãi hàng tháng mà uống rượu. Nhưng nhớ điều thêm quân sĩ bảo vệ, nếu lỡ Tiền trang bị cướp thì chẳng còn chỗ mà đội nón.

Ý kiến này quả là tuyệt diệu, tiền lợi tức mỗi tháng hơn vạn lượng là món quà quý giá. Chia nhau mỗi người mấy chục lượng cũng đủ tiền tiêu vật.

Họ cảm thấy Hồ Uy Hầu thật đáng mến vô cùng.

Hôm sau, tướng sĩ đứng kín hai bên đường để tống tiễn Hầu gia và phu nhân. Chưa có vị Khâm sứ nào lại được kính ngưỡng như vậy.

Phu thê Vân Long vẫy tay chào họ rồi thúc ngựa đi giữa tiếng tung hô vang dội của hơn năm ngàn quân sĩ.

- Hầu gia và phu nhân vạn an!

* * * * *

Sơn Đông nổi tiếng thiên hạ về các loại thuốc trệt đá, đau nhức gân cốt.

Người Sơn Đông chuộng võ nghệ, hầu như ai cũng biết ít nhất mấy đường quyền cước. Minh chủ võ lâm nhiệm kỳ trước Bích Nhân Thần Quân cũng xuất thân từ Sơn Đông.

Vùng này giáo biển nhưng lại nhiều núi non. Nổi tiếng nhất là ngọn Lương Sơn. Truyền thuyết về một trăm lẻ tám anh hùng Lương Sơn Bạc sau này đã được viết thành truyện và là một trong sáu tuyệt tác văn học Trung Hoa.

Thủ phủ của Sơn Đông là thành Tế Châu, nằm gần bờ biển Bột Hải.

Hai người đến Tế Châu khi chỉ còn ba ngày nữa là đến tiết Đoan ngọ.

Họ ghé vào một khách điểm sang trọng, đó là Sơn Đông đệ nhất khách điểm.

Cơ sở kinh doanh này thuộc tài sản Đào gia trang. Người quản lý ở đây là một cao thủ hắc đạo hồi đầu, có danh hiệu Kim Chung Ác Phật.

Nhưng nhìn bề ngoài thì ai cũng tưởng Đơn Hy là một chàng quây hiền lành, dễ mến. Thân hình lão mập mạp, bụng to như cái trống, lúc nào trên môi cũng điểm một nụ cười. Lão nguyên quán Sơn Đông nên được Tài Thần giao cho quản lý cơ sở đồng sộ này. Ở đây là đại khách điểm nhưng cũng vừa là tửu quán. Và chỉ có người Sơn Đông mới hiểu được khẩu vị của đồng hương.

Họ Đơn không nhận ra thiếu chủ vì chàng và Ngọc Yến đã cải trang, lão niềm nở đón tiếp như đối với bao nhiêu người khác.

Đơn Hy có danh tiếng Ác Phật là do diện mạo phân nửa giống đức phật Di Lặc. Đầu của lão trơn bóng, từ thưở sơ sinh đã không hề có đến một cọng tóc.

Theo thói quen, thấy khách vào, lão khẽ hã bước ra cung kính cúi đầu chào. Vân Long tinh nghịch đưa tay xoa đầu lão.

Đơn Hy giật mình, cố nén nộ khí. Bốn mươi năm nay, chưa ai dám làm như vậy kể cả chủ nhân của lão là Tài Thần. Giờ đây tuổi đã quá lục tuần lại chuyển qua nghề buôn bán, nộ hỏa giảm đi nhiều. Hơn nữa, tay công tử này mới đôi mươi, chỉ đáng mặt con cháu, nên lão đành cố nhịn.

Nhưng giận thay, tên tiểu tử này có vẻ không biết điều. Lão vừa ngẩng lên thì gã lại thò tay vỗ bụng, rồi bóp mạnh cái vú phệ, lại còn phá lên cười nắc nẻ. Nụ cười hóa đá trên môi họ Đơn, lão điên tiết định dạy cho gã này một bài học về lễ độ. Bất chợt trong đầu lão hiện lên một hình ảnh, bảy năm trước đây cũng đã có người đã từng hành động như thế, đó là một cậu bé rất dễ thương. Đơn Hy ngơ ngẩn nhìn rồi mừng rỡ ôm chặt gã công tử vào lòng, bật cười ha hả :

- Té ra là người!

Họ Đơn định nói thêm thì Vân Long đã ra dấu, lão hiểu ý không gọi tên chàng, hoan hỷ dẫn hai người vào hậu sảnh, đóng cửa rồi hỏi dồn :

- Long nhi mau lớn quá, người lại hóa trang, khiến thúc thúc không nhận ra. Còn nữ nhân này là ai?

Ngọc Yến sụp xuống thi lễ :

- Diệt túc Miêu Ngọc Yến bái kiến Đơn thúc.

Lão thấy nàng, dung mạo tầm thường không khỏi nghi hoặc, vì lão biết thiếu chủ từ nhỏ đã anh tuấn phi phàm. Chàng bất ý, bảo ái thê gỡ mặt nạ ra. Đơn lão suýt xoa khen ngợi :

- Ôi chà! Long nhi quả là diễm phúc mới cưới được người vợ nhan sắc đường này.

Ngọc Yến thẹn thùng liếc trượng phu rồi nói :

- Đơn thúc đừng quá khen, thiếu gia còn để ở Bắc Kinh ba vị phu nhân trẻ đẹp hơn nhiều.

Họ Đơn cười khà khà :

- Ta không tin trên đời còn có ai đẹp hơn nàng nữa.

Vân Long gật gù tán thêm :

- Đơn thúc dạy chẳng sai!

Ngọc Yến được trưng phu khen ngợi, lòng vui sướng vô ngần.

Đơn Hy mời hai người an tọa rồi ra bảo tiểu nhị sắp cơm rượu và chuẩn bị một gian phòng thượng hạng.

Lão bắt ngờ khi nghe chàng hỏi :

- Đơn thúc có biết gì về tuần phủ Sơn Đông và hoạt động của Thiên Ma giáo ở Lương Sơn hay không?

Đơn lão suy nghĩ giây lát rồi đáp :

- Tuần phủ Sơn Đông là Tô Xuyên, cháu ruột của Thái sư đương triều. Hắn là người nham hiểm và tham lam vô độ. Chính bản thân ta hàng tháng vẫn phải dâng nạp cho lão hai trăm lượng bạc, dù lão cũng biết Đào gia trang là chỗ thân quen với Vương thừa tướng. Còn Lương Sơn gần đây bị quan quân triều đình giám sát nên không thấy có hoạt động gì. Nghe nói chính Thiên Ma giáo đã cho người hành thích Hoàng thượng nên bị khép vào tội phản nghịch.

Chàng hài lòng hỏi tiếp :

- Tổng trấn quân vụ Vương Hàng hiện ở đâu?

Họ Đơn cố nén lòng hiếu kỳ trả lời :

- Họ Vương có tư dinh ở thành Tế Châu này. Hôm qua hắn dắt thê tử đến đây ăn uống. Vương Hàng là một hán tử chính trực, khảng khái, rất được lòng tướng sĩ và dân chúng Sơn Đông.

Chàng biết họ Đơn đầy một bụng thắc mắc nên cười bảo :

- Tiểu điệt đã được Thánh thượng ban cho tước Hồ Uy Hầu, có trách nhiệm kinh lý các tỉnh, diệt trừ tham quan và loạn đảng.

Đơn Hy hoan hỉ vỗ mạnh vào vai chàng :

- Tông môn họ Phạm từ đây được rạng rỡ cũng là nhờ Long nhi.

Chàng lắc đầu phủ nhận :

- Tiểu điệt phục vụ triều đình vì muốn giang sơn được vững bền, sinh linh khỏi lầm than, chứ không phải vì chút lợi danh. Thánh thượng chỉ biết tiểu điệt dưới cái tên Tiêu Long Vân.

Đơn Hy là người giang hồ, tửu quán lại là nơi loan báo tin tức sốt dẻo của võ lâm. Do đó, lão cũng đã nghe danh tiếng này của Tiêu công tử Minh chủ võ lâm. Họ Đơn tròn mắt kinh ngạc :

- Té ra Long nhi chính là chàng Tiêu công tử, lãnh tuyệt võ lâm đấy sao?

Chàng tủm tỉm cười gật đầu. Đơn lão cao hứng bật cười ha hả, rót đầy ba chén rượu rồi mời :

- Hay lắm! Chén rượu này mừng cho người danh vang bốn bể.

Ba người ăn uống, đàm đạo về những sự cố vừa qua trong giang hồ.

Được vài tuần rượu chàng hỏi họ Đơn :

- Tháng này Đơn thúc đã dâng bạc cho Tô tuần phủ chưa?

Đơn lão buông đũa xuống lắc đầu :

- Đúng ra, ngay đầu tháng ta đã phải làm theo thủ tục, nhưng ngày kia đã là tiết Đoan ngo, sẵn dịp đến tặng quà ta nạp luôn thế. Các cơ sở khác cũng vậy. Những ngày lễ tết trong năm, doanh nhân khắp tỉnh Sơn Đông đều phải có lễ vật cống nạp cho y.

Chàng gật đầu hỏi thêm :

- Đơn thúc có quen biết gia đình những nạn nhân đã bị Tô Xuyên hà hiếp, hãm hại không? Nếu có thúc cố thuyết phục họ làm đơn kiện, cứ bảo cho họ biết hiện nay Khâm sứ của triều đình có mặt ở đây để tìm chứng cứ khép tội họ Tô.

Đơn Hy cân nhắc khả năng của mình rồi nhận lời :

- Được! Họ ôm mối oan ức này đã lâu, ta tin rằng sẽ giúp được Long nhi. Hơn nữa, các nhà buôn trong thành Tế Châu đã ngán ngẩm Tô Xuyên lắm rồi.

Tối hôm đó, chàng hỏi thăm vị trí tư dinh của Vương tổng trấn rồi cùng Ngọc Yến tìm đến. Chàng trao bài thiếp cho tên quân gác cổng, lát sau hẳn trở ra mời hai người vào.

Vương Hàng đợi khách an tọa rồi hỏi :

- Chẳng hay nhị vị từ Bắc Kinh đến tìm bổn tướng sĩ vì chuyện gì?

Chàng lấy ra một hộp nhỏ, mở nắp đặt lên bàn. Những viên ngọc quý phản chiếu ánh đèn lấp lánh. Trị giá số châu báu này không dưới một vạn lượng bạc. Vân Long tươi cười vòng tay nói :

- Tiểu nhân buôn hàng đường biển, nay định mở một tuyến vận tải từ Mãn Châu đến Sơn Đông. Chút lễ mọn này xin Tổng trấn thu nhận và tạo dễ dàng cho thuyền hàng của tiểu nhân ra vào. Thú thật, tiểu nhân cũng là người thân của tín của Vương thừa tướng. Chỉ vì Tổng trấn bận việc quan, nhiều năm chưa về nhà nên không biết đây thôi.

Chàng bèn tả lại cách trang trí trong phủ đệ Thừa tướng, cả những vật nằm trong thư phòng, ngọc thất cũng đều nói rõ.

Mấy năm trước, Tài Thần thường hay đưa chàng đến đó chơi, được Vương thừa tướng và phu nhân hết lòng yêu thương nên tha hồ chạy nhảy khắp phủ, chẳng kiêng kỵ chỗ nào.

Vương Hàng nghe chàng kể vanh vách bắt buộc phải tin. Nhưng hẳn là người trọng phép nước, đại nghĩa diệt thân, nên khẳng khái bảo :

- Cho dù túc hạ có là người tâm phúc của phụ thân ta đi nữa, ta cũng thể nhận số châu báu này. Còn chuyện buôn bán, cứ theo vương pháp mà làm. Nếu túc hạ là người chân chính, trung thực thì chẳng có gì phải sợ bọn ta tra xét.

Nói xong gã đứng dậy đưa tay tiễn khách. Vân Long thâm khâm phục, xua tay bảo :

- Khoan đã, tiểu nhân trước khi đến đây đã ghé qua dinh Tuần phủ và được người vui vẻ chấp thuận. Lễ nào Tổng trấn lại khách nể mặt họ Tô.

Vương Hàng trợn mắt, đập bàn quát :

- Tô Xuyên là kẻ sâu mọt, ta chỉ thi hành chức trách của mình, sao lại phải nể mặt lão?

Chàng đổi giọng nghiêm nghị hỏi :

- Ngài cũng biết họ Tô là hạng sâu mọt sao không viết tấu biểu dâng hạch lão gửi về triều đình? Như vậy có đáng mặt bề tôi của Đại Minh chưa?

Họ Vương ngỡ ngàng, chăm chú quan sát tên lái buôn lạ mặt này. Dung mạo y tầm thường nhưng đôi nhãn thần uy nghi khiếp người. Gã buồn rầu nói :

- Túc hạ có biết rằng mọi tấu chương từ các nơi về đều phải qua tay Thái sư, rồi mới đến được ngự thư phòng? Ta đã ba lần dâng biểu mà nào có được gì, Tô Xuyên còn cười vào mũi ta nữa. Thôi, nhị vị về đi. Ta dù không vạch tội được Tô Xuyên cũng cố giữ đạo trung thân, quyết chẳng nhận của hối lộ.

Chàng bật cười khanh khách :

- Giỏi lắm! Quả không hổ là giòng dõi trung lương. Ta có một vật quý, người không xem không được.

Dứt lời, chàng đứng dậy giơ cao ngọc bài, miệng hô :

- Tổng trấn quân vụ Sơn Đông Vương Hàng tiếp chỉ!

Họ Vương nghe như sét đánh bên tai vội quỳ xuống :

- Thánh thượng vạn tuế!

Chàng đợi gã lạy xong ba lạy, truyền cho đứng lên rồi trao thánh chỉ.

Đọc xong, Vương Hàng khoan khoái vòng tay :

- Cũng may ty chức lòng dạ quang minh, nếu không đã mắc bẫy Hầu gia rồi.

Chàng bảo hần ngồi xuống, dặn dò kế hoạch diệt trừ Tô Xuyên ngay trong ngày tết Đoan ngo.

* * * * *

Sáng mừng năm tháng năm, cửa dinh tuần phủ Sơn Đông mở rộng, để đón người đến dâng lễ vật và nạp tiền hối lộ định kỳ. Đầu giờ ty, không hiểu sao Vương tổng trấn lại cùng mấy tên quân đem quà đến.

Đây quả là chuyện lạ, vì bao năm nay hai người như nước với lửa, làm gì có chuyện quà cáp qua lại? Tô tuần phủ đắc ý, thầm nghĩ có lẽ tên Tổng trấn cứng đầu này đã chịu lép.

Lão tươi cười ra tận cửa đón tiếp :

- Thật vô cùng hân hạnh được Tổng trấn đến thăm.

Trong khách sảnh của phủ là mười mấy bàn bát tiên, ngồi đầy những chủ hiệu buôn của Sơn Đông. Họ đến đây, đem theo vài trăm lượng để đổi lấy mấy chén rượu nhạt. Dù lòng đau như cắt vẫn gượng cười tươi.

Lát sau, chuông quầy của Sơn Đông đệ nhất khách điểm cũng đến. Đi theo lão là đôi nam nữ trẻ tuổi, tay bưng hộp lễ vật.

Tô Xuyên là lão hồ ly nên không hề tiếc nụ cười, vui vẻ bảo a hoàn nhận quà rồi mời khách an tọa. Bọn họ Đơn điền nhiên đến ngồi cạnh Vương Hàng. Tổng trấn vui vẻ bắt chuyện.

Nhắm chừng đã đông đủ, Tô tuần phủ đứng dậy vòng tay cười hể hả :

- Chư vị quá thương bổn quan nên ngày lễ tết nào cũng đến thăm. Xin mời dùng ít chén rượu nhạt để bổn quan được hết tình địa chủ.

Mọi người chưa kịp nâng chén thì Đơn Hy đã cười ha hả, quay sang cử tọa nói.

- Khoan đã! Nhân dịp này chúng ta dâng luôn lệ phí tháng năm cho Tuần phủ đại nhân rồi hần uống rượu. Tại hạ chỉ sợ lát nữa uống say quá lại quên mất.

Tô Xuyên thấy có mặt họ Vương không khỏi ngượng ngùng, nhưng lão cho rằng Tổng trấn chẳng cách nào hạ bệ được mình, nên gượng cười vòng tay đáp :

- Chư vị mau mắn như vậy, bổn quan xin cảm tạ.

Cử tọa tuần tự đến trao phong bì đựng ngân phiếu. Ngoài bì có ghi rõ tên của hiệu buôn.

Người cuối cùng vừa đưa xong, họ Tô định bảo a hoàn đem vào trong cho phu nhân, thì Vương tổng trấn đã đưa tay ngăn lại :

- Tuần phủ hãy chờ tiếp thánh chỉ xong rồi hãy đem cất cũng không muộn.

Tô Xuyên giật mình ngơ ngác. Giọng của họ Vương rất lớn nên ai nấy đều nghe, xôn xao chờ xem sự việc.

Chàng công tử đi cùng Đơn Hy chậm rãi đứng dậy, lạnh lùng đưa ột vật rồi hô :

- Tuần phủ Sơn Đông Tô Xuyên tiếp chỉ!

Thấy ngọc bài như thấy mặt vua nên họ Tô vội quỳ xuống khấu lạy.

Bọn hào phú Sơn Đông cũng vậy.

Vân Long sang sảng tuyên đọc, kết tội họ Tô là tham quan, vợ vét của cải lê dân, hà hiếp kẻ thế cô, cưỡng đoạt đất đai.

Chứng cứ rành rành, không cách nào chối cãi, Tô Xuyên chết điếng người van lạy :

- Xin Khâm sứ nể mặt Thái sư, nương tay cho ty chức được nhờ.

Chàng cười nhạt đồng dạng nói :

- Quân pháp bất vị thân, Hoàng thượng đã xuống chỉ bảo ta chém ngay để làm gương, dù có là hoàng thân quốc thích cũng không tha. Vương tổng trấn, mau lôi lão ra trước sân chém đầu.

Họ Vương tuân lệnh, lột áo mào, bảo hai tên tùy tùng lôi xệch họ Tô ra.

Lát sau y trở lại với chiếc thủ cấp đầm máu trên tay.

Vân Long mời mọi người an tọa rồi bảo :

- Hoàng thượng thấu hiểu nỗi cơ cực của bá tánh Sơn Đông nên sai bổn Khâm sứ đến đây trừng trị họ Tô. Xin chư vị cùng nhau ký vào một bản sớ để ta đệ trình lúc hồi kinh. Chúc Tuần phủ sẽ do Vương tổng trấn tạm thời kiêm nhiệm, sau này bộ lại sẽ chọn người tài đức đến thay.

23. Chương 23: Bắc Kinh Dựng Kế An Tô Tặc - Thượng Uyển Đề Thơ Hiến Mỹ Nhân

Xong việc chàng dặn dò Vương Hàng chú tâm đối phó với bọn Thiên Ma giáo ở Lương Sơn rồi lên đường trở về Đê đô.

Hai mươi ngày sau, Vân Long và nương tử đã đến Bắc Kinh. Ngay tối hôm đó, chàng bí mật vào điện Cần Chính gặp Minh Thành Tổ. Hoàng thượng vô cùng mừng rỡ, bảo hai Thái giám đem thêm rượu và thức ăn ra rồi truyền lệnh cấm cửa, không cho bất cứ ai vào.

Ngài bảo chàng ngồi xuống rồi phán :

- Hai tháng nay khanh bôn ba ngàn dặm, công việc thế nào mau tấu trình cho trẫm rõ.

Chàng liền dâng hai tấu biểu của Sơn Hải Trấn và Sơn Đông, kèm theo hai danh sách kiểm kê tài sản của Tô Trí, Tô Xuyên.

Thấy khoảng tịch biên của Tô Trí là tám mươi vạn lượng và của Tô Xuyên là một trăm hai mươi vạn, Minh đế cảm giận vỗ bàn :

- Hai tên cầu quan này hút cạn máu thịt của ba quân và lê thứ nhà Đại Minh ta. Chúng chết đi còn chưa hết tội. Vậy mà, tối qua Hoàng hậu được tin còn khóc lóc, trách móc trẫm nữa.

Vân Long biết ngài có chỗ khổ tâm nên lấy ra một bình thuốc dâng lên :

- Khởi tâu Thánh thượng, như đã hứa, thần xin dâng thần dược để cứu trùng đối phó với Hoàng hậu nương nương. Nhưng xin người điều độ để giữ gìn long thể.

Hoàng thượng cực kỳ hoan hỉ. Cũng chỉ vì không thỏa mãn được vị Hoàng hậu trẻ đẹp, nơn nà nên ngài nhụt chí, đâm ra nể nang quá mức.

Ngài xiết chặt tay chàng, thân ái nói :

- Trẫm nhờ hồng phúc tiên đế nên lúc tuổi già có được một vị trung thần tài trí như khanh để cậy nhờ.

Vua tôi cùng đối ẩm, luận bàn kế sách tiêu diệt Thái sư và loạn đảng.

Lát sau, ngài bước ra bảo Dương công công đi triệu ngay Tướng Minh Luân ở Ngự Sử Đài.

Họ Tướng chấp chưởng Ngự Sử Đài là người nổi tiếng thanh liêm, chính trực, đã nhiều lần can gián Thánh thượng và dàn hạch cả Thái sư. Minh đế không dám chạm đến Quốc trượng, nhưng vẫn trọng dụng bậc trung thần. Kể ra, ngài cũng là một vị vua tốt.

Tướng Minh Luân không có gia quyến nên ở luôn tại Ngự Sử Đài trong Cẩm thành. Nửa đêm được lệnh vua đòi vội vã ứng hầu.

Dương thái giám đã được Hoàng thượng dặn dò nên không dám bước vào mà chỉ mở cửa mời họ Tưởng :

- Thánh thượng đang đợi trong ngự thư phòng, đại nhân cứ tùy tiện.

Tưởng ngự sử đa tạ rồi tiến thẳng vào. Qua thêm một lần cửa nữa mới đến nơi cửu trùng phê duyệt tấu chương. Lão sững sờ khi thấy ngài đang đối ẩm với một chàng công tử lạ mặt. Họ Tưởng vén áo sụp xuống lạy :

- Hạ thần Tưởng Minh Luân khấu kiến long nhan.

Minh đế hoan hỉ bước đến đỡ lão dậy, dắt vào ngồi chung. Ngài chỉ Vân Long giới thiệu :

- Vị này là Tiêu Long Vân, Minh chủ võ lâm Trung thổ. Cũng chính là người đã cứu giá trẫm hai tháng trước. Hiện được phong tước Hồ Uy Hầu.

Tưởng ngự sử vòng tay chào rồi chăm chú quan sát. Lão là người thông minh xuất chúng, mười bảy tuổi đã đậu tiến sĩ, lại tinh thông tướng pháp nên nhận ra điều khả nghi. Lão cung kính tâu rằng :

- Muôn tâu Thánh thượng, họ Tiêu dù có công cứu giá nhưng chẳng phải là người trung thực.

Minh đế sững sờ hỏi lại :

- Tại sao khanh dám quả quyết như vậy?

Họ Tưởng ung dung nói :

- Tướng mạo của y hiện tại chỉ đáng làm hạng chăn trâu, hoặc tiểu phu nơi rừng thẳm, suốt kiếp tôi đòi chứ làm gì vươn lên đến cương vị lãnh tụ võ lâm. Vì vậy, hạ thần biết ngay rằng y mang mặt nạ.

Vân Long hết lòng khâm phục, chàng giơ ngón cái lên khen ngợi :

- Hảo nhân quang, Tưởng huynh quả là người tài cao, học rộng, tiểu đệ xin bái phục.

Nói xong, chàng lột bỏ mặt nạ, lộ ra dung mạo anh tuấn, chính khí đường đường.

Minh đế kinh ngạc hỏi rằng :

- Sao khanh lại phải che giấu chân diện mục xinh đẹp của mình?

- Khởi tâu Thánh thượng! Giang hồ đầy cạm bẫy, nguy hiểm trùng trùng. Hạ thần đem thân chống lại quần ma, không thể lúc nào cũng lộ mặt ra cho người biết mà mưu hại. Minh thương dễ tránh, ám tiễn khó phòng. Mong Thánh thượng lượng thứ!

Minh đế thấy chàng tướng mạo hiên ngang tiêu sái lại quân tử lẫm lẫm nên càng sủng ái hơn :

- Không sao, có điều từ nay không cần phải cải trang nữa.

Tưởng Minh Luân lặng lẽ ngắm nhìn rồi hỏi :

- Phải chăng túc hạ không có chí làm quan?

Vân Long giật mình giật đầu :

- Tưởng huynh chính là tri âm của tiểu đệ. Người giang hồ vốn không màng danh lợi, khi cần bảo vệ cương thổ, trừ gian diệt nịnh thì sẵn sàng liều mình rút gươm. Nhưng khi xã tắc thanh bình thì dứt áo mà đi.

Họ Tưởng rung đùi ngâm hai câu thơ trong bài Hiệp Khách Hành:

Sự liễu phát y khứ

Thâm tàng thân lữ danh...

Lão thắm ý, vòng tay vái :

- Hầu gia cốt cách anh hùng, họ Tưởng tôi vô cùng khâm phục!

Minh Thánh Tổ ngâm ngùi than :

- Tiêu khanh không chịu làm quan thì sau này ta biết nhờ cậy vào ai?

Chàng mỉm cười râu rắng :

- Triều đình đầy rẫy nhân tài, chỉ e Thánh thượng chẳng chịu dùng thôi. Ví như Tướng ngự sử đây. Phần hạ thần, lúc nào Thánh thượng muốn triệu kiến, chỉ việc truyền chỉ cho đệ tử Cái bang, thần sẽ lập tức ứng hầu.

Họ Tướng trấn an đức vua :

- Xin Thánh thượng yên tâm, Tiêu hầu tướng mạo tôn quý, lo gì không kê cận dưới trướng.

Ngài hài lòng gật gù, thăm toan tính việc đem danh lợi ràng buộc bậc kỳ hiệp.

Minh đế đưa tấu biểu và chứng cứ khép tội cho họ Tướng xem rồi phán :

- Khanh nghiên cứu cho kỹ, ngày mai lâm triều ắt Thái sư sẽ bắt bẻ trảm. Lúc đó khanh tùy nghi đối phó.

Tướng Minh Luân xem qua, phần khởi tâu :

- Với chứng cứ này, Thái sư dù có trăm miệng cũng khó bề biện bạch cho hai cháu.

Vân Long biết là họ Tướng là bậc trung thần nên kể cho lão nghe chuyện Thái sư âm mưu soán nghịch. Lão cảm phần, râu tóc dựng ngược định xin Hoàng thượng cho chém họ Tô.

Chàng dịu giọng vỗ về :

- Tướng huynh bình tâm. Thánh thượng cũng có nỗi khổ trong lòng. Chúng ta là tôi thần phải thể tất điều ấy. Chờ tiểu đệ diệt xong Thiên Ma giáo, tìm được tang chứng rõ ràng, mới có thể khép tội Tô tặc được. Trước mắt là phải tiêu diệt vây cánh của lão, tiến cử bậc trung lương thay thế. Nếu khinh động e bất lợi, họ Tô cùng đường tạo phản ngay, Thánh thượng sẽ gặp nguy.

Tướng ngự sử tỉnh ngộ :

- Hầu gia thâm mưu viễn lược, ta xin nghe theo. Nhưng đúng luật triều đình, ngày mai Hầu gia phải có mặt thì những tấu chương, chứng cứ này mới có hiệu lực.

Chàng nhận lời rồi cáo biệt.

* * * * *

Sáng sớm hôm sau, bá quan tề tựu đông đủ tại điện Thái Hòa, chờ đợi Hoàng thượng lâm triều.

Gương mặt của Tô thái sư lạnh lẽo như băng khiến mọi người chẳng dám lại gần chào hỏi. Họ đã biết tin Thánh thượng sai Khâm sứ chém đầu hai tên tham quan, cháu của họ Tô. Bá quan ai nấy đều hoan hỉ nhưng không để lộ ra.

Tiếng rao lãnh lót của Dương thái giám vang lên :

- Thánh thượng và nương nương giá lâm!

Quần thần đồng quỳ xuống tung hô.

Minh Thành Tổ hôm nay long nhan hơn hở, râu mép vênh ngược trông vô cùng oai vệ. Hoàng hậu theo sau ra dáng thẹn thùng. Hoàng thượng đưa tay miễn lễ rồi ngồi xuống long ngai. Tô nương nương khép nép một bên, mặt đỏ hồng, đôi mắt phượng hơi trũng sâu vì mệt mỏi.

Các quan lớn nhỏ thẫn ngạc nhiên trước cảnh tượng khác thường này.

Họ có biết đâu rằng nương nương đêm qua không hề chớp mắt, vì đấng quân vương đột nhiên dưng mãnh phi thường, liên tiếp thương mã, phá thành, đoạt lũy. Cho đến gần sáng, nàng vì quá kiệt sức nên đành phải lên tiếng quy phục. Vậy mà thân rồng vẫn không hề tỏ ra mệt mỏi, thúc giục nàng ra ngự châu. Từ ngày tiến cung đến nay, chưa đêm nào Hoàng hậu lại nhận được những khoái cảm mãnh liệt đến thế, nên sanh lòng kính ngưỡng đức vua.

Tô thái sư không chờ được nữa liền quỳ trước bệ rồng kêu oan :

- Khởi tấu Thánh thượng, chẳng hay hai đứa cháu của lão thần mắc tội gì mà lại bị khâm sứ chém đầu như vậy? Lão thần một đời tận trung với nước, nay còn mặt mũi nào nhìn các đồng liêu. Mong Thánh thượng minh xét.

Lão tấu xong, đứng dậy đưa mắt liếc Tô Mỹ Nhân, ý muốn nhờ nàng tác động đến Hoàng thượng. Nhưng Tô nương nương đang mơ màng ôn lại chuyện đêm qua nên đầu để ý gì đến phụ thân.

Bá quan hồi hộp chờ đợi xem Thánh thượng có đưa ra được bằng cớ xác đáng hay không? Họ Tô đang nắm binh quyền trong tay, chẳng dễ gì ức hiếp được.

Minh Thành Tổ nghiêm giọng phán :

- Trẫm thừa mệnh nối nghiệp tiên đế, những mong xã tắc vững bền, bá tánh an cư lạc nghiệp. Nhưng trong các bề tôi hưởng bổng lộc triều đình lại có những kẻ sâu dân, một nước. Nếu không trừng trị làm sao thỏa dạ muôn dân? Tội nghiệt của hai tên cầu quan Tô Trí, Tô Xuyên không liên quan gì đến Quốc trưởng, mong khanh đừng quá bận tâm. Tang chứng và tấu chương của lê dân Sơn Đông đã được giao cho Ngự Sử Đài xem xét.

Tướng Minh Luân bước ra :

- Khởi tấu Thánh thượng, hạ thần xin tấu trình để cửu trùng và bá quan được rõ. Tô Trí trong năm năm làm Tổng đốc Sơn Hải Quan đã xén bớt ngân quỹ quan ải, gom góp được một tài sản lên đến tám mươi vạn lượng bạc. Đó là tội thứ nhất. Tội thứ hai là hắn có thư từ qua lại với Sách Lạp Đồ, thủ lĩnh đạo quân bạch kỳ của Mãn Châu. Hai tội đó, chiếu theo vương pháp Đại Minh, chém đầu e còn nhẹ.

Họ Tướng dừng lại, trao chứng cứ cho Vương thừa tướng và bá quan xem rồi nói tiếp :

- Tô Xuyên trong sáu năm nhậm chức Tuần phủ Sơn Đông, ra sức vơ vét của dân, ý thể ức hiếp bá tánh, cướp đoạt ruộng vườn. Hàng tháng còn bắt hơn trăm hiệu buôn lớn nhỏ tỉnh Sơn Đông phải hối lộ. Tài sản của y tính tròn là một trăm hai mươi vạn lượng.

Quần thần ồ lên kinh ngạc còn Thái sư thì tái mặt, tay chân run rẩy chẳng nói nên lời. Tô nương nương rửa thắm hai đứa em họ tham lam, ngu xuẩn làm liên lụy đến nàng.

Thái sư dập đầu tấu rằng :

- Lão thần không biết dạy con cháu, làm ô nhục triều đình và tông môn họ Tô. Xin đề đầu nhận tội.

Minh Thành Tổ xua tay phán :

- Tội ai người nấy chịu, không liên quan gì đến Quốc trưởng. Chẳng lẽ vì chúng là con cháu họ Tô mà ta phải khép tội luôn cả ải hậu hay sao?

Tô nương nương hài lòng, chấp tay cảm tạ :

- Thánh thượng anh minh, thần thiếp xin đội ơn. Kẻ nào tham lam phản nghịch xin người cứ thẳng tay trừng trị. Dù là người trong họ Tô, thần thiếp cũng chẳng dám nói nửa lời.

Bá quan đồng thanh khen ngợi. Vương thừa tướng sang sảng nói :

- Nương nương quả là bậc mẫu nghi thiên hạ, chí công vô tư khiến chúng thần vô cùng ngưỡng phục.

Tô thái sư chết điếng trong lòng. Nhưng vẫn cố nói thêm :

- Lão thần nghe nói Thánh thượng vừa thu dụng một hiền tài, phong cho chức Khâm sứ. Xin để chúng thần được diện kiến.

Minh đế hoan hỉ gật đầu phán :

- Đúng vậy! Trời đã ban cho trẫm một bậc kỳ tài. Họ Tiêu là giang hồ hiệp khách nên không tường nghi lễ triều đình, mong các khanh lượng thứ.

Ngài bèn truyền Dương công công vào ngự thư phòng đòi Hầu gia ra triều kiến.

Lát sau, một chàng công tử mặc áo bào trắng, búi tóc quấn chỉ vàng bước vào. Dung mạo chàng tuấn tú xinh đẹp chẳng khác gì Phan An, Tống Ngọc, phong thái uy nghi, đường chính. Bá quan đều thầm suy tởm khen ngợi. Chàng quỳ trước bệ rồng tung hô :

- Thánh thượng cùng nương nương vạn tuế, hạ thần Tiêu Long Vân xin khấu kiến.

Tô Mỹ Nhân thấy chàng liền nghe lòng xao xuyên, không ngờ trên đời lại có một nam nhân khả ái đến thế. Hoàng hậu không phải là người hoa tâm, phóng dãng. Nhưng yêu cái đẹp là bản tính trời sanh, nàng có ngưỡng mộ họ Tiêu cũng là chuyện thường tình.

Minh đế đẹp dạ phán rằng :

- Trẫm miễn lễ , khanh hãy lên đây đứng cạnh ngai rồng để ta giới thiệu cùng bá quan.

Chàng tuân chỉ, bước lên. Quay mặt xuống vòng tay thi lễ với quần thần.

Hoàng thượng đứng dậy tuyên cáo :

- Tiêu ái khanh là Minh chủ võ lâm Trung Nguyên, cũng là người đã liều thân cứu giá. Với tài trí và công trạng to lớn ấy, hôm nay, trước mặt bá quan văn võ, trẫm tấn phong cho họ Tiêu tước Nhất Đẳng Hồ Uy Hầu, đặc trách Thượng phương khâm sứ, tay cầm ngọc bài có quyền tiền trăm hậu tấu. Vì không hưởng bổng lộc triều đình nên được miễn mặc quan phục khi vào chầu.

Quần thần thấy ngọc bài lấp lánh trên ngực chàng, biết rằng Minh đế đã sủng ái Tiêu hầu đến cùng cực. Họ đồng thanh tung hô :

- Thánh thượng anh minh, chúng thần xin chúc mừng.

Tước hầu chẳng phải là cao quý tột cùng nhưng ngọc bài kia thay mặt Hoàng thượng, cả Vương thừa tướng cũng chẳng dám xem thường. Tô thái sư thấy Hoàng thượng đã có chỗ sở cậy, vây cánh bị chặt gãy, mộng đế vương bỗng nguội lạnh như tro, lòng lo sợ chỉ mong giữ được thân già.

Minh đế cười bảo :

- Trẫm đã truyền chỉ cho ngự thiện chuẩn bị đại yến để chư khanh uống mừng Hồ Uy Hầu tại ngự hoa viên.

Bá quan thấy Thánh thượng trở nên anh minh, oai vũ, trấn áp được Thái sư, gánh nặng trong tâm nhẹ hẳn đi, phấn khởi phi thường.

Vân Long giữ lễ , đến chào hỏi các bạn đồng liêu. Trước tiên chàng bái kiến Vương thừa tướng. Họ Vương rất thân thiết với chàng nên không thể lăm lăm được. Lão ú ớ định nói thì đã nghe bên tai có giọng thì thầm :

- Vương bá phụ đừng tiết lộ thân phận tiểu điệt. Tối nay Long nhi sẽ đến phủ cáo tường mọi việc.

Thừa tướng tuổi đã già, con cái đều phương trưởng, làm quan nơi xa nên rất yêu quý Vân Long. Nay thấy chàng được nhà vua sủng ái, lão rất hài lòng. Có người chung sức lo toan việc triều đình, lão không còn cảm thấy cô thế nữa.

Vương lão ôm vai chàng cười ha hả :

- Hầu gia là bậc tuấn kiệt, nay chịu ra sức vì Thánh thượng, quả là hồng phúc cho Đại Minh ta.

Chàng tủm tỉm cười, bước sang thi lễ với Thái sư :

- Hạ quan mong Thái sư lượng xét, bỏ qua chuyện cũ. Thánh thượng đã giáng chỉ, hạ quan không dám nương tay.

Thấy chàng mượn lệnh vua thoái thác trách nhiệm trước hai cái chết của cháu mình, Thái sư không cách nào bắt bẻ được đành phải giả lả :

- Chúng ta đều là bọn nô tài, chẳng ai dám vi mệnh. Hầu gia đừng bận tâm.

Dương công công vào tâu rằng ngự yến đã dọn xong. Minh đế truyền bãi triều rồi cùng Hoàng hậu dẫn bá quan ra thẳng Ngự Hoa Viên.

Tiêu hầu tuy là sủng thần nhưng lại rất mực khiêm cung, lễ độ nên ai cũng muốn thân cận.

Hoàng thượng bảo Tiêu hầu ngồi chung bàn với ngài và Hoàng hậu.

Nhưng chàng khê tấu :

- Hạ thần vừa mới tham chính, Thánh thượng quá sủng ái e có người sanh lòng ghen ghét. Xin để hạ thần ngồi chung với các quan cùng cấp.

Đức vạn tuế hài lòng ưng thuận chỉ có nương nương là không vui vì mất cơ hội chuyện trò với chàng công tử quyền rũ này.

Chàng đi lại hỏi Thừa tướng :

- Cung bẩm lão Thừa tướng, chẳng hay hạ quan nên ngồi ở đâu cho đúng lễ nghi?

Lão vuốt râu gật gù :

- Hầu gia quả là người hữu lễ , xin hãy đến ngồi chung bàn với Cửu môn Đề đốc Triệu Hổ.

Chàng cảm tạ rồi bước đến bàn họ Triệu. Lão mừng rỡ kéo chàng ngồi xuống ghế bên cạnh. Trong bàn còn có bốn vị hầu tước nữa. Họ hân hoan chào đón :

- Hầu gia hạ cố ngồi đây, bọn ta vô cùng hân hạnh.

Chàng cười đáp :

- Chính tiểu đệ mới là người được vinh dự.

Triệu Hổ là võ tướng, tính tình hào sảng, thô mãng nên không khách sáo. Lão vỗ vai chàng bảo :

- Xin đừng khách khí mất vui. Lát nữa chúng ta sẽ cùng nhau uống rượu xem ai đáng mặt trượng phu.

Cả bàn bật cười vui vẻ.

Minh Thành Tổ nâng chung phán rằng :

- Trăm và chư khanh cùng cạn chung này để mừng cho triều đình có thêm một bề tôi lương đồng là Hồ Uy Hầu.

Mọi người hoan hỉ phụng chỉ. Triệu Hổ uống xong lại rót đầy, mời Tiêu Hầu cạn liền mấy chung. Các quan lại ngồi bàn gần đó đứng dậy thay nhau mời. Những bàn xa hơn cũng kéo đến, trước là chúc mừng, sau là thử tửu lượng Hầu gia.

Rốt cuộc hơn trăm người chàng chẳng từ chối một ai.

Triệu Hổ thấy tửu lượng chàng, lão khiếp đảm le lưỡi :

- Xin bái phục Hầu gia. Ta chỉ uống liền ba mươi chung là đã bật ngựa ra rồi.

Giọng họ Triệu sang sảng nên mọi người đều nghe rõ. Thánh thượng cười khà khà phán :

- Hồ Uy Hầu võ công cao cường mà tửu lượng cũng thật phi thường.

Trong số bá quan dự yến hôm nay có quan Tổng binh Hạng Siêu, quê ở Chiết Giang, thuộc giòng dõi Sở Bá Vương Hạng Võ, thần lực kinh người. Hấn trấn giữ Tây Khương, nổi tiếng khắp miền Ba Thục, vẫn tự hào rằng không ai khỏe hơn. Nay thấy Tiêu Hầu là một thư sinh mặt trắng lại được Thánh thượng thương yêu, khen ngợi võ công. Hấn không nhịn được bèn vòng tay tâu rằng :

- Khởi tấu Thánh thượng, hạ thần Hạng Siêu xin được so tài với Tiêu hầu để mua vui cho bá quan.

Mọi người phấn khởi đợi chờ. Minh đế vuốt râu bảo :

- Điều này tùy hứng của Hồ Uy Hầu, ta không dám ép.

Vân Long ứng tiếng thưa :

- Khởi tấu Thánh thượng, hạ thần học võ nghệ cốt để trừ bạo an dân, bảo vệ giang san chứ không phải để mua vui, xin Thánh thượng lượng thứ.

Hạng Siêu đỏ mặt tía tai, về chỗ hậm hực nói :

- Hầu gia không có hứng thú thì thôi!

Bống Tô nương nương cất giọng oanh vàng :

- Nhưng nếu ta muốn thưởng lãm tài nghệ của Hầu gia, thì chẳng hay khanh có chịu ý ta không?

Chàng đứng dậy vòng tay đáp :

- Nương nương đã dạy, hạ thần xin tuân chỉ.

Chàng nhìn Ngự Hoa Viên thấy gần đó có một hòn giả sơn bằng đá, nặng ước chừng hai ngàn cân. Chàng lại gần, vận công đưa tay lắc thử rồi xuống tấn quát lên một tiếng, nhắc bống tảng đá chậm rãi đi đến trước mặt mọi người thả xuống. Mặt đất chấn động, rung rinh cả chén đĩa trên bàn. Tiếng hoan hô vang lên như sấm. Tô Mỹ Nhân vỗ tay không dứt, trong lòng càng thêm ngưỡng mộ. Dù nàng hoàn toàn không có tư tình với Tiêu Hầu nhưng cảm giác mến mộ tự nhiên lại nảy sinh, không gì cản nổi.

Hoàng hậu ghét họ Hạng là kẻ võ biên, thô lỗ lại tự cao tự đại nên cười bảo :

- Hạng tổng binh, bây giờ đến lượt khanh trở thần lực, đem hòn giả sơn về chỗ cũ ọi người được biết tài.

Hạng Siêu nãy giờ khiếp đảm trước sức mạnh của Hồ Uy Hầu, cúi đầu chẳng dám ho he. Ngờ đâu lại bị Mỹ Nhân nhắc đến. Hắn đành cắn răng đáp :

- Thần xin tuân chỉ!

Họ Hạng đến bên tảng đá, vận toàn lực lay chuyển nhưng chỉ như châu chấu đá xe. Cơ bắp căng phồng làm rách cả lưng áo võ quan. Hắn thở dài, sụp xuống tạ lỗi :

- Hạ thần bất tài không thể phụng chỉ được. Mong nương nương lượng thứ.

Hạng Siêu lồm cồm đứng dậy, lão đảo đi về bàn. Minh đế sợ sùng thần mệt mỗi nên phán :

- Tiêu khanh chẳng cần phải đem trở lại chỗ cũ. Ngày mai bọn thị vệ sẽ làm việc này.

Tô nương nương càng ngưỡng mộ lại càng muốn chàng trở tài thêm nên không để họ Tiêu về chỗ. Nàng bảo :

- Tiêu Hầu! Ta nghe nói những cao thủ như khanh có thể tay không khắc chữ lên mặt đá. Chẳng hay khanh có thể nể mặt ta mà viết chữ lên tảng đá kia chăng?

Minh Thành Tổ cũng có vẻ hiếu kỳ :

- Đúng vậy, ta cũng được nghe mà chưa tận mắt chứng kiến. Tiêu khanh hãy vì trẫm và nương nương mà biểu diễn thử xem sao.

Quần thần cũng đồng thanh hồi thúc. Vân Long không từ chối được bèn vận thần công vào ngón trở lướt nhanh trên mặt đá. Bụi bay mù mịt.

Viết xong, chàng hướng về phía Hoàng thượng thi lễ rồi trở về bàn.

Lúc này mọi người mới thấy rõ trên tảng đá có hai câu thơ :

Minh Triều vạn tuế an thiên hạ,

Thượng Uyển Thiên Hoa ức Mỹ nhân.

Minh đế cùng hoàng hậu đến tận nơi xem xét, thấy nét chữ như phượng múa rồng bay, lôm đề vào đá độ nửa tấc. Tô Mỹ nhân thấy trong câu thơ có tên mình lòng vô cùng hoan hỉ, thâm đọc lại nhiều lần.

Bá quan cũng quây quần thưởng lãm, tấm tắc khen ngợi hết lời. Chỉ riêng Thái sư càng thêm nảo ruột trước bản lãnh kinh thể hải tặc của đối phương.

Hoàng thượng ngâm nga rồi bình phẩm :

- Hồ Uy Hầu văn võ song toàn, hai câu thơ này thật tuyệt diệu. Từ ý chúc tụng Đại Minh quốc thái dân an ở câu trên, mà có thể chuyển sang tôn vinh nhan sắc của Hoàng hậu một cách thần tình như vậy, trầm thật lòng khâm phục.

Tô nương nương cũng là người thích làm thơ nhưng vẫn chưa tìm được bút hiệu ưng ý. Nay thấy câu thơ thứ hai thì tứ tuyệt vời liền nảy ra một ý.

Nàng cười duyên dáng hỏi Tiêu Hầu :

- Chẳng hay Tiêu khanh có thể tặng ta một danh hiệu như người võ lâm vẫn thường làm chẳng?

Chàng kính cẩn thưa :

- Khởi tấu! Bốn chữ Thiên Hoa Mỹ Nhân chính là để dâng tặng nương nương.

Tô hoàng hậu hân hoan bảo :

- Cảm tạ khanh, ta rất vui lòng nhận danh hiệu ấy.

Nàng quay sang nói với Minh đế :

- Thánh thượng! Thần thiếp xin người ân thưởng cho Tiêu hầu.

Minh Thành Tổ suy nghĩ một lúc rồi bật cười ha hả :

- Trẫm quả là vô ý, quên không hỏi Tiêu khanh hiện đang cư ngụ ở đâu?

- Khởi tâu Thánh thượng! Hạ thần lang bạt giang hồ nên thường trú chân nơi khách điếm chứ chẳng hề có nhà riêng.

Quần thần ò lên kinh ngạc. Hoàng thượng gật gù tuyên chỉ :

- Hôm nay Tân Thượng thư ở bộ công cáo bệnh không dự chầu. Vậy Vương thừa tướng ngày mai bảo họ Tân bắt tay xây phủ đệ cho Hồ Uy Hầu, địa điểm ngay trước Cẩm thành.

Vân Long giật mình đứng dậy thưa :

- Khởi tâu Thánh thượng! Hạ thần là Minh chủ võ lâm, đồng đạo giang hồ lui tới rất đông.... Nếu ở gần cấm cung e bất tiện. Mong Thánh thượng cho hạ thần được chọn một mảnh đất ngoại thành.

Minh đế chuẩn tấu. Ngai đêm qua phí sức nên giờ đây gân cốt mỗi nhừ, liền cùng Hoàng hậu hồi cung.

Bá quan thấy vậy cũng cáo từ.

* * * * *

Vân Long rời cung, ghé qua Phân đà Cái bang để nghe tin tức Lương Sơn. Nhưng Tất Lôi báo rằng họa đồ vùng thủy bạc vẫn chưa vẽ xong.

Chàng trở lại Đào gia trang, thuật lại mọi chuyện cho song thân và tứ vị phu nhân nghe.

Thiên Hương nũng nịu hỏi :

- Tướng công! Hoàng hậu nương chắc là rất xinh đẹp nên chàng mới dùng bốn chữ Thiên Hoa Mỹ Nhân để khen tặng?

Chàng điềm nhiên công nhận :

- Tô Mỹ Nhân so với các nàng quả là không hề thua kém.

Bốn nàng thấy chàng đem họ ra so sánh với Hoàng hậu không giấu được vẻ hài lòng.

Xích Long Quái Y từ trong bước ra bảo :

- Long nhi! Bao giờ người mới chịu đem Hà Thủ Ô ngàn năm về cho ta luyện thuốc?

Ngọc Yến đỡ lời :

- Ngoại tử yên tâm, đêm nay Yến nhi sẽ đi cùng tướng công để lấy cho được kỳ trân.

Chàng uống cạn chung trà rồi bảo với Tài thần :

- Tối nay Long nhi có hẹn với Vương bá phụ, nhân dịp hỏi xem Thái sư cất kỳ được ở đâu.

Phi Vân cả cười :

- Họ Tô vừa mới nạp thêm một tiểu thiếp trẻ đẹp. Nếu bị người ta trộm mất thần dược e rằng lão phải đấm ngực kêu trời.

Cơm nước xong, chàng và Ngọc Yến tìm đến phủ Thừa tướng. Chàng bảo tên quân gác cổng :

- Người vào bẩm với Thừa tướng rằng có Hồ Uy Hầu xin bái kiến.

Hắn vội vàng mở rộng cửa mời vào :

- Kính thỉnh Hầu gia nhập phủ. Thừa tướng đã có dặn tiểu nhân.

Hai người đi thẳng vào khách sảnh. Họ Vương có vẻ đang nóng ruột đợi chờ. Thấy chàng, lão giang tay ôm chặt vào lòng.

Ngọc Yến quỳ xuống lạy :

- Diệt tức là Miêu Ngọc Yến xin ra mắt bá phụ.

Wương thừa tướng buông Vân Long, đưa tay đỡ nàng dậy ngắm nghía rồi khen ngợi :

- Long nhi quả có mắt tinh đời, thủ đoạn lại cao cường nên mới quyến rũ được một tiểu cô nương xinh đẹp thế này.

Lão mời hai người an tọa rồi hỏi :

- Long nhi! Sao người lại thay tên đổi họ, sau này không sợ mắc tội khi quân hay sao? Ân tình thế nào nói ngay cho bá phụ được rõ tường.

Chàng cười trấn an lão :

- Bá phụ đừng lo, Long nhi là người võ lâm, chuyện mang tên giả để che mắt kẻ thù cũng dễ dàng được lượng thứ. Sau này, tiểu diệt sẽ tâu thực với Hoàng thượng nhưng vẫn xin người giữ kín cho. Tiểu diệt đứng ra chống lại quần ma, không thể để liên lụy đến song thân. Hơn nữa, bá phụ đã biết chí hướng của họ Phạm không thích ràng buộc bởi công danh. Nếu cải danh để phục vụ triều đình cũng là một điều hợp lý.

Chàng lại kể rõ âm mưu phản nghịch của Thái sư cho Thừa tướng nghe.

Và cả kế sách đối phó của Hoàng thượng.

Họ Vương tán đồng :

- Tô lão đã già mà còn hồ đồ, nay bị chặt hết hai nanh vuốt thân tín, chắc bắt đầu hoảng sợ. Thánh thượng được người phò tá lo gì không thu hồi được binh quyền. Long nhi cứ phóng tay hành động, ta cùng bá quan sẽ hậu thuẫn cho.

Chàng nói lời cảm tạ rồi hỏi :

- Bá phụ có biết Tô thái sư cất nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô ở đâu chẳng? Tiểu diệt mắc phải quái tật, cần có dược vị này mới chữa trị được.

Thừa tướng suy nghĩ rồi đáp :

- Sau khi được Thánh thượng ban tặng, khi ta đến thăm lão có lấy ra khoe. Kỳ trân đựng trong một hộp gỗ màu đen có khóa màu vàng, trên nắp là một chữ thọ khảm xà cừ. Vật này chắc lão phải để trong ngực thất để tiện sử dụng.

Chàng và Ngọc Yến cáo biệt rồi băng mình vào đêm tối, tiến đến phủ Thái sư. Chàng định dùng kế giá họa Giang Đông để xóa dấu vết và gây mối hiềm khích giữa họ Tô với Thiên Ma giáo nên đã viết sẵn một phong thư.

Hai người mau chóng thâm nhập vào hậu sảnh, nơi có khuê phòng của phu nhân và các tì thiếp. Quả nhiên Tô lão ở trong phòng người tiểu thiếp trẻ đẹp nhất. Lão đang dùng dao sắc cắt lấy một miếng mỏng từ nhánh Hà Thủ Ô, ngâm trong nước nóng. Phần còn lại, lão bỏ vào hộp, đem cất ngay dưới nệm giường.

Lúc này đi ngang chuồng ngựa, thấy tên mã phu đang nằm ngủ, hơi thở tỏa mùi rượu nồng nặc. Chàng chợt nảy ra ý định chơi khăm họ Tô, liền dùng Vô Tướng Truyền Âm bàn với ái thiê.

Nàng tiểu thiếp đợi lâu nóng ruột liền rời giường đến bên Thái sư ông ọ :

- Lão gia! Sao người làm gì mà lâu lắc vậy? Tiệp thiếp đã buồn ngủ lắm rồi.

Vân Long thấy cơ hội thuận tiện, búng liền hai đạo chỉ phong điểm vào Thụy huyết hai người. Chàng và Ngọc Yến tung người qua cửa sổ, đỡ lấy thân xác họ.

Ngọc Yến bồng nàng tiểu thiếp đặt lên giường, còn chàng vác Thái sư đem xuống chuồng ngựa, để nằm xuống đồng rơm. Chàng lại đem tên mã phu lên phòng, đặt nằm cạnh nàng tiểu thiếp, tắt đèn, véo mạnh vào đùi gã một cái rồi cùng nương tử phi thân ra núp bên ngoài.

Quả nhiên, gã bị đau liền tỉnh ngủ, đưa tay sờ soạng, đụng phải một thân hình mềm mại, thơm tho. Gã còn say nên tưởng mình nằm mơ gặp được hồ ly tinh, mừng rỡ lột chiếc áo ngủ mỏng manh của người đẹp và tự cởi y phục. Xem đến đây, Ngọc Yến xấu hổ, véo vào lưng trượng phu, hối thúc chàng ra về.

Nhánh Thiên niên Hà thủ Ô đã nằm trong tay và phong thư ký tên Thiên Ma Yêu Lão nằm ngay ngắn trong hộp đựng kỳ trân.

Trên đường về, hai người thích thú cười hoài.

Sáng hôm sau, Vân Long vào triều thật sớm để xem gương mặt thiếu não của Thái sư. Quần thần ngạc nhiên khi thấy họ Tô hôm nay đến trễ.

Hoàng thượng đã lâm triều mà lão vẫn bật tắt. Minh Thành Tổ hỏi bá quan :

- Chư khanh có biết vì sao Quốc trượng không dự buổi chiều?

Nhưng chưa kịp tấu trình thì Tô lão lật đật bước vào. Khuôn mặt lão vô cùng thảm hại, đầy những vết do muỗi cắn.

Thái sư quỳ ngay xuống tâu rằng :

- Xin Thánh thượng xá tội trể nải. Đêm qua, đạo tặc đã đột nhập vào phủ đệ, trộm mất bảo vật Thiên Niên Hà Thủ Ô mà Thánh thượng đã khâm ban. Lại còn đem lão thần bỏ xuống chuồng ngựa uối cắn suốt đêm.

Hoàng thượng và bá quan giật mình. Đúc vạ tuế phán :

- Lạ thật, phủ Thái sư được cả ngàn cấm quân canh giữ, lại nằm không xa Cẩm thành, sao tên đạo tặc này lại cả gan như vậy?

Vương thừa tướng biết ngay kiệt tác của Vân Long, giả dò thông cảm với họ Tô :

- Tên trộm này quái ác thật, nữ đem Thái sư làm mồi cho lũ muỗi đói hành hạ. Nhưng chẳng hay quý phủ còn mất thêm vàng bạc, châu báu gì nữa không?

Họ Tô vái tạ Thánh hoàng rồi đứng dậy phân bua với bá quan :

- Chẳng thà hấn lấy của cải, lão phu còn đỡ giận. Đẳng này lại chỉ lấy đúng bảo vật vua ban.

Quần thần thấy Tô lão rơi vào thảm cảnh đều rất thỏa dạ nhưng không dám để lộ, chỉ ra vẻ ân cần chia sẻ.

Minh đế không thương xót gì Thái sư nhưng cũng phải giải quyết việc này. Ngài gọi cửu môn đề đốc :

- Triệu Hổ! Khanh chịu trách nhiệm bảo vệ Đế đô sao lại để cho đạo tặc lộng hành ngay trước ngõ cấm cung?

Họ Triệu cả kinh quỳ xuống, biện bạch :

- Khởi tâu Thánh thượng, đêm qua hạ thần chỉ huy đội phòng vệ trong phạm vi Cẩm thành, bên ngoài giao cho Phó đề đốc Trịnh Khải. Lệ từ xưa đến giờ vẫn thay phiên như vậy.

Trịnh Khải thất sắc bước ra dập đầu :

- Hạ thần xin chịu tội.

Minh Thành Tổ biết họ Trịnh là cháu vợ Thái sư nên nhân dịp này triệt hạ luôn. Ngài giả dò nhân từ dịu giọng phán :

- Thành Bắc Kinh rộng lớn, làm sao tránh khỏi sơ suất. Nhưng nếu không bắt được đạo tặc e mất mặt triều đình. Vậy khanh hãy tạm rời chức Cửu môn Phó đề đốc, thống lãnh năm ngàn thị vệ phối hợp với lực lượng bộ đầu, trong một tháng phải tra xét cho ta. Nếu bắt được hung thủ, trẫm sẽ cho phục chức. Bằng không, bộ lại sẽ thu xếp bổ nhiệm chức vụ khác.

Vương thừa tướng thừa gió bẻ măng, tung hô :

- Thánh thượng anh minh, nhân từ!

Bá quan đồng hô theo. Tô thái sư tê tái cõi lòng, không ngờ đã mất kỳ trân lại mất thêm cả binh quyền.

Tô nương nương đâu biết nỗi khổ tâm của phụ thân. Nàng hoan hỉ vì quân vương đã tỏ ra rộng lượng với biểu đệ của mình. Cộng với những đêm ái ân mặn nồng vừa qua, nàng thầm nhủ ngài là một vị vua rất tốt.

Tô Mỹ Nhân thổ thề nói :

- Thánh thượng nhân từ đại lượng khiến thiếp thần càng thêm hổ thẹn.

Thái sư liếc nhanh, thấy đại kinh địch của mình là Hồ Uy Hầu liền vòng tay tấu rằng :

- Khởi tấu Thánh thượng! Tên đạo tặc này có thể qua mặt được hàng ngàn thị vệ, ắt phải là một cao thủ võ lâm, khinh công xuất chúng. Vì vậy, xin Thánh thượng lệnh cho Hồ Uy Hầu ra tay tra xét trong giang hồ. Hầu gia là Minh chủ võ lâm chắc cũng phải chịu một phần trách nhiệm trong vụ này.

Đức kim thượng mỉm cười phán :

- Quốc trượng nói như vậy e không đúng lắm. Như trẫm là thiên tử, thống trị bá quan và muôn dân. Chẳng lẽ ta lại phải chịu trách nhiệm cho những tên loạn thần, tặc tử hoặc cường đạo trong cả nước hay sao? Vì vậy, nếu Tiêu Hầu có hứng thú thì giúp ột tay chứ trẫm không dám ép.

Tô Mỹ Nhân vốn có cảm tình với Tiêu hầu nên cũng tán thêm vào :

- Thánh thượng nói chẳng sai. Bao nhiêu thị vệ, bộ đầu của Bắc Kinh chẳng lẽ đều là lũ bất tài hay sao mà phải phiền đến Hầu gia?

Thái sư không ngờ chính con gái mình lại bác lời mình, nghẹn ngào đứng lặng người.

Vân Long hôm nay mặc áo trường bào bằng gấm Tô Châu màu thanh thiên. Một sợi dây vàng óng ánh quấn quanh búi tóc càng làm tôn vẻ anh tuấn và cao quý. Chàng mỉm cười bước ra vòng tay nói với họ Tô :

- Chúng ta là bạn đồng liêu, lẽ nào thấy Thái sư gặp nạn mà không giúp đỡ. Hạ quan mong ngài kể rõ sự việc mới có thể tìm ra manh mối. Bây giờ hạ quan đặt câu hỏi và Thái sư trả lời từng điểm một.

Tô lão hồi hộp không biết họ Tiêu sẽ hỏi gì. Chàng bắt đầu :

- Thứ nhất, hạ quan xin hỏi Thái sư cất kỳ trân ở đâu và lúc đó có ai chứng kiến?

Thái sư đỏ mặt đáp :

- Đêm qua, lão phu đem vào phòng ngủ nương, cất một miếng uống rồi giấu cả hộp dưới nệm giường. Chỉ có ta và nàng ấy biết. Bỗng nhiên ta thấy buồn ngủ, liền gục xuống, đến sáng mở mắt ra mới biết mình đang nằm trong chuồng ngựa.

Chàng gật gù rồi lặng im suy nghĩ thật lâu. Đợi lão nóng ruột chàng mới hỏi với giọng châm biếm, mỉa mai :

- Té ra đêm qua ngài ngủ với một tên mã phu hôi hám?

Không chịu nổi nụ cười chế giễu trên môi chàng, lão giận giữ đáp :

- Không, ta chỉ nằm một mình.

Biết lão đã mắc bẫy, chàng tấn công thêm :

- Vậy chẳng hay đêm qua tên mã phu kia ngủ ở đâu? Có thể chính y là hung thủ, chỉ cần điều tra gã là rõ chuyện.

Thái sư bực mình trước sự vô đoán hồ đồ của chàng liền bảo :

- Tiêu hầu sai rồi, y say rượu ngủ vùi trong phòng.

- Phòng nào và ai làm chứng?

Nghe giọng chàng lạnh lùng như hải cẩu, lão liền tiết khai ra cho chàng bề mặt :

- Phòng tiểu thiếp của lão phu chứ phòng nào. Sáng ra, ta chạy vào thấy gã còn nằm ngủ trên giường, lục soát trên người chẳng thấy gì cả. Ta đã cho giam lại rồi.

Vân Long quay sang Triệu Hổ vòng tay nói :

- Phiền Triệu đề đốc đến phủ Thái sư đem gã mã phu ấy về đây.

Họ Triệu đang cố nén cười, chỉ sợ mình không nhịn được nên lặng lẽ gật đầu bước nhanh.

Tô lão liếc nhanh thấy Hoàng thượng và nương nương đang tùm tùm cười. Bá quan ai cũng quay đầu sang hướng khác, biết ngay họ đang tưởng tượng tên mã phu nằm chung cả đêm với nàng tiểu thiếp nõn nà của lão. Họ Tô hiểu rằng mình đã se dây tự trói, làm trò cười ọi người. Lòng căm giận Thiên Ma Yêu Lão không để đâu cho hết được.

Chờng tàn một nén nhang, Triệu Hổ giải tên mã phu vào. Hắn thấy long nhan liền thất kinh hồn vía phục xuống lạy, luôn miệng kêu oan :

- Thánh thượng vạn tuế, xin người lấy đèn trời soi xét. Tiệp dân chỉ là một tên giữ ngựa hèn mọn nhưng thật thà, trung hậu. Chẳng may đêm qua bị hồ ly đại tiên lừa dỗ, mang bỏ vào giường tiểu thiếp của Thái sư lão gia. Vì say rượu, cứ tưởng ngũ nương là hồ ly nên mạo phạm đến, chứ thật lòng tiệp dân không hề có tà tâm.

Thái sư không ngờ hắn khiếp sợ lòng oai nên không dám giấu sự thực dù sáng nay gã đã thề thốt rằng mình không hề chạm đến mỹ nhân, và ngũ nương vì sợ Thái sư nên cũng chối phăng chuyện ân ái với tên mã phu.

Thái sư hổ thẹn không nói nên lời, uất khí công tâm, ngã vật xuống mê man. Tô Mỹ Nhân thất sắc gọi lớn :

- Phụ thân! Người làm sao vậy?

Hoàng thượng định gọi Thái y, nhưng Tiêu hầu đã bước đến, điếm nhanh lên người lão rồi xoa bóp một hồi. Quả nhiên họ Tô hồi tỉnh, lão gạt chàng ra, phục xuống nghẹn ngào tấu :

- Khởi tấu Thánh thượng, lão thần năm nay tuổi đã cao, lại gặp cảnh ngộ éo le này, không còn mặt mũi nào mà nhìn mặt long nhan và bá quan. Lão thần xin Thánh thượng cho được cáo từ quan.

Minh đế không ngờ sự việc lại thuận lợi đến thế nên giả bộ bùi ngùi bảo :

- Lòng trăm cũng không muốn rời xa khanh, nhưng chuyện đã đến nước này, trăm chẳng dám lưu giữ nữa, đành phải chuẩn y cho lão khanh thôi.

Họ Tô vái tạ, đứng dậy lột mũ Thái sư và quan phục, trao cho thượng thư bộ lại là Khuất Châu. Lão lặng lẽ cáo biệt Minh Thành Tổ và quần thần rồi lui ra, lên kiệu hồi phủ.

Tô Mỹ Nhân cảm thương lão phụ, dịu dàng phán :

- Tiêu hầu! Người có thể vì ta mà ra sức tìm lại Thiên Niên Hà Thủ Ô chẳng? Quốc trượng đã già yếu, không có kỳ trân e chẳng thọ được bao lâu.

Vân Long tính toán rồi vòng tay đáp :

- Hạ thần xin tận lực, nhưng phải chờ một tháng sau, khi Trình phó đề đốc đã hết hạn vua ban, thần mới dám ra tay để khỏi mang tiếng tranh công.

Tô nương nương đẹp dạ :

- Ta xin cảm ơn khanh trước.

Hoàng thượng ra lệnh tha cho tên mã phu rồi truyền bãi châu. Bá quan ra khỏi cung Thái Hòa bắt đầu cười vang, bàn tán về chuyện Tô thái sư bị tên mã phu cảm sừng.

Tối đến, Vân Long lại vào cung gặp Hoàng thượng. Lần này chàng đi thẳng vào cổng chính cấm cung. Bọn thị vệ biết Tiêu hầu là sủng thần cũng Thánh thượng, ngực đeo ngọc bài có thể tùy tiện ra vào nên kính cẩn nghiêng mình chào đón.

Chàng biết bọn chúng ngày đêm canh gác cửa cung, lương bổng chẳng có bao nhiêu mà chỉ sơ xuất một chút là mất đầu. Vì vậy, chàng tươi cười hỏi :

- Có bao nhiêu anh em thị vệ canh giữ cổng này?

Tên đội trưởng vội đáp :

- Toán của tiểu nhân gồm năm mươi người.

Chàng rút ra tờ ngân phiếu hai trăm lượng, đưa cho gã rồi bảo :

- Các người khổ cực vì Thánh thượng, cầm lấy số bạc này chia nhau.

Trước giờ, chưa có vị đại thần nào rộng rãi như vậy, họ coi bọn thị vệ chẳng ra gì. Chỉ khi nào phụng lệnh vua theo Dương công công đến triệu kiến, mới được vài chung trà.

Tên đội trưởng cầm lấy, cảm tạ rồi rít :

- Tiểu nhân tên gọi Trương Nhất, sau này Hầu gia có gì sai bảo xin cứ gọi.

Vào đến cửa thư phòng, Dương thái giám cúi mình thi lễ :

- Thánh thượng đang phê duyệt tấu chương, thỉnh Hầu gia vào.

Minh Thành Tổ đang cau mày đọc tấu biểu, thấy mặt chàng, long nhan hơn hờ bảo :

- Ta cho phép khanh từ nay nếu không có ai chỉ cần vái là đủ. Hãy mau lại đây giúp trẫm giải quyết vấn đề rắc rối này.

Chàng vái tạ rồi bước đến bên án thư.

Hoàng thượng chỉ xấp tấu chương rồi thở dài nói :

- Tuần phủ Quảng Tây là Hạ Hầu Tâm, trước đây có vẽ kinh dâng kế hoạch đào một con kinh dài bốn trăm dặm xuyên qua đất Quý Châu, nối liền Trường Giang và Tây Giang. Việc này có hai điều lợi, một là chia bớt lưu lượng nước của Trường Giang để tránh lụt lội dưới hạ lưu. Hai là dẫn nước tưới tiêu cho vùng Quý Châu và một phần Quảng Tây. Trẫm đã chuẩn tấu, cấp ngân sách đào kinh. Nhưng mới đây, Hạ Hầu Tâm gửi sớ báo rằng kế hoạch này sẽ không triển khai được vì dân Miêu không tán thành. Miêu Cương là hiểm địa, đầy dãy sơn lam, chướng khí, chỉ có người Miêu mới quen chịu đựng. Nếu họ chẳng chịu tham gia thì công trình ích nước lợi dân này đành phải bỏ. Khanh là người tài trí, có cao kiến gì hãy nói thử xem?

Chàng suy nghĩ rồi hỏi lại :

- Muôn tâu, chẳng hay tổng kinh phí của công trình này là bao nhiêu?

Hoàng thượng xem lại văn bản tháng trước rồi đáp :

- Bộ công đã tính toán minh bạch là sáu mươi vạn lượng vàng.

Chàng nhắm tính xong, liền tâu rằng :

- Muôn tâu, hạ thần xin hỏi Hạ Hầu Tâm có quan hệ gì với Thượng thư bộ công chăng?

Minh đế ngạc nhiên :

- Sao khanh biết? Hạ Hầu Tâm chính là cháu gọi Tần thượng thư bằng cậu ruột.

Vân Long nghiêm mặt thưa :

- Theo thiên ý của hạ thần, chỉ cần năm mươi vạn là đủ. Xin Thánh thượng giáng chỉ, sai Khâm sứ đem đồ án công trình và sáu mươi vạn lượng vàng xuống Miêu Cương giao thẳng cho Miêu chúa. Nói rõ ràng mười vạn là do Thánh thượng ân tứ ban cho Miêu tộc, còn năm chục vạn là kinh phí công trình. Miêu chúa đương nhiệm là một người tài cao học rộng, lại được dân Miêu tôn sùng nên dễ hoàn thành đúng hạn. Bộ công sẽ cử người giám sát.

Hoàng thượng tỏ vẻ băn khoăn :

- Nhưng lũ họ nhận vàng mà không làm được thì sao? Triều đình từ lâu vẫn né tránh đụng chạm với Miêu tộc.

Chàng thần nhiên cười bảo :

- Thánh thượng yên tâm, Miêu chúa không để con rể mình chịu chết chém đầu. Thần sẽ viết một phong thư cho nhạc phụ đại nhân.

Minh đế kinh ngạc nhưng vô cùng hoan hỉ :

- Thì ra khanh là Phò mã đất Miêu Cương đấy ư? Vậy thì trẫm còn gì phải lo nữa.

Sau này Minh Thành Tổ mới biết Tiêu hầu tính toán chẳng sai. Dân Miêu được Độc Thánh phân tích lợi hại, tích cực tham gia đào kinh, chỉ trong tám tháng đã hoàn thành, sớm hơn thời hạn ấn định bốn tháng.

Tổng chi phí là bốn mươi tám vạn lượng, dù Miêu chúa đã trả công ổi người rất cao. Hoàng thượng liền cách chức Tuần phủ Quảng Tây và khiển trách, giáng bổng lộc của Công bộ Thượng thư. Nhưng bá quan đều không biết ý kiến này là do Tiêu hầu đề xuất, chỉ hết lòng tán tụng Thánh thượng anh minh.

24. Chương 24: Lương Sơn Xuất Kiếm Thiên Ma Tử - Thanh Đảo Vô Quy Phế Mộ Đồ

Vân Long xa huynh đệ và quần hào đã lâu nên rất nhớ, hơn nữa việc do thám Lương Sơn lại quá khó khăn. Chàng quyết định trở lại Lạc Dương, cùng đồng đạo mưu tính việc đánh Thiên Ma giáo nên vào triều cáo biệt Kim thượng. Ngờ đâu, trong buổi chầu sáng, ngài truyền chỉ cho chàng phải dẫn đầu đoàn thị vệ xuôi Nam, đem bằng sắc phong đến Tổng đà Cái bang. Toán thị vệ của Trương Nhất được cử đi theo Tiêu hầu, lòng rất phấn khởi.

Trước lúc lên đường, chàng ghé qua Phân đà Bắc Kinh, bảo Tất Lôi dùng phương tiện thông tin của bốn bang, báo trước cho Bang chủ biết.

Gần tháng sau đã đến Lạc Dương. Suốt trục đường chính xuyên qua thành từ Bắc đến Nam, đệ tử Cái bang thấy chàng đều sụp xuống vái lạy.

Họ biết chính Tiểu trưởng lão đã làm rạng rỡ thanh danh bốn bang.

Phương pháp truyền tin của Cái bang đứng đầu thiên hạ, nên bang chúng khắp thành kéo về Tổng đà như trẩy hội.

Trước cửa Tổng đà đã bày sẵn một hương án, khói trầm nghi ngút. Hạ bang chủ cùng ba vị trưởng lão vẫn mặt bang phục có nhiều mảnh vá nhưng sạch sẽ, chỉnh tề. Các đệ tử cũng vậy.

Bọn thị vệ khiêng từ xe ngựa xuống một tấm bảng gỗ dài, bọc nhiều đỏ, đặt xuống hai giá gỗ trước hương án. Vân Long nghiêm nghị nói :

- Xin chư vị anh hùng quý xuống tiếp chỉ.

Quần cái đồng sụp xuống chờ nghe. Chàng bắt đầu tuyên đọc :

- Vĩnh Lạc thập nhị nguyên niên, phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết :

Cái bang một lòng trung nghĩa, dù không được hưởng ân vũ lộ của vua cũng vẫn liều mình cứu giá, đem tấm thân huyết nhục ra che chở cho thánh đế. Gương trung dũng ấy đáng lưu hậu thế. Nay trẫm sắc phong cho Cái bang năm chữ vàng: Trung Dũng Đệ Nhất Bang. Và ân thưởng một vạn lượng vàng.

Khâm thủ.

Đọc xong thánh chỉ, chàng lột bỏ lớp nhãn bao quanh bảng, để lộ năm chữ bằng vàng rờn lấp lánh. Quần cái đồng hô to :

- Thánh thượng vạn tuế!

Hai trưởng lão họ Hà và họ Vương đến nâng bảng đem vào cho bọn đệ tử treo lên xà nhà.

Hạ Khánh Dương lúc này đang ôm chặt Vân Long vào lòng, nước mắt long lanh. Lão thân thiết bảo :

- Long đệ! Cái bang được vinh dự này là do công lao của người. Ta vô cùng cao hứng.

Lữ trưởng lão cũng đến xiết vai chàng :

- Từ ngày khai tông lập phái, chưa bao giờ sự nghiệp Cái bang rạng rỡ đến thế.

Các tử lâu trong thành Lạc Dương mau chóng cho xe chở rượu ngon và thức ăn đến. Mùi xào nấu xông lên bát ngát. Năm trăm đệ tử trong thành đều được mời ở lại dự tiệc mừng.

Quần cái vui say đến nửa đêm mới chịu thôi. Sáng hôm sau, chàng thưởng cho bọn thị vệ năm trăm lượng bạc và bảo Trương Nhất hồi kinh nhờ Triệu đề đốc tâu lên với Thánh thượng rằng chàng sẽ ở lại Lạc Dương bàn bạc, sau đó sẽ đến Sơn Đông tấn công Lương Sơn.

Đội thị vệ mừng cảm tạ rồi rít, xếp cờ lọng lên xe rồi lên đường.

Chàng và Ngọc Yến vào trong dùng điểm tâm với quần cái. Đang uống trà thì Tiền Thông vào báo rằng Phân đà Sơn Đông đã gửi họa đồ về đến.

Hắn dâng lên một cuộn giấy. Hạ lão lập tức tháo lớp giấy dầu bọc ngoài, trải họa đồ ra bàn ọi người cùng xem.

Chung quanh Lương Sơn là một vùng ngập nước rộng tám trăm dặm, đầy lau sậy, cỏ lác. Mực nước chỗ sâu, chỗ nông nên thuyền lớn không di chuyển được, muốn ra vào chỉ có cách dùng thuyền nhẹ và bè tre. Rải rác khắp nơi là mấy trăm gò mồi, dùng làm nơi tập kích rất tốt. Đường lên núi còn có mấy chục địch lâu để giám sát toàn vùng và bố trí cung thủ.

Mọi người ngao ngán trước hiểm địa kỳ tuyệt này, không biết dùng cách nào để tấn công.

Hạ Khánh Dương thở dài bảo :

- Mười vạn quân nhà Tống còn không vào được Lương Sơn. Lần nào cũng hao binh tổn tướng mà rút lui. Có lẽ phải chờ Yêu Lão hết tuổi thọ chết đi thôi.

Pháp Cái Hà Quyết nói :

- Ba tháng nay, quan quân triều đình phong tỏa Lương Sơn, không cho tiếp tế lương thực. Nhưng chu vi cứ địa này quá rộng, không thể nào vây kín được, có điều bọn Thiên Ma chẳng muốn đụng chạm đến quan quân nên không xuất hiện đây thôi. Hơn nữa thủy bạc rất nhiều tôm cá, chim chóc, khó mà chết đói được.

Ngọc Yến bỗng xen vào :

- Sao chúng ta không phối hợp với quân triều đình?

Vân Long nhìn nương tử cười bảo :

- Chuyện của võ lâm đầu thế để triều đình xen vào. Dù có thắng cũng chẳng vinh dự mà còn bị hào kiệt khắp thiên hạ chê cười. Với lại, địa thế vùng thủy bạc này không thích hợp cho cả bộ binh và thủy binh. Chỉ có bọn cao thủ võ lâm chúng ta là còn chút hy vọng vào được.

Ngọc Yến cố vớt vát thêm :

- Còn đại pháo thì sao? Chúng ta đã từng dùng thần lôi để mở đường vào Tỏa Thiên sơn trang.

Hạ lão buồn rầu nói :

- Nhưng làm gì còn thần lôi nữa? Cả đời họ Kim chỉ chế được trăm trái đã tặng chúng ta hết rồi còn gì.

Một diệu kế bỗng lóe lên trong đầu, Vân Long mừng rỡ khen :

- Hay lắm, cảm tạ nàng đã nhắc nhở ta!

Chàng phấn khởi chỉ trở trên họa đồ. Phác ra kế hoạch tấn công Lương Sơn. Quân cái tán thành, quyết định ngày rằm tháng sáu sẽ tề tựu anh hùng các lộ ở Sơn Đông.

* * * * *

Sơn Đông là đất của nước Lỗ thời Xuân Thu chiến quốc. Khổng Phu Tử cũng là người huyện Khúc Phụ, tỉnh Sơn Đông.

Chưa đến ngày rằm tháng sáu, hào kiệt bốn phương đã đến đông đủ, tụ tập ở một sơn trang rộng rãi gần Phân đà Cái bang tại ngoại thành Tế Châu. Tổng số lên đến hơn ngàn người. Quan quân Sơn Đông biết họ là đồng đạo của Hồ Uy Hầu đến đây tiêu diệt loạn đảng ở Lương Sơn, nên rất cảm kích. Trong thâm tâm họ vẫn lo sợ chính mình phải dẫn thân vào nơi hiểm địa lừng danh đó.

Phu thê Vân Long và quân cái đã đến trước mười ngày để chuẩn bị phương tiện. Hàng trăm chiếc thuyền nhẹ được cất giấu trong doanh trại quân triều đình quanh Lương Sơn.

Phích Lịch bảo chủ Kim Chấn Sơn vốn là chủ nhân của một xưởng chế tạo pháo nổi tiếng ở Lạc Dương, nên đã dễ dàng hoàn tất hai ngàn trái hỏa pháo cực mạnh. Dù sức công phá, sát thương không bằng thần lôi nhưng cũng đã làm bọn Thiên Ma mặt mũi nám đen, sặc sụa vì khói, đau đớn da thịt, không cách nào chiến đấu được. Vân Long tin rằng, bọn giáo chúng đã từng bị thần lôi làm cho khiếp vía, lần này nghe hỏa pháo nổ vang rền ắt sẽ kinh hoàng rối loạn.

Sáng ngày mười ba tháng sáu, chàng gắn họa đồ phòng thủ của Lương Sơn lên vách rồi trình bày kế hoạch tấn công với thủ lĩnh các môn phái, bang hội.

- Theo tin tức thu lượm được, giáo đồ Thiên Ma ước độ ngàn người, một số ẩn nấp trên các cồn cỏ quanh chân núi. Mỗi địch lâu đều có bốn cung thủ, năm chục địch lâu vị chi là hai trăm tên. Số còn lại là lực lượng cơ động, dùng thuyền nhẹ luồn lách trong lau sậy để tập kích đối phương và tiếp ứng cho các điểm cố định. Không loại trừ có cả những giáo đồ tinh thông thủy tính, phục ngầm dưới nước để đánh đắm thuyền địch thủ. Vũ khí chính của bọn chúng là cung tiễn, vì vậy, tiểu đệ đã mượn của Vương tổng trấn năm trăm cây cung lớn và hai mươi vạn mũi trường tiễn. Loại cung này chế tạo đặc biệt cho ba quân, sức bắn mạnh và xa mà Thiên Ma giáo không thể nào sánh được. Hơn nữa, hai trăm đệ tử Kiếm môn đã được toán thân tiễn ngoại Mông huấn luyện nên tiễn pháp thần kỳ, hơn hẳn đối phương. Nghĩa là, chúng ta lợi dụng sở trường của mình, từ xa rót hỏa pháo lên đầu chúng. Quân hùng sẽ chia làm ba lực lượng tấn công vào ba hướng. Mũi chính Nam do bốn phái Võ Đang, Côn Luân, Không Động, Điểm Thương phụ trách, trang bị hai trăm cung nỏ, bảy trăm hỏa pháo và hai trăm tay đao. Mũi Đông Nam gồm Thiếu Lâm, Nga Mi, Hoa Sơn và Cái bang cũng gồm hai trăm cung thủ và hai trăm hào kiệt. Hai mũi này sử dụng thuyền nhẹ, lợi dụng sức bắn xa của trường cung để rót hỏa pháo tấn công các gò nổi và thuyền của Thiên Ma. Không cần tiến nhanh để bảo toàn lực lượng, bước đầu chủ yếu là nghi binh, thu hút sự chú ý của Yêu Lão. Tháng này gió Nam thổi mạnh, làn khói của hỏa pháo sẽ che chắn nhãn quang của bọn cảnh giới trên đỉnh núi. Thừa lúc đó, tiểu đệ đem theo cao thủ Kiếm môn và một trăm cung thủ từ mặt Tây âm thâm tiến vào, cho bảy chục vật đi trước mở đường. Khi nào chực vị thấy trên Lương Sơn có pháo hiệu nổ thì thần tốc đánh thẳng vào. Nhớ chú ý tập trung tiêu diệt các địch lâu. Trời chưa mưa nhưng trên Thủy Bạc, sương mù dày đặc, đầu canh

tư chúng ta xuất phát, đến sáng là đã tiếp cận phòng tuyến ngoài cùng. Nghĩa là mũi chính Tây xâm nhập vào sau hai hướng kia một canh giờ, nhưng sẽ vào Lương Sơn trước và đốt pháo hiệu. Để dễ phân biệt bạn thù, chúng ta cột một mảnh vải đỏ nơi tay tả.

Quần hùng bàn bạc, bổ sung, tán thành sách lược của Vân Long.

Sáng ngày rằm, thừa lúc sương mù còn bao phủ mặt nước, quần hào theo kế hoạch tiến vào. Anh em thủy đạo đã mai phục ở đây ba tháng trời nên nắm rõ đường đi nước bước, hướng dẫn ba đoàn thuyền đi rất nhanh. Hai mũi Nam và Đông Nam sẽ khởi sự trước. Mỗi thuyền gồm năm cung thủ và hai tay chèo. Kim Chấn Sơn là một thiên tài trong nghề hỏa dược, hỏa pháo của ông thuôn dài, không sử dụng ngòi đốt mà là một viên thuốc nổ cực nhạy gắn phía trên đầu. Chỉ cần chạm mạnh vào người hoặc gỗ đá là phát nổ ngay.

Chu vi Lương Sơn quá rộng, giáo chúng Thiên Ma không thể nào bố trí hết được từ xa. Vì vậy chúng co lại thành một phòng tuyến bán kính chừng hai dặm. Khi sương mù tan hết thì quần hào chỉ cách đối phương một tầm tên.

Bọn cảnh giới trên địch lâu cao nhất đã phát hiện nên nổ pháo hiệu báo động. Phe bạch đạo liền rút hỏa pháo vào các điểm phục kích của Thiên Ma. Tiếng nổ chấn động cả một vùng, chim chóc hoảng loạn bay lên. Khói tỏa mù mịt, theo gió trôi về hướng Lương Sơn.

Đúng như Vân Long dự đoán, bọn giáo đồ như chim sợ cành cong, nghe tiếng hỏa pháo cứ ngỡ thần lôi nên kinh tâm táng đởm, đua nhau xuống thuyền con đào tẩu hoặc nhảy xuống nước giơ tay chịu trời. Thực ra chúng đã quá ngán ngẩm cuộc sống tù túng thiếu thốn ở Lương Sơn Bạc. Hơn nữa, chúng cũng biết Tiêu minh chủ chính là Sở Vô Quy, tính tình nhân hậu, đã mấy lần tha mạng cho bọn giáo đồ. Nếu quy hàng, chắc chắn sẽ bảo toàn được tánh mạng.

Cũng có những tên ngoan cố, trung thành với Yêu Lão, chống cự tới cùng, nhưng bị hỏa pháo và khói cay bó tay, bó chân, cuối cùng cũng bị giết chết.

Thấy tình hình diễn ra thuận lợi một cách bất ngờ. Vân Long cho lực lượng của mình tấn công sớm hơn dự kiến.

Ngọc Yến và Tiểu Linh điều khiển đàn Độc Phong và Phi Thiên Ngô Công đánh phá các điểm phòng ngự ở mặt Tây. Đối phương không cách nào đương cự lại độc vật liền nhảy xuống nước, bị các cung thủ và hảo hán sông Hoàng Hà tiêu diệt gọn. Tả phi, Tả Kiếm đẩy mạnh tay chèo, dẫn đoàn thuyền tiến lên một cách êm ái.

Đến đầu giờ ty, lực lượng của chàng đã đến chân núi phía Tây của Lương Sơn. Hàng trăm cung thủ Thiên Ma núp sau những tảng đá, mô đất và thân cây trên bờ bắn tên xuống như mưa.

Ngoài một tầm tên, bầy độc vật không còn nghe lệnh nữa nên Ngọc Yến phải thu chúng về. Các cung thủ bạch đạo bắt đầu sử dụng hỏa pháo.

Nhưng vì đối phương có chỗ ẩn thân tốt nên vẫn chống cự quyết liệt. Vân Long nóng ruột, vận thần công hộ thể lao xuống nước bơi vào bờ. Hàng trăm mũi tên lập tức bay đến cản đường nhưng đều vô ích. Chàng sải tay bơi đến như một con kinh ngư. Bọn trong bờ thấy chàng mình đồng da sắt vô cùng hoảng sợ. Còn cách bờ mười trượng, chàng tung mình lên lướt đến bọn cung thủ. Chúng liền rút đao chống đỡ nhưng không tên nào chịu nổi nửa chiêu. Tay kiếm, tay chưởng dững mạnh như thiên thần, liên tiếp giết chết liền mười mấy tên. Bọn giáo đồ thấy đối thủ không sợ đao thương khiếp vía bỏ chạy tán loạn. Phòng tuyến hoàn toàn tan vỡ.

Ngọc Yến cùng mọi người lập tức chèo nhanh vào bờ rồi kéo về hướng Tụ Nghĩa đường, nơi mà Yêu Lão đang trấn giữ.

Độc Cô Thiên chờ lúc đến gần trọng địa liền lấy pháo lệnh trên lưng xuống đốt. Tiếng nổ kinh thiên động địa và một cột khói trắng bốc thẳng lên cao. quần hào bên ngoài phần khởi đánh thốc vào, thể như chẻ tre.

Bọn giáo đồ rút hết lên bờ cầm cự, dựa vào các địch lâu mà chống đỡ.

Nhưng các đại cao thủ như Kiếm Ma, Thanh Kính, Nhất Tâm, Hạ Khánh Dương... đã múa tít vũ khí xông qua làn tên triệt hạ các điểm phòng ngự.

Bọn cung thủ bạch đạo núp sau lưng những tảng đá bắn hỏa pháo vào các địch lâu. Giáo chúng lại phải rút lên cao hơn, núp sau bức tường đá bao quanh Tự Nghĩa đường bắn xuống. Nhờ vậy, phe Thiên Ma cầm chân được quần hào.

Trong khi đó, Yêu Lão nghe tiếng nổ, biết đối phương đã vào đến tận cửa, liền bỏ đài chỉ huy trên cao, dẫn Triển Tháo, Lỗ Dung và hơn trăm giáo đồ xuống mặt tây cự địch.

Thấy Vân Long, lão biết không còn đường thoát, bật cười ghê rợn :

- Hôm nay ta quyết đổi mạng với ngươi.

Nói xong, lão múa song chưởng xông lên, hai luồng kinh phong ập đến như núi đổ. Vân Long cười nhạt xuất chiêu “Từ Hàng Phổ Độ”, tiếng va chạm nổ như sấm. Đỡ thêm vài chưởng nữa, thấy khí huyết nhộn nhạo, chàng biết công lực mình vẫn không bằng đối phương nên rút Vô Cực kiếm xuất liền tám chiêu liên hoàn, phong tỏa các tử huyệt trước ngực khiến lão ma phải lùi liên mấy bước.

Bên này, Ngọc Yến vùng nhuyễn kiếm đấu với Ngật Tâm Dạ Xoa Lỗ Dung, còn huynh đệ họ Tả thì bám lấy Lãnh Diện Xà Tâm Triển Tháo.

Độc Cô Thiên thống lĩnh ba trăm cao thủ đánh với bọn giáo đồ. Thanh Hắc kiếm do Vân Long tặng đã làm tăng uy lực của pho Ma Vân kiếm pháp. Lưỡi kiếm của gã nhanh như điện chớp và vô cùng sắc bén. Chỉ vài chiêu đã chặt gãy mười mấy thanh đao. Gã hứng chí quát vang như sấm, xông vào chém giết, lòng thầm biết ơn đại ca đã tặng cho thần vật.

Hai thanh Phong ma đồng côn cũng thả sức tung hoành áp đảo đường kiếm của họ Triển. Mỗi lần đồng côn vung lên là Triển Tháo phải lui bước.

Ngật Tâm Dạ Xoa càng đánh càng khiếp sợ, cố vận toàn lực chống đỡ thanh bảo kiếm mềm mại, uyển chuyển như linh xà. Đầu trượng bị chặt gãy dần từng khúc một. Lỗ Dung mặt mũi xấu xí lại tàn ác nên bị người đời gọi là dạ xoa. Mụ thấy Ngọc Yến xinh đẹp như tiên lòng thêm căm tức, quyết hạ cho được. Nhưng pho Linh Xà kiếm pháp lừng danh vũ nội, làm sao mụ đương nổi?

Ngọc Yến biết Lỗ Dung tội ác ngất trời nên chẳng thể tha. Nàng rú lên thánh thót, đỡ tuyệt chiêu “Linh Xà Phún Vụ”, nhuyễn kiếm tỏa hơi lạnh như sương bao phủ lấy đối thủ. Tiếng kêu thảm thiết vang lên, thủ cấp Ngật Tâm Dạ Xoa lăn lông lốc trên mặt đất.

Thấy đại tẩu đã đắc thủ, Tả Kiếm, Tả Phi hứng khởi, vận thần lực đánh liền mấy chục côn. Thanh kiếm của Triển Tháo liền gãy lìa và đầu lão cũng vỡ tan như một trái dưa.

Yêu Lão thấy hai thủ hạ thân tín thảm tử, nguy cơ đại bại không thể vãn hồi nên chẳng còn muốn sống nữa, xông thẳng vào luồng kiếm quang quyết đổi mạng với đối phương. Vân Long là người cơ cảnh, thấy nhân thân lão lộ hung quang, liền tung mình lên không, xuất thần chiêu “Vô Sở Nhi Quy”.

Yêu Lão gào lên đau đớn, hai tay bị chặt cụt tận khuỷu, lồng ngực bị xé rách tung. Nhưng chàng cũng trúng liền ba chỉ, máu trào ra khóe miệng.

Nếu không có lớp da rắn và thần công hộ thể ắt chàng đã thọ trọng thương.

Thiên Ma Yêu Lão Bộc Cung Dương thấy họ Tiêu chỉ bị thương nhẹ, lão uất ức ngã xuống, đôi mắt mở trừng trừng. Chàng vùng kiếm chặt lấy thủ cấp, chạy bay lên sườn núi, đến trước bức tường đá vận thần công Sư Tử Hồng của Phật môn, quát lớn :

- Giáo đồ Thiên Ma hãy quy phục để được toàn mạng. Yêu Lão đã bị ta giết rồi.

Tiếng chàng vang dội khắp cả vùng Thủy Bạc. Bọn giáo chúng thấy chiếc đầu lâu có mái tóc dài bạc trắng trong tay chàng, biết là vô vọng nên nhất loạt buông vũ khí đầu hàng.

Quần hào vui mừng reo hò vang dội. Vân Long bắt bọn tù binh phải đào hố chôn hơn ba trăm xác giáo chúng.

Toàn quân kéo vào Tự Nghĩa đường để tham quan và kiểm điểm nhân mã. Chỉ thiệt mất hơn hai chục người và thọ thương gần hai trăm. Các Chưởng môn tấm tắc khen ngợi Minh chủ thần cơ diệu toán nên đại thắng mà không tổn hao nhiều xương máu đồng đạo.

Bang chủ Cái bang vượt râu cười sảng khoái :

- Thật là kỳ tích! Tổng triều đánh phá mấy năm không xong mà chúng ta chỉ nửa ngày đã toàn thắng.

Lão cũng muốn tán dương Minh chủ thêm vài câu, nhưng chợt nghĩ chàng là tiểu đệ của mình nên không tiện mở miệng.

Chưởng môn phái Điểm Thương là Bôn Lô kiểm khách Lâm Thiện Đình cao giọng nói :

- Đại thắng trận này hoàn toàn nhờ vào trí tuệ và thần công của Tiêu minh chủ.

Vân Long cười, đưa tay chỉ Phích Lịch bảo chủ :

- Nói cho đúng, công đầu phải thuộc về Kim đại hiệp, hỏa pháo đã làm bọn Thiên Ma mất cả dũng khí.

Họ Kim lắc đầu :

- Xin Minh chủ đừng quá khiêm tốn. Cả nước có hàng trăm ngàn xưởng pháo, nơi nào cũng có thể làm được. Đâu phải chỉ riêng mình lão phu?

Cười nói một hồi, họ lên thuyền trở ra, đem theo xác đồng đạo và tù binh.

Tổng trấn quân vụ Sơn Đông là Vương Hàng đã biết tin thắng trận, cùng mấy chục võ quan đứng chờ sẵn ở bờ Nam để chúc mừng.

Thực ra, phẩm ngạch của gã không thua gì Hồ Uy Hầu, nhưng chàng là sủng thần của Hoàng thượng và có ngọc bài trong tay nên gã vô cùng kiêng sợ.

Khi chàng cùng quần hùng bước lên, gã vòng tay chúc tụng :

- Hầu gia tài trí quán thế, trong nửa ngày đã đánh chiếm Lương Sơn, tiêu diệt quần ma. Bốn tướng vô cùng khâm phục.

Chàng vòng tay nói lời cảm tạ rồi bảo :

- Có hơn sáu trăm giáo đồ Thiên Ma giáo bị bắt, nhờ Vương tổng trấn xử lý giùm.

Chàng chợt nhớ đến Ứng Ma, liền bảo Độc Cô Thiên đi hỏi bọn tù binh.

Một tên cho biết Ứng Ma hơn tháng trước đã mang theo rất nhiều châu báu đi về phía biển Đông.

* * * * *

Vân Long dẫn quần hào trở lại nơi xuất phát. Sơn trang này của một tri huyện về hưu, con trai lão là đệ tử tục gia của Thiếu Lâm tự, nên rất vui lòng cho họ mượn khu rừng rộng quanh trang làm nơi cư trú và hội họp.

Sau trận ác chiến, mọi người đều cảm thấy đói. Và Kim Chung Ác Phật Đơn Hy đã không phụ lòng thiếu gia, thương lượng với các chủ hiệu giàu có trong thành Tế Châu góp tiền chiêu đãi quần hùng. Họ vẫn nhớ ơn Hầu gia, diệt trừ Tô Xuyên miễn cho họ phải mất tiền hối lộ hàng tháng, nên vui vẻ nhận lời. Các tửu quán, tiệm ăn đã cung cấp thức ăn ngon và rượu quý. Hai trăm chiếc bàn ăn phủ vải đỏ bày đầy dưới bóng mát trong vườn.

Đơn lão đích thân vắt chiếc bụng phê, lẳng xẵng chỉ huy đạo quân tiểu nhị. Hàng mấy trăm chiếc thau nước và khăn mặt mới đã chờ sẵn. Các hảo hán chỉ rửa sơ mặt mũi và đôi bàn tay rồi ngồi ngay xuống ghế. Rất nhiều người bị thương phải băng bó nhưng gương mặt họ rạng rỡ, phần khởi phi thường. Hai mươi sáu người tử nạn đã được ba trại hòm trong thành khâm liệm tử tế, đặt vào cỗ áo quan tốt nhất.

Chưởng môn ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi và các môn đồ được hướng dẫn đến những bàn cơm chay.

Đơn lão với nụ cười tươi cổ hữu trên môi, lớn tiếng thúc dục bọn hầu bàn. Chỉ tàn một nén nhang, rượu thịt, chén đũa đã đầy đủ. Vân Long biết mọi người có ý chờ mình nên đứng lên mời :

- Xin chư vị cứ tự nhiên, chính tại hạ cũng đã đói lắm rồi.

Câu nói giản dị, thành thực của Minh chủ khiến quần hùng bật cười, mất đi vẻ khách khí. Họ bắt đầu động đũa. Hai trăm vò rượu Trúc Diệp Thanh, Thiệu Hưng, Sơn Tây Phồn tửu... được mở nắp, mùi thơm tỏa ngát.

Trừ những người chạy tịnh, số còn lại đều quý rượu ngon như tính mạng nên rất phấn chấn, suýt xoa.

Hạ Khánh Dương ăn xong hai chén bắt đầu uống rượu. Lão đứng dậy nâng chén, cất giọng sang sảng :

- Chư vị anh hùng, xin rót đầy chén rồi cùng lão phu uống mừng chiến thắng.

Thân phận của lão trên giang hồ rất lớn, lại là đại ca của Minh chủ nên mọi người đều hưởng ứng.

Kiểm Ma Công Tôn Sứ uống xong, rót thêm một chén nữa rồi đứng lên tuyên bố :

- Quần ma đã diệt xong, Kiếm môn không còn cần thiết nữa. Lão phu xin được cáo thoái, trả đệ tử về cho các phái.

Vân Long vòng tay thưa rằng :

- Công tôn tiền bối! Ung Ma đã đem vàng bạc châu báu ra biển Đông, chắc là để cầu cứu một đại cao thủ cự phách trong lực lượng hùng mạnh nào đó. Mong tiền bối vì võ lâm mà duy trì một thời gian nữa. Sau vài tháng, nếu không thấy động tĩnh gì, thì tiền bối hãy về ẩn dật.

Quần hào đồng thanh cầu khẩn nên Kiếm Ma không từ chối được đành nhận lời.

Sáng hôm sau, các môn phái chia tay nhau hộ tống quan tài của đệ tử trở về cứ địa lo việc ma chay.

Vân Long, Ngọc Yến và các em quay lại Bắc Kinh, hơn nửa tháng sau, mới đến Đào gia trang, Tả Kiếm lấy cơ cất hành lý, lên ngay vào hậu viện tìm Tiểu Phượng. Mặt trời đã lặn, cả gia đình quây quần bên bàn ăn, nói cười vui vẻ.

Tài Thần vuốt râu cười hỏi :

- Quần ma đã diệt xong, Long nhi định bao giờ sẽ rửa tay gác kiếm?

Nam Cung Sương nhìn ông âu yếm nói :

- Tướng công cũng hiểu rằng Long nhi tuổi mới đôi mươi, không lẽ tìm nơi thâm sơn cùng cốc mà ẩn náu? Chứ nếu còn ở Đào gia trang này thì mỗi khi võ lâm có chuyện, đồng đạo giang hồ lại đến cậy nhờ, sao có thể phủ tay được. Hơn nữa, Hầu tước phủ cũng sắp xây xong, khó mà dứt áo ra đi. Dù không tham gì chút hư vinh, nhưng nếu giấu mặt mà ra sức giúp một tay cho sơn hà và võ lâm thì cũng là chuyện nên làm.

Vân Long kính cẩn thưa :

- Mẫu thân dạy chí phải. Chỉ cần trong lòng Long nhi coi danh lợi như phù vân là được rồi.

Chàng quay sang Tài Thần cười tinh nghịch nói :

- Lão nhân gia đừng lo, ba đứa nội tôn kia sắp ra đời, chỉ sợ phụ thân không có thì giờ, sức lực mà vui đùa với chúng.

Phạm Phi Vân nghe nhắc đến cháu nội, cao hứng cười khà khà :

- Phải, ta quên mất!

Ba nàng dâu thẹn chín người, cúi mặt nhìn bụng mình.

Tài Thần chợt nhớ lại chuyện cũ :

- Chà! Trước đây ta đã hứa cử hành một hôn lễ linh đình cho các con. Nhưng nay bụng các con đã lớn, Long nhi lại chưa thể công khai trở lại thân phận cũ... Phu nhân có cao kiến gì không?

Nam Cung Sương nhìn các nàng dâu rồi dụi dàng hỏi :

- Ý các con thế nào?

Ngọc Yến nhìn ánh mắt ba nàng kia, hiểu ý họ nên cung kính đáp :

- Bẩm A Nương, chúng con đều là giang hồ nữ nên không coi nặng vấn đề nghi lễ huy hoàng hay đạm bạc, chỉ mong được lão gia và A Nương thương yêu là mãn nguyện lắm rồi.

Phu thê Tài Thần gật đầu hài lòng, Vân Long cười bảo :

- Tứ vị nương tử đừng lo! Phạm thiếu gia không cưới được thì Tiêu minh chủ này sẵn sàng tổ chức một hôn lễ long trọng và đông đảo nhất Bắc Kinh. Áo tân nương rất rộng, chẳng ai biết được lũ tiểu quỷ đang nằm trong đó.

Xích Long Quái Y bật cười nhưng lại bần khoản :

- Chẳng lẽ ta và song thân ngươi lại đến dự như người đứng ư?

Chàng ra vẻ thần bí đáp :

- Ngoại tổ phụ yên tâm, Long nhi đã có cách. Một tháng nữa Hầu phủ xây xong là chúng ta sẽ có thể cử hành đại lễ. Xin người cứ lựa ngày lành, gửi thiệp mời ngay hào kiệt bốn phương.

Dù không biết diệu kế của chàng nhưng ai cũng vui mừng. Tối đến, các nàng gạn hỏi nhưng chàng không nói, chỉ bảo họ tự đoán lấy. Tố Tâm, Phi Hà, Thiên Hương mang thai đã bốn tháng nên không được phép kề cận với trượng phu, chỉ vui đùa đến nửa đêm phải trở về phòng riêng, chỉ còn lại mình Ngọc Yến.

Thiên Hương ranh mãnh nói :

- Đại tỷ là người thông minh nên đầu đại gì mang nặng như bọn tiểu muội. Thứ nhất là giữ được thân hình thon thả, thứ hai là luôn được quần quýt với tướng công.

Ngọc Yến xấu hổ chụp lấy Thiên Hương mà đánh yêu.

Chờ ba vị phu nhân kia ra khỏi, Vân Long dìu nàng vào giường. Hơn tháng qua mãi bốn ba, chưa gần gũi nhau nên cả hai cùng háo hức.

Chàng vuốt ve, ngắm nhìn thân hình thon dài, săn chắc của nàng rồi nói :

- Ta cảm thấy Yến muội hình như không bao giờ vượt qua tuổi đôi mươi, nàng lúc nào cũng trẻ trung xinh đẹp.

Ngọc Yến ngượng ngùng đưa tay sờ ngực chàng rồi dịu dàng thổ thê :

- Tuổi xuân của chàng và thiệp sẽ qua đi rất chậm. Mật Phi Thiên Dâm Xà là kỳ bảo của đất trời, thiệp cũng được sư tổ cho uống năm mười bảy tuổi.

Vân Long vui mừng nhưng không khỏi bần khoăn :

- Như vậy cũng tốt, nhưng chỉ sợ ba nàng kia tủi phận.

Ngọc Yến gật đầu, suy nghĩ một lúc rồi bảo :

- Tướng công chớ lo, tiện thiệp sẽ hóa trang cho nhan sắc già đi theo các em. Họ sẽ không biết đâu.

Đối với nữ nhân, nhan sắc là điều quý giá nhất đời. Vậy mà Ngọc Yến dám vì hạnh phúc của ba vị phu nhân kia mà che giấu cái đẹp của mình, quả là một bậc kỳ nữ hiếm có. Vân Long thầm khâm phục và yêu thương nàng gấp bội. Chàng khẽ thì thầm :

- Ta rất biết ơn nàng!

Chàng hôn lên đôi môi chín mọng ngọt ngào, họ say đắm hòa vào làm một. Bây giờ chàng đã hiểu vì sao trong bốn nàng, Ngọc Yến là người duy nhất có thể theo chàng đến tận cùng của đêm xuân.

H

ôm sau, Vân Long dậy sớm vào cung dự buổi chiều sớm.

Bá quan thấy chàng vắng mặt đã lâu liền xúm lại chào đón hỏi han.

Tin chàng thắng trận Lương Sơn đã bay về để đô nên quần thần tranh nhau chúc tụng.

Minh Thành Tổ lâm triều, thấy mặt sùng thần, ngài hớn hở phán :

- Tiêu hầu đại phá Lương Sơn làm uy phong Đại Minh rạng rỡ.

Chàng cung kính đáp :

- Cũng nhờ hồng phúc của Thánh thượng nên bọn hạ thần dễ dàng thắng lợi.

Hoàng hậu nương nương vẫn áy náy về sức khỏe của cha già nên nhắc lại lời giao ước cũ :

- Tiêu hầu! Trịnh Khải đã không tìm được hung thủ, vậy mong khanh hãy ra tay giúp ta tìm lại kỳ trân.

Chàng liếc gương mặt tái xanh của họ Trịnh rồi tấu rằng :

- Khởi tấu nương nương, lực lượng thị vệ và bộ đầu không tìm được thì hạ thần cũng đành bó tay. nhưng xin được dâng lên Quốc trưởng một trăm hoàn Diên Hương Linh Chi Đan, được dụng thập toàn hơn hẳn Thiên Niên Hà Thủ Ô. Chỉ cần mỗi tháng uống một hoàn thì bách bệnh bất xâm, tráng dương ích thọ. Nếu sai lời thần xin chịu tội.

Bá quan nghe nói, nhìn lọ ngọc trong tay chàng với vẻ thèm thuồng.

Chỉ có Vương thừa tướng là chỉ mỉm cười, vì Tài Thần cũng đã tặng ông một lọ y như vậy.

Tô Mỹ Nhân đẹp dạ bảo :

- Ta nào dám nghi ngờ lời nói của khanh. Xin thay mặt Quốc trưởng cảm tạ hầu gia.

Dương công công bước xuống nhận lấy dâng lên, Hoàng hậu mở nắp ra xem thử, thấy mùi thuốc thơm ngạt ngào tỏa vào mũi làm tinh thần sảng khoái.

Tô Mỹ Nhân chợt hiểu lý do vì sao đức Kim thượng trở nên cường tráng lạ thường. Mặt nàng đỏ bừng, lòng thầm đa tạ Tiêu hầu.

Binh bộ thượng thư Chu Lộ bước ra tấu rằng :

- Khởi tấu Thánh thượng! Tổng đốc Tuy Viễn vừa cho kỵ mã đem tin hỏa tốc về báo rằng Mãn Châu đã cử một phái đoàn thương thuyết, đem lễ vật sang ngoại Mông xin liên kết với vương tử Mông Cổ là Gia Luật Sở Hoa. Nếu hai lực lượng này liên kết với nhau, vùng biên thùy phía Bắc sẽ lâm nguy.

Minh đế và bá quan biến sắc. Ngài hỏi quần thần :

- Trước mối hiểm họa này, chư khanh có cao kiến gì không? Bốn mươi bảy năm nay từ ngày đức Thái Tổ Hoàng đế đánh đuổi người Mông về bên kia Vạn Lý Trường Thành, họ vẫn một lòng thần phục. Nay bị bọn Mãn Châu xúi giục ắt sanh lòng phản loạn. Trầm thật khó nghĩ.

Chu thượng thư vòng tay bắm :

- Muôn tâu, theo thiên ý hạ thần, triều đình nên điều thêm trăm vạn quân ra bổ xung cho vùng quan ải. Như thế sẽ không còn đáng lo nữa.

Vương thừa tướng là bậc lão thần trì trọng, thở dài than rằng :

- Việc điều binh sẽ làm náo động dân tình và hao tổn ngân khố triều đình. Đó không phải là thượng sách, nhưng chắc không còn cách nào khác.

Bá quan gật gù tán đồng.

Thấy quần thần không ai có ý gì hay hơn, Hoàng thượng quay sang hỏi Hồ Uy Hầu :

- Tiêu hầu là bậc tài trí, có cách nào giúp trẫm không?

Chàng nghiêm nghị khởi tấu :

- Muôn tâu! Động binh là chuyện không nên làm. Theo ý hạ thần, Thánh thượng chỉ cần xuống chiếu, sắc phong cho Gia Luật Sở Hoa làm đại hãn toàn xứ Mông Cổ và ân thưởng cho y một vạn lượng vàng. Thần tin rằng y sẽ cảm ân đức của Thánh thượng mà suốt đời thần phục.

Thấy kế sách của chàng quá đơn giản, ấu trĩ vì số vàng quá ít, chắc chắn một Vương tử giàu có như Sở Hoa sẽ không thèm nhìn đến. Vì vậy, bá quan xôn xao bàn tán.

Minh đế băn khoăn, áy náy :

- Khanh là hiệp khách giang hồ nên đâu biết rằng Sở Hoa coi một vụn lượng vàng chỉ như một đồng sắt vụn.

Chàng mỉm cười thưa :

- Nếu lễ vật quá hậu thì tổn thương đến vẻ tôn nghiêm của thiên tử Đại Minh, giả như Thánh thượng sợ lễ bạc thì có thể gửi thêm cho y một trăm vò Bách Hoa tửu.

Lễ bộ thượng thư Tào Sinh nghiêm giọng trách :

- Đây là quân cơ đại sự, Tiêu hầu nên cẩn ngôn.

Luật triều Minh định rõ rằng Hoàng hậu chỉ được dự chầu chứ không được quyền lạm bàn quốc sách. Tô Mỹ Nhân cũng biết điều này nên nãy giờ im lặng. Nàng sợ Tiêu hầu thất thố mà mang tội nên cất tiếng hỏi :

- Tiêu hầu! Khanh có tin chắc rằng kế sách của mình sẽ thành công hay không?

Chàng thản nhiên đáp :

- Nương nương yên tâm, với thần oai của Thánh thượng, Sở Hoa chẳng dám không tuân phục.

Dứt lời, chàng vận thần công Vô Tướng Truyền Âm tấu nhỏ vào tai Minh đế và Hoàng hậu :

- Xin Thánh thượng và nương nương cứ chuẩn tấu. Trước đây hạ thần đã cứu mạng Vương tử Mông Cổ. Nếu nhận được thư của hạ thần, y sẽ cắt đứt quan hệ với Mãn Châu.

Minh Thành Tổ không ngờ chàng lại có ân trạng với Sở Hoa nên mừng rỡ phán :

- Hay lắm, Tiêu khanh quả là bậc đại công thần. Trẫm chuẩn tấu sách lược của khanh.

Bá quan không ngờ Kim thượng lại u mê nghe theo ý kiến thô thiển cũng Tiêu hầu, lòng họ ngán ngẩm nhưng không dám bàn ra, chỉ chờ xem sự việc thế nào. Nếu lần này thất bại thì họ sẽ khép tội Hồ Uy Hầu.

Tướng ngự sử là người trung liệt, dù ngưỡng mộ tài trí và khí độ của Tiêu hầu, nhưng trong việc này lòng không phục nên sụp xuống dập đầu can gián :

- Khởi tâu Thánh thượng! Thần trộm nghĩ, việc bang giao không thể đem thần oai ra mà khuất phục địch quốc được. Nếu Sở Hoa không nhận sắc phong, đuổi sứ giả về sẽ là cái nhục của Đại Minh. Lúc đó có muốn động binh cũng đã trễ mất thời gian gần hai tháng, e không kịp tiếp viện biên thù.

Minh đế không giận mà lại vui vẻ phán :

- Trẫm biết chư khanh vì an nguy của xã tắc nên đem lòng nghi ngại trước kế sách đơn giản của Tiêu hầu. Nhưng bên trong còn có điều huyền diệu mà trẫm không thể nói ra. Rồi các khanh sẽ thấy.

Quần thần thấy Thánh thượng và nương nương hân hoan một cách bí ẩn, nên không rõ thực hư thế nào mà bàn thêm nên đành im lặng.

Vương thừa tướng biết chàng là giòng dõi Tài Thần, làm việc gì cũng cẩn trọng nên không hề phản bác.

Công bộ Thượng thư Tần Hoán bước ra tấu trình tiến độ thi công kinh đào Quý Tây và phủ Hầu tước.

Hoàng thượng nghe xong cười hỏi :

- Này Tiêu hầu, sao khanh lại chọn mảnh đất ở phía Nam thành để xây phủ đệ?

- Muôn tâu! Hạ thần vốn là kẻ quen cảnh sơn dã nên rất thích khoảnh rừng sau Đào gia trang. Nếu ở gần đây cũng phần nào khuấy khỏa nỗi nhớ giang hồ.

Minh đế quay sang hỏi thừa tướng :

- Vương khanh thử hỏi xem Tài Thần Phạm Phi Vân có chịu bán khu rừng ấy không? Trẫm muốn mua để ân thưởng cho Tiêu hầu.

Họ Vương lật đặt râu rằng :

- Khởi tấu Thánh thượng! Theo lão thần được biết, đó là sản nghiệp tổ truyền, họ Phạm chẳng bao giờ dám bán.

Vân Long đỡ lời :

- Muôn tâu! Hạ thần đội ơn lòng yêu vì của Thánh thượng. Nhưng không nhất thiết phải làm như thế vì quân tử không đoạt sở thích của người. Hơn nữa, sau nhiều lần gặp gỡ, Phạm lão gia thấy hạ thần là láng giềng mới, lại có ý mến cánh rừng ấy nên đã cho phép tùy tiện xuất nhập. Như vậy cũng đủ lắm rồi.

Các quan dâng thêm một số tấu chương nữa, xử lý xong thì đã qua giờ tỵ. Hoàng thượng truyền bãi triều.

25. Chương 25: Lương Sơn Xuất Kiếm Thiên Ma Tử - Thanh Đảo Vô Quy Phế Mộ Đồ

Hôm sau, Vân Long viết một phong thư, sai Độc Cô Thiên cỡi Phong nhi, mang theo Vô Cực kiếm làm tin, kiêm trình ra quan ngoại bái kiến Gia Luật Sở Hoa. Sẵn dịp ghé vào Tiêu gia trang gửi thiệp mời Thiên Xích vào dự lễ thành hôn của chàng.

May thay, Vương tử đang ở chơi với họ Tiêu.

Lão đọc thư xong cười bảo :

- Tráng sĩ yên tâm, ta vẫn nhớ lời dặn dò của Tiêu đại hiệp nên không bao giờ gây chiến với Trung Nguyên. Chẳng qua các tù trưởng tham lễ vật nên ép ta nhận lời của Mãn Châu. Ta nhận lễ vật nhưng chỉ ốm ờ, không trả lời dứt khoát. Nay Tiêu đại hiệp đã là sủng thần của Minh đế, lẽ đâu ta lại gây khó khăn cho người.

Nói xong, lão viết biểu cảm tạ Minh Thành Tổ, chịu nhận sắc phong và nguyện suốt đời thần phục.

Sở Hoa đóng ấn triện, niêm phong lại, trao cho Độc Cô Thiên rồi nói :

- Tráng sĩ hãy về thưa với Tiêu đại hiệp rằng ta không thể rời đất Mông để dự ngày đại hỉ được, nhưng sẽ gửi lễ vật chúc mừng.

Thiên Xích cười ha hả :

- Thiên đệ cứ về trước, ta sẽ sửa soạn rồi nhập quan ngay.

Chỉ nghỉ ngơi một đêm, Độc Cô Thiên lại lên đường trở về Trung thổ.

Qua khỏi trường thành vài trăm dặm, gặp đoàn xa giá của khâm sứ triều đình. Chàng chặn lại xưng mình là người của Hồ Uy Hầu, cho họ xem qua chiếu biểu của Sở Hoa.

Ai nấy đều mừng rỡ, không còn thấp thỏm, lo lắng nữa. Họ tiếp tục lên đường mang chỉ sắc phong và lễ vật đến Tiêu gia trang cho vương tử Mông Cổ. Quả nhiên là có một trăm vò Bách Hoa tửu lâu năm.

Phong nhi là thần mã còn Độc Cô Thiên là thiết hán, sức chịu đựng hơn người nên đi về chỉ mất tháng rưỡi.

Dọc đường, gã không hề để ý gì đến phong cảnh, chỉ cố đi nhanh để hoàn thành trọng trách mà đại ca đã giao phó.

Từ ngày theo phò tá Vân Long, chàng mới thấy đời mình có ý nghĩa, thù sát thê đã trả xong, thanh danh lừng lẫy vô lâm như một kiếm sĩ bạch đạo chân chính chứ chẳng phải đại đạo độc hành.

Độc Cô Thiên thắm nguyện suốt kiếp theo bước đại ca, một bậc kỳ nhân trẻ tuổi.

Trong thời gian này, Hầu phủ đã xây xong.

Hầu gia là người khiêm tốn nên đã yêu cầu bộ công trang trí đơn giản và thanh nhã.

Bốn vị phu nhân cùng các nghĩa đệ muội đã dọn sang tân phủ. Những tỳ nữ, gia đình cũng từ Đào gia trang đem qua. Dù vậy, ngày ngày, các nàng vẫn tới lui vấn an cha mẹ chồng bằng cách đi qua khu rừng.

Hoàng Nghị đã trở về Cái bang, nhưng Ngọc Yến là người lo xa nên làm sẵn một mặt nạ Phạm công tử theo dung mạo của y để phòng khi hữu sự.

Xích Long Quái Y đem nhánh Thiên Niên Hà Thủ Ô phối với hàng trăm vị thuốc quý nữa, chế thành bảy viên dược hoàn bắt Vân Long uống trong vòng bảy ngày.

Uống xong mỗi hoàn phải lập tức vận khí trực độc ra ngoài. Cơ thể chàng toát ra những giọt mồ hôi tanh tưởi và lớp vẩy rần dần dần bong ra, trả lại làn da trắng trẻo mịn màng.

Tả thị huynh đệ cùng bốn vị phu nhân luôn túc trực bảo vệ, chăm sóc.

Đến ngày thứ bảy, lớp vẩy trên mặt tróc sạch, Vân Long hoàn toàn thoát khỏi quái tật. Tả Kiếm buột miệng khen chàng :

- Tiểu đệ thấy đại ca dường như trẻ đẹp hơn xưa.

Chàng cười bảo :

- Người chẳng cần phải tốn công nịnh hót ta làm gì. Mau cùng Tả Phi về Hồ Đầu sơn rước bá mẫu lên Bắc Kinh. Trước là dự lễ cưới của ta, sau là biết mặt vị hôn thê của hai gốc tử.

Hai chàng họ Tả mừng rỡ vái tạ :

- Bọn tiểu đệ xin tuân lệnh.

Đệ tử Cái bang cũng đã được cử đi trao thiệp cưới và rước song thân của Phi Hà, phụ thân của Tố Tâm cùng Miêu chúa.

Độc Cô Thiên về đến, thấy hấn hốc hác, bơ phờ, Vân Long cảm động vỗ vai nói :

- Nhị đệ bạt thiệp trượng đồ, mau vào nghỉ ngơi cho khỏe.

Hấn biết chàng thực dạ quan hoài nên cảm động nhưng chỉ lắc đầu rồi trao tấu biểu và thuật lại những lời nhắn nhủ của Sở Hoa, Thiên Xích.

Chàng mừng rỡ, sáng hôm sau vào cung triều kiến. Đã tám ngày chàng không dự chầu nên Kim thượng rất nhớ. Ngài phán :

- Tiêu khanh, dù trẫm đặc cách cho khanh được quyền miễn dự chầu nếu bận việc. Nhưng khanh cũng nên nghĩ đến lòng ưu ái của trẫm mà thường xuyên lui tới cấm cung để trẫm được thấy dung mạo anh tuấn của khanh.

Chàng hổ thẹn quỳ xuống tâu :

- Khởi tấu Thánh thượng, hạ thần vì bận lo toan tổ chức hôn lễ nên không đến bái kiến long nhan được.

Mình Thành Tố ngạc nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ khanh và bốn vị phu nhân chưa hề có ngày đại hỉ sao?

Chàng cảm khái đáp :

- Muôn tâu! Bọn hạ thần sống kiếp giang hồ phiêu bạt, có duyên gặp gỡ rồi kết hợp, chưa từng có dịp cho bằng hữu được uống rượu mừng.

Tô Mỹ Nhân tỏ vẻ thương cảm :

- Hôn lễ là ngày trọng đại nhất đời của nữ nhi. Khanh nên tổ chức thật huy hoàng cho các vị phu nhân được thỏa lòng.

Minh đế cười ha hả, tiếp lời :

- Ái hậu nói rất phải. Tiêu hầu không nhận bổng lộc triều đình, lấy đâu ra mà đãi đằng quan khách. Trẫm sẽ ban chỉ tứ hôn và tặng khanh một vạn lạng vàng để chi phí cho ngày đại hỉ. Trẫm muốn rằng hôn lễ của Hồ Uy Hầu sẽ trọng thể nhất đế đô.

Tả đô ngự sử Đô Sát Viên Lã Cầm vốn ganh ghét với Tiêu hầu nên tấu rằng :

- Khởi tấu Thánh thượng, nguy cơ ở biên thùy còn đang đe dọa. Nếu hôn lễ Hồ Uy Hầu quá xa hoa e không phải lúc.

Tiêu hầu cười mát :

- Lã ngự sử chưa biết tiểu đệ tiến hành thế nào, sao đã vội kết tội là xa hoa? Đại Minh ta đương lúc cường thịnh, chẳng lẽ chỉ mới nghe chút biến động ngoài quan ải đã sợ đến nỗi chẳng yên tâm uống chén rượu mừng?

Minh đế đẹp dạ phán :

- Tiêu hầu nói chẳng sai, bảo vệ cương thổ là việc phải lo. Nhưng đừng vì thế mà phải bỏ qua những chuyện đáng làm, còn gì là uy phong của Đại Minh. Tiêu hầu liều thân cứu giá, diệt tham quan, trừ loạn đảng, công lao to lớn mà chưa hề nhận một chút bổng lộc nào của triều đình. Nếu trẫm không nhân dịp này ban thưởng, tuyên dương cho Tiêu hầu thì hóa ra thiên tử là người bạc bẽo, bất nghĩa hay sao?

Lã ngự sử rụng rời tay chân, vội chạy tội :

- Muôn tâu! Thần nào dám đưa Thánh thượng vào chỗ bất nghĩa. Chỉ vì quá lo cho xã tắc nên lỡ lời. Mong ơn trên lượng xét.

Tiêu hầu giáng thêm một đòn sấm sét :

- Lã ngự sử! Đâu phải trong triều chỉ có mình ngài biết lo cho xã tắc. Bỗng hầu nếu chưa nắm chắc được rằng biên cương đã yên lành thì cũng đâu dám nghĩ đến chuyện riêng.

Dứt lời, chàng bước đến trước bệ rồng quỳ xuống, hai tay dâng sớ của Mông Cổ :

- Khởi tấu Thánh thượng, Vương tử Mông Cổ là Gia Luật Sở Hoa đã nhờ hạ thần dâng biểu thần phục Minh triều.

Vì đoàn sứ giả chưa hồi kinh nên bá quan ai nấy đều kinh ngạc.

Dương công công bước xuống nhận tấu chương rồi dâng lên Hoàng thượng ngự lãm.

Đọc xong, long nhan rạng rỡ, ngựa cổ cười khanh khách :

- Hay lắm! Bây giờ chừ khanh có còn trách trẫm u mê sùng ái Tiêu hầu nữa chẳng?

Quần thần kinh hoảng đồng sụp xuống tung hô :

- Thánh thượng anh minh thần vũ, bọn hạ thần nào dám nghi ngờ!

Minh đế xua tay miễn lễ :

- Chư khanh hãy bình thân, rồi bàn luận xem phải thưởng công Tiêu hầu thế nào?

Chàng kính cẩn thưa :

- Muôn tâu! Hạ thần thực ra chẳng có công lao gì. Hoàn toàn là do Thánh thượng nhân từ, đức độ, uy vũ trấn thiên hạ nên Sở Hoa cảm phục mà quy thuận.

Minh Thành Tổ thấy chàng không nhận công, dâng hết vinh quang ỉnh, ngài đẹp dạ phán :

- Khanh quả là có khí độ của người quân tử. Trẫm không nỡ ép để khởi tổn hại đến khí tiết của khanh. Nhưng ngày hôn lễ, trẫm với Hoàng hậu sẽ đứng làm chủ hôn.

Vương thừa tướng thầm khen ngợi Vân Long. Còn bá quan là những kẻ lọc lõi quan trường nên đều hiểu rằng, từ nay Hoàng thượng lại càng bội phần sùng ái Tiêu hầu. Do vậy, họ tìm cách để thân cận với chàng.

Tối hôm đó, chàng đến phủ viếng thăm bá phụ. Vương lão hài lòng bảo :

- Long nhi quả là tài trí, ta rất khâm phục.

Chàng cười buồn nói :

- Tiểu điệt chỉ muốn giúp đỡ Thánh thượng giữ vững sơn hà, đem lại ấm no cho bá tánh chứ chẳng hề vì miếng mồi đỉnh chung. Mong bá phụ tìm cách nói rõ chí hướng của Long nhi cho bá quan hiểu rõ để tránh sự ganh ghét vô ích.

Chàng dâng thiệp mời thừa tướng dự hôn lễ và dặn dò :

- Ngày mai, trong buổi chiều, bá phụ cứ làm ra vẻ vô tình tiết lộ ọi người biết tin Tiêu hầu đã nhận phu thê Tài Thần làm con gái, con nường. Như vậy, sau này song thân có đứng ra làm lễ cưới cho Long nhi cũng không ai nghi ngờ.

Wương lão nhận lời. Quả nhiên vài ngày sau, quần thần đều bàn tán việc này.

Thấm thoát đã gần đến ngày cử hành hôn lễ. Anh hùng hào kiệt bốn phương, dù có nhận thiệp mời hay không, cũng kéo nhau đến dự ngày đại hỉ của Minh chủ vô lâm. Hầu tước phủ tuy rất rộng rãi cũng không thể chứa nổi mấy ngàn hảo hán, phải để họ sang ở bên Đào gia trang. Đó là chưa kể đến một số khách đang trú ngụ trong khách điếm. Nhiều người cả đời chưa một lần đến Đê đô, nên nhân dịp này đến sớm vài ngày thưởng ngoạn cảnh vật Bắc Kinh. Sự xuất hiện cùng một lúc mấy ngàn cao thủ hắc bạch không phải là chuyện đơn giản.

Lực lượng Cái bang và Kiếm môn đã phải rất vất vả để tiếp đãi và giám sát những vị khách không mời mà đến. Giang hồ là nơi ân oán chất chồng, quỷ quyệt đa đoan khôn lường. Biết đâu có những kẻ muốn nhân dịp này trả hận, gây náo loạn kinh thành giá họa cho Minh chủ. Vì vậy, Kiếm Ma và La trưởng lão đích thân điều mấy trăm nhân thủ bảo vệ an ninh cho cuộc lễ.

Tiêu hầu cũng dự liệu điều này nên đã xin Hoàng thượng truyền lệnh cho cửu môn đề đốc tăng cường phòng vệ cấm cung và vùng phụ cận.

Năm ngàn thị vệ luôn túc trực tuần tra, nhưng bọn chúng không hề than vãn vì biết chàng là người rộng rãi, chẳng bao giờ để cho chúng thiệt thòi.

Ngoài phu thê Tài Thần, có lẽ người hạnh phúc nhất là Bang chủ Cái bang Hạ Khánh Dương, lão không con cái nên mọi tình thương dồn hết cho chàng tiểu đệ tài hoa, lỗi lạc. Hơn nữa, chàng không hề phụ lòng lão, đã đem lại vinh quang tốt bụng cho Cái bang trên cả hai bình diện : võ lâm và triều đình. Họ Hạ dẫn các trưởng lão đến sớm hơn ai hết, tự coi mình là người nhà, đứng ra đón tiếp quần hùng, nói cười luôn miệng.

Bốn vị thân gia và Cổ đại nương có mặt ở Đào gia trang, suốt ngày đàm đạo với Tài Thần và Nam Cung Sương.

Giờ đây Tiêu minh chủ đã là nghĩa tử của Tài Thần thì chuyện liên kết giữa Đào gia trang và Hầu tước phủ là thiên kinh địa nghĩa.

Miêu chúa Độc Thánh và năm Động chủ đất Miêu Cương đã được Tiêu hầu đưa vào gặp Minh đế trong buổi tối đầu tiên đến Bắc Kinh. Sau một hồi đàm đạo tương đắc, Hoàng thượng nhận ra rằng Miêu chúa là người văn nhã, tài trí và dễ mến. Độc Thánh hứa với Minh đế rằng sẽ giữ cho Miêu Cương mãi mãi là đất của Đại Minh, một lòng thần phục.

Quả đúng như vậy, sau này, trong suốt triều đại nhà Minh, Miêu Cương chưa một lần nào nổi dậy, khiến vùng Vân, Quý và Quảng Tây luôn được thanh bình.

Tiêu Thiên Xích cũng đã từ quan ngoại vào đến mang theo bốn con ngựa quý là quà tặng của Sở Hoa cho bốn vị tân nương. So với Ô Truy của Độc Cô Thiên quả là ngang ngựa.

Khắp thành Bắc Kinh, đâu đâu cũng bàn tán về đám cưới của Hồ Uy Hầu. Hàng ngàn khát cái trên đường cũng có vẻ sạch sẽ hơn, nụ cười thoáng hiện trên môi. Chúng tự hào vì Hồ Uy Hầu là Minh chủ và chính là trưởng lão Cái bang.

Các quan lại trong thành và vùng lân cận cũng chạy sốt vó để mua bảo vật quý hiếm mừng ngày đại lễ của Hầu gia. Kể cả những người không được mời.

Vương thừa tướng muốn bảo toàn thanh danh của Vân Long nên đã nhấn nhủ quần thần rằng Tiêu hầu là người chính trực, liêm khiết, các quan không nên tặng lễ vật quá hậu, nhất là vàng bạc. Nhưng ai cũng sợ kẻ khác hơn mình, nên đều cố sức mua cho được của báu.

Đầu giờ Dần ngày mười hai, tháng tám, bốn vạn cấm quân được huy động canh gác chặt chẽ đoạn đường từ cấm cung đến Hầu tước phủ và phong tỏa khu vực cửa Nam cấm thành. Triệu đề đốc đích thân đôn đốc thuộc hạ, quyết không để xảy ra sự cố gì.

Đầu giờ Thìn, xe và kiệu của các quan kéo đến tấp nập. Họ ngạc nhiên khi thấy gần ngàn bàn tiệc được bày trong khoảng rừng râm mát. Thảm cỏ cắt xén đều đặn, có xen những luống hoa đủ màu, trông rất đẹp mắt.

Khéo ở chỗ là vùng đất ở giữa lại cao hơn chung quanh nên mọi người có thể nhìn rõ bàn của Hoàng thượng cũng như thân gia hai họ.

Ba đại tử lâu của Tài Thần phụ trách nấu nướng phục vụ. Bốn trăm tiểu nhị và tỳ nữ mặc áo mới màu xanh thoăn thoắt qua lại như những cánh bướm.

Giữa giờ Ty, long xa của đức Kim thượng và Hoàng hậu đến. Tràn pháo do đích thân Phích Lịch bảo chủ Kim Chấn Sơn làm tặng dài năm trượng được treo trước cổng phủ Hầu tước bắt đầu nổ vang. Tiếng nổ dồn dập, vui tươi, đặc biệt là khói pháo không nồng nặc mà lại tỏa mùi thơm ngan ngát. Không hề có viên nào bị lép. Sau tiếng nổ lớn cuối cùng, một dải lụa vàng bung ra phất phơ trước gió, trên có tám chữ : Quốc thái dân an. Bách niên giai lão.

Hoàng thượng và nương nương tấm tắc khen ngợi xảo thuật của người làm pháo. Tài Thần và phu nhân bước đến vén áo quỳ xuống bái kiến.

Thấy Phi Vân dung mạo đoan chính, tôn quý phi phạm còn Nam Cung Sương thì bội phần kiêu diễm, Minh đế thâm kinh ngạc tự nhủ :

- “Hai người này tướng mạo thanh tú lạ thường, chẳng trách Tiêu hầu chịu nể mình làm nghĩa tử”.

Ngài mỉm cười phán :

- Trẫm vẫn được nghe danh Tài Thần, nay diện kiến mới biết lời đồn chẳng sai. Hai khanh giờ đã là phụ mẫu của Tiêu hầu, bắt tất phải đa lễ.

Hai người vái tạ, đứng lên thỉnh hoàng thượng và nương nương vào khách sảnh. Cửu trùng quan sát vẻ đẹp thanh nhã của Hầu phủ thầm khen Tiêu hầu là người khí tiết, không chuộng xa hoa. Dù ngài đã truyền chỉ cho bộ công không cần phải giới hạn chi phí, cố xây Hầu phủ cho thật lộng lẫy để xứng đáng với một đại công thần như họ Tiêu. Nhưng khi công trình hoàn tất, nghe báo lại, ngài lắc đầu khi thấy chỉ tốn có ba vạn lượng bạc. Cũng chẳng thấy Tiêu hầu tổ chức tân gia để thu lợi.

Cuối sảnh là một bức tường cao khảm đá hoa Đại Lý màu nâu sậm, có hai hàng chữ nổi bằng vân thạch trắng : Sơn hà vĩnh phú, Chính khí trường tồn.

Dưới chân tường là hai chiếc đại ý lót da bạch hổ, một loại thú hiếm vùng quan ngoại. Trước có một kỷ trà thấp ba gỗ quý. Từ đó ra đến sảnh là hai hàng ghế dựa, mỗi bên chừng năm mươi chiếc. Dù vậy, khoảng trống giữa hai hàng ghế rất rộng.

Hoàng thượng và nương nương an tọa vào chủ vị, hai tỳ nữ lập tức dâng trà rồi đứng sang hai bên.

Tài Thần cung kính thưa rằng :

- Khởi tấu Thánh thượng, chư vị anh hùng võ lâm muốn được bái kiến, mong Thánh thượng gia ân.

Minh đế phán khởi đáp :

- Từ lâu trẫm vẫn muốn diện kiến những bậc hiệp sĩ trong giang hồ. Nay được dịp gặp gỡ, trẫm rất vui mừng. Khanh mau mời họ vào đây. Dặn họ bắt tất phải thi đại lễ.

Tài Thần và Nam Cung Sương bước ra, lát sau dẫn quần hào vào đến.

Mỗi người lần lượt đến khấu kiến rồi tự giới thiệu. Kiếm Ma Công Tôn Sứ là người cao niên và có bối phận cao nhất nên đi trước. Lão vòng tay nói :

- Thảo dân là Kiếm Ma Công Tôn Sứ, xin bái kiến Thánh thượng và nương nương.

Minh đế cũng biết lão có thân phận rất ới được vị trí tiên phong như vậy. Nhưng ngài thấy Kiếm Ma chỉ trạc lục tuần, lại không phải là Chưởng môn một phái, vì vậy ngài tòm tòm cười hỏi :

- Chẳng hay năm nay niên kỷ khanh được bao nhiêu?

Kiếm Ma thần nhiên đáp :

- Muôn tâu! Thảo dân năm nay vừa tròn cử thập.

Minh đế và nương nương sững sờ. Ngài tròn mắt :

- Té ra người giang hồ có thuật trụ nhan, trầm thật lòng thềm muốn được như khanh.

Kiếm Ma vái tạ, ngồi vào ghế đầu. Tiếp đến là Chưởng môn phái Thiếu Lâm, Võ Đang rồi Cái bang.

Hạ Khánh Dương hôm nay mặc trường bào màu lam bằng gấm, trên thân áo có điểm tuyết mấy mảnh vá cho đúng bang quy. Mặt lão hồng hào, rạng rỡ, hàm râu đẹp được chăm chút cẩn thận. Lão háng giọng rồi báo danh :

- Thảo dân là Mỹ Nhiệm Cái Hạ Khánh Dương, Bang chủ Cái bang xin ra mắt Thánh thượng và nương nương.

Minh đế vốn nhớ ơn Tiêu hầu và đệ tử Cái bang đã cứu mạng mình nên hớn hở nói :

- Cái bang trung liệt nổi tiếng từ xưa, nay lại sản sinh ra một đệ tử kỳ tài là Hồ Uy Hầu, công nghiệp lại càng hiển hách.

Hạ lão là người khảng khái, trung thực, không muốn vợ hết vinh quang về phần mình nên nghiêm giọng tấu rằng :

- Muôn tâu! Thực ra, Tiêu minh chủ còn là đệ tử của hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang nữa. Võ công của Tiêu đệ chính thức là do hai phái này đào luyện. Nhất Tâm thiền sư và Thanh Kính chân nhân là sư huynh của Tiêu hầu.

Hoàng thượng thích thú cười vang :

- Lạ thật, chưa bao giờ có một hiệp khách nào lại cùng lúc làm đệ tử của nhiều môn phái như vậy. Đúng ra, trầm phải sắc phong luôn cho Thiếu Lâm và Võ Đang mới phải đạo.

Ngài thấy quần hào còn rất đông, đang đứng đợi đến lượt mình liền bảo :

- Chư khanh cứ ngồi cả xuống rồi lát nữa đứng tại chỗ mà giới thiệu cũng được.

Mọi người tuân chỉ, vái tạ rồi an tọa. Các tỳ nữ mau mắn rót trà. Tài Thần và Nam Cung Sương cũng ngồi theo.

Chưởng môn các phái Hoa Sơn, Không Động, Điểm Thương, Côn Luân, Nga Mi và một số hào kiệt bá chủ một phương như Thiên Xích, Trang Sĩ Hồ, Thân Quỷ, Kim Chấn Sơn.... tuần tự bái kiến long nhan.

Minh đế thấy họ người nào tướng mạo cũng hiên ngang, anh hùng tột bực, trẻ già có đủ lại đều chịu tôn Tiêu hầu làm Minh chủ nên thắc mắc :

- Trẫm không hiểu vì sao chư vị lại đều đồng lòng tôn một người trẻ tuổi như Tiêu hầu làm lãnh tụ võ lâm? Chẳng hay họ Tiêu có điểm gì hơn người?

Kiếm Ma về tuổi tác cũng như bối phận đều cao nhất nên đại diện trả lời :

- Muôn tâu! Tiêu minh chủ là đóa kỳ hoa hiếm có. Thiên bẩm võ học xuất chúng, trí tuệ siêu phàm, nhân phẩm đáng mặt quân tử nên toàn võ lâm đều ngưỡng mộ. Nếu không có họ Tiêu đứng ra gánh vác chắc giang hồ đã rơi vào ma kiếp.

Tô nương nương nghe lão tán dương Tiêu hầu, nàng cao hứng hỏi :

- Chẳng lẽ bản lãnh của Tiêu hầu là vô địch thiên hạ rồi sao?

Kiểm Ma nghiêm giọng bảo :

- Bẩm nương nương, trong võ học, không ai dám tự hào mình là vô địch, nhưng quả thật hiện nay muốn tìm ra người đánh thắng được họ Tiêu rất khó.

Minh đế hoan hỉ phán :

- Nay trẫm được Tiêu hầu và chư khanh phò tá thì còn phải lo lắng gì nữa?

Sắp đến giờ lành, Độc Cô Thiên bước vào bái kiến rồi mời mọi người ra dự tiệc.

Bá quan và quần hùng thấy Thánh thượng xuất hiện đồng cúi mình vòng tay tung hô :

- Thánh thượng cùng nương nương vạn tuế.

Nghi lễ triều Minh có quy định quan lại và thứ dân gặp long nhan nơi lễ hội ngoài triều không nhất thiết phải quỳ.

Tài Thần và phu nhân hướng dẫn quý khách vào bàn riêng ở khu trung tâm. Hoàng thượng an tọa, mọi người cũng ngồi theo. Khu vực này có mười bàn dành cho đức vạn tuế, các đại thần và thân gia hai họ.

Vòng quanh đó là bàn các quan lại Bắc Kinh. Quần hào ngồi ở vòng ngoài cùng. Nhưng họ là những người võ nghệ cao cường nên tai mắt đều tinh tường, có thể quan sát được từ xa.

Đám cưới này có đến bốn cô dâu nên có đến năm họ. Nhưng chúng ta cứ dùng từ hai họ cho dễ xuôi tai.

Đã đến giờ lành, tiếng pháo lại nổ vang báo hiệu tân lang và tân nương bước ra nhận lễ tứ hôn. Tiêu hầu hôm nay mặc võ phục màu hồng trông rất anh tuấn. Bốn tân nương mặt phủ the mỏng, lụng thụng trong chiếc áo cưới. Chẳng có mấy người biết rằng ba trong số họ phải chặt vật lấm mới che giấu được cái bụng khá to của mình.

Họ đã tế tổ tiên và phụ mẫu xong, giờ chỉ chờ Hoàng thượng ban sắc tứ hôn là hoàn tất nghi lễ. Năm người quỳ xuống chiếu chiếu hoa trải trước bàn đức vạn tuế.

Minh đế và hoàng hậu đứng lên, mọi người cùng đứng theo. Dương thái giám thánh thốt tuyên đọc chiếu chỉ :

Vĩnh lạc thập nhị nguyên niên, bát nguyệt, thập nhị nhật. Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết :

Hổ Uy Hầu là bề tôi lương đồng của Đại Minh, văn võ toàn tài, thống lĩnh hào kiệt thiên hạ tiêu diệt ác đồ, loạn đảng đem lại thanh bình cho lê thứ lại có công cứu giá, hết lòng phò tá Thánh thượng trong chính sự và việc giữ gìn cương thổ, khiến Đại Minh thêm cường thịnh.

Nay trẫm ban chỉ tứ hôn cho Hổ Uy Hầu Tiêu Long Vân và tứ vị phu nhân là Miêu Ngọc Yến, Âu Dương Phi Hà, Bách Lý Thiên Hương, Đông Phương Tố Tâm. Cả bốn nàng đều là chính thất hưởng cấp Hầu tước phu nhân.

Trẫm cùng hoàng hậu chúc các khanh được bách niên giai lão.

Khâm thủ.

Vân Long và các nàng đồng thanh tung hô :

- Thánh thượng và nương nương vạn tuế!

Họ lạy ba lạy rồi đứng dậy, Minh đế biết mấy ngàn người đang đợi nên cho Tiêu hầu và tân nương lui ra rồi ngài nâng cao chung rượu phán :

- Hôm nay, trẫm là chủ hôn nên thay mặt hai họ và chư vị cận chén, uống mừng cho tân lang và tân nhân.

Chờ mọi người uống cạn, Tài Thần mời họ cầm đũa. Quần hào lúc đầu còn e dè vì sự có mặt của Thánh thượng và nương nương, nhưng sau khi đã uống năm sáu chén, bản chất phóng khoáng lại nổi lên, họ nói cười vui vẻ, thay nhau nâng chung cụng chén với tân lang.

May thay, theo tục lệ thì tân nương không cần có mặt, họ lặng lẽ vào trong, tháo ngay những lớp vải nịt bụng, thở phào nhẹ nhõm.

Phi Hà cười bảo :

- Rốt cuộc thì chị em chúng ta cực khổ để một mình đại tẩu hưởng hết. Đêm nay ba người chúng ta đâu có diễm phúc được động phòng hoa chúc.

Ngọc Yến là người rộng lượng lại chí tình chí nghĩa, thực dạ yêu thương ba nữ lang đã cùng mình thờ chung một chồng. Không để cho ai phải buồn tủi, nàng luôn bắt Vân Long phải chịu chuộc, âu yếm họ nhiều hơn. Nhiều đêm về đến phòng nàng thì trời đã gần sáng. Vì vậy, ba vị phu nhân trẻ tuổi kia rất yêu mến nàng. Câu nói này của Phi Hà chỉ là đùa cho vui thôi chứ không hề ganh ghét. Ngọc Yến cũng hiểu họ từ ngày mang thai tháng thứ ba đến nay, không được kề cận tướng công nên cũng khát khao. Nàng tinh thông y thuật, đã mấy năm trời chăm sóc dân Miêu nên rất có kinh nghiệm, biết rằng điều cấm kỵ này của người Hán là không đúng. Các Miêu nữ vẫn ăn nằm với chồng cho đến tháng thứ bảy mà sinh nở vuông tròn, hài nhi khoẻ mạnh.

Nàng tủm tỉm cười rồi cùng họ chụm đầu thì thầm. Ba nàng mặt đỏ như gấc chín, thẹn thùng cúi mặt. Tố Tâm lí nhí nói :

- Tùy đại tỷ an bày, bọn tiểu muội không dám cãi.

Trở lại nơi bày đại yến, chúng ta sẽ thấy những khuôn mặt đỏ bừng vì rượu quý và vì phấn khởi. Hạ Khánh Dương, Độc Cô Thiên dẫn tân lang đi chúc rượu các bàn. Đa số quan khách đều là những hảo hán đã từng cùng chàng vào sanh ra tử. Lại có những người chưa hề quen biết nhưng ngưỡng mộ hiệp danh mà lặn lội hàng ngàn dặm đến chúc mừng. Hỏi sao chàng có thể từ chối được? Vân Long đành phải vận Bát Nhã Vô Tướng thần công, đẩy rượu qua lỗ chân lông rồi uống cạn tất cả những chung rượu mời. Vì vậy, chàng đi đến đâu, mùi rượu tỏa ra bát ngát, chỉ có Kiếm Ma và các đại cao thủ mới nhận ra. Số còn lại trẫm trò khen ngợi tữu lượng tân lang vô địch thiên hạ. Hơi rượu làm ướt áo nên chàng phải mấy lần cáo lỗi vào thay y phục. Bá quan cứ ngỡ chàng muốn khoe áo mới nên đổi liên tục.

Hoàng thượng và nương nương chưa từng được tiếp xúc với giới hào kiệt giang hồ nên vô cùng thích thú quan sát họ ăn uống, nói cười.

Miêu chúa và Kiếm Ma được Thánh thượng mời ngồi cùng bàn. Tô nương nương hỏi Độc Thánh :

- Miêu khanh có danh hiệu là Độc Thánh là vì sao vậy?

Miêu chúa mỉm cười đáp :

- Muôn tâu! Sở trường của người Miêu là nuôi dưỡng và sai khiến độc vật như rắn, rít, ong, bò cạp.... Thần cũng thiện nghề ấy nên được võ lâm tặng cho danh hiệu Độc Thánh.

Mình để hiếu kỳ bảo :

- Miêu khanh có thể nào trở tài cho chúng ta mở rộng kiến văn chăng?

Vừa lúc Vân Long đi tới, Độc Thánh huýt một tiếng sáo, Kim Tuyền xà nhi như mũi tên, rời búi tóc chàng bay vào quần quanh tay lão.

Tô Mỹ Nhân giật mình kinh sợ :

- Lẽ nào sợi dây bằng vàng trên đầu Tiêu hầu lại là một con rắn ư?

Độc Thánh trấn an :

- Xin Thánh thượng và nương nương đừng sợ hãi. Kim Tuyền xà nhi đã gần trăm tuổi, rất thông minh và là kỳ bảo của đất Miêu Cương. Thần sẽ bảo Xà nhi biểu diễn một vài tuyệt kỹ.

Ông nói với linh xà :

- Xà nhi, trong khu rừng này có nhiều rắn không?

Lạ thay, con rắn lại biết nghe tiếng người, nó gục gặc cái đầu rồi rít lên mấy tiếng.

Độc Thánh lại bảo :

- Xà nhi hãy gọi chúng ra đây.

Độc Thánh vận công nói với mọi người :

- Một bầy độc xà sắp xuất hiện, nhưng xin chú ý cứ ngồi yên, chúng đã bị linh xà khống chế, không còn nguy hiểm nữa.

Kim Tuyền xà nhi chờ lão dứt lời liền rít lên những tiếng lãnh lốt, cao vút như tiếng sáo. Hàng trăm con rắn đủ loại, đủ màu sắc từ trên cây bò xuống hay từ dưới hang chui lên, chúng như bị thôi miên, chậm rãi bò qua các bàn tiệc, trèo lên cả bàn chân quan khách, hướng về phía xà nhi.

Đám khách hảo hán giang hồ sống trên đầu gươm mũi giáo nên có xá gì một lũ độc xà. Nhưng với các quan lại thì khác, họ run rẩy như cây sậy, nếu không vì có mặt Hoàng thượng thì bọn họ đã la hoảng và nhảy tót lên bàn mà ngồi.

Tô Mỹ Nhân kinh hãi, nép sát vào quân vương. Minh đế cũng sợ nhưng không để lộ ra, vỗ về trấn an ái hậu :

- Hậu xem kìa, chúng nằm phục xuống trông rất hiền lành, ngoan ngoãn.

Thấy như vậy cũng đã đủ, Miêu chúa ra lệnh cho linh xà :

- Kim Tuyền Xà, hãy bảo chúng trở về hang.

Linh Xà lại rít lên, lũ rắn quay đầu trở lại đường cũ.

Minh đế hỏi lão :

- Sao khanh không diệt trừ lũ độc xà ấy đi?

Miêu chúa cười đáp :

- Muôn tâu! Nhân loại còn có kẻ dữ, người hiền thì loài rắn cũng vậy. Trời đất đã sinh ra chúng lẽ nào ta lại hủy diệt đi. Độc xà là một loài hữu ích, chúng ăn những con vật có hại như chuột, lại là thần dược chữa được rất nhiều thứ bệnh cho con người. Nọc rắn có thể giết người nhưng cũng có thể cứu người. Thịt rắn rất ngon và bổ dưỡng. Lần này trở lại Miêu Cương, thần sẽ cho sứ giả dâng lên Thánh thượng một trăm con hổ xà để ngài dùng thử.

Minh đế nghe đến chuyện ăn thịt rắn bất giác rùng mình. Nhưng vẫn phải nhận :

- Khanh đã có lòng, trẫm không dám chối từ nhưng đầu bếp trong triều đâu có ai biết nấu loại thực phẩm này.

Tiêu hầu ứng tiếng :

- Thánh thượng yên tâm, tiện thê là thánh nữ đất Miêu Cương, rất giỏi chế biến thịt rắn.

Hạ Khánh Dương lúc này đã say, không dần được bèn khoe rằng :

- Muôn tâu Thánh thượng, thịt rắn quả là rất ngon nhưng không thể bằng món đặc sản của Cái bang.

Tiêu hầu hôn vía lên mây, thò tay giật áo lão rồi cười khỏá lấp :

- Bẩm Thánh thượng, món thịt dê mà Hạ bang chủ vừa nói quả là ngon thật, nhưng rất cay nồng, e không hợp với khẩu vị đức vạn tuế.

Độc Cô Thiên lẳng lặng kéo họ Hạ đi nơi khác.

Đã hết giờ mùi, Thánh thượng và nương nương hồi cung, bá quan cũng vậy. Chỉ còn lại Vương thừa tướng là nán lại uống chén rượu mừng với Tài Thần.

Quần hào thấy long nhan và quần thần đã về hết, họ phần khởi uống thêm, ăn thêm bội phần nhiệt náo. Cho đến tận nửa đêm, khi ai cũng say mềm mới chịu thôi.

Vân Long không say lắm nhưng chợt thấy mình vừa trải qua một trận chiến khốc liệt. Chàng lão đảo bước vào phòng tân nương, chưa kịp nói gì đã bị Ngọc Yến lôi xuống nhà tắm, đẩy vào bồn nước nóng, giúp chàng tắm gội sạch sẽ. Trong lúc thay áo, nàng thổ thê nói :

- Tướng công nên biết cuộc đời nhi nữ, chỉ có một ngày này, chàng cố mà làm tròn phận sự cho bọn thiếp khỏi tủi thân.

Vân Long lúc này đã tỉnh táo nên ngơ ngác hỏi :

- Nhưng ba nàng kia đang mang nặng hài nhi trong bụng, sao ta có thể kẻ cặn được?

Ngọc Yến nghiêm nghị nói :

- Tướng công không tin tưởng vào sở học của thiếp ư? Hàng vạn Miêu nữ vẫn được chồng âu yếm cho đến tháng thứ bảy, mà vẫn chẳng hại gì cho thai nhi. Chỉ cần chàng nhẹ nhàng một chút là được. Ba em đã lâu không được gần chàng, đêm nay lại là đêm động phòng, chàng không thể vì tình phu thê mà an ủi họ hay sao?

Chàng vốn tin tưởng Ngọc Yến và cũng cảm thấy mình thiếu sót nên đồng ý.

Đến gần sáng, chàng trở về phòng Ngọc Yến, hôn nàng rồi bảo :

- Yến muội lúc nào cũng có lý, cả ba đều rất sung sướng, hạnh phúc khi ta đến. Bây giờ đến lượt chúng ta uống chén giao bôi hợp cẩn.

Đã đến lúc phải lên đường đến nơi phò ước với Dã Mã Mộ Đồ. Đám cưới xong được vài ngày, Vân Long và Ngọc Yến khởi hành.

Hai người đến vùng biển Thanh Đảo Sơn Đông, đã là ngày mùng tám, tháng chín. Nghỉ ngơi một đêm ở khách điếm, sáng hôm sau họ ra bờ biển đợi chờ. Đây chính là nơi sáu mươi một năm trước Đông Doanh song thần đến khiêu chiến với võ lâm Trung Nguyên.

Đầu giờ Thìn, Dã Mã Mộ Đồ và Sương My Phương Tử đã đến bằng thuyền nhỏ. Họ kéo thuyền lên bãi cỏ rồi đứng đối diện địch thủ, chấp tay, cúi đầu thi lễ. Cả hai đều mặc võ phục màu trắng.

Phu thê Vân Long đáp lễ :

- Nhị vị hãy nghỉ ngơi lấy sức rồi hãy vào trận.

Mộ Đồ lạnh lùng lắc đầu :

- Không cần đâu, hôm nay chỉ có mình ta và các hạ so kiếm. Lúc này Sương My sư muội đã cheo để ta dưỡng sức, xin bắt đầu ngay.

Vân Long cười mát, chậm rãi rà Vô Cực kiếm thủ thế, Mộ Đồ cũng vậy.

Chàng biết đối phương sau một năm đã có nhiều tiến bộ, nhưng không biết đến mức nào? Chỉ thấy sát khí từ lưỡi trường kiếm và bản thân Mộ Đồ tỏa ra giàn giụa.

Chàng không dám coi thường vội quán chú công lực vào thân kiếm chờ đợi. Cảm giác mền tài địch thủ khiến chàng không xuất ngay chiêu “Vô Sở Nhi Quy”, chỉ thản nhiên định thân chờ Mộ Đồ động thủ trước. Sở học nội công của chàng thuộc Thiên môn nên định lực vững như núi Thái Sơn, mức độ trầm tĩnh khó ai bì kịp.

Nhưng Mộ Đồ bây giờ đã khác xưa, hấn cũng thủ kiếm lạng lẽ chờ cơ hội. Gió biển lồng lộng thổi bay vạt áo hai người. Ngọc Yến và Sương My Phương Tử hồi hộp đến nỗi mồ hôi ướt đầm bàn tay cũng chẳng hay.

Họ như bốn pho tượng đá đứng im lìm trên bãi biển, đến nỗi lũ hải điểu không còn sợ hãi nữa. Đột nhiên một con bay đến đảo quanh đầu Vân Long như muốn tìm chỗ đậu. Khi nó vừa bay ngang mặt, che lấp thị

tuyển của chàng thì Mộ Đồ đã không bỏ lỡ thời cơ, xuất chiêu “Tuyệt Trung Nhất Điểm Hồng”, nương theo kiếm quang xô đến. Chiêu này vô cùng bá đạo, gồm một trăm mười lăm thế thức, đích nhắm cuối cùng là trái tim địch thủ.

Vân Long biết mình đã mất một tiên cơ, không dám chậm trễ tung người lên không. Nội lực chàng giờ đây vô cùng thâm hậu nên chỉ một cái nhún chân đã bốc cao hơn mười trượng, thoát khỏi tầm sát thương của kiếm chiêu. Song thần biết khinh công của người Trung Hoa rất cao siêu nên đã dự liệu trường hợp này. Chiêu thứ hai là “Kiếm Vỡng Tảo Vân” dệt thành một màn lưới kiếm đuổi theo chụp lấy hạ bàn đối phương.

Nhưng từ trên cao, chàng đã lộn người xuất chiêu “Vô Cực Chuyển Luân”, như một bánh xe bằng thép sa thẳng vào kiếm ảnh đối phương.

Tiếng sắt thép chạm nhau rền rĩ, chàng nghe thân kiếm chấn động mạnh, biết nội lực của Mộ Đồ còn cao hơn mình. Hai người dội ra cách nhau năm trượng. Qua lần chạm kiếm vừa rồi, kiếm sĩ Đông Doanh đã đánh giá được công lực đối phương nên nhếch mép cười nhạt.

Vân Long thắc mắc, không hiểu Mộ Đồ đã rèn luyện thế nào mà chỉ sau một năm, nội lực đã tăng tiến một cách đáng sợ như vậy? Lần này, không chờ đợi nữa, chàng xuất ngay chiêu “Vô Cực Quang Minh”. Một vòng kiếm quang như đám mây sáng rực, nâng chàng bay lên, phủ xuống đầu địch thủ. Mộ Đồ lập tức ra chiêu “Ba Trung Xạ Nhật”, người già lão đảo, chập chờn như thuyền con trong sóng dữ rồi tung mình lên đâm thẳng vào tâm vòng tròn Vô Cực.

Tiếng thét ngân dài như vô tận, hai bóng người tách ra. Thân áo trước Mộ Đồ bị mười tám nhát kiếm rạch nát, nhưng chỉ là vết thương ngoài da. Còn ngực trái Vân Long bị mũi kiếm đâm vào, nếu không nhờ thần công hộ thể ắt đã trọng thương.

Nhìn vết máu loang dần trên ngực áo lam bào của đối phương, Mộ Đồ tỏ vẻ tiếc nuối. Đôi mắt già tỏa hào quang quyết thắng trong chiêu tối hậu.

Vân Long thở dài, biết không còn có thể nương tay, chuẩn bị xuất chiêu “Vô Sở Nhi Quy”.

Mộ Đồ quát vang như sấm, vung kiếm đánh chiêu “Nhật Nguyệt Tương Đồng”. Kiếm khí vun vút xé rách không gian, xô đến như cơn bão. Nhưng hần không ngờ chàng còn một chiêu sát thủ khoáng cổ tuyệt kim, hơn hẳn Vô Cực tam kiếm. Kiếm kinh của chàng mềm mại như nước, bao la như biển, nuốt chửng lấy đường kiếm của y. Mộ Đồ nghe lưới kiếm nặng nề như mái chèo trong tay một người kiệt sức trước những cơn sóng lớn.

Tiếng thép ngân lên rồi ngưng bật. Hai nữ lang định thần nhìn lại. Ngọc Yến vui mừng khôn xiết khi thấy trượng phu vẫn bình yên. Nàng bay đến xem xét trước sau, khóe thu ba trào ra những giọt lệ hân hoan. Bên kia, Mộ Đồ toàn thân đầm máu, cánh tay hữu đã bị chặt đứt sát vai, một vết kiếm cắt dài từ chân tóc đến cằm, cắt ngang sống mũi.

Sương Mỵ định băng bó thì bị hần gạt ra. Mộ Đồ quỳ xuống, hướng ra biển Đông nói bằng tiếng Đông Doanh, như cáo lỗi với ai. Xong xuôi, hần đứng dậy điểm huyệt chỉ huyệt rồi trầm giọng nói :

- Ta thật lòng khâm phục kiếm thuật của các hạ. Xin hẹn mười năm sau gặp lại.

Vân Long nghiêm sắc mặt bảo :

- Các hạ có cốt cách anh hùng của một kiếm sĩ. Nhưng rất tiếc lòng hiếu thắng của Song thần đã đưa các hạ vào mê lộ. Người học kiếm mà không có được cái tâm trong sáng sẽ khó lòng bước vào kiếm đạo. Nếu các hạ liễu ngộ được điều này thì may ra mới thắng được ta. Xin cáo biệt.

Dứt lời, chàng và nương tử quay người đi thẳng, không hề ngoảnh lại.

Hai người về khách điểm lấy ngựa và hành lý, lên đường hồi kinh.

26. Chương 26: Hoàng Sam Tái Xuất Oanh Thiên Địa - Vô Sở, Niêm Hoa Khiếp Quỷ Thần

Phu thê Vân Long vừa đến bên sông Hoàng Hà đã gặp đệ tử Cái bang báo tin chẳng lành. Trong mấy ngày qua, các Tiền trang và tư gia của những phú hào ở hai tỉnh Giang Tô, Chiết Giang đều bị cướp sạch, có ba cơ sở là của Tài Thần. Thủ đoạn bọn đạo tặc vô cùng tàn độc, chúng giết sạch, không chừa một ai. Nhưng may mắn thay, trong đêm chúng đến thăm Tiền trang Đào ký ở thành Hàng Châu, có một gia nhân nhờ say rượu ngủ trong đồng rơm ngoài chuồng ngựa nên thoát chết. Vì vậy quan quân mới biết đó là một toán người bịt mặt, võ công rất cao cường, sử dụng trường kiếm hơi cong.

Ở thành Tô Châu, quân triều đình đi tuần, tình cờ phát hiện bọn chúng đang đột nhập vào gia trang của một phú hào chuyên mua bán ngọc quý nên vây bắt. Nhưng toán đạo tặc sau khi sát hại hơn mười tên lính, đã tung ra một loại khói mù rồi biến mất.

Nghe xong, chàng và Ngọc Yến tức tốc quay ngựa đi dọc sông Hoàng Hà đến thẳng Tổng đà Cái bang. Đồng thời, truyền lệnh cho đệ tử Phân đà Sơn Đông thả bỏ câu xuồng ngay Tòa Thiên sơn trang mời Kiếm Ma Công Tôn Sư về Lạc Dương.

Tuần mã của Ngọc Yến dù không thể so với Phong nhi nhưng cũng thuộc nòi ngựa quý nên chỉ mười ngày sau, hai người đã đến nơi. Hạ Khánh Dương đang râu rĩ, thấy chàng bước vào lão mừng rỡ kéo ghế mời ngồi. Ngọc Yến kiên trì mấy ngày đêm nên cáo lỗi vào hậu sảnh nghỉ ngơi.

Họ Hạ rót cho chàng chén trà rồi nói :

- Cách đây sáu ngày, bọn áo trắng bịt mặt tấn công ba Tiền trang và bảy nhà phú hộ ở Sơn Đông, Phúc Kiến. Đào gia trang bị thiệt hại tổng cộng sáu chục vạn lượng bạc và mười tám nhân thủ. Đệ tử Cái bang cũng tử nạn hết bảy người, bá tánh các tỉnh duyên hải vô cùng sợ hãi.

Thần Toán thư sinh La Thiện Hùng đỡ lời Bang chủ :

- Qua tin tức thu lượm được, chúng ta có thể kết luận rằng tổ chức hắc đạo này đến từ biển Đông, đa số là những kiếm thủ Đông Doanh. Phương châm hành động của chúng là bí mật, thần tốc và cực kỳ tàn nhẫn.

Vân Long thở dài nói :

- Từ lúc được tin Ưng Ma đem châu báu ra Đông Hải, tiểu đệ đã dự đoán đến tai họa ngày hôm nay. Người mà Yêu Lão cầu viện chắc chắn võ công phải rất cao siêu. Nhưng y không nuôi mộng tranh bá ở Trung Nguyên nên bao năm nay vẫn im hơi lặng tiếng. Nếu người ấy cũng là kẻ có dã tâm, Yêu Lão không dại gì rước hổ vào nhà.

Bỗng từ ngoài cửa vọng vào giọng nói của Kiếm Ma :

- Đúng vậy! Long nhi phân tích rất chính xác.

Mọi người mừng rỡ đứng lên chào đón. Công Tôn Sư điềm nhiên ngồi xuống rồi nói tiếp :

- Ba mươi năm trước, giang hồ xuất hiện một kỳ tài võ học, người này tuổi mới tứ tuần mà kiếm pháp thông thần. Bản tính y hiếu thắng và cao ngạo, tự mình là kiếm sĩ số một võ lâm nên đã tìm đến tận nơi tu luyện của Vô Cực Tẩu mà khiêu chiến. Cuối cùng, sau hơn ngàn chiêu y bị rơi kiếm liền thề rằng sẽ ẩn cư nơi đảo vắng, khi nào chắc thắng được Vô Cực Tẩu mới tái nhập Trung Nguyên. Vô Cực huynh rất thương tiếc ột kẻ tài hoa, vì quá kiêu ngạo mà ngày càng rời xa thiên đạo.

Hạ Khánh Dương gật gù :

- Ngày trước, lúc sinh thời, tiên sư có nhắc đến cố sự này. Hoàng Sam kiếm khách trong một năm trời lần lượt đả bại mấy chục đại kiếm khách rồi đột nhiên biến mất.

Kiếm Ma nhấp một hớp rượu, kể thêm :

- Hoàng Sam kiếm khách Tàn Hạo Thiên vượt biển tìm đến Đông Doanh học kiếm của Song thần. Trong chỉ hai năm, y đã nắm được hết tinh túy kiếm pháp ở Đông Đảo, tự biết vẫn chưa đủ, vì bản thân Song thần cũng chưa phải là đối thủ của Vô Cực Tẩu và Linh Xà Miêu Quân. Y bèn từ giã nhị vị sư phụ, chiếm

cứ một hoang đảo trong vùng biển Cao Ly, đặt tên là Kiếm đảo. Tự xưng danh Đông Hải Thiên Tôn, mở trường dạy kiếm thuật, người Cao Ly và Đông Đảo theo học rất nhiều. Bản thân y cũng khổ công luyện kiếm để chờ ngày báo phục. Có lẽ sau ba mươi năm, với thiên bẩm rất cao, y đã hoàn thành tâm nguyện của mình nên nhận lời Ứng Ma, cho đệ tử khuấy đảo giang hồ Trung Nguyên để Vô Cực Tẩu phải xuất hiện. Chắc hẳn Ứng Ma đã nói cho y biết Long nhi là đệ tử của Vô Cực lão huynh.

La trưởng lão lộ vẻ băn khoăn :

- Không chừng khi nghe tin Yêu Lão bị giết, Đông Hải Thiên Tôn lại nảy ra ý định xưng hùng ở Trung thổ. Nên y mới ôn đệ đánh cướp vàng bạc để có ngân quỹ dự trữ. Nếu y thực tâm muốn tranh tài võ thuật, thì chỉ cần công khai khiêu chiến với Long đệ. Đương nhiên Vô Cực tiên bối phải xuất hiện.

Pháp Cái Hà Quyết tán thành :

- Lão ca kiến giải rất hợp lý. Cũng may là Công Tôn tiên bối biết được lai lịch của bọn chúng. Nếu không, những vụ giết người cướp của kia khó mà tìm ra manh mối.

Kiểm Ma cười gượng bảo :

- Bốn năm trước, ta đến du ngoạn thành Tô Châu, tình cờ quen với một khách thương chuyên buôn hàng tơ lụa vùng Đông Đảo. Lão này đã từng được hầu chuyện Tàn Hạo Thiên nên biết rõ sự tình.

Thần Hành Thiết Bồng Lữ Quán quay sang hỏi Vân Long :

- Trước tình thế này, Long đệ có kế sách đối phó ra sao không?

Chàng tư lự rồi nói với vẻ cân nhắc :

- Đông Hải Thiên Tôn chưa xuất hiện nên không rõ thành tựu công lực của lão đến mức nào, có e ngại cũng chẳng ích gì. Trước mắt là phải tìm cho được tung tích của bọn kiếm sĩ bịt mắt để tiêu diệt. Theo thiên ý của tiểu đệ thì bọn chúng lúc này chỉ có thể hoạt động ở các tỉnh ven biển, chưa dám vào sâu trong nội địa. Môn nhân của Kiếm đảo suốt đời gắn liền với biển cả, nên chỉ yên tâm khi có biển sau lưng để dễ dàng tẩu thoát. Chúng sợ quan quân chặn mất đường rút lui vì hành vi cướp bóc, sát nhân đã biến chúng thành đối tượng truy bắt của triều đình. Năm tỉnh duyên hải đang bị quan quân kiểm soát gắt gao. Bọn Kiếm đảo chắc sẽ nhắm vào địa bàn Giang Tây và An Huy để hành động. Nhưng sau đó lại rút về nơi ẩn nấp ở một tỉnh ven biển. Do đó, chúng ta nên tập trung vào các Tiền trang, hiệu buôn lớn và tư dinh các nhà đại phú ở hai tỉnh bên trong. Nhưng cũng phải huy động thêm nhiều trinh sát để tìm hang ổ đạo tặc ở duyên hải. Nếu phát hiện cứ báo cho quan quân triều đình vây bắt. Mong Hạ lão ca dặn đệ tử bốn bang nên lưu ý đến những đối tượng mang theo vật tùy thân có chiều dài đủ để giấu trường kiếm bên trong. Kiếm của người Đông Đảo hơi dài nên dễ bị phát hiện, bọn chúng bắt buộc phải ngụy trang.

Quần hào bàn bạc thêm một hồi lâu rồi quyết định ngày mai sẽ lên đường đến Tỏa Thiên sơn trang. Nơi đây hiện đang tập trung hơn hai trăm cao thủ Kiếm môn. Độc Cô Thiên và anh em họ Tả sẽ được chim ưng đưa thư gọi đến sau.

* * * * *

Sáng sớm, Kiếm Ma về lại Tỏa Thiên sơn trang để cấp tốc huấn luyện cho đệ tử Kiếm môn ba chiêu sát thủ mà đêm qua lão và Vân Long cùng nhau nghiên cứu, sáng tạo ra. Công Tôn Sưu đã từng tìm hiểu kiếm thuật Đông Đảo, còn Vân Long đã hai lần giao đấu với Mộ Đồ nên hai người có thể tìm ra cách khắc chế. Dù không thập phần toàn mỹ nhưng cũng đủ gây khó khăn cho bọn kiếm sĩ bịt mắt.

Thần Hành Thiết Bồng Lữ Quán và Thần Toán thư sinh đi thẳng đến Hoa Sơn điều thêm nhân thủ. Phần Vân Long và nương tử đi Võ Đang sơn để thăm Huyền Hạc thượng nhân, luôn tiện mượn thêm vài chục tay kiếm nữa.

Tám ngày sau, hai người đã đến chân Võ Đang sơn. Gửi ngựa xong, họ phi thân lên núi. Trời mưa lất phất, dù khinh công cao siêu, lúc đến Giải Kiếm Nham, y phục cũng ướt đầm. Đạo sĩ trực ở đây là Thái Hư, nhị đệ tử của Thanh Hà chân nhân. Thấy sư thúc thượng sơn, gã vui mừng chào đón, đưa ra hai tấm áo tơ để chàng và Ngọc Yến che mưa, đi theo lên núi. Bọn đệ tử trực cổng tam quan chưa kịp nhìn rõ là ai, thì hai người đã bay thẳng vào đứng dưới mái hiên Thanh Hư cung, loay hoay cởi áo tơ ra.

Chúng chạy lại, thấy nụ cười quen thuộc trên gương mặt anh tuấn, đồng thanh sụp xuống thi lễ :

- Chúng đồ tôn bái kiến sư thúc tổ!

Chàng vui vẻ xua tay :

- Bất tất đa lễ! Mới cách biệt hơn hai năm, các người ai nấy đều đã cao lớn hơn xưa.

Hỏi han qua một hồi thì Thanh Kính chân nhân ra đến. Ông hân hoan ôm lấy vai chàng :

- May quá! Sư đệ về thật đúng lúc. Sư phụ mấy hôm nay cứ nhắc đến người.

Ngọc Yến chấp tay thi lễ :

- Tiểu muội xin bái kiến Chưởng môn sư huynh.

Nàng và lão đã gặp nhau trong trận đánh Lương Sơn nên chẳng xa lạ gì.

Thanh Kính đưa một tay lên ngực đáp lễ rồi bảo :

- Sư đệ và Yến muội vào khách xá thay áo, ta sẽ cho sắp cơm rượu ở hậu viện và thỉnh sư phụ ra uống mấy chung hội ngộ.

Ngọc Yến được trời phú nước da mịn màng, trắng đều, môi đỏ hồng, chẳng bao giờ phải dùng đến son phấn. Khách xá không có chỗ kín đáo, nàng đành phải thay áo trước mặt trượng phu. Vân Long biết nàng hay cả thẹn nên tìm tìm cười nhìn sang hướng khác.

Hai người chải tóc xong liền bước ra hậu viện. Huyền Hạc thượng nhân và Thành Kính đã ngồi chờ sẵn. Trong ba sư phụ thì chàng ở với Huyền Hạc lâu nhất, tính ông ta lại phóng dật, hay rượu trà, tình sư đồ rất thắm thiết. Thấy sư phụ càng ngày càng gầy ốm, chàng xúc động sụp xuống dưới chân ông :

- Sư phụ! Đồ nhi đã lâu không về vấn an, thật hổ thẹn vô cùng.

Ngọc Yến cũng quỳ theo :

- Đồ tước là Miêu Ngọc Yến xin bái kiến lão nhân gia.

Huyền Hạc tinh thông tướng pháp, thấy nàng dung nhan thiên kiều bá mỵ nhưng đoan trang phúc hậu, ông mừng thầm cho đệ tử. Trong lòng ông vẫn xem Vân Long như con trai mình nên rất cao hứng, khoát tay bảo :

- Các người đứng lên đi. Ngày cưới ta không đến dự được cũng là điều đáng tiếc.

Cả hai khép nép ngồi xuống ghế. Trên bàn là mâm cơm chay thanh đạm nhưng lại có một vò Thiệu Hưng mười cân.

Chàng cười hỏi :

- Chẳng hay năm mươi vò rượu mà đồ nhi gửi đến, sư phụ đã dùng hết chưa?

Thanh Kính tủm tỉm đáp thay :

- Sư đệ báo hại ta phải bồi tiếp sư phụ, bị người mắng là tửu lượng kém, không bì kịp với người.

Thượng nhân nâng chén, bảo mọi người uống cạn rồi vuốt râu nói :

- Rượu ngon là thánh thủy của trời cho, người mới uống được một hai cân đã say rượu làm ta mất cả tửu hứng, không mắng sao được?

Lão hỏi sang chuyên giang hồ, khi nghe chàng kể Đông Hải Thiên Tôn tức Hoàng Sam kiếm khách thuở xưa tái xuất Trung Nguyên, lão thở dài :

- Tần Hạo Thiên là bậc kỳ tài trong kiếm đạo. Ba mươi năm nay lão chuyên tâm khổ luyện, e đã tiến đến cảnh giới thượng thừa. Long nhi phải cẩn thận mới được.

Vân Long bèn kể cho lão nghe việc mình được Kiếm Ma truyền cho phần thất lạc của nửa chiêu cuối cùng trong pho Thái Cực tuệ kiếm, và chàng đã phối hợp thành công của hai bán chiêu. Huyền Hạc phấn chấn bảo đạo đồng đến ngay khách xá lấy kiếm để chàng diễn thử.

Trời đã tạnh mưa, Thanh Kính truyền lệnh gọi ba trăm đệ tử Võ Đang tập trung lại trước sân Thanh Hư cung để xem Vân Long biểu diễn tuyệt chiêu thất truyền của Võ Đang.

Bọn đạo đồng dọn bàn rượu trước thềm chính điện để sư tổ và Chưởng môn ngồi thưởng lãm.

Đệ tử Võ Đang từ lâu đã nghe nói phu nhân của sư thúc tổ kiêu diễm như tiên nữ nên háo hức muốn chiêm ngưỡng. Nay được lệnh truyền, chúng mau chóng tề tựu đông đủ.

Môn quy phái Võ Đang cho phép lấy vợ, sinh con. Bản thân Thanh Kính chưởng môn cũng đã kết hôn với người sư muội. Việc chay tịnh cũng chỉ giới hạn khi ở trên núi, khi ra đời hành hiệp thì chay mặn tùy ý.

Tổ sư Trương Tam Phong nguyên là một thư sinh tinh thông Nho học và tư tưởng lão Trang, nên tinh thần của Võ Đang là sự hòa quyện giữa hai hệ thống triết học này.

Chờ mọi người định vị xong, Vân Long ôm Vô Cực kiếm ra giữa sân, miệng đọc lớn khẩu quyết, tay chậm rãi múa. Tổng cộng có ba trăm sáu mươi thế thức, chỉ trừ Huyền Hạc và Thanh Kính là nhận được sự ảo diệu của kiếm chiêu, kỳ dư ai cũng cho rằng quá phức tạp, rắc rối.

Chờ chàng diễn hết đường kiếm, Huyền Hạc chỉ một cây tùng non, cao chừng sáu trượng, bảo chàng lấy đó làm mục tiêu thử kiếm chiêu. Vân Long vâng lệnh, bảo nguyên thủ nhất, quán chủ công lực vào thân kiếm rồi xuất chiêu. Thân ảnh chàng biến vào đạo kiếm quang bay lên chụp xuống cây tùng. Lúc chàng dừng tay, các cành nhánh từ trên xuống dưới đều bị chặt sát gốc, chỉ còn lại thân cây trơ trụi. Tiếng hoan hô vang động cả vùng núi non, khiến chim chóc hoảng sợ bay tán loạn.

Thượng nhân cảm động đến rơi lệ. Ông đứng lên tuyên cáo cùng đám đồ tử, đồ tôn :

- Chiêu kiếm này là tuyệt học thượng thừa của Võ Đang. Sáu mươi năm trước, trong một lần hỏa hoạn, kiếm phổ bị thất lạc. Sư phụ ta lúc ấy chưa luyện được chiêu này nên chỉ nhớ được một nửa kiếm quyết. Những đã đem cả đời mình để bổ sung phần thiếu sót, nhưng chỉ phí công. Trước khi tạo hóa, người tổ về hồi hận vì đã không bảo toàn được trọn vẹn võ học của Trương tổ sư. Ta cũng đã dày công nghiên cứu nhưng chẳng có kết quả. May nhờ anh linh tổ sư xui khiến, tiểu đồ của ta là Long nhi đã tìm được phần khẩu quyết thất lạc, khiến cho sở học bốn phái được toàn vẹn. Ta vô cùng phấn khởi, có thể an lòng xuống suối vàng gặp tiên nhân mà không hổ thẹn. Các người phải theo gương Long nhi mà khổ công rèn luyện để làm rạng rỡ thanh danh Võ Đang.

Chúng đệ tử đồng thanh dạ vang rồi giải tán. Huyền Hạc cao hứng bắt bọn Thanh Kính, Vân Long, Ngọc Yến phải hầu rượu. Quả nhiên chỉ được hai cân, mặt Chưởng môn đã đỏ bừng, ông gượng cười xin phép sư phụ vào nghỉ trước. Huyền Hạc cười chế giễu :

- Xem ra tửu lượng của người còn kém cả Yến nhi nữa.

Còn lại ba người đồng ẩm, chuyện trò rất tương đắc. Vân Long hỏi Thượng nhân :

- Sư phụ! Theo ý người thì chiêu “Vô Sở Nhi Quy” có thể đã bại được Tần Hạo Thiên hay không?

Huyền Hạc trầm ngâm một lúc rồi nghiêm sắc mặt đáp :

- Chỉ sợ công lực Thiên tôn cao hơn người quá nhiều, chứ nói về mức ảo diệu của kiếm chiêu thì dù họ Tần có tiến bộ đến đâu cũng không địch lại võ học của Trương tổ sư.

Họ uống thêm một vò rượu năm cân nữa thì đã nửa đêm. Huyền Hạc về nghỉ ngơi, chàng và ái thiếp trở lại khách xá.

Tắm gội xong, Vân Long lấy giấy ra viết lại khẩu quyết của chiêu “Vô Sở Nhi Quy”. Sáng hôm sau, lúc từ biệt, chàng giao kiếm quyết cho Chưởng môn sư huynh. Ba mươi đệ tử đời thứ hai đã lên đường đến Tòa Thiên sơn trang từ cuối đêm qua.

Tính Huyền Hạc không thích cảnh tống biệt nên chàng đành vận thần công nói lớn :

- Sự phụ bảo trọng, đồ nhi xin cáo từ!

Trước khi xuống núi, chàng nhờ Thanh Kính cho người sang Thiếu Lâm tự điều thêm năm chục cao thủ.

* * * * *

Vân Long muốn tranh thủ thời gian nên quyết định đi đường tắt. Khi ngang qua một cánh rừng ở chân núi Cống Sơn, hai người bỗng nghe trên đầu có tiếng kêu cứu. Chàng ngạc nhiên ngẩng lên xem thì thấy một con anh vũ lông đỏ, đuôi vàng, vừa bay vừa quác mỏ. Theo sau nó là chú diều hâu dữ tợn. Vân Long rút ngay tiểu đao, phóng lên, ác diều bị chém làm đôi. Thủ pháp hồi đao của chàng cực kỳ tinh diệu, thanh tiểu đao vòng lại nằm gọn trong tay chủ nhân.

Anh Vũ thoát chết, đáp xuống đứng trên vai ân nhân liền thoảng nói :

- Cảm tạ! Cảm tạ!

Ngọc Yến thấy linh cảm có bộ lông đã đẹp lại biết nói tiếng người, lòng rất ưa thích. Nàng giục ngựa đến bên, thò tay vuốt lông anh vũ rồi hỏi :

- Người là vật có chủ sao lại bỏ nhà đi chơi để gặp phải ác diều?

Nó lúc lắc cái đầu xinh xắn có chiếc mỏ cong vàng tươi :

- Không phải đi chơi, Tiểu Hồng đi hái thuốc cho chủ nhân.

- Chủ nhân Tiểu Hồng là ai, bị chuyện gì?

- Chủ nhân là Bách Cầm tiên nương, bị độc xà cắn phải.

Nàng là người nhân hậu, tinh thông y lý và độc vật nên có ý muốn giúp Tiên nương :

- Tiên nương có ở gần đây không? Ta chính là thầy thuốc chuyên trị rắn cắn.

Linh cảm mừng rỡ đáp :

- Bách cầm cốc ở ngay sau cánh rừng này, xin hãy theo ta.

Dứt lời, Tiểu Hồng đập cánh bay trước dẫn đường, hai người thúc ngựa theo sau. Đi hết con đường mòn xuyên rừng là đến chân núi Cống sơn, Bách cầm cốc hiện ra trước mặt. Đây là một khe núi rộng, trước cửa cốc có chừng mười con chim ưng canh giữ, chúng nhìn khách lạ với cặp mắt sắc bén đe dọa. Nhưng thấy anh vũ dẫn đường nên lại lạng lẽ rĩa lông.

Tiểu Hồng cất tiếng :

- Mời vào! Mời vào!

Phu thê Vân Long nhìn nhau cười và xuống ngựa bước vào. Sơn cốc sâu độ vài trăm trượng, chiều rộng cũng tương đồng. Nơi đây cảnh vật xanh tươi kỳ dị, cây cối cao to, hàng vạn con chim đủ màu sắc bay lượn, nhảy nhót, hót líu lo nên không khí vô cùng nhộn nhịp.

Giữa cốc có một vườn hoa bao quanh gian tiểu trúc. Một lão bà tóc bạc như bông, vẻ mặt phúc hậu đang ngồi trên trường kỷ, đôi lúc nhăn mặt vì đau đớn.

Bà gượng cười nói :

- Cảm tạ nhị vị đã cứu Tiểu Hồng, lão thân đang lâm trọng bệnh nên không được đủ lễ. Mong nhị vị lượng thứ. Xin mời an tọa.

Phu thê Vân Long vòng tay vái chào, tự xưng tên rồi ngồi xuống ghế.

Ngọc Yến cung kính hỏi :

- Chẳng hay Tiên Nương bị loại độc xà nào cắn vậy?

Bà lão thở dài kể :

- Bách Cầm cốc có nuôi dưỡng thần ưng nên không hề có rắn rít, độc vật. Nhưng chẳng hiểu sao mười hôm trước ta đang ngủ trưa lại bị một con rắn Hắc Ty xà cắn vào bắp chân. Ta đã phong tỏa kinh mạch không cho độc tố lan ra và sai Tiểu Hồng đi tìm một loại cỏ tên là Thất Diệp thảo. Chẳng may đến nay vẫn chưa tìm được, chắc không còn sống được bao lâu nữa.

Nàng mỉm cười an ủi bà :

- Tiên nương chớ lo, tiểu nữ chẳng cần Thất Diệp thảo cũng trị được loại độc này.

Nàng quay sang bảo lang quân :

- Xin tướng công cho thiệp mượn Kim Tuyền xà nhi.

Linh Xà nghe nhắc đến tên, tự động từ trên búi tóc phóng sang tay Ngọc Yến. Chàng biết mình ở lại bất tiện nên bước ra ngoài dạo xem phong cảnh trong cốc.

Ngọc Yến quỳ xuống vén ống quần chân hữu của Tiên nương. Một cục huyết bằng tròn chén màu tím đen, tỏa ra mùi hôi hám. Nàng nói nhỏ với linh xà :

- Kim Tuyền nhi mau hút hết chất độc ra.

Xà nhi lập tức cắn vào hai vết răng cũ của Hắc Ty xà, lát sau, thân hình nó căng phồng lên gấp bội. Vết thương xẹp xuống, màu tím đen gần như mất hẳn, cảm giác đau nhức không còn nữa.

Nàng dịu dàng giải thích :

- Nước rãi của Kim Tuyền Xà có tác dụng trung hòa nọc độc của một số độc vật. Tiên nương hoàn toàn có thể yên tâm rồi.

Tiên nương mở các huyết đạo đã bị khóa trong mười ngày qua, thử vận khí đẩy máu huyết chân hữu lưu thông trở lại. Bà nghe cơ thể thư thái, triệu chứng trúng độc không còn nên mừng rỡ bảo :

- Miêu cô nương hãy mời Tiêu thiếu hiệp vào đây, lão thân có đôi lời muốn nói.

Ngọc Yến vâng lời, ra cửa gọi Vân Long. Hai người bước vào ngồi xuống chờ đợi.

Bách Cầm tiên nương lấy ra một quyển sách dày cũ kỹ, đặt lên bàn rồi nói :

- Lão thân tuổi đã bát tuần, dù hôm nay không chết bởi độc xà cũng chẳng thọ được bao lâu nữa. Chỉ thương cho Tiểu Hồng và đàn linh điều quý báu. Vì vậy, lão thân xin tặng cuốn Cầm kinh này và cả sơn cốc. Khi lão thân đã tạ thế xin chư vị chiếu cố giúp.

Vân Long cảm khái thưa rằng :

- Bọn tiểu bối nặng nợ giang hồ, chưa biết sống chết thế nào nên không dám nhận lời tiền bối.

Tiên nương tỏ vẻ quan tâm :

- Nếu ta nhận xét không lầm thì các ngươi là hậu nhân của Linh Xà Miêu Quân, võ công siêu quần, bạt tụy, có ai đáng thật là kình địch, sao lại có vẻ lo lắng như vậy?

Chàng giật mình, biết bà đã từng gặp Miêu Quân nên nhận ra Kim Tuyền xà nhi, liền gượng cười :

- Tiên nương nhân quang sắc bén, nhưng chẳng hay người có biết một cao thủ danh hiệu là Hoàng Sam kiếm khách hay không?

Tiên nương thẳng thốt nói :

- Lẽ nào lão ta đã trở lại Trung Nguyên?

- Thưa phải, hiện nay lão đã đổi danh là Đông Hải Thiên Tôn. Nếu không tự tin thắng được sư phụ tiểu bối là Vô Cực Tẩu thì lão đâu dám vào Trung Nguyên.

Chàng bèn sơ lược cho bà nghe hoạt động của bọn môn nhân Kiếm đảo trong thời gian gần đây. Tiên nương đăm chiêu một hồi rồi bảo :

- Xưa nay tà có bao giờ thắng chính đâu? Thiếu hiệp cứ nhận lời để lão thân yên lòng. Còn việc đối phó với các kiếm sĩ Đông Đảo, ta sẽ tặng cho thiếu hiệp bốn con thần ưng. Chúng là hải miêu ưng, được lai tạo giữa chim cú mèo và hải ưng, vì vậy có thể hoạt động cả ngày lẫn đêm. Đôi móng vuốt sắc như dao và sức đập cánh hàng mấy trăm cân. Tuy không biết nói nhưng hiểu được tiếng người. Dùng làm phương tiện liên lạc, trinh sát rất tốt. Bọn Kiếm đảo có biết độn thuật cũng không cách nào thoát khỏi thần ưng.

Nói xong, bà rút ra một chiếc còi trúc, thổi lên một tràng lãnh lốt. Bốn con thần ưng từ trên cao đáp xuống trước mặt chờ lệnh. Thân hình chúng to lớn, sải cánh rộng hơn bốn trượng, đôi mắt vàng, to như mắt cú mèo, trông rất oai vệ.

Tiên nương nhờ Ngọc Yến diu ra cửa, bà chỉ từng con rồi nói :

- Nhị vị hãy chú ý dải lụa màu cột trên chân chúng để phân biệt. Tên chúng là Tiểu Bạch, Tiểu Lam, Tiểu Thanh, Tiểu Hoàng, theo màu dải lụa.

Bà bảo lũ thần ưng :

- Hai người này là chủ nhân mới, các con phải theo họ và phục tùng mệnh lệnh.

Chúng gục gặc đầu tỏ vẻ hiểu rõ rồi vỗ cánh bay lên không trung. Tiên nương trao còi trúc cho Ngọc Yến và dạy nàng cách sai khiến lũ chim.

Cuối cùng bà nói thêm :

- Nhị vị nghiên cứu Cẩm kinh sẽ dễ dàng thông hiểu đặc tính của loài cầm điều cũng như cách nuôi dưỡng, huấn luyện, điều khiển, phương pháp chế tạo còi trúc và thiên lý yên hương để bọn thần ưng nhận biết mà liên lạc cũng nằm trong đó.

Hai người được linh vật mừng rỡ cảm tạ rồi cáo biệt. Bốn con miêu ưng lặng lẽ bay theo trên cao.

Ra khỏi cốc vài dặm, Ngọc Yến hiểu kỳ cho ngựa đi chậm lại rồi mở Cẩm kinh xem thử. Nàng thích thú khi thấy mấy trang cuối có ghi khẩu quyết của môn khinh công Bách Cẩm thân pháp, bèn đưa cho trượng phu xem. Vân Long kinh ngạc vì thấy tuyệt kỹ này rất ảo diệu, nhất là khả năng để tung bay và dịch chuyển trên không. Chàng bèn xuống ngựa, học thuộc khẩu quyết rồi đem áp dụng. Quả nhiên, với thể Nhất Hạc xung Thiên, chàng có thể tung mình lên cao hơn trước vài trượng và thời gian bay lượn cũng lâu gấp đôi. Chàng liền hướng dẫn cho ái thê tập luyện, nhờ có sẵn căn cơ thâm hậu nên nàng học rất nhanh. Sau ba canh giờ, họ nhìn nhau cười mãn nguyện rồi lên ngựa đi tiếp.

Bốn ngày sau, bóng dáng của Tỏa Thiên sơn trang đã hiện ra trước mắt.

Hai người thúc ngựa đi thẳng vào, bọn đệ tử gác cổng hân hoan cúi chào.

Vừa đến sân khách sảnh, Ngọc Yến nhớ đến bầy miêu ưng liền rút còi trúc ra thổi mạnh. Bốn con thần ưng lao xuống như sao sa, gần đến đất, chúng xòe đôi cánh rộng nhẹ nhàng đáp xuống, hiền ngàng chờ lệnh.

Vân Long bảo một tên vào bếp lấy thịt sống cho lũ chim ăn. Kiếm Ma và hai trưởng lão Cái bang nghe tiếng động bước ra. Thấy lũ thần điêu họ sững sốt.

La lão hỏi :

- Long đệ tìm đâu ra bốn con thần ưng này vậy?

Chàng chưa kịp trả lời thì Công Tôn Sửu đã nói :

- Chẳng lẽ ngươi đã gặp Bách Cẩm tiên nương?

Chàng gật đầu rồi bảo :

- Câu chuyện dài dòng lắm, để tiểu bối tắm rửa xong sẽ cáo tường sau.

Ba lão bắt tử cười vang vào trong chờ đợi. Phu thê Vân Long tẩy sạch bụi đường, thay áo bước ra. Mọi người đã tề tựu đông đảo quanh bàn rượu.

Cử tọa an vị, Kiếm Ma giới thiệu người lạ mặt ngồi bên tả lão :

- Đây là Triền Đăng Huy thiếu hiệp, sư đệ Chưởng môn phái Hoa Sơn, thời gian qua tu tập thần công với sư thúc tổ trên núi Tượng Sơn nên không có mặt. Nay đại diện cho Chưởng môn dẫn ba mươi tay kiếm đến tham gia.

Họ Triền tuổi chừng hai mươi sáu, dung mạo anh tuấn và kiêu ngạo.

Ngọc Yến biết y mới xuất đạo, chưa nếm mùi cay đắng nên thần thái mới khó coi như vậy. Nàng nhìn y tủm tỉm cười. Họ Triền thấy Minh chủ phu nhân diễm lệ phi phàm lại nhìn mình cười, không khỏi ngượng ngùng.

Người thứ hai là Mãn Thiên Hoa Vũ Đường Lập, đại công tử Đường gia Tứ Xuyên. Hắn tuổi trạc tam tuần, tướng mạo uy nghi nhưng phẳng phất vẻ dăm chiêu.

Vân Long vái chào họ rồi hỏi :

- Chẳng hay Đường huynh có tâm sự gì mà sắc diện không vui?

Đường Lập buồn rầu đáp :

- Gia mẫu đã bị Yêu Lão dùng độc dược không chế, đến nay vẫn chưa giải được. Chỉ còn sống được ba tháng nữa thôi. Nhưng thẹn vì chưa đóng góp được gì cho võ lâm, nên người bắt tại hạ phải dẫn hai mươi đệ tử đến đây góp sức với quần hùng.

Chàng cười bảo :

- Đường huynh cứ yên tâm, tại hạ sẽ viết một phong thư, Đường huynh đưa bá mẫu vào Miêu Cương, nhờ nhạc phụ của tại hạ là Độc Thánh chữa trị.

Đường Lập vui mừng khôn xiết :

- Nếu Độc Thánh chịu ra tay thì bệnh tình gia mẫu chẳng còn gì đáng lo cả. Tại hạ xin ở lại đây tham chiến, chỉ cần cho người thân tín đem thư về, gia đệ Đường Luân sẽ tự khắc biết cách lo liệu.

Tỳ nữ hầu rượu mau mắn đem văn phòng tứ bảo lên, Vân Long thảo ngay một lá thư. Đường Lập cầm ra trao cho đệ tử Đường môn và dặn dò cẩn kè.

Ăn uống xong, Vân Long hỏi Kiếm Ma :

- Công Tôn tiền bối! Hiện nay tổng số nhân thủ của chúng ta là bao nhiêu?

Lão nhảm tính rồi đáp :

- Khoảng hơn bốn trăm người, tất cả đều đã luyện xong ba chiêu kiếm mới.

Lữ Quân là người lịch duyệt, thông thạo địa lý các tỉnh nên góp ý :

- Theo ta, ở An Huy thành Vũ Nguyên là nơi phồn thịnh nhất, tập trung nhiều hiệu buôn lớn và nhà cửa phú hào. Còn ở Giang Tây, thành Nam Xương và đất Lư Lăng cũng là nơi đáng chú ý.

Chàng tán thành và đưa ra sách lược :

- Địa phận tỉnh An Huy sẽ do Công Tôn tiền bối chủ trì, dẫn theo cao thủ bốn phái Võ Đang, Điểm Thương, Đường gia bổ sung cho đủ số hai trăm cao thủ. Phần tại hạ và hai trăm cao thủ còn lại đến Nam Xương. Đêm nay Yến muội sẽ chế tạo thiên lý yên hương để bày thần ứng giữ nhiệm vụ liên lạc giữa hai cánh. Chúng ta cải trang, bí mật cảnh giới các mục tiêu có thể bị tấn công. Dựa vào lực lượng trinh sát của Cái bang mà hành động. Xin lưu ý chư vị rằng bọn Đông Doanh rất giỏi nghề độn thuật, khi thấy chúng tung khói mù, các cao thủ Đường môn cứ việc tung độc châm vào đấu trường, người của ta sẽ ngậm thuốc giải độc trước, nếu có bị trúng châm cũng chẳng sao.

* * * * *

Cuối giờ dần ngày hôm sau, điểm tâm xong, quần hùng chia làm hai đạo lên đường đến nơi đã định.

Đêm qua, Độc Cô Thiên và anh em họ Tả đã đến kịp lúc để sáng nay cùng đại ca xuống Giang Tây.

Nhị vị trưởng lão Cái bang cũng trong đạo quân đến Giang Tây, nhưng phụ trách điểm Lư Lăng. Còn bọn Vân Long tiềm nhập vào thành Nam Xương.

Ngọc Yến đã kịp làm xong bốn chục cây thiên lý yên hương, nài trao cho Kiếm Ma một nửa. Mỗi cây có thể cháy liên tục một ngày đêm và lữ miêu ưng đặc biệt nhạy cảm với mùi hương này nên dễ dàng nhận biết các nơi cần đến.

Mọi người cải trang, chia thành từng tốp nhỏ, kẻ trước người sau nhưng cùng điểm hẹn. Vượt sông Trường giang, toán của Vân Long dừng chân ở thành Nam Xương, còn toán của họ La tiếp tục xuôi Nam.

Giang Tây là nơi sản xuất đồ sứ nổi tiếng cả nước nên rất phồn vinh, sầm uất. Nhờ nghề gốm, rất nhiều người trở nên đại phú. Chỉ riêng Tiền trang, Nam Xương đã có đến hai nơi. Đệ tử Cái bang trong thành đã báo cáo chi tiết các vị trí nên cảnh giới. Vân Long biết chúng ngày đêm chú tâm làm nhiệm vụ trinh sát, không có thời gian kiếm sống nên đã tặng ổi người mười lượng bạc để chi phí ăn uống.

Ngay tối hôm mới đến, tắm rửa xong, chàng và Ngọc Yến đến tư dinh của Tri huyện Nam Xương, bảo lão rút những toán quan quân tuần tra hàng đêm trên đường phố, ẩn mình vào những điểm cố định. Khi nào được lệnh của chàng mới xuất hiện vây bắt.

Lâm tri huyện biết Tiêu hầu là sủng thần đương đại nên rất mực cung kính và phục tùng.

Một trăm cao thủ bạch đạo giấu kín vũ khí trong người, chia nhau rải khắp thành. Đã hai ngày trôi qua vẫn không thấy động tịnh gì. Nhưng sáng ngày thứ ba, một tên khất cái ở bến đò sông Dương Tử báo về rằng có ba chiếc thuyền buôn từ hướng Đông tới, cập bến để nhận lô hàng chén đĩa. Số phu khuân vác lên đến sáu chục người, hẩn tình cờ nghe một tên phu thốt lên tiếng chửi rất lạ tai khi bắt cần vấp chân vào một cục đá trên bờ.

Nghề khất cái hàng ngày tiếp xúc với đủ loại người. Bến sông này lại là nơi chuyển hàng đi các tỉnh nên khách thương hồ tứ xứ chẳng thiếu ai. Vì vậy, Tiểu Tam có thể khẳng định đó không phải là tiếng Trung Hoa.

Vân Long phấn khởi, ra lệnh cho bọn chúng tăng cường giám sát hoạt động của ba chiếc thuyền buôn kia. Đồng thời chuẩn bị kế hoạch đối phó.

Chiều đến, trinh sát báo cho biết đám phu đã quang gánh lên đường vào kho hàng của hãng Long Thịnh ở ngoại thành. Chúng nghỉ đêm tại đây và sớm mai sẽ chuyển hàng lên thuyền.

Cuối canh ba, chàng thống lãnh nhân mã phục trên đoạn đường từ kho Long Thịnh vào thành. Bọn phu không ngờ rằng mình bị theo dõi nên thay trang phục trắng, bịt mặt rồi xuất quân.

Thấy đối phương đã lọt vào ổ phục kích, chàng huyết sáo ra hiệu. Một trăm cao thủ từ chỗ ẩn nấp nhảy ra vây chặt. Ba trăm quân triều đình bao thành phòng tuyến thứ hai, đèn đuốc sáng rực, chủ yếu là hư trương thanh thế.

Toán môn nhân Kiếm đảo biết không còn đường thoát nên nhất tề rút kiếm ra tử chiến.

Vân Long trầm giọng quát :

- Đêm nay bọn Kiếm đảo các ngươi tận số rồi.

Chúng không ngờ lai lịch bị phát giác nên chấn động tâm thần. Một tên có vẻ là thủ lĩnh toán này ra lệnh phá vây. Độc Cô Thiên và anh em họ Tả xông vào mở đầu cuộc chiến. Dù nhân số hai bên quá chênh lệch nhưng bọn bịt mặt quả là kiêu dũng. Kiếm chiêu tàn độc và hiệu quả, nếu không nhờ tập luyện ba chiêu khác chế thì phe quân hào đã thương vong khá nhiều.

Hắc kiếm và đồng côn lợi hại phi thường, nhưng cũng phải trả bằng máu mới lấy được mười mấy mạng Đông Doanh. Tiếng vũ khí va chạm, tiếng chửi thề và những tiếng kêu la thảm thiết lúc lìa đời làm náo động cả màn đêm. Toán quan quân đứng ngoài thấy bản lãnh bọn bịt mặt không khỏi lạnh xương sống. Tự lấy làm may mắn vì không phải tham chiến.

Tên thủ lĩnh lực lượng Kiếm đảo thấy đồng đội gục ngã gần nửa số liền ra hiệu, cả bọn tung ra một loại trái khói tỏa mù mịt đầu trường. Nhưng khi chúng tung mình định đào tẩu thì một hồi còi trúc cao vút ré lên,

bốn con miêu ưng từ trời cao sà xuống như tia chớp, quạt những luồng kinh phong nặng nề đè bọn đạo tặc rơi xuống. Có năm sáu tên bị móng vuốt thần ưng cào nát mặt mũi. Mãn khói mù cũng bị thổi tan đi.

Ngọc Yến cho lũ thần ưng rút lui, quần hào xông lại đánh tiếp. Vân Long muốn bảo toàn lực lượng của mình nên đành phải nhập cuộc.

27. Chương 27: Hoàng Sam Tái Xuất Oanh Thiên Địa - Vô Sở, Niêm Hoa Khiếp Quỷ Thần

Chàng đề khí bốc lên cao, vung song chưởng chụp xuống đầu bốn tên kiếm sĩ đang đầu lưng tử chiến. Luồng chưởng phong nặng nề như núi lại quá bất ngờ, nên chúng hộc máu chết tốt.

Tay chưởng, tay chỉ, như bóng tử thần lướt quanh đấu trường, chàng đi đến đâu cũng để lại sau lưng mình những xác chết. Chỉ trong một canh giờ, phe đối phương còn lại có đúng mười tên. Máu tuôn ướt đầm cả một đoạn quan lộ dài, mùi tanh xông lên nồng nặc. Ngọc Yến cau mày bắt nhẩn quay mặt đi.

Đột nhiên tên thủ lĩnh quát lớn những tiếng Đông Doanh rồi quay kiếm đâm cổ tự sát, bọn còn lại cũng nhất loạt làm theo.

Vân Long nhìn sáu mươi cái xác không hồn khê thở dài. Chàng bảo bọn quan quân thu dọn chiến trường và giữ bí mật, rồi dẫn quần hào ra bến sông lục soát ba chiếc thuyền hàng.

Nhờ ưu thế về nhân số nên không ai thiệt mạng, chỉ có mười mấy cao thủ thọ thương đã được Minh chủ phu nhân băng bó, phục dược.

Độc Cô Thiên bắt được lão khách thương và chủ thuyền đem lên bến cho chàng tra hỏi. Hai gã này đang ngái ngủ, run rẩy nhìn mọi người bằng cặp mắt thất thần.

Chàng mỉm cười từ tốn bảo :

- Nhị vị đừng sợ hãi, chúng ta là quan quân triều đình đang truy bắt cường đạo. Nếu nhị vị không liên quan ta chẳng bao giờ bắt tội.

Chủ thuyền lấp bắp nói :

- Bẩm quan gia, bọn tiểu nhân là những người buôn bán lương thiện, đâu biết gì về chuyện cường đạo.

Chàng cười mát bảo :

- Vậy sáu mươi tên phu quang gánh là thuộc hạ của ai?

- Bẩm quan gia, số phu ấy là do tiểu nhân mượn ở Nam Kinh để gánh hàng từ kho lên thuyền.

- Tại bến Nam Kinh, người giao dịch với ai để mượn phu?

- Bẩm quan gia, nhân vật ấy là Ngân Kiếm Tần Quang, thủ lĩnh của hơn ngàn phu khuân vác. Thuyền nào xuôi ngược giòng Dương Tử cũng phải mượn phu của ông ta.

Chàng trầm ngâm một lúc rồi hỏi chủ thuyền :

- Người làm ăn trên tuyến sông này, vậy có phải là thuộc hạ của Dương Tử Đại Hào Thân Qùy hay không?

Gã gật đầu thưa :

- Chính phải! Ba chiếc thuyền này Thân đại ca đã giao cho tiểu nhân quản lý.

Vân Long lộ mặt nạt ra hỏi gã :

- Ta chính là Tiêu minh chủ, sư thúc của họ Thân. Người có nhận ra không?

Gã mừng rỡ sụp xuống bái kiến :

- Tiểu bối là Lương Phi, bái đệ của Thân đại ca, xin ra mắt sư thúc. Tiểu bối có tham dự trận chiến với Ma Diện Tú Sĩ nên không quên dung mạo của sư thúc.

Chàng đỡ họ Lương đứng dậy rồi bảo cho gã biết bọn phu quang gánh chính là đạo tặc Đông Đảo giả trang, bấy lâu vẫn cướp phá các tỉnh duyên hải. Cả hai giật mình kinh sợ. Chàng bảo gã khách thương vào hãng Long Thịnh ở dỡ mấy ngày, mượn thuyền khác mà chở hàng, rồi cùng toàn bộ nhân thủ chia nhau lên ba chiếc thuyền, giương buồm xuôi Đông.

Chiều hôm sau, nhờ thuận gió nên đã đến Nam Kinh. Thuyền không ghé vào bến đò chính mà lại dừng cách đó vài dặm. Bọn Vân Long lên bờ, trà trộn trong đám thương nhân mà nhập thành.

Nam Kinh lúc trước có tên là Kim Lăng, vốn là cố đô của nhà Tống. Đến đời Minh Thành Tổ, ngài cho xây dựng lại Yên kinh đổi tên thành Bắc Kinh rồi dời đô về đấy. Còn Kim Lăng được gọi là Nam Kinh.

Nơi đây thuộc địa phận tỉnh Giang Tô nằm cạnh bờ sông Dương Tử, còn gọi là Trường Giang vì là con sông dài nhất của Trung Hoa. Nam Kinh vốn đất cố đô nên thành quách, nhà cửa tráng lệ, sầm uất.

Phu thê Vân Long và ba nghĩa đệ vào trọ trong Kim Lăng đại khách điếm, thuộc tài sản của Đào gia trang. Những người khác cũng chia thành từng tốp nhỏ, giả như không biết nhau, lần lượt vào theo.

Chưởng quầy là một nữ nhân hai mươi tám tuổi, dung nhan diễm lệ nhưng vẫn còn phồng không, chiếc bóng. Chẳng mấy ai biết nàng chính là Lan Châu U Cơ Bạch Diễm Vi, cao thủ lừng danh miền Tam Cúc. Trước đây, tính tình nàng kiêu ngạo, lạnh lùng, ra tay tàn nhẫn nhưng nhân cách đoan chính. Một hôm, con trai tuần phủ Cam Túc giữa đường gặp gỡ, ý thế cha buông lời ong bướm, hạ lưu bị nàng giết chết. Không còn sống được ở quê hương, Diễm Vi đành phải bỏ xứ lưu lạc đến Bắc Kinh.

Nhờ bằng hữu tiến cử, nàng đến gặp chủ nhân Đào gia trang. Cảm mến phong thái và đức độ của phu thê Tài Thần, Diễm Vi xin ở lại làm thuộc nhân, ngày ngày bầu bạn với Nam Cung Sương. Sau này, Kim Lăng đại khách điếm ở Nam Kinh thiếu người quản lý nên Tài Thần đã giao cho nàng.

Vân Long nhận phòng, tắm gội xong, bảo tiểu nhị mời chưởng quầy lên cho chàng bàn việc.

Lát sau Bạch nương lên đến. Chàng lột bỏ mặt nạ, nàng nhận ra thiếu chủ hoan hỉ đón mừng :

- Nô gia bái kiến công tử và phu nhân.

Chàng vui vẻ mời nàng ngồi xuống cạnh nương tử rồi nói :

- Bạch cô nương chớ đa lễ, chúng ta hơn một trăm người, hiện ở cả trong khách điếm. Đêm nay sẽ đến nhà Ngân Kiếm Tần Quang vây bắt bọn cường đạo Đông Doanh.

Diễm Vi cười bảo :

- Lúc chực vị bước vào, nô gia đã nhận ra chực vị chẳng phải là những thương khách bình thường nên đang ngấm ngấm theo dò xét. Nếu có hành động khả nghi sẽ báo cho quan quân vây bắt.

Ngọc Yến khâm phục, khen tặng nàng :

- Bạch cô nương nhân quang sắc bén, cơ cảnh hơn người, quả không phụ lòng lão nhân gia ký thác.

Vân Long hỏi Diễm Vi đôi nét về lai lịch và nơi cư trú của họ Tần. Bồng Độc Cô Thiên gõ cửa rồi bước vào. Gã ngáy người nhìn Diễm Vi trân trối, miệng lẩm bẩm :

- Giống thật! Giống thật!

Chàng thấy gã cư xử kỳ quái liền háng giọng nhắc nhở. Độc Cô Thiên bưng tỉnh đồ mặt cúi đầu tạ lỗi :

- Xin cô nương lượng thứ, vì dung mạo của nàng có nét giống vong thê nên tại hạ không kiềm chế được lòng mình mà thất lễ.

Ngọc Yến chợt nảy ý định tác hợp cho đôi trai tài, gái sắc này liền niêm nở giới thiệu :

- Đây là Thiên lý Độc Hành Độc Cô Thiên, nghĩa đệ của thiếu gia. Còn đây là Lan Châu U Cơ Bạch Diễm Vi, cũng là người thân tín của Đào gia trang.

Bạch nương thấy Độc Cô Thiên tướng mạo uy vũ, hiên ngang, bất giác đem lòng mến mộ, đứng lên nghiêng mình thi lễ :

- Nô gia nghe danh đại hiệp đã lâu, nay được diện kiến thật là tam sinh hữu hạnh.

Độc Cô Thiên trước nay xem nữ sắc như phù vân, nhưng không hiểu sao đối với nữ lang này chàng lại cảm thấy bồi rối :

- Không dám, cô nương quá lời tại hạ càng thêm hổ thẹn.

Vân Long hiểu dạ ái ân, cười bảo em :

- Nhị đệ hãy an tọa rồi quan sát thật kỹ xem Bạch cô nương có giống tức muội của ta hay không?

Câu này đầy ẩn ý nên cả hai người đều đỏ mặt. Độc Hành cũng là một hán tử hào sảng nên cười khà khà ngồi xuống. Lan Châu U Cơ tuổi đã gần tam tuần nhưng vẫn còn là xử nữ nên ngượng ngùng nói :

- Nô gia xấu xí sao có thể so với hiền thê của Độc Cô đại hiệp.

Độc Cô Thiên thấy cung cách, tư thái nàng có điểm giống người vợ bạc mệnh của mình nên xúc động, thở dài :

- Mười năm nay, lòng ta lạnh lùng như băng giá. Giờ gặp cô nương, dường như ấm lại.

Bốn người cùng dùng cơm, trò chuyện rất lâu. Đôi trai gái cô đơn cảm thấy mến nhau hơn. Độc Hành khám phá ra rằng tính cách nàng cương trực, kiên quyết, khác hẳn với vong thê. Nhưng gã lại thích điều ấy. Tửu lượng của Diễm Vi cũng khiến gã hài lòng.

Đến nửa đêm, Bạch nương cải trang dẫn lộ cho Vân Long đến tư dinh của Tần Quang. Lúc chiều, trinh sát Cái bang ở Phân đà Nam Kinh cho biết trong nhà họ Tần có khoảng bảy chục hán tử lạ mặt, mặc quần áo phu.

Vân Long quyết không để lộ chuyện nên bảo mọi người đứng đợi, chàng đi thẳng vào dinh Tuần phủ Giang Tô, dùng ngọc bài ra lệnh cho lão phải điều ngay quan quân phong tỏa chặt chẽ khu vực Tần gia trang, không được để cường đạo thoát thân, dù chỉ một tên.

Dù đang ngái ngủ nhưng lão không dám chậm trễ, vội phụng ý thi hành.

Quần hào và quan quân triều đình âm thầm bố trí lực lượng quanh mục tiêu, được lệnh lập tức đốt đuốc lên sáng rực cả một vùng. Tần Quang và đám môn nhân Kiếm đảo không biết cuộc thám sát ở thành Nam Xương nên chẳng hề phòng bị.

Chàng vận công quát lớn :

- Tần Quang đâu, mau ra đây trình diện bốn quan.

Họ Tần y phục xốc xếch, xách ngân kiếm chạy ra, thấy đèn đuốc rực rỡ, nhân mã đông như kiến, lão gương cười vòng tay hỏi :

- Chẳng hay nửa đêm quan gia đến đây vì chuyện gì?

Chàng lạnh lùng bảo :

- Người to gan, coi thường vương pháp, cấu kết với cường đạo ngoại bang cướp phá tài sản của người Hán, còn làm như không biết gì nữa ư?

Tần Quang biết cơ mưu đã bại lộ nên ngửa mặt cười lớn :

- Giỏi lắm, không ngờ bọn ưng khuyến các người lại có tài đánh hơi tuyệt diệu như vậy. Ta xin bái phục!

Thấy lão buông lời vô lễ đối với đại ca, Độc Cô Thiên vung Hắc kiếm xông vào như tia chớp. Họ Tần cười nhạt rút ngân kiếm chống cự.

Bọn môn nhân Kiếm đảo từ trong ào ra, quần hào lập tức vào cuộc.

Biết lũ này vô công lợi hại, kiêu dũng tuyệt luân lại thà chết không hàng nên Vân Long đích thân ra tay để tránh thương vong cho đồng đạo.

Ngọc Yến, Diễm Vi và huynh đệ họ Tả vào theo. Lúc này mới rõ bản lãnh Lan Châu U Cơ chẳng kém gì Độc Cô Thiên. Thanh bảo kiếm trên tay nàng như dải lụa bạc quấn lấy bọn Đông Doanh. Bên kia, Độc Cô Thiên áp đảo họ Tần dữ dội nhưng đã ngoài bốn mươi chiêu vẫn chưa hạ được đối phương.

Gã nổi giận, vận toàn lực xuất tuyệt chiêu “Ma Vân Luân Vũ”, thanh Hắc kiếm như đám mây đen cuộn cuộn chụp xuống đầu Tần Quang. Họ Tần kêu lên thảm thiết, thanh ngân kiếm gãy ngang, còn xác lão bị chặt làm đôi. Độc Cô Thiên hài lòng rú lên thánh thót, rung kiếm nhảy sang tiếp tay với Bạch Diễm Vi.

Phần Vân Long, chàng đang đối đầu với một hán tử mình trần, trên da ngực có xăm hình thủy quái. Hãn có vẻ là thủ lĩnh của đám kiếm sĩ, vô công rất lợi hại, kiếm chiêu hiểm độc khiến chàng phải kinh ngạc.

Vân Long ung dung đánh đỡ và hỏi :

- Các hạ là đệ tử thứ mấy của Đông Hải Thiên Tôn?

Gã thấy bản lãnh chàng cao thâm, đâm ra nể phục nên đáp rằng :

- Ta là nhị đệ tử của người.

Chàng muốn bớt sát nghiệp nên thử dùng lời phủ dụ :

- Các hạ giết người cướp của làm ô danh giòng họ và quốc thể đất nước Đông Đảo, không tự biết hổ thẹn hay sao?

Đường kiếm hai người chậm lại, gã ngưng ngừng nói :

- Lệnh của sư phụ, không dám không tuân!

Chàng cười mát bảo :

- Chẳng lẽ họ Tần ra lệnh cho các hạ phản lại dân tộc chém giết người Đông Đảo, các hạ cũng nhắm mắt tuân theo hay sao?

Một tên kiếm sĩ đang chiến đấu gần đó, liếc thấy chàng mãi mê đối thoại với thủ lĩnh liền đảo người chém trộm vào lưng. Kim Tuyền Xà Nhi rít lên giận dữ, bay đến như một tia chớp vàng óng ánh, cắn vào cổ tên đánh lén. Hãn ngã vật xuống, hồn lìa khỏi xác. Linh Xà búng lên quấn trở lại quanh búi tóc.

Tên thủ lĩnh thấy thủ hạ chết thảm biến sắc mặt gằn giọng :

- Chuyện của ta không cần các hạ phải lo.

Dứt lời, gã tấn công quyết liệt, chẳng kể gì đến sinh tử. Chàng thở dài, xuất chiêu “Giáng Ma Vệ Đạo” vung Vô Cực kiếm đâm xuyên qua tâm thất giúp đối phương chết êm ái.

Tả Kiếm và Tả Phi tung hoành như mãnh hổ. Hai thanh phong ma đồng côn nặng nề giáng những đòn sấm sét, hạ được khá nhiều địch thủ.

Nhưng môn đồ Kiếm đảo còn lợi hại và kiên cường hơn cả giáo chúng Thiên Ma. Trong bước đường cùng, chúng liều mình giao đấu, nên gây khó khăn cho quần hào. Hơn ba chục tên kiếm sĩ đã nằm xuống, còn phe bạch đạo thọ thương cũng không ít.

Vân Long muốn dứt điểm trước khi trời sáng để bảo toàn bí mật nên cất kiếm vận thần công hộ thể xông vào bọn Kiếm đảo. Thiên Long Hàng Ma chưởng và Kim Cang Phục Ma quyền là tuyệt học Thiếu Lâm. Chưởng thế nhanh như thiếu điện, quyền phong mạnh tựa cuồng phong. Lại thêm Niêm Hoa chỉ vô thanh vô sắc, cách không bắn vào tử huyệt khiến bọn Đông Doanh chết mà không hiểu vì sao.

Chưa đầy một khắc thời gian, hơn mười tên đã nằm xuống. Bọn còn lại thấy chàng thần dũng tuyệt luân, tay không dám tiếp kiếm chiêu nên vô cùng sợ hãi, mất cả dũng khí chiến đấu. Công lực Vân Long giờ đây hơn xưa rất nhiều nên quyền chưởng đều nặng như núi, địch thủ chạm vào khó mà toàn mạng. Thấy tình thế đã lâm vào tuyệt lộ, hai mươi lăm kiếm sĩ Đông Doanh vung kiếm tự sát.

Quần hào và quân sĩ triều đình được chứng kiến thần công tuyệt thế, hoan hô vang dội.

Tuần phủ Giang Tô Hoàng Hưng bước đến ca tụng :

- Hầu gia võ nghệ siêu quần bạt tụy, ty chức vô cùng khâm phục.

Chàng cười mát, bảo lão cho quân vào nhà lục soát. Lát sau viên Tổng binh bắt ra một phụ nhân và hai đứa trẻ. Gã phần khởi thưa :

- Cung bǎm Hầu gia và Tuần phủ đại nhân. Đây là thê tử của họ Tần.

Tiểu nhân phát hiện ra một hòm lớn vàng bạc châu báu và ngân phiếu trong nhà kho chứa quang gánh.

Chàng thấy Tần phu nhân và hai đứa bé gái tỏ vẻ run sợ liền an ủi :

- Phu nhân đừng quá kinh tâm. Tần Quang cầu kết với đạo tặc ngoại bang, tội ấy rất lớn. Nhưng nếu phu nhân thành thực khai báo, giúp ta truy bắt bọn đồng đảng còn lại, ta sẽ miễn tội liên đới.

Hoàng tuần phủ ứng tiếng :

- Hầu gia là người nắm giữ ngọc bài của Kim thượng, có thể thay mặt người mà xá tội. Vậy phu nhân nên nghĩ đến con thơ mà phụng ý Hầu gia.

Tần phu nhân gạt lệ thưa rằng :

- Tiên phu vốn là cháu ruột của Đông Hải Thiên Tôn Tần Hạo Thiên, do đó đã đồng mưu chứa chấp bọn người Đông Doanh. Tiện dân mấy lần can gián nhưng không được. Nay cơ sự đã rồi, chẳng còn gì phải giấu nữa, xin quan gia cứ hỏi.

Ngọc Yến cảm cảnh, bước đến đỡ Tần phu nhân đứng dậy, bà ôm lấy hai con vào lòng vỗ về.

Vân Long bảo :

- Phu nhân có biết ngoài Tần gia trang, bọn cường đạo còn địa điểm ẩn nấp nào nữa không?

Bà ta oán hận bọn kiếm sĩ Đông Đảo đã đem đến cái chết của trượng phu nên cố nhớ lại rồi đáp :

- Bǎm quan gia, hôm trước tiện dân tình cờ có nghe họ bàn với tiên phu việc vận chuyển số tài sản cướp được đến Hàng Châu, giao ột người họ Khuru nào đó.

Như vậy cũng quá đủ nên chàng không hỏi thêm, nghiêm giọng nói :

- Cảm tạ phu nhân đã chỉ giáo. Bǎm Hầu gia thừa uy của Hoàng thượng mà miễn mọi tội lỗi cho phu nhân. Trừ những tang vật do bọn cường đạo để lại, tài sản của Tần gia trang được bảo toàn để nuôi dạy con thơ.

Tần phu nhân nãy giờ thẳm lo gia sản bị tịch biên, có thoát khỏi tù tội cũng chẳng còn gì để mà sinh sống. Bà cảm kích sụp xuống lạy tạ :

- Hầu gia nhân đức như trời biển, tiện dân suốt kiếp chẳng quên ơn.

Chàng thở dài, quay sang bảo tuần phủ Giang Tô :

- Phụ nữ Trung Hoa cả đời bị trượng phu áp chế, không có quyền quyết định đại sự trong nhà nên xét ra không đáng phải chịu đau khổ vì tội lỗi của chồng.

Họ Hoàng lộ vẻ khâm phục :

- Hầu gia tâm địa khoáng đạt, nhân từ. Ty chức không sao bì kịp.

Ngọc Yến sung sướng nhìn lang quân bằng cặp mắt yêu thương, ngưỡng mộ.

Chàng giao việc dọn dẹp đấu trường, kiểm kê, niêm phong rương tang vật cho họ Hoàng rồi dẫn quần hào về điểm khách nghỉ ngơi.

Sáng ra, Vân Long bảo ái thê gọi thân ưng. Bốn con nghe tiếng còi lập tức có mặt. Đêm qua chúng ngủ trên nóc khách điểm. Chàng đốt một cây thiên lý hương cắm giữa hoa viên và cột hai lá thư vào chân Tiểu Hoàng, Tiểu Thanh rồi dặn dò :

- Tiểu Hoàng bay về hướng Tây Bắc, tìm người của chúng ta trao thư và nhận phúc đáp. Tiểu Thanh xuống hướng Nam.

Chàng vừa nói vừa chỉ hướng cho chúng. Tối qua chúng chưa được ăn nên quác lên mấy tiếng. Ngọc Yến hiểu ý bật cười, bảo Diễm Vi lấy thịt bò tươi. Ăn xong, Tiểu Hoàng, Tiểu Thanh vỗ cánh lên đường còn Tiểu Bạch, Tiểu Lam lượn quanh nóc khách điếm.

Đến trưa, Tiểu Thanh đáp xuống, Ngọc Yến gỡ lấy phong thư rồi thưởng công cho nó bằng hai cân thịt. Hai con kia cũng sà xuống tham gia.

Vân Long mở thư ra xem, được biết Lư Lăng hoàn toàn yên tĩnh và nhị vị trưởng lão sẽ kéo quân về Hàng Châu hợp lực với chàng.

Khoảng ba canh giờ nữa, Tiểu Hoàng về đến. Kiểm Ma báo rằng đã đụng độ với bọn Kiếm đảo ở Vũ Nguyên, tiêu diệt được năm mươi tên, phe bạch đạo bị thương hơn ba chục, nặng nhất là Triển Đăng Huy của phái Hoa Sơn. Họ Triển võ công khá cao nhưng khinh địch và thiếu kinh nghiệm chiến đấu nên bị chặt mất tả thủ.

Chàng cho thủ hạ nghỉ ngơi một đêm, sáng ra mới khởi hành. Mọi người đều mệt mỏi nên đi ngủ sớm. Chỉ mình Độc Cô Thiên ra lan can lầu thưởng nguyệt, đêm nay đã là mười bốn tháng mười.

Bạch Diễm Vi e lệ đến bên thỏ thẻ :

- Thiên ca có vui lòng cho phép tiểu muội được cùng ngồi thưởng trăng hay không?

Độc Cô Thiên nghe nàng thay đổi cách xưng hô, lòng xao xuyến đáp rằng :

- Được đàm đạo với Vi muội dưới trăng là ý nguyện của ta.

Hai người ngồi bên nhau, nói bằng lời thì ít, nhưng ánh mắt chan chứa đắm say. Trong ánh trăng huyền ảo, Diễm Vi càng thêm kiều diễm. Độc Cô Thiên không nén được sóng tình, nắm lấy tay nàng. Thấy mỹ nhân không phản đối, gã đem hết dưng khí ngổ lời :

- Vi muội, từ ngày gặp nàng lòng ta tan cả giá băng. Hình bóng nàng luôn vương vấn trong tâm tưởng. Đêm nay, có vàng trăng làm chứng, ta xin được cùng nàng gá nghĩa phu thê. Chẳng hay ý Vi muội thế nào?

Diễm Vi thẹn thùng, cúi đầu nói nhỏ :

- Tiểu muội cũng rất ngưỡng mộ Thiên ca. Nếu chàng không chê xấu xí, muội nguyện làm người nâng khăn sửa túi.

Độc Cô Thiên hân hoan, kéo nàng ngã vào lòng. Hai người hôn nhau say đắm, quên cả đất trời. Bỗng họ giật bản mình vì tiếng cười của Tả Phi, Tả Kiếm. Hai gã bước đến, cúi mình chấp tay thì chào, tỏ ra biết giữ bí mật :

- Cung hỉ! Bọn tiểu đệ chúc mừng cho nhị ca và nhị tẩu.

Diễm Vi hổ thẹn lí nhí nói :

- Cảm ơn nhị vị tiểu thúc.

Thì ra hai gã chờ hoài không thấy nhị ca vào ngủ bèn mò ra kiếm. Ai ngờ lại được chứng kiến cảnh mê ly. Tả Phi phấn khởi đề nghị :

- Giờ này chắc đại ca và đại tẩu còn chưa ngủ. Để tiểu đệ vào thỉnh hai người ra đây cùng uống chén rượu mừng.

Độc Cô Thiên chưa kịp cản lại, gã đã chạy như bay vào gõ cửa phòng Vân Long. Gã nói nhỏ không quen nên giọng thều thào như đang bệnh trầm kha :

- Đại ca! Đại tẩu! Bọn tiểu đệ xin mời nhị vị ra ngoài thưởng trăng.

Hai người đang trò chuyện, nghe giọng Tả Phi đây về phần khởi, Ngọc Yến nói ngay :

- Nếu không phải niềm vui to lớn, gã ngốc này chẳng dám đường đột như vậy đâu.

Chàng vừa thay áo vừa bảo :

- Nàng thử đoán xem?

Ngọc Yến cắn môi suy nghĩ rồi nói :

- Trước lúc vào phòng với tướng công, thiếp loáng thoáng thấy nhị đệ một mình bước ra lan can. Có lẽ anh em họ Tả phát hiện nhị đệ và Bạch cô nương đang nồng thắm nên mới mừng rồi rút lên.

Cả hai giả đờ như không biết gì, mở cửa phòng. Tả Phi ra vẻ thần bí :

- Tiểu đệ sẽ dành cho nhị vị một niềm vui bất ngờ.

Chàng thản nhiên hỏi :

- Chẳng lẽ Tiểu Linh, Tiểu Phượng biết bọn gốc các người ở đây mà tìm đến?

Tả Phi ngượng ngừng thưa :

- Không phải! Nhưng lát nữa tiểu đệ mới nói được.

Ba người ra tới nơi thấy chiếc bàn gỗ nơi lan can đã bày biện đầy đủ rượu và thức nhắm.

Độc Cô Thiên bối rối đứng lên vòng tay cáo lỗi :

- Xin đại ca và đại tẩu lượng thứ. Tiểu đệ không kịp ngăn cản để Tả Phi quấy rầy nhị vị.

Vân Long cười thân thiết :

- Chuyện hôn sự của nhị đệ là điều chúng ta mong mỏi từ lâu. Tả Phi bày tiệc mừng là hoàn toàn hợp đạo lý.

Tả Phi, Tả Kiếm chẳng ngờ chưa nói gì chàng đã biết nên phục sát đất. Lại được khen ngợi nên khoan khoái nói :

- Chúng ta là anh em sanh tử có nhau, đêm nay phải uống cho say mới được.

Độc Cô Thiên vô cùng cảm kích nhưng chỉ nói :

- Tiểu đệ thấu hiểu thâm tình của đại ca, đại tẩu và hai em.

Sáu người ăn ít uống nhiều, vui vẻ đến tận nửa đêm. Vân Long bảo các em :

- Sau khi diệt được Đông Hải Thiên Tôn, ta sẽ thưa với phụ thân tổ chức hôn lễ cho ba nghĩa đệ.

Tả nhị huynh đệ được lời như cỏi tấm lòng, rời ghế sụp xuống vái tạ :

- Nhờ ơn đại ca tác thành!

Chàng mỉm cười, chỉ Ngọc Yến :

- Hai người phải biết ơn đại tẩu mới đúng. Nhờ đại tẩu khuyến khích, nên Tiểu Linh, Tiểu Phượng mới chịu yêu thương hai chàng gốc họ Tả.

Chúng lại quay sang Ngọc Yến cảm tạ :

- Bọn tiểu đệ đội ơn đại tẩu!

Chàng xua tay nói :

- Đứng lên đi, trời đã khuya lắm rồi. Chúng ta nên nghỉ ngơi rồi ngày mai lên đường.

Mọi người vâng lời vào phòng đi ngủ.

Vân Long đang lúc khí huyết phương cương mà Ngọc Yến lại là vu vật hiếm có trên đời nên hai người rất nồng thắm ái ân.

Chàng mơn man vùng bụng thon thả, mảnh mai của nàng rồi bảo :

- Ta rất thích được chiêm ngưỡng thân hình kiều diễm của nương tử.

Nàng cười khúc khích :

- Mai này, bụng thiếp cũng to ra như ba nàng kia, xem tướng công còn khen được nữa không?

* * * * *

Tô Châu và Hàng Châu là hai địa danh nổi tiếng đẹp nhất Trung Hoa.

Tô Châu ở Giang Tô còn Hàng Châu thuộc tỉnh Chiết Giang, phong cảnh xinh tươi hữu tình, nhà cửa, lầu các huy hoàng, khí hậu vùng biển mát mẻ trong lành. Người ta gọi Tô, Hàng là đào nguyên nơi hạ giới.

Nhưng bọn Vân Long đến đây không phải để ngoạn cảnh. Chàng bố trí quần hào vào khách điểm xong, liền tìm đến Phân đà Cái bang.

Phân đà chủ Độc Thủ Cái Vũ Vân, là đệ tử của trưởng lão Thiết La Hán Vương Hồng. Gã tuổi độ ngũ tuần, người tầm thước và chỉ còn một cánh tay. Chàng bảo gã tung đệ tử đi dò xét xem trong những người họ Khuru ở thành Hàng Châu, ai là kẻ đáng nghi nhất?

Té ra họ Khuru ở đây khá đông, lên đến hơn trăm nhà, khó mà xác định được.

Hai ngày sau, lực lượng của Kiếm Ma và nhị vị trưởng lão Cái bang đã đến mà vẫn chưa tìm ra được kẻ cần tìm.

Các thủ lĩnh phe quần hào họp lại bàn bạc, xét duyệt danh sách, hỏi han đệ tử, vẫn không thấy ai đáng nghi ngờ.

Vân Long trầm tư rồi tự hỏi :

- Lẽ nào người này có đến hai tên họ? Có thể bên ngoài hẳn không mang họ Khuru mà là một họ khác.

Mọi người đồng ý với lập luận này. Chàng bèn tức tốc đến ngay nha môn, đòi gặp Tri huyện Hàng Châu. Lão nghe nói có Hồ Uy Hầu triệu kiến, lật đặt áo mào chính tề đến khấu đầu ra mắt.

Chàng bảo lão :

- Túc hạ hãy tra xét sổ đinh xem trong thành có ai trước đây họ Khuru nay đổi họ khác hay không?

Lý Hào tuân lệnh lấy sổ sách ra cẩn thận tra cứu, nhưng không phát hiện trường hợp nào như vậy. Chàng đang thất vọng thì nghe lão lẩm bẩm :

- Lẽ nào lại là người này?

Dù họ Lý hầu như chỉ nói thầm trong miệng, nhưng thính giác chàng siêu tuyệt nên nghe rất rõ. Chàng mừng rỡ hỏi :

- Túc hạ đang nghĩ đến ai vậy?

Lý tri huyện không ngờ Hầu gia lại nghe thấy, lộ vẻ lúng túng nhưng cuối cùng khai thật :

- Cung bả Hầu gia, quan Tuần phủ Chiết Giang đương nhiệm trước đây vốn ở họ Khuru, sau này bái Lại bộ Thượng thư Khuất Châu làm nghĩa phụ nên đổi sang họ Khuất vì Thượng thư không có con trai.

Chàng lạnh lùng bảo :

- Túc hạ nên nhớ, ta là Thượng phương khâm sứ, tay cầm ngọc bài có quyền chém trước tâu sau. Dù Khuất tuần phủ có là thượng cấp trực tiếp, túc hạ cũng không được quyền che giấu. Vụ án này đang làm Thánh thượng phiền muộn, đừng trách ta tàn nhẫn.

Lý Hào nghe nhắc đến Hoàng thượng bất giác run lên, quỳ sụp xuống bả :

- Hầu gia chớ nghi oan cho ty chức. Xin người cứ hỏi, ty chức sẽ cáo tường cặn kẽ.

Chàng gật đầu, bảo lão đứng lên rồi dịu giọng hỏi :

- Trong thành Hàng Châu này, quan Tuần phủ có tư dinh hay gia trang không và nơi đó có đặc điểm gì, hoạt động ra sao?

Lý tri huyện mau mắn đáp :

- Khởi bẩm Hầu gia, Khuất tuần phủ có một trang viện rất rộng ở ngoại thành. Nơi đây là lò tinh luyện muối, nhân công lên đến sáu bảy trăm người. Cơ ngơi này thuộc quyền quản lý của Tuần phủ nhị phu nhân. Nghe nói bà ta cũng là chủ của mấy chiếc thuyền buôn lớn sang Đông Đảo, Cao Ly.

Chàng hài lòng hỏi tiếp :

- Tổng số quân sĩ dưới quyền túc hạ là bao nhiêu người?
- Bẩm Hầu gia, chỉ độ hai trăm người. Nếu muốn điều thêm phải gặp Tổng đốc quân vụ Vương Hồ.

Chàng nghe tên này quen tai nên hỏi :

- Họ Vương có phải là tam công tử của Thừa tướng hay không?

Lý Hào gật đầu :

- Chính phải! Tư dinh của Tổng trấn cũng ở trong thành Hàng Châu này.

Chàng hỏi vị trí rồi cáo từ. Đi thẳng đến dinh tổng trấn.

Vân Long không chuẩn bị báo thiệp nên chỉ bảo hai tên gác cổng :

- Người vào bẩm với Tổng trấn rằng có Hồ Uy Hầu ở Bắc Kinh đến bái kiến.

Một tên vội vã chạy đi. lát sau Vương Hồ đích thân ra mời vào khách sảnh. An tọa xong, chàng lấy ngọc bài ra cho gã xem rồi hỏi :

- Tổng trấn hãy thành thực cho ta biết Khuất tuần phủ là người thế nào?

Họ Vương suy nghĩ rồi cân nhắc nói :

- Khuất Chi không phải là tham quan nhưng tài sản ngày càng tăng. Không nhận của hối lộ mà dựa vào quyền thế để kinh doanh, bê trễ việc trị dân.

Chàng nghiêm giọng bảo :

- Nếu ta nói Khuất Chi bao che, thông đồng với cường đạo Đông Doanh, túc hạ có tin không?

Họ Vương sững sốt đáp :

- Đây quả là chuyện kinh thiên động địa. Nhưng Hầu gia thân mang ngọc bài, lại nổi tiếng tài trí vô song, tiểu tướng xin chờ nghe lệnh.

Chàng an úy gã :

- Túc hạ chớ lo, nếu bắt sai ta sẽ chịu tội trước Thánh thượng. Bây giờ túc hạ điều ngay ba quân vây chặt dinh Tuần phủ và xưởng muối của hắn.

Chờ thanh toán xong bọn kiểm sĩ Đông Doanh, chúng ta sẽ trở lại hỏi tội họ Khuất.

Vương tổng trấn phụng ý thi hành ngay. Vân Long mau chân trở lại khách điểm, huy động quần hào đến xưởng muối.

Từ xa đã thấy cột khói bốc lên nghi ngút. Khuôn viên gia trang rất rộng nên chàng không tấn công ngay mà chỉ âm thầm quan sát, chờ Vương Hồ điều quan quân tới.

lát sau, hai ngàn kỵ binh và bộ binh đã vây chặt mục tiêu, gươm giáo sáng lóa. Nhị phu nhân là một người đàn bà xinh đẹp, sắc sảo, thấy quan quân xuất hiện, giả như không biết gì chạy ra hỏi :

- Vương tổng trấn không biết đây là cơ ngơi của ai mà lại đến bao vây?

Vân Long liếc mắt ra hiệu, Ngọc Yến nhanh như chớp nhảy đến điểm huyết mục ta. Bọn phu làm muối thấy đối phương quyết liệt như vậy, biết đã bị lộ nên chạy vào lấy vũ khí. Quả nhiên đó là những thanh trường kiếm đặc dị của Đông Đảo.

Chàng quay sang hỏi họ Vương :

- Bây giờ tức hạ đã tin lời ta rồi chứ?

Họ Vương xấu hổ và căm giận. Hơn tháng nay đã bỏ công truy xét ngày đêm mà chẳng hề phát hiện chúng ở đây.

Bọn Đông Doanh sợ quan quân tấn công bằng cung tiễn nên nấp sau lưng những đồng muối. Nhân thủ của Kiếm đảo tập trung ở đây đến hơn hai trăm tên. Chàng dặn dò Vương Hồ vài câu rồi ra lệnh cho quần hào tiến lên. Cuộc chiến rất khốc liệt, mặt trời chính ngọ không kịp làm khô những giòng máu đang nhuộm đỏ màu trắng tinh khiết của muối.

Kiểm Ma nhận thấy trong phe địch có một hán tử vạm vỡ, tuổi trạc ngũ tuần, kiếm pháp rất lợi hại, chỉ vài chiêu đã đã thương hai thủ hạ của Kiếm môn. Ông tung mình về phía hắn, muốn nhân cơ hội này tìm hiểu kiếm thuật của Thiên tôn nên không hạ sát thủ ngay mà chỉ ung dung giải phá từng chiêu một.

Hai vị trưởng lão Cái bang vung trúc trượng phối hợp Đả Cầu bổng pháp và Giáng Ma kiếm pháp, quần thảo với những lưỡi kiếm cong.

Đã có hơn ba mươi tên gục ngã, nằm la liệt dưới chân những đồng muối. Ngọc Yển không trực tiếp cự địch mà chỉ đứng ngoài giám sát, khi thấy đồng đạo nào có vẻ kém thế mới nhảy vào hỗ trợ. Ba tay dũng tướng của Vân Long như người tắm máu, tung hoành khắp đấu trường. Quần hào nhờ nhân số đông hơn, liên thủ chống đỡ nên ít thiệt hại, trong khi đối phương đã mất gần nửa nhân số.

28. Chương 28: Hồi Kết (1)

Vân Long chẳng phải là kẻ hiếu sát nhưng không thể đứng ngoài nhìn đồng đạo tử chiến. Chàng rú lên một tiếng như rồng ngâm, vận khẩu quyết trong Bách Cầm thân pháp, đề khí bay bổng lên, lượn trên đầu bọn địch, hai tay búng ra hàng chục đạo chỉ phong. Bọn kiếm sĩ đang sững sờ vì khinh công tuyệt thế nên bị điểm ngã mà không ngờ. Chàng đáp xuống, song thủ điểm, võ nhanh như điện. Bàn tay chàng xuyên qua kiếm ảnh, bám vào các huyết đạo. Có lúc phát ra những đạo kinh phong nặng như núi đổ. Chàng đi đến đâu, bọn Kiếm đảo đều sợ hãi dạt ra.

Quần hùng thấy Minh chủ uy dũng như thiên tướng, phấn khởi xuất lực tấn công ráo riết.

Vân Long bỗng nảy ra một ý hay, liền nhảy đến đồng muối bột, thò tay bốc một nắm, vận công bóp nát rồi dùng Lăng Vân bộ pháp như hồ điệp xuyên hoa, xông vào hàng ngũ bọn Đông Doanh. Tay hữu chàng búng muối bột vào mắt chúng rồi vòng tay tả điểm huyết. Phương pháp này quả là lợi hại. Hàng trăm kiếm sĩ bị điểm huyết ngã mà không hiểu vì sao.

Nhờ vậy, cuộc chiến kết thúc rất nhanh.

Quân sĩ triều đình lập tức thu dọn chiến trường, trói chặt những tên còn sống sót nhờ bị điểm huyết, đưa vào đại lao.

Vương Hồ dẫn quân vào lục soát nhưng không thấy gì lạ, lập tức quay ngựa dẫn bọn Vân Long đến dinh Tuần phủ.

Phó tổng trấn vòng tay thi lễ :

- Tiểu tướng là Quách Nhân, xin bái kiến Hầu gia.

Chàng gật đầu rồi hỏi :

- Lão cầu quan họ Khuất đâu?

Quách Nhân gượng cười bẩm :

- Tuần phủ chửi bới tiểu tướng mỗi miệng đã bỏ vào trong dinh.

Chàng và Vương Hồ xuống ngựa đi thẳng vào, Tuần phủ Khuất Chi mặt mũi tái xanh đang ngồi trên bàn nước. Thấy họ Vương, lão tức giận hỏi :

- Người muốn làm phản hay sao mà dám cho quân bao vây dinh Tuần phủ?

Vân Long chẳng nói một lời, búng hai đạo chỉ phong điểm huyết, lão nhũn người té xuống. Vương Hồ nắm cổ áo kéo ra sân. Chàng giải huyết cho lão rồi rút ngọc bài ra hỏi :

- Người biết đây là vật gì chứ?

Họ Khuất lật đật vén áo quỳ xuống tung hô :

- Thánh thượng vạn tuế!

Chàng quay lại bảo Ngọc Yến mang mũ nhị phu nhân ra đặt xuống bên lão nghiêm giọng nói :

- Người mấy chục năm làm mệnh quan của triều đình ắt phải biết tội tư thông với cường đạo được xử lý như thế nào?

Lão biết không còn đường chối cãi liền van xin cầu khẩn :

- Xin Khâm sứ niệm tình can gia của ty chức là Khuất thượng thư mà tha cho tội chết.

Chàng lạnh lùng bảo :

- Sau vụ này, chỉ e bản thân Khuất Châu cũng bị liên quan, người còn mong chờ gì nữa? Nếu thành khẩn khai báo, ta xem xét nội tình có thể khoan hồng sẽ không chém ngay.

Họ Khuất chỉ mặt nhị phu nhân hậm hực nói :

- Cũng vì con tiện nhân này nên ty chức mới đi đến cảnh ngộ hôm nay. Chính mẹ đã nhận lời chứa chấp bọn cường đạo, vận chuyển tài sản ra biển. Khi các vụ cướp xảy ra, mẹ đem tang vật về giấu ở dinh, ty chức mới bật ngựa. Tay lỡ nhúng chàm, sợ tội nên không dám nói, chứ thực tâm ty chức không hề chấp nhận.

Nhị phu nhân thấy lão đổ hết tội trạng lên đầu mình liền căm giận mắng :

- Đồng ý rằng lúc đầu là do ta, nhưng cuối cùng, chính người đã đòi chia ba bảy với bọn Đông Doanh, sao giờ chỉ bắt mình ta chịu chém?

Chàng gần giọng hỏi :

- Ngoài lực lượng ở xưởng muối, bọn chúng còn ẩn nấp ở đâu nữa?

Nhị phu nhân sợ chết mau miệng đáp :

- Bẩm Hầu gia, còn khoảng hai trăm tên nữa nằm ở đảo Chu Sơn, cách bờ biển Chiết Giang bốn trăm dặm. Nơi đó còn có một lão già cụt tay, chính lão đã ép tiện nhân phải hợp tác.

- Còn Đông Hải Thiên Tôn Tần Hạo Thiên hiện đang ở đâu?

- Họ Tần cũng ở trên đảo ấy.

Không còn gì để hỏi nữa, chàng bảo Vương tổng trấn đưa bản cung cho cả hai ký vào rồi nói :

- Ta giữ lời không giết, các người sẽ bị giam vào đại lao chờ bộ hình xét xử.

Hai tên quân bước lại lột mũ áo của Khuất Chi, trói lại dẫn về đại lao.

Kiểm tra tài sản trong dinh, phát hiện một rương vàng bạc châu báu trị giá ước chừng sáu mươi vạn lượng bạc. Số tài sản riêng của họ Khuất cũng gồm bảy mươi vạn. Tất cả đều được niêm phong, áp tải về kinh đô.

Chức Tuần phủ Chiết Giang tạm thời do Vương Hồ kiêm nhiệm.

Tin Hồ Uy Hầu cùng quần hào Trung Nguyên quét sạch bọn cường đạo lan nhanh như gió. Cả thành Hàng Châu tung bừng phấn khởi. Khi đoàn người của Vân Long vào thành, bá tánh đổ ra hai bên đường chào đón, chúc tụng. Vừa đến cửa Hàng Châu đệ nhất tửu lâu, một nhóm bô lão, thân hào nhân sĩ chặn lại. Lão già cao niên nhất, râu tóc bạc trắng, kính cẩn vòng tay nói :

- Cung bả́m Hầu gia và chừ vị anh hùng, bá tá́nh thành Hàng Châu lâu nay ăn không ngon ngủ không yên. Giờ đượ chừ vị ra tay trừ bạo, muôn lòng đều hoan hỉ. Các phú hào trong thành đồng tâm tổ chức một tiệc mừng để tỏ lòng biết ơn. Mong Hầu gia và chừ vị hào kiệt đừng từ chối.

Chàng là người khoáng đạt, không muốn làm họ thất vọng liền chấp tay đáp :

- Bá tá́nh đã có lòng, bọn giang hồ chúng tôi xin nhận.

Lão nhân mừng rỡ, hướng dẫn quần hào lên thẳng trên lầu. Gần trăm bàn tiệc thịnh soạn đã bày biện xong. Kiếm Ma, Vân Long, Ngọc Yến ngồi chung với hai trưởng lão Cái bang. Công Tôn Sứ vuốt râu cười khà khà bảo :

- Có một Minh chủ như Long nhi, chúng ta cũng được thơm lây.

Giọng của lão khá lớn nên mọi người đồng thanh khen phải. Độc Cô Thiên cao hứng nói :

- Chưa bao giờ lịch sử võ lâm lại có được những trang oanh liệt như thế này. Bản thân tại hạ nếu không theo phò tá dưới trướng Minh chủ thì cũng chỉ là một tên cường đạo, làm gì xứng đáng với danh xưng hảo hán.

Kiếm Ma gật đầu :

- Người nói không sai. Cả đời ta học kiếm mà đến nay mới biết tinh thần của kiếm là trừ bạo, an dân.

Vân Long đứng dậy nâng chén mời :

- Lực lượng đối phương ở Trung Nguyên đã bị tận diệt. hôm nay chúng ta có quyền say một bữa. Nghỉ ngơi ít ngày sẽ tiến đánh đảo Chu Sơn.

Quần hùng nhất tề uống cạn. Bọn nhân sĩ tươi cười thúc giục họ cầm đũa. Hơn trăm vò Thiệu Hưng chẳng mấy chốc đã cạn sạch, chuông quầy phải cho người đi lấy thêm.

Đến tận nửa đêm tiệc mới tàn, mọi người dất dứ nhau về khách điếm, lăn ra ngủ vùi. Chỉ có mấy cao thủ chủ chốt là còn tỉnh táo. Chàng bảo tiểu nhị châm trà rồi cùng Kiếm Ma và hai vị lão ca bàn bạc. Ngọc Yến cũng đã tắm gội, thay áo xong liền ra ngồi xuống cạnh chàng.

Thần Toán thư sinh La Thiện Hùng bỗng hỏi :

- Long đệ có chắc thắng được Tần Hạo Thiên hay không?

Chàng lắc đầu nói :

- Võ công của tiểu đệ còn kém sư phụ là Vô Cực Tẩu. Nếu họ Tần dám tái nhập Trung Nguyên, thì sợ rằng bản lĩnh của lão đã đến mức siêu phàm nhập thánh. Chỉ riêng phần công lực, tiểu đệ đã thua xa.

Lữ Quân lộ vẻ băn khoăn :

- Nếu biết cơ tất bại thì Long đệ còn ra Chu Sơn tìm họ Tần làm gì? Sao không tìm kế khác?

Chàng hiểu ý lão ca, cười mát đáp :

- Kể sĩ mang trọng trách trên vai còn kể gì đến chuyện tử sinh? Tiểu đệ kiem thông tuyệt nghệ của nhiều nhà, lão muốn thắng cũng không phải dễ. Hơn nữa, tiểu đệ là Minh chủ, đại biểu cho cả võ lâm Trung Nguyên, nếu quần công Thiên tôn e không phải đạo.

Ngọc Yến nhắc nhở chàng :

- Tướng công cứ coi lão như con giao long ngày nào, nếu có phải hợp lực diệt trừ thì cũng chẳng sao.

Chàng nghiêm mặt nói :

- Nhưng nếu lão khiêu chiến với danh nghĩa so tài võ học thì chúng ta có thể muối mặt mà vây đánh được không?

Cả bàn thở dài thâm công nhận chàng nói đúng.

Kiếm Ma đưa mắt ra hiệu cho Ngọc Yến và hai trưởng lão rồi cười xòa :

- Các người quá lo xa, chắc gì sở học họ Tần lại quá cao như ta suy đoán. Long nhi tình thông chưởng, chỉ, đâu phải chỉ riêng kiếm thuật.

Từ ngày Vân Long bị giao long kéo đi mất tích, Ngọc Yến không có cảm tình với những cuộc hải hành nên chẳng hề muốn vượt biển đánh Chu Sơn. Nàng bèn đưa ra một ý kiến :

- Nếu nói như tướng công thì chúng ta bắt tất phải đến Chu Sơn. Chỉ nên cử người gửi đến họ Tần một lá thư phó ước. Lão đang hận chàng đã giết mấy trăm môn nhân Kiếm đảo, đương nhiên sẽ y hẹn để báo thù. Nếu chàng hạ được Thiên tôn thì bọn kiếm sĩ ở Chu Sơn không đánh mà tan.

Kiếm Ma vỗ đùi khen :

- Yến nhi nói rất phải, chúng ta đại gì mà không dùng kế dĩ dật đãi lao.

Vân Long cũng tán thành, liền viết ngay một phong thư. Sáng mai sẽ nhờ thuyền gia đem đến đảo Chu Sơn, hẹn Tần Hạo Thiên ngày mồng một tháng tới sẽ đơn thân quyết đấu trên bãi biển Chiết Giang.

Hôm sau, chàng thông báo cho quần hào biết nội dung cuộc phó ước.

Bảo họ cứ thưởng ngoạn phong cảnh Hàng Châu, không cần chuẩn bị đi Chu Sơn nữa. Chàng tặng ổi người hai trăm lượng bạc để tiêu xài, du hí.

Trong những ngày này, Vân Long ở lì trong khách điếm, cùng Kiếm Ma nghiên cứu võ công. Lão xem chàng biểu diễn chiêu “Vô Sở Nhi Quy lòng” vô cùng khâm phục, nhưng thâm lo ngại công lực của chàng kém hơn Đông Hải Thiên Tôn. Một hôm, thừa lúc chàng đang luyện kiếm trong vườn, Kiếm Ma bí mật gọi Ngọc Yến ra bàn bạc. Cuối cùng, nàng phục xuống khấn đầu lạy tạ, đôi mắt trong như hồ thu đắm lệ.

Đêm đó, ân ái xong, chờ Vân Long ngủ say, nàng bắt ngờ điem nhanh vào Thụy huyết. Sửa sang lại tóc tai, y phục, nàng bước ra ngoài khê gọi, Kiếm Ma và nhị vị trưởng lão xuất hiện. Công Tôn Sửu đi thẳng vào trong phòng còn hai người kia gác cửa. Tàn một nén nhang, lão bước ra, thần thái mệt mỏi, gương mặt như già thêm một chút. Ngọc Yến sụp xuống dập đầu cảm tạ :

- Ôn đức này, tiểu nữ xin được suốt đời phụng dưỡng lão nhân gia.

Kiếm Ma mỉm cười, đỡ nàng dậy, rồi nói :

- Ta năm nay đã cừ thập, chẳng lẽ lại mang theo mấy chục năm công lực xuống tuyền đài hay sao? Long nhi là chỗ dựa của võ lâm, ta tặng cho hấn một nửa tu vi cũng là vì giang hồ vậy. Yến nhi bắt tất phải bận tâm.

Nói xong, lão kéo hai trưởng lão về phòng riêng. Ngọc Yến trèo lên giường, giải huyết cho trượng phu rồi sung sướng ôm lấy tấm thân cường tráng của chàng mà thiếp đi.

Sáng ra, Vân Long thấy cơ thể mình sung mãn lạ thường mà không hiểu vì sao và cũng chẳng ngờ nội lực mình đã tăng thêm bốn chục năm tu vi. Chỉ có bốn người biết được sự thật.

Thấm thoát đã đến ngày đầu tháng mười một, quần hào tụ tập trên một bãi vắng, nhìn ra biển đợi chờ.

Đầu giờ ty, một chiếc đại thuyền với ba cánh buồm màu trắng xuất hiện, chừng một tuần trà sau thả neo cách bờ hơn trăm trượng. Xuồng nhỏ được thả xuống, chở bốn người vào bờ.

Khi họ kéo thuyền lên bãi cát, tiến về phía quần hùng Trung Nguyên, Vân Long nhận ra Ung Ma và ba người lạ mặt. Cạnh Ung Ma là một lão nhân râu tóc đen nhánh, mặc trường bào xanh, mặt tròn, mắt dài nhỏ và lạnh lẽo. Qua phong thái đường bệ, uy nghi, chàng biết ngay đó là Đông Hải Thiên Tôn.

Ung Ma chỉ chàng rồi nói nhỏ với họ Tần. Lão gật đầu cất tiếng hỏi :

- Phải chăng công tử là đồ đệ của Vô Cực Tẩu và cũng là Minh chủ võ lâm?

Chàng vòng tay đáp :

- Chính phải! Còn các hạ có phải là Đông Hải Thiên Tôn đấy không?

Lão gật đầu, lại gần thêm mấy bước, ngấm nghĩa chàng rất kỹ rồi cười bảo :

- Trời đã phú cho công tử căn cơ rất tốt, đáng gọi là kỳ lân xuất thế. Nhưng không hiểu có đủ bản lĩnh để đại diện cho võ lâm và Vô Cực Tẩu hay chăng?

Vân Long biết họ Tần cực kỳ cao ngạo, liền dùng kế khích tướng, cười nhạt đáp :

- Sư phụ tại hạ vốn tiếc cho Thiên tôn, vì đại bại mà phải ẩn cư ba mươi năm rờng trên đảo vắng. Chẳng được hưởng lạc thú nhân sinh, nên trước khi vân du, có dặn dò tại hạ nương tay.

Tần Hạo Thiên nghe nhắc đến cái nhục năm xưa, lòng khích động ngửa mặt cười bi phẫn :

- Ta thì ngược lại, chẳng bao giờ biết nương tay. Giết người xong sẽ đi tìm Vô Cực Tẩu để rửa mối hận ba mươi năm trước.

Dứt lời, lão rút kiếm. Thanh bảo kiếm này hình thức cũng giống như kiếm của Đông Đảo, nhưng cả hai cạnh đều sắc bén như nhau. Dưới ánh dương quang, lưỡi kiếm lấp loáng tỏa sát khí mãnh liệt.

Vân Long cũng rút Vô Cực kiếm, bảo nguyên thủ nhất. Biết họ Tần ý mình thân phận cao cả, không bao giờ động thủ trước nên chàng rung kiếm xuất chiêu “Thái Cực Vô Song” và sử dụng phép khoái kiếm tung ra hàng loạt chiêu thức khác nhau. Thiên tôn kinh ngạc trước sở học rộng rãi của chàng nhưng vẫn ung dung chiết chiêu phá giải. Lão si mê kiếm thuật chẳng kém gì Kiếm Ma nên rất cao hứng trước một địch thủ như chàng. Hai trăm chiêu đã trôi qua mà chàng dường như chưa hề cạn vốn.

Đường kiếm liên miên bất tuyệt, mấy lần gây khó khăn cho đối thủ. Quần hùng thấy lão bình thần phá chiêu, trên môi còn điểm một nụ cười nên thầm lo cho Minh chủ.

Đột nhiên Vân Long biến thế, dùng phép Ngự kiếm đánh chiêu “Vô Cực Uyên Nguyên”. Nhưng Thiên tôn đã nhiều năm tìm cách giải phá chiêu này nên không hề lúng túng. Lão chưa kịp đắc ý thì chiếc võ kiếm đã như ánh sao bay vào ngực. Tay tả Vân Long được rảnh rang liền đẩy ra một đạo chưởng phong mãnh liệt. Trường kiếm của Thiên tôn bận đối phó với võ kiếm nên lão đành phải vung tả chưởng ra đỡ. Kẻ hữu ý, người vô tình nên họ Tần bị kém thế. Tiếng chưởng kinh chạm nhau như sấm động. Thiên tôn bị đẩy lùi một bước, không tin rằng nội lực chàng lại thâm hậu đến thế.

Không để lỡ tiên cơ, chàng đánh liền chiêu “Vô Cực Chuyển Luân”. Họ Tần động sát khí, vung kiếm xuất chiêu giải phá. Ngờ đâu chàng không chờ hai thanh kiếm chạm nhau đã nhún chân theo thế Nhất Hạc Xung Thiên, từ trên cao dùng chiêu “Thiên Long Hàng Ma” chụp xuống đầu lão.

Lần này, chàng vận toàn lực nên chưởng kinh nặng tựa ngàn cân. Đông Hải Thiên Tôn bao năm nay chú tâm khổ luyện kiếm pháp để báo phục Vô Cực Tẩu nên đối với chưởng pháp có phần coi nhẹ. Giờ đây, gặp phải đối thủ tinh thông cả hai môn kiếm chưởng, công lực lại siêu phàm, thu phát tùy ý, lão đâm ra bối rối.

Họ Tần nghiêng rặng vung tả chưởng lên đỡ. Một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, cát bụi bay mù mịt. Vân Long dội ngược trở lên, nhẹ nhàng hạ thân xuống mặt cát, nụ cười thoáng hiện trên môi. Còn Đông Hải Thiên Tôn thì tóc tai rối bù, y phục xóc xếch, đôi chân lún sâu đến tận gối, máu rỉ ra khoe miệng.

Tiếng hoan hô của mấy trăm ngàn hào kiệt làm chấn động vùng biển vắng.

Tần Hạo Thiên căm giận, chỉ mặt chàng gằn giọng :

- Té ra lão Vô Cực Tẩu đã truyền cho người mấy mươi năm công lực để đối phó với ta.

Chàng lạnh lùng lắc đầu :

- Các hạ đừng nói bậy để chữa thẹn. Chính sư phụ còn không biết cuộc phó ước này. Có lẽ do các hạ quá chuyên tâm vào kiếm thuật nên nội công kém cỏi.

Họ Tần bán tín, bán nghi, sừng sùng rung kiếm, xuất tuyệt chiêu đắc ý, quyết giết cho được đối phương. Kiếm ảnh trùng trùng lớp lớp, sát khí dần dựa đầu trường. Chàng không dám coi thường, vội dùng chiêu “Vô Cực Quang Minh” chống đỡ. Vân Long đâu ngờ công lực mình đã tăng gấp đôi, kiếm quang tỏa sáng tạo thành một vòng vô cực rực rỡ. Hai thanh kiếm chạm nhau vang rền, song phương dội ra rơi xuống.

Trước ngực chàng là một vết kiếm thương kéo dài từ vai hữu xuống hông tả. Máu rỉ ra đỏ thắm bạch bào, nhưng chỉ là thương tích ngoài da.

Họ Tần không ngờ tuyệt chiêu bao năm khổ luyện vẫn chưa giết chết được đối thủ, lòng thầm kinh hãi. Lão lại tự nhủ, chàng đã dùng kiếm chiêu cuối cùng của Vô Cực tam kiếm, coi như đã hết vốn liếng, không cách nào thoát chết được. Lão cười nhạt bảo :

- Ta vẫn còn một chiêu sát thủ tối hậu, nhưng ngươi thì đã sử dụng hết những gì Vô Cực Tẩu dạy cho. Hãy xuống suối vàng mà đợi chờ sự phụ.

Chàng giả dò thắt vọng, miễn cưỡng đưa kiếm lên thủ thế. Đây là thức đầu tiên của chiêu “Vô Cực Uyên Nguyên”, nhưng cũng là tư thế để xuất chiêu “Vô Sở Nhi Quy”.

Họ Tần rất quen thuộc với Vô Cực tam kiếm nên tưởng chàng lại dùng lại chiêu đầu. Lão đặc ý, ra chiêu “Vô Cực Tiêu Vong”, chỉ nghe cái tên của kiếm chiêu cũng biết tâm địa của lão hẹp hòi, quyết giết cho được Vô Cực Tẩu. Thiên tôn hao tổn ba mươi năm tâm huyết sáng tạo ra chiêu này, rất tự hào và mãn nguyện.

Lão quát lên một tiếng, thân kiếm hợp nhất, xoay như chong chóng, màn kiếm quang dày đặc những điểm hàn tinh, kiếm khí chấn động không gian tạo thành những tiếng nổ nhỏ dồn dập. Đến lúc này Vân Long mới chịu động thân, ba trăm sáu mươi thế thức của chiêu “Vô Sở Nhi Quy” tạo nên một biển kiếm kinh bao trùm lấy đường kiếm của Thiên tôn. Lão lâm vào tình trạng của Dã Mã Mộ Đồ và Thiên Ma Yêu Lão, lưỡi kiếm nặng nề vướng víu, bao nhiêu uy lực tan biến mất. Không ngờ trên đời lại có một chiêu kiếm thần kỳ như vậy, lão kinh hoàng cố tìm cách giải phá.

Không hổ danh là bậc kỳ tài trong kiếm đạo, lão xoay kiếm điểm liền mấy chục thế, cố chặn đứng đường kiếm của đối phương.

Thấy áp lực trên thân kiếm giảm dần, lão cả mừng định lui lại để thoát khỏi tầm khống chế của kiếm chiêu rồi phản công. Nhưng ngờ đâu, Vân Long tự biết chiêu “Vô Sở Nhi Quy” khó mà hạ được một cao thủ tương đương với Vô Cực Tẩu như họ Tần. Vì vậy, chàng đã vận dụng tâm cơ, giảm bớt dần công lực ở thân kiếm, dồn sang tả thủ. Chờ lúc Thiên tôn sợ hãi nhảy lui, búng liền một đạo Niêm Hoa chỉ. Từ đầu trận, chàng không hề phô diễn chỉ pháp để tạo thế bất ngờ. Luồng chỉ phong vô hình sắc bén như mũi kiếm xuyên qua ngực phải của Thiên tôn. Lão đau đớn thét lên, buông kiếm ôm lấy vết thương rồi quy xuống, dù sắp chết nhưng cũng cố nói :

- Ngươi luyện được Niêm Hoa chỉ là điều ta không ngờ đến, ta có chết dưới tay một kỳ tài võ học như ngươi cũng thỏa lòng. Nhưng xin hỏi chiêu kiếm vừa rồi là của ai?

Chàng dụi dụi mắt nói :

- Các hạ có thể yên tâm nhắm mắt vì chiêu thức ấy là của tổ sư Trương Tam Phong phái Võ Đang.

Thiên tôn gượng cười lắc đầu than :

- Thảo nào ta thua là phải.

Dứt lời, lão lăn ra, hôn lìa khỏi xác.

Ngọc Yến thấy trượng phu chẳng những không chết mà còn toàn thắng nên mừng đến sa lệ, quên cả thẹn thùng, phi thân đến ôm chặt lấy chàng.

Quần hào vui mừng khôn xiết, vỗ tay hoan hô nhiệt liệt.

Hai tên đệ tử của Thiên tôn quy xuống vượt mắt sự phụ rồi khiêng xác xuống xuống con, chèo ra đại thuyền.

Ứng Ma chán nản đến nỗi không còn muốn đào tẩu nữa. Lão bước đến bảo Vân Long :

- Ta xin giao cái mạng già này cho ngươi chém giết. Được chết dưới tay một người như ngươi, vong hồn ta cũng đỡ tủi hổ.

Chàng nhìn mái đầu bạc phơ và ông tay áo lất phất vì gió biển, bất giác sinh lòng thương hại, chàng điềm đạm nói :

- Tiền bối tuổi hạc đã cao, xin hãy tìm nơi phong cảnh xinh đẹp mà di dưỡng tinh thần, đừng quay lại giang hồ tanh máu làm gì.

Ứng Ma sững sốt, không ngờ chàng độ lượng như vậy. Lão thần thờ, ủ rũ bước đi, nhưng đột nhiên quay lại, đến trước mặt phu thê Vân Long hỏi :

- Chẳng hay công tử và phu nhân có thể dành cho ta một chân làm vườn ở quý phủ chăng? Ta đã quá già rồi, lại chẳng còn thân thích, bằng hữu gì cả. Lẽ nào kéo lê kiếp sống thừa trong cảnh tịch mịch?

Giọng lão tha thiết và ánh mắt đầy vẻ van xin. Vân Long xúc động, nắm tay lão nói :

- Nếu tiền bối có nhã ý muốn về chung sống với bọn tiểu bối, xin hoan nghênh.

Quần hào không ngờ một ác ma như lão mà cuối đời lại hồi đầu hướng thiện, họ phấn khởi đến bên chào hỏi. Kiếm Ma vỗ vai lão khen :

- Lão huynh quyết định rất đúng! Chúng ta đem những năm tháng còn lại giúp Tiêu minh chủ giữ cho võ lâm được thanh bình, yên ổn. Lúc rảnh rỗi cùng nhau đánh cờ, câu cá, tiêu dao tuế nguyệt chẳng vui sao?

Ứng Ma cảm động, giọt nước mắt hiếm hoi của tuổi già len lén tràn ra.

Quần hùng trở lại thành, Vân Long mời họ lên cả Hàng Châu đệ nhất tửu lâu để uống chén biệt ly.

Kiếm Ma, Ứng Ma ngồi chung một bàn với hai trưởng lão và phu thê Vân Long. Chàng không hề coi Ứng Ma như bại tướng mà cư xử rất đúng mực. Lão càng cảm phục khí độ quân tử của vị Minh chủ tài hoa này.

Sáng hôm sau, quần hào chia tay trở về chốn cũ. Kiếm môn không còn tồn tại nữa, đệ tử trả về cho các phái. Đã từng có những tháng ngày vào sanh ra tử, sẽ chia hoạn nạn nên ai nấy đều bịn rịn, hẹn hò nhau ngày tái ngộ. Một số cao thủ độc hành, không thuộc môn phái nào tình nguyện gia nhập vào đội Khôi Y võ sĩ của Đào gia trang. Họ muốn được tiếp tục phò tá vị Minh chủ trẻ tuổi, người đã đem lại cho đời họ ý nghĩa chân chính của kẻ mang gươm.

Vân Long bảo Độc Cô Thiên dẫn anh em họ Tả và đội võ sĩ về kinh trước. Chàng cùng Ngọc Yến, Kiếm Ma, Ứng Ma ghé vào Bách Cầm cốc để thăm Bách Cầm tiên nương. Chính Ứng Ma đã đề nghị việc này.

Hơn nửa tháng đường trình mới đến được chân núi Cống Sơn. Tiểu Hồng bay ra chào đón :

- Mời vào! Mời Vào!

Ngờ đâu Tiên Nương thấy mặt Ứng Ma liền chỉ mặt mắng rằng :

- Lão cẩu tặc còn dám gặp ta nữa sao?

Ứng Ma hổ thẹn, van xin :

- Sư muội hãy lượng thứ cho ta, bỏ qua chuyện cũ. Giờ đây tuổi ta cũng đã gần chín mươi, sắp xuống suối vàng chịu tội với ân sư. Nàng còn giận làm gì nữa?

Tiên nương nhìn mái tóc thưa thớt, bạc trắng như bông và tấm thân tàn phế, còm cõi của lão, thở dài nói :

- Ngày xưa nếu phụ thân ta không vì việc người trộm mất chân kinh trốn đi thì đâu đến nỗi phát bệnh mà chết. Nhưng thôi, chuyện đã sáu mươi năm rồi, nhắc lại cũng chẳng ích gì.

Bà quay sang chào hỏi Kiếm Ma và phu thê Vân Long.

Ngọc Yến bỗng thì thầm với trưởng phu điều gì đó, chàng gật đầu.

Nàng bèn hờn hờ nói :

- Tiểu nữ xin kính thỉnh Tiên Nương di giá về Bắc Kinh sống cùng phu thê tiểu nữ. Tiên nương tuổi đã cao, sống một mình e không tiện.

Bà rất cảm kích nhưng lại phân vân :

- Ta cũng rất sợ cảnh cô độc lúc cuối đời, nhưng ta ở chốn Đế đô, biết an trí lữ linh cắm vào đâu?

Vân Long đỡ lời :

- Tiền bối chớ lo! Sau lưng gia trang của tiểu bối có cả một cánh rừng hàng mấy trăm mẫu. Lữ cầm điều sẽ sống rất thoải mái và khu rừng cũng trở nên kỳ thú hơn.

Ứng Ma giật mình hỏi :

- Chẳng lẽ Minh chủ lại chính là ái tử của Tài Thần đó sao?

Chàng kính cẩn đáp :

- Tiểu bối chính là Phạm Vân Long, thiếu chủ Đào gia trang. Xin tiên bối và Tiên nương giữ bí mật cho!

Kiểm Ma gật đầu cảm khái :

- Long nhi tuổi mới đôi mươi, trong vài chục năm tới sẽ là trụ cột chống đỡ tòa nhà võ lâm. Giang hồ hung hiểm, đa đoan khôn lường, phòng xa một chút cũng là điều tốt. Vừa qua nếu không có hậu thuẫn của Tài Thần thì công cuộc giáng ma vệ đạo dễ gì thành công được. Bọn hiệp khách áo vải chúng ta lấy đâu ra mấy chục vạn lượng vàng mà chi phí cho hàng ngàn hào kiệt trong hơn hai năm chiến đấu.

Ngay trưa hôm đó, Tiên nương quyết định đưa bầy chim về Bắc Kinh.

Hàng vạn cánh chim bay trên đầu, che nắng cho đoàn người ngựa. Họ đến Đào gia trang đã là hai mươi tám tết, chỉ còn hai ngày nữa là sẽ sang năm mới. Lũ linh cầm thích thú đáp xuống khoảnh rừng, đua nhau hút mừng nơi ở mới. Dân chúng xôn xao bàn tán về việc đàn chim lạ kéo về.

Đã mấy năm Vân Long không ở nhà đón xuân nên lần này thấy ái tử về kịp, phu thê Tài Thần rất hoan hỉ. Lại có một đàn cầm điệu muôn màu ríu rít trang điểm cho cảnh rừng, khiến Đào gia trang bội phần nhộn nhịp.

Vì có đám thần ưng nên Ngọc Yến phải thu hồi độc vật. Hơn nữa, tiết trời rất lạnh, tuyết rơi dày, không thích hợp với những sinh vật của xứ Miêu Cương nóng ẩm.

29. Chương 29: Hồi Kết (2)

Ứng Ma và Bách Cầm tiên nương được chủ nhân tiếp đãi nồng hậu nên rất yên tâm ở lại.

Khách lữ hành vào trong tắm gội, thay áo rồi được mời ra khách sảnh dự tiệc tẩy trần. Ba vị thiếu phu nhân Tố Tâm, Phi Hà, Thiên Hương gần đến ngày khai hoa nở nhụy nên chỉ ra chào khách rồi vào ngay.

Vân Long ôm hôn các nàng, hàn huyên, an ủi một hồi lâu mới lên dự yến. Trước đó Xích Long Quái Y Nam Cung Thu đã lạnh lùng gọi Ứng Ma ra vườn hỏi chuyện :

- Hai mươi năm trước, lão góp tay sát hại bào đệ của ta là Nam Cung Phong, sao giờ còn dám vác mặt đến đây?

Ứng Ma bối rối biện bạch :

- Thực ra thì hôm ấy ta chỉ đấu với Lăng Vân Tiên Tử Nam Cung Sương. Năm đó, Ma Diện đã được Yêu Lão cho uống linh dược để tăng cường công lực và truyền dạy xong pho Thiên Ma chuồng pháp. Vì vậy bản lĩnh hẳn rất cao thâm, đâu cần ta trợ giúp mới hạ được Bích Nhân Thần Quân. Nếu sự thực không phải thế, ta nào dám xin làm nô bộc cho ngoại tôn của lão?

Nam Cung Sương từ trong bước ra nói :

- Bá phụ bớt giận, Ứng tiên bối nói không sai đâu.

Quái Y cũng là bậc kỳ nhân, ân oán phân minh nên gật đầu bảo :

- Nếu thế thì không sao, chuyện cũ coi như xong. Nhưng lão có biết hài cốt của bào đệ ta nằm ở đâu không?

Ứng Ma bùi ngùi đáp :

- Ta dù là một đại ma đầu nhưng cũng biết kính phục một bậc anh hùng như Nam Cung Phong. Sau khi Ma Diện đắc thủ bỏ đi, ta lần xuống vực thăm Ứng Sầu Giản, đem thi thể Bích Nhân lên chôn cất sau thạch động. Tiết thanh minh này, các người có thể lên đây mà tảo mộ.

Quái Y cảm động, nắm tay Ứng Ma bảo :

- Ta rất biết ơn lão huynh.

Nam Cung Sương cũng sa lệ, sụp xuống lạy tạ :

- Ôn chôn cất tiên phụ, không để cho người bị thú rừng cắn xé, xương phơi đầy vực, Nam Cung Sương suốt đời tạ dạ.

Ứng Ma lúng túng đỡ bà dậy :

- Phu nhân chớ bận tâm! Mấy năm nay, dù chính tay ta không gây ra sát nghiệp cho võ lâm, nhưng cũng góp phần khơi động phong ba, tội nghiệt chẳng nhỏ. May được Phạm công tử tha mạng còn rộng lượng cứu mang tấm thân tàn phế, già nua này, chút công đào đất, đắp mồ cho Bích Nhân ta nào dám nhận.

Quái Y xua tay bảo :

- Chuyện đời như phong vân biến ảo, biết việc gì nên làm thì cứ làm.

Lão huynh và Sương nhi hãy vào trong kéo mọi người mong đợi.

Dứt lời, lão nắm áo lôi Ứng Ma đi. Quả nhiên, bàn tiệc đã đông đủ, chỉ còn chờ họ là nâng chén. Tài Thần hân hoan vòng tay nói :

- Nay tai kiếp giang hồ đã qua. Võ lâm đã thanh bình, ân oán cũng trả xong, chúng ta cùng cạn chén chúc mừng.

Ngọc Yến nhớ đến đàn chim liền bảo thị tỳ xuống bếp lấy thịt sống và ngũ cốc đem ra ngoài rừng.

Nam Cung Sương nói nhỏ với Tài Thần. Ánh mắt ông lộ vẻ xúc động.

Phi Vân đứng dậy vái Ứng Ma ba vái rồi thưa :

- Qua năm mới, nhân dịp tiết thanh minh, xin tiền bối chỉ giáo nơi chôn cất hài cốt cố nhạc phụ, để bọn tiểu bối đến thắp hương và cải táng về Bắc Kinh.

Kiểm Ma sững sốt :

- Ta tưởng thân xác Thần Quân đã tiêu trầm mai một dưới vực sâu ngàn trượng Ứng Sầu Giản, sao lại còn có mộ phần?

Nam Cung Sương kính cẩn thưa :

- Chính Ứng tiên bối đã khai ân, xuống vực đem di hài của tiên phụ lên an táng chu đáo.

Mọi người giật mình kinh ngạc. Kiểm Ma bật cười, giơ ngón cái lên khen :

- Trong đời Ứng Ma Thái Tuấn cũng có lần làm việc nghĩa, quả không ngờ!

Vân Long, Ngọc Yến xúc động rời ghế, quỳ xuống lạy ba lạy :

- Bọn tiểu bối đội ân Thái tiên bối đã chiếu cố cho ngoại tổ.

Ứng Ma ngượng ngùng khoát tay :

- Đời ta tội lỗi đã nhiều, có làm bao nhiêu điều tốt cũng không bù lại.

Kiểm Ma cười xòa nói :

- Thôi được rồi, Phật môn có câu hồi đầu thị nạn. Hãy cùng uống mừng việc tìm được di cốt Thần Quân.

Rượu được vài tuần, Vân Long thưa với song thân :

- Ra giêng, xin song thân tổ chức hôn lễ cho ba nghĩa đệ của Long nhi.

Tài Thần vốn coi bọn chúng như con mình nên phần khởi bảo :

- Ta đã biết chuyện huynh đệ họ Tả, nhưng còn Thiên nhi thì sao?

Chàng cười đáp :

- Ý trung nhân của nhị đệ chính là Lan Châu U Cơ Bạch Diễm Vi.

Phạm Tài Thần bất ngờ nhưng hài lòng vuốt râu gật gù :

- Thật là xứng đôi! Ta sẽ tặng tòa Kim Lăng đại tửu lâu cho Bạch nương làm cửa hồi môn.

Cơ ngơi ấy trị giá mười mấy vạn lượng bạc, sanh ý thịnh vượng, mỗi năm thu hàng vạn lượng. Vậy mà Tài Thần không hề do dự, chứng tỏ ông rất quý mến Độc Cô Thiên.

Thiên Lý Độc Hành bối rối thưa :

- Đội ân bá phụ đã có lòng thương. Nhưng tiểu diệt xin được ở đây để hầu hạ dưới gối.

Nam Cung Sương dịu dàng ngắt lời :

- Chuyện đó sau sẽ tính. Trước mắt phải cử ngay người xuống thay thế Bạch cô nương để còn kịp hôn lễ.

Tả Phi, Tả Kiếm nghe nói sắp được vợ, mừng đến nỗi chẳng thiết gì ăn uống nữa. Chỉ thấp thỏm chạy vào hậu viện thông tri với hai Miêu nữ.

* * * * *

Sáng sớm hôm sau, Vân Long vào triều dự chầu. Bá quan nhận được tin chàng đã dẹp xong bọn cường đạo Đông Doanh nên xúm đến chúc mừng, ca tụng. Chỉ có lại bộ thượng thư Khuất Châu là ủ rũ.

Thánh thượng và Hoàng hậu giá lâm, quần thần nhất tề quỳ xuống nghinh tiếp. Minh đế hớn hở phán :

- Tiêu hầu lần này lại lập được kỳ công. Trẫm rất hoan hỉ. Khanh mau tấu trình sự việc.

Vân Long tuân tấu khởi tấu. Đến đoạn tuần phủ Chiết Giang là Khuất Chi tư thông với cường đạo ngoại bang, Minh Thành Tổ động nộ vỗ long án hỏi :

- Tên cầu quan Khuất Chi này do ai tiến cử mà được làm Tuần phủ Chiết Giang?

Khuất thượng thư run rẩy bước ra quỳ trước bệ rồng tấu :

- Khởi tấu thánh thượng, lão thần có mắt như mù nên đã nhìn lầm người. Xin cửu trùng khai ân lượng xét.

Minh đế long nhan lạnh lẽo như băng hỏi tiếp :

- Khanh và tên Khuất Chi có quan hệ như thế nào?

Lão thượng thư sợ hãi bẩm :

- Muôn tâu! Y là nghĩa tử của lão thần.

Cửu trùng cười nhạt bảo :

- Té ra là thế, hèn chi Khanh chẳng nhìn lầm. Trẫm xét thấy Khanh một đời cúc cung tận tụy vì triều đình nên không nỡ bắt tội. Nhưng ở cương vị của Khanh mà mắt lại mù, không phân biệt được trung nịnh thì nên cáo lão từ quan đi. Còn Khuất Chi và nàng tiểu thiếp trẫm truyền đem ra giữa chợ thành Hàng Châu chém đầu.

Họ Khuất quỳ xuống tạ hồng ân rồi cởi áo mào dâng lên, cáo biệt chư quan, rời khỏi sân chầu.

Minh đế thở dài, nhìn bộ áo mào trên long án, hỏi bá quan :

- Theo ý các Khanh thì trong triều ai là người đủ tài đức để giữ chức lại bộ thượng thư?

Hồ Uy Hầu lập tức tấu rằng :

- Muôn tâu! Theo thiên ý của hạ thần, trọng trách này nên giao ột người cương trực, thẳng thắn và có nhân quang sắc bén. Thần xin tiến cử Ngự Sử Đài Tướng Minh Luân.

Hoàng thượng hài lòng nhưng vẫn hỏi ý bá quan :

- Chư khanh có cùng một ý với tiêu hầu hay không?

Quần thần ai cũng giỏi nghề quan sát sắc diện long nhan để dò thánh ý, nên tự biết thân phận, đồng thanh nói :

- Chúng thần tán thành cao kiến của Tiêu hầu.

Minh đế tươi cười phán truyền :

- Chư khanh đã đồng lòng, trăm cũng chuẩn tấu, phong cho Tướng Minh Luân chức lại bộ thượng thư.

Họ Tướng là người có nhân phẩm và tài trí cực cao, nhưng lâu nay, trong cương vị Ngự Sử Đài, chỉ là một vị đại thần không có thực quyền, danh vọng cũng chẳng lớn. Nay được giao trọng trách xét duyệt, đề cử và thẩm tra quan lại trong cả nước mới đúng là chỗ dụng võ của ông. Tướng Ngự Sử không phải là người tham vinh hoa, phú quý, chỉ một dạ muốn phục vụ giang sơn. Không ngờ Hồ Uy Hầu đáng mặt tri kỷ, hết lòng tiến cử để ông được thỏa chí bình sinh.

Tướng Minh Luân chậm rãi bước ra quỳ xuống tâu :

- Thánh thượng vạn tuế! Hạ thần tuân chỉ.

Vương thừa tướng nhận lấy áo mão trong tay Dương công công, trao cho họ Tướng rồi dặn dò :

- Mong rằng Tướng thượng thư sẽ không phụ lòng kỳ thác của thánh thượng và bá quan.

Họ Tướng cảm tạ lui về, đứng vào chỗ của Khuất Châu. Quần thần xúm lại chúc mừng.

Không thấy ai dâng biểu gì nữa, Minh Thành Tổ cho bãi triều. Ngài truyền Tiêu hầu theo ra Ngự hoa viên uống rượu thưởng mai.

Xuân đã về nên muôn hoa đua nở rực rỡ, nhất là hoa mai. Dù tuyết rơi nhiều nhưng vẫn không che hết được những cành hoa vàng đang khoe sắc. Tô Mỹ Nhân co ro trong áo ngự hàn mà còn nghe lạnh. Uống được vào chung ngự tửu, nàng nghe mí mắt mình nặng trĩu nên hồi cung trước.

Còn lại hai vua tôi đối ẩm rất tương đắc. Bồng Tiêu hầu vòng tay tấu rằng :

- Khởi tâu Thánh thượng! Nay quần ma loạn đảng đã diệt xong, hạ thần không cần phải giấu diếm lai lịch nữa. Xin đề đầu mong cứu trùng xá tội khi quân. Hạ thần đích thực là Phạm Văn Long, nam tử Tài Thần Phạm Phi Vân. Vì tình thế bất buộc, muốn tránh liên lụy cho song thân nên phải đổi danh, cải táng.

Hoàng thượng vô cùng kinh ngạc nhưng cười xòa phán :

- Khanh hãy bình thân. Trong ngày đại hỉ của khanh, khi gặp Tài Thần ta đã nhận ra khí chất của hai người rất tương đồng. Nhưng không thể ngờ rằng khanh đã bái phụ thân làm can gia nên chẳng đoán ra nội tình. Khanh vì an nguy của phụ mẫu ta đầu nỏ cáo việc này trước triều đình để tông môn họ Phạm được vinh hiển.

Vân Long an tọa rồi mỉm cười thưa :

- Muôn tâu! Hạ thần vì không muốn dối vua nên tấu trình sự thực, chứ không phải vì chuyện rạn vỡ tông môn. Cúi xin thánh thượng giữ bí mật này và vẫn coi tại hạ là một Tiêu Long Vân. Giang hồ là chốn lắm phong ba, chẳng bao giờ ổn định được lâu dài.

Minh đế suy nghĩ một lúc rồi chuẩn tấu :

- Thôi được! Ý khanh đã vậy trăm cũng chịu theo. Thật hiếm có người nào coi trọng nghĩa vụ đối với nhân sinh mà lại nhạt đường danh lợi như khanh.

Thêm vài tuần rượu nữa, thấy kim thượng đã ngà say, chàng xin cáo biệt trở về Hầu phủ.

Tối đến, Vân Long lại vào cung bái kiến Minh đế ở ngự thư phòng. Ngài mừng rỡ phán :

- Sao khanh biết trăm đang cần người cùng uống chén ngự hàn mà đến vậy?

Chàng cười đáp :

- Thần đâu có tài cán gì mà đoán được thánh ý, chỉ vì có đại sự cơ mật nên mới đến giờ này.

Hai vua tôi cùng uống vài chung chống rét. Hoàng thượng liền hỏi :

- Chẳng hay chuyện cơ mật gì mà sáng nay khanh không dám tấu trình?

Tiêu hầu hạ giọng :

- Muôn tâu, tội của Tô thái sư, Thánh thượng định xử trí thế nào?

Minh đế trầm ngâm rất lâu rồi thở dài nói :

- Quốc trượng giờ đã từ quan, không còn nắm giữ binh quyền, bao nhiêu vây cánh đều bị khanh và ta triệt hạ, chẳng khác gì cua gậy càng nằm chờ chết. Nhưng Tô nương nương với ta tình thâm nghĩa trọng, nếu bắt tội họ Tô e nàng phải thương tâm. Hơn nữa, xã tắc đang yên lành, thịnh trị, việc phản nghịch của thái sư sẽ làm chấn động nhân tâm, tổn thương quốc thể. Vì vậy, trẫm định bỏ qua cho quốc trượng. Mong khanh thấu hiểu giùm ta.

Tiêu hầu mừng rỡ tấu rằng :

- Thánh thượng anh minh, nhân từ, biết coi trọng đại cuộc giang sơn hơn ân oán riêng tư. Hạ thần hết lòng khâm phục.

Minh đế thấy sủng thần cũng một ý với mình, ngài hoan hỉ nói :

- Làm bề tôi mà thấu hiểu được nỗi khổ tâm của quân vương chỉ có mình khanh thôi. Đáng tiếc là khanh không có chí làm quan, nếu không ghé Thái sư kia sáng mai sẽ là của khanh.

Tiêu hầu cúi đầu tạ thánh ân nhưng không nhận. Chàng hầu chuyện một hồi lâu rồi cáo lui.

* * * * *

Đầu giờ mào ngày mừng bốn tết, Vân Long và Ngọc Yến thay mặt Tài Thần đến các cơ sở, hiệu buôn của Đào gia trang trong thành Bắc Kinh để chúc tết. Cuối giờ ty, chàng đã uống đầy một bụng rượu mừng xuân, từ trong Yên Kinh đại tữu lầu bước ra. Tuyết đã thưa, nắng xuân phản chiếu màu trắng của lớp băng trên mặt đường làm chàng chói mắt. Tiểu nhị mau mắn dắt ngựa ra để thiếu gia và thiếu phu nhân hồi phủ. Chàng cáo biệt chưởng quầy rồi cùng ái thê lên ngựa. Về đến Hầu tước phủ, hai người thấy một nữ nhân mặt mũi lem luốc, y phục cũ kỹ hơi lạ mắt. Tóc tai nàng rối bù nhưng dung nhan xinh đẹp, có vẻ gì quen thuộc.

Ngọc Yến thẳng thốt kêu lên :

- Tướng công! Nữ lang này chính là Sương My Phương Tử.

Họ nhảy xuống ngựa bước lại gần. Nữ nhân lặng lẽ đứng lên cúi mình thi lễ. Thanh trường kiếm tùy thân đã không còn. Nhìn hình hài tiêu tụy của Sương My, Ngọc Yến xúc động nắm tay nàng hỏi dồn :

- Sao cô nương lại có mặt ở đây và lâm vào tình cảnh này?

Vân Long khê trách nương tử :

- Yến muội khoan hãy hỏi han. Sương My cô nương là khách, chúng ta phải mời vào phủ trước đã.

Ngọc Yến cười khúc khích nói :

- Vậy, kính thỉnh cô nương vào tộ xá!

Nói xong, chẳng cần biết Sương My có đồng ý hay không, nàng kéo khách vào thẳng hậu sảnh. Biết bản chất nữ nhân, dù thuộc chủng tộc nào cũng coi trọng nhan sắc và vẻ đẹp bên ngoài, Ngọc Yến bắt Sương My phải tắm gội, chải tóc và thay áo mới. Thiếu phu nhân của Đào gia trang có hàng chục bộ y phục chưa bao giờ mặc đến. Nữ lang Đông Đảo không hề phản đối, lặng im tuân theo sự sắp xếp của nữ chủ nhân. Đến cuối giờ ngọ, hai nàng mới xuất hiện. Trong trang phục Trung Hoa, Sương My có vẻ kiều diễm hơn.

Vân Long đang ngồi bên bàn ăn chờ đợi, thấy họ vội đứng lên :

- Kính thỉnh cô nương an tọa và dùng bữa với phu thê tại hạ.

Trong bữa ăn, chẳng ai hỏi han gì. Ngọc Yến chăm chút gấp thức ăn bỏ vào chén khách. Sương My ăn rất từ tốn, nhỏ nhẹ và không từ chối những chung rượu mà chủ nhân đã rót cho.

Ba người ăn xong, cùng ngồi dùng trà. Ngọc Yến biết ý trượng phu muốn mình trò chuyện, nên tươi cười nói với Sương My :

- Tuổi ta chắc là lớn hơn, ta gọi nàng bằng Sương muội có được không?

Hai hàng lệ trào ra từ đôi mắt đẹp, nàng gục đầu vào vai Ngọc Yến mà thổn thức. lát sau, Sương My cố nén cơn xúc động, rồi ghé sụp xuống chấp tay lạy theo nghi lễ của người Đông Doanh rồi nói :

- Tiểu nữ xin công tử và phu nhân khai ân nhận kể bạc mệnh này làm nô bộc. Nếu không được, tiểu nữ cũng xin lạy tạ rồi bỏ đi ngay.

Ngọc Yến bối rối nhìn Vân Long. Chàng nhận thức được vẻ kiên quyết trong giọng nói, ánh mắt của nữ nhân kỳ lạ này nên gật đầu.

Ngọc Yến bước đến đỡ Sương My lên và bảo :

- Thôi được, nếu Sương muội đã quyết chí, chúng ta xin nhận lời. Nhưng trong lòng không nên quá phân biệt chủ bộc, mà coi như chị em thì hay hơn.

Sương My kính cẩn đứng hầu, không chịu ngồi xuống ghế. Nàng nhỏ nhẹ nói :

- Dù ở Trung Hoa hay Đông Đảo, nô tỳ cũng không được ngồi ngang hàng với chủ nhân.

Ngọc Yến chẳng còn cách nào khác đành phải an tọa rồi bảo :

- Sương muội hãy tuân tự thuật lại tao ngộ của muội và Mộ Đồ, từ sau ngày gặp nhau ở Sơn Đông?

Sương My cúi đầu nhận mệnh rồi mới kể :

- Hôm ấy, nô tỳ và Dã Mã Mộ Đồ sư huynh lên xuống nhỏ, chèo đến một thuyền buôn quen biết để trở lại Đông Doanh. Không ngờ lúc lên đại thuyền, lại được tin thân phụ của sư huynh là Trung Giang Dã Mã Mộ Đồ đã sát hại phụ thân của nô tỳ là Âu Sĩ Lạc để cướp quyền lãnh chúa. Vì Trung Giang vốn là thuộc hạ của tiên phụ, nên hành vi phản phúc ấy là một điều đại sỉ nhục cho người võ sĩ đạo. Sư huynh vốn tên là Hùng Trạch Dã Mã Mộ Đồ, hổ thẹn với nô tỳ nên đã rút gươm ngăn rạch bụng, tự sát theo đúng truyền thống. Trước khi chết người dạn nô tỳ chẳng nên về đảo Kỳ Âu Tổ nữa mà hãy ở lại Trung Hoa, tìm Tiêu công tử để nương tựa. Nô tỳ đã gom góp tiền bạc và bán cả thanh trường kiếm làm lộ phí tìm đến đây. Quả nhiên sư huynh không nhìn lầm người, nhị vị chẳng hề nhớ đến thù hận cũ còn đối xử tử tế. Cho nên nô tỳ quyết định ở lại xin làm nô bộc.

Vân Long thở dài tiếc ột bậc anh hào như Hùng Trạch. Chàng hỏi thêm :

- Sao ta không nghe nàng nhắc đến Song thần?

Sương My buồn rầu đáp :

- Nhị vị sư phụ vì nóng lòng muốn giúp cho sư huynh rửa hận, nên đã truyền mấy chục năm công lực rồi bỏ lên núi Phú Sĩ mai danh ẩn tích.

Ngọc Yến ngậm ngùi bảo :

- Tiết thanh minh này chúng ta sẽ cùng đi tảo mộ Hùng Trạch.

Sương My đau đớn thưa rằng :

- Sư huynh đã dặn chủ thuyền đem xác chàng thả xuống vùng biển Đông Đảo.

Từ đó, Sương My trở thành nữ tỳ tâm phúc trong Hầu phủ. Nàng cực kỳ chăm chỉ và lễ độ. Bốn vị phu nhân đều coi nàng như em gái, chẳng hề có ý khinh khi.

Đêm rằm tháng giêng năm Vĩnh Lạc thứ mười ba, Tố Tâm lâm bồn sinh ra một bé gái xinh đẹp. Ba ngày sau, Phi Hà và Thiên Hương cũng khai hoa nở nhụy, hai công nương nữa lại ra đời. Ngọc Yến vốn quen

chăm sóc sản phụ người Miêu nên rất thành thạo. Biết các em buồn rầu vì không sanh được nam tử, nàng an ủi rằng tuổi họ còn trẻ, còn nhiều cơ hội. Hơn nữa, phu thê Tài Thần và Vân Long đều vui vẻ, nâng niu ba nữ hài nhi nên các nàng dâu cũng đỡ tủi thân.

Một hôm, Sương My hỏi mượn văn phòng tứ bảo rồi vào phòng riêng cặm cụi viết vẽ gì đó. Mấy ngày sau, nàng đem một xấp giấy đã khâu thành tập đến dâng cho Ngọc Yến :

- Thưa phu nhân, đây là cuốn xuân đồ mà nữ nhi Đông Doanh nào cũng có. Trong này dạy bí quyết để làm hài lòng trượng phu và sinh được quý tử.

Ngọc Yến mở ra xem, thấy có bảy mươi hai bức họa nam nữ ân ái và những hàng chữ chỉ dẫn cặn kẽ. Dù vẽ bằng giấy trắng mực đen mà vô cùng sinh động. Mặt nàng đỏ hồng vì thẹn thùng. Nhưng thấy ánh mắt và thần sắc của Sương My trong sáng, tự nhiên, nàng tự nhủ thầm rằng tập tục mỗi nơi mỗi khác. Bản thân Ngọc Yến cũng đang âm thầm lo lắng vì tuổi đã lớn mà chưa thụ thai. Nay được xuân đồ quyết thử xem kết quả thế nào. Nàng kéo Sương My ngồi xuống cạnh giường với mình rồi hỏi :

- Sương muội đã có ý trung nhân chưa?

- Thưa phu nhân, nô tỳ chưa hề thương ai. Ở cương vị tiểu thư của một lãnh chúa rất khó kén trượng phu. Ngay cả Hùng Trạch sư huynh cũng không đủ tư cách để cầu hôn.

Ba nàng kia vì mới sinh nở nên ở bên Đào gia trang. Chỉ mình Ngọc Yến kề cận Vân Long trong Hầu phủ. Đêm ấy, nàng thú nhận nỗi ưu tư của mình rồi đưa cho trượng phu xem cuốn xuân đồ. Chàng tấm tắc khen ngợi nét vẽ thần kỳ của Sương My. Hai người thử áp dụng mấy trang đầu, họ cảm thấy hạnh phúc cùng cực, hơn hẳn lúc bình thường.

Thời gian thấm thoát trôi, rồi Ngọc Yến cũng thụ thai. Vân Long vô cùng mãn ý.

Trong thời gian ấy, ngày nào Vân Long cùng Ngọc Yến cũng sang Đào gia trang chăm sóc, vui đùa với ba bà mẹ trẻ và nữ hài nhi cho đến tận nửa đêm mới lui gót. Khi có cô bé nào ốm đau, sổ mũi, nàng thức suốt đêm để canh chừng, chia sẻ nhọc nhằn với các em.

Nam Cung Sương thấy con dâu lớn cư xử như vậy rất đẹp lòng. Bà là người tinh tế nên nhận ra thái độ cung kính và thân thiết của nàng đối với Kiếm Ma. Một hôm, không dẫn được tính hiếu kỳ, bà gọi Ngọc Yến vào phòng riêng gạn hỏi :

- Yến nhi, ta rất ngạc nhiên khi thấy con coi trọng Công Tôn tiên bối không kém gì ta và lão nhân gia. Chắc phải có nguyên nhân chứ?

Nàng biết mẹ chồng mình là bậc kỳ nữ nên không dám giấu :

- Bẩm A Nương, mạng sống của thiếu gia chính do Công Tôn tiên bối ban cho. Người đã âm thầm truyền cho chàng một nửa tu vi của mình. Nhờ vậy thiếu gia mới bảo tồn được sinh mạng và thắng được Đông Hải Thiên Tôn.

Nam Cung Sương chẳng ngờ Kiếm Ma lại là đại ân nhân của gia đình mình. Bà xúc động bảo :

- Long nhi có biết nội tình hay không?

Ngọc Yến bối rối thưa :

- Vì Công Tôn tiên bối đã dặn dò nên tước nữ không dám thổ lộ với thiếu gia.

Sắc mặt Nam Cung Sương nghiêm lại, đôi mắt bà thấp thoáng ánh xanh :

- Đạo làm người, oán có thể quên, nhưng ân chẳng thể không báo đáp. Yến nhi nữ để Vân Long làm kẻ bất nghĩa hay sao?

Ngọc Yến run sợ nói :

- Tước nữ biết tội, xin A Nương dạy bảo.

Phạm phu nhân thấy con dâu quá sợ hãi, bà dịu giọng bảo :

- Tối nay con phải cho Long nhi biết sự thực. Trong bữa điểm tâm sáng mai, các người dập đầu gọi Công Tôn tiên bối là can gia, suốt đời hầu hạ, phụng dưỡng chu đáo.

Đêm đến, Ngọc Yến lặng lẽ thay áo cho trượng phu rồi quỳ xuống :

- Tướng công! Tiệp thiếp lâu nay vẫn giấu kín một việc, xin chàng lượng thứ!

Vân Long ngỡ ngàng, biết ngay chuyện này không nhỏ. Chàng đỡ ái thê lên an úy :

- Nương tử bình tâm nói cho ta nghe.

Ngọc Yến thở thê hỏi :

- Tướng công có biết vì sao mình đả bại Tần Hạo Thiên chăng?

Chàng dăm chiêu giây lát rồi đáp :

- Hôm ấy, ta cảm thấy công lực của mình đột nhiên tăng tiến bội phần. Trong lòng vẫn thắc mắc không hiểu nguyên do.

Ngọc Yến ngậm ngùi nói :

- Chỉ vì muốn giữ cho chàng được sống sót, Công Tôn tiên bối đã hy sinh truyền tặng bốn mươi năm công lực.

Vân Long sửng sờ, nghe mũi mình nóng lên. Cũng y như Nam Cung Sương, chàng cảm thấy mình là người bất nghĩa, muốn buông lời trách móc ái thê. Nhưng nghĩ lại, chàng dịu dàng bảo :

- Giờ đây ta mới hiểu vì sao, kể từ sau trận ấy, Yến muội cư xử với Công Tôn tiên bối cực kỳ kính cẩn, sớm hôm thăm hỏi, chẳng khác gì phụ mẫu. Ta phải cảm tạ nàng đã âm thầm thay ta báo ân mới phải.

Chàng âu yếm xiết chặt nương tử vào lòng rồi tư lự hỏi :

- Theo ý nàng, chính ta phải làm gì?

Ngọc Yến thì thầm :

- A Nương đã biết và người dạy chúng ta phải bái Công Tôn tiên bối làm nghĩa phụ.

Chàng gật đầu tán thành ý kiến của mẫu thân.

Sáng hôm sau, hai người sang Đào gia trang thật sớm. Ngọc Yến vào khuê phòng với ba em kể rõ sự tình. Họ vô cùng cảm kích, mau chóng thay áo mới ra ngay.

Mọi người an tọa xong, Phạm Phi Vân trịnh trọng đứng lên hướng về phía Kiếm Ma kính cẩn vái một vái rồi nói :

- Công Tôn tiên bối là bậc đại kỳ nhân trong thiên hạ, Phi Vân muốn cho Long nhi được lấy người làm nghĩa phụ, suốt đời hầu hạ. Xin tiên bối nhận cho.

Ông vừa dứt lời, Vân Long và bốn vị phu nhân sụp xuống lạy đủ chín lạy. Chàng cung kính thưa rằng :

- Nghĩa tử Vân Long và thê nhi xin khấu đầu ra mắt can gia.

Kiếm Ma hiểu ngay rằng phu thê Tài Thần đã biết chuyện ông giúp Vân Long. Công Tôn Sứ vô cùng cao hứng, được một nghĩa tử như Vân Long thì còn gì quý hơn nữa. Ông cười ha hả, bước đến đỡ bọn chàng lên rồi nói :

- Can gia vì quá bất ngờ nên chẳng có gì để làm quà cho các con.

Tài Thần vuốt râu cười bảo :

- Đại ca đã cho chúng quá nhiều rồi còn gì?

Ba gã nghĩa đệ của Vân Long theo lễ cũng phải gọi ông bằng nghĩa phụ.

Dù là bữa điểm tâm nhưng ai cũng nâng chén chúc mừng Kiếm Ma.

Xích Long Quái Y cầu nhàu :

- Thăng bé này thật là rắc rối, hết gọi lão râu dài họ Hạ bằng đại ca, giờ lại tôn Kiếm Ma lão huynh làm can gia. Ta biết đường nào mà xưng hô.

Công Tôn Sửu cười khanh khách đáp :

- Dù có gọi thế nào đi nữa ta cũng không chịu gọi Nam Cung lão đệ bằng bá phụ đâu nhé.

Cả bàn vui vẻ cười vang.

* * * * *

Lực lượng Khôi Y võ sĩ được bổ sung thêm một số cao thủ. Từ sau trận chiến với Đông Hải Thiên Tôn đã đông đến ba trăm người. Ưng Ma và Kiếm Ma đích thân huấn luyện, đào tạo họ thành những kiếm thủ kiêu dũng, kiêm thông cả chưởng pháp và trảo pháp. Hai người đã sống quá lâu, dư biết võ lâm chẳng bao giờ ngưng sóng gió. Họ muốn giúp Vân Long có trong tay một đội ngũ thuộc hạ hùng mạnh, để kịp thời đối phó với các biến cố trong tương lai.

Đám cưới Độc Cô Thiên và huynh đệ họ Tả dù không thể so sánh với đại ca nhưng cũng rất tưng bừng, nhiệt náo. Hơn ngàn hào kiệt khắp nơi đổ về tham dự. Cổ đại nương được mời ở lại Bắc Kinh để hai nàng dâu hầu hạ.

Độc Cô Thiên và Bạch Diễm Vi không chịu về Nam Kinh, mà xin được tiếp tục phò tá Vân Long.

Bầy linh cầm đã biến khu rừng sau Đào gia trang thành nơi nổi tiếng nhất Đế đô. Những nhà đại phú, quyền quý trong thành đều khao khát có được, dù chỉ một con. Bách Cầm tiên nương đã ra sức sửa sang cánh rừng, trồng rất nhiều loài hoa đẹp nên phong cảnh nơi đây ngày càng kỳ tú. Chính Minh đế và Tô Nương Nương còn phải than rằng Ngự Hoa Viên chỉ là một mảnh vườn cằn cỗi nhỏ nhoi.

Tiêu hầu vẫn thường nói rằng :

- Đạo quân tử không nên thích cảnh cá chậu chim lồng.

Vì vậy, bá quan chẳng một ai dám hỏi xin.

Một hôm, sau buổi chiều, Minh đế rủ chàng ra Ngự Hoa Viên uống rượu. Tô Mỹ Nhân tủm tỉm cười phán rằng :

- Ta đến phát ghen với Tiêu khanh, bầy linh cầm xinh đẹp kia làm ta thích thú vô cùng. Giá như khanh có thể sai khiến chúng đến đây ở vài ngày thì ta sẽ rất biết ơn.

Tiêu hầu điềm nhiên tấu :

- Khởi tấu nương nương, bầy chim này đông đến hàng vạn con, nếu đến đây lâu sẽ làm ô uế thượng uyển và cấm cung. Nhưng bất cứ lúc nào nương nương muốn thưởng lãm, chúng sẽ lập tức có mặt, sau đó chúng sẽ trở về tổ khi người ra lệnh.

Minh đế và Tô Mỹ Nhân rất đẹp dạ :

- Nếu tự ta có thể sai khiến bầy linh điều như khanh nói thì còn gì bằng.

Tiêu hầu rút ra một chiếc còi trúc đưa lên miệng thổi mạnh. Thần ưng Tiểu Bạch đang lượn trên cao lập tức sà xuống. Nhìn con miêu ưng dũng mãnh, oai vệ, Hoàng thượng vô cùng cao hứng. Tiêu hầu nói với thần điêu :

- Tiểu Bạch, từ nay người sẽ túc trực ở đây. Chịu sự dạy bảo của hai người này. Khi họ ra lệnh, người phải về rừng dắt bầy chim đến.

Miêu ưng gục gặc đầu. Tô Mỹ Nhân háo hức muốn thử ngay, nàng bước đến vuốt ve nó rồi bảo :

- Tiểu Bạch, người hãy dẫn bầy chim lại đây.

Thần ưng gật đầu rồi vỗ cánh bay đi. Chưa tàn một nén nhang, hàng vạn cánh chim che rợp cả bầu trời cấm thành rồi đáp xuống. Tiếng hót của chúng vang động hoàng cung. Đám cung nữ và thái giám đổ xô ra

xem, trầm trồ khen ngợi. Khi đã chiêm ngưỡng mãn nhãn, Tô nương nương bảo Tiểu Bạch dẫn chúng trở về. Bầy chim bay đi, để lại những đốm phân trắng trên mái ngói lưu ly và cây cối trong ngự hoa viên. Mùi hôi của lông chim còn phảng phất đâu đây. Hàng trăm cung nữ liền ra tay dọn dẹp, đến tận chiều tối mới xong.

Vân Long về đến Đào gia trang vừa kịp bữa cơm trưa. Ăn xong, cả nhà đang uống trà thì Hạ Khánh Dương và Nhất Độ đại sư bước vào, thần sắc rầu rĩ như đưa đám. Hỏi ra mới biết Hoàng giáo của Tây Tạng đã công khai xâm nhập vào Trung thổ, tấn công chùa chiền ở các tỉnh Tây Khương, Thanh Hải, Cam Túc. Họ bắt giữ hàng trăm tăng lữ người Hán, vốn xuất thân từ Thiếu Lâm tự, trong đó có một lão tăng là bào đệ của Không Hư thần tăng. Giáo chủ Hoàng giáo, Đại Lai Hoạt Phật đã gửi tối hậu thư đòi Nhất Tâm phương trượng phải đích thân đem bí kíp của bảy mươi hai tuyệt kỹ Thiếu Lâm đến Thanh Hải đổi lấy người.

Tài Thần nghe xong buồn rầu than rằng :

- Chẳng biết đến bao giờ họ Phạm mới có được người thừa tự đây?

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bich-nhan-than-quan>